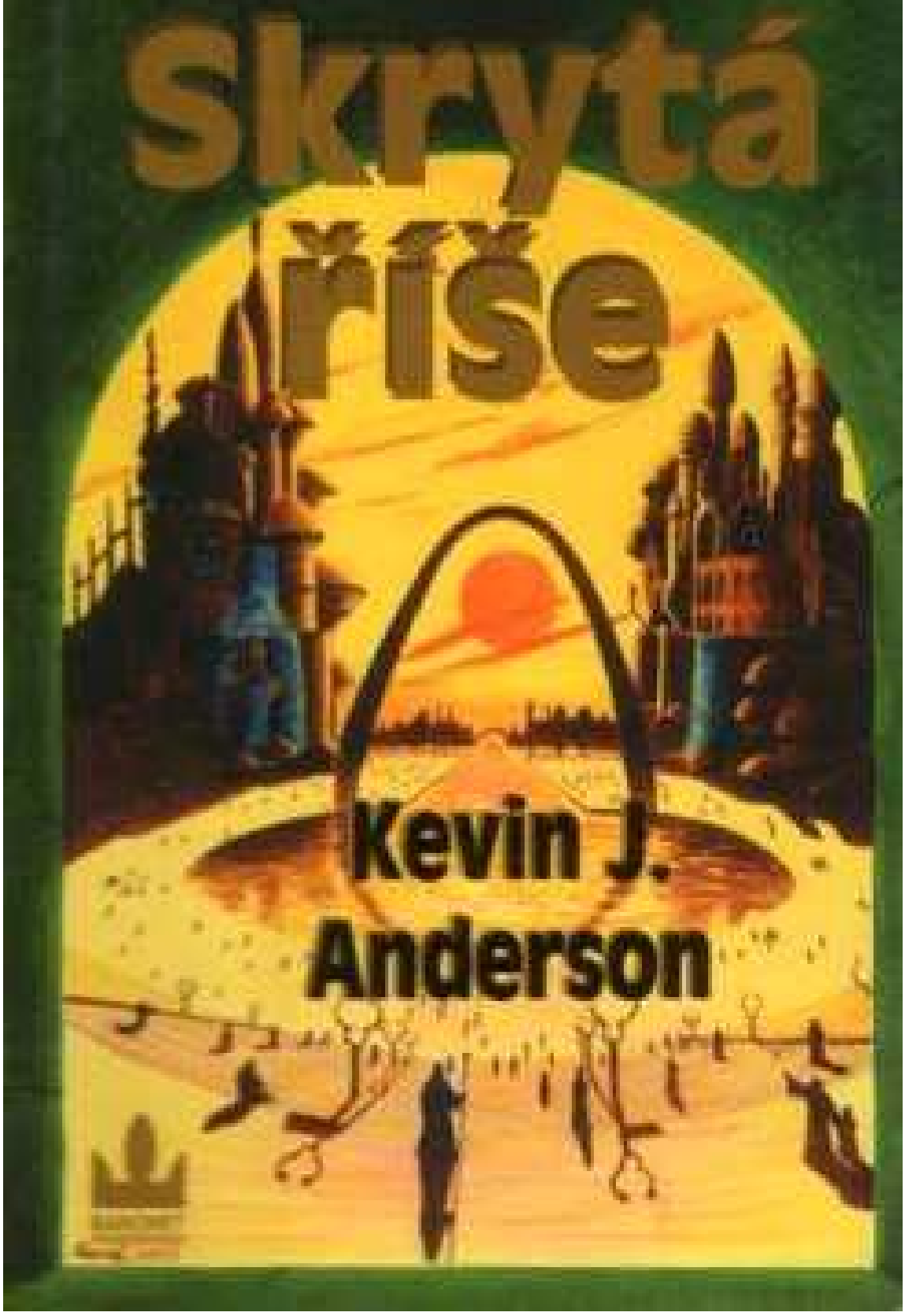
Skrytá
říše
Kevin J.
Anderson

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Skrytá říše
Vydání první.
Copyright © 2002 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Warner Books, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1 v roce 2003, jako svou 758. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Hidden Empire, vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc., New York v roce 2002.
Český překlad © 2003 Simona Kučerová.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2003 Karel Řepka.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-535-5

BARONET
Praha 2003

Kevin J. Anderson

Skrytá říše

Baronet, 2003

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin J. Anderson

SKRYTÁ ŘÍŠE

Kniha první

Věnování

Igoru Koredymu, nápaditému, pracovitému a výjimečně talentovanému umělci.
Během přípravy Ságy sedmi sluncí mi pomohl vytvořit mnoho klíčových pojmů tohoto vesmíru.
Bez jeho otázek a nápadů by kniha nikdy nenabyla současné podoby.

Poděkování

V době, kdy jsem vymýšlel, psal a upravoval tuto knihu, mi svou radou či podporou přispěla velká spousta lidí. Zvlášť bych rád poděkoval Betsy Mitchellové a Jaime Levinové z Warner Aspect a Johnu Jarroldovi ze Simon & Schuster UK, Mattu Bialerovi, Robertu Gottliebovi, Maye Perezové a Cheryl Capitaniové z Trident Media Group, Larrymu Shapirovi z Creative Artist Agency, Jeffu Mariotteovi a Johnu Nee z Wildstorm/DC Comics a výtvarníkům Stephenu Youllovi a Igoru Kordeymu.

Catherine Sidorová z WorldFire Inc. vyvinula jako vždy nadlidské úsilí při přepisování mých kazet se zaznamenanými kapitolami knihy (přičemž se mnou statečně držela krok), a provádění korektur.

Diane Jonesová přispěla podnětnými otázkami a nápady. Gregory Benford mi pomohl vytvořit technologii Klikisské pochodně, Brian Herbert mě podporoval a pomáhal mi s touto knihou od samotného počátku.

A samozřejmě má žena Rebecca Moesta mi byla nápomocna mnoha různými způsoby, ať už přímo či nepřímo.

1 MARGARET COLICOSOVÁ

V bezpečí orbity, daleko od plynného obra, sledovala Margaret hurikány o velikosti kontinentů a nadýchaná mračna hluboko pod sebou. Přemýšlela, jak dlouho bude od okamžiku zahájení experimentu trvat, než celá planeta vzplane.

Oncier byl pastelově zbarvená planeta skládající se z vodíku a směsice plynů, přibližně pětkrát větší než Jupiter. Plynného obra obklopovaly měsíce připomínající smečku štěňat škádlících svou matku. Největší pozornosti se těšily čtyři z nich, velká tělesa z ledu a kamení pojmenovaná po prvních čtyřech vladařích Zemské hanzovní ligy – Jack, Ben, George a Christopher. Pokud dnešní pokus skončí úspěchem, časem se z nich stanou terestrické kolonie. Pokud Klikisská pochodeň selže, úctyhodná kariéra Margaret Colicosové půjde k čertu s ní. To by však přežila.

Margaret a její manžel Louis byli xenoarcheologové – byli zvyklí pracovat v ústraní.

Přípravy na pokus vrcholily a technická observatoř se hemžila vědci, inženýry a politickými pozorovateli.

Ačkoliv Margaret sama neměla s probíhajícím experimentem nic společného, její přítomnost zde byla nezbytná. Byla hvězdou večera. Měla tomu všemu dodat lesku.

Jak jinak – vždyť právě ona objevila v klikisských ruinách popis tohoto zařízení.

Zastrčila si pramen hnědých, již prošedivělých vlasů za ucho a upřela pohled na protější konec paluby. Spatřila Louise – usmíval se jako chlapec. Byli svoji několik desítek let a vždy pracovali spolu. V elegantním společenském obleku ho neviděla už celá léta. Margaret věděla, jak je v této chvíli nadšený, a vykouzlila pro něj na tváři úsměv.

Sama lidi raději pozorovala, netoužila po kontaktu s nimi. Louis kdysi žertem prohlásil, že hlavním důvodem, proč jeho žena tolik miluje práci archeologa na cizích planetách, je fakt, že jí při ní nehrozí společenská konverzace.

Margaret a Louis Colicosovi prozkoumali množství planet obývaných kdysi hmyzí klikisskou rasou. Po klikisském impériu zůstala pouze opuštěná města a vysocí, broukům podobní roboti, jejichž paměť však neobsahovala žádné užitečné informace o jejich tvůrcích. Xenoarcheologové pátrali po stopách, jež by jim pomohly objasnit, proč tato civilizace zanikla. Výsledkem jejich práce byla spousta špíny za nehty a několik převratných objevů.

Nakonec právě oni ve strašidelných ruinách Corribusu nalezli a poté rozluštili záznam o pozoruhodné technologii zážehu planet, kterou nazvali Klikisská pochodeň.

Umělá atmosféra na pozorovací plošině se otřásala vzrušením. Pozvaní pohlaváři se shlukli kolem oken a hovořili.

Ještě nikdy se lidé nepokoušeli vytvořit své vlastní slunce. Význam a komerční dopad takového počinu byly nedozírné.

Basil Wenceslas si všiml, že Margaret stojí sama. Když ho míjel malý compo roznášející drahé šampaňské, mocný prezident Zemské hanzovní ligy uchopil z podnosu dvě sklenice z lisovaného polymeru a se zářivým úsměvem zamířil k ní. „Už jen necelá hodina.“

Margaret sklenici přijala a poslušně usrkla. Šampaňské bylo dobré, protože však recyklovaný vzduch v observatoři otupoval čich i chuť, levnější značka by zřejmě chutnala úplně stejně. „Už se nemůžu dočkat, až bude po všem, pane prezidente. Mám raději opuštěné planety, kde mohu naslouchat šepotu dávno zmizelých civilizací. Na můj vkus je tu příliš mnoho lidí.“

Na druhé straně paluby spatřila zeleného kněze. Seděl sám a mlčky. Muž se smaragdově zelenou kůží tu byl proto, aby v případě naléhavé potřeby zprostředkoval okamžité telepatické spojení. Za okny observatoře se vznášela čestná letka bitevníků, sedm velkolepých lodí ze

Sluneční flotily náležející Ildiranům, velkorysé humanoidní rase, která pomohla lidstvu v jeho cestě ke hvězdám. Vyšňořená ildiranská plavidla zaujala takovou pozici, aby mohla velkolepý experiment sledovat.

„Chápu vás," přikývl prezident. „Ani já nejsem rád středem pozornosti." Wenceslas byl elegantní muž, jeden z těch, kteří se každým dalším rokem zdají přitažlivější a kultivovanější, jako by jim léta dodávala na dokonalosti, místo aby jim ubírala fyzických sil. Usrkl šampaňského, ale jen nepatrně, vlastně sotva omočil rty. „Čekání je nejhorší, nemám pravdu? Zřejmě nejste zvyklá pracovat za situace, kdy je všechno přesně načasováno."

Margaret se zdvořile zasmála. „Archeologie opravdu není uspěchaná záležitost – na rozdíl od obchodu." Sama si nepřála nic jiného, než aby se mohla opět vrátit ke své práci.

Prezident se svou sklenicí zlehka dotkl Margaretiny. Bylo to jako křišťálový polibek. „Vy a váš manžel jste investicí, která se Hanzovní lize jistě vyplatí." Hanza sponzorovala xenoarcheologii odedávna, technologie zážehu hvězd, kterou Colicosovi objevili, však jistě měla vyšší cenu, než činila hodnota všech poskytnutých grantů dohromady.

Margaretina práce spočívala v tom, že v chladné prázdnotě Corribusu procházela ideogramy na zdech klikisských ruin a porovnávala přesné souřadnice neutronových hvězd a pulzarů, roztroušených kolem Spirálního ramene, s mapami vypracovanými Hanzou.

Prosté uvedení těchto dvou údajů do souvislosti spustilo lavinu zásadních objevů. Jakmile vzala v úvahu známý hvězdný posuv, dokázala zpětně spočítat přesné stáří záznamů. Tak zjistila, že klikisská rasa zmizela před pěti tisíci lety. Následně použili souřadnice a diagramy jako klíč a přidali všechny další informace nashromážděné v průběhu předchozích vykopávek. Díky tomu dokázal Louis se svým technickým nadáním rozluštit klikisské matematické záznamy a pochopit tak základní princip zážehu Pochodně.

Prezidentovy šedé oči ztvrdly, jeho pohled byl náhle střízlivý a věcný. „Mohu vám slíbit jedno, Margaret: pokud bude Klikisská pochodeň fungovat podle očekávání, můžete si pro své další

výzkumy zvolit jakékoliv místo, kteroukoliv planetu, a já se osobně postarám, abyste měli k dispozici veškeré potřebné prostředky.“

Margaret ťukla svou sklenicí o jeho, aby mu oplatila přípitek. „Vaší nabídky jistě využiji, pane prezidente. Vlastně jsme si s Louisem už jedno místo vybrali.“

Dosud nedotčený svět Rheindic Co, plný tajemství, panenské území, nezmapované ruiny… Nejprve si však musí odbýt toto divadlo a přetrpět veřejné pocty, které vypuknou poté, jakmile plynná planeta pod nimi vzplane.

Margaret přistoupila k manželovi a zavěsila se do něj, zatímco Louis se pustil do konverzace se zeleným knězem čekajícím vedle kořenáče se sazeničkou světostromu. Už se nemohla dočkat, až celý pokus skončí. Z ženského pohledu byly opuštěné starobylé ruiny mnohem zajímavější než planeta, chystající se vzplanout.

2 BASIL WENCESLAS

Tichý a nenápadný proplouval Basil Wenceslas debatujícími kroužky. Usmál se, kde se to od něj očekávalo, tu a tam zavtipkoval a pečlivě si ukládal do paměti veškeré podrobnosti. Navenek nedal najevo ani zlomek svých nejhlubších myšlenek a složitých plánů. Na tom závisel osud Zemské hanzovní ligy.

Basil byl zachovalý stárnoucí muž, jehož věk bylo dokonce i po bližším zkoumání těžké odhadnout. Měl přístup k nejúčinnějším omlazovacím procedurám a užíval techniku zpevňování buněčných stěn, díky níž zůstával zdravý a svižný. Vždy upravený a elegantní, nosil dokonale padnoucí obleky, jež stály víc, než některé rodiny vydělaly za celý rok. Basil však nebyl marnivý. Ačkoliv každý v observatoři věděl, že je tím nejdůležitějším, snažil se být co nejméně nápadný.

Jakmile ho zastavila mahagonová kráska z médií a požádala ho o rozhovor ohledně Klikisské pochodně, poslal ji a celý její štáb za vedoucím vědeckého týmu a sám zmizel ve skupině lidí. Pozoroval. Sledoval. Čekal.

Upřel pohled na velkou kouli zahalenou do okrových mraků, díky nimž Oncier vypadal jako nějaký špatně namíchaný koktejl. Systém neměl žádné obyvatelné planety, složení atmosféry nebylo nejpříznivější ani pro těžbu ekti, vzácného alotropu vodíku, sloužícího jako palivo pro ildiranský pohon hvězdných lodí. Díky své odlehlé poloze byl tento plynný obr ideální k vyzkoušení Klikisské pochodně.

Šéf vědeckého týmu Gerald Serizawa se ochotně a se zaujetím rozhovořil o nadcházejícím testu a novinářský tým se shlukl kolem něj. Stáli hned vedle řady přístrojů obsluhovaných techniky. Basil přelétl očima řídicí panely a sám vyhodnotil údaje, které z nich vyčetl. Všechno šlo podle plánu.

Doktor Serizawa byl zcela lysý. Basil nevěděl, zda je to kosmetická úprava, následek genetických dispozic nebo nějaké vzácné choroby. Serizawa, štíhlý a energický, používal při řeči nejen ústa, ale také ruce, a prokládal svou řeč rozmáchlými gesty. Vždy po několika minutách, přesně jako hodinky, si to uvědomil a sepnul dlaně před tělem, aby je udržel nehybné.

„Obří plynné planety, jako je v našem domovském slunečním systému Jupiter, se nacházejí na okraji gravitační prohlubně. Pokud do ní spadnou, zhroutí se a vznikne hvězda. Jakmile se hmotnost planetárního tělesa dostane do rozmezí mezi třináctinásobkem a stonásobkem hmotnosti Jupitera, dojde ke spalování deuteria v jeho jádru a těleso začne zářit.“

Serizawa namířil neodbytný ukazovák na mediální krásku, která před chvílí zastavila Basila. „Díky znovuobjevené technologii dokážeme plynné obry jako Oncier dostat přes potřebný hmotnostní limit. V jeho jádru se tak zažehne jaderný oheň a tato velká koule paliva se promění ve zcela novou hvězdu.“

„Prosím, řekněte našim posluchačům, odkud ta dodatečná hmota pochází,“ skočila mu do řeči žena.

Serizawa se usmál, zjevně potěšen vyhlídkou na další výklad. Basil zkřivil ústa v sotva znatelném výrazu pobavení a v duchu poděkoval štěstěně za to, že lysý vědec je tak nadšeným řečníkem.

„Klikisská pochodeň ukotvuje dva konce červí díry, tunelu širokého deset kilometrů.“ Jeho posluchači však zjevně věděli o mechanice červích děr žalostně málo, a proto si neuvědomovali, jak obtížné je otevřít tak velkou průrvu v časoprostoru. „Jeden terminál otevřeme nedaleko superhusté neutronové hvězdy a druhý konec pak namíříme do středu Oncieru. Neutronová hvězda bude během okamžiku přenesena do srdce planety. Tak velký nárůst hmotnosti způsobí, že se plynný obr zhroutí, vznítí se a začne zářit. Díky takto vzniklému teplu a světlu se stanou jeho největší měsíce obyvatelnými.“

Jeden z členů mediálního týmu zamířil obrazový snímač na bílé tečky kroužící kolem pastelové planety, zatímco Serizawa pokračoval ve výkladu. „Bohužel, toto nové slunce bude hořet pouze sto tisíc let. To je však dostatečně dlouho na to, abychom měsíce proměnili v kvetoucí kolonie. Z našeho pohledu je to prakticky celá věčnost.“

Basil sám pro sebe nenápadně pokýval hlavou. Typické krátkodobé myšlení, ale užitečné. Ačkoliv teď, kdy se Země stala součástí mnohem větší galaktické sítě, museli skuteční vizionáři operovat s úplně jinými časovými měřítky. Historie lidstva byla pouze nepatrnou částí pestrého gobelínu.

„Klikisská pochodeň tedy otevírá před Hanzou nespočet nových možností k vytvoření životního prostoru, který uspokojí rostoucí potřeby lidské populace.“

Basil uvažoval, kolik posluchačů takovéto vysvětlení spolkne. Byla to část odpovědi, jistě, jenže nafintěné ildiranské bitevníky stojící na stráži opodál mu připomínaly, co je skutečným důvodem této výstřední demonstrace.

Klikisská pochodeň musela být vyzkoušena ne proto, že by se zoufale nedostávalo životního prostoru – obyvatelných planet vhodných pro vznik kolonií nabízel vesmír víc, než kolik jich lidstvo dokáže kdy obsadit. Toto byl politický tah. Hrdé a výstřední gesto. Hanza potřebovala předvést, že to lidé dokážou.

Před jedním tisícem a třiapadesáti lety zachránilo ildiranské Impérium první pozemské generační lodi před bezcílnou poutí vesmírem. Ildirané nabídli lidstvu své rychlé pohonné jednotky pro hvězdné lodi a uvedli je do rozrůstajícího se galaktického společenství.

Lidé považovali ildiranské Impérium za laskavého spojence, Basil je však už nějakou dobu bedlivě pozoroval. Starobylá civilizace stagnovala. Žila historií a rituály, svěžích myšlenek se jí nedostávalo. Byli to lidé, kdo inovoval ildiranskou technologii mezihvězdného pohonu.

Dychtiví kolonisté a podnikatelé – či dokonce vesmírná kočovná lůza z tuláckých klanů – brzy zaplnili každou skulinku ve společenské i komerční sféře Ildiranů, takže během několika málo generací získali lidé značný vliv.

Zatímco Hanza překotně rostla a rozpínala se, její těžkopádní mecenáši pozvolna upadali. Basil věřil, že churavějící Impérium brzy převezmou lidé. Klikisská pochodeň se stane okázalou demonstrací lidských schopností. Měla Ildirany ohromit – a také odradit od případných pokusů vyzkoušet lidskou vytrvalost a odvahu.

Až dosud nevykazovalo mimozemské impérium žádné známky agresivity, Basil však nevěřil v altruistické motivy ildiranských sousedů. Bude jen dobře, pokud se jim dostane důrazné připomínky lidských schopností, ale i pak se vyplatí zůstat stále ve střehu.

Zatímco odpočítávání pokračovalo směrem k nule, Basil se vydal pro další sklenici šampaňského.

3 ADAR KORI'NH

Adar Kori'nh, kontraadmirál ildiranské Sluneční flotily, zamyšleně pozoroval tu lidskou pošetilost z velícího jádra své vlajkové lodi.

Ačkoliv výsledky tohoto absurdního pokusu budou mít významný dopad na vztahy mezi ildiranským Impériem a Zemskou hanzovní ligou, adar s sebou přivedl pouze septem, skupinu sedmi

bitevníků. Mág-imperátor mu nařídil, aby o celou událost neprojevoval příliš velký zájem. Žádný Ildiran by se neměl nechat příliš ohromit počínáním těch nadutců, ať už udělají cokoliv.

Vystrojit lodi však bylo pro Kori'nha otázkou cti. Výsostné symboly Impéria dal doplnit oslnivě třpytivými pruhy. Jeho bitevníky vyhlížely jako bájné bytosti z mořských hlubin, chystající se k fantasknímu rituálu páření.

Sluneční flotila rozuměla okázalosti a válečnické nádheře mnohem lépe než lidé.

Prezident Hanzy pozval Kori'nha do observatoře, aby pozoroval umělý zážeh plynného obra odtamtud, přesto se však adar rozhodl zůstat zde, stranou, ve svém řídicím jádru. Zatím. Jakmile samotný test začne, objeví se tam se společensky přijatelným zpožděním.

Kori'nh byl míšenec mezi šlechtickým a vojenským kruhem, jako všichni významní důstojníci Sluneční flotily. Jeho tvář byla štíhlá, hladká, s lidskými rysy, neboť vyšší kruhy se podobaly jedné z lidských ras. Navzdory jisté fyzické podobnosti však byli Ildirané zcela jiní než lidé, především ve své mysli a srdci.

Kori'nhova pleť měla šedavý nádech a jeho hlava byla lysá – s výjimkou bujného ohonu, který měl stažený dozadu pod korunu, symbol svého postavení. Adarovu uniformu tvořila dlouhá tunika vytvořená z překrývajících se modrých a šedých vrstev a stažená v pase.

Aby zdůraznil bezvýznamnost mise, odmítl si připnout četná vojenská vyznamenání; lidé si ovšem při setkání tváří v tvář tak jemné finesy jistě nevšimnou. Pozoroval horečnou vědeckou činnost se směsicí pobavené blahosklonnosti a znepokojení.

Ačkoliv Ildirané pomáhali v minulých dvou stoletích mladé rase už mnohokrát, stále považovali lidi za netrpělivé a nevychované. Nevyzrálá kultura, adoptovaní chráněnci. Jejich rasa možná potřebovala všemocného božského vůdce jakým byl Mág-imperátor. Zlatý věk ildiranského Impéria trval už celá tisíciletí. Lidstvo by se mohlo od starší rasy mnohé naučit, kdyby o to jen trochu stálo. Lidé však raději dělali dál chyby.

Kori'nh nedokázal pochopit, proč tato přidrzlá a přehnaně ambiciózní rasa tolik stojí o vytvoření dalších planet, jež by bylo možné osídlit. Nač vynakládat tolik námahy na proměnu plynného obra v nové slunce? Proč se snažit o zúrodnění několika nehostinných měsíců, když je kolem tolik přijatelných planet, na nichž je podle všech civilizovaných měřítek místa více než dost? Zdálo se, že se lidé chtějí roztahovat všude.

Adar si povzdechl a dál upíral pohled do čelního průzoru svého velitelského bitevníku. Planety a slunce na jedno použití… To bylo lidem podobné.

Podle instrukcí Mága-imperátora však nesměl u této události chybět. V dávných dobách bojovala Sluneční flotila proti strašlivým a záhadným Shana Rei; vojsko bylo rovněž zapotřebí před dvěma tisíci lety při bolestné občanské válce proti části Ildiranů, kteří podlehli klamu. Od té doby armáda sloužila především reprezentativním účelům a občas ji použili pro záchranné a civilní mise.

Jelikož ildiranské Impérium nemělo nepřátele a nemuselo čelit ani vnitřním nepokojům, Kori'nhova kariéra ve Sluneční flotile stála především na řízení slavnostních formací nádherně vyzdobených lodí. Na poli vojenské taktiky měl jen málo zkušeností. Četl o ní sice v Sáze, jenže to nebylo totéž. Mág-imperátor ho vyslal k Oncieru jako oficiálního zástupce Impéria a Kori'nh příkazu svého boha a vůdce uposlechl. Díky slabému telepatickému poutu, jež ho svazovalo se všemi poddanými, se bude Mág-imperátor na událost dívat Kori'nhovýma očima.

Nezáleželo na tom, co si Kori'nh sám myslel. Tento pyšný lidský čin se bezpochyby stane zajímavým dodatkem ildiranského dějinného eposu, Ságy sedmi sluncí. Tento den a pravděpodobně i Kori'nhovo jméno vstoupí do historie a legend. Žádný Ildiran nemohl doufat ve víc.

4 STARÝ KRÁL FREDERICK

Obklopen křiklavou nádherou Paláce šepotu hrál starý král Frederick svou roli. Starý monarcha Hanzy věděl, kde je jeho místo. Basil Wenceslas mu dával příkazy a král udělal, co se mu řeklo.

Dvorní úředníci kolem něj pilně psali dokumenty, zaznamenávali rozhodnutí, rozesílali královské rozkazy a milosti. Palác šepotu musel působit dojmem místa, kde se s nejvyšší profesionalitou a náležitým řádem nepřetržitě vyřizují ty nejvýznamnější záležitosti.

Oděn do těžkého oficiálního roucha, na hlavě lehoučkou korunu ozdobenou holografickými krystaly, čekal Frederick v Trůnním sálu na zprávy z Oncieru. Byl vykoupaný a navoněný a početné prsteny na jeho rukou se oslnivě leskly. Do pokožky mu vmasírovali nejrůznější oleje a krémy a účes mu upravili tak, aby ani jediný křivý pramen nenarušoval dokonalý dojem.

Přestože byl původně vybrán pro svůj vzhled, charisma a řečnické schopnosti, rozuměl Frederick podstatě monarchie mnohem lépe než většina těch, kteří se kdy o tuto záležitost zajímali hlouběji. Protože jakýkoliv aktuální politický vliv mohl být v případě tak rozlehlého galaktického prostoru přinejmenším sporný, Hanza spoléhala na viditelného vůdce, vydávajícího rozhodnutí a právní normy. Obyvatelstvo potřebovalo konkrétní osobu, k níž by vztahovalo svou loajalitu. Sotvakdo by byl ochoten padnout v boji či přísahat těžko uchopitelné myšlence korporace. Před dávnou dobou byl tedy na Zemi ustaven královský dvůr, do jehož čela byl postaven všemi obletovaný král, který měl dát komerční vládě tvář a srdce.

Stejně jako jeho pět předchůdců žil Frederick proto, aby byl viděn a uctíván. Jeho dvůr byl plný skvostných látek, gobelínů, leštěného kamene, uměleckých děl, šperků a soch. Uděloval vyznamenání, pořádal oslavy a díky štědrému podílu na bohatství Hanzy se staral o spokojenost lidí. Frederick měl vše, čeho se mu zachtělo… kromě nezávislosti a svobody.

Basil mu kdysi řekl: „Lidé mají sklon přesouvat své rozhodování na charismatické osobnosti. Tímto způsobem přinutí druhé, aby nesli odpovědnost a mohli tak ze svých potíží obviňovat ty, kteří stojí v hierarchii nad nimi.“ Ukázal prstem na krále, jenž byl tak obtížen nádherou, až téměř nemohl chodit. „Pokud z této skutečnosti vyvodíš logický závěr, bude ti zřejmé, že při dostatku času a možnosti volby skončí každá společnost jako monarchie.“

Po šestačtyřiceti letech vlády si už Frederick téměř nevzpomínal, jaký byl jeho dřívější život či původní jméno. Během svého panování se stal svědkem významných změn, jimiž Hanza prošla, sám se však o ně zasloužil jen málo. Teď už začínal pociťovat tíhu let.

Král slyšel šumění fontán, bzučení vzducholodí, hukot davu věčně kolotajícího dole na královském náměstí, čekajícího na to, až k nim promluví ze svého oblíbeného balkonu. Arcipáter Sjednocení už zahájil známé modlitby.

Dav mu sice odpovídal, dychtiví občané se však tlačili dopředu, aby alespoň na okamžik zahlédli svého velkolepého monarchu. Frederick si přál zůstat uvnitř tak dlouho, jak jen to bude možné.

Po rekonstrukci, k níž došlo v počátečních letech lidské expanze, ohromoval palác návštěvníky tak, že úžasem ztráceli řeč. Tak získal i své jméno – Palác šepotu. Stále osvětlené kupole a dómy byly vyrobeny ze skleněných panelů vyztužených pozlacenou titanovou mříží. Byl umístěn na západním pobřeží Severní Ameriky, uprostřed dřívější jižní Kalifornie, kde převládalo krásné a slunečné klima. Palác byl větší než kterákoliv jiná budova na Zemi, dostatečně rozlehlý, aby se do něj vešlo deset měst o velikosti Versailles. Později, když Hanza objevila oslnivě nádhernou architekturu ildiranského Impéria, byl ještě zvětšen a rozšířen, aby se ildiranským budovám vyrovnal.

V této chvíli však veškerá okolní nádhera nedokázala upoutat Frederickovu mysl, neboť napjatě očekával Basilovu zprávu z dalekého Oncieru. „Významné události vyžadují čas,“ řekl, jako by chtěl přesvědčit sám sebe. „A my dnes měníme běh dějin.“

Královský komoří udeřil na ildiranský gong z krystalické slitiny. Král na zvuk zareagoval okamžitě – nasadil optimistický a zároveň otcovský úsměv, nacvičený výraz, z nějž vyzařovala vlídnost a hřejivá jistota. S posledním záchvěvem skomírajícího zvuku vykročil po královské promenádě směrem k rozměrnému balkonu.

Ačkoliv to nebylo jeho zvykem, pohlédl král do ultračistého zrcadla umístěného ve výklenku. Zahlédl výraz své tváře, skrývanou, ale stále patrnou únavu v očích a několik nových vrásek, které dokázal najít jen on sám.

Jak dlouho ho Basil ještě nechá hrát tuto roli, než překročí hranici, kdy se z „otcovského“ stává „stařecký“? Možná mu Hanza brzy dovolí odejít na odpočinek.

Mohutné dveře ve tvaru slunce se otevřely a král se zastavil, aby se zhluboka nadechl a narovnal ramena.

Velvyslankyně Otema, letitá zelená kněžka z lesnatého Theronu, stála vedle své po ramena vysoké sazeničky světostromu v ozdobném květináči. Prostřednictvím sítě vědomí světolesa mohla Otema navázat okamžité spojení se vzdálenou observatoří.

Král svižně tleskl do dlaní. „Je čas! Musíme vyslat zprávu, že já, král Frederick, uděluji své svolení, aby pokus začal. Řekni jim, aby s mým požehnáním pokračovali.“

Otema se obřadně uklonila. Strohá velvyslankyně měla na tváři a na těle tolik obřadních tetování a její zelená pokožka byla už tak vrásčitá, že sama vypadala jako nějaká pokroucená rostlina. Často ji viděl, jak se s Basilem Wenceslasem pře, král Frederick se však jejich rozpravám vždy vyhýbal.

Otema ovinula vyzáblé prsty kolem kornatého kmene světostromu a zavřela oči, aby vyslala myšlenky telinkem, prostřednictvím stromů svému protějšku na Oncieru.

5 BENETO THERON

Pozorovatelé a hosté nad Oncierem ztichli, sotva Beneto povolil stisk, jímž svíral kmen stromku. Potom ratolest pohladil, aby ji

ukonejšil a zároveň se uklidnil sám. „Král Frederick nám posílá své požehnání. Můžeme pokračovat,“ oznámil.

Potlesk zašuměl jako kapky deště. Mediální týmy obrátily záznamová zařízení dolů k plynnému obru, jako by si všichni mysleli, že se něco stane okamžitě, jakmile zazní králův příkaz.

Doktor Serizawa pospíchal ke svým technikům. Na jeho znamení byly z orbity odpáleny cílové kotvy. Zářivé body se zanořily do atmosféry planety a razily si cestu hluboko k jejímu jádru, kde měly posloužit jako orientační body k zaměření červí díry. Torpédovité sondy vyvinuté podle původního klikisského vzoru zmizely pod příkrovem mraků, aniž jej sebeméně zčeřily.

Beneto se díval, zaznamenával každičký detail, aby jej mohl později předat nedočkavému a zvědavému světolesu.

Ačkoliv byl druhým synem vládnoucí dynastie Theronu, tady na Oncieru neměl jinou úlohu, než vyslat okamžitou zprávu o ambiciózním pokusu prostřednictvím světostromů. Bylo to mnohem rychlejší než standardní elektromagnetická komunikace – při rychlosti světla by trvalo měsíce, možná celé roky, než by informace dorazila k nejbližší stanici Hanzy. Za pomoci vzájemně propojených stromů mohl každý zelený kněz komunikovat s kterýmkoliv ze svých spolubratří, bez ohledu na to, kde se nacházeli. Každý jednotlivý strom byl ztělesněním celého světolesa. Co věděl jeden stromek, věděly všechny, a zelení kněží se na tuto databázi mohli napojit, kdykoliv se jim zachtělo. Uměli ji také používat k posílání zpráv.

Zatímco diváci sledovali, jak kotvy červí díry mizí v oblacích Oncieru, Beneto se opět dotkl stromku. Jeho mysl se prolnula do kmene a kněz se ocitl v jiné části světolesa – doma. Jakmile se jeho pohled opět zaostřil a Beneto se vrátil zpět na observatoř, vzhlédl a spatřil, že ho prezident Wenceslas s očekáváním pozoruje.

Beneto zachoval klidný a důstojný výraz. Tetované rysy jeho pohledné tváře vyzařovaly vznešenost. Mírně převislá víčka dodávala jeho očím oblý mandlový tvar. „Můj Otec Idriss a Matka

Alexa nabízejí modlitby celého theronského lidu za zdar tohoto pokusu.“

„Oceňuji laskavost vašich rodičů,“ odpověděl Basil. „Ačkoliv bych byl raději, kdyby Theron navázal s Hanzou konkrétní obchodní vztahy.“

Beneto zachoval neutrální tón hlasu. „Plány a přání světolesa ne vždy souznívají s potřebami Hanzy, pane prezidente. Tak či onak, o těchto záležitostech byste si měl promluvit spíše s mým starším bratrem Reynaldem nebo mou sestrou Sarein. Ti mají k obchodním záležitostem mnohem bližší vztah než já.“ Dotkl se lehkých listů stromku, jako by chtěl zdůraznit svůj kněžský stav. „Jakožto druhý syn jsem byl předurčen k službě světolesu.“

„A děláte svou práci skvěle. Nechtěl jsem vás přivést do rozpaků.“

„Díky podpoře a laskavosti světolesa bývám málokdy v rozpacích.“

Mladý muž si nedokázal představit, že by vykonával jiné povolání. Vzhledem k jeho urozenému původu se od Beneta očekávala účast při oficiálních příležitostech jako byla tato. Beneto však nechtěl své kněžství vykonávat kvůli takovému divadlu. Kdyby si mohl vybrat, raději by pomáhal v šíření světolesa po Spirálním rameni, aby ratolesti mohly zapustit kořeny na dalších planetách.

Zelených kněží bylo málo a o jejich telinkové schopnosti byl takový zájem, že někteří z nich žili v přepychových domech, vydržováni Hanzou nebo místní vládou, a byli dobře placeni za to, aby bez ustání odesílali a přijímali zprávy. Jiní kněží si ovšem zvolili mnohem asketičtější cestu – věnovali se prostému sázení stromků a péči o ně. Právě to by rád dělal i Beneto.

Hanza žadonila o to, aby mohla najmout tolik zelených kněží, kolik jich jen na Theronu je, přístup theronských vládců však pro ni představoval zdroj neustálého zklamání.

Otec Idriss a Matka Alexa netoužili posilovat svou osobní moc. Nechali kněze, aby si sami vybrali místo podle vlastního uvážení.

V prastarém světolese byly pečlivě vybírány ty nejzdravější ratolesti, které pak kněží odváželi do roztroušených kolonií a brali je na paluby obchodních lodí. Víc než po světle a výživě prahl světoles po nových informacích, datech, jež by mohl uložit do stále se rozrůstající, propojené, zpola vědomé sítě. Úkolem zelených kněží se stalo šířit světoles všude, kde to jen bude možné – ne sloužit lidské obchodní společnosti.

Celé generace vědců Hanzy se pokoušely pochopit okamžitou komunikaci prostřednictvím propojených stromů, nepokročily však ani o píď. Telink mohly zprostředkovat pouze světostromy a se sítí lesa dokázali komunikovat pouze zelení kněží. Nerozluštitelný problém dohánět vědce k zoufalství.

Navzdory technologii a lidskému umu, jež Hanza vložila do zkoušky Klikisské pochodně, by se nic z toho nemohlo odehrát bez tajemného kněze a jeho stromu… Nyní, na palubě technické observatoře, sepjal prezident Wenceslas své pěstěné ruce.

„Dobrá tedy, Beneto. Kontaktujte svého spolubratra u neutronové hvězdy. Řekněte jim, ať otevřou červí díru.“

Beneto se opět dotkl stromu.

6 ARCAS

V malé výzvědné lodi ukotvené ve stabilním bodu mimo dosah přitažlivosti neutronové hvězdy čekal zelený kněz a šest techniků Hanzy. Od Oncieru je dělila polovina délky Spirálního ramene.

Superhusté těleso bylo vše, co zbylo ze zhrouceného červeného obra, jenž ztratil hybnost a hmotu dřív, než se z něj mohla stát černá díra. Neutronová hvězda zakřivující prostor svou mohutnou gravitací rotovala jako maják a její póly jako vodní děla chrlily proudy vysokoenergetických superrychlých částic. Malá koule, pouhých deset kilometrů v průměru, v sobě skrývala neuvěřitelné množství energie.

Šestice techniků namačkaná v lodi se potila nervozitou.

Torpédové zařízení bylo zvenčí připoutáno k lodi a čekalo jen na to, až bude svrženo do gravitačního jícnu zhroucené hvězdy. Muži

se dívali na Arcase, jako by z nich zelený kněz mohl sejmout obavy nebo jim nabídnout nějaký prostý a rychlý únik z dané situace. „Je čas?“ zeptal se jeden z nich. Znělo to jako prosba.

Stromek vedle něj dosud nepromluvil.

Arcas si povzdechl. „Jakmile dostanu zprávu, řeknu vám.“

Zanedlouho se vrátí na Theron, kde mu kněží přidělí další úkol ve službě světolesu. Arcasovi připadaly všechny stejné, třebaže si tento vybral sám – daleko ode všech, jen s několika málo lidmi. Byl samotář, ale také zelený kněz, spojený s lesem. Kdyby si tak mohl vyměnit svůj úděl s někým, kdo by jej dokázal plnit s větším nadšením!

Stiskl drsný kmínek stromku, ale žádnou příchozí telinkovou zprávu necítil. Nic. Musí čekat. „Ještě ne.“

Prostory na palubě výzvědné lodi byly chladné a stísněné, stěny příliš holé. Vzduch uvnitř páchl po recyklačních filtrech – ani zdaleka nepřipomínal onu vlhkou voňavou směs, kterou byl zvyklý dýchat v hustém lese.

Přesto ani na Theronu nepociťoval Arcas nadšení vlastní většině zelených kněží. Snad si měl zvolit zcela jinou životní dráhu, teď však jeho kůže nesla zelenkavé symbiotické zbarvení způsobené podkožními řasami, jež mu umožňovaly fotosyntézu světla. Tento proces byl nezvratný, proto už navždy zůstane spojen se světolesem, třebaže poslání zeleného kněze nebylo tím, po němž by opravdu toužil.

Arcas se stal novicem ne z vlastního zájmu, ale jen proto, aby splnil slib daný umírajícímu otci. O zelené kněze byl takový zájem, že si i průměrní jedinci jako Arcas mohli zvolit z nepřeberného množství nabídek. Na Theronu pomáhali při rozhodování starší kněží, jednání s Hanzou obstarali Otec Idriss a Matka Alexa. Avšak každý zelený kněz či kněžka – dokonce i Arcas – se mohl napojit na všezahrnující mysl lesa a rozhodnout se sám. Z množství nabídek, lukrativních postů a důležitých diplomatických misí si Arcas zvolil tuto izolovanou stanici. Víc než cokoliv jiného toužil zůstat stranou všeho toho shonu.

„Už?“ ozval se další technik. Zdál se být ještě znepokojenější než jeho druh. „Proč čekají tak dlouho?“

Po telinkovém spojení Arcas opět zaostřil zrak na nedočkavé muže. „Říkají, že na Oncieru jsou připraveni. Můžete vypustit sondu.“

Technici Hanzy začali za pomoci přístrojů (pro zeleného kněze zcela nepochopitelných) pracovat na tom, aby uvolnili úvazy a aktivovali klikisské zařízení vytvářející červí díru. Sonda se oddělila od lodi a vyrazila směrem k neutronové hvězdě. Jak klouzala dolů po časoprostorové křivce, stále nabírala rychlost.

Technici zajásali, když kotva dopadla nedaleko místa, odkud z neutronové hvězdy vycházel svazek záření. V překotném spěchu odečítali údaje z přístrojů, neboť nevěděli, jak dlouho torpédo vydrží, než podlehne zuřivé síle gravitace.

Arcas se díval, ukládal obrazy do paměti a posílal je světolesu a všem ostatním zeleným kněžím. Stromy projevovaly o událost větší zájem než on sám.

„Aktivace!“ nařídil hlavní technik.

Torpédové zařízení, užívající prastarou klikisskou technologii, zakřivilo a zčeřilo časoprostor, aby v něm vzápětí vytvořilo zející díru tak velkou, že pohltila i superhustou hvězdu.

Arcas stromku pološeptem popisoval krok za krokem celý proces – dokud sám neoněměl úžasem při pohledu na zářivou neutronovou hvězdu mizící v jícnu červí díry jako drahokam padající do studny.

Generátor torpéda přestal pracovat, jeho energie se vyčerpala a červí díra se prudce zavřela. Mezera v časoprostoru se okamžitě zacelila, aniž by po ní v místech, kde se dříve nacházelo podivuhodné nebeské těleso, zůstala jediná stopa. Mlžné pozůstatky akreačního disku, nezadržované nyní gravitací, se rozplynuly jako průsvitné závoje.

Gigantický projektil neutronové hvězdy byl vystřelen k Oncieru.

7 MARGARET COLICOSOVÁ

Louis obratně odstrčil ostatní diváky, aby mohli společně s Margaret sledovat implozi planety z čestných míst.

Basil Wenceslas stál vedle nich. „Za chvíli uvidíme," řekl. „Zelený kněz říká, že červí díra na druhé straně byla otevřena. Neutronová hvězda je na cestě."

Doktor Serizawa, lysou hlavu zvlhlou potem, odtrhl oči od průzoru a obrátil se k reportérům a jejich záznamovým zařízením. „Konec červí díry je ukotven v jádru plynného obra. Až superhustá hvězda zasáhne Oncier, dojde ke gigantickému uvolnění energie, největšímu, jaké kdy lidstvo spustilo." Pak, doprovázeje svá slova opět gesty, rychle dodal: „Ale nemusíte mít obavy. Potrvá celé hodiny, než tlaková vlna prostoupí vrstvami atmosféry. Jsme od Oncieru dostatečně daleko a tudíž nepocítíme žádné následky."

Hmota neutronové hvězdy vrazila do kovového jádra planety jako dělová koule, čímž plynný obr získal dodatečnou hmotnost a energii nezbytnou ke vznícení. Serizawa spatřil údaje na přístrojích a zajásal. Sondy ponořené v atmosféře vysílaly údaje o tlaku, teplotě a zářivém toku, které se na monitorech zobrazovaly jako divoce poskakující obrazce. Jeho technici triumfálně zvedali paže.

Ačkoliv vnější slupka Oncieru vypadala stejně klidná a nehybná jako dříve, bylo jen otázkou času, kdy titánská proměna vyvře přes nejvnitřnější vrstvy až na povrch. Basil Wenceslas začal tleskat a ostatní hodnostáři se k němu přidali.

„Neutronová hvězda je mnohem menší, ale má neskonale vyšší hustotu, je jako diamat obalený cukrovou vatou. Právě v této chvíli se hmota Oncieru propadá dovnitř." Serizawa pohlédl na své přístroje a pak na chronometr.

„Nanejvýš za hodinu dosáhne hustoty nezbytné k započetí jaderné fúze, procesu uvolňování energie, který probíhá v každé normální hvězdě."

Margaret zamžourala na strakatou planetu, jež se brzy měla stát novým sluncem. Oncier však byl tak obrovský, že na něm nebyla

vidět okamžitá změna, ani když neutronová hvězda udeřila přímo do jeho jádra. V různých vrstvách atmosféry byla rozmístěna čidla, jež nyní zaznamenávala prudký tok záření.

Margaret se naklonila dopředu a políbila Louise na ošlehanou tvář. „Dokázali jsme to, staroušku.“ Dva archeologové, kteří na začátku odvedli svůj díl práce a teď mohou sledovat konečný výsledek svého snažení jako diváci.

„Takže, doktore, k tomu aby planeta začala hořet, stačí zvýšit její váhu?“ zeptal se zástupce médií stojící za Margaret.

„Ve skutečnosti jde o nárůst hmotnosti, nikoliv váhy,“ odpověděl Serizawa. „Ale na tom nezáleží. Je to asi tak: náhlým přenosem neutronové hvězdy do nitra Oncieru získala planeta okamžitou zápornou energii – potenciální energii, abych byl přesný. Aby byla zachována rovnováha, je zapotřebí velkého přílivu kinetické energie, která se prostřednictvím termodynamiky červí díry projeví jako teplo. Právě to odstartuje procesy, v jejichž důsledku se plynný obr promění v hořící hvězdu. Vše se odehraje během okamžiku.“ Zatěkal očima. „Lépe řečeno, během několika dnů. Tento údaj však musíte vidět v souvislostech. Za normálních okolností je přenos energie v nitru hvězdy neuvěřitelně pomalým procesem. Fotonům trvá tisíce let, než prokličkují z jádra až na povrch. Cestou se srážejí s molekulami plynu, jsou pohlcovány a opět vyzařovány, aby se srazily s dalším atomem plynu. Stačí, když se budete dívat,“ prohlásil Serizawa, „a uvidíte, co mám na mysli.“

Zájem zástupců médií však vyprchal během několika hodin. Změny probíhaly pomalu, ačkoliv se obrovská koule skutečně scvrkávala. Detektory hluboko v atmosféře ukazovaly, že se jaderný oheň šíří z nitra ven jako přílivová vlna. Jakmile tato vlna dorazí k povrchu planety, Oncier se rozzáří.

První světelné záblesky a oheň se začaly objevovat v mezerách mezi cyklonami. Pastelově zbarvené mraky vířily a odhalovaly převratné změny, odehrávající se hluboko pod nimi. Byl to Margaretin překlad Klikisské pochodně, jenž toto všechno umožnil, Margaret si však nebyla jistá, zda má cítit hrdost, nebo zděšení.

Ildiranský septem potvrdil úspěch Klikisské pochodně.

Adar Kori'nh, oděný do slavnostní uniformy, se nechal modulem přepravit na observatoř, aby pozoroval pokračující proces zrození hvězdy. Margaret přistoupila k adarovi se směsicí zvědavosti a úzkosti – ještě nikdy s žádným Ildiranem nemluvila.

„Vaše angličtina je vynikající, adare. Přála bych si mít takové znalosti jazyků," řekla.

„Všichni Ildirané hovoří společnou řečí, ale ti z nás, u nichž lze předpokládat kontakt s lidmi, se naučili váš obvyklý obchodní jazyk. Mág-imperátor to od nás požaduje."

Louis využil skutečnosti, že má posluchače, a dlouze Kori'nhovi vyprávěl o jejich práci na klikisských planetách.

„Ildiranské Impérium existuje mnohem déle, než trvá lidská éra poznávání vesmíru. Proč tedy váš lid nevyslal výzkumníky nebo archeology, aby zkoumali tuto zmizelou rasu? Vy nejste zvědaví?"

Kori'nh na něj pohlédl, jako by šlo o bůhvíjak znepokojivou a podivnou otázku. „Ildirané nevysílají osamělé průzkumníky. Jestliže zakládáme kolonii osadníků zvanou ‚štěp', jde o dostatečně velkou skupinu, aby mohla napodobit strukturu naší společnosti. Osamělost je lidský rys, který je pro nás těžko pochopitelný. Já bych nikdy nechtěl být tak daleko od ostatních členů své rasy."

„Moje žena miluje samotu natolik, že často dává přednost práci v jiné části naleziště, než se právě zdržuji já." Louis věnoval Margaret úsměv.

Zahanbeně, zlehka přikývla. „Pokud vím, Louisi, všichni Ildirané jsou spojeni telepatickým kontaktem. Není to jednotná mysl, spíš určitý způsob podpory. Nemám pravdu, adare?"

„Říkáme tomu thisma," odpověděl Kori'nh, „a vyzařuje z našeho Mága-imperátora. On je uzlem, v němž se spojují všechny vazby naší rasy. Pokud se jedinec ocitne příliš daleko od ostatních, toto pouto se může přetrhnout. Lidé možná považují osamělé cestování za výhodu. Já naopak lituji vaši rasu, že nemůže zažívat bezpečí sítě thismatu." Kori'nh se s nerozluštitelným výrazem ve tváři uklonil.

Překvapené mumlání a hovor je přitáhly zpět k oknu.

Z Oncieru vytryskl gejzír přehřátého plynu jako zářivý chochol. Byl to neobvyklý jev, jak však zvolna mizel, vyhasínal i zájem diváků. Během hodiny stála Margaret u širokého okna sama. Vřící kotel Oncieru ji hypnotizoval.

Planeta nyní zářila, implodující těleso kolem sebe šířilo fotony.

Zadívala se na jasný okraj planety, mlžnou křivku rýsující se na pozadí vesmíru přímo proti ildiranským bitevníkům a pozorovací základně. Jako broky vystřelené z pušky z něj neuvěřitelnou rychlostí vyrazilo několik kulovitých objektů. Vynořily se z hlubin Oncierových mraků a odlétly do volného prostoru. Během několika vteřin se z nich staly tečky, mizející v dálce.

Margaret zalapala po dechu, ale nikdo kolem ní jev nezaznamenal.

To snad nemohl být přírodní úkaz… Jenže co jiného by to mohlo být?

Otočila se, znepokojená a zmatená. Louis stále hovořil s adarem Kori'nhem a Basilem Wenceslasem, diskutoval s nimi o podrobnostech budoucí výpravy na Rheindic Co, početných klikisských tajemstvích a podivných robotech, kteří stále fungovali, avšak neměli žádné informace o svých tvůrcích. Doktor Serizawa stál mezi techniky a sledoval neustálý proud obrazových záznamů hořící planety. Podle výrazů jejich tváří to viděli také.

Přistoupila k nim. „Co to bylo, doktore Serizawo? Viděl jste to?"

Nepřítomně se na ni usmál. „Samozřejmě si musíme počkat na detailní analýzu, ale nebojte se. Sekundární a terciární dopady Klikisské pochodně nejsou dosud prozkoumány. Nezapomínejte, že v jádru plynného obra panuje extrémní tlak, jenž dokáže proměnit běžné plyny v kov a uhlík v diamant."

Opět sklonil pohled k monitorům, na nichž běžely další rozmazané záběry pořízené záznamovým zařízením observatoře. Podivné objekty se naneštěstí vynořily z opačné strany žhnoucího Oncieru. „Nedivil bych se, kdyby šlo o jakési kovové pecky vzniklé hluboko v jádru. Vzácné útvary, vypuzené vřením vzniklým po

zážehu planety. Nemusíte si dělat starosti, paní Colicosová. Výsledky vaší Klikisské pochodně překonávají veškerá očekávání.“

Margaret se zamračila. „Mně to připadalo jako lodě, umělá tělesa.“

Do výrazu doktora Serizawy se vloudil náznak blahosklonnosti. „To je nanejvýš nepravděpodobné. Kromě toho – jaká forma života by dokázala přetrvat za vysokého tlaku panujícího v hlubinách obří planety?“

8 RAYMOND AGUERRA

V palácové čtvrti se shromažďovaly jásající davy, kramáři nabízeli kolemjdoucím suvenýry a prodavači u stánků s jídlem zase předražené pamlsky. Bohatá květinová výzdoba naplňovala vzduch opojnou vůní, skupiny uklizečů a zahradníků pečovaly o to, aby byly odstraněny všechny květy, jež by začaly ztrácet barvu či svěžest.

Raymond Aguerra se obratně proplétal houštinou loktů a paží. Mladík si nedělal starosti se zloději, protože dokázal každého kapsáře vycítit a vyklouznout mu dřív, než se lapka stačil o cokoliv pokusit. A kromě toho měl prázdné kapsy. Raymond netoužil po ničem jiném, než po velkolepé podívané.

Byl to inteligentní a neobvykle pohledný čtrnáctiletý chlapec s tmavými vlasy, útlým tělem a zářivým úsměvem. Raymond měl jen málo přátel a ještě méně výsad; s výjimkou těch, jež si vydobyl sám. Tvrdý život ho naučil – byl svalnatý jako chrt, čímž často zaskočil ty, kteří se s ním pustili do křížku. Mladík však spíše spoléhal na hbitý jazyk a na umění zvrátit situaci ve svůj prospěch; bitkám se raději vyhýbal.

Nahrbil se a proklouzl kupředu tak hladce, že první řada diváků jeho přítomnost ani nezaznamenala. Protože musel každý den bojovat o živobytí pro sebe, pro svou matku a bratry, politika ho nijak nezajímala. Miloval však slavnosti. Nad hlavou létaly vzducholodě, balony a kluzáky nesoucí ty, kteří si mohli dovolit

výhled na palác z ptačí perspektivy. Zvonily gongy, jejichž zvuk ohlušoval ještě víc než jásot davu.

Sledoval hemžení zářivě barevných dvorních uniforem – královská garda a ministři právě chystali na velkolepém balkonu Paláce šepotu řečnický pult. Jakmile duchovní začal číst známé litanie a modlitby, ceremoniáři rozvinuli zářivou vlajku Zemské hanzovní ligy, symbolický obraz Země uprostřed tří soustředných kruhů.

Na balkon těžkopádně vystoupil starý muž. Kráčel zvolna, jako by každý krok pečlivě zvažoval. Kromě výstřední nádhery šatů nevypadal o nic impozantněji než hodnostáři kolem něj. Když král pozvedl paže, široké rukávy skvostné róby mu sklouzly k loktům. Sluneční světlo zajiskřilo na prstenech na jeho rukou a odrazilo se od fazet broušených drahokamů v jeho koruně.

„Dnes k vám hovořím o velkém vítězství lidského úsilí a génia.“ Zesílený hlas krále Fredericka zaduněl z amplionů po celém náměstí. Měl sytý baryton, hluboký a rezonující. Hlas boha. „V systému Oncieru se naším přičiněním zrodila nová hvězda, která nyní bude zářit a zahřívat čtyři prastaré planety, aby je lidstvo mohlo osídlit.“

Lidé, kteří mu naslouchali v ohromeném tichu, opět zajásali.

Raymond se jejich hranému překvapení pousmál. Každý přece věděl, proč se toto shromáždění koná.

„Nastal čas zažehnout další čtyři pochodně v palácové čtvrti!“ Sotva dozněla ozvěna hlasu, udělal král prudké gesto, tak rychlé, že je stěží postřehly dokonce i Raymondovy bystré oči.

Na nejvyšších místech paláce, pilířích a dómech, s praskáním vyšlehly k nebi plameny. Ve stejnou chvíli vzplály i ozdobné světelné řetězy spojující stojany lamp na zemi. Každý z plamenů měl pravděpodobně symbolizovat jednu kolonizovanou planetu, která podepsala dohodu s Hanzou a tím přísahala starému králi věrnost.

„Dávám vám tyto čtyři měsíce, které jsem pojmenoval po svých slavných předchůdcích, prvních čtyřech velkých králích Zemské

hanzovní ligy… Ben!“ Z vrcholku vysoké věže mostu klenoucího se přes Královský kanál se zaduněním vytryskl žhnoucí sloup ohně. „George! Christopher! Jack!“ Pokaždé, když vyřkl další jméno, zaplála na neosvětleném mostě nad kanálem nová pochodeň.

Na těch čtyřech planetách ještě ani neroztál sníh, první terifikační týmy na nich budou moci přistát až poté, kdy se ustálí tektonické změny. Přesto se Raymond radoval s ostatními, jakmile král vyhlásil vládu nad čtyřmi dalšími světy. Jaká skvělá podívaná!

Hudba začala hrát a ze zepelínů plujících nad hlavami diváků se jako pampeliškové chmýří začaly snášet třpytivé útržky stužek. Král Frederick vyhlásil den nevázaných oslav, což obyvatelstvo s radostí přivítalo; ostatně jako každou záminku k radovánkám. Možná právě to byl důvod, proč svého krále tolik milovali.

Frederick si pospíšil zpět do tichého pohodlí Paláce šepotu a Raymond pocítil záchvěv obav. Král mu připadal osamělý, možná dokonce nešťastný, jako kdyby byl unaven tím, že musí celý svůj život žít před zraky tolika lidí. Svým způsobem Raymond s monarchou soucítil, ačkoliv sám žil den po dnu okolním světem zcela přehlížen.

Procházel mezi krámky prodavačů suvenýrů. Fasádu Paláce šepotu pokrývaly rozsáhlé reliéfy zobrazující historické události – start jedenácti obřích generačních lodí, první kontakt s Ildirany, kteří lidstvu dali pohon pro hvězdolety a galaktickou civilizaci. Každou hodinu v určité chvíli holografické obrazy ožily a přehrály celou scénku jako figurky na orloji. Sochy kolem fontán v parku se začaly pohybovat: kamenní andělé mávali křídly a dávní generálové cválali na koních, kteří se na pokyn vzpínali.

Proud pěších se valil přes most do palácových prostor.

Raymond to všechno sledoval a oči mu zářily. Hrozící nebezpečí si uvědomil o půl vteřiny později než měl.

Někdo ho chytil za zátylek, silné prsty ho stiskly jako svěrák. „Tak tady je! Vykrádá kapsy, když se nikdo nedívá, ale před fajnovější prácičkou práskne do bot.“

Raymond se zkroutil tak, aby viděl mluvčímu do tváře.

Starší chlapec s poněkud nešťastným jménem Opo se zamračil, zatímco jeho silnější přítel Burl sevřel Raymondův krk ještě pevněji. Chlapec se vykroutil z Burlova sevření, ale nedal se na útěk. Ještě ne. „Je mi líto, ale krádež nemám na seznamu svých činností."

„Krádež uráží jeho jemnocit!" odfrkl si Burl.

„Pcha, něco takového dokáže každý," odsekl Raymond. „Vydělávat si na živobytí tvrdou prací, to je teprve něco! Měl bys to někdy zkusit."

Lhostejní diváci kolem nich tančili a líbali se, mnozí z nich stáli ve frontách u stánků s jídlem. Opo hovořil tichým hlasem, sotvakdo by si ho však všiml, i kdyby křičel.

„Raymonde, Raymonde! Proč ses nestal jáhnem, jestliže máš takové morální předsudky? A proč jsi prostě neřekl ne, místo abys nás práskl?"

„Aby z nebe krev…, já jsem řekl ne, Opo! Šestnáctkrát, pokud si dobře vzpomínám. Ale ty jsi neposlouchal. Vloupat se do něčího domu a vykrást sejf, v tom nevidím svou budoucnost. Když to uděláš jednou, příště už to bude snazší."

„Pokud jde o usnadňování, jsem všemi deseti pro," zasmál se Burl kysele. „Posledně jsme se docela zadýchali, když jsi spustil ten alarm a my museli utíkat před hlídkou."

„Kdybyste vy dva byli tak dobří, jak o sobě tvrdíte, hlídky by se k vám neměly šanci vůbec přiblížit." Raymond zakýval ukazovákem. „Vidíš, spoléhal jsem na vaše schopnosti, Opo, a ty mi teď říkáš, že jste se jen vychloubali."

Zhluboka se nadechl a všechny jeho svaly se napjaly, připraveny k útěku nebo k boji. „Nejspíš mi nebudete věřit, když vám řeknu, že to byla nehoda?"

Burl zaťal pěsti a zdálo se, jako by ještě povyrostl. „Až z tebe naděláme sekanou, pak o té nehodě můžeš vyprávět mamince."

„Mou matku z toho vynech!" Pomyšlení na Ritu Aguerrovou s uslzenýma očima, zalykající se obavami o svého nejstaršího syna, ho děsilo mnohem víc, než vyhlídka na šrámy a modřiny.

Jako žralok cítící ve vodě pach krve kroužil Opo kolem, připraven Raymonda chytit, až se dá na očekávaný útěk. Raymond však místo toho udělal něco neočekávaného.

Vrhl se na většího Burla a začal do něj bušit pěstmi a ostrými lokty. Bojoval bez rozmyslu a fines, užíval však každé tvrdé části svého těla, jež se na něm od vršku hlavy po špičky bot našla, a brzy srazil nevěřícího Burla na dláždění. Prudce se otočil a kopancem zasáhl Opa do žaludku zrovna ve chvíli, kdy se výtržník rozběhl proti němu. To stačilo, aby je zastavil, ale nezranil. Stačilo to, aby mohl uniknout.

Raymond zmizel v davu dřív, než se Opo a Burl stačili vzpamatovat. Dal jim co proto. Buď ho teď nechají na pokoji, nebo si příště vezmou posily. Bohužel ta druhá možnost byla pravděpodobnější.

Se spokojeným úsměvem přeběhl most přes Královský kanál, oprášil si umazané šaty a s úlevou zaznamenal, že nejsou nikde natržené. Z kloubů na rukou měl sedřenou kůži a černé vlasy rozcuchané, ze šarvátky však vyvázl bez monoklu či jiného viditelného zranění. Nebude problémem přesvědčit matku, že se nic vážného nestalo. Měla už tak dost svých starostí a on jí nechtěl přidávat další.

Raymond byl nejstarší ze čtyř bratrů a hlava rodiny. Otec pláchl z města a nalodil se na loď s kolonisty v době, kdy Raymondovi bylo devět. Esteban Aguerra podepsal jednostranné rozvodové prohlášení spolu s přihláškou do kolonie, takže jeho žena obdržela listiny až poté, kdy loď odstartovala. Raymondův otec odletěl na kolonii na planetě Ramah ne proto, že by to bylo zvlášť příjemné místo, ale proto, že to byla cílová stanice první lodi, která odlétala. Raymondovi rozhodně nechyběl.

Byl čas vrátit se domů, pomoci matce připravit jídlo a uložit bratry do postele.

Cestou přes palácovou čtvrť se zastavil a prohlížel si bohaté kytice. Některé se převrhly, když se dav tlačil, jiné zůstaly na místě,

aby svou krásu ukazovaly ještě den nebo dva, než jejich okvětní lístky začnou uvadat. Pak je všechny vyhodí.

Navzdory výhradám, jež choval vůči krádeži, převážila Raymondova láska k matce výčitky svědomí a jednu z těch nádherných kytic strčil pod paži. Pospíchal s květinami domů a při představě, jakou z nich bude mít matka radost, zářil pýchou.

Detektivů Hanzy najatých Basilem Wenceslasem si mladý muž nevšiml. Sledovali Raymonda Aguerru celý den. Nenápadní muži udělali nespočet snímků osamělého chlapce a přidali je do už tak rozsáhlého a podrobného spisu.

9 ESTARRA

Ačkoliv byla dcerou vládců Theronu, neměla Estarra ani ve svých dvanácti letech tušení, jaký by měl být cíl jejího života. Její tři starší sourozenci už od dětství věděli, že jsou určeni k vládnutí, k zelenému kněžství a k dráze obchodního vyslance. Čtvrté dítě však nemělo stanovenou roli, takže si Estarra většinou dělala, co se jí zachtělo.

Plná energie vběhla naboso do lesa, prodírajíc se nízkým porostem pod klenbou věčně šeptajícího světolesa.

Strop tvořený vějířovitými, palmovým ratolestem podobnými listy, sluneční světlo spíše cedil, než aby mu bránil v pronikání, takže paprsky kreslily na lesní půdě zelené a žluté skvrny. Listy a tráva laskaly její zlatohnědou kůži, šimraly, ale nezraňovaly.

Dívčiny velké oči dychtily po nových objevech, toužily spatřit neobvyklé věci. Estarra, zcela okouzlená okolním světem, již prozkoumala všechny nejbližší stezky.

Jednání kurážného děvčátka tu a tam vzbudilo nelibost její sestry Sarein, která se zhlédla ve světě politiky a obchodu. Jenomže Estarra netoužila dospět tak rychle jako sestra.

Reynaldovi, jejímu nejstaršímu bratrovi, bylo už pětadvacet a byl na nejlepší cestě stát se příštím Otcem Theronu. Pohledný a trpělivý mladík studoval politiku a učil se vést druhé; odjakživa věděl, že se podle tradice stane příštím mluvčím lesní planety. S ohledem na své

budoucí povinnosti odjel Reynald nedávno na vzrušující cestu po vzdálených a cizokrajných planetách, aby se setkal s nejvyššími vůdci planet, Ildirany i lidmi, než ho povinnosti natrvalo připoutají k Theronu.

Estařini rodiče nikdy nenavštívili bájné ildiranské hlavní město Mijistru pod Sedmi slunci, jejich dcera Sarein – o čtyři roky mladší než Reynald – však strávila několik let studiem na Zemi, což byl tah, jenž měl upevnit spojenectví s Hanzou.

Estařin bratr Beneto byl od narození určen k tomu, aby „přijal zelenou“ a stal se knězem světolesa. Těšila se, až se vrátí z Oncieru, kde pozoroval stvoření nového slunce.

Otec Idriss a Matka Alexa jí ponechávali volnost, snad až přílišnou. Nechali ji, aby si našla vlastní zájmy, třebaže to znamenalo, že se dostávala do nejrůznějších potíží.

Její malá sestřička Celli, benjamínek rodiny, nejraději trávila čas nekonečným žvatláním s přáteli. Estarra byla mnohem samostatnější.

Sklonila se, aby podlezla pod sladce vonící kapradinou, a ucítila, jak ji ostrý pach štípe na bronzové kůži.

Estařiny vlasy – to byl chumel copánků a dredů. Dávala přednost tomuto nemodernímu stylu, neboť tak zbývalo jen málo volných pramínků, jež by se mohly zachytit ve větvích.

Klusala vpřed a pečlivě si ukládala do paměti zpáteční cestu do města tyčícího se u houbovitého útesu, kde žila. Estarra stála pod světostromy vysokými jako mrakodrapy.

Rostliny se šupinatými kmeny pulzujícími energií se vzpínaly k nebi, jako by vyrostly na zahrádce nějakého obra. Z kmenů, mezerami ve vrstveném brnění kůry, vyrážely ratolesti ne nepodobné neposlušným vlasům. Kořeny světostromů, kmeny a jejich mysl byly jedno. Nadýchané vějířovité listy jednotlivých stromů dosahovaly výšky několika set stop, ohýbaly se a vytvářely navzájem se dotýkající deštníky, které proměnily nebe v zelenou vzorkovnici. Listy se třepotaly jako řasy na víčkách a navzájem se

laskaly. Kromě bzučení hmyzu a volání divokých zvířat naplňoval les neustálý šum, šelestivý zvuk stejně konejšivý jako ukolébavka.

Světostromy se rozšířily po všech pevninách Theronu a horliví zelení kněží nyní odváželi ratolesti na další planety, aby jednotné vědomí lesa mohlo růst a učit se. Toto vědomí, tento „pulzující duch země“ byl předmětem jejich modliteb a kněží se snažili, aby stále sílil.

Před dávnými dobami – 183 lety – potkala hlídka ildiranské Sluneční flotily první pozemskou generační loď s pomalým pohonem, Caillié, a nasměrovala ji k této nedotčené planetě. Všech jedenáct starých generačních lodí bylo pojmenováno po slavných badatelích. Caillié dostala jméno podle Reného Caillié, francouzského průzkumníka černé Afriky, který se přestrojil za domorodce, aby mohl do tajemného kontinentu proniknout. Byl prvním bělochem, jenž spatřil bájné město Timbuktu.

Burton, Peary, Marco Polo, Balboa, Kanaka… Tato jména generačních lodí měla pro Estarru tajemnou příchuť, avšak ani pověsti o necivilizovaných dobách staré Země se nemohly rovnat divům, jež kolonisté objevili v průběhu osídlování dalších planet ve Spirálním rameni.

Clark, Vichy, Amundsen, Abel-Wexlerová, Stroganov. Všechny díky Ildiranům našly domov, s výjimkou Burtona, který se ztratil mezi hvězdami.

Obyvatelé zachráněného Caillieho se zaradovali, když spatřili zelenou krajinu Theronu, vyzařující ryzí potenciál doposud nedotčené planety. Tento nový svět byl mnohem přátelštější, než si vysnili během generací slepého hledání obyvatelného hvězdného systému. Kolonisté a jejich potomci žili po staletí uzavření ve velké, sterilní hvězdné lodi a celý ten čas se mohli kochat pouze obrazy lesů a hor. Theron byl vším, o čem snili. Kolonisté okamžitě vytušili, že stromy jsou něčím zvláštní.

Caillié nesl vše potřebné pro osídlení mnohem nehostinnější planety, Theron však spolupracoval ochotně. Poté, co je tu Ildirané zanechali, postavili kolonisté prefabrikované buňky sloužící jako

dočasná přístřeší, načež biologové, botanici, chemici a odborníci na nerosty začali zkoumat, co jim tento pozoruhodný svět může nabídnout.

Naštěstí se biochemie theronského ekosystému ukázala jako plně kompatibilní s lidskou genetickou výbavou, takže osadníci mohli jíst pestrou škálu místních potravin a nemuseli se namáhat se stavbou obřích laboratoří na čištění a zúrodňování půdy. Osadníci z Caillého našli způsob, jak žít v souladu s lesem, dali přednost životu v přírodních podmínkách, místo aby vztyčili konstrukce z kovu a polymeru.

O desetiletí později, v době kdy Ildirané navázali diplomatické vztahy se Zemí, měli už theronští osadníci svou vlastní kulturu a byli se svým domovem pevně spjatí. Ačkoliv nakonec přišli zástupci Hanzy, aby je připojili do rozrůstající se lidské sítě, theronským samostatnost naprosto vyhovovala. Když jejich předkové nastoupili na generační loď, nikdy nepředpokládali, že by se mohli vrátit, nebo opět navázat kontakt se Zemí. Byli jako semeno vržené do větru v naději, že někde zapustí kořeny. A theronští neměli v úmyslu dát se z těchto kořenů vyrvat…

Estarra na chvíli přerušila průzkum, aby si mohla do úst nasypat několik přetékajících hrstí splivek. Setřela šťávu z dlaní a úst a uličnícky zvedla hlavu k nejbližšímu světostromu, po němž, jak alespoň naznačovaly úchyty a další známky, vystupovaly nahoru předčítací skupiny noviců. Kmen nabízel dostatek výstupků a hrbolů, aby po něm Estarra mohla šplhat jako po žebříku, pokud se ovšem nebude dívat dolů a nebude příliš přemýšlet o tom, co právě dělá. Tam nahoře po lávkách mezi pružnými korunami stromů a propletenými větvemi kráčeli zelení kněží.

Estarra na sobě měla jen málo šatů, protože v lese bylo teplo, a pokožka jejích chodidel byla zrohovatělá, takže nepotřebovala obuv. Stoupala po kmeni úchyt po úchytu, vzhůru, stále jen vzhůru. Vyčerpaná ale rozjařená se konečně prodrala listím světostromů, aby oslněná plnou sluneční září zamžourala na modré nebe a nekonečnou zelenou plochu.

Dokonce ani odtud nedokázala určit, kde jeden strom končí a druhý začíná. Kolem sebe slyšela hlasy a zpěv, sténavé žalmy a váhavé hlasy čtoucí texty, směsici pisklavých a hlubokých tónů.

Opřená o mohutné vějířovité listy Estarra vyhlédla, aby spatřila shromážděné kněze – opálené a zdravé novice, kteří dosud nepřijali zelenou, spolu se staršími příslušníky kněžského stavu se smaragdovou pletí, u nichž se už symbióza se světolesem vytvořila. Novici seděli na plošinách nebo balancovali na větvích a nahlas předčítali ze svitků nebo elektronických desek. Někteří hráli na hudební nástroje, jiní jednotvárně přeříkávali nekonečnou řadu čísel, která četli z nesmyslných tabulek. Byla to bláznivá kakofonie, v jejímž středu seděli kněží zcela soustředění na rozšiřování vědomostí světolesa a objemu informací v něm obsažených. Tímto způsobem vyjadřovali svou úctu a zároveň nacházeli podporu pro své rozechvělé nitro. Tolik věcí se dalo vidět a zažít, a zelení kněží toto vše mohli uskutečnit jenom tím, že pobývali zde a čerpali požehnání z mysli světolesa. Estarra si přála, aby dokázala pochopit, co všechno les věděl. Kněží zpívali písně nebo četli básně, dokonce rozmlouvali o filosofických tématech – zkrátka předávali vědomosti všemi možnými způsoby.

Světoles pohltil každý zlomek informace, a přesto stále nebyl nasycen.

10 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA'H

Ildira, ležící na okraji třpytivé Horizontální hvězdokupy, se koupala v různorodé záři sedmi sluncí. Domovská planeta Impéria obíhala kolem žhavé oranžové hvězdy typu K1, která se nacházela poblíž dvojhvězdy – systému Qronhy, skládajícího se z červeného obra a menšího žlutého souputníka. O něco vzdálenější, avšak na ildiranské obloze stále zářivá, byla trojhvězda Durris, bílá a žlutá hvězda a červený trpaslík obíhající v nevelké vzdálenosti kolem společného těžiště. A konečně tu byl rovněž vzdálený modrý veleobr Daym, zářící jako vybroušený diamant.

Ildira se nikdy neponořila do tmy.

Mijistra, hlavní město a klenot starobylého Impéria, zářila pod mosazně žlutým nebem. Její věže a domy byly vyrobeny z křišťálu a barevného skla – jako materiál pro odvážnou architekturu se používaly především ultrapevné průsvitné polymery.

První následník Jora'h, nejstarší syn a dědic Mága-imperátora, se zhluboka nadechl vzduchu provoněného vodní tříští vzhůru stoupajících kaskád zvolna šplhajících k Hranolovému paláci.

První následník čekal, aby mohl přivítat lidského zástupce Theronu, jak mu velela povinnost. Očekávaný mladý muž, Reynald, mu byl postavením roven, ovšem jen zdánlivě. Lidský princ se stane vládnoucím Otcem jediné osamělé planety, kdežto První následník bude řídit celé rozlehlé ildiranské Impérium.

Jora'h pozvedl ruce, aby usmívajícího se muže pozdravil. „Princi Reynalde, buďte nám srdečně vítán v Mijistře!"

Širokoplecí princ vystoupal k přijímací plošině po mohutném schodišti lemovaném urostlými příslušníky ildiranského válečnického kruhu. Reynalda doprovázela jen malá suita, jejímž členem byl také jeden z jeho osobních zelených kněží.

Theronský muž měl černé vlasy spletené do copánků a spojené v týle. Jeho svalnaté paže byly pod prošívanou tunikou, vyrobenou ze zvláštní perleťové látky třpytící se ve světle početných sluncí, nahé. Měl čtvercový obličej a ploché tváře, jimž vévodily široce posazené temné oči. Měl nasazené čočky, které je chránily před přemírou světla ildirských sluncí. Uvítací výbor vybavil návštěvníky rovněž krémy a ochrannými mléky.

„První následníku, celé roky se těším na to, až spatřím Ildiru." Reynald se směle natáhl a uchopil Jora'ha za ruku, jako by si byli rovni. Vyzařovala z něj otevřenost a vřelost, jež rychle prolomila ledovou krustu oficiálního přijímacího ceremoniálu.

Jora'h se usmál. Mladý muž se mu zalíbil na první pohled. „Naše kultury se mohou navzájem mnoho naučit."

Reynald pohlédl na třpytivé clony vody, zvedající se ze zpěněných nádrží a šplhající po neviditelných podpůrných žebřících do dómů a vzájemně propojených kanálů. Zasmál se a z hlasu mu

znělo dětské nadšení. „Už teď jsem ohromen, První následníku – ačkoliv také bych dokázal najít v džungli několik pozoruhodných zvláštností, pokud byste nás někdy navštívil.“

Hranolový palác stál na pahorku ve tvaru elipsoidu, jenž pozvedal sídlo Mága-imperátora nad zářivé dómy, muzea a skleníky Mijistry. Sedm řek – zkrocených ildiranskými inženýry už před dávnými časy – teklo po dokonale rovných přímkách ke středu Impéria. Magnetická levitační pole a antigravitační plošiny postrkovaly proud kupředu a zvedaly třpytící se vodu vzhůru do svahu proti síle gravitace, megaflektory násobily sluneční světlo tak, aby zaplašily všechny případné stíny.

„Toto je jedna z posledních zastávek mé pouti. Rozhodl jsem se, že musím poznat jiné kultury a planety, abych mohl dobře sloužit svému lidu. Tak jako car Petr Velký, jeden z našich dávných vládců z velké země zvané Rusko. Petr cestoval a učil se od ostatních kultur, a to nejlepší z nich si přivezl domů s sebou. Já mám v úmyslu udělat totéž.“

Nadšení lidského muže bylo nakažlivé. „Obdivuhodný cíl, Reynalde. Možná bych také měl častěji vytáhnout paty z Mijistry.“

Nebylo nutné, aby První následník viděl ostatní části ildiranského Impéria – mohlo to ovšem být nesmírně zajímavé. Jeho vlastní syn a dědic Thor’h si už celé roky užíval na příjemné ildiranské planetě rozkoší Hyrillce.

„Navštívil jsem také Zemi, kde jsem se setkal se starým králem Frederickem,“ pokračoval Reynald s rozpačitým úsměvem. „Jenomže jsem měl pocit, že dost dobře neví, jak se ke mně má chovat. Setkal jsem se také s prezidentem Wenceslasem. Ten byl velmi zdvořilý – nejspíš proto, abych mu poslal víc zelených kněží, až se stanu Otcem Theronu.“

„A teď jste tady,“ řekl Jora’h a gestem pobídl Reynalda kupředu. „Postaráme se o to, aby vám oči přecházely!“ A se smíchem vedl své hosty k nejbližšímu křídlu třpytícího se Hranolového paláce.

Jakožto První následník byl Jora’h obdařen charismatem a živočišným magnetismem, který ho dělal nesmírně přitažlivým.

Jeho štíhlá tvář vyzařovala zvláštní kouzlo, oči barvy kouřových topasů se třpytily hvězdnými odlesky, dlouhé vlasy, ildiranský symbol mužné síly, mu splývaly z hlavy v tisícovkách zlatých pramínků, copáncích ne nepodobných tenkým řetízkům, jež byly živé a zlehka se pohybovaly jako by žily vlastním životem.

Lidští obchodníci, hodnostáři přijíždějící na návštěvu, dokonce i bohatí turisté – ti všichni toužili na vlastní oči spatřit bájných sedm ildiranských sluncí. Jelikož ildiranské Impérium darovalo Hanze rychlý mezihvězdný pohon, mnoho lidí je vnímalo jako velkorysého a laskavého ochránce. Ačkoliv Ildirané přiznali lidské rase místo v historii galaxie, příběhu vyprávěném jako Sága sedmi sluncí, mnoho z nich nedokázalo pochopit lidskou impulzivitu a neklid, které je stále hnaly kupředu. Jora'hovi se však právě tento rys zdál docela sympatický.

Kráčel s Reynaldem bok po boku mezi mozaikami z barevného skla, pod klenutým stropem zastřešeného korza. Kolem nich tančily syté barvy, jasné proudy světla zbarvené výplněmi vitrážových oken. Chodbou dokonce proběhl osamělý klikisský robot, černý, velkému brouku podobný tvor pohybující se na ohebných nohách, vůbec první, jehož kdy Reynald viděl. Ildirané mu však nevěnovali sebemenší pozornost.

Urozené dámy, stejně jako kurtizány, umělkyně a pěvkyně, nosily u dvora průsvitné šaty s šerpami přehozenými šikmo přes ramena a ňadra. Podélně pruhované rukávy nosily dlouhé až ke kotníkům, ačkoliv je bylo možné vtáhnout do zaoblených ramenních vycpávek.

Jakmile vstoupili do velkého proskleného foyeru, Reynald se usmál. „Budu se moci setkat s Mágem-imperátorem?"

Zlaté prameny Jora'hových vlasů se ladně zavlnily. Omluvně si povzdechl. „Mág-imperátor ildiranského Impéria nemůže přijímat zástupce všech lidmi osídlených planet. Je jich tolik! Zdráhá se přiznat Theronu vyšší status, než mají ostatní kolonie Zemské hanzovní ligy."

„První následníku, Theron je suverénní planeta, ne součást Hanzy," řekl Reynald upjatě. Potom se ale usmál. „Na druhou stranu, myslím, že se ve vaší společnosti budu cítit lépe."

Jora'hovy safírové hvězdné oči šibalsky zamrkaly. „To nejlepší teprve přijde. Poslal jsem pro čtyři z našich nejlepších žijících bardů."

Uvnitř jednoho z mnoha krystalových domů pokynul Jora'h k dlouhým stolům, na nichž byly přichystány tisíce exotických pokrmů. Sotva usedli, obklopily je kurtizány a služebnictvo.

Ženy měly hebkou kůži a lebku bez jediného vlásku. Jejich tváře a křehké křivky krků pokryly krásné vzory – vzletné křivky táhnoucí se kolem svůdných očí k temeni hlavy jako proudící voda nebo šlehající plameny ohně. Jak kráčely, látka jejich šatů měnila barvu jako živoucí duha. Na Reynalda se usmívaly zdvořile, úsměvy věnované Jora'hovi však byly vysloveně svůdné. Točily se kolem něj jako by byl obklopen oblakem feromonů.

„Jste už ženatý, princi Reynalde? Sňatek je, pokud je mi známo, obecně přijímaným lidským zvykem, zvláště v královských rodinách."

„Je tomu tak, ale já si dosud nevybral ženu, která by stanula po mém boku jako Matka Theronu. Je třeba zvážit politická hlediska stejně jako hlediska… osobní. Během své cesty jsem obdržel několik nabídek k sňatku od různých vládců hanzovních kolonií. Všechny byly solidní, ale protože jde o tak významné rozhodnutí, hodlám vše důkladně zvážit."

„Pro mě je nepochopitelné, proč někdo tráví tolik času vybíráním jediné družky." Jora'h uchopil talíř s ovocným želé, ochutnal a podal Reynaldovi, který si ochotně nabral. Pak zvedl pohled k okolostojícím kurtizánám. „Mou povinností je mít co nejvíc milenek a zplodit co nejvíce dětí, aby rod Mága-imperátora pokračoval. Komise a asistenti mi pomáhají vybrat mezi tisícovkami vhodných kandidátek a ověřují jejich plodnost v době, kdy se s nimi spojím."

„To zní únavně," řekl Reynald. „A rozhodně nijak zvlášť eroticky."

„První následník musí přinášet oběti." Jora'h uchopil mísu svých oblíbených krájených plodů v kouřící šťávě. „Ildiranky považují za čest zplodit potomka se mnou. Dobrovolnic je víc, než kolik kdy stihnu obsloužit. Až nastoupím na místo svého otce a stanu se Mágem-imperátorem, všechno se pro mě změní."

„Jistě to bude vzrušující."

Na Jora'hově tváři se objevil zamyšlený výraz. „V té době budu muset podstoupit rituální kastraci." Reynald vypadal šokovaně, což První následník očekával. „Je to jediný způsob, jak v sobě mohu soustředit thisma a vidět očima své rasy. Vzdám se svého mužství a stanu se polobohem, vševidoucím a vševědoucím. Řekl bych, že je to výhodný obchod."

Reynald si otřel rty servírovacím ubrouskem. „Já, ehm, myslím, že raději přetrpím obtíže s výběrem vhodné manželky. Vaše starosti vám vůbec nezávidím."

Protože se už oba muži zjevně nasytili, služebnictvo se pustilo do odnášení tisícovek nedotčených talířů.

Jora'h tleskl do dlaní. „Je čas pozvat si naše dějepravce."

Do místnosti vstoupil drobný, staře vyhlížející muž ve volném rouchu. Jeho prsty ani zápěstí nezdobily žádné šperky. Jeho tvář vypadala mnohem exotičtěji, než bylo u příslušníků ildiranských kruhů obvyklé. Kolem obočí a snědých tváří mu vyrůstaly masité laloky, jež se táhly dozadu podél lysé lebky.

„Dějepravec Vao'sh je historikem ildiranského dvora," řekl Jora'sh. „Již mnohokrát mě bavil."

Vao'sh se uklonil a Reynald pokývl hlavou na pozdrav, protože si nebyl jistý, jak dějepravce přivítat, zda podanou rukou či potleskem.

Jora'h pokračoval: „Naši dějepravci jsou výtečnými interprety Ságy sedmi sluncí."

„Ano, o legendě vaší rasy jsem slyšel," odpověděl Reynald.

Vao'sh rozpřáhl ruce, až rukávy jeho hávu zaplápolaly. „Je mnohem více než pouhou sbírkou posvátných textů a příběhů. Sága je velkým eposem ildiranského lidu, osnovou, určující naše místo ve vesmíru. Ildiranská historie není jen pouhý sled událostí, ale opravdový příběh, a my všichni jsme součástí složitého záměru." Máchl nataženou paží směrem k Reynaldovi. „Dokonce i lidský princ, jako jste vy, je v ní zahrnut. Každá osoba má svou roli, ať už jako statista nebo velký hrdina. Každý z nás doufá, že jeho život bude natolik významný, aby se stal součástí neustále pokračující ságy."

Jora'h se pohodlně opřel. „Pobav nás, Vao'shi. Jaký příběh nám povíš dnes?"

„Nejvhodnější se mi zdá vyprávění o našem objevení lidské rasy," řekl Vao'sh a jeho výmluvné oči se rozšířily.

Začal hovořit strhujícím hlasem, v rytmu, jenž byl více než báseň a přesto méně než píseň.

Vao'sh shrnul známé události týkající se toho, jak upadající civilizace na Zemi postavila jedenáct obřích generačních lodí, jež – osídleny pionýry – naslepo vyrazily k nejbližším hvězdám. Reynald byl ohromen tónem bardova hlasu a tím, jak se jeho laloky rděly a měnily barvu, aby vyjádřily pestrou škálu emocí.

„Tak velkolepé zoufalství! Taková naděje, víra – a pošetilost. Přesto vás ildiranská Sluneční flotila našla." Vao'sh založil ruce.

Když dějepravec dokončil příběh o záchraně lidí, Reynald hlasitě zatleskal. Jora'h, jemuž se cizí zvyk zjevně zalíbil, začal tleskat také. Brzy tleskali všichni hodnostáři i kurtizány v hodovní síni, jež se naplnila ohlušujícím hlukem. Vao'shova tvář se zbarvila, jako by nevěděl, jak se zachovat.

„Říkal jsem ti, že je to mistr dějepravec."

Reynald se hořce pousmál. „Jaká ironie, jestliže nejlepšími vypravěči naší historie jsou ildiranští bardové!"

11 ADAR KORI'NH

Adar Kori'nh velel celé ildiranské Sluneční flotile, kdykoliv však měl předstoupit před Mága-imperátora Cyroc'ha, cítil, jak se mu hruď úží posvátnou bázní. Božský vůdce byl vševědoucí a vševidoucí, prostřednictvím telepatického pouta thismatu byl ve spojení s každým jedním Ildiranem.

A přesto si přál vidět adara Kori'nha.

Slavnostní septem bitevníků opustil Oncier krátce poté, kdy všichni shlédli velkolepé představení Klikisské pochodně. Obrazové záznamy a hlášení už byly předány, chtěl-li však Mág-imperátor slyšet zprávu přímo z adarových úst, Kori'nh nemohl jeho příkaz odmítnout.

Bron'n, imperátorův mohutný osobní strážce, se přesunul za adarova záda. Bron'n byl příslušníkem válečnického kruhu a proto vyhlížel mnohem divočeji než ostatní Ildirané. Ruce měl vyzbrojené drápy, v ústech se mu blýskaly dlouhé ostré zuby, oči pátraly po každém pohybu, každém nebezpečí hrozícím jeho zbožňovanému vůdci. Adar Kori'nh samozřejmě žádnou hrozbu nepředstavoval, ale vrchní strážce nedokázal polevit v ostražitosti.

Soukromý předpokoj Mága-imperátora se skrýval za matnými stěnami nebesféry, základu mnoha věží, dómů a kupolí Hranolového paláce. Kori'nh vstoupil do plápolavé záře megaflektorů, kde ho očekával rozložitý Mág-imperátor, usazený ve svém křesle připomínajícím kuklu.

Bron'n za ním zavřel dveře. Navzdory vysokému postavení měl adar jen málokdy příležitost hovořit se svým vůdcem o samotě, bez přítomnosti poradců, sloužících, osobních strážců a šlechticů.

Mág-imperátor byl jako včelí královna, z nitra Hranolového paláce vnímal a řídil celou svou civilizaci. Byl ohniskem thismatu, jež přijímal, díky čemuž se stal srdcem a duší všech Ildiranů. Vůdce však často potřeboval znát přesné detaily a očitá svědectví, ostatně stejně jako nyní.

Kori'nh sepjal ruce ve výši srdce v gestu vyjadřujícím nábožnou úctu a oddanost. „Povolal jsi mě, pane. Jsem poctěn."

„A Ildirané jsou zase poctěni tvou službou, adare."

Mág-imperátor už odehnal drobné pečovatele, kteří ho hýčkali, vtírali mu do pokožky oleje a masírovali chodidla. Oči měl tvrdé a neproniknutelné, z jeho hlasu znělo skryté ostří. Vůdce, uvelebený v pohodlném křesle, se téměř ztrácel v řasených záhybech šatu. Byl rozložitý a vláčný, kůže mu visela v masitých záhybech, ruce a nohy zeslábly nedostatkem pohybu. Desítky let po rituální kastraci vypadal Cyroc'h zcela jinak, než jeho pohledný nejstarší syn, První následník Jora'h. Podle tradice se jeho nohy nikde nedotkly země.

Ještě než umlčel žádosti těla, zplodil Cyroc'h mnoho dětí. Jakožto otcovská postava celé ildiranské rasy si ponechal svůj výstředně dlouhý cop, symbol plodnosti. Cop mu visel z hlavy, ovíjel se kolem ramen a hrudi jako hrubý sisalový provaz a zlehka sebou poškubával, jak jím probíhaly nervové vzruchy.

Poté, kdy se stal ohniskem thismatu a studnicí ildiranského vědění, mohl Mág-imperátor žít dvě století. Cyroc'h se už celá desetiletí nenamáhal postavit na vlastní nohy. Jeho rukama a nohama se stala celá ildiranská rasa. Byl příliš domýšlivý, aby věnoval čas něčemu tak přízemnímu.

Odpočíval ve svém křesle připomínajícím kolébku a zaměřil svou pozornost na adara. Kori'nh si opět upravil uniformu. Byl velmi rád, že věnoval čas tomu, aby si připjal všechny stuhy a vyznamenání, ačkoliv ty mohly na velkého vůdce jen stěží udělat dojem.

„Řekni mi, co jsi viděl na Oncieru? Jak už vím, pozemšťanům se podařilo planetu zažehnout, chci však slyšet nezávislé hodnocení. Je Klikisská pochodeň hrozbou pro ildiranské Impérium? Myslíš, že by ji Hanzovní liga mohla použít proti nám jako zbraň?"

Kori'nh se zachvěl. „Válka proti Impériu? Takoví blázni snad lidé nejsou, pane. Jen pomysli na nesmírnou velikost a sílu naší Sluneční flotily."

Oči Mága-imperátora se zatřpytily. „Přesto nesmíme přehlížet jejich ctižádost. Pověz mi o Oncieru!“

Adar hovořil v těžkopádných větách, sděloval strohá fakta, jež příležitostně doplnil vlastním názorem nebo hodnocením. Kori’nh byl vychován k tomu, aby se z něj stal vojenský velitel, ne dějepravec; jeho příběh byl prostým shrnutím toho, co se stalo, ne poutavou legendou vyprávěnou k pobavení mocného muže.

Mág-imperátor si hověl na svém lehátku a naslouchal.

Měl těstovitou tvář, kulaté líce a jeho brada vypadala jako pouhý knoflík zabořený v měkké kůži. Výraz jeho inteligentní tváře se zdál natolik blažený, že ji někteří lidé přirovnávali k tváři Buddhy. Vyzařoval z ní mír, pokoj, sebedůvěra a velkorysost, adar však velmi dobře cítil tvrdost, skrývající se pod povrchem. „Takže se všechno odehrálo tak, jak lidé očekávali?“

„Až na jednu záhadnou událost.“ Kori’nh zaváhal.

„Musím vám ukázat záběry, které jsme získali.“ Z opasku uniformy vyňal záznamové médium a vložil je do přenosného přehrávače. „Naše bitevníky předstíraly nezájem, zaznamenaly však každý okamžik zhroucení planety. Ve chvíli, kdy byl Oncier pohlcen hvězdnými plameny, jsme spatřili toto.“

Z hustého mračného příkrovu se vynořily podivné kulovité objekty. Zazářily jako by jejich povrch byl z diamantů a prchaly pryč od nově zrozeného slunce. Průsvitná tělesa se vzdalovala od hořících oblaků takovou rychlostí, že by jim ani ildiranské lodi nestačily.

Mág-imperátor sebou trhl, jeho tvář vyjadřovala ohromení, dokonce i záblesk strachu. „Ukaž mi to znovu!“

V imperátorových temných očích se zračilo napětí a nedočkavost.

„Tyto objekty pocházejí z nitra plynné planety, pane. Nepodobají se ničemu, co bych kdy viděl; rozhodně nepřipomínají žádný typ hvězdné lodi. Prostudoval jsem související oddíly Ságy sedmi sluncí a pátral jsem v dalších příslušných záznamech, ale nic jsem nezjistil. Vy, pane, víte, co by to mohlo být?“

„Nevím o tom nic.“ Mág-imperátor se zdál rozzlobený, jako by měl každou chvíli vybuchnout, ale víc neřekl.

Kori’nh viděl na tváři Mága-imperátora úlek a poznání a podivil se, proč se velký vůdce snažil takovou informaci skrýt. Byl si však zcela jistý, že žádný Mág-imperátor by svému poddanému nikdy nelhal, odložil tedy své pochybnosti stranou.

Uklonil se. „To je vše, pane. Mám rozeslat snímky těch podivných objektů mým důstojníkům, abychom mohli být ve střehu?“

„Ne, to není zapotřebí.“ Hlas Mága-imperátora nepřipouštěl námitky. „Není nutné přikládat podružné, třebaže záhadné události přehnaný význam.“ Vůdce pohladil kroutící se cop na svém břiše. Zvedl se na loktech a pohlédl přímo do Kori’nhovy tváře, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. Tón jeho hlasu byl náhle méně naléhavý, jako kdyby se rozhodl změnit téma. „Teď mám pro tebe jiný důležitý a neodkladný úkol.“

Kori’nh opět sepjal ruce před hrudí. „Jak poroučíš, pane.“

„Solární flotila musí zachránit štěpovou kolonii na Crenně. Přiveď je zpět na Ildiru.“

Kori’nh se překvapeně napřímil. „Co se stalo?“ Nedokázal zabránit tomu, aby do jeho hlasu pronikla stopa dychtivosti. „Bude to vojenská operace?“ Četl nespočet příběhů tvořících Ságu a toužil v ní získat alespoň nepatrnou roli.

„Crenna byla sotva dost velká na to, aby mohla být opravdovým štěpem. Nyní ji sužuje epidemie, jež zabila podstatnou část obyvatel, včetně crennského místodržícího. Prostřednictvím thismatu jsem vnímal jejich utrpení – nemoc oběti nejprve oslepí a pak je zabije.“

„K’llar bekh!“ Adara Kori’nha zamrazilo. „To je strašlivé, pane.“

Cop sebou opět zaškubal. „Jelikož populace kolonie klesla pod kritické množství umožňující existenci thismatu, rozhodl jsem se ji opustit. Raději se stáhneme, než abychom na toto nebezpečné místo posílali další kolonisty.“

„Vykonám, pane," odpověděl Kori'nh. „Rychle a efektivně. Předpokládám, že musíme jednat rychle, abychom předešli dalším ztrátám na životech. Máme také zachránit zařízení a budovy?"

„Ne, jsou poskvrněné nemocí. Kromě toho, Zemská hanzovní liga tvrdě a obratně vyjednávala, takže… získali Crennu a všechny její zdroje. Předběžné testy je ujistily, že nákaza pro ně není nebezpečná. Lidé se nastěhují do prázdných osad hned, jakmile kolonii evakuujeme."

Kori'nh byl zděšen, zvlášť poté, kdy viděl, jak ten pobuřující pokus na Oncieru dal lidem k osídlení čtyři nové měsíce. „K čemu lidé potřebují novou planetu? Už tak se rozšířili jako mor."

„Je to součást mého plánu, adare. Raději jim přenechám zbytky, než abych připustil, aby si začali brát sami."

Adar Kori'nh přikývl. „Je to tak, jak jsem říkal už před desítkami let. Nesmíme polevit v ostražitosti. Navrhuji, abychom zachovali bdělost."

„Na to nikdy nezapomínám, adare," odpověděl Mág-imperátor. „Nikdy."

12 RLINDA KETTOVÁ

Jako úspěšná obchodnice vlastnící pět lodí nebyla Rlinda Kettová zvyklá poslušně mlčet a kousat si nehty někde stranou, zvlášť když šlo o to nastražit léčku. Vymínila si místo na můstku bitevní lodi obří třídy, nejlépe ozbrojeného plavidla Obranných sil Země, po boku generála Kurta Lanyana.

Zatímco číhali v prázdnotě vesmíru, Lanyan nařídil, aby obří loď zhasla všechna světla a ztlumila elektromagnetický identifikační signál. Díky temným maskovacím plátům pokrývajícím trup lodi OSZ byli neviditelní, zůstala jen gravitační anomálie, vznášející se mezi asteroidy na okraji systému Yreky.

Čekali. Past byla nastražena.

„Jak dlouho jsme na pozici?" zeptala se Rlinda tichým hlasem.

„Nemusíte šeptat, madam," odpověděl generál. Tváře a bradu měl tak hladké a bez poskvrny, že pleť působila téměř kluzkým dojmem. Jakmile soustředil svou pozornost, zdálo se, jako by jeho ledově šedé, blízko sebe posazené oči pohlcovaly světlo, aby je vzápětí vyzařovaly v dvojnásobné míře. Lanyan ukázal na sledovací monitor, na němž blikala tečka označující Rlindinu nákladní loď, Věčnou zvídavost, pokračující po trase svého obchodního letu směrem k osídleným planetám Yreky.

„Teď nesmíme nic uspěchat. Na tahu je ten darebák Sorengaard."

„Radím vám, abyste tu chvíli nepropásl, generále." Teď, kdy už se nesnažila šeptat, hřměl její hlas téměř výhružně. „Tamto je má soukromá loď a pilotuje ji můj oblíbený exmanžel."

„Oblíbený, madam? Kolik jich máte?"

„Lodí nebo exmanželů?"

„Exmanželů," zavrčel generál, jako kdyby jí mělo být jasné, nač se ptá. „Kolik lodí vlastníte, to už dávno vím."

„Pět. A BeBob je z nich všech nejlepší, jediný, který pro mě stále pracuje."

S kapitánem Bransonem „BeBobem" Robertsem udržovala stálé styky, přátelské i sexuální. Kromě toho to byl skvělý kapitán.

Vesmírní korzáři pod vedením psance Randa Sorengaarda zajali už jednu Rlindinu obchodní loď směřující k Yrece, posádku zabili a náklad zabavili. Yreka, osídlená jednou z původních generačních lodí, Abel-Wexlerem, se nacházela na hranici teritoria náležejícího ildiranskému Impériu, daleko od centra Zemské hanzovní ligy, což znamenalo, že ani jedna z ras jí nemohla poskytnout dozor a ochranu. Jakmile však Sorengaardovi korzáři začali pronásledovat nákladní lodi, velitelství Obranných sil Země se rozhodlo dostihnout a rozdrtit ty, kdo tak hrubě porušují právo, i když to znamenalo použít Rlindinu loď a jejího bývalého manžela jako návnadu.

Rlinda byla buclatá černoška s velkou chutí k jídlu a se srdečným smíchem. Nechávala druhé, aby si žili podle svého, což často vedlo

k tomu, že ji podceňovali. Rlinda však nebyla tak poddajná a dětinská, jak vypadala. Byla to bystrá podnikatelka, která rozuměla obchodu a ve svém oboru se vyznala. Ostatní obchodníci marnili čas hledáním velkých příležitostí, monopolního postavení nebo vzácných mimozemských komodit, Rlinda raději zvětšovala své bohatství krůček po krůčku. Mnoha obchodníkům jejich lodi nenesly, Rlinda měla lodí pět. Lépe řečeno čtyři – poté, co ti mizerní Sorengaardovi piráti zajali Velkou naději.

Obchodní spojení s Yrekou bylo jednou z nejvýnosnějších tras jejího podniku, neboť na tak zapadlém místě potřebovali kolonisté mnoho základních věcí, které jim Rlinda mohla dodat za nízké ceny. Navíc se nyní, když Sorengaard začal přepadávat bezbranné lodi, odvážil do této oblasti jen málokdo. Rlinda by nejspíš mohla vymámit z nuzných kolonistů vyšší ceny, místo toho se rozhodla podstoupit riziko a dovolila generálu Lanyanovi, aby použil její Věčnou zvídavost jako návnadu.

Samozřejmě chtěla mít zisk, ale přála si také, aby obchod běžel hladce. A ze všeho nejvíc jí záleželo na tom, aby se kapitánu její ztracené lodi Gabrielu Mestovi a jeho posádce dostalo spravedlnosti.

Generálu Lanyanovi, sedícímu ve velitelském křesle obří lodi, tak vysoké ideály ani nepřišly na mysl. Chtěl jen někomu nakopat zadek a dát těm pirátům pořádnou lekci.

OSZ řízené Hanzou sloužily jako policejní a bezpečnostní složky a jako stálá mezihvězdná armáda. Na rozdíl od ildiranské sluneční flotily, jejíž velké a vyšňořené lodi byly především pro okrasu a poletovaly sem a tam v zájmu humanitárních misí, bylo poslání Lanyanových OSZ mnohem realističtější. Od počátku bylo jasné, že mezi koloniemi Hanzy vznikne spousta problémů. Lidé mezi sebou nikdy nepřestali bojovat. Nacházeli nejrůznější politické a náboženské záminky, a pokud veškeré ospravedlňování selhalo, prostě tomu druhému majetek či potřebné zdroje sebrali.

Zastavit rebela jako Sorengaard, muže, který byl ve spojení s Tuláky, to byla přesně práce pro OSZ. O Sorengaardových pirátech

se také říkalo, že jsou tuláčtí psanci, což jen posílilo prvotní podezřívavý postoj Hanzy ke kočujícímu národu. Ačkoliv vzpurní nomádi dodávali většinu paliva pro komerční hvězdolety, neřídili se žádnými zákony kromě svých a důsledně se vyhýbali účasti na politických či společenských událostech pořádaných civilizovanými lidmi.

„Zachytili jsme energetické stopy, generále," ozval se ze svého stanoviště operační důstojník. „Asi tucet. Zjevně malé lodi… Ale podle všeho nesou těžké zbraně."

„Bojová stanoviště!" nařídil Lanyan. „Zachovejte ticho, dokud vám nedám rozkaz."

Osádka se pustila do horečné činnosti a piloti poklusem zamířili na startovací paluby, aby nasedli do svých útočných štítonošů.

Rlinda zaťala pěsti a při pomyšlení na BeBoba se zhluboka nadechla. Její kapitán nyní směřoval k Yrece s nadějí, že se mu podaří přilákat piráty tak, aby OSZ mohly zastavit jejich řádění. Rlinda zatoužila navázat spojení a zakřičet na něj varování, tím by však prozradila léčku. Modlila se, aby BeBob zůstal v bezpečí.

Sledovala, jak nic netušící piráti zažehli motory a blížili se ke své oběti. Lanyan s úsměvem zapnul interkom, aby vydal rozkazy. Generál si byl tak zatraceně jistý sám sebou!

Jakmile se korzáři přiblížili k Věčné zvídavosti, pokusil se BeBob o úhybné manévry směrem k yrekské síti bezpečnostních stanic, avšak přeplněná loď nesoucí dvojnásobný náklad, aby nahradila poslední dodávku, jež nikdy nedorazila na místo určení, reagovala jen velmi pomalu.

Rlinda věděla, že její kapitán má strach; jistě se potil a klel. Branson Roberts se zkrátka nechoval jako návnada. Ze všech sil se snažil uprchnout, ale proti pirátům neměl šanci.

Srdce se jí sevřelo. „Radím vám, abyste to neprojel, jinak vám utrhnu koule."

„Děkuji za projevenou důvěru, madam," odpověděl generál a zakřičel do interkomu: „Všechny štítonoše, vpřed! Křižníky manta, obklíčit nepřítele!"

Ve chvíli, kdy chamtiví piráti obklopili osamělou loď, bojové křídlo OSZ udeřilo. Eskadra rychlých štítonošů udělala výpad a zaměřila nechráněné pohonné jednotky pirátských lodí. Korzáři byli dost stateční na to, aby čelili obchodní lodi s minimálními možnostmi obrany, vycvičené bojové jednotce ozbrojených sil Země se však postavit nemohli.

Jedna malá pirátská loď se oddělila a pokusila se uniknout. Akcelerovala tak prudce, až se doběla rozžhavený kryt motoru začal měnit v plazmu, což ji vychýlilo na nestabilní letovou dráhu. Dva štítonoše zničily několika zášlehy jazerů prchající loď dřív, než mohla vyklouznout z dosahu detektorů.

„Chci jich pár živých. Usmažte je, jen kdyby nebyla jiná možnost!“ zakřičel Lanyan do komunikačního zařízení.

Z reproduktorů se ozval sbor hlasů, potvrzujících přijetí rozkazu. Potom se do boje zapojily středně velké křižníky manta. Rychle letící štítonoše zatím zahájily palbu koncentrovanými jazerovými pulzy a vypuklo peklo.

Rlinda měla už dost nečinnosti. Vrhla se ke komunikační konzole, silným ramenem odstrčila Lanyana stranou a naladila soukromou frekvenci Věčné zvídavosti. „BeBobe, hejbni zadkem a vypadni odtamtud! Pokud tě do pěti vteřin neuvidím, jak mizíš z palebné zóny, půjdu tam a udělám to sama.“

„Nemusíš mi to říkat dvakrát, Rlindo,“ odpověděl jí BeBob překvapivě klidným hlasem, ona však věděla, že je to jen maska. Branson Robert dokázal v krizích zachovat chladnou hlavu, do profesionálního hrdiny však měl daleko.

Věčná zvídavost změnila kurz a zamířila podél osy Z pod ekliptiku Yreky, pryč z bojové zóny, bez jediného škrábance po zbloudilé střele či jazerovém pulzu. Rlinda si úlevně vydechla, ale jak sama sebe vzápětí ujistila, bylo to jen proto, že si přála mít Zvídavost nepoškozenou pro svou nadcházející cestu na Theron.

Štítonoše pirátské lodi ochromily a manty je vzápětí obklíčily. Jeden pilot OSZ si spálil ruku, když řídicí panel začal jiskřit

následkem závady, jež unikla pozornosti při nedávné celkové prohlídce. Tento muž byl jediným Lanyanovým zraněným.

Plavidla OSZ obklíčila hrstku roztodivných korzárských lodí a držela je ve svém středu. Stroje byly staré a záplátované, sestavené z nesourodých dílů podle různě kombinovaných konstrukčních plánů. Trupy měly zjizvené, jejich pohonné jednotky byly v nedávné potyčce zničené.

„Přepravte zajatce na mou loď!“ nařídil Lanyan. „Vyložte je v nákladním prostoru a postarejte se, aby všichni měli na zápěstích neurální pouta a byli odzbrojení.“

Pak začala pro vojáky OSZ nejnebezpečnější část operace – museli se vylodit na devíti zbývajících pirátských plavidlech a zajmout jejich posádky. Zatímco speciální jednotky obsazovaly otlučené lodi, jeden z pirátských kapitánů se pokusil o kritické přetížení systému s úmyslem zničit svůj stroj a společně s ním rozmetat všechna plavidla OSZ nacházející se v blízkosti. Zfušovaný autodestrukční systém však pouze roztavil jádro pohonné jednotky, které propálilo trup, z nějž vystřelil úzký svazek plazmy. Loď se nekontrolovaně roztočila jako vlček, aby vzápětí vybuchla a odplula do prázdného prostoru – temný a zničený vrak, který už ani nestálo za to zachraňovat.

Rlinda doprovodila Lanyana do nákladního prostoru, kam bylo předvedeno jednatřicet zajatců. Muži odění v rozedraných hadrech stáli bezmocně. V očích hněv, byli důstojnost sama, ale zdravý rozum jim zjevně chyběl.

„Který z vás je Rand Sorengaard?“ Lanyan po nich střelil svým ledově klidným pohledem a vystrčil bradu, aby vyjádřil své pohrdání. „Žádné hloupé triky. Tak jako tak budete všichni potrestáni stejně.“

Muži pohlédli jeden na druhého. Planoucí oči, zaťaté čelisti; snažili se vypadat hrdě. Několik pirátů se už už chystalo vystoupit z řady v pošetilém pokusu o statečné gesto, vysoký muž s vysedlými lícními kostmi je však předešel. Pohlédl na ostatní se sebejistým

výrazem vůdce. „Zůstaňte, kde jste! Za své činy se budu zodpovídat sám.“ Otočil se k Lanyanovi.

„Jsem Rand Sorengaard. A vy nejste oprávněn mě zadržet.“

„Och, chcete mě urazit? Možná byste se měl omluvit tady této dámě.“ Generál objal Rlindu kolem ramen.

„Ukradl jste její loď a zabil posádku. Zeptal jste se těch lidí, zda uznávají vaše oprávnění k tomuto činu?“

„Vzali jsme si, co jsme potřebovali,“ řekl Sorengaard. „Nazýváte nás piráty, ale byla to Hanza, kdo uvalil kvóty a omezení na vše, co Tuláci vyvážejí a dovážejí. Vaši lidé zaobalili svou krádež do politického pozlátka.“

Lanyan zlověstně stiskl rty. „Dost bylo zdvořilostí!“

Tady, na samotné hranici teritoria Hanzy, mohl generál použít veškeré prostředky, jaké uznal za vhodné.

„Někteří z vašich raději zahynuli vlastní rukou, než aby se nechali zajmout. Proti tomu nemám výhrad. Nyní vyslovím ortel nad vámi. Byli jste přistiženi při aktu pirátství. Co víc, existují jasné důkazy, že jste vinni vraždou kapitána a posádky Velké naděje a pravděpodobně také dalších lodí.“ Ukázal směrem ke dveřím do přechodových komor na opačném konci nákladního prostoru. Tyto komory byly používány vesmírnými bojovými jednotkami, jež, patřičně oděné a vyzbrojené, tudy opouštěly mateřskou loď, aby prováděly bojová cvičení ve stavu beztíže. „Vaším trestem je smrt, rychlá a jistá, bez krutosti a tak bezbolestná, jak jen to bude možné.“

Rlindě se při těchto slovech sevřelo srdce, překvapená však nebyla. Piráti neodporovali, sledovali generála Lanyana mlčky.

„Jelikož jste následovali Randa Sorengaarda, bude to on, kdo vykoná váš ortel. Každý z vás, jeden po druhém, vstoupí do přechodové komory. Sorengaarde, vy je katapultujete do vesmíru.“

„Nikdy!“ Pirát pozvedl bradu. „Mučte mě jak dlouho chcete, odmítám být vaším nástrojem.“

„Udělej to, Rande!“ ozval se jeden z jeho druhů. „Budu raději, když to tlačítko stiskneš ty, než některý z těchhle špinavých osíků.“

Ostatní muži souhlasně zamručeli. Tři z nich se pokusili na Lanyana plivnout, ale minuli o víc než stopu. Jeden z mužů vystoupil z řady a zamířil k přechodovým komorám.

„Nač jim dělat takové divadlo, Rande. Stejně nám nedají jinou možnost."

Vůdce pirátů pohlédl na svou zajatou posádku a podle všeho našel ve výrazech jejich tváří, co hledal. Poté se otočil zpět ke generálovi. „Nemyslete si, že jste zvítězil."

Rlinda se nedokázala rozhodnout, zda tento první muž byl nejstatečnější ze všech, nebo zda si jen uvědomoval, že je mnohem horší dívat se, jak jeho druhové umírají. Muž přistoupil k přechodové komoře. Uniformovaný voják mu otevřel průchod a gestem zkušeného dveřníka ho pobídl, aby vstoupil.

„Mohli bychom posílat dva nebo tři najednou, generále," navrhl důstojník.

„Ne!" ozvali se Lanyan i Rand Sorengaard jednohlasně.

„Prázdnota vesmíru…," zamumlal první muž, z jeho hlasu však nezazněla ani stopa strachu. „To je jediný domov, v nějž může Tulák doufat."

„Běž a najdi Hvězdu," řekl Sorengaard.

Voják uzavřel komoru a Rlinda se odvrátila; nechtěla se dívat skrz okénko. Ačkoliv nenáviděla piráty za to, co udělali s její lodí a nevinnou posádkou, nedokázala sledovat, jak vzduch prudce uniká z komory. Prudká dekomprese způsobila, že měkké tkáně těla byly roztrhány dřív, než se krev začala vařit a mrznout zároveň.

Rand Sorengaard neslyšně zamumlal jakousi modlitbu či slova rozloučení a pak bez zaváhání udeřil do spouštěcí páky. První ze zajatých pirátů zmizel.

Zděšená tak surovou spravedlností oslovila Rlinda tichým hlasem Lanyana, jenž stál v pozoru, jako by si nepřál být rušen. „Svého jste už dosáhl, generále. Cožpak to nestačí?"

„Nikoliv, madam. Rozsudek je spravedlivý a vy to víte." Díval se, jak byl druhý pirát vstrčen do přechodové komory a dveře se za ním zavřely. „Vesmír je velký a bezpráví, jež není ztrestáno, se

může snadno vymknout kontrole. Mým posláním je zakročit s dostatečnou rázností a dát tak odstrašující příklad.“

Přelétl zrakem po barevném, exoticky vyhlížejícím odění pirátů, a pak stočil pohled k obrazovce. Ukazovala skupinu lodí společně se vznášejících v prostoru, bizarních strojů nesoucích znaky různých konstrukcí, upravených podle potřeb Tuláků. Stiskl zuby, jako by nechtěl ústům dovolit, aby vyřkla urážku. „Zatracení vandráci!“

Poté, co byli stejným způsobem popraveni všichni piráti, generál Lanyan sám vyvrhl do vesmíru Randa Sorengaarda a pak se obrátil k pilotům štítonošů stojících ve startovacích komorách bitevníku.

„Je třeba udělat ještě jednu věc, chlapi. Prohledejte okolí, posbírejte všechna zmrzlá těla a dopravte je dovnitř, abychom je mohli spálit jak se patří.“ Pohlédl na Rlindu Kettovou. „Jsme v blízkosti obchodní stezky. Nesmíme ohrozit její bezpečnost.“

13 JESS TAMBLYN

Tulácký těžer plující mezi citrónově zbarvenými mraky zanechával za sebou při sběru plynné suroviny širokou brázdu. Těžební stroj – rozsáhlý komplex sestávající z reaktorových komor, sběrných trychtýřů, tanků a oddělitelné obytné části se navlas podobal stovkám jiných těžerů provozovaných nomádskými Tuláky v atmosférách obřích plynných planet roztroušených po Spirálním rameni. Rozsáhlé klany se pohybovaly na hranici území Hanzovní ligy, nezávislé, stranou všeho dění. Rodiny řídily své těžery nebo provozovaly zásobovací stanice na hrstce planet, které nikdo jiný nechtěl.

Tulácké těžery sbíraly vodík z atmosféry plynných planet; obrovských, snadno dostupných zásobáren suroviny. Ektiovými reaktory, užívajícími starý ildiranský proces, protékaly miliony tun čistého vodíku, jenž byl pomocí katalyzátorů a spirálovitých magnetických polí přeměňován ve vzácný alotrop – ekti.

Ildiranský pohon mezihvězdných lodí, jediný známý prostředek pro cestování nadsvětelnou rychlostí, na ekti jakožto zdroji energie bezvýhradně závisel. K vytvoření nepatrného množství prchavé látky bylo zapotřebí ohromného kvanta vodíku, přičemž Tuláci, díky těsným rodinným vazbám a ochotě pracovat v ústraní, byli mnohem levnějšími a spolehlivějšími dodavateli, než mnozí jiní. Rozptýlené klany rychle využily mezery na trhu a byly přitom mnohem úspěšnější, než si kdokoliv z Hanzy uvědomoval.

Poté co transportér Jesse Tamblyna přistál u těžeru Blue Sky, přechodové komory se propojily, průlezy byly zajištěny a úvazy připevněny. Transportér byl stěží něčím víc než pavoukovitou konstrukcí s pohonnými jednotkami a pilotní bublinou. Jakmile se však sběrné tanky těžeru připevnily, mohl Jess přepravit kontejnery s kondenzovaným ekti do distribučních center. Dával si záležet i na tak jednoduchém úkolu, jako byl tento. Vždy se snažil jít příkladem a dělat víc, než bylo jeho povinností.

Jakmile všechny kontrolky svítily zeleně, vznesl formální požadavek o povolení vstupu na bratrův těžer. Tuláčtí dělníci si ho začali dobírat a pokračovali tak dlouho, až zadal potřebné příkazy sám a vstoupil na palubu. Sejmul kápi, prošacoval své početné kapsy a pak potřásl střapatou hlavou. „Pokud jste věděli, že jsem to já, kde je červený koberec?“

Jeden z provozních inženýrů, drsný muž středních let z klanu Burr, dobromyslně zavrčel: „No to mě podrž; jak vidím, povýšili tě na nákladního pilota! Mám tomu rozumět tak, že ses pohádal s otcem?“

Jess mu odpověděl potměšilým úsměvem. „Nemůžu přece všechny neshody v rodině nechat jen na bratrovi.“

Jess Tamblyn byl pohledný muž s modrýma očima, hnědými vlasy a jiskřivou povahou, díky níž působil uvolněným a zároveň energickým dojmem. „Kromě toho, někdo ten náklad k distribučním lodím dopravit musí. Víš snad o lepším pilotovi?“

Burr jen mávl rukou. „Vždyť jde jen o to dovézt ekti Velkému houserovi. Ti nerozeznají pilota od slepého farmáře.“

Pohrdavou přezdívku dostala Hanza podle původních tvarů zemských obchodních lodí – měly vypadat jako orli, ve skutečnosti však připomínaly spíše vykrmené husy. Jméno Bertrama Houswella, předsedy Hanzy, který se pokusil přimět kočovné kolonie, aby podepsaly Hanzovní dohodu, tomu jen dodalo. Přezdívka se ujala, jistě také proto, že ji Tuláci považovali za dostatečně urážlivou.

Jess pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Jsem rád, kdykoli mám záminku navštívit bratra a ujistit se, že nedělá příliš mnoho hloupostí.“ Druhým, neméně důležitým důvodem, o němž se však Jess nezmínil, byla touha a potřeba uniknout z otcova dohledu. Nyní, když už Jessův starší bratr nebyl dále považován za člena klanu, nakládal starý Bram Tamblyn veškeré povinnosti na mladšího syna.

Mladý muž se snažil ze všech sil vyplnit otcova očekávání a nikdy nedával najevo vlastní přání, ačkoliv toho by si starý Bram tak jako tak jen stěží všiml.

Zatímco těžkopádné zařízení křižovalo nebem Golgenu, dělníci pečovali o regulační systémy ektiových reaktorů, kontrolovali rozvodné potrubí a mazali mechanické součásti, které vyžadovaly neustálou údržbu. Jess kráčel nákladním prostorem a naslouchal konejšivému šepotu bzučení, industriální symfonii, jakou hrály všechny těžery. Rád se sem vracel. Blue Sky vypadal vždycky čistěji a nablýskaněji než ostatní. Jessův bratr Ross byl ostatně nesmírně pyšný na to, co dokázal.

Jess se šoural chodbou, velitelskou palubu dokázal najít bez cizí pomoci. Dokonce i při práci nosili Tuláci pestré oblečení skládající se z mnoha vrstev, šátků a vlajících rukávů, a na hlavách klobouky nebo kápě. Každá halena, vesta nebo kalhoty byly opatřené množstvím kapes a váčků, řetězů, svorek a háčků pro uchování tisíce nejrůznějších nástrojů, testovacích zařízení nebo ručních zbraní. Svorky přidržovaly nástroje na místě tak, aby byly vždy po ruce i v prostředí s nízkou gravitací, kde Tuláci trávili většinu času.

„Jak dlouho se zdržíš, Jessi?“ zeptal se vedoucí směny, který mu vyšel naproti ze své pracovny.

„Ani ne den. Zásoby nám došly a my musíme dodržet kvóty. Povinnosti, znáš to.“

Vedoucí směny přikývl. „Tvůj transportér seřídíme a připevníme podpěry k tanku.“

„Ross se zase kochá výhledy z horní paluby?“

„Ne. Myslím, že je v navigační buňce.“

„Má snad strach, že na otevřeném nebi do něčeho narazí?“

Jess zavrtěl hlavou a vyšplhal po žebříku propojujícím paluby, dokud nenašel navigační kabinu. Ačkoliv se Ross navždy obrátil k rodinné firmě na Plumasu zády, Jess byl na jeho těžeru vždy vítán.

Založil ruce v bok a upřel pohled na zátylek Rossovy hlavy, soustředěně skloněné nad řídicím panelem. Jeho starší bratr upíral zrak na mraky vznášející se na neskutečně rozsáhlém a otevřeném nebi. Mlžné vzestupné proudy stoupaly a zase se obracely dolů, zatímco těžer pokračoval na své nepravidelné pouti oblohou. Nad navigačním panelem byl namalován symbol hvězdy. Byla to Hvězda-průvodce, která, jak Tuláci věřili, řídila stezky jejich životů.

„Máš strach, že se srazíš s rozzuřenou koncentrací vodíku? Nebo prostě jen sedíš ve velitelském křesle a poletuješ s tímhle obrovským krámem sem a tam?“

Ross se prudce otočil a jeho tvář se rozzářila úsměvem. „Jessi! Tebe jsem nečekal.“

„Řekl jsem si, že ti ušetřím mzdu pro pilota.“ Přistoupil k bratrovi a objal ho. „A pomůžu ti tak splatit ten tvůj obrovský dluh – zkrátka splním svou povinnost mladšího bratra.“

Ross ukázal na senzorové panely. „Jen pro tvou informaci, pilotování těžeru vyžaduje spoustu dovednosti a umu. Musím neustále upravovat kurz, stoupat nebo klesat. Jako dobrý velitel se snažím najít místa s vyšší koncentrací plynu.“

Těžer provázela chobotnicovitá síť sond, kilometry dlouhá vlákna plula mezi mraky, sbírala data a umožňovala Rossovi rozhodnout, kterým směrem se dát.

Atmosféra Golgenu obsahovala správnou směsici prvků a katalyzátorů pro výrobu ekti. Obří plynná planeta se také nacházela dostatečně blízko mezihvězdných obchodních stezek, což umožňovalo snadnou distribuci paliva. Po letech tvrdé práce byl už Ross blízko tomu, aby se, navzdory pesimistickému postoji svého otce, konečně dostal z červených čísel.

„Doufám, že jsi přinesl poslední drby?“ Ross se odmlčel a pak ironicky dodal: „A samozřejmě taky upřímnou omluvu od našeho otce společně s prosbou, abych se co nejdřív vrátil domů?“

Jess se zasmál. „Počítej s tím, že v takovém případě bych přiletěl s parádní flotilou tuláckých lodí, takovou, jakou ještě ve Spirálním rameni neviděli.“

Ross se sladkohořce pousmál. „Jeden z nás ztratil z očí Hvězdu. Pojďme na palubu. Chci být na čerstvém vzduchu.“

Protáhli se průlezy, vstoupili do výtahu, prošli sérií dveří, až se dostali na velkou vyhlídkovou plošinu. Paluba mohla být obklopena atmosférickým polem, nyní však byla otevřená golgenskému nebi. Ross s těžerem často sestupoval na rovnovážnou úroveň, kde byla atmosféra dostatečně hustá, aby se dala dýchat, a přitom prohřátá vnitřními termálními zdroji.

Jess se zhluboka nadechl vzduchu cizí planety. „Tak tohle člověk nemá každý den.“

„Já ano,“ odpověděl Ross.

Těžer Blue Sky, stejně jako všechna tato zařízení navržená Tuláky, se skládal ze tří hlavních částí – sacích komor, výrobních reaktorů s výfukovými trychtýři a kulovitých skladovacích tanků na ekti. Zatímco se těžer ploužil nebem, otevřené hubice nasávaly surové plyny a předávaly je do výrobní jednotky. Poté, co plyny prošly katalytickými reaktory, jež z nich odčerpaly vzácný alotrop vodíku, byly coby odpad vyvrženy rozžhavenými komíny ven.

Ekti byl jediný známý alotrop vodíku, ačkoli jiné prvky měly molekulárních forem několik. Uhlík existoval v podobě práškového grafitu, krystalického diamantu nebo vzácných polymerických koulí buckminsterfullerenu. Ildirané před dávnými dobami přišli na to,

jak proměnit vodík na palivo pohánějící jejich hvězdolety. Než se průmyslu na těžbu ekti chopili ambiciózní Tuláci, brázdila oblaka plynných planet obří ildiranská zařízení s rozsáhlou infrastrukturou, osídlená štěpovou kolonií, skládající se minimálně z šedesáti až devadesáti rodin. Pro Ildirany žijící v pospolitosti nebyla těžba ekti nic jednoduchého.

Tuláci dokázali provozovat těžery jen s malou posádkou, což jim také umožňovalo prodávat palivo za nižší cenu. Ildirané jim svůj monopol na těžbu ekti rádi přenechali. S lehkým srdcem opustili „nehostinné ostrovy“ a nechali lidi, aby se tím trápili sami.

Zbytek Hanzy považoval Tuláky za kočovnou vesmírnou lůzu, neorganizovanou a nepořádnou. Nikdo neměl tušení, jak velké jmění klany ve skutečnosti vlastní a jak vysokým daním se vyhýbají, neboť Tuláci drželi před cizinci tyto informace v tajnosti.

Jess sebou trhl, když mu kolem tváře zatřepotala bílá křídla. Zvedl hlavu a uviděl tucet holubů, kteří zapleskali křídly nad palubou, zmizeli v oblacích jen aby zakroužili a vrátili se zpět ke svým hřadům a krmítkům.

„Úplně jsem zapomněl na ptáky.“

„Tohle je pro ně ideální místo. Jen se podívej, jak daleko mohou letět.“

„Ano, ale kde přistanou?“

Ross zaťukal kotníky prstů na zábradlí. „Tady.“ Tisíce mil pod nimi se přelévaly mraky, ani jeden z nich však necítil závrať. „Tady nemají kam letět a proto se vždycky vrátí. Je to ta nejlepší klec.“

Ross si přitáhl svou zateplenou vestu k tělu, aby se ochránil před chladem, a upřel zrak do nekonečné dálky jako feudál shlížející na své panství. Jess si přetáhl přes hlavu kápi proti větru. Za jejich zády se vzhůru draly hřmící chocholy odpadních plynů, aby se vzápětí rozptýlily v oblačné atmosféře Golgenu. Mezi bratry stojícími bok po boku se rozhostilo poklidné mlčení.

Ve chvíli ztišení Jess vycítil, že je čas, aby předal dárky. Otevřel kapsu na pravém stehně a vytáhl silný zlatý disk s vyrytým znakem

klanu Tamblynů, stejným, jaký měli oba bratři vyšitý na oblečení. „To pro tebe udělala Tasia.“

Ross si dárek vzal a s úžasem si prohlížel nádherný předmět, který vyrobily zručné prsty jeho mladší sestry.

„Jako obvykle jsem ohromen její dovedností… Než ale začnu tu věc používat, musím nejprve vědět, co to je.“

Jess ukázal na čísla. „Kompas. Může být kalibrován na magnetické pole kterékoliv planety, takže vždycky najdeš cestu. Vidíš? Tady je Hvězda.“

„Chce snad má sestřička naznačit, že jsem se ztratil?“

„Říká tím, jak moc jí chybíš, Rossi, nic víc, ačkoliv nahlas by to nikdy nepřiznala. Hraje si na drsnou holku a nikomu nedovolí nahlédnout pod masku dostatečně dlouho, aby vyšlo najevo, co doopravdy cítí.“

Ross se zeširoka usmál. „Jo, mně taky moc schází.“

Jess sáhl do druhé kapsy a vytáhl malou vázanou knihu se zažloutlými stránkami. Většina listů byla čistá, jen několik pokrývalo vybledlé písmo. „Starý deník, jaký používali k záznamům námořní kapitáni. To je od táty.“

Ross zasunul kompas do jedné ze svých kapes a se směsicí úžasu a skepse pohlédl na knížku vázanou v červené kůži. „Tohle že je od otce?“ Prolistoval stránky, prohlédl si rukou psané řádky a pozvedl zrak k Jessovi. „Nějak tomu nemůžu uvěřit. Něco takového by mi nikdy nedal. Mám podezření, že všechny ty dárky, co jsi mi za posledních pár let přinesl, jsou rodinné poklady, které jsi tajně ztopil. Nebo snad ne?“

Jess už nedokázal dále udržet nevinný výraz. „Mohl bych ti je jinak dát?“

Ross držel deník a tvářil se lhostejně, Jess však viděl, jak mnoho pro něj tento dar znamená, třebaže ve skutečnosti pocházel od mladšího bratra a ne od otce.

Oba znali Brama Tamblyna víc než dobře. Byl to přísný a neústupný vůdce klanu, který trval na tom, že vše musí být přesně podle jeho představ. Vůči dělníkům pracujícím ve vodních dolech

pod zmrzlou slupkou Plumasu mohl tento přístup uplatňovat podle libosti. Potíž však nastala s prvorozeným synem, jenž se naneštěstí ukázal stejně tvrdohlavý jako jeho otec. Ti dva spolu svedli nejednu prudkou hádku, až toho nakonec, ve věku dvaadvaceti let, měl Ross dost.

Starý Bram hrozil, že se syna zřekne, pokud se nepodřídí jeho přáním, mladý muž ho ale k jeho úžasu obvinil ze zastrašování. Rozzuřený Bram přísahal, že ho vyobcuje z klanu a Ross mu navrhl, aby si ušetřil tu hanbu. Požádal ho o část rodinného jmění, jež mu po právu patřila, rozhodnut vydat se svým štěstím.

Jess a Tasia byli při tom. Ačkoli se do věci vložili a snažili se ty dva usmířit, starý muž nedbal. V jeho očích se zaleskla vypočítavost – jmění jeho klanu se rok od roku zvětšovalo a pokud by si Ross vzal své dědictví nyní a vzdal se veškerých budoucích příjmů klanu, rozhodně by na tom tratil. Bram tedy vyplatil svému synovi jeho podíl a řekl mu, ať se ho už nikdy neopováží požádat o jediný halíř.

Ross něco takového ani neměl v úmyslu. Moudře investoval svůj podíl do těžeru Blue Sky, který řídil s takovou obratností a umem, že v době, kdy mu táhlo na osmadvacet, se už téměř dostal z dluhů. Starý Bram předstíral zlost a zklamání, v skrytu duše však byl pyšný.

Ať už Jess zavítal na těžební stanici kdykoliv, nemohlo být ani řeči o nějaké nevraživosti mezi bratry, ačkoliv právě díky Rossově tvrdohlavosti měl Jess jednoho dne stanout v čele klanu Tamblynů, zdědit výnosné vodní doly na Plumasu a stát se tak mocným a váženým mužem.

Jess sám po tom nijak netoužil, ale nechtěl nikoho zklamat.

Před Blue Sky se z nižších vrstev oblačnosti vynořil chuchvalec šedavě žíhaných mraků. Ross přešel k řídicímu panelu a naklonil odpadní výfuky, jež tím pádem účinkovaly jako manévrovací trysky. Obří loď se odchýlila od svého dosavadního kurzu na sever, takže zívající maelström rozzuřených mračen zůstal stranou.

„Takový hurikán by dokázal spolknout celou planetu," řekl Ross. Zděšení holubi s pleskáním křídel následovali jediný pevný bod, kde mohli nechat spočinout svým křídlům.

„Tenhle těžer zatím nespolkl," odpověděl Jess. „Hrozí nějaké nebezpečí?"

„Dokud jsem u kormidla já, tak ne. Když začne být vítr příliš silný, můžu vždycky vystoupit do jiné vrstvy." Ross se odmlčel a pak s očekáváním pohlédl na svého mladšího bratra. A… přinesl jsi něco od Cescy?"

Jess se přinutil do bezstarostného tónu. Tato záležitost byla ze všeho, co měl na těžeru vyřídit, ta nejtěžší. „Potřebuješ snad něco víc než její lásku?"

„Ne, jistě že ne."

Jess si přál změnit téma hovoru, obraz krásné Francescy Peroniové, s níž byl Ross už celá léta zasnouben, ho nemilosrdně pronásledoval. „Jhy Okiahová nedávno vydala oficiální prohlášení, v němž jmenuje Cescu svou nástupkyní v roli Mluvčí Tuláků."

„To mě vůbec nepřekvapuje." Ross se tvářil hrdě, tón jeho hlasu však byl věcný. „Je to velmi talentovaná žena."

„Ano, to je." Jess zaťal zuby, aby neřekl víc. Neměl na to právo. Už více než rok byl do Cescy vášnivě zamilován a věděl, že jejich city jsou vzájemné. S Rossem se zasnoubila dlouho předtím, než potkala Jesse, přičemž tulácké vnitřní zájmy a pojetí cti jí nedovolovaly zasnoubení zrušit. Nejinak na tom byl Jess, jemuž stál v cestě pocit povinnosti vůči staršímu bratru.

Kromě toho Ross tvrdě pracoval, aby splnil obtížné podmínky uskutečnění svatby, které si s Cescou dohodli. Jess by neudělal nic, co by mohlo bratra zranit nebo ponížit, a stejně tak Cesca. Oba byli vůči Rossovi loajální, všechny tři pak svazovala složitá společenská pravidla a omezení tulácké kultury. Jess sám sebe odsoudil k nenaplněné lásce. Bude silný a dokáže žít bez ní, ačkoli Cesca zůstane v jeho srdci navždy.

Ross neměl o bratrově vztahu ke své snoubence ani tušení a Jess si v duchu přísahal, že nedopustí, aby to kdy zjistil. Cena, kterou by za to všichni museli zaplatit, by byla příliš vysoká.

Poté, co pojedl společně s členy posádky a zahrál si s nimi několik kol naviga, odebral se Jess do kajuty pro hosty, kde usnul. Z Blue Sky odletěl brzy ráno, právě když se golgenské slunce šplhalo nad mlžný horizont.

Rozloučil se s Rossem, odlepil se i s drahocenným nákladem paliva od těžeru a zamířil se svým transportérem pryč od Golgenu k tulácké přepravní stanici, kde bude zboží přečerpáno na některou z Houserových distribučních lodí.

Vezl také dárky a dopisy od Rosse. Po předání nákladu měl totiž Jess v úmyslu zastavit se na hlavním Tuláckém Místě setkávání. S bolestí v srdci ale neutrálním výrazem ve tváři poctivě předá Cesce Peroniové romantické dárky od svého bratra.

14 CESCA PERONIOVÁ

Tulácká jachta udržovala svou pozici na dohodnutém místě v mezihvězdném prostoru. Soukromá jachta nenesla žádné znaky, které by prozradily, že se na její palubě nachází Mluvčí všech tuláckých klanů společně se svou chráněnkou. Jelikož politická hra donutila Tuláky skrývat své karty, jen málokdy se uchylovali k symbolům nebo ozdobám vyjadřujícím moc.

Cesca Peroniová seděla na místě druhého pilota, sledovala prázdný prostor kolem jachty a hlídala senzory. Všude kolem nich zářily vzdálené hvězdy, částečně zastřené průsvitnými cáry mlhoviny. „Po lodi zatím není ani památky.“

Cesca Peroniová, s velkýma očima, snědou pletí a smyslem pro humor, jenž mohl být vyvážen pouze jejím smyslem pro povinnost, měla vždy oči i mysl otevřené. Šlachovitá žena sedící vedle ní, Jhy Okiahová, upírala pohled z okna, jako by každou hvězdu zářící v nekonečné černi považovala za hodnou pozornosti.

„Trpělivost, trpělivost!“

Stará Mluvčí v sobě skrývala vnitřní klid a inteligenci, jež však při rozhovorech s druhými nikdy nestavěla na odiv.

Na Cesčině kontrolním panelu se objevil světelný bod.

„Á, tady je!“

Jhy Okiahová našpulila rty a pátrala zrakem po hvězdném nebi, aby našla jedinou malou tečku – diplomatickou loď, přivážející dědice Theronu Reynalda. Syn Matky Alexy a Otce Idrisse se celé měsíce snažil pomocí vyjednávačů a prostřednictvím porůznu zanechaných vzkazů dosáhnout setkání se zástupci Tuláků. Jeho vytrvalost byla obdivuhodná.

„Konečně dosáhne toho, po čem toužil,“ hlesla Jhy Okiahová svým chraplavým hlasem. „Musím se smát, když si představím, jak ohromený asi bude prezident Wenceslas až se dozví, co všechno Reynald podnikl, aby se setkal s pár Tuláky.“

Cesca pohlédla na Mluvčí. „Možná nám ten mladý muž rozumí lépe, než ostatní lidské vlády.“

Obě ženy věděly o Reynaldově pouti a oceňovaly princův zájem o všechna významná společenství ve Spirálním rameni, včetně opovrhovaných vesmírných cikánů.

Jhy Okiahová se zamračila. „A možná se nám nepodařilo uchránit naše tajemství tak dobře, jak jsme si mysleli.“

Ačkoliv jejich kočovná společnost vlastnila mnoho lodí a nemalý majetek, klany držely své operace v tajnosti a snažily se neupoutávat na sebe pozornost.

Údy staré ženy byly vyzáblé a kosti křehké jako suchý bambus, proto trávila většinu času v tuláckém roji asteroidů Randezvous. Jhy Okiahová byla čtyřikrát provdána a všechny své manžely přežila. Z každého svazku se narodilo několik dětí, takže nyní měla celkem čtrnáct synů a dcer, padesát tři vnoučat a neustále se zvětšující počet pravnoučat. Mluvčí se už ani nesnažila pamatovat, kolik jich vlastně je.

Konečně se theronská diplomatická loď, po chvíli obratného manévrování, ocitla bok po boku s tuláckou jachtou. Poté, kdy byly

propojeny přechodové komory, vstoupil Reynald do přijímacího prostoru jachty.

Tmavé vlasy theronského prince byly spletené do změti copánků, límec mu částečně zakrýval tetování, táhnoucí se po celé délce krku. Než se oběma ženám uklonil, jeho pohlednou tvář rozjasnil zdvořilý úsměv a oči mu při pohledu na Cescu zazářily zjevným obdivem. Mladá žena měla co dělat, aby se nezačala červenat.

„Omlouvám se, že jsme vás nepřijaly s většími poctami," řekla Jhy Okiahová a gestem ho pobídla do malé kajuty, kde bylo připraveno občerstvení – stůl prostřený pro několik málo lidí. „Na Theronu jste jistě přivykl většímu přepychu."

Reynald rozpřáhl paže. „Občas dám rád přednost posezení v úzkém kruhu. Kromě toho…," pohlédl na Jhy Okiahovou a pak věnoval Cesce další, tentokrát mnohem zářivější úsměv, „přál jsem si hovořit právě s vámi dvěma, takže nepotřebuji přítomnost tisíců dalších lidí."

Poté, co několikrát usrkli ostrokvítkového čaje a vyměnili si zdvořilostní dárky, se Jhy Okiahová posadila a upřeně se na Reynalda zadívala. „Zaujal jste nás, mladý muži. Povězte mi, co Tuláci udělali tak zvláštního, že vzbudili pozornost prince Theronu?"

Reynald se naklonil přes stůl a sepjal ruce. Vyzařovala z něj upřímnost, která, jak Cesca věřila, nemohla být hraná. „Zdá se mi, že Tuláci a Theroňané mají mnoho společného. Oba národy odmítly stát se součástí sítě Hanzy. Mezi kolonizovanými planetami zůstal jediný Theron nezávislý, všechny ostatní podepsaly Hanzovní dohodu. Také Tuláci žijí vlastním životem a vládnou sami sobě, aniž se nechali omezovat."

„Protože Hanze nabízíme služby, které nezbytně potřebuje – vy zelené kněží, my naše ekti," řekla Cesca.

Reynald pozvedl prst. „Ano, ale past je stále nastražená. Řeknu vám toto: nechci se zasazovat o žádné prudké změny. Nelze předvídat, k jakým zoufalým krokům by Hanza sáhla, pokud bychom vzbudili její hněv. Přesto bychom mohli dojednat několik

drobných úmluv mezi našimi lidmi, vzájemných výhod, jež by nám pomohly posílit naše současné postavení.“

Cesca pohlédla na Jhy Okiahovou, stará žena však stále upřeně sledovala Reynalda. „Rozhodně bych se nebránila tomu, kdybychom byli lépe chráněni před vrtochy Země. Zjevně jste o tom všem hodně přemýšlel, mladý muži.“

„Jako dědic trůnu jsem na to měl celé roky. Nyní bych rád zjistil, jak budou mé návrhy přijaty.“

„A jaké jsou?“ zeptala se Cesca.

Reynald tedy bez okolků přešel k několika záležitostem jejich společného zájmu. „Dovolte mi, abych se na věc podíval z vašeho úhlu pohledu. Tulácké těžery získávají většinu ekti spotřebované ve Spirálním rameni. Transportéry svážejí ekti do přepravních stanic, odkud je dále distribuuje výhradně Zemská hanzovní liga. Theron ani jiná lidská sídla nemohou ekti nakoupit nikde jinde, neboť Hanza převzala laskavou záštitu nad monopolem. Ale proč by měla Hanza ovládat distribuci ekti?“

„Chcete snad naznačit, že Hanza používá nečisté obchodní praktiky?“

Reynald usrkl kořeněného čaje. „Není žádným tajemstvím, že nedávno razantně zvýšili poplatky a změnili pravidla, což mělo na obchody Tuláků neblahý vliv. Nebyl snad toto důvod, proč Rand Sorengaard začal pronásledovat hanzovní obchodní lodě?“

Cesca se zamračila. „I Tuláci mají své vnitřní problémy. Patří k nám mnoho různých klanů a ještě víc tvrdošíjných lidí. Tu a tam začnou být někteří z nich… vzpurní. Naneštěstí ani Mluvčí nemůže mít kontrolu nad všemi.“

„A jak chcete tyto obchodní praktiky změnit, mladý muži?“ otázala se Jhy Okiahová ve snaze obrátit rozhovor zpět k původnímu tématu.

„Abych řekl pravdu, Theron nemá velkou flotilu. Většina z nás dává přednost životu ve světolese, aniž kdy navštívila jiná místa ve Spirálním rameni. Jako každá civilizovaná planeta se však na mezihvězdných letech podílíme. Naši zelení kněží odvážejí ratolesti

na další planety, aby se světoles rozšířil co nejdále. Proto potřebujeme ekti. Tuto důležitou komoditu má ovšem Hanza zcela ve svých rukou.“ Opět se usmál. „Rád bych prozkoumal možnost dohody o přímých dodávkách mezi Tuláky a Theronem.“

Cesca se škodolibě usmála. „Oh, to se Houserovi líbit nebude.“

„Ani v nejmenším.“ Jhy Okiahová pohlédla na svou žačku a přikývla. „Nevěřím však, že existuje legální způsob, jak tomu zabránit.“

Reynaldův návrh Cescu překvapil, neboť jen málo cizinců vidělo Tuláky jinak, než jako tlupu otrhanců, která jakousi zvláštní náhodou nabízí užitečný produkt. Hanza nikdy nesledovala, kolik těžerů Tuláci provozují nebo na kolika plynných planetách těží. Ve Spirálním rameni bylo tolik neosídlených systémů a tolik obřích plynných planet, kdo by je dokázal všechny uhlídat? Jak by mohly výzvědné lodi Hanzy zpozorovat výrobní komplex, třebaže obrovský, vznášející se na pozadí planety větší než Jupiter?

Reynald se zdánlivou nevinností kladl zkoumavé otázky ohledně tuláckých základen a zařízení, Jhy Okiahová se však dovedně vyhýbala přímé odpovědi. „Musím to probrat s ostatními klany, Reynalde. Navázání vztahů mezi Theronem a Tuláky ovšem rozhodně vítám. Povězte, co nám nabízíte vy?“

Reynald se neustále usmíval. „Možná bychom vám mohli poskytnout služby zelených kněží. Vaše klany žijí daleko od sebe, rychlý způsob komunikace by se jim mohl hodit.“

„Pravda, jsme rozptýleni a zprávy se šíří pomalu,“ přitakala stará žena. „Naučili jsme se však žít po svém. Následujeme Hvězdu.“

„Možná byste však ocenili, kdybyste se o některých významných událostech dozvěděli o něco rychleji.“

Reynaldovy oči zářily. Naklonil se přes malý stolek v alkovně, jako by se chystal sdělit nějaké tajemství. „Naši zelení kněží například nedávno zachytili hlášení od generála Lanyana – Rand Sorengaard byl dopaden a popraven nedaleko Yreky. OSZ nastražily past a zajaly celou jeho posádku. Byli vyvrženi přechodovou komorou do vesmíru.“

Cesca a Jhy Okiahová si vyměnily pohled. Cesca ztěžka polkla. „Zatracení osíci! To je opravdu špatná zpráva.“

Reynald se zatvářil překvapeně. „Vy jste tedy Sorengaardovy činy podporovali? Připadal mi spíš jako revolucionář než jako pirát.“

„Chápeme jeho pohnutky, mladý muži, neboť Hanza jedná s Tuláky nespravedlivě. Násilí ovšem jen plodí další násilí, málokdy přináší přijatelná řešení. Jako osoba pověřená hovořit za Tuláky se k této metodě nikdy neuchyluji.“

„Bohužel, princi Reynalde,“ vrátila se stará Mluvčí zpět k obchodním záležitostem, „se vší úctou musím vaši velkorysou nabídku odmítnout.“

Cesca si pohledného svalnatého muže zkoumavě přeměřila. „Musím souhlasit. Je zcela nemožné, aby zelení kněží žili mezi Tuláky.“

Při představě, že by nějakému cizinci dovolili spatřit jejich přísně utajovaná zařízení, jí přeběhl mráz po zádech. Jelikož telink zprostředkovával bezprostřední komunikaci, každou informaci měli ihned k dispozici všichni zelení kněží, ať už byli kdekoliv.

A Tuláci rozhodně nebyli ochotní otevřít se okolnímu světu do takové míry.

Reynald přijal odmítnutí s nenucenou elegancí, neodpustil si však ironické pousmání. „Basil Wenceslas se mohl přetrhnout, aby z nás vymámil víc zelených kněží, ale my jsme ho odmítli. Vaše odpověď je zcela v rozporu s mou předchozí zkušeností se Zemskou hanzovní ligou.“

„Společnost Tuláků je jiná než ostatní lidská společenství.“

Reynald se se zalíbením zadíval na krásnou Cescu. „Možná bychom tedy mohli uvažovat o jiném druhu spojenectví, například o manželství.“

Cesca zvedla ruku. Chvíli zkoumala své štíhlé prsty a pak se zahleděla Reynaldovi do očí. „Takové spojení by jistě bylo velmi výhodné, musím vám však sdělit, že už jsem zasnoubená s

majitelem velkého a prosperujícího těžeru.“ A miluji přitom jeho bratra.

Reynald se zahanbeným výrazem sklopil zrak. Vypadal náhle jako chlapec. „Je to velmi šťastný muž.“

Cesce ho bylo líto, dokonce jí připadal přitažlivý, blížící se svatbu s Rossem Tamblynem však nemohla odvolat, třebaže její srdce patřilo Jessovi. Kdyby se do toho vložil ještě Reynald, už tak složitá situace by se stala neúnosnou.

Přesto, ačkoliv ničeho nedosáhl, zdál se být Reynald s rozhovorem spokojen. Opět se uklonil. „Než se po dlouhém putování opět vrátím na Theron, dovolte mi, abych srdečně pozval vás nebo jiného zástupce, kterého si Tuláci zvolí, k návštěvě našeho úchvatného světolesa. Prázdnota vesmíru musí dříve nebo později unavit.“

„Vesmír není nikdy prázdný, jestliže víte, co v něm chcete najít.“ Cesca mu srdečně stiskla ruku. „Ráda však vaše pozvání přijímám.“

15 NIRA KHALIOVÁ

Balancujíc na samém vrcholku světa, ovinula Nira Khaliová prsty nohou kolem větve a napřímila se bez ohledu na to, jak vysoko se nacházela, vyvážená, bezstarostná, nebojácná. Doposud nepřijala zelenou, stále ještě ve svých žilách necítila pulzující píseň světolesa a její zlatavá pokožka postrádala smaragdový nádech, světolesu však důvěřovala celou svou duší. Brzy se to mělo změnit. Snědá kůže jí ztmavne fotosyntetickou pigmentací a každý tak uvidí, že ji velebné stromy přijaly. Byla novickou po většinu svého mladého života a les dobře znala. Rozmlouvala s jeho tajemnou myslí, třebaže ji stromy nemohly slyšet přímo. Ještě ne.

Od prvního dne zasvěcení předčítala Nira stromům svým sytým dramatickým hlasem starobylé příběhy, které s sebou přivezli kolonisté z lodi Caillié. Cítila, že se jim vyprávění o králi Artušovi a rytířích Kulatého stolu líbí. Přečetla několik různých verzí Artušovy smrti od sira Thomase Maloryho, nesčíslněkrát přeříkala zpracování Howarda Pylea, Johna Steinbecka a spousty jiných. Mezi

jednotlivými verzemi byly nesrovnalosti, Nira si však nemyslela, že by to stromy mátlo. Les miloval protiklady a rozdíly. Přemítání o možných souvislostech zabíralo značnou část jeho pomalého, poloprobuzeného vědomí.

Niřina služba světolesu spočívala v předčítání, vítala však každou příležitost, kdy se mohla naučit něčemu novému sama. Celé roky strávila vedením záznamů o místech ve Spirálním rameni, kam se se svými ratolestmi vypravili misionářští zelení kněží, aby šířili světoles.

Práce mladých noviců spočívala především v péči o les. Starali se o nejmenší stromky v květináčích, připravené k převozu na jiné planety, ošetřovali velké prastaré kmeny, zbavovali je parazitů a otrhávali uschlé větve. Nira ale nejraději četla a brzy zjistila, že to mají rády i stromy.

Vždy ke stromům mluvila, a i když vykonávala podřadné práce, měla otevřenou mysl a napjaté uši, aby jí neunikla případná odpověď. Jednoho dne, až se stane zelenou kněžkou, uslyší jejich hlas.

Ve snaze vystavit stromům co největší plochu kůže chodili novicové bosí, s obnaženou hrudí, jen s rouškou kolem beder. Lidská pokožka byla velmi citlivý receptor a jako taková sloužila ke komunikaci s lesem. Kdykoli Nira šplhala do korun stromů za svou denní prací, laskala větve a celou hrudí se tiskla ke kmeni. Stejně jako většina noviců si ostříhala tmavé vlasy až k lebce, jen na temeni ponechala střapatý chochol. Až přijme zelenou, stejně jí vlasy vypadnou.

Už od dětství spatřovala Nira své poslání v tom, že se stane součástí neustále se rozrůstající sítě světolesa. Než k planetě dorazil Caillié, světoles byl jen izolovanou skupinou polointeligentních stromů. Protože neměl možnost zažívat nové věci a intelektuálně růst, celá tisíciletí chřadl v osamění.

Poté, co lidé osídlili planetu, se situace změnila. Dívka jménem Thara Wenová našla způsob jak rozmlouvat s lesem a naučila to další vnímavé jedince. Tito prvotní „kněží“ se dokázali napojit na

primitivní paměť schopnou uchovat nesmírné množství dat. Světoles byl živoucí databází, jejíž rozvoj ustrnul nedostatkem zkušeností a informací. Thara Wenová a její následovníci se rozhodli tento nedostatek napravit.

Světoles se začal učit od svých lidských společníků a jejich vztah brzy přerostl ve vzájemnou symbiózu. Zelení kněží mu objasnili matematiku, přírodní vědy, historii i lidské zvyklosti. Jakmile byl jednou probuzen jeho hlad po informacích, zatoužil les nasát veškeré lidské vědění, od zcela nepodstatných drobností až po ty nejúchvatnější legendy. Rostlinný počítač dokázal asimilovat a zhodnotit tisíce útržků nesouvisejících informací a na jejich základě provést nesmírně jasnozřivé a přesné odhady, téměř jako by šlo o věštby laskavého ducha země.

Zatímco se Nira spokojeně uvelebila ve větvích s Maloryho kronikou, novicové v korunách stromů kolem ní četli nudné řady čísel – záznamy o počasí planety, jejíž jméno nikdy neslyšela. Další kněží hráli na hudební nástroje nebo pouštěli nahrávky symfonií vytvořených lidskými skladateli – pro světoles nebylo rozdílu mezi řečí slov a hudby.

Sama pod širým nebem Nira celé hodiny bez pohnutí četla, zcela ponořená do příběhu a soustředěná na naslouchající stromy. Les dokázal přijímat informace i jinými způsoby, například telepatickým spojením se zelenými kněžími, Nira však tuto možnost neměla. Kromě toho ji četba bavila – cítila, že příběhy mají být vyprávěny, a jak se zdálo, les to chápal také. Ačkoliv mezi nimi ještě nevznikla symbióza, mohutné rostliny jako by tušily, že se dívka brzy stane součástí jejich všezahrnující sítě. Velmi brzy, jak doufala Nira.

Odpoledne se nachýlilo k večeru a její hlas byl stále chraplavější, neboť se zapomněla napít z láhve, kterou si přinesla. Rozhlédla se kolem sebe a uviděla starší kněží sestupující po celodenní práci ze svých plošin. Hltavě se napila povzbuzující theavy – čisté vody smíchané s rozdrcenými semeny světostromů. Cítila se osvěžená, s

radostí by četla další stovky stránek, byl však čas věnovat se dalším povinnostem.

Když sešplhala níže do místa, kde se spojovaly nejsilnější větve, potkala vysokého kněze středních let jménem Yarrod, mladšího bratra Matky Alexy. Četná tetování na jeho tváři vypovídala o různých oborech, které studoval, a o dovednostech, jichž nabyl ve jménu světolesa. Třebaže hierarchie mezi zelenými kněžími byla značně neformální, Yarrod patřil mezi radu starších, aniž to ovšem souviselo s příbuzenským vztahem k Matce Alexe. „Niro Khaliová, přišel jsem, abych tě doprovodil. Naše rada zasedla a stromy souhlasily."

„Souhlasily?" Niřino srdce se málem zastavilo. „Souhlasily s čím?" Myslí jí prolétla spousta nejrůznějších možností a dívka se nemohla rozhodnout, kterou si vybrat.

Yarrod se pevně zapřel nohama o větve a z provazu visícího mu kolem pasu odvázal malou lahvičku. „Přijmi naše blahopřání." S úsměvem fiolu odzátkoval a ukápl z ní na prst tmavou tekutinu. „Dokončila jsi výcvik nezbytný pro získání znaku předčitatele druhého stupně."

Natáhl ruku a Nira ucítila příval emocí. Byla plná nadšení, že se jí podařilo dosáhnout dalšího stupně tak rychle. Měla už znak novice na čele a dva oblouky v koutcích úst a kolem vnějších koutků očí – znak předčitatele prvního stupně.

Yarrodův prst se zastavil. „Niro, nemohu ti namalovat znamení kolem úst, když se tak zubíš."

Dívka se tedy pokusila zformovat tvář do klidného stoického výrazu a kněz jí temnou šťávou pečlivě vykreslil po obou stranách úst dokonalé oblouky o něco většího poloměru, než byl první pár. Tekutina se jí s pálením vsakovala do kůže, kde měnila chemické složení tkání a zanechávala tak trvalou stopu. Jak Nira věděla, bude ji moci smýt až za den. Znamení tam však zůstanou navždy a každý tak uvidí, že dosáhla dalšího stupně.

„Děkuji ti, Yarrode. Sloužit světolesu je pro mě radost. Toto ocenění je pro mě velkým povzbuzením k další pilné práci."

Yarrod se nepřestával usmívat. „Ještě jsem neskončil, Niro! To byl teprve začátek.“ Niře poskočilo srdce.

„Kněží rozmlouvali o současných novicích a hodnotili jejich oddanost a zápal.“ Muž pohlédl na dívku jasnýma očima. Dívka zadržela dech, ale on přesně věděl, nač myslí. „Rozhodli jsme, že si zasloužíš víc, než znak dalšího stupně vědění. Tvá služba světolesu je příkladná. Bude jen k dobru věci, pokud se staneš plnohodnotnou zelenou kněžkou.“

Nira cítila, jak stromy kolem ní zpívají, smějí se – nebo jí snad blahopřejí? Zatím to nevěděla, ale už brzy bude. Pevně sevřela elektronickou tabulku, neboť měla strach, aby jí nevyklouzla z potem zvlhlých prstů a neroztříštila se o zem hluboko pod nimi. Na něco takového nechtěla ani pomyslet.

Dívka pozvedla bradu, zamžikáním potlačila slzy a hrdě pohlédla na Yarroda. Litovala jedině toho, že příběh krále Artuše a jeho rytířů už nedočte. Tento úkol nejspíš připadne jinému novici.

16 RLINDA KETTOVÁ

Jak ráda byla Rlinda Kettová opět na palubě Věčné zvídavosti!

Obchodní loď, která posloužila jako návnada na piráty Randa Sorengaarda, byla důkladně vyčištěná, prošla kompletními opravami a několika vylepšeními. Rlinda nyní odpočívala ve svém kapitánském křesle (na objednávku rozšířeném), zatímco loď se blížila k Theronu.

Dostalo se jí překvapivého pozvání samotné Sarein Theronové, třetího potomka Otce Idrisse a Matky Alexy.

Jejich dcera, alespoň podle Rlindina názoru, měla víc obchodního ducha než celý zbytek rodiny dohromady.

Sarein byla ve svých jedenadvaceti letech krásná a bystrá mladá žena, která dokázala navázat styky s Hanzou a začala budovat vlastní síť styků. Rlinda chtě nechtě musela k Sarein cítit respekt. Kromě toho by nebylo moudré pozvání na Theron odmítnout, zvláště když účelem setkání měl být rozhovor o „zájmech lidí našeho zaměření.“ Poté, co strávila nějakou dobu na studiích na

Zemi, dokázala Sarein uvažovat v mnohem širších souvislostech a méně provinčně než její rodiče a sourozenci.

Theroňané byli v obchodních záležitostech velmi úzkoprsí. Přísně regulovali počet zelených kněží a nijak se nesnažili získat nové zákazníky pro své početné lesní produkty. Jako obchodnice pohlížela Rlinda na Theron se zájmem, omezení daná jeho zvláštní kulturou však považovala za příliš přísná a nepříznivá komerčním vztahům. Sareinina překvapivá nabídka ovšem slibovala možnost změn.

Theronská kolonie byla zcela soběstačná a nezávislá na Hanzovní lize. OSZ a Hanza by to rády změnily, neodvažovaly se však naléhat, což obyvatelům lesní planety jen vyhovovalo. Theron byl jedinou líhní zelených kněží a Theroňané rozhodně neměli v úmyslu nechat se vykořisťovat.

Rlinda Kettová ovšem na nic takového nepomýšlela. Vždy se snažila o to, aby z transakce měly prospěch obě strany, a se svými odběrateli i zákazníky jednala poctivě, jak by ostatně mělo být v obchodních vztazích běžné. To ovšem neznamenalo, že by nevyhledávala nové obchodní příležitosti. Rozhodně měla v úmyslu pozorně vyslechnout Sareinin návrh.

Ačkoliv byla Rlinda pětkrát provdána, neměla děti. Místo rodiny se věnovala svým čtyřem obchodním lodím, přičemž Věčnou zvídavost si zamilovala nejvíc. Nebyla jen vlastníkem obchodní společnosti, ale také jedním z jejích nejlepších kapitánů.

Velitelé Rlindiných lodí byli do značné míry nezávislí. Jejich úkolem bylo dopravit náklad na určené místo, přičemž sami zvažovali případná rizika a také shrábli zisk.

Rlinda se dosud nerozhodla, zda má hledat náhradu za Velkou naději a tragicky zesnulého Gabriela Mestu. Zájemci o post kapitána v její firmě museli zaplatit vysoký poplatek a zakoupit franšízu, na druhou stranu si mohli ponechat pětasedmdesát procent realizovaného zisku. Pokud kapitán třikrát za sebou utrpěl ztrátu, byl propuštěn a místo se uvolnilo pro další zájemce. K tomuto

kroku však Rlinda musela sáhnout jen jednou. A to ten muž ani nebyl jejím manželem…

Loď klesala mlžnou atmosférou Theronu. Rlinda přitom sledovala navigační paprsek, který ji nasměroval na mýtinu mezi vysokými stromy, kde také zkušeně přistála.

Se širokým úsměvem na tváři vystoupila z lodi. Všude kolem, kam až oko dohlédlo, se jako zčeřený oceán vlnily propletené koruny světostromů. Po dlouhých dnech strávených na palubě lodi pro ni byla vlhká pralesní vůně hotovým požitkem. Dýchala zhluboka, jen aby z plicních sklípků vypudila poslední zbytky recyklovaného vzduchu z lodní klimatizace.

Zcela ponořená do radostného zasnění se Rlinda zvolna otočila a s překvapením zaznamenala přítomnost štíhlé ženy, jež čekala opodál. Sarein měla velké černé oči a velmi snědou pleť, útlé boky a drobná ňadra. Temné vlasy měla upravené do krátkého praktického střihu. Byla oblečená do neobvyklé kombinace ručně barvených látek z přírodního vlákna v tradičním theronském stylu a umělých polymerů doplněných třpytivými šperky ze Země.

„Rlindo Kettová, děkuji vám, že jste přišla. Podstoupila jste dlouhou cestu, já vám však slibuji, že si má nabídka zasluhuje námahu, kterou jste musela vynaložit.“

„Jakápak námaha,“ odpověděla obchodnice a poplácala trup své lodi. „Ráda vidím tohle místo na vlastní oči. Už jsem o Theronu slyšela spoustu úžasných věcí.“

Po Sareinině tváři přelétl překvapený výraz, jenž ovšem rychle zakryla přátelským úsměvem. „Úžasných? Opravdu? Možná mi něco uniklo.“

Pak Rlindu vedla k městu v houbovém útesu, kde žily tisíce rodin. Impozantní společné sídlo bylo zbudováno v šedobílé zkamenělé hmotě mezi několika obřími světostromy.

Houbový útes byl masivní útvar vytvořený tisíci generacemi tvrdých hub, tvořících rovnoběžné vrstvy. Mohutná houba stále rostla, na její vrchní části se tvořily vrstvy spor, jež věkem tvrdly podobně jako korálový útes.

„Vypadá to jako šlehačka," řekla Rlinda.

Mladá žena se té poznámce zasmála. „Když jsem byla na Zemi, šlehačku jsem milovala. Tahle je ale tvrdá a jsou v ní trhliny a díry, v nichž je dost prostoru na zbudování celého města."

Obě ženy vstoupily do úchvatného organického útvaru.

„První kolonisté z lodi Caillié brzy opustili své obytné buňky a nastěhovali se do těchto houbových útesů." Sarein zaťukala klouby prstů na pórovitou, ale přesto pevnou stěnu. „Upravili je, vyzdobili a proměnili v město. Vestavěli do něj kanalizaci, osvětlení, elektrické rozvody, chladicí systém a komunikační uzly."

„Není to tak prosté obydlí, jak jsem si myslela." Rlindiny oči zářily. „Přesto zde vidím prostor pro určitá vylepšení."

Sarein se na mohutnou obchodnici souhlasně usmála, nahlas však neřekla nic.

„Řekněte mi však," pokračovala Rlinda, „proč se zajímáte zrovna o mě? Hanza má tisíce obchodníků, kteří se jen třesou, aby mohli lovit v těchhle vodách."

„Vybrala jsem si vás, protože jste žádala o licenci na prozkoumání tržního potenciálu jistých potravin a lesních výrobků. Každý, kdo slídí kolem Theronu, se zajímá jen o zelené kněží. Vy se zdáte jiná." Pak ztišila hlas. „Několik zkušebních dodávek by mohlo mé rodiče přesvědčit. Vy budete naším prvním zprostředkovatelem."

Rlinda ani nemohla uvěřit svému štěstí. „Je-li to má povinnost, bude mi potěšením vám sloužit."

Sarein se náhle zatvářila zasněně. „Také prezident Wenceslas velmi podporuje každý krok, vedoucí k zapojení naší planety do širší obchodní sítě. Sám mi to řekl."

Vstoupily do velké místnosti, z níž byl úchvatný výhled na zalesněnou krajinu. Sarein gestem vybídla Rlindu, aby usedla ke stolu z tvrdého dřeva, na němž byly přichystány stovky lákavých pochoutek.

Baculatá obchodnice s úžasem hleděla na tu neuvěřitelnou hromadu podnosů, číší, karaf naplněných fermentovanými šťávami, kouřících lektvarů, barevných zmrzlin a lesklých jedlých semen.

„Než začneme hovořit o tržním potenciálu theronských produktů, přichystala jsem pro vás malou ochutnávku. Doufám, že vám to nevadí.“

„Ale vůbec ne! Obchodník musí osobně ručit za kvalitu a požívatelnost všech potravin.“ Rlinda se poplácala po svém velkém břiše a oblých stehnech. „Jak můžete vidět, já svou práci dělám s plným nasazením.“

Sarein k ní přisunovala jeden podnos za druhým, ukazovala na ně prstem a odříkávala přitom názvy a původ jednotlivých jídel. „Kůrničky, splivky, vraskouny…, hmm, jadernice. Ty se dají jíst, jen když máte hodně velký hlad nebo ještě větší trpělivost.“ Odstrčila talíř stranou, aniž dovolila Rlindě ochutnat. „Houpatky; jsou měkké a sladké, ale hrozně špiní. Danga. Dřímky – jsou křupavé, ale když jich sníte hodně, budete ospalá. Tyhle bílé plody jsou dvojhrušky; říká se jim tak, protože na větvích vždycky rostou po dvou. Nabízíme také osm druhů výtečných nektarů a pylů, které se používají jako koření, pomazánka, nebo se jí jako bonbony.“

Kyprá obchodnice se statečně snažila ochutnat z každého nabízeného jídla. Na řadu přišly nejrůznější ořechy a semena. „Peri oříšky, slanokřupky, louskáče. Tyto mazánkové ořechy mají velmi jemný obsah. Kolonisté z Caillié pojmenovali všechno ve velkém spěchu během prvního roku, kdy objevovali, co jim Theron může nabídnout. Později rozpracovali kompletní vědecké názvosloví… ale kdo by je potřeboval?“

Jelikož na Theronu nežili savci, lidé se naučili jíst filety z housenek a hmyzí steaky, lehce osmažené a polité pikantní omáčkou z kvašeného ovoce. Při představě, že by měla jíst hmyz, se Rlinda zprvu zarazila, pak ale pokrčila rameny a s chutí se pustila do jídla. Jednou z připravených pochoutek, chutí se podobající šťavnatému telecímu, byla kotleta ze zakuklené larvy plachtouna.

„To byl výborný nápad, připravit pro mě takovouhle ukázku.“ Rlinda si olízla rty a zavřela oči, aby si mohla vychutnat sousto, jež měla právě v ústech.

Vytáhla elektronický záznamník, začala si psát podrobnosti a rozdělovat jednotlivé ořechy, ovoce a kořeněné nápoje podle toho, jak odhadovala jejich tržní potenciál.

Látky, maso, houby, vonné oleje a rostlinné parfémy si své kupce jistě najdou. Protože sama byla gurmánem, dokázala si snadno představit kombinaci exotických theronských chutí s kuchyní a přísadami jiných odlehlých planet, s nimiž obchodovala. Když skončila, pohodlně se opřela, nesmírně spokojená sama se sebou. Plný žaludek ji ukolébával ke spánku, tento účinek však byl tlumen stimulujícími látkami obsaženými v jídle. Hlava se jí točila při představě, jaké možnosti se jí právě otevírají. Dlouze si povzdechla, natáhla buclatou ruku a poplácala Sarein po zápěstí.

„Už se nemůžu dočkat, až si s Otcem Idrissem a Matkou Alexou promluvím o obchodních záležitostech. Myslím, že Theron má zákazníkům Hanzy co nabídnout.“

Sarein, rovněž spokojená, avšak stále plná ctižádosti, přikývla. „S prezidentem Wenceslasem si výborně rozumíme. Myslím, že dokážu zařídit všechno potřebné jak pro vás, tak pro mě. Nemějte nejmenší obavy.“

17 BASIL WENCESLAS

Kdykoli prezident Wenceslas přijímal v sídle Zemské hanzovní ligy zástupce kolonizovaných planet, vždy se snažil vyhnout oficiálním zasedacím místnostem. Častěji nechával uvést návštěvu do svých soukromých prostor na vrcholku ústřední budovy Hanzy, které se mu zdály pro obchodní záležitosti příhodnější.

Budova ve tvaru obří lichoběžníkové pyramidy byla plná kanceláří důležitých delegátů, byrokratů a úředníků. Šikmé plochy naleštěných oken dodávaly stavbě vzhled mayského artefaktu. Tento tvar byl zvolen proto, aby vzbuzoval dojem trvalosti a

evokoval vzpomínky na mocná impéria v dávné minulosti Země. Stavba vyznačující se spíše účelností než okázalostí stála za Palácem šepotu, oddělená od něj vzrostlým arboretem.

Vysoké stromy, složité květinové konstrukce a rozkošné zahradní sochy obvykle zaujaly pozornost návštěvníků natolik, že si obchodní budovy čtvercového půdorysu tyčící se za nimi ani nevšimli.

Ačkoliv nebi zcela bezkonkurenčně dominovala silueta paláce, skutečná moc byla soustředěná zde, v ústředí Hanzy.

Basil pozorně zkoumal program jednání; obligátního neformálního uvítání, jež setkání předcházelo, se nezúčastnil. Jakmile dvanáct perfektně oblečených vyslanců zaujalo svá místa v měkkých křeslech, nebo v případě, že si chtěli dělat poznámky za křišťálovými stoly, mlčenliví asistenti jim začali roznášet nápoje a lehké občerstvení. Nenabízel vyslancům nic výstředního – rozhodně žádné látky ovlivňující vnímání. Basil trval na tom, aby jeho vyslanci měli ve chvíli, kdy bylo zapotřebí učinit rozhodnutí, čistou hlavu.

Jeden z Basilových předchůdců, Miguel Byron, se rozhodl přímo v administrativních prostorách napodobit požitkářský styl starověkého Říma. Prezident Byron vybral krásné mladé ženy a muže, kteří zástupce jednotlivých planet vítali v průsvitných tógách. Byronovy legendární „porady“ se také často konaly v parní lázni.

Basil byl jiný. Nehodlal se nechat rozptylovat, jestliže bylo zapotřebí věnovat se práci. A nějaká ta práce čekala na dokončení vždycky. Na svých planetách měli jeho vyslanci dostatečně velkou moc, aby si mohli dopřát vše – sex, drogy i vybrané lahůdky. Neviděl jediný důvod, proč by se měli oddávat tělesným požitkům i na jeho poradách.

Bylo by však chybou domnívat se, že Basil Wenceslas odmítal pohodlí. Naopak, snažil se, aby setkání probíhala v příjemné uvolněné atmosféře. Nenáviděl strohá formální jednání, která mu připomínala vyučování ve třídě vedené nudným učitelem. Výsledky pak stejně byly většinou nenápadité a navrhovaná řešení směřovala

k posílení konzervativních postupů. Basil chtěl, aby ze sebe každá z přítomných osob vydala to nejlepší.

Basil stál zády k balkonu, takže se jeho silueta rýsovala na pozadí jasného odpoledního nebe. Jakmile viděl, že se všichni usadili, řekl: „Než začnu s únavnými obchodními záležitostmi, rád bych blahopřál všem, kteří se tak či onak podíleli na přípravě testu Klikisské pochodně. Stvoření nového slunce je jasným úspěchem. Doktor Serizawa a jeho tým zůstali na místě, aby dál prováděli pozorování, a během několika týdnů dorazí na místo první specialisté na terifikaci, aby posoudili čtyři satelity Oncieru po geologické stránce.“

Admirál Lev Stromo, který sloužil u OSZ jako styčný důstojník pro politické záležitosti, se hrdě usmál, jako by úspěch byl jeho osobní zásluhou. „Nyní můžeme stvořit slunce, kdykoliv se nám zachce.“

„Jak často to budeme potřebovat, pane prezidente?“ otázal se flegmatický vyslanec z Rellekeru, příjemné planety, z níž se díky příznivému klimatu a početným horkým pramenům stalo vyhledávané letovisko.

„To záleží na nás,“ odpověděl Basil. „Nejdůležitější je vědomí, že to dokážeme. Něco takového by mělo udělat dojem i na Mága-imperátora.“

„Kdo dokáže říct, zda na Ildirany něco udělalo dojem? Pořád toho o nich víme tak málo,“ řekl velvyslanec z Dremenu, muž s mléčně bílou pletí, která po letech strávených pod mračným nebem jeho planety nebyla zvyklá na pozemské slunce. „Co když náš pokus pochopí jako hrozbu?“

„Nedali jsme najevo žádné nepřátelské úmysly,“ odpověděl Basil. „Klikisská pochodeň je však jako velká cedule s nápisem ‚Pozor pes!‘ umístněná na vratech našeho dvorku. Nechme je, ať si udělají vlastní závěry.“

Admirál Stromo se rozhodl vstoupit do diskuse s dalším tématem. „Obdrželi jsme hlášení od generála Lanyana. Informoval nás, že zločinný pirát Rand Sorengaard byl zneškodněn nedaleko

systému Yreka. Spolu se svou tuláckou posádkou byl zajat a popraven.“

Rudovlasý zástupce Yreky, sedící vedle Stroma, úlevně vydechl. „Takže se konečně můžeme vrátit k normálnímu režimu,“ řekl. „Budu informovat nejvyššího guvernéra, aby zastavil přídělový systém a zrušil řízené ceny, které jsme zavedli ve snaze zabránit ekonomickému chaosu.“

„Nemáme jen dobré zprávy,“ ozval se Basil. Vždy se snažil o vyváženost – nechtěl, aby se porady staly nekončícím sledem stížností nebo vzájemného poplácávání po zádech. „Navzdory úsilí se mi nepodařilo pokročit v jednání s Theronem. Jeho představitelé jsou neskutečně neteční, o interstelární vládu a obchod se ani v nejmenším nezajímají. Budeme muset vystačit s takovým počtem zelených kněží, jaký se nám uráčí poslat.“

Lhostejní theronští vládci neměli ponětí o skutečných rozměrech galaxie. U obyčejného elektromagnetického vysílání trvalo celá desetiletí, někdy i století, než signál dorazil z jednoho místa na druhé. Při řízení větších vojenských operací, organizaci planetární obrany a dokonce i pro obyčejný obchod to představovalo nepřekonatelnou překážku.

Díky ildiranskému pohonu mohly lodě cestovat rychlostí několikrát převyšující rychlost světla. Mnoho menších plavidel sloužilo jako kurýři přepravující zprávy a důležitá diplomatická komuniké. I té nejrychlejší lodi však trvalo dny či týdny, než dorazila na místo.

Zato telinkové spojení bylo okamžité, nezáleželo na vzdálenosti, podmínkou však bylo, aby se na obou místech nacházeli zelení kněží. Takováto komunikace rozhodně nebyla přepychem ani rozmařilostí. Představovala nezbytnou podmínku rozvoje a růstu Hanzy. Naneštěstí byli zelení kněží lidé, ne stroje, a využívání telinku vyžadovalo jejich spolupráci. Hanza je nemohla nijak nutit, a dobrovolně se Theroňané rozhodně nehrnuli.

„Neodvažujeme se na ně příliš tlačit, abychom je nepoštvali proti sobě, pane prezidente," ozval se zástupce Yreky, stále poněkud nejistý kvůli nedávným potížím s piráty.

„Kdybychom je tak mohli donutit, aby podepsali Hanzovní dohodu!" řekl bledý dremenský vyslanec.

„To není proveditelné, leda bychom jim vyhlásili válku," odpověděl Basil.

„Vyhráli bychom," podotkl admirál Stromo.

„Jako vždy si vážím vaší připomínky, příliš rázný postup se však často nevyplácí. Nehodlám vstoupit do dějin jako prezident, jehož unáhlená rozhodnutí vyústila v celogalaktickou recesi."

Stromo se však nevzdával. „Byly tu už vzpurné planety, ovládané diktátory či náboženskými fanatiky, které se pokoušely odtrhnout od Hanzy." Střelil pohledem po zástupci Ramahu.

Ten si ho chladně přeměřil. „Zbožnost a úcta k tradicím ještě z nikoho nedělá fanatika, admirále. Zkrátka jen považujeme Sjednocení s arcipáterem v čele za příliš obecné a kompromisní. Dali jsme přednost prostému učení koránu."

„Jsem si jistý, že se admirál nechtěl Ramahu nijak dotknout," vstoupil do hovoru Basil. „V minulosti došlo k jiným závažným excesům."

Stromo se obrátil k prezidentovi. „Přesně tak. A stačilo sáhnout k jednoduchým sankcím, zastavit veškerý tok zboží, a každá z těchto kolonií se buď pokorně připlazila zpět, nebo zanikla."

„Rozmyslete si dobře, co uděláte," řekl vyslanec Ramahu. Vedle levého oka měl henou nakreslené tetování znázorňující vybuchující supernovu. „Všichni signatáři Charty mají právo rozhodovat o své vládě, náboženství a kultuře. Můžeme si ponechat vlastní jazyk a dát mu přednost před všeobecnou obchodní řečí. Rozhodně budu hlasovat proti každé snaze o použití násilí vůči nezávislé planetě jen proto, že náhodou vlastní zdroje, které Hanza potřebuje. V této situaci by se totiž mohl jednou ocitnout každý z nás."

Basil ho zpražil podmračeným pohledem. „Pravidla se často mění, pokud jedna strana oplývá bohatstvím, kdežto druhá nikoliv. Poučte se z vlastní historie.“

Ačkoli ildiranský pohon umožňoval rychlou přepravu, vykonávat centralizovanou vládu nad tak rozlehlým územím jednoduše nebylo možné. Ildirané to dokázali jen díky tomu, že Mág-imperátor a jeho místodržící na jednotlivých planetách mohli díky telepatickému spojení thismatu sdílet jedinou mysl. Lidské kolonie však byly od sebe příliš vzdálené na to, aby jeden vůdce mohl ze Země činit rozumná rozhodnutí o záležitostech na místní úrovni. Kromě toho, tvrdohlaví kolonisté by se pravděpodobně odmítli podřídit diktátu někoho, kdo jejich planetu nikdy ani nenavštívil. Na druhou stranu se zde rozvinul obchod zahrnující přepravu zboží a služeb mezi jednotlivými planetami, což si samo o sobě vyžádalo přijetí souboru všeobecných pravidel. Zemská hanzovní liga vznikla po vzoru městských republik či cechů, jež s takovým úspěchem působily ve středověké Evropě.

Ramažský velvyslanec si opřel bradu o klouby prstů. Potom zdráhavě řekl: „Pokud se musel v zájmu Hanzy sklonit můj lid, proč by nemohli i Theroňané?“

„Theroňané nám mohou být trnem v oku, ale přitom jsou tak… roztomilí, že je těžké se na ně zlobit,“ prohodil yrecký vyslanec.

„Vím o jednom řešení,“ prohlásil Basil rozhodně. „Nynější theronská velvyslankyně právě odjela domů a já jsem učinil nezbytná opatření, aby brzy odešla na odpočinek. Nástupce ‚železné lady’ Otemy bude mít mnohem víc pochopení pro naši věc a jistě bude usilovat o to, aby se záležitost obrátila k lepšímu.“

„Výborně. Bude z nás jedna velká šťastná rodina!“ Sarkastický vyslanec z Rellekeru usrkl ze své sklenice šťávu a zašklebil se, jako by čekal víno.

Basil uchopil stříbrnou konvici stojící na ohřívadle, nalil si kouřící šálek kardamonem ochucené kávy a zahleděl se přes arboretum k Paláci šepotu. „Hanza přežije a její růst nic nezastaví.“

Basil se šálkem v dlaních procházel kolem židlí a zvažoval další slova. Jeho posluchači ho už znali příliš dobře na to, aby prázdnou chvíli využili k rozhovorům mezi sebou. Místo toho trpělivě čekali, co přijde dál. Na rozdíl od mnoha mocných mužů Basil nijak neusiloval o to, aby se ho jeho podřízení báli, vyžadoval však respekt.

„Spirální rameno se otevřelo obchodu a příjmy Hanzy jsou obrovské. Převzali jsme bohatství ildiranského Impéria, vybudovali jsme pevnou infrastrukturu, na mladých koloniálních planetách jsme založili nová a efektivní odvětví průmyslu.“ Ukázal gestem směrem k okennímu panelu, za nímž se tyčil honosný Palác šepotu. „My všichni, jak jsme tady, víme, že tato doba je zlatým věkem lidské rasy. Aby však tento rozlet a ekonomický růst mohly pokračovat dál, je třeba moudrého vedení a silného vůdce.“ Basil se konečně dostal k hlavnímu bodu jednání. „Naneštěstí má můj přítel a náš nejúčinnější nástroj, starý král Frederick, svá nejlepší léta už za sebou. Všichni jste ho pozorovali během projevu. Je na něm znát stáří a únava, a ačkoli se zdá, že ho lidé stále milují, už v nich nevzbuzuje zápal.“

Postupně klouzal pohledem po přítomných a vždy se jim na okamžik zadíval do očí. Vyslanci se děsili tématu, jež hodlal nanést.

„Král Frederick už není tím oslnivým hrdinou, jakého Hanza pro své účely potřebuje. Jeho popularita klesá a navíc, abych pravdu řekl, začal být poněkud samolibý.“

Admirál Stromo měl ve tváři zděšený výraz, jako by ho prezident právě vybídl k velezradě. „Ale co všechny královy povinnosti? Nemůžeme si dovolit náhlou změnu. Jen pomyslete na společenské otřesy, které by to způsobilo.“

„Já si naopak myslím, že to obyvatelstvu dodá novou energii. Starý Frederick je naše loutka, nic víc. Ve skutečnosti má na starosti jen málo důležitých věcí. Náš král, admirále,“ pokračoval Basil jizlivým tónem, „vlastně není ničím víc, než živou standartou, které se salutuje.“

Zástupce Yreky vypadal zděšeně. Na čele se mu zaleskl pot. „Tohoto dne jsem se bál.“

Basil přistoupil ke skříňce vedle baru a vytáhl z ní balíček tenkých displejů. Každý z nich byl zajištěn červenou bezpečnostní páskou. Díky dotekovému zařízení snímajícímu otisk prstu se informace zobrazily jen tomu, pro nějž byly určeny.

„Hanza potřebuje výrazně mladého vládce, který nahradí starého krále. Muže, kolem nějž by se lidé mohli semknout.“ Basil ztišil hlas. „My všichni přitom víme, že žádné z dětí, jež mu porodily jeho kurtizány, se k našemu účelu nehodí.“

Stejně jako za dob monarchů vládnoucích v dávné minulosti Maroku nebo Číně, zůstával Frederickův osobní život pečlivě skrytý za stěnami jeho nádherného paláce. Král neměl žádné legitimní dědice, ale co na tom – Hanza mohla přepsat historii kdykoli se jí zachtělo.

„V minulosti k této situaci došlo už pětkrát, třebaže ne v posledních desetiletích. V současnosti je to pravděpodobně náš nejdůležitější úkol.“ Basil rozdal displeje a každý z vyslanců aktivoval dotekovou plošku. Objevila se sekvence momentek, zachycujících mladé muže v běžných životních situacích. Zjevně žádný z nich neměl tušení, že je pod dozorem.

„Toto je veškerý materiál o našich kandidátech. Obsahuje špionážní záznamy, fotografie a vůbec kompletní informace nashromážděné během několika let o každém z těchto mladých mužů. Naši agenti systematicky vyhledávají vhodné kandidáty na místo korunního prince. Pan Pellidor z nich vybral ty nejlepší mladé muže, kteří nám pomohou naplnit předurčení Hanzy.“

Basil shromáždil velvyslance kolem velkého křišťálového stolu, kde rozložili obdržené podklady, aby mohli porovnávat poznámky a diskutovat o jednotlivých možnostech. Celé hodiny zkoumali záznamy a fotografie, přeli se a sdíleli své dojmy.

Netrvalo to zdaleka tak dlouho, jak se Basil obával. Sám svou rozhodující volbu vyslovil v měděné záři zapadajícího slunce. Dotkl se prstem obrázku tmavovlasého mladíka. Byl inteligentní, měl

příjemnou a mírnou povahu, charismatický hlas a byl – jak Basil doufal – dostatečně tvárný.

„Ten je z nich nejslibnější," řekl. „Vzhledem k jeho původu a sociálnímu postavení ho nikdo nebude postrádat. A co je nejdůležitější, dokonce se vzdáleně podobá králi Frederickovi."

18 RAYMOND AGUERRA

Daleko od soukromé pracovny v centrále Hanzy, v malém bytě v osmnáctém podlaží obrovského obytného komplexu, slídil Raymond Aguerra po něčem, z čeho by se dala udělat večeře.

Rukou si prohrábl tmavé vlasy a pokusil se co nejoptimističtěji zhodnotit zásoby ve spíži a chladicí jednotce. Bude muset zapojit veškerou svou představivost, aby z takových surovin vytvořil pokrm, který by alespoň vzdáleně připomínal chutnou a výživnou stravu.

Police přetékaly krabicemi, hračkami, elektronickými zařízeními z výprodeje, podomácku vyrobenými chňapkami a upomínkovými obrázky. Přeplněný byt vždy působil neuspořádaně bez ohledu na to, kolik péče a času stráveného úklidem do něj bylo investováno.

Raymondovi mladší bratři, devítiletý Carlos a šestiletý Michael, předstírali že jsou příšery a honili se po kuchyni, až s chichotáním a pošťuchováním skončili na jedné hromadě na podlaze. Raymond je kamarádsky odstrčil nohou z cesty. „Pokud kvůli vám to jídlo rozliju, budete ho muset jíst ze země."

„Možná pak bude chutnat líp," zachichotal se Carlos a mrskl sebou, aby se vyhnul pečlivě mířenému Raymondovu kopanci.

Jejich matka Rita odpočívala v křesle v obývacím pokoji. Jedním okem sledovala zábavný program, který jí však přinášel jen pramálo potěšení. Léta zkušeností ji naučila nevšímat si potyček mezi chlapci. Vedle ní stál desetiletý Rory a stěžoval si, že musí dělat domácí práce, zatímco mladší bratři si mohli hrát.

Raymond pocítil osten viny. Chlapci byli hluční, neměl je posílat do druhé místnosti, kde matku jen obtěžovali.

Rita Aguerrová měla za sebou dlouhý den a bude muset vstávat dlouho před svítáním, aby dorazila včas do druhého zaměstnání. Do svého oblíbeného křesla se spíše zhroutila, než usedla, a nyní bezvládně spočívala v jeho široké náruči. Raymond nepochyboval o tom, že matka usne dřív, než on dodělá večeři, pokud ovšem během dne nevypila příliš mnoho šálků nakyslé černé kávy.

Nad rámem hlavních dveří visel krucifix a několik suchých palmových ratolestí od letošní květné neděle. Rita každý týden svědomitě chodila na mši. Někdy sice sledovala přenos oficiálních bohoslužeb Sjednocení, ale ty jí připadaly chladné a bez obsahu. Zástupci všech náboženství se sice dohodli, že vousatý arcipáter v překrásných tunikách by měl hovořit ke všem věřícím, Rita však považovala starou katolickou církev za mnohem ryzejší.

Kdykoliv Raymond na matku pohlédl, zabolelo ho u srdce. Ritiny dlouhé, dříve tmavé vlasy byly prokvetlé šedí. Kdysi své havraní kadeře kartáčovala celé hodiny, až se leskly, teď jen stáhla vlasy do ohonu nebo stočila do uzlu. V povadlých rysech tváře byla stále patrná její dřívější krása – nyní však neměla čas na péči o svůj zevnějšek, navždy se vzdala naděje na nalezení nové lásky. Tvrdá práce a přemíra zodpovědnosti ji proměnily v statnou, svalnatou matronu.

Přes den Rita pracovala jako úřednice v organizaci zabývající se interplanetárním obchodem, v noci pak jako servírka. Dlouhodobá dieta sestávající z velkých dávek kofeinu a nikotinu jí přes den dodávala zdání energie, jež se však v noci měnila v rozechvělost, znemožňující jí využít těch několika zbývajících hodin k odpočinku. Přesto pokaždé, když přišla domů, našla v sobě dost síly, aby každého ze svých čtyř synů sevřela pevně do náruče vonící po růžovém parfému.

Tato silná žena dokázala udržet rodinu pohromadě tím nejkřehčím ze všech pout. Teď, když byl Raymond dost velký, mohla část odpovědnosti vložit na jeho bedra. Chlapec přijal nové břímě bez jediného slůvka odporu.

Jednoho večera seděla matka se svým nejstarším synem u rozkývaného jídelního stolu. Roryho, Carlose a Michaela předtím zahnali do postelí, kde se chlapci ještě půl hodiny pošťuchovali, než konečně usnuli. Rita pohlédla na Raymonda sedícího naproti ní a zapálila si cigaretu, což před mladšími chlapci dělala jen málokdy. Tato skutečnost ho přiměla, aby si uvědomil, že ho považuje za dospělého muže, který se ujal role hlavy rodiny poté, kdy Esteban Aguerra vzal do zaječích.

Rita mu o tom vyprávěla a nevyhýbala se přitom detailům, na něž by se Raymond sám nikdy neodvažoval zeptat. „Nejspíš nebylo snadné se mnou vyjít, zvlášť pro tak bezstarostného muže jako byl tvůj otec, vždycky jsem se ale snažila dostát svým povinnostem. Vy chlapci jste můj poklad a váš otec mohl být surovým diamantem… Jenže surový byl až příliš. Toho večera, kdy odešel, jsme se pohádali tak jako nikdy. Už si ani nevzpomínám, co bylo tehdy tak důležité… Myslím, že jsem mu koupila nové boty nebo něco podobného.“ V jedné ruce držela cigaretu, druhou zaťala v pěst. „Než utekl, udělala jsem mu jeden nebo dva monokly. Proto se zapsal mezi kolonisty a odletěl na Ramah.“

„Přemýšlela jsi někdy, jestli se mu po nás stýská, mami?“

Rita pokrčila rameny. „Byl to hrdý muž, jistě vzpomíná na své syny. Na mě ale sotva.“

K tomuto rozhovoru došlo asi před měsícem a Raymond nad ním od té doby neustále přemítal…

Byl čas k večeři. Raymond naložil na talíře směsici makaronů, masa z konzervy a rozemletého salámu (ten vypadal, že už v chladicím boxu o moc déle nevydrží), přivoněl, zamračil se, posypal vše jemně strouhaným sýrem a prohlásil jídlo za hotové. „Pojďte jíst! Pokud to vychladne, budete to muset sníst zítra jako zbytky.“

„Myslel jsem, že zbytky máme dneska,“ řekl Carlos.

„Taky bys mohl jít spát bez večeře.“

Chlapci se shlukli kolem a každý sáhl po talíři se svou porcí. Také Rita se chopila svého skromného podílu, skryla pousmání nad Raymondovou kulinářskou drzostí, usedla za stůl, ochutnala a

prohlásila, že tohle je jeden z nejchutnějších pokrmů, jaké kdy jedla. O něco později se odpotácela zpět do svého křesla, aby si odpočinula a snad si i trochu zdřímla. Raymond dohlédl na bratry aby se vykoupali a vyčistili si zuby, a pak je uložil do postele. Jejich námitek a vzdoru si nevšímal, na ty už byl dávno zvyklý.

Když se opět vrátil do obývacího pokoje, spatřil matku ponořenou do lehkého spánku. Usmál se a přerovnal kytici květin, kterou uloupil během oslav zrození nového slunce Oncieru. Místo vázy mu posloužila prázdná dóza na potraviny. Rita trvala na tom, že kupovat květiny je mrhání penězi, rozzářený výraz její tváře však Raymonda přiměl, aby jí bez ohledu na cenu alespoň jednou týdně kytici přinesl.

Nejprve uvažoval, zda by neměl matku probudit a pomoci jí do postele, ale pak se rozhodl nechat ji spát tam, kde byla. Nechtěl ji připravit ani o vteřinu vzácného odpočinku.

Sotva byt konečně ztichl, Raymond se rychle převlékl – zbývalo mu už jen několik málo hodin, než se bude muset vrátit, aby probudil matku do práce a vypravil mladší bratry do školy. Chystal se proslídit ulice, navštívit několik továren pracujících přes noc, možná nějaké obchody. Obvykle se mu podařilo najít příležitostné zaměstnání – většinou šlo o nějakou špinavou práci, kterou nikdo jiný nechtěl dělat. Odměnou mu byla skromná mzda vyplacená přímo na ruku, občas dokonce čerstvé potraviny. Jeho noční pochůzky byly jediným dodatečným zdrojem příjmů. Jen díky nim si mohli pořídit oblečení a občas si dopřát nějakou tu zábavu.

Zatímco matka spala, Raymond vyklouzl z bytu a pečlivě za sebou zamkl. Bolela ho hlava a oči štípaly únavou, odpočinek však musel počkat. Nějak se protlučou – pokud bude pracovat. Sjel výtahem do přízemí a vyrazil do města. To bylo naposledy, kdy svou rodinu spatřil.

19 JESS TAMBLYN

Z bouřícího oceánu žhnoucí hvězdy vyšlehovaly zářící smyčky a provazce, zvolna se pohybující, nádherné… a smrtící.

„Ještě blíž," nařídil vzrušený inženýr Jessu Tamblynovi, aniž odtrhl oči od úchvatné podívané. „Musíme se dostat o hodně blíž."

Ačkoli Jessovi stékaly po spáncích potůčky potu, důvěřoval intuici svého společníka. „Pokud je to nutné…" Vyslal tichou modlitbu k Hvězdě a udělal, oč byl požádán.

Kotto Okiah měl o skutečném nebezpečí pouze teoretickou představu, byl si však vědom hranice přijatelného rizika mnohem lépe než kterýkoliv jiný Tulák. Kotto už navrhl a postavil čtyři kolonie určené pro extrémní podmínky. Kdyby nejmladší syn Mluvčí nevěděl co dělá, už by zahynuly desítky tisíc Tuláků.

Zatímco se loď chráněná tepelnými štíty opatrně blížila ke sluneční bouři, Kotto střídavě věnoval pozornost zastíněnému oknu a skenerům snímajícím specifickou část spektra. Se svými ježatými, nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a očima připomínajícíma modrošedé korálky vypadal jako dítě, jež dostalo příliš mnoho nádherných dárků a neví, kterému se věnovat dřív. „Tam! Vidíš tu planetu? Není to tak zlé, jak jsem se bál."

Jess zahlédl záblesk – skalnatý Isperos kroužil těsně kolem neklidné hvězdy, ponořený do nejhustší části korony. „Není to zlé? Kotto, vždyť vypadá jako kus jantaru hozený do rozpálené pece!"

Jessova slova vytrhla inženýra ze soustředění. „Svým způsobem to může být výhoda," poznamenal.

Výhoda? Kotta Okiaha rozhodně nemohl nikdo obvinit z pesimismu.

Poté, co Jess opustil Rosse a jeho těžer kroužící kolem Golgenu, dopravil náklad ekti do distribučního centra Hanzy a pak se vydal k roji asteroidů Randezvous. Musel vyplnit povinnosti vůči rodinné firmě a klanu, uskutečnit několik obchodních schůzek, setkat se s představiteli jiných klanů… a předat bratrovy dary Cesce Peroniové.

Cesca se však stále nevrátila ze své mise s Mluvčí Okiahovou. Kdyby šlo o kohokoliv jiného, Jess by snadno zařídil, aby dary, jež Ross posílal své snoubence, předal někdo jiný, v tomto případě však nechtěl propást přijatelnou záminku, aby s ní mohl strávit několik

chvil o samotě, třebaže takovéto rozhodnutí bylo zcela proti zdravému rozumu. Na druhou stranu – odepřel si toho už tak mnoho… Jess setrval v roji Randezvous několik dní a čekal na Cescu. Brzy ale začalo být zřejmé, že otálí úmyslně, a on nemohl připustit, aby se někdo dovtípil, jaká je pravá příčina.

Neměl jinou možnost, než začít plánovat návrat na Plumas. Jakmile Kotto Okiah začal hledat pilota ochotného podniknout výpravu k Isperu, Jess se chopil příležitosti. Nemusel o ni ostatně nijak bojovat – Kotto rozhodně neměl dobrovolníků nazbyt.

Nyní průzkumná loď obletěla rozžhavenou planetu, chvíli se rvala s mohutnou přitažlivostí hvězdy až konečně vklouzla do kužele milosrdného stínu za Isperem. Jess pohlédl dolů na spečený sklovitý povrch rozpraskaný nesmírným pnutím způsobeným žárem. Moře lávy zalilo pevniny, zahladilo jizvy kráterů vzniklých po dopadu asteroidů, aby v chladu a temnotě odvrácené strany ztuhlo během měsíců v kamennou slupku.

„Kotto, jsi blázen, pokud tu chceš vybudovat tuláckou kolonii."

Mladý inženýr dychtivě hleděl na zpuchýřovatělou planetu. „Jen se podívej na všechny ty kovy! Takové naleziště hned tak nenajdeš. Veškeré nečistoty způsobené lehčími prvky se vypařily. Bombardování slunečním větrem vytvořilo nové izotopy, které stačí jen sebrat." Poklepal si prstem na bradu. „Pokud použijeme izolační vlákna, zdvojené ochranné stěny a vakuové plástové výztuže, neměl by být problém zachovat vnější integritu pláště…"

Větu nedokončil, úvahy nad možnými variantami řešení problému ho zcela pohltily.

Už od raného mládí prokazoval nejmladší syn Jhy Okiahové schopnost řešit nápaditým a neotřelým způsobem stavbu různých konstrukcí v podmínkách nízké gravitace. Bylo pro něj potěšením předkládat návrhy umožňující přežití v extrémních podmínkách. Kotto strávil víc než deset let v tajné loděnici Del Kelluma mezi prstenci Osquivelu a navrhl dvě vylepšení ektiových reaktorů pro těžery. Navzdory mnohým úspěchům – a občasným nezdarům –

nebyl arogantní ani tvrdohlavý. Jeho hlavním povahovým rysem byla neukojitelná zvídavost.

Jako chlapec představoval Kotto docela tvrdý oříšek pro robochůvu UR, která vychovala mnoho tuláckých dětí z roje Randezvous. Zvědavé dítě způsobilo mateřskému compovi mnoho žalu. Ne snad, že by zlobil, neustále však kladl nejrůznější otázky a navíc měl ve zvyku šťourat do věcí a rozebírat je – aniž je ovšem dokázal zase složit dohromady. V dospělosti však, k prospěchu mnoha klanů, prokázal Kotto opakovaně svou genialitu.

Jess klesl s lodí těsně nad roztavený a opět ztuhlý povrch planety. Protože viděl inženýrovo skálopevné přesvědčení, začal v její skryté možnosti věřit sám. Koneckonců Tuláci už nejednou dokázali nemožné.

„Tuláci věří, že mohou dokázat vše," řekla kdysi Cesca Jessovi. „Pokud mají dostatek času a prostředků."

„Nekonvenční lidé mívají nekonvenční přesvědčení," odpověděl.

Jess a Cesca tehdy byli sami v pracovně s kamennými stěnami v roji Randezvous. Šlo o nevinnou schůzku s cílem probrat dodávky vody a kyslíku, které měl klan Tamblynů zabezpečit. Drželi se od sebe dál, dívali se však jeden druhému do očí. Vypadalo to, jako by mezi nimi byla nějaká pružná bariéra, která je oddělovala a zároveň přitahovala k sobě.

„Přesto, čas všechny problémy nevyřeší," řekl Jess a udělal půlkrok směrem k ní. Zároveň rukou naznačil řečnické gesto, za něž chtěl svůj pohyb skrýt. Pak ale znehybněl, neboť si uvědomil všechna ta očekávání druhých, jež ho svazovala.

Cesca věděla, co tím myslí. Když se před lety zasnoubila s Rossem Tamblynem, založili svůj závazek na oboustranné víře. Ross pilně pracoval, aby splnil podmínky, na nichž se s Cescou dohodli. Spojení dvou silných klanů se zdálo jako dobrý tah, třebaže Ross byl považován za černou ovci. Většina Tuláků toto spojení nadšeně schvalovala. Těžer Blue Sky představoval dobrý základ pro budoucí rodinu i bez podpory starého Brama Tamblyna.

To se ovšem stalo předtím, než potkala Jesse a přeskočila mezi nimi jiskra, jež neměla nic společného s dlouhodobými politickými a ekonomickými úvahami. Bylo to něco, co by nedokázali vysvětlit druhým a nakonec ani sami sobě.

„Pokud následujeme Hvězdu, některé problémy se vůbec neobjeví," řekla Cesca.

„Přesto," Jess jediným smělým krokem překonal vzdálenost dělící ho od ní, aniž by přemýšlel, co vlastně dělá, „se to stává." Pak ji políbil, překvapil, rozradostnil… a zároveň je oba vyděsil.

Cesca mu na vteřinu vyšla vstříc, přimkla se k němu jako by se potáceli na zrádném okraji srázu. Pak se od sebe naráz oddělili a rozpačitě ustoupili od sebe.

„Jessi, neměli bychom vůbec…"

„Omlouvám se." Jess se do krve zarděl a odklopýtal dozadu, aby posbíral své poznámky a záznamy. Potřásl hlavou, nevýslovně zahanben a zaskočen vlastním činem. Měl pocit, jako by zradil svého bratra. „Co jsem to udělal?"

Představil si Rosse – nevinnou oběť jejich vzájemné přitažlivosti.

„Jessi, na něco takového nesmíme ani pomyslet." Cesca byla hluboce rozrušená, ale nezlobila se na něj. „Tohle se nikdy nestalo."

Ochotně souhlasil. „Přesně tak, zapomeneme na to."

Vzpomínka v obou myslích však byla měsíc po měsíci stále palčivější. Jak by kdo vůbec mohl zapomenout?

Jakmile Jessova loď vyplula ze stínu planety do plného jasu zuřícího slunce, prudká záře a náraz vlny horka způsobil, že se rozkývala ze strany na stranu.

„Budeme muset zmapovat doporučenou bezpečnou vzdálenost," poznamenal Kotto, když viděl Jessovy potíže s pilotáží ve sluneční bouři, jako by to byl pouhý bezvýznamný detail v jeho plánech. „Většina velkých nákladních lodí může využít stínu planety."

Jess zesílil filtry na průzorech. „Největší problém vidím v odvozu zpracovaných kovů. Co nespotřebujeme sami, můžeme prodat jedině hodně daleko odsud."

„To jistě," odpověděl Kotto. „Velký houser se k téhle planetě nikdy nepřiblíží ani na dosah senzorů. Mohl by si spálit peří."

Ačkoliv Hanze by nehostinný a žhavý Isperos nestál za pozornost, pro Tuláky, kteří už vytvořili mnoho pozoruhodných sídel, byl docela přijatelný.

Jejich společnost vzešla z posádky generační lodi Kanaka, pojmenované po muži, jenž jako první prozkoumal Vallis Marineris na Marsu. Kanaka byla poslední z jedenácti lodí prchajících ze Země před zlými časy. V době, kdy měla odstartovat, už prostředky na realizaci odvážného a optimistického kolonizačního projektu téměř došly, vybavení a zásob bylo pomálu. Nebylo divu, že se posádka a pasažéři pokládali za houževnatější než ostatní, za opravdové dobrodruhy. Co se posádce Kanaky nedostávalo na zdrojích, to vynahradila přítomnost výstředních a tvůrčích osobností, schopných přežít i v nejtvrdších podmínkách. Než se rozhodli opustit Zemi, žili tito lidé na pustých planinách Arktidy nebo budovali těžební stanice na Jupiterových měsících. Byli zvyklí vycházet z předpokladu, že pokud běžné postupy nefungují, je zapotřebí zvolit – či vynalézt – jinou alternativu.

Během desetiletí strávených hledáním vhodné planety si posádka dokázala vybudovat zcela soběstačnou společnost.

V jednu chvíli, když se zásoby povážlivě tenčily, zakotvili v oblaku kosmického smetí obklopujícího červeného trpaslíka Meyer, aby z asteroidů získali zmrzlou vodu, minerály a kovy, díky nimž by mohli přežít několik dalších desítek let. Zde novátorští kolonisté provedli výpočty, vypracovali plány a došli k názoru, že za použití obří konstrukce a těžních zařízení z výbavy Kanaky je možné zbudovat mezi skalisky nedaleko malé, rudě zářící hvězdy, umělou základnu. Pás asteroidů kolem Meyeru nabízel dostatek surovin, aby malá skupinka lidí měla šanci na přežití. Jejich odchodem by se přitom snížil počet pasažérů generační lodi, což by výrazně pomohlo ostatním.

Kanaka zůstal u červeného trpaslíka celých deset let, aby se ujistil, že odvážní dobrovolníci najdou způsob, jak získávat energii

ze slabé záře jejich nového slunce a dokáží si v podzemních sálech vyhloubených v nitrech asteroidů vypěstovat dostatek potravin.

Kdokoliv jiný by nejspíš označil toto úsilí za beznadějné – zdálo by se, že mladá kolonie na nehostinném ostrově ve vesmíru je předem odsouzena k úpadku a zániku. Ano, šance byla malá, avšak ti, kdo se na ni rozhodli vsadit, tak učinili z vlastního rozhodnutí a vůle. Místo, jež pojmenovali „Randezvous“, se stalo jejich domovem.

Tato kolonie nejenže přežila, ale začala vzkvétat a později se stala základem tulácké kultury. Kdo byl Jess, aby mohl tvrdit, že tito houževnatí lidé neuspějí v pekle Isperosu? Zvlášť pokud vzal věc do ruky Kotto Okiah.

Kusy hvězdné hmoty lapené ve smyčkách elektromagnetického pole vzlétaly vzhůru jako zářivé výtrysky a chrlily kolem sebe tvrdé záření, mnohem zákeřnější a nebezpečnější než samotný žár. Temné skvrny na povrchu hvězdy vypadaly jako černé oázy, byly však právě tak nebezpečné jako žhavá chromosféra. Právě tady vznikaly ty nejprudší erupce.

Jess bojoval s lodí a raději ani nemyslel na to, jakému náporu musí čelit trup lodi. „Kotto?“

„Mám údaje, které jsem potřeboval.“ Inženýrův hlas zněl spokojeně. „Teď bychom se měli vrátit na Randezvous, abych mohl provést analýzu.“

Jess pohlédl na kontrolky, nebezpečně šplhající ke kritickým hodnotám. „Ano, to je výborný nápad.“

Sotva zamířili pryč od bouřící hvězdy a jejího sežehlého souputníka, vzpomněl si Jess opět na Cescu. Snad už se vrátila, napadlo ho. Třebaže prchli před sluneční bouří do chladného vesmíru, uvědomil si, že se potí víc než obvykle.

20 CESCA PERONIOVÁ

Vždy obezřetná Cesca Peroniová vedla vesmírnou jachtu oklikou přes několik hvězdných systémů směrem k pásu asteroidů Randezvous. Pochybovala, že by je Reynald, budoucí dědic

Theronu, sledoval. Stejně tak nebylo pravděpodobné, že by na ně Velký houser nasadil špionážní sondy, Tuláci však zahlazovali stopy ze zvyku.

Jeden a půl století dokázali utajit svou skrýš před pátravými zraky ostatních lidí. Moc, kterou ve svých rukou soustředila Hanza, znepokojovala všechny klany. Později, když se prezident Wenceslas snažil nejrůznějšími triky získat kontrolu nad produkcí ekti, se Tuláci stali ještě podezřívavějšími.

„Co asi klany řeknou Reynaldovým návrhům?“ napadlo ji. Odtrhla oči od řídicího panelu jachty a stočila pohled ke štíhlé tváři své učitelky.

„Před dávnou dobou Ildirané rádi přenechali své těžery nám Tulákům; my sami jsme však vždy žili příliš osamoceně, abychom někomu věřili.“ Stará žena sledovala obrazce hvězd, které se nenápadně a zvolna měnily, jak jachta uháněla prostorem. „Na druhou stranu, spojenců není nikdy dost.“

Cesca přikývla. „Reynaldův návrh byl zajímavý.“

„Mluvíš o té nabídce k sňatku?“ Jhy Okiahová pozvedla obočí.

Cesca rozeznala škádlivý tón, přesto se začervenala.

„Myslím jeho obchodní návrh. Theroňané si zachovali nezávislost a své zelené kněží drží z dosahu Houserova zobáku.“

„Máme mnoho společného.“ Jhy Okiahová našpulila své vráscité rty a její hlas zvážněl. „Naneštěstí nepotřebujeme nic z toho, co by nám Theroňané mohli nabídnout.“

Cesca si vzpomněla na nespočetné spory a neshody, které Jhy Okiahová během svého působení v úřadu Mluvčí urovnala. Nebylo to tak dávno, co se Rand Sorengaard navzdory zákazu rozhodl pomstít Hanze za zavedení nových cel. „Co nám může zabránit, abychom si nevzali, co nám náleží? Houser pohrdá zákony právě tak jako my!“

Rand však nezískal větší podporu, podařilo se mu shromáždit jen hrstku rváčů, jimž šlo spíše o dobrodružství, než o spravedlnost.

Sorengaard byl ve vztahu ke klanu Peroniů bratrancem z druhého kolena, Cesca ale o tomto spojení nemluvila, neboť pirát byl pro

klan velkou hanbou. Jhy Okiahová často říkala, že je jen otázkou času, než ho OSZ chytí.

Podle zpráv, které jim Reynald přinesl, měla pravdu.

„I když vykonali rozsudek nad Randem, Houserovi to stačit nebude. Všichni Tuláci zaplatí mnohem víc než zvýšenou sazbu daně."

„A my najdeme způsob, jak z toho vyklouznout a nakonec budeme ještě silnější než předtím," odpověděla Cesca hrdě.

„Pokud nebudeme mít na vybranou."

Tuláci přijali extrémní opatření, tvrdě šetřili a neváhali riskovat, takže nyní byli z velké části soběstační, ačkoliv stále museli některé věci dovážet – potraviny, léky, specializované přístroje a samozřejmě veškeré luxusní zboží.

Na to vše uvalila Hanza nové daně.

Jhy Okiahová se na nadcházející hubené časy dívala jako na příležitost, jak se mohou Tuláci stát ještě nezávislejšími.

Na shromáždění klanů promluvila svým suchým skřípavým hlasem, v němž však zněla naléhavost a emocionální síla, kterou s lety získala. „Pokud nás Hanza může zranit zastavením dodávek, pak má nad námi stále příliš velkou moc…, a my jsme na těch věcech příliš závislí. Buď se své závislosti vzdáme, nebo najdeme jiného dodavatele. Jsme Tuláci. Copak nám není vlastní objevovat nové možnosti? Vyrobme vlastní zařízení a obvodové sítě, naučme se obejít bez luxusu a pohodlí. Dokažme, že nemusíme kupovat zboží od jejich obchodníků a vysmějme se jim do očí. Zastavíme-li tok našich peněz, Housera to jenom oslabí."

Svým projevem dokázala zabránit tomu, aby se zvedla vlna následovatelů Randa Sorengaarda. Otevřená vzpoura proti Hanzovní lize by přinesla jen další represe.

Mluvčí považovala Sorengaardovy nájezdy za zločin. Co víc, bála se, že svými činy na Tuláky zbytečně upozorní. Tuláci byli zvyklí žít na nehostinných místech, ale ne jako pronásledovaní zločinci.

Teď, když seděla po boku Cescy, Jhy Okiahová poznamenala: „Nesmíme připustit, aby Houser začal slídit kolem. Mohli by objevit loděnice, kolonie a zařízení, které by naše klany raději udržely v tajnosti.“

Když před více než dvěma stoletími opustila generační loď Kanaka malou kolonii v prstenci asteroidů kolem červené hvězdy, pokračovala dál ve své pouti za novým domovem. Cestou posádka sbírala plyny z mlhovin, používala je jako palivo a filtrací z nich získávala další suroviny.

Kanaka byla poslední zachráněnou generační lodí. Na rozdíl od ostatních plavidel se totiž nedržela jednoho předem stanoveného směru, ale bloumala sem a tam, zastavila se na několika místech, takže se nakonec dostala daleko od předpokládaného místa. Ildiranské pátrací týmy ji objevily před 180 lety.

Velkorysí zachránci navedli Kanaku k pohostinné planetě jménem Iawa, zralé pro kolonizaci, ale nedůležité pro ildiranské Impérium. Život na terestrické planetě představoval pro posádku Kanaky nesmírnou změnu. Široké nebe a rozlehlé kontinenty Iawy jim připadaly jako ráj, o němž snily celé generace, namačkané v těsných prostorách staré lodi.

Podmanit si poddajnou planetu se zdálo snadné, někteří kolonisté však litovali toho, že takto veškerá jejich invence a schopnost přežít v extrémních podmínkách za několik let vymizí. Tak prudká změna způsobu života je přiměla k úvahám, zda by si neměli raději zachovat nezávislost a dál se toulat mezi hvězdami.

Avšak po pěti letech, jakmile se začalo rozvíjet zemědělství, byla založena města a na vyklučené půdě vzešla první úroda, se planeta obrátila proti nim. Během jediného vegetačního období zaútočila na pozemské rostliny strašlivá nákaza, která zničila veškeré obiloviny, zeleninu i stromy, jež osadníci pěstovali. Iawská metla požírala všechny rostliny pocházející ze Země a nečinila nejmenší rozdíl mezi jednotlivými druhy. Osamoceným kolonistům náhle zbyly jen skromné zásoby potravin, přičemž neměli naději na zlepšení, neboť nákaza se v biosféře Iawy vyskytovala latentně. Hrozil hladomor,

avšak lidé nezapomněli na přídělový systém uplatňovaný na přeplněné generační lodi, takže si stranou odložili dostatečně velkou rezervu, aby přežili.

Osídlenci se nakonec vrátili do své obří lodi zanechané na orbitě, zvedli kotvy a vrátili se k dřívějšímu způsobu života: toulání mezi hvězdami a hledání nových příležitostí.

„Nač se poutat k jedné planetě?“ znělo jejich heslo.

Přijali hrdé jméno „Tuláci“ a uzavřeli s Ildirany smlouvu, podle níž získali technologii hvězdného pohonu výměnou za provozování tří velkých ildiranských ektiových dolů u plynného obra jménem Daym. Ildirané tuto práci nenáviděli a byli jen rádi, že našli ochotné dělníky. Tuláci se do nového úkolu vrhli s ohromnou chutí, brzy si vybudovali nezbytné zázemí a začali rozšiřovat své možnosti.

Nikdo – Zemská hanzovní liga, Theroňané ani ildiranské Impérium – si neuvědomoval, jak velkým přínosem se pro Tuláky stala zlepšení, která vymysleli. A Cesca Peroniová jakožto příští Mluvčí měla v úmyslu v této strategii pokračovat…

Vesmírná jachta se po dlouhé cestě konečně přiblížila ke krvavě rudému Meyeru. Zdálky byl červený trpaslík obklopený prstencem asteroidů zcela nenápadný, nestál ani za záznam do oficiálních hvězdných map. Jhy Okiahová a Cesca Peroniová však k němu vzhlížely jako ke svému domovu.

21 ESTARRA

Theronský les i v noci zůstával tajemný a zvoucí. Estarra se beze špetky strachu připlížila ke svému kulatému oknu v houbovém útesu a vyhlédla ven, aby na okamžik přes stromy zahlédla mihotavé záblesky hvězd.

Vrcholky korun se už hřály v záři úsvitu, jenž se jako duhové zívnutí šířil propojenou myslí světolesa. Bylo už dost světla, aby se mohla vypravit na průzkum. Sešplhala po zvápenatělých výstupcích o několik vrstev níže, aby se dostala k žebříkům a výtahům na kladkách. Po měkké lesní půdě pobíhali brouci velcí jako křečci, kteří se zavrtávali do suchého listí. Estarra se nadechla chladných,

vlhkých, kompostových výparů provázených sladkou vůní úrodného tlení a vzápětí zmizela v ranním šeru.

Nebylo pravděpodobné, že by si rodiče dceřina svévolného odchodu všimli. Matka Alexa a Otec Idriss vychovali své tři nejstarší děti pro důležité posty, Estarru však neskutečně rozmazlovali, jako by už neměli energii být přísní. „S tím si nedělej starosti, děťátko," říkávala jí matka často.

Estarra si mohla užívat bezstarostného života, ale chtěla něco víc. Kdykoli se pokusila promluvit si s otcem o své budoucnosti, usmál se na ni zpod svých černých vousů a řekl: „Cokoliv budeš chtít, miláčku." Přislíbil jí plnou podporu, ale návrh nebo konkrétní radu jí nenabídl.

Jen bratr Beneto, zelený kněz, si našel čas, aby si s ní povídal. Záviděla mu jeho nadšení pro službu světolesu, sama se však stejnou cestou dát nechtěla. Modlit se ke stromům – to nebylo nic pro ni.

V okolních obydlích, menších houbových útesech rostoucích na jednotlivých stromech, zářila světla. Zelení kněží (většinou sezdané páry) časně opouštěli své domovy a šplhali do korun stromů, aby pozdravili úsvit. Celý dlouhý den pak předčítali polospící mysli světolesa. Dnes se ale zdáli zamlklí a ustaraní – nejspíš je trápilo něco, co vycítili ze stromů. Možná jí o tom Beneto později poví… Plná zvědavosti se toulala další hodinu. Konečně se záplava denního světla prodrala do nitra lesa a ze země se zvedla mlha ne nepodobná pažím vztaženým v modlitbě.

Estarra narazila na houštinu tvořenou vysokými stromy. O nejbližší kmen se opíral baňatý útvar z buničiny, mohutná boule pulzující množstvím tvorů namačkaných uvnitř, téměř probuzených ze spánku. Společenství červů vytvářela své uzavřené struktury z rozžvýkané rostlinné hmoty, bláta, pryskyřice a vlastních vláken. Obří kolonie, často měřící i stovky metrů v průměru, byly zároveň hnízdem i zámotkem. V jejich středu žila housenkovitá královna rodící larvy, z nichž se stali velcí červi, přirostlí k jádru kolonie. Červi vystrkovali z hnízda článkovitá těla zakončená hlavami

připomínajícími velké květy. Ve středu „okvětních plátků“ se ovšem skrývala nenasytná ústa… Za normálních okolností se natahovali ven, připraveni polapit každou kořist, která by se ocitla v jejich dosahu. Natrávená zvířata a hmyz předávali do středu hnízda své královně. Jakmile tato fáze růstu skončila, červi se stáhli do hnízda, zalepili východy a proměnili je v nedobytnou pevnost.

Královna, jejíž úkol byl tímto naplněn, zahynula a spící červi se během své proměny živili jejím tělem.

Nalézt zakuklenou kolonii bylo nesmírně vzácné, zvlášť když už nebyla daleko vylíhnutí… Musela najít Beneta.

Estarra se rozběhla zpět. Věděla, že její bratr bude na nějaké prosluněné mýtině přesazovat mladé ratolesti. Objevila ho jak pracuje ve stínu, obklopen květináči, které plnil úrodnou půdou.

Vzhlédl ke své sestře s úsměvem, jenž ji jako vždy zahřál u srdce. Znaky jeho stavu, tetování a kresby dodávaly jeho tváři vzezření totemu. Estarra považovala bratra za velmi pohledného muže a měla podezření, že si brzy vybere družku – pravděpodobně rovněž zelenou kněžku, ačkoliv to pro manželství nebylo nezbytnou podmínkou. Beneto klečel a zcela se soustředil na mladé stromky.

Něžně hladil jejich křehké větve jako by se jim omlouval za to, že je oddělil od mateřského stromu. „Tyto jsou vybrány pro Dremen, kde je vlhko, chladno a málo slunce,“ řekl Estaře. „Na planetu sice nebyl vyslán žádný zelený kněz, ale přesto tam vysadíme hájek pro telinkové spojení.“

Beneto ukázal na další silné stromky. „Tyhle dva dáme do květináčů; přijdou na palubu obchodních lodí dokud nevyrostou natolik, aby musely být znovu zasazeny do půdy. Až ten čas přijde, zeptáme se stromů, kde si přejí růst.“ Teprve pak si Beneto všiml dívčina rozrušení.

„Dobrá, tak co jsi mi přinesla dnes, sestřičko? Nový hmyz? Neznámý plod? Nebo květinu, která voní tak, že se rozkýchám, sotva k ní přičichnu?“

„Je to moc velké, abych to mohla přinést, Beneto.“ Konečně popadla dech a pověděla mu o spící červí kolonii. „Je dost velká nejméně pro tucet rodin. Nová obydlí potřebujeme už nejméně rok.“

„To ano,“ řekl Beneto. „Je to významný objev a také velmi dobré znamení. Matka a Otec tě jistě pochválí.“

Estarra zaskučela, přesně jak čekal. Zasmál se. „Je to velmi cenný nález, Estarro. Kdy odhaduješ, že se vylíhnou?“

„Asi za dva týdny. Nanejvýš za tři. Nejspíš někdy v době, kdy se Reynald vrátí z cest.“

„Ty ráda zkoumáš a objevuješ tajemství lesa, viď? Dobře si zapamatuj umístění hnízda a sleduj jeho vývoj.“

Beneto jí položil na rameno svou horkou dlaň. „V nadcházejících dnech bude možná mít světoles pro nás, zelené kněží, mnoho důležitých úkolů, ale slibuji ti, že přijdu, abychom mohli sledovat líhnutí spolu.“

22 MARGARET COLICOSOVÁ

Rheindic Co vábila Margaret jako stará kniha plná tajemství, kniha čekající na to, až bude otevřena. Poušť byla drsná, paleta hrající tlumenou hnědí, okrem a nejrůznějšími odstíny zlatohnědé přecházející do rzi. Tolik věcí k vidění a objevování, a Margaret musela veškerý svůj čas věnovat zařizování tábora, aby vůbec mohli začít!

Opět přelétla zrakem tajemnou pustinu. Vybrali si lokalitu nedaleko nejnápadnějších ruin opuštěného klikisského města, ačkoliv úzké soutěsky nebo stěny útesů mohly skrývat nespočet jiných sídel.

Louis stojící vedle ní si hřbetem ruky otřel pot na čele, sklonil se a vtiskl jí na tvář zdvořilý polibek. „Už jsme byli na horších planetách, lásko.“

Prezident Wenceslas jim dovolil, aby si nové místo svých výzkumů zvolili sami, a oni si vybrali tuto opuštěnou planetu.

K oranžově žhnoucímu nebi se jako tajemné monumenty vypínala kolmá skaliska, země byla zbrázděná suchými koryty připomínajícími, že i zde kdysi dávno tekla voda. Jednotvárnost solných jezer ne nepodobných fantaskním zrcadlům narušovaly pouze pásy lávy.

„Je to tady, staroušku," zašeptala Margaret. „Cítím to. Vím, že tady něco najdeme. Dokonce i klikisští roboti si to podle všeho myslí."

„Já mohu jen souhlasit." Na Louisově tváři zazářil chlapecký úsměv. „Během let, která jsme strávili spolu, jsem to tvoje ‚já jsem ti to říkala' slyšel už dost často, abych tvému instinktu důvěřoval." Věnoval své ženě pohled plný obdivu. „Stejně nebudeme vědět na čem jsme, dokud si nevyhrneme rukávy a nedáme se do práce."

Klidný vzduch rozčeřilo kovové zazvonění, jak zelený mnich Arcas manipuloval s jednoduchým hydraulickým zařízením. Standardní vrtná souprava se svým ostřím zakousla do půdy, aby pátrala po skrytých pramenech vody. Pak nastavil solární panely, které měly zásobovat energií táborové osvětlení, kuchyň, komunikační systémy i jejich počítače a laboratoř pro analýzy. Při práci mu přičinlivě pomáhal nově pořízený compo DD, ale zeleného kněze podle všeho přiváděla přítomnost malého androida do rozpaků. Margaret se však domnívala, že je to dáno spíš jeho osobní zálibou v samotě, než odporem k umělému pomocníkovi.

Manželé Colicosovi byli zvyklí pracovat v prostých podmínkách. Margaret s Louisem vytýčili půdorys základního tábora a pak se bez otálení pustili do stavby přístřešků z aluminiové fólie a stanů s polymerovými stěnami.

Nekonečný sled únavných prací byl pro Margaret vítanou změnou. Byla ráda, že se konečně mohla vrátit k vykopávkám. Po úspěchu Klikisské pochodně měli oba manželé mnoho oficiálních povinností; vystoupili jako čestní hosté a řečníci při nesčetných příležitostech. Margaret se ale v záři reflektorů necítila dobře a snažila se udělat vše pro to, aby mohla co nejdříve odcestovat na Rheindic Co.

Jednou dokonce sarkasticky poznamenala: „Klikisská rasa možná zmizela jen proto, aby už nemusela snášet ty otravné reportéry.“

Jakožto smluvní zaměstnanci Hanzy se Margaret a Louis vzdali všech práv na komerční využití svých budoucích nálezů, ovšem výměnou za patřičnou odměnu. Margaret se však o příjmy nijak zvlášť nestarala, stačilo jí, když se mohla věnovat milované práci. Louisovi zase záleželo především na tom, aby mohl svobodně publikovat své vědecké stati.

Margaret a Louis byli manželé už sedmatřicet let a toto bylo jejich čtvrté klikisské naleziště. Začínali na archeologických vykopávkách na Zemi a na Marsu, pak je ale zcela uchvátila tajemná hmyzí rasa. Co se s jejich civilizací stalo? Proč klikissové odešli a kam zmizeli? A proč po sobě zanechali své neohrabané opancéřované roboty, myslící, deset stop vysoké bytosti připomínající nějaký statný, vzpřímeně chodící hmyz?

Ačkoliv Ildirané naráželi na pozůstatky ztracené civilizace často, nikdy jim nevěnovali bližší pozornost. „Proč bychom se měli zabývat příběhem vymizelé rasy?“ zeptal se adar Kori’nh Margaret na palubě observatoře u Oncieru. „Máme svou Ságu. Ta zahrnuje veškerou historii, kterou potřebujeme.“

Epická báseň se sice o klikisské rase zmiňovala na mnoha místech, avšak pouze letmo, aniž by sdělovala bližší podrobnosti o kultuře zmizelé civilizace. Margaretin syn Anton, jenž na pozemské univerzitě studoval starou literaturu, tvrdil, že není jasné, zda se Ildirané s živými klikissy setkali, nebo narazili pouze na jejich stopy.

Nezájem Ildiranů o toto téma Margaret každopádně překvapil. Považovala ho za projev lhostejnosti, ne-li přímo omezenosti.

V raných dobách ildiransko-lidské spolupráce působili „koloniální prospektoři“, kteří zkoumali neosídlené planety zaznamenané v mapách Sluneční flotily. Jeden takový tým, žena jménem Madelaine Robinsonová a její dva synové, přistál na Llaru, kde ke svému úžasu objevil trosky měst a velký počet spících

klikisských robotů, jež se jim náhodou podařilo oživit. Od té doby byly prozkoumány tucty klikisských nalezišť a do provozu byly uvedeny další, černým broukům podobné stroje. Ildirané však o nich věděli už celá staletí.

Tři klikisští roboti překvapivě požádali o to, aby se mohli zúčastnit výpravy na Rheindic Co a nyní právě demonstrovali svou nesmírnou sílu na meteorologické stanici, kterou hladce vztyčili na okraji tábora. Poté se tři obří stroje vydaly na svých podivných ohebných končetinách ke značkovacím kolíkům zaraženým do vyschlé půdy a začaly stavět stěny budoucího skladu zásob.

Margaret pohlédla na svůj narychlo vytvořený náčrtek tábora a rozběhla se k nejbližšímu robotovi. „Sem ne! Posunuli jste se nejmíň o pět metrů.“

„Tohle patří sem,“ odpověděl robot slabým bzučivým hlasem.

„Kterýpak ty jsi? Sirix, Dekyk?“ Všichni tři jí připadali stejní.

„Já jsem Ilkot. Dekyk je támhle,“ ukázal broučí robot dvěma článkovitými pažemi, trčícími z elipsovitého těla. „Sirix nám nařídil, abychom to postavili tady.“

Margaret se zamračila. Připustila sice, že na přesné pozici skladu nijak zvlášť nezáleží, přesto však klikisské roboty, či spíše jejich občasnou a zcela zbytečnou tvrdohlavost, nedokázala pochopit. Byla to jen další ukázka toho, nakolik se tyto stroje liší od compů jako byl DD, kteří plnili příkazy s poslušností oddaných sluhů.

Colicosovy nadchlo, když tři prastaré klikisské stroje projevily zájem doprovodit je na Rheindic Co. Klikisští roboti byli neškodní. O lidskou činnost se většinou nezajímali, občas ale nabídli svou pomoc na projektech, jež je zaujaly. Tito tři si přáli účastnit se výzkumu vlastní ztracené civilizace. Podle všeho chtěli vědět, proč jejich tvůrci tak záhadně zmizeli.

A také proč si sami nemohou na nic vzpomenout.

Zůstalo jen několik tisíc strojů, roztroušených po různých planetách, vypnutých v posledních dnech zmizelé civilizace a nyní opět probuzených ze spánku. Naneštěstí byla z jejich pamětí

odstraněna všechna data, jež by mohla poskytnout jakékoliv vodítko ohledně osudu klikisské rasy.

Louis stojící vedle Margaret vydal uznalé zamručení, neboť roboti postavili přístřešek v rekordní době. Díky optickým senzorům umístěným na různých místech geometricky tvarované hlavy a množství článkovitých údů byli klikisští roboti velmi efektivními dělníky – ačkoliv měli velkou sílu, nechyběla jim schopnost jemné motoriky. Jejich mohutné tělo bylo posazeno na pohyblivou kulovitou část, z níž vyrůstalo osm pružných nohou, čtyři na každé straně. Podivný způsob pohybu umožňoval robotům lehce překonávat jakýkoliv terén.

Sirix, zjevný vůdce, vykročil kupředu. „Požadovaná práce byla dokončena, Margaret Colicosová. Váš tábor je připraven.“ Sirix zatáhl svých šest hlavních paží do trupu a uzavřel otvory ochrannými pláty.

Arcas u vrtné soupravy vydal hlasitý výkřik, neboť ze země vyrazil gejzír chladné čisté vody. Kapky stékaly po stříbřitém kovovém povrchu robota DD.

Kněz přistoupil k Margaret a jeho hladká zelená pokožka se po té sprše mokře leskla. „Chemická analýza ukazuje, že je to čistá pitná voda.“ Olízl si rty. „A chutná skvěle.“

Zjevná radost jindy zamlklého muže Margaret potěšila. Až do té chvíle se nezdálo, že by byl Arcas pobytem na Rheindic Co zrovna nadšen, ačkoliv se k tomuto úkolu přihlásil dobrovolně.

„Teď, když mám vodu, můžu zasadit svých dvacet ratolestí. Dost na to, aby na této vyprahlé planetě vznikl slušný hájek.“

„Tak do toho!“ pobídl ho Louis. Časem budou potřebovat telinkové spojení, aby mohli posílat pravidelná hlášení Hanze.

„DD, pomůžeš mu, prosím?“ řekla Margaret. Doufala, že DD bude schopen s klikisskými roboty spolupracovat, zatím to však vypadalo, jako by se malý compo obřích strojů spíše bál, a proto se rozhodla ponechat věcem volný průběh.

Compo nadskočil jako nedočkavé dítě. „Ještě nikdy jsem ratolesti nesázel, ale pomůžu moc rád. Budeme dobří přátelé, Arcas

a já.“ Arcas si tím podle všeho nebyl tak jistý, ale nabídku vděčně přijal.

„Je to přátelský model,“ řekl Louis. „Nenechte se vyvést z míry jeho nadšením. Je prostě takový.“

Zatímco Arcas a DD hloubili za kněžovým stanem jamky pro ratolesti, tři klikisští roboti stáli zcela nehnutě jako nějaké mechanické sochy a hleděli na oranžově zbarvené nebe, jež pomalu zastíral soumrak. Jakmile slunce zmizelo za obzorem, do kaňonů a stínu hor jako ostří gilotiny padla noc.

Počáteční výzkumy ukázaly, že teplota na povrchu planety může během jediné hodiny poklesnout i o čtyřicet stupňů, archeologové však měli k dispozici baterie, teplé oblečení, vyhřívané stany a exotermické přikrývky. Pokud budou mít první noc potíže s usínáním, pak ze zcela jiných důvodů než z nedostatku pohodlí.

Margaret a Louis se už nemohli dočkat, až se pustí do úžasného dobrodružství, které na ně čekalo. Proč klikissové opustili tolik svých planet? Hromadná migrace? Válka? Nějaká strašlivá nákaza?

Zítra se oba pustí do práce.

23 ADAR KORI’NH

Z vesmíru vypadala Crenna nádherně – zelená planeta s třpytivými jezery, moři a úrodnou půdou. Adar Kori’nh však věděl, že kolonie je nakažena strašlivou nemocí, jež oběť nejprve oslepí a pak zabije. Kolonie se bude muset vyklidit a možná i spálit, aby se nákaza nešířila dál.

Pokud lidé touží vlastnit tuto prokletou planetu, ať se s následky vypořádají sami.

Velkolepá kohorta Sluneční flotily – celých sedm manipulů, což činilo 343 lodí – se s velkou slávou přiblížila k planetě. Zářivé lodi připomínaly rejnokovité ryby plující v dokonalé formaci, jež byla nacvičena a vyzkoušena při nespočetných vojenských přehlídkách.

Politika a struktura Sluneční flotily přesně určovaly, kde je adarovo místo – seděl ve velícím jádru vyšňořené vlajkové lodi. Do rozhodování příliš nezasahoval, dovolil starému veliteli kohorty,

talu Aro'nhovi, aby manévroval se svými plavidly jak uzná za vhodné. Tato mise nebyla nijak zvlášť riskantní a nevyžadovala neobvyklé postupy, tal se tedy mohl beze zbytku řídit protokolem. Kori'nh se záchranné mise účastnil jen proto, že to Mág-imperátor nařídil.

Nejlepší taktici a logistici flotily vypracovali během cesty ke Crenně evakuační plán. Jakmile se tal Aro'nh ujistil, že každý krok je pečlivě popsán a zaznamenán, uklidnil se.

Aro'nh byl dokonalým obrazem ildiranské Sluneční flotily. Ozdoben symboly svého postavení, považoval své místo ve vesmíru za zcela neměnné.

Sedm manipulů se rozmístilo po orbitě Crenny a začalo se připravovat na spuštění záchranné operace. Malé výzvědné lodě prozkoumají terén a posoudí, do jaké míry se nemoc rozšířila a kolik obyvatel bude muset být evakuováno na bitevníky. Adar Kori'nh zamračeně pozoroval jejich činnost a čekal na hlášení.

Komunikační důstojník pokračoval ve vysílání zpráv kolonii na Crenně. Bezmocně pohlédl na Kori'nha, jenž však významně pokynul směrem k talu Aro'nhovi. Velící důstojník měl obdržet hlášení jako první. „Ani po opakovaných pokusech se nám nepodařilo spojit s crennským místodržícím."

„Crennský místodržící podlehl nákaze," odpověděl Kori'nh. Mág-imperátor už vycítil smrt svého syna prostřednictvím thismatu. „Budeme muset provést operaci podle vlastního plánu."

„A ten jsme připravili," řekl tal Aro'nh, jako by chtěl ujistit sám sebe.

První čluny už klesaly směrem k jedinému městu Crenny, kde byla založena štěpová kolonie. Ildirané dávali přednost životu v těsných obydlích, otevřená krajina je nijak nelákala. Skupiny osadníků pracovaly na polích, kde pěstovali potraviny pro svou kolonii, každý večer se však vraceli, aby vytvořili pospolitost a uklidňující pole sdíleného thismatu. Nyní však, když tolik obyvatel Crenny zahynulo, bylo thisma nejednotné a rozdrobené – hustota

osídlení příliš poklesla, než aby mohlo vzniknout skutečné pouto. Ty, kdo přežili, ovládl pocit zděšení, prázdnoty, opuštěnosti.

Kori'nh sám pocítil tíseň svírající mu hruď – ozvěnu strachu vyzařujícího z přeživších kolonistů. „Musíme si pospíšit, tale Aro'nhu," nařídil ze svého velitelského jádra. „Naši lidé jsou stále naživu… a zůstali sami."

Výzvědné čluny se vrátily a předaly získané snímky, aby velká doprovodná plavidla a objemné výsadkové lodě věděly, kde přistát. Lodě sloužící pro přepravu osob byly upraveny tak, aby odpovídaly podmínkám karantény a bylo v nich možné provádět sterilizační procedury.

Kori'nh si prohlížel záběry z města, z nichž bylo patrné, že mnoho budov obyvatelé opustili či zapálili. Ti, kdo přežili a nepodlehli nákaze, se nyní skrývali natěsnáni v zabedněných domech, což samo o sobě skýtalo dokonalé podmínky pro další šíření nemoci. Jak choroba postupovala, oběti nejprve ztrácely zrak a posléze umíraly v děsivé temnotě. Pro Ildirany, jejichž rasa se zrodila za věčné záře sedmi sluncí, byla temnota symbolem zatracení.

Tváří v tvář takové hrozbě znejistěli i jindy drsní příslušníci vojenského kruhu. Čelit smrti byla jedna věc, ale slepota je děsila neskonale víc.

„Neztrácej čas zachraňováním hmotných věcí," navrhl talovi. „Musíme Crennu opustit a uzavřít. Mág-imperátor považuje tuto kolonii za ztracenou. Urychleně evakuuj ty kdo přežili, než další z nich podlehnou nákaze."

Tal Aro'nh pochopil jeho návrh jako přímý rozkaz a tlumočil jeho slova mužstvu. Adar Kori'nh mezitím v pohodlí své velitelské buňky přemítal o tom, jak asi budou tyto události – a úloha, kterou v nich sehraje on sám – vylíčeny v další verzi nekonečné Ságy sedmi sluncí. Nechtělo se mu jen sedět a přihlížet.

Rázně vstal z křesla. „Tale Aro'nhu, osobně se připojím k jedné z výsadkových skupin."

Starý důstojník na něj znepokojeně pohlédl. „To ale… nebylo součástí plánu, adare. A není to ani rozumné. Vojáci jsou vystaveni nebezpečí.“

„Pokud jsme neučinili dostatečná bezpečnostní opatření, neměli jsme je tam vůbec posílat.“ Kori’nh rázně vykročil k průlezu. „Kam jdou oni, mohu jít i já. Chci vidět Crennu na vlastní oči, Mág-imperátor bude požadovat přesné hlášení.“

Ve skutečnosti byla aktivní účast jedinou cestou k tomu, aby mohl být připomínán jinak než jako muž, který se na vše díval zpovzdálí, zatímco nebezpečnou práci vykonali bezejmenní vojáci. Kori’nh si našel místo ve dvacáté šesté výsadkové lodi.

Přítomnost slavného adara Kori’nha udělala na mužstvo dojem; skutečnost, že velitel vystoupil ze své obvyklé role, jim však současně naháněla strach.

Ildiranští záchranáři se oblékli do antikontaminačních fólií, pevných membrán, jež pokrývaly jejich svalnatá těla a chránily je před nákazou. Adar Kori’nh si navlékl tenounký film oděvu také a pečlivě ho přitiskl na kůži. Polymerická fólie vydala mlaskavý zvuk a pak už se jen nadechl sterilního vzduchu filtrovaného přes propustnou vrstvu. Zkusmo zahýbal pažemi a postavil se k východu z výsadkové lodi, připraven vkročit se svými muži na půdu smrtelně zraněné kolonie.

Když na hlavním crennském náměstí přistály tucty záchranných lodí, osadníci je sledovali s úžasem a nesmírnou úlevou. Kori’nh přímo cítil, jak je vzduch prosycen jejich utrpením a hrůzou. Jakmile skonal jejich místodržící, ztratili přímé telepatické spojení s Mágem-imperátorem. Crennská kolonie byla jako amputovaná paže, svíjející se ve smrtelné křeči.

Otřesení kolonisté váhavě vykročili kupředu. Vojáci vnímali bolest a strach, jež z nich vyzařovaly. Některé členy záchranného týmu to omráčilo natolik, že propadli zmatku a jejich druhové pak museli pracovat dvojnásob tvrdě, aby ubožáky dopravili do bezpečí.

Dříve crennští sbírali své mrtvé a spalovali je na ohromných hranicích přímo v ulicích, jako by doufali, že plameny prozáří duše

zesnulých ponořené do temnoty smrti. Kori'nh viděl hromady popela a ohořelých kostí. Některé z domů sloužily nejprve jako nemocnice a později jako márnice. Také ty byly zapáleny a shořely do základů se všemi těly, jež byla uvnitř.

„Všechno tu nechte!" zakřičel přes ochrannou membránu. „Žádná věc, byť vám byla jakkoliv drahá, nestojí za to, abychom zavlekli nákazu na Ildiru. Buďte rádi, že zachráníte alespoň své životy." Sám by nejraději vymazal město z povrchu planety.

Mág-imperátor už jednal o Crenně se Zemskou hanzovní ligou a Kori'nh nechtěl, aby těm parazitům spadlo něco do klína jen tak. Jelikož se lidé svou fyziologií lišili od Ildiranů, nemoc, která zkosila dřívější crennské osadníky, by je neměla ohrozit. Lidé v to alespoň doufali. Jejich badatelé a vědci už nedočkavě čekali na to, až dokončí své výzkumy, aby jejich rasa mohla co nejdříve osídlit již zkultivovanou planetu. Bezohledná vypočítavost, již lidé projevili tváří v tvář tragédii Ildiranů, adara děsila.

Kori'nh zůstal na Crenně po zbytek dne, zatímco tisíce kolonistů namačkaných na palubách výsadkových plavidel byly odváženy do speciálně upravených nemocničních lodí. Uprchlíci měli zůstat zavření v dekontaminačních polích. Přes sterilní bariéry a přepážky však mohli vnímat uklidňující přítomnost ostatních Ildiranů. Prosté stěny, byť jakkoliv silné, nepředstavovaly pro thisma nejmenší překážku.

Adar nastoupil do posledního přepravníku a zatímco se pilot vracel na orbitu, díval se dolů na opuštěnou kolonii. On a jeho vojáci provedli záchrannou operaci bezchybně a s maximální efektivitou, a jemu se za to jistě dostane nemalé slávy.

Ve chvíli, kdy se ildiranské bitevníky shromáždily na orbitě, Kori'nh spatřil další lodi blížící se ke Crenně. Průzkumná plavidla s nedočkavými lidmi na palubě, chystajícími se zabrat planetu okamžitě, jakmile bude volná. Zamračil se, neboť nikdy nepochopil, proč lidé mají tak naspěch a proč potřebují tolik země a bohatství jen proto, aby je mohli vlastnit.

V duchu jim chladně popřál mnoho štěstí a pak jim to místo

smrti, osamění a utrpení přenechal.

24 BASIL WENCESLAS

V prsteny obtěžkané ruce starého krále Fredericka se Řád nejvyšší chvály třpytil jako hvězda chystající se proměnit v novu. Basil Wenceslas sledoval jako obvykle ceremoniál ze zákulisí. Přecházel po své kanceláři sem a tam a v detailních záběrech kamer sledoval vše od každého pohybu krále až po vřící dav na slavnostním náměstí. Tady, v poklidném osamění, si Basil mohl do mysli zaznamenat každý důležitý detail. Dal lidem kolem Fredericka dostatečně přesné pokyny, takže očekával, že se vše odehraje bez zádrhelů.

Kurt Lanyan, generál Obranných sil Země, stál v záři reflektorů na dlouhém červeném koberci, přesně na místě, jež mu bylo určeno. Ve své slavnostní uniformě vypadal impozantně, zároveň však na něm bylo vidět, že se cítí nesvůj. Na rozdíl od Basila neměl velitel OSZ na vybranou a musel při podobných příležitostech vystupovat jako veřejná osoba.

Sotva utichla další vlna jásotu, pozvedl Frederick křiklavě nevkusné vyznamenání jako dávný král Artuš chystající se pasovat vyvoleného rytíře. Záznamová zařízení zachycovala tento okamžik ze všech možných úhlů. Nahrávky pak budou rozeslány rychlými loděmi do kolonií Hanzy, aby všude mohli spatřit pompu a lesk, jež byly běžnou součástí života v Paláci šepotu.

Slavnostní oděv halil starého krále do zářivých barev, když se mu však široké rukávy shrnuly, objevily se hubené hůlkovité paže. Frederickova tvář byla vyzáblá a Basil si všiml, že je na ní nanesena až příliš tlustá vrstva líčidla, což králi dodávalo poněkud přízračného vzhledu. Basil se zamračil. Snad si toho nikdo jiný nevšimne… Lanyan stál v pozoru, hlavu skloněnou – formální gesto, jímž měl vyjádřit úctu a podpořit vážnost okamžiku.

Frederick zahřměl. „Generále Kurte Lansone, byl jste povolán, abyste přijal tuto poctu.“ Basil sebou trhl. Tohle byla očividná

chyba. Lanson? Copak si král nedokáže zapamatovat ani jméno svého generála?

Davem proběhlo zašumění, jako když čerstvý větřík rozčeří hladkou vodní hladinu. Basil zaskřípal zuby a jen doufal, že královo přeřeknutí nevzbudí příliš velkou pozornost. Lid krále miloval, ale Basil ho nenáviděl za to, jak dával najevo známky stáří. Mezi okouzlující roztržitostí a senilitou byl jen malý krůček. Na planetách osídlených Hanzou nesmělo nikoho ani napadnout, že by snad jejich král nebyl schopen zastávat svůj úřad. Frederick si svého přebreptnutí podle všeho ani nevšiml.

„Zastavil jste řádění hanebných vesmírných pirátů vedených Tulákem Randem Sorengaardem. Uspěl jste tam, kde ostatní selhali.“ Ohlušující jásot, jenž zaburácel po těchto slovech, přerušil další královu řeč a podle všeho krále poněkud vyvedl z míry. Basil totiž nenechal nic náhodě a rozmístil v davu dostatečné množství agentů.

Vítězný generál Lanyan se vrátil na Zemi a přivezl s sebou poničené lodi, které zabavil Sorengaardovi a jeho pirátům. Ačkoli byly špinavé a opotřebované, inženýři Hanzy u nich objevili velmi překvapivé modifikace. Pohonné jednotky Sorengaardových lodí byly vylepšeny a podávaly výkon, jakého plavidla Hanzy nikdy nedosáhla.

Co to jen ti Tuláci tajili?

Basil v tichosti nařídil úpravy prozkoumat, okopírovat a začlenit do konstrukce lodí OSZ. Až budou vylepšeny armádní stroje, pak mohou tuto technologii prodat za velké peníze obchodníkům. Basil byl ochoten tvrdit, že jde o vynálezy inženýrů Hanzy.

Král Frederick hovořil monotónně dál, četl text, který mu promítali na sítnice očí. „Povinností a výsadou Obranných sil Země je trestat bezpráví ve Spirálním rameni. Bez dodržování zákonů bychom neměli civilizaci, ale jen anarchii. A dokud vládnu já, anarchii nestrpím!“

Další jásot. Basil se s úlevou sesul do křesla. Král se snad vzpamatoval.

Na obrazovkách, jež ho obklopovaly ze všech stran, sledoval, jak Frederick zavěsil těžké vyznamenání na barevné stuze kolem generálova krku. Velitel OSZ už v minulosti obdržel mnoho poct, takže veřejnost měla dostatek příležitostí zapamatovat si ho jako zářného hrdinu. Ceremonie jako tato pomáhaly upevňovat postavení ozbrojených sil.

Basil Wenceslas si neliboval v žádném druhu rozkoší, ačkoliv v mladých letech je vyzkoušel všechny. Už dávno zanechal pití, drog a kouření, neboť zjistil, že mnohem větší pocit euforie mu dává úspěch.

Basil, jedináček a perfekcionista, se učil na příkladu svých rodičů, z jejich proher i vítězství. Jeho matka a otec pracovali jako důležití manažeři ve velké komerční společnosti, která distribuovala strategické zboží mezi lidské kolonie. Otec vydělal spousty peněz, takže mohl koupit přepychové vily, letní sídla a nádherné věci pro svou ženu a přátele. Basilova matka byla zase podstatně upjatější než její manžel. Nikdy se neradovala z bohatství či moci, jako by měla neustále strach, že své postavení může kdykoli ztratit. Nikdy si nedopřála oddech, zatímco Basilův otec bezstarostně utrácel většinu svého příjmu.

Basil je pozoroval a vybral si z jejich rozdílných přístupů to nejlepší. Jakožto prezident Hanzy měl patřičnou sebedůvěru a věděl, jak uskutečnit velké věci. Na druhou stranu neutrácel své jmění za paláce a klenoty; věnoval svou energii jiným záležitostem.

Nyní Basil přecházel sem a tam po svém apartmá ve špičce pyramidy Hanzy a díval se skrz skleněné panely do filtrované sluneční záře odrážející se od zářivých špiček věží a kopulí Paláce šepotu. Na obrazovkách právě poplácal král Frederick generála Lanyana po rameni a otočil ho čelem k jásajícím davům. Hlasitý potlesk zabránil značné části diváků, aby zaslechli králova slova, Basilovi však opakovaná chyba neušla.

„Představuji vám generála Kurta Lansona! Největšího z mých generálů a muže, jehož považuji za svého osobního přítele.“

Lidé jásali a Basil, který se mohl propadnout hanbou, zuřil. Generál se uklonil a dělal, jako by si pochybení starého krále nevšiml.

„Co je moc, to je moc," mumlal Basil. „Je čas na změnu."

Vyslal signál, kterým přivolal svého pobočníka France Pellidora a jeho skupinu pečlivě vybraných agentů.

Když se muži dostavili do nejvyššího podlaží hlavní budovy Hanzy, světlovlasý Pellidor se napřímil, postavil se před svůj tým a s očekáváním pohlédl na prezidenta. Basil si přejel pečlivě pěstěným prstem po spodním rtu, zatímco hledal ta nejvhodnější slova. Nakonec vydal několik tichých příkazů a agenti se pustili do práce.

„Podnikněte kroky, které budete považovat za vhodné. Výchova nově vybraného prince musí začít co nejdříve. Jen doufám, že ještě není pozdě."

„Rozumíme, pane," řekl pan Pellidor. Pobočník se nezachvěl, na jeho tváři se neobjevil ani náznak ruměnce.

Basil ostatně ani nic jiného nečekal.

Vzpomněl si na předchozího kandidáta následnictví, prince Adama, jenž se projevil jako příliš vzpurný. Mladý muž neměl žádnou úctu k politice Hanzy, tomuto pečlivě budovanému domku z karet, a Basil ho musel nechat odstranit dřív, než se veřejnost vůbec dozvěděla o jeho existenci.

Ztišil hlas a spíše pro sebe než k odcházejícím agentům pronesl: „Modleme se, aby byl nový kandidát poddajnější, jinak nás čekají velké potíže."

25 RAYMOND AGUERRA

Raymond se lehkým krokem vracel k obytnému komplexu, spokojen sám se sebou. Měl štěstí a během tichých nočních hodin toho tentokrát zvládl víc než obvykle.

Začínalo svítat, město se zvolna probouzelo do vlhkého svěžího rána. Svaly ho bolely od zvedání těžkých beden v nákladním doku a jeho propocené šaty páchly zplodinami z neseřízeného motoru

zvedací plošiny, který zaplňoval celý prostor hangáru nesnesitelným puchem. Raymond však tvrdě pracoval a za svou skromnou, načerno vydělanou mzdu, nakoupil balené potraviny, nové tričko a dokonce elektronickou skládačku pro malého Michaela.

Raymond se už nemohl dočkat až bude doma, aby se mohl umýt. Obvykle se nevracel tak pozdě. Doufal jen, že se mu podaří urvat hodinku spánku, nebo alespoň sníst snídani, než půjde do školy. Matka už bude jistě vzhůru. Rád by jí s chlapci pomohl, ale dnešní noci vydělal dost, aby si mohl pozdní příchod dovolit. Spokojeně přitiskl k boku svou brašnu.

A pak se mu naskytla děsivá scéna.

Jakmile zahnul za roh do obytné čtvrti, zůstal stát jako omráčený, neboť spatřil šlehající plameny, chaos a ostré záblesky majáků záchranářských vozidel. Rozběhl se ulicí a jeho počáteční zvědavost se rychle proměnila v strach. Plameny olizovaly nebe a sloup černého dým se zvedal vzhůru jako ohořelá pěst. Se zkracující se vzdáleností se Raymondovo podezření měnilo ve strašlivou jistotu tlačící ho v žaludku jako nevybuchlý granát. Ramenem odstrčil kolemstojící čumily.

„Nechte mě projít!“ Rozmáchl se taškou, v níž měl veškerý svůj majetek, aby si prorazil cestu, a nakonec upustil jídlo, tričko i hračku na zem.

Celá ulice se proměnila v peklo. Nad hlavou mu létaly nouzové dopravníky, helikoptéry kroužily kolem zuřících plamenů, nedokázaly se však ani přiblížit, natož se pokusit o záchranou akci. Nakonec Raymond prorazil až do přední linie a vzhlédl ke kalnému nebi, k němuž stoupal jedovatý dým. Zpoza narychlo postavené barikády zahlédl ruiny, jež zůstaly z domu, kde bydlel.

Diváci namačkaní v sálajícím žáru jeden na druhého sledovali scénu se směsicí fascinace a hrůzy. Raymond nebyl schopen slova. Vzlykal, tvář měl rudou a po tvářích zamazaných prachem mu stékaly slzy. Pokusil se podlézt pod zábranou, ale narazil do vyztužených uniforem strážníků hlídajících dav. „Zpátky!“ zavrčel na něj muž mrzutě. „Blíž nemůžeš.“

„Musím najít svou rodinu!“

„Tam najdeš leda vlastní smrt. Zpátky!“

Kde dříve stál jejich dům, byl nyní jen dýmající kráter, do nějž se budova téměř celá propadla. Vypadalo to, jako by pod městem vybuchla sopka. Všude kolem se povalovaly ohořené trosky, výbuch sežehl stěny nejbližších bloků, takže nyní je pokrývala vrstva černých sazí.

Na Raymonda se zadíval vysoký muž v obleku. Mladík ho ohodnotil jako člověka, který sedí celý den v kanceláři, usrkává kávu a zaznamenává cosi do knih. „Majitelé domu ilegálně přechovávali v podzemních podlažích kontaminované palivo pro hvězdné lodi,“ vysvětlil se zjevným potěšením. „Moc pěkná skrýš, přímo pod nevinně vyhlížejícím obytným blokem.“ Zavrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit.

Raymond, neschopen slova, zíral do štiplavého kouře a sálajícího žáru. „Palivo pro hvězdné lodi… pod naším domem?“

„Museli ho odčerpávat, čistit a prodávat na černém trhu. Nádrže měly špatnou izolaci, žádný ochranný systém. Všechno drželo jen tak tak. Banda idiotů. Bylo jen otázkou času, kdy se stane neštěstí.“

Znělo to nepravděpodobně, dokonce absurdně. Věděl, že před úsvitem většina rodin spala ve svých domovech. Nemohl tomu uvěřit. Cítil, jak pod ním měknou kolena, zapotácel se, ale tlak okolního davu ho udržel ve vzpřímené poloze. Zcela nelogicky si uvědomil přítomnost velkého klikisského robota, jednoho z mála, kteří byli vybráni k transportu na Zemi. Mohutný stroj hleděl rudými optickými senzory do plamenů, jako by i jeho oheň fascinoval.

Ze sežehlého hlavního vchodu do budovy vyšla skupina mužů v ohnivzdorných oblecích. Dva z nich nesli těla, možná stále ještě živá. Jen dvě těla… ze všech lidí, kteří žili v domě. Raymond se neodvažoval doufat, že by to mohla být jeho matka nebo některý z bratrů.

„Nemůžeme se dostat přes šestnácté patro," řekl jeden ze záchranářů. Z reproduktorů v obleku zněl jeho hlas silně, ale neosobně. „Zdi jsou zhroucené a dveře se nedají otevřít."

„Jak to myslíte, nedají se otevřít?" zeptal se velitel.

„Musí být zatarasené zevnitř, možná se žárem zavařily, nevím. Na to, abychom zůstali na místě a udělali úplnou analýzu, nebyl čas. Kdy dorazí hasicí letka?"

Velitel záchranářů poslal svůj tým do odpočinkového prostoru. Vysoko na nebi se objevilo pět nákladních helikoptér, jež zamířily ke šlehajícím plamenům. Letěly ztěžka jako čmeláci, byly plně naložené chemikáliemi.

Z megafonu zahřměl hlas velitele záchranářů: „Všichni zpátky! Udělejte místo pro činnosti nezbytné k likvidaci požáru."

Než se mohl dav zvědavců vůbec pohnout, nákladní helikoptéry otevřely poklopy ve spodní části trupu a vyplivly do žhnoucího pekla obrovskou masu zelenobílé pěny. Stoupající horký vzduch a vzdušné proudy vířící mezi vysokými budovami rozcupovaly padající pěnu na kousky, které se rozprskly po širokém okolí. Postříkaní diváci se snažili couvnout, aby se vyhnuli další sprše, byli však příliš namačkáni jeden na druhého, dav se sotva zavlnil.

Navzdory zásahu hasicí pěnou budova dál bíle žhnula, pohlcována plameny tak prudkými, že se skupiny hasičů nedokázaly ani přiblížit, aby s živlem mohly bojovat ze země. Další tři helikoptéry vychrlily do ohně svůj náklad pěny a Raymond si uvědomil, že cílem jejich počínání není zachránit lidi uvnitř, ale jen zabránit tomu, aby se požár rozšířil na další budovy. V zoufalé snaze něco udělat se opět opřel do barikády.

„Musím tam jít. Mí bratři, má matka…" Snažil se prodrat, ale uklouzl na pěně a strážník mu opět zastoupil cestu.

„Není to k ničemu, chlapče. Nezůstalo tam nic než popel a pár zubních protéz."

Než mohl Raymond vyvolat scénu, dav jím opět smýkl jinam. Jedné z helikoptér se nepovedlo přesně zaměřit cíl a polovina nákladu pěny tak dopadla na strážníky a první řady diváků. Lidé

začali s klením couvat a Raymond si uvědomil, že je jimi bezmocně vláčen sem a tam.

Jakýsi muž ho chytil zezadu za paži a táhl ho pryč. Chlapec se snažil bránit, potom však ucítil jak mu kdosi – navzdory slizké hasicí pěně – pevně svírá i druhou ruku. Vykřikl, ale v okolním halasu jeho hlas zcela zanikl.

Tři velcí muži nenápadného zevnějšku ho táhli mezi lidmi směrem k boční uličce, kde dav řídnul. Raymond je neznal, na jejich tvářích nebyl schopen rozlišit žádný výraz kromě neústupnosti a naprostého soustřední na svůj úkol.

„Nechte mě být!“ Začal kolem sebe kopat. Zasáhl dokonce jednoho z mužů do holeně, ten se však ani nepohnul, jako by měl pod volnými šedivými kalhotami chrániče. Raymond spatřil nastartovaný vůz se zalepenými okny, jak čeká vedle bloku domů. Srdce se mu sevřelo strachem. Před chvílí viděl svůj domov v plamenech a věděl, že celá jeho rodina zahynula při výbuchu, a nyní tohle!

Začal bojovat ze všech sil. Jeho paže byly stále kluzké od hasicí pěny a přesto se mu podařilo částečně osvobodit ze sevření. Rozmáchl se pěstí a zasáhl jednoho z mužů pod žebra, podle všeho ale ublížil spíš sobě, než svému únosci. Dveře vozu se otevřely jako obří černá ústa chystající se ho pozřít.

„Kdo jste? Pusťte mě!“ zaječel. „Pomoc!“ Věděl však, že to není k ničemu. V hluku požáru a záchranných operací musel jeho hlas zaniknout.

Z vozu vystoupil světlovlasý muž s ledově modrýma očima, v ruce energetický pulzar s širokou hlavní. Chladným, téměř konverzačním tónem řekl: „Tato věc tě spolehlivě omráčí a přitom nezanechá stopu, mladý muži. Mám povolení ji použít, pokud budu muset.“

Raymond se zazmítal o to prudčeji a světlovlasému muži nezbylo, než naplnit svou hrozbu.

Bezvládného Raymonda Aguerru naložili do vozu, dveře se za ním zavřely a neznámí muži ho odváželi pryč.

26 CESCA PERONIOVÁ

Ať už je zasáhly jakkoliv nepříznivé události či útoky vnějších nepřátel, Tuláci se vždy dokázali ubránit a zůstali silní. Jejich kultura, inspirovaná obtížnými podmínkami, byla bohatá na množství nových myšlenek. Některé z nich byly nepraktické či výstřední, jiné však pomáhaly klanům vášnivě hájícím svou nezávislost přežít i tam, kde by to jiní lidé považovali za nemožné.

Randezvous, pás asteroidů obklopující trpasličí hvězdu, první kolonie, kterou založila loď Kanaka, se stala základnou pro další expanzi. Skalnaté souostroví roztroušené kolem krvavě rudého slunce – pozůstatek po zhroucené protohvězdě, příliš malý na to, aby se z něj mohla zformovat planeta – bylo proměněno v podivuhodnou kombinaci umělých vesmírných stanic a dutých obytných asteroidů, vybavených doky pro malé i velké lodi a doplněných o pečlivě maskované nádrže pro uchovávání ekti.

Tulákům se v prostředí s nízkou gravitací líbilo, rychle se mu přizpůsobili a naučili se pohybovat mezi skalisky jen s pomocí jednoduchých manévrovacích křesel. Některé z vnitřních asteroidů spojovala lana, jež se navíjela a zase uvolňovala jako tažné lano u lanové dráhy. Slabé světlo centrální hvězdy ozařovalo reaktivní filmy a kolektory slunečního větru, jež kolonii dodávaly dostatečné množství energie.

Cesca Peroniová zde strávila většinu svého života a Randezvous jí nepřipadalo ani trochu zvláštní.

Nyní seděla společně s Jhy Okiahovou v pracovně Mluvčí, vyhloubené v největším asteroidu Randezvous.

Většina práce Mluvčí spočívala v urovnávání rozmíšek mezi klany, vedení přehledu o ziscích a dohledu na rozdělování zdrojů mezi roztroušené osady. Udílela však také slyšení nejrůznějším návrhům a posuzovala možnosti nových, ambiciózních projektů. Setkání s inženýry a výzkumníky klanů považovala Cesca za nejzábavnější část svých pracovních povinností.

Všichni Tuláci byli motivováni k tomu, aby hledali nová řešení a přemýšleli o odlišných technikách využití dostupných zdrojů, bez ohledu na to, jak nepravděpodobné se zdály. Vynálezci neustále vylepšovali standardní zařízení a už užívaná plavidla, která tak dosahovala úžasné efektivity. Stroje Hanzy se s nimi nemohly měřit, což se však Houser neměl nikdy dozvědět.

Kučeravý inženýr Eldon Clarin seděl v křesle upraveném pro prostředí nízké gravitace a snažil se ovládnout své vzrušení, zatímco si Jhy Okiahová a Cesca prohlížely jeho pečlivě propracované plány vesmírných lodí nové konstrukce. Clarin a jeho odborný tým odvedli výbornou práci a nyní čekali, zda stará Mluvčí bude mít připomínky, nebo ho vybídne, aby se pustil do realizace.

Jhy Okiahová pohlédla na Cescu; chtěla slyšet názor své chráněnky. Mladá žena se kousla do rtu a soustředila svou mysl. „Pokud tomu rozumím, tvá modifikace zvyšuje efektivitu impulzu, minimalizuje spotřebu ekti."

Eldon Clarin ji nenechal domluvit. „Ano, ano. A to vše při zachování navigační přesnosti. To byl v minulosti problém." Poškrábal se v kudrnatých vlasech, jež mu stály kolem hlavy jako svatozář, a s očekáváním se zahleděl na dvojici žen.

Protože základem tulácké společnosti byly vždy úzké rodinné vazby, často v ní vládly silné ženy. V lidské historii politika většinou stála na válčení, síle a vzbouřené hladině testosteronu. Tuláci však zjistili, že ženy jsou mnohem úspěšnější v nacházení mírových řešení. Uměly o problému otevřeně hovořit, takže se dobraly jádra konfliktu a dokázaly pak vypátrat skutečnou příčinu nedorozumění, jež často spočívala v emocionální rovině a nepostrádala prvek iracionality. Ženy si mezi sebou dokázaly vybudovat síť vzájemných úsluh a laskavostí, díky níž společnost fungovala mnohem hladčeji.

Jhy Okiahová byla kdysi vybrána pro svůj rodokmen, který představoval kompromisní řešení pro všechny klany a zaručoval, že její rozhodnutí budou nestranná. Cescu jako její nástupkyni naopak zvolili proto, že pocházela z obzvlášť silné rodiny. Byla jedinou

dcerou obchodníka a distributora Danna Peroniho, člověka, jenž toho pro tuláckou společnost mnoho vykonal.

Cesca spatřila na rtech Jhy Okiahové sotva znatelný úsměv a ihned si uvědomila, co to znamená. Stará žena se už rozhodla, ale chtěla mladého muže napínat. Mluvčí Cescu vždy nabádala, aby se vyhýbala rychlým rozhodnutím, neboť druhá strana pak mohla získat pocit, že se věci nedostalo patřičné pozornosti, třebaže řešení bylo zcela jednoznačné.

Cesca tedy čekala, zatímco Jhy Okiahová naoko dál studovala plány.

Nakonec Mluvčí požádala mladou ženu o její názor. Cesca skryla úsměv, neboť dobře věděla, jaká odpověď se od ní žádá. „Věřím, že návrh inženýra Clarina bude pro nás velkým přínosem. Přimlouvám se za to, aby jím navrhované změny byly použity u všech nových lodí opouštějících naši osquivelskou loděnici."

„Souhlasím. Jestliže jsme objevili efektivnější řešení, není důvod setrvávat u starých postupů." Hrdému Clarinovi a týmu nadšených, zeširoka se usmívajících inženýrů čekajících za jeho zády, však stará Mluvčí vzápětí uštědřila varování. „Pamatujte, žádný zástupce Hanzy nesmí mít o těchto úpravách ani tušení. Je to výhoda, kterou nesmíme ztratit."

Inženýr se uklonil tak hluboce, až Cescu napadlo, že se jistě musel dloubnout vlastní bradou do hrudi. Než ale stačil sbalit své plány a spěšně opustit místnost, Mluvčí zvedla kostnatý prst. „Počkat! Bylo by možné aplikovat vaše úpravy přívodů a reakčních komor na těžery?"

„Těžery?" Inženýr se poškrábal v kučeravých vlasech, jako by o této možnosti doposud nikdy neuvažoval. Ukázal na plány. „Těžer se na rozdíl od hvězdných lodí nepohybuje tak rychle a ani nemusí překonávat velké vzdálenosti. Princip by však měl být podobný."

Eldon Clarin pohlédl na členy svého týmu a ti rychle přikývli, ačkoliv Cesca měla podezření, že by v nadšení nad souhlasem Mluvčí ochotně souhlasili s čímkoli.

„Dobře. Chci, abyste tyto úpravy aplikovali u těžeru, který bude brzy spuštěn u Erphanu. Zařízení je právě v poslední fázi před dokončením, takže byste si měli pospíšit.“

Clarinovi inženýři se zatvářili nejistě, ale pak se zhluboka nadechli a výzvu přijali.

Mluvčí se obrátila k Cesce. „Ten těžer bude řídit můj vnuk Berndt. Proč mu hned od začátku neposkytnout efektivnější zařízení?“

„Není důvod ztrácet čas.“ Cesca se usmála, neboť od počátku tušila, kam stará žena míří. „Bezpochyby by bylo snadnější zajistit hladký průběh úprav, kdyby inženýr Clarin mohl strávit měsíc nebo dva na erphanském těžeru jako dozor.“

„Cesco, nikdy neopomeneš dát najevo, jak moudré bylo mé rozhodnutí zvolit si tě za svou nástupkyni.“

„Stane se jak žádáš, Mluvčí Okiahová. Díky za tvůj souhlas!“ Clarin rozmáchlými pohyby typickými pro prostředí nízké gravitace překotně opustil místnost.

Hned vedle východu stál Kotto Okiah, nejmladší syn Mluvčí a jejího čtvrtého a posledního manžela. Jhy Okiahová vstala ze svého visutého křesla a políbila ho na neoholené tváře. Bez zvláštního překvapení pohlédla na neuspořádanou kupku plánů a zápisků, které přinesl s sebou.

Někteří Tuláci dávali přednost počítačovým technologiím; pokud měli předvést svou práci, použili tenounkou desku displeje. Kotto Okiah ale rád pracoval manuálně, k výpočtům používal vlastní hlavu a črtal si přitom poznámky na kousky papíru, jež používal opakovaně, pokud uznal, že jeho myšlenky jsou scestné. Mnohokrát se ve svých úvahách dostal do slepé uličky, ale na druhou stranu jeho nesmírná představivost vedla k několika významným objevům.

Kotto se uklonil Cesce, ale jeho pozornost patřila jako vždy stařičké matce. Jhy Okiahová si zakládala na tom, že se ke své rodině nechová jinak než k ostatním, klanovým vazbám a povinnostem se však nemohl vyhnout nikdo z Tuláků.

Kotto byl dostatečně pečlivý, aby požádal jiné inženýry o ověření a přezkoumání svých výpočtů, čímž zajistil dostatečnou úroveň bezpečnosti. Přesto, pokud došlo k nehodě, Kotto se nezdál zahanbený, spíše zamyšlený.

„Inovační projekty nejsou vždy dokonalé," prohlásil. „Musíme počítat s tím, že některé selžou."

„Postarej se, aby k tomu docházelo co nejméně," odpověděla mu tehdy jeho stará matka.

Nyní mladý muž rozložil přinesené materiály včetně hvězdných map, průzkumných fotografií a narychlo načrtnutých plánů podivné stanice na pusté žhavé planetě.

„Nevím, jestli se ti ten nápad bude líbit, matko. Je to velmi nebezpečné, ale může nám to přinést velký zisk."

„Poslouchám. Musíš mě přesvědčit, jako vždy."

Cesca se naklonila kupředu, aby se mohla zúčastnit diskuze, zatímco Kotto začal věcným tónem vysvětlovat.

„Zkoumal jsem planetu Isperos, která se velmi podobá Merkuru ve Sluneční soustavě. Je to obrovská zásobárna nerostného bohatství. Jen se podívej na všechny ty kovy a vzácné izotopy, jež se nacházejí přímo v povrchových vrstvách! Jde o nelehký úkol, ale výsledek si podle mého názoru zaslouží námahu."

Hbitým prstem ukázal na několik různých návrhů budoucí stanice a v krátkosti vyprávěl, jak se společně s Jessem Tamblynem vypravili k Isperu, kde provedli detailní průzkum.

„To je Jessovi podobné," řekla Cesca s úsměvem. „Je… pořád ještě tady?"

Kotto se zatvářil zmateně. Takovou otázku podle všeho neočekával a namáhavě hledal odpověď. „Ne… ne, odletěl před třemi dny. Musel se vrátit na Plumas, podle mě se ale za několik týdnů vrátí. Měl pro tebe balíček. Nabídl jsem mu, že ho od něj převezmu, ale chtěl ti ho předat osobně."

Zamyšleně si poklepal prstem na bradu a obrátil svou pozornost zpět k projektu osady na rozžhavené planetě.

„Tyto nové technologie umožňují osídlení mnoha dříve neobyvatelných planet. Těžké prvky a rudy s vysokým obsahem kovů by byly pro náš průmysl velkým přínosem. S patřičnou péčí a dostatečnou pílí se pro nás Isperos může stát zlatým dolem… Tedy, přesněji řečeno, nejen zlatým. Planeta je bohatá na nejrůznější kovy.“

„Nejkrásnější na tom všem je fakt, že druhé lidi nikdy ani nenapadne o takovéto planety usilovat,“ podotkla Jhy Okiahová a oči jí přitom zářily. „Možná však nejsem dostatečně objektivní, jde-li o projekt mého nejmladšího syna. Jaký je tvůj názor, Cesco?“

Cesca si pozorně prohlížela Kottovu chlapeckou tvář. „Je třeba připustit rizika, na druhou stranu tu však jsou nezanedbatelné výhody. Je Isperos tvrdším oříškem, než jiná místa, která jsme už osídlili?“ Pokrčila rameny. „Pokud bude tulácká společnost ochotná převzít zřízení a chod této nové kolonie na svá bedra, než s pomocí inženýrů a odvážných osadníků překoná dětské nemoci, myslím, že bychom se o to měli pokusit.“

Jhy Okiahová pozvedla zrak ke kamenném stropu své pracovny, jako by si chtěla představit komplex asteroidů, jenž je obklopoval. „Při Hvězdě, kdyby se Tuláci nepokoušeli o nemožné, nikdy by ničeho nedosáhli!“

27 BERNDT OKIAH

Jen zkušené oko dokázalo vidět krásu rozestavěného těžeru, obklopeného provizorními doky zbudovanými na rozbitých měsících Erphanu.

Berndt Okiah stál uvnitř průsvitné kupole postavené na poďobaném povrchu měsíce. Slabá gravitace panující na montážní stanici a nebe vyplněné polokoulí bronzově olivové obří planety byly příčinou podivného posunu vnímání perspektivy. Zdálo se mu, že se Erphano nachází pod ním a on po hlavě padá do jeho husté atmosféry.

Před více než rokem se týmy tuláckých konstruktérů vrhly na kamennou suť obklopující plynného obra a pustily se do

chemických analýz. Pak byly přivezeny mobilní továrny, jež záhy zahájily činnost. Automatické tavicí pece a těžní zařízení pohltily celé měsíce, extrahovaly potřebné prvky, z nich pak vyrobily válcované pláty a lité prvky a začaly postupně sestavovat obří skládačku těžeru.

Nacházelo-li se staveniště na území Hanzy, s nebezpečnými konstrukčními pracemi občas dobrovolně vypomohli klikisští roboti. Byli pilní, nekladli otázky a nepožadovali odměnu, pracovali však podle vlastního rozvrhu. Tak či onak, většina Tuláků tajemným strojům nedůvěřovala a dávala přednost vlastním silám.

Jelikož na tomto projektu Berndtu Okiahovi obzvlášť záleželo – vždyť šlo o jeho vlastní těžer, který měl osobně řídit – dohlížel na stavbu už od samotného počátku. Žil ve strohých ubikacích v podzemí, vyhloubených do malých měsíců a vyztužených polymerovými stěnami.

Jak zdroje suroviny postupně mizely, loděnice se rozrůstala. Dlouhé nosníky, podpůrné jeřáby a úvazy držely kostru budoucího těžeru, zatímco ji Tuláci obalovali kovovým tělem.

Berndt svým dělníkům důvěřoval, často se však s nimi přel a rád je kontroloval. Když sestavovali ektiové reaktory, stál jim celou dobu za zády. A teď se objevil oblíbený matčin inženýr Eldon Clarin s novými plány a odvážnými návrhy na zlepšení systémů těžeru. Berndta ta náhlá změna nejprve nemile zaskočila, ale pak si uvědomil, že úpravy si vyžádají pouhý týden navíc, zato zvýší produktivitu těžeru a tedy i zisky.

Berndt potřeboval úspěch. Kvůli sobě i ostatním. Jeho babička mu poskytla výjimečnou příležitost – ačkoli se našli takoví, kteří tvrdili, že další šanci si už nezaslouží – a on ji nehodlal promarnit. Měl hodně co dokazovat – sám sobě i svým lidem.

Ve chvíli, kdy seděl v pozorovatelně a sledoval poslední přípravy, k němu spojovacím tunelem vstoupil inženýr Clarin.

„Zkontroloval jsem všechny systémy. Těžer je téměř připraven ke spuštění.“

Statný muž přikývl a poškrábal se na hranaté bradě. „Stále pracují na devadesát sedm procent plánovaného výkonu?“

Inženýr se zatvářil překvapeně. „Jak to víš?“

„Protože jsem je před hodinou osobně kontroloval. Je mou povinností rozumět tomu, co se děje na palubě mého nového těžeru.“

Vedle robustního muže s pověstí hrubiána a rváče se Eldon Clarin zjevně necítil ve své kůži. Pocit to však byl vzájemný – zjevný matematický talent a nesmírná inženýrova inteligence vyváděly na oplátku z míry Berndta.

„Jakmile zařízení vstoupí do oblačné přikrývky Erphanu, budeme mít na zkoušky spoustu času. Zůstanete tu, abyste ověřil fungování všech systémů? Prosím.“

Clarin svraštil obočí, jako by ho mohutný muž svým chováním zaskočil. „Mluvčí Okiahová mě žádala, abych zůstal nejméně dva měsíce.“

Berndt se upřeně zahleděl na obrovskou planetu pod sebou, aby se nemusel dívat na svého společníka. Jakmile promluvil, jeho jindy nerudný hlas zněl poněkud nejistě.

„Inženýre Clarine, chtěl bych vás požádal o laskavost. Dokud jste zde…, mohl byste mi dát několik lekcí?“ Celé roky křičel a rozčiloval se, jen aby dosáhl svého, a teď, když měl vyslovit takovouto prosbu, se cítil nesvůj.

Inženýr se zatvářil ohromeně. „To je velmi… neobvyklé. Berndt Okiah není proslulý touhou po vědění.“

Berndt se začervenal. „To bylo. Teď, když mám řídit nový těžer, si musím rozšířit obzory.“

Venku několik dělníků ve skafandrech právě šplhalo po trupu obřího stroje zavěšeného v prázdnotě. Přelétl očima po mohutných sběrných tancích na surový vodík a geometrických reaktorech, které ze směsi oddělovaly alotrop ekti. Těžer měl také obytnou palubu a zázemí, kde se nacházely kabiny posádky, společenské místnosti a velicí centra.

Tato zařízení bývala sestavována přímo na místě v blízkosti plynného obra, do jehož atmosféry se pak spustila s pomocí svých silných motorů. Samotný těžer pak nikdy neopouštěl svou domovskou planetu, odvoz kontejnerů naplněných ekti obstarávaly transportéry.

Ildiranský pohonný systém byl založen na skutečném pohybu hmoty, nevyužíval anomálií jako byly červí díry nebo subprostorové skoky. Hvězdný pohon však způsoboval zvlnění časoprostoru, jež, alespoň jak tomu Berndt rozuměl, relativisticky zpomalilo plynutí času lodi. Systém zároveň udržoval „paměťový záznam časového kontinua“, jenž plavidlům umožňoval opět se vynořit v reálném vesmíru, aniž přitom došlo k velkému posunu na časové ose. Výsledným efektem bylo překonání velké vzdálenosti v krátké době. Nezasvěcenému to mohlo připadat snadné, ve skutečnosti ale šlo o velmi složitý mechanismus. A Clarin měl dva měsíce na to, aby se jej Berndtovi pokusil vysvětlit do detailů.

Kdysi dávno Ildirané nabídli Tulákům příležitost pracovat na výrobě ekti a oni se jí dychtivě chopili. Nyní Berndt vedl Eldona Clarina spojovacím tunelem ke kabinám se skafandry. „Je na čase nový těžer spustit. Chci, abyste byl při tom.“

Clarin vypadal překvapeně. „Já? Velitelem jste vy.“

„Bude se to pěkně vyjímat ve vašem posudku, až se vrátíte na Randezvous.“

O hodinu později stáli oba muži na startovací plošině nad vytěženým povrchem měsíce zbaveného všech užitečných minerálů. Další oblaka suti a kusy kamení se jim vznášely nad hlavami. Navigační riziko, které představovaly, mělo posloužit jako kouřová clona skrývající činnost na Erphanu před nepovolanýma očima.

Pracovní čety, které neměly službu, čekaly uvnitř obytných modulů, zatímco ostatní se vznášeli venku, hlavami obráceni dolů k olivově bronzové planetě. Obří těžer byl přichycen úvazovými lany zabraňujícími mu odplout pryč.

Berndt uvedl do chodu vysílačku uvnitř skafandru. „Zažehněte manévrovací motory.“

Piloti stáli u řídicích panelů na horní palubě těžeru – Berndt viděl drobné postavičky pohybující se na ozářeném můstku. Technici ve skafandrech si vybrali místo na pozorovací plošině vysoko nad prvním reaktorem. Kryty pohonných reaktorů začaly žhnout – známka toho, že jednotky pod nimi pracují – a vzápětí motory vydechly žhavé zplodiny. Nový těžer nedočkavě zaškubal úvazy.

Berndt s pýchou sledoval obří stroj, který měl podléhat jeho velení. Ještě nikdy nebyl u spuštění nového těžeru, ačkoliv jeden starší několik let řídil. Bylo to na Glyxu.

Když tam tehdy přišel, zjistil, že se stal velitelem opotřebovaného zařízení a posádky veteránů, takže po většinu času působil spíš jako správce a pečovatel, než jako skutečný vůdce. Nový těžer u Erphanu pro něj znamenal nejen povýšení, ale také obrovskou příležitost.

Některé klany namítaly, že Berndt Okiah už dostal víc šancí, než si zasloužil. V mládí s nimi bezstarostně mrhal, choval se sobecky a zpupně, teď už však chápal svou pošetilost. Už se nemohl dočkat, až si na těžer přivede svou ženu Martu a dvanáctiletou dceru Junnu.

Berndt kdysi velikášsky snil o postu Mluvčího, nyní si ale uvědomoval, že by nebyl schopen vést svůj lid a zároveň obhospodařovat nespočetné zdroje. Za mladých let se nafukoval a dožadoval se důležitého postu, ačkoliv nikdy neosvědčil vlastnosti, jež by ho k tomu opravňovaly. Nedokázal být velkým vůdcem a toto poznání ho změnilo.

Nejprve žárlil na Cescu Peroniovou pro její úzký vztah k Jhy Okiahové, teď ale věděl, že ona bude mnohem talentovanější Mluvčí, než by se kdy mohl stát on sám. Berndt litoval svých unáhlených činů a nedomyšlených plánů. Nyní, se zkušenostmi získanými léty služby na Glyxu a s novým strojem, měl možnost stát se tím nejlepším velitelem těžeru.

Berndt, po jehož boku stál inženýr svírající zábradlí, uvolnil mobilní plošinu a aktivoval pohonnou jednotku, která je vynesla vzhůru k těžeru tyčícímu se nad nimi. V náručí přitom svíral cennou

tenkostěnnou nádobu obsahující pseudošampaňské, tradiční prostředek používaný Tuláky k pokřtění nové lodi.

Plošina je nesla kolem zakřivených sběrných komor a širokého zejícího jícnu přívodové vpusti. Clarin vše pozoroval průzorem skafandru, ohromen skutečnými rozměry lodi. Jakmile jednou těžer zmizí v mracích Erphanu, jen málo lidí bude mít ještě někdy příležitost zahlédnout spodní část jeho trupu.

Berndt se zastavil vedle přední sběrné nádrže a s úsměvem uchopil hrdlo láhve s pseudošampaňským. Věděl, že ve stavu beztíže odletí láhev opačným směrem, sotva narazí na trup lodi, a proto se pevně chytil zábradlí.

Svá slova si už pečlivě promyslel. „Jsem hrdý, že mohu spustit tento těžer. Hrdý ne na sebe, ale na týmy tuláckých konstruktérů, které tento zázrak zbudovaly. Jsem hrdý na svou obětavou posádku, která zde bude pracovat a s jejíž pomocí jistě brzy dosáhneme zisku. Ze všeho nejvíc jsem však hrdý na vše, co tento těžer symbolizuje: na schopnost Tuláků přežít a uspět tam, kam se jiní neodvažují ani vkročit. Nechť nás Hvězda vede k našemu osudu.“

Rozmáchl se a udeřil lahví o trup. Sklo se roztříštilo a šampaňské ve vakuu explodovalo. Tenké úlomky skla se promísily se šumícím, převalujícím se oblakem mrznoucí tekutiny sycené kysličníkem uhličitým, ne nepodobným ocasu komety.

Zatímco k nim komunikačním systémem doléhal potlesk a jásot, Berndt Okiah navedl mobilní plošinu na velicí palubu. Společně s inženýrem prošli soustavou přechodových komor a svlékli se ze skafandrů, bouřlivě přivítáni osádkou velitelského můstku.

„Uvolněte úvazy!“ vydal Berndt svůj první rozkaz na palubě nového těžeru. Stroj se zakolébal, jak se lana vysmekla z ukotvení. „Zvýšit výkon motorů.“

Těžer se odpoutal od kamenné suti a zamířil k erphanským mračnům. Berndt se ohlédl na zjizvené konstrukční doky a pak se opět obrátil kupředu a zadíval se přímo do středu plynného obra. Hustá oblaka mu kynula vstříc a Berndt se rozhodl, že se už nikdy nebude dívat zpět, jen kupředu.

28 RLINDA KETTOVÁ

Rlinda Kettová se osvěžená probudila z nočního spánku pod šeptajícími světostromy. Poté, co pojedla výtečnou snídani z ovoce a ořechů, kterou zapila theavou, silným kouřícím nápojem ze semen světostromů, byla připravená pustit se do práce.

„Pokud bych zůstala na Theronu déle, určitě bych přibrala desítky kil," řekla Rlinda Sarein. „To by nejen ohrozilo mé zdraví, ale také bych tím přišla o cennou tonáž nákladu, který mohu vzít na Věčnou zvídavost."

Sarein si do vlasů vetkla kovové hřebeny a oblékla si tradiční theronský šat doplněný o nádherné šátky a šály ze smaragdových zámotkových vláken. Rlindě se líbily natolik, že se rozhodla doplnit jimi svůj vlastní šatník – nejen aby předváděla jejich krásu novým zákazníkům, ale také aby se mohla nakrucovat před zrcadlem. Ačkoli neměla v úmyslu získat dalšího manžela, stále jí záleželo na tom, aby se líbila.

„Mí rodiče by s vámi rádi mluvili," pokračovala Sarein s povzbuzujícím úsměvem. „Musíme udělat dobrý dojem."

„Nechte to na mně, Sarein. Vím jak na to." Rlinda ze sebe ometla smítka, vstala a žádostivě se zadívala na nejrůznější talíře, z nichž ještě neměla čas ochutnat.

Otec Idriss a Matka Alexa přijímali hosty v největší místnosti houbového útesu. Vzdušné póry zakrývala křídla plachtounů, sloužící jako vitrážová skla. Vládci Theronu seděli bok po boku, sošní a pohlední, tmavovlasí a dohněda opálení.

Rlinda vystoupila kupředu. Na ženu svých rozměrů se pohybovala překvapivě ladně a obratně, do hluboké úklony vložila veškerý svůj půvab. „Jsem hluboce potěšena, že se mi dostalo příležitosti s vámi promluvit, Otče Idrissi a Matko Alexo."

Idriss se ve svém křesle naklonil kupředu. Měl černý, hranatě přistřižený vous a jeho hlavu zdobila čelenka z ptačího peří a broučích krovek, jež mu dodávala vznosného majestátního vzhledu. „Naše dcera Sarein o vás mluví. Myslím, že vás považuje za svou

přítelkyni. Jak bychom mohli odmítnout přímluvy naší nejstarší dcery?“

Matka Alexa sedící po jeho boku byla oděna do oslnivého šatu doplněného o působivý límec, jenž trčel vzhůru jako ocasní pera páva. Část královnina hávu byla zhotovena z celých plachtouních křídel, barevně sladěných s látkou. Lesklé havraní vlasy jí spadaly až k pasu.

Rlinda se napřímila. „Doufám, že Sarein příliš nepřeháněla. V Hanzovní lize nejsem nijak důležitá osoba a tohle je pro mě velká čest.“

Sarein se postavila stranou a pozorně naslouchala, obchodnice se však zcela soustředila na dvojici vládců. „Lesy Theronu oplývají možnostmi. Sarein mi ukázala mnoho vašich produktů a já věřím, že se mezi nimi skrývá nejeden úspěšný obchodní artikl. Upřímně řečeno, jsem překvapená, neboť bych zde čekala celé zástupy obchodníků.“

„Jen málokdo vidí víc než naše zelené kněží,“ řekla Alexa. „To bylo zatím vše, o co Hanza stála.“

„Kromě toho, nemáme zájem komplikovat si život,“ dodal Idriss. „Hovoříme za zelené kněží, ale je to světoles, kdo jim pomáhá přijmout rozhodnutí. My jejich volbu neovlivňujeme. Theron nám skýtá vše, čeho je potřeba. Není tu nic, co by se mohlo stát příčinou závažnějších konfliktů. Jsme tu spokojení.“

Sarein se přátelským gestem dotkla Rlindiných širokých ramen. „Někdo dokonce tvrdí, že laskavá přítomnost světolesa potlačuje přirozený lidský sklon k násilí.“

„Pak tleskám vašemu úsilí o šíření světostromů na další planety,“ usmála se Rlinda hořce. „Vím o spoustě míst, kterým by to prospělo.“

„Naši kněží dělají vše, co je v jejich silách.“ Matka Alexa kývla na svého manžela.

Idriss a Alexa řešili místní rozepře, příležitostné osobní neshody, manželská nedorozumění a sousedské spory. Jejich nejdůležitějším úkolem však bylo zastupovat planetu navenek. Matky a Otcové

Theronu vždy činili rozhodnutí založená ne na chamtivosti a touze po moci, ale na upřímné víře v dobro.

Rlinda pohlédla na Sarein, jako by u ní hledala povzbuzení. „Vaše dcera mi ukázala a dala ochutnat tolik věcí, až se mi z toho točí hlava. Vaše exotické ovoce, plody, ořechy a neobvyklé tkaniny, to všechno představuje úžasné obchodní příležitosti.“ Hlasité zakručení, jež se jí ozvalo z žaludku, jako by potvrzovalo její slova.

Sarein se zatajeným dechem vystoupila kupředu. Oči jí planuly. Rlinda pocítila závrať. Pojala podezření, že se měla stát Sareininým trumfem v dlouholetém sporu mezi konzervativními rodiči a jejich ambiciózní dcerou.

„Rlinda je ochotná odebrat vzorky našich produktů, aby ověřila jejich životaschopnost na trhu. Podstupuje však nemalé riziko, neboť do této investice vkládá vlastní prostředky.“ Sareinina tvář ztvrdla a mladá žena pak k Rlindinu úžasu přidala další podmínky. „Proto také žádá o několik zelených kněží – pět by úplně stačilo – aby měla nějakou jistotu. Já si myslím, že je to rozumný návrh.“

Pohlédla na Rlindu, jež se snažila skrýt své překvapení.

O něčem takovém spolu nikdy nemluvily, ačkoli to zřejmě bylo součástí Sareininých plánů. Rlinda pocítila obavy, že by vyjednávání mohlo ztroskotat.

„Mohla by také odebrat ratolesti a napomoci tak šíření světolesa,“ dodala Sarein rychle. „Užitek z toho budou mít všichni.“

Otec Idriss se zdál podrážděný, třebaže ne přímo rozhněvaný. „Nepřikazujeme zeleným kněžím kdy a kam mají jít, Sarein. Jsme vůdci svého lidu, ale světoles stojí mimo náš vliv. Kněží se podvolují přání světolesa a nám – mně a Matce Alexe – nezbývá, než jejich rozhodnutí akceptovat.“

„Byl to jen návrh, pane,“ řekla Rlinda rychle. „Theron toho může nabídnout tolik! Proč se zaměřovat na jediný problematický bod?“

„Zcela nesmyslně zproblematizovaný bod, řečeno upřímně,“ prohlásila Sarein vzdorně. Rlinda by nejraději zatroubila na ústup dřív, než vypukne hádka, která celé jednání zmaří.

Do rozhovoru vstoupila Matka Alexa: „Na distribuci ratolestí bedlivě dohlížíme a vedeme o ní pečlivé záznamy. Bez ohledu na váš zájem o naše ovoce a plody chápeme, že telinková komunikace je to nejcennější, co Theron může nabídnout.“

Otec Idriss pokračoval: „Nebylo by moudré přistoupit na to, abyste zároveň s lesními produkty získala i zelené kněží. Vytvořili bychom tak nebezpečný precedens.“

Zděšená Rlinda pohlédla na Sarein a v duchu si přála, aby mladá žena svůj požadavek nikdy nevyslovila. „Prosím, není důvod dělat ukvapená rozhodnutí. Upřímně se omlouvám za tak nešťastně formulovanou žádost; nerada bych, abyste si o mně vytvořili zkreslenou představu. Mohli bychom si promluvit zítra? Dám vám konkrétní seznam položek, které bych ráda naložila na svou loď.“ Rlinda couvala a doufala, že se jí podaří zmizet dřív, než ji Otec Idriss odmítne úplně.

Alexa jí odpověděla s blahosklonným, byť krásným úsměvem: „Budeme vám naslouchat, neboť to je základ komunikace. Rozhodně však neustoupíme. Zelení kněží jsou pro nás příliš cenní.“

„Plně s vámi souhlasím,“ odpověděla Rlinda se závěrečnou hlubokou úklonou. Přála si, aby Sarein svůj návrh nikdy nevyslovila – vždyť ji samotnou něco takového ani nenapadlo. „Těším se na náš příští rozhovor.“

Doprovázena zachmuřenou Sarein vyšla Rlinda z přijímací místnosti. Musela si promyslet další postup. Příště se raději obejde bez Sareininy „pomoci“.

29 ARCAS

Pouště na Rheindic Co poskytovaly jeho očím podívanou, jež se nepodobala ničemu, co by znal z Theronu.

Jiného zeleného kněze by takováto pustina znepokojovala, Arcas však měl pocit, jako by ho poušť vzývala. Ještě nikdy v životě se necítil tak plný života. Barva světla, ostré stíny, suchý vzduch… a

ticho. Ticho, které zcela nečekaně rozjařovalo jeho srdce. Liboval si v teplých slunečních paprscích rozehřívajících kameny – rudé vrstvy železné rudy a zelené kysličníky mědi protkané bílými pásy vápence. Konečně úkol, který ho bavil.

Jakmile Margaret a Louis Colicosovi započali práce v hlavním klikisském městě, starost o tábor převzal compo DD, jenž ke svému úkolu přistoupil s obvyklým nadšením. Když tedy Arcas dokončil pravidelnou ranní péči o ratolesti, mohl se vydat tam, kam ho srdce táhlo.

Vstoupil do velkého stanu, kde bydleli oba xenoarcheologové.

Louis už byl pryč – odešel se třemi klikisskými roboty do ruin ve skalní stěně, zatímco Margaret si právě balila své poznámky. Zvědavě k němu vzhlédla. „Ano, Arcasi? Půjdete s námi dnes do ruin, nebo chcete zůstat v táboře se svými stromky?“

„Abych pravdu řekl, ani jedno,“ odpověděl zahanbeně. „Rád bych prozkoumal nedaleké kaňony. Geologie mě velmi zajímá.“

Arcas nepotřeboval povolení, protože zelení kněží neposlouchali ničí příkazy kromě hlasu světolesa.

Margaret vlastně nikdy nevěděla, jak se k němu chovat. „Vezměte si veškeré vybavení, které potřebujete. Chcete s sebou DD?“

Ten návrh ho překvapil. „Ne…, raději bych byl sám.“

Margaret měla naspěch – chtěla už být na nalezišti se svým manželem. „Zkuste provést měření a údaje zaznamenejte. Toto je vědecká výprava a geologické analýzy budeme jistě potřebovat.“

„Udělám, co bude v mých silách.“ Arcas doufal, že se jen tak projde, vychutná si scenérii a pokochá se detaily, aby pak vše mohl prostřednictvím ratolestí předat světolesu. Pro prastaré stromy byla pouštní krajina něčím nezvyklým a on by tak měl alespoň pocit, že náležitě vykonává své poslání zeleného kněze. Přesto vzal ze stanu kamery a záznamová zařízení a strčil je do tlumoku.

Margaret si vzala jedno z vozidel na krátké vzdálenosti a doprovázena DD zamířila k městu ve skalní stěně. Arcas, jenž v táboře osaměl, pohlédl na dvacet útlých stromků zasazených v

řadách za jeho stanem. Vyrostly už do výšky prsou a zlehka se kývaly, jako by se koupaly ve sluneční záři.

„Takže vám se poušť taky líbí?“ řekl. Kdyby se ratolestí dotkl, odpověděly by mu.

Aniž by měl nějaký konkrétní cíl, Arcas se zhluboka nadechl suchého a prašného vzduchu a vykročil do zvrásněné krajiny. Zamířil k roklině vyhloubené kdysi dávno tekoucí vodou. Ničím necloněné sluneční paprsky ho šimraly po zelené kůži.

Arcas se nikdy netoužil stát zeleným knězem, jakmile se však někdo spojil se světolesem, symbiotický proces nebylo možné zvrátit. I kdyby opustil stromy a už nikdy nevstoupil do telinkového spojení, stále byl součástí sítě, což dotvrzovala navždy zelená pokožka.

Jeho matka zemřela, když byl ještě velmi mladý, a o to těsnější pouto ho vázalo k otci. Starý muž, Bioth, se vždy toužil stát zeleným knězem, osud ho však zavedl jinam. Často spolu sedávali pod klenbou světolesa, hleděli vzhůru do korun stromů, naslouchali jejich šepotu a otec přitom vyprávěl o svých snech a o tom, jak si přeje, aby alespoň jeho syn mohl sloužit světolesu.

Arcase ta vyhlídka nikdy nenaplňovala nadšením. „Otče, všichni přece sloužíme světolesu bez ohledu na to, co děláme.“ Mnohem víc ho zajímala geologie a historie, Bioth však šel za svou vidinou a synova zdráhání si ani nevšiml.

Když bylo Arcasovi patnáct, Bioth spadl z vysokého stromu, kde sbíral mízu z epifytů. Starý muž přistál ve spleti popínavých rostlin. Síť úponků sice zbrzdila jeho pád, zamotal se však do ní tak nešťastně, že si zlomil vaz. Jakmile ho ostatní sběrači snesli na zem, Arcas k němu přispěchal.

Otec ho pak přerývaným hlasem nabádal, aby mu dělal čest a stal se zeleným knězem. Všichni kolem poslouchali a Arcas nemohl poslední přání svého otce odmítnout.

Jakmile se tragický příběh mezi Theroňany rozšířil, Arcas byl přijat do kněžského stavu bez zbytečných průtahů. Nyní vykonával své povinnosti bez zvláštního zápalu či nadšení. Nikdy netoužil po

bohatství, výhodách a požitcích souvisejících s postem na některé z koloniálních planet, neboť tam by byl neustále obklopen spoustou lidí. Nakonec si zvolil úkol, který ho uspokojoval alespoň částečně – předčítal stromům historické stati a texty týkající se geologie. Avšak tady, na Rheindic Co, se cítil hluboce ovlivněn vznešeným poklidem pouště.

Arcas vyšel z tábora, zahleděl se k zvrásněným úbočím hor a vydal se podél řady balvanů vějířovitě rozšířeným korytem zaneseným naplaveninami, jež se záhy zúžilo v kaňon. Příkré stěny zvedající se nad jeho hlavou byly rozryté drsnými pokroucenými vrásami připomínajícími letokruhy stromu.

Arcas kráčel mrtvým řečištěm, štěrk mu křupal pod nohama a ozvěna jeho kroků se mezi úzkými stěnami strašidelně rozléhala. Rozhlédl se kolem a měl přitom oči otevřené, aby nepřehlédl nic, co by mohlo Colicosovým pomoci při jejich práci.

Když se přihlásil na tuto výpravu, mohl nabídnout víc než běžný zelený kněz. Jeho znalosti geologie a archeologie, byť nesouvislé a neutříděné, z něj dělaly výkonného asistenta.

Jak pokračoval kaňonem hloub a hloub, uvědomil si, že ještě nikdy v životě nebyl tak vzdálen konejšivé přítomnosti rostlin a stromů. Nebo davům lidí. Brunátné slunce sestupovalo do kaňonu a Arcas zvedl hlavu k hladké bílé vápencové desce, jež byla vymodelována do smetanově zbarvených oblin. S úžasem spatřil podivné tvary vrostlé do kamene: fosilní pozůstatky neznámých rostlin a tvorů, obývajících tuto planetu před nesčetnými tisíciletími.

Jeden otisk připomínal ohnutou kapradinu, další zase vypadal jako kostnatý mořský tvor s velkými čelistmi a ploutvemi. Vytáhl geologické kladívko, odštípl z kamene nejzajímavější fosilie a uložil je do váčku u pasu. Pak uviděl další, příliš velké na to, aby je mohl vyloupnout a vzít s sebou. Tyto druhy žily miliony let předtím, než na Rheindic Co přišli klikissové. Jak podotkla Margaret Colicosová, toto byla vědecká výprava a Arcasovi nic nebránilo učinit své vlastní objevy.

Vracel se do tábora a překračoval přitom balvany rozeseté po okraji kaňonu jako obří koule. I kdyby cesta nebyla vyznačena tak zřetelně, Arcas mohl otevřít svou mysl a nechat ratolesti, aby ho přivolaly zpět. Zelený kněz se nemohl nikdy ztratit, pokud se někde v jeho blízkosti nacházely světostromy.

Ohlédl se zpět na mírný svah aluviálního kužele. Daleko na jihu, v místech kde jejich průzkumné satelity nalezly doposud činné sopky vyplivující popel, se po nebi táhla nesouvislá černá šmouha. Pokud Arcas něco opravdu miloval, pak to byly západy slunce, plné zářivých, vzájemně se prolínajících barev. Obdivoval tento pouštní svět, ačkoliv přitom cítil osten viny – připadalo mu to jako zrada na světolesu. Aby to napravil, pospíšil ke svému malému hájku, poklekl k ratolestem a dotkl se jejich kmínků. Zavřel oči a snažil se vybavit si všechnu tu krásu, kterou spatřil. Stromy mu odpověděly mlčenlivou rozkoší.

30 SAREIN

Když začal vlhký prales zvolna usínat, byl podle Sarein čas na to, aby šla spát i její malá sestřička Celli. Idriss a Alexa nebyli přísnými rodiči, Sarein ale trvala na pravidelném denním režimu. Ačkoliv se desetileté děvčátko vždy snažilo vyprosit ještě hodinku nebo dvě, aby si mohlo hrát, Sarein trvala na svém.

„Uvaž svého plachtouna," řekla. „A umyj se."

„Potřebuje mě. Musím se o něj starat," ohradila se Celli s našpulenými rty.

Barevné stvoření zachrastilo svými smaragdově zelenými křídly a zaklapalo dlouhým zobákem, jako by hledalo květy, aby je mohlo pozřít.

„Dovede se o sebe postarat sám. Je to divoké zvíře."

Sarein stojící v nízkých dveřích nehodlala připustit žádné námitky. Ostatně věděla, že je to jen otázka několika okamžiků, než si její sestřička zhluboka povzdychne a udělá, co jí bylo nařízeno.

„Je to můj mazlíček.“ Celli plachtouna chytila hned, jak se vyklubal ze zámotku, ještě vlhký a slabý. Na jednu z článkovitých nohou mu připevnila tenký řetízek, takže plachtoun mohl mávat křídly a kroužit jí nad hlavou jako živý drak. Co se týkalo mozkové kapacity, podle Sareinina názoru se plachtoun od papírového draka nijak nelišil.

„Ano. A chce, abys šla do postele, stejně jako já. A teď už nezdržuj, tak jako včera.“ Dívenka neochotně poslechla.

V noci se plachtoun, stále připoután ke svému bidélku, protáhne oknem a poletí tak daleko, jak mu to jen řetízek dovolí, aby ho ráno Celli zase vtáhla dovnitř. Sarein věděla, že plachtouni naštěstí nežijí příliš dlouho, takže sestřina závislost na tupém zvířeti bude trvat nanejvýš měsíc nebo dva.

Po celý den bylo děvčátko plné energie, běhalo, skákalo, povídalo si s přáteli a hrálo s nimi nejrůznější hry. Měla víc bláznivé odvahy než zdravého rozumu. Ve věku deseti let měla Celli za sebou bezpočet pádů a nejednu zlomeninu. Malá uličnice byla samý šrám a škrábanec, strupy na jejích kolenech nikdy nedostaly příležitost se zahojit.

Sarein často docházela trpělivost, potom si ale řekla, že z toho Celli vyroste. Snad. O dva roky starší Estarra se už dokázala rozhodovat a zdála se být na nejlepší cestě k samostatnosti. Sareinin největším přáním bylo, aby ona a její sourozenci dokázali během jediné generace změnit Theron, vyvést jeho obyvatele ze zaostalosti a naivity a začlenit jejich planetu do vzkvétajícího společenství Spirálního ramene.

Konečně, po nezbytném objetí a polibku, Sarein zavřela dveře a kráčela prozářenými chodbami. Reynald se měl už brzy vrátit ze své pouti a Sarein doufala, že se mu podařilo přesvědčit správné osoby. Nemohla se už dočkat, až uslyší vyprávění o ildiranském dvoře, a zajímalo ji, co asi Reynald dohodl na Zemi při setkání s Basilem.

Matka Alexa a Otec Idriss se vypravili do nejvyšších pater města, aby shlédli slavnostní představení talentovaných gymnastů – stromových tanečníků. Sarein byla také pozvána, aby sledovala

dovedné skoky a balancování mezi propletenými pružnými větvemi, neměla však zájem. Estarru přinutili na festival jít, nejspíš ale stejně zmizí, jen aby mohla šplhat po nerovných vrstvách houbového útesu.

Sarein si povzdechla nad lhostejností své rodiny. Měli k dispozici takové zdroje, otevíralo se jim tolik příležitostí… Ale to je podle všeho nezajímalo. Žili ze dne na den, bez zájmu o lidskou civilizaci, zcela spokojení s tím, co měli.

Vstoupila do svých pokojů, rozsvítila a posadila se za stůl vyrobený z polymerů, který si nechala přivézt ze Země. Ležela na něm spousta úředních záznamů a smluv, jež měla prostudovat. Vytrvale odmítavý postoj Idrisse a Alexy k obchodním možnostem Hanzy jí bral odvahu.

Možná se jí podaří najít nějakou skulinu ve starých smlouvách, jak ji to učil Basil.

Prohrábla si prsty své krátké černé vlasy upravené podle pozemské módy. V šatníku měla spoustu tradičních theronských šatů ozdobených leštěnými broučími krovkami nebo úlomky plachtouních křídel, dávala však přednost pohodlnému oblečení, které si přivezla ze svých studií na Zemi. Theronská paráda byla na její vkus příliš provinční.

První listinou byla Rlindina obchodní nabídka. Sarein se zamračila, když si opět připomněla tvrdošíjnost, s níž její rodiče odmítali chopit se zjevné příležitosti. Obchodnice předložila skvělé argumenty a Sarein proto na Idrisse a Alexu naléhala i poté, kdy se odebrali do soukromých komnat. Bez ohledu na to, kolik dveří by se jim tímto krokem otevřelo, je nedokázala přesvědčit, aby souhlasili se spojením s Hanzou.

Vousatý Idriss na svou dceru pohlédl, jako by byla stále ještě dítě. „Vzdát se nezávislosti, to není jen tak. Co získáme v porovnání s tím vším, co můžeme ztratit?“

Sarein měla pocit, jako by mluvila s bytostmi, jejichž myšlení se vymyká lidské logice. Ne, pomyslela si. Dokonce i Ildirané by byli v této záležitosti rozumnější.

Nepřítomně ťukala hrotem na elektronický dokument, přemítala o budoucnosti své planety a zoufala si nad tím, jak obtížný začíná být tento zdánlivě snadný úkol. Bude potřebovat pomoc.

Sarein toužebně pomyslela na elegantního Basila Wenceslase a všechno to, co se naučila pod jeho jemným, nenápadným vedením. Basil byl mnohem starší než ona, ale neuvěřitelně kultivovaný a pohledný, zdravý, plný živočišného magnetismu. Neodolatelně ji přitahoval, tím spíš, že byl mužem, který ve svých rukou držel moc celé Zemské hanzovní ligy.

Během svého úchvatného pobytu na Zemi jedla Sarein jen ta nejlepší jídla a pila vybraná vína. Basil se jí dvořil, neboť věděl, že tato dívka může být klíčem k Theronu. Sarein, když si uvědomila, kam směřuje, se ráda nechala okouzlit. Jak věděla, oba na tom získali.

Dovolila Basilovi aby ji svedl a na několik měsíců, než vypršela doba stanovená pro její pobyt, se stali milenci. Byl to výjimečný partner, trpělivý ale energický, a Sareinin vztah brzy zašel dál než za prvotní okouzlení vzděláním a mocí. Zamilovala si jeho elán a uvědomila si, jak sám Basil prahne po tom, co představuje ona. Pro něj byla želízkem v ohni, nadějí na získání většího počtu zelených kněží.

Unavená prací ztlumila Sarein světla, svlékla si šaty a nahá vklouzla pod hladkou pletenou pokrývku. Cítila neklid a závrať, její mysl neustále omílala jednotlivé možnosti, obraty ve smlouvách, čísla. Když konečně začala usínat, s úsměvem své myšlenky obrátila ke skutečným vzpomínkám na Basila, k nimž přimíchala své vlastní představy. Posléze začala přemítat, kdo koho vlastně svedl.

31 VELVYSLANKYNĚ OTEMA

Sotva se stará žena vrátila na Theron, únava mnohaleté služby tížící její bedra zmizela, jako když plachtoun mávne křídly. Jakožto oddaná zelená kněžka byla Otema nadšená, že je opět doma mezi světostromy. Na Zemi žila v přepychovém apartmá v diplomatické

části Paláce šepotu a v královských zahradách bylo mnoho světostromů. Přesto se Otema toužila bosou nohou dotknout půdy Theronu, vystoupat po mohutném kmeni do korun a opět pocítit letmý dotek propletených větví.

Ve svém věku 137 let byla nejstarší zelenou kněžkou. Dlouholetou symbiózou získala její kůže temně zelený odstín. Otema si díky spojení se světolesem a oddanému plnění svých povinností dokázala uchovat pevné zdraví, nyní však byla ráda že je opět doma, aby mohla odpočívat, studovat a modlit se.

Světoles se zdál neklidný, jako by přemítal nad nějakým tajemstvím, nebo jako by si začal uvědomovat doposud skrytou obavu. Žádný ze zelených kněží tomu nebyl schopen zcela porozumět, důvěřovali však úsudku světolesa a zachovávali ostražitost.

Jako theronská velvyslankyně na Zemi Otema naplňovala vůli stromů a čelila ambicím Hanzy. Strohá a nepoddajná žena si svým odporem vůči Basilovým přesvědčovacím metodám a lavině požadavků Hanzovní ligy na zvýšení kvót zelených kněží brzy vysloužila přezdívku „Železná lady“.

Otema neměla tušení, kdo byl vybrán jako její nástupce; práce, která dotyčnou osobu čekala, však rozhodně nebyla záviděníhodná.

Když Otema vystoupila na přistávací mýtině z lodi, kráčela zvolna a opatrně. Ne snad, že by byla slabá, jen se pečlivě soustředila na každý jednotlivý pohyb. Zůstala stát, zalitá sluneční září, a pozvedla hlavu ke vzdutému moři lesa. Rozpřáhla své temně zelené paže, zavřela oči a zhluboka se nadechla písně světostromů.

I přes neustále přítomný podtón strachu ji dřímající mysl světolesa zaplavila vibracemi uvítání, přijetí a štěstí. Uslyšela pozdravy zelených kněží z Theronu i vzdálenou ozvěnu hlasů těch, kdo byli společně se svými ratolestmi rozptýleni po Spirálním rameni.

„Ach, děkuji vám,“ řekla Otema nahlas a věděla přitom, že ji stromy, a s nimi i všichni zelení kněží, slyší. Cítila se jako znovuzrozená, jako by byla o celé desítky let mladší.

Mnoho kněží už v daleko mladším věku začalo být unaveno životem a rozhodli se připojit ke světolesu. Neumírali v pravém slova smyslu, byli absorbováni stromovou databází, takže se jejich buňky staly součástí neustále se rozrůstající biologické sítě. Otema však zatím neměla pocit, že by svou práci dokončila.

Yarrod, jeden z předních zelených kněží, jí vyšel vstříc. „Vítej zpět, Otemo! Jsme rádi, že jsi opět mezi námi. Také Otec Idriss a Matka Alexa tě chtějí vidět, jen co si odpočineš."

„Vzpružila mě už jen samotná blízkost světostromů, Yarrode. Nemá smysl čekat." Otočila se, vykročila kupředu a Yarrod pospíchal za ní.

Otec Idriss a Matka Alexa seděli na svých skvostných trůnech odění do slavnostního šatu, hlavy jim zdobily vysoké účesy. Jakmile spatřili Otemu, Idriss se zářivě usmál a Alexa povstala. „Velvyslankyně, jsme tak rádi, že ses nám vrátila ze své dlouhé a namáhavé služby!" Alexa se něžně usmála. „Tolik let na Zemi tě muselo vyčerpat. Jsi jistě ráda, že se můžeš opět spojit se stromy zde, na domovské půdě."

Otema uhladila svůj šat velvyslankyně ozdobený symboly džungle a fantaskními vzory z mysli světolesa a uklonila se; navzdory svému vysokému věku byla stále ještě ohebná. „Přesto, pokud by si světoles žádal mou službu na místě velvyslankyně, s radostí bych vyhověla."

Otec Idriss zvedl velkou, dohněda opálenou ruku. „Neměj obavy, Otemo. Tvé povinnosti přejdou do těch nejlepších rukou a naše vztahy se Zemí se budou dál rozvíjet na základě toho, čeho jsi už dosáhla."

Z bočního výklenku se vynořila Sarein, na sobě tradiční šál ze zámotkových vláken přehozený přes indigové šaty střižené ve stylu, jaký byl módní na Zemi. Otema na mladou ženu pohlédla a v jejích očích spatřila pýchu a ctižádost. Na kůži ji zašimral osten neklidu.

Slova se ujala Matka Alexa. „Po dlouhém zvažování jsme se rozhodli učinit novou velvyslankyní naši dceru Sarein. Strávila na

Zemi část studií a zná mnoho vlivných lidí včetně prezidenta Wenceslase. Pro tento úkol je tou nejpovolanější osobou.“

Otema nedala najevo zklamání. Přimhouřila své přísné oči a pohlédla na Sarein, kterou jmenování zjevně potěšilo.

„Vaše dcera je velmi inteligentní a schopná mladá žena, ale není zelenou kněžkou. Cožpak to není nezbytná podmínka pro to, aby mohla sloužit světolesu a hovořit za Theron?“

Idriss jen mávl rukou. „Nikoliv. Copak my nejsme zástupci Theronu? Kromě toho, pokud se s námi bude potřebovat poradit, požádá o pomoc zelené kněží v Paláci šepotu.“

„O to obavy nemám,“ odpověděla Otema. „Jde o… pochopení jemných nuancí.“

Sarein vystoupila kupředu. Její navenek klidná tvář nedokázala zakrýt zjevné podráždění. „Naopak, velvyslankyně! Jako dcera Otce Idrisse a Matky Alexy jsem schopná výjimečného nadhledu a porozumění pro světoles a potřeby Theronu. Na rozdíl od zelených kněží však rozumím také novým a měnícím se obchodním praktikám uvnitř Zemské hanzovní ligy.“ Pozvedla obočí v povýšené grimase. „Takové věci ale nemůže pochopit ten, kdo je v zajetí jednostranného pohledu na mezihvězdný obchod.“

Otema se překvapeně napřímila, neboť si uvědomila, že ji vyšachovali ze hry. Dychtivost a nedočkavost, tak zřejmé v chování mladé ženy – byť neviditelné pro oči jejích milujících rodičů – ji znepokojovaly, přesto se poslušně uklonila. „Konám svou povinnost.“ Obřadně rozepjala sponu svého velvyslaneckého pláště, sňala ozdobnou látku z ramen a podržela ji jako toreador muletu. „Sarein, předávám ti symbol tvého nového úřadu. Přijmi tento šat a služ světolesu dobře.“

Sarein poněkud nejistě převzala plášť, avšak místo toho, aby se do něj zahalila, přehodila si jej přes ruku.

Otema, nyní jen spoře oděná, s kůží tak temně zelenou, že se zdála být až černá, se rychle rozloučila. Naposledy se uklonila oběma vládcům a zamířila k východu. „Kdybyste potřebovali mou radu, budu ve spojení se světolesem.“

32 NIRA

Napjatá a přesto nedočkavá, rozechvělá jako ještě nikdy v životě zamířila Nira Khaliová do hloubi lesa. Sama. Zde mohla přežít jen díky velkorysosti a pomoci světostromů.

Jako novicka strávila celý svůj život čekáním na tento okamžik. Každou hodinu bdění obětovala modlitbám, učila se jak sloužit starobylému světolesu a jak se stát nedílnou součástí všezahrnujícího theronského ekosystému.

Mladá žena, bosá a se zářícíma očima, odběhla, sledována usmívajícím se Yarrodem a ostatními kněžími. Nira, oblečená pouze do bederní roušky, se zdržela jen okamžik, aby jim zamávala, načež se ponořila do nízkého podrostu a zamířila do houstnoucího světolesa daleko od lidských obydlí. Spolkla jistou nervozitu pramenící z vědomí, jak se její život nyní změní. Pak se zhluboka nadechla kořeněné vůně lesa a zaposlouchala se do šelestění suchých listů pod svýma nohama. Důvěrná blízkost světolesa jí dodala sílu – tady bylo její místo.

Od tohoto dne už Nira nikdy nezakusí samotu, nikdy nebude zcela samostatným, odděleným jedincem. Jakmile ji světoles přijme, stane se součástí něčeho mnohem většího. Plná radostného očekávání běžela zlehka vpřed.

„Už jdu!“ Její hlas byl tichý, slyšely ho však všechny světostromy na Theronu i v hájích na ostatních planetách.

Yarrod jí neřekl, kam má jít, ale Nira instinktivně zamířila pryč od stezek obvykle užívaných lidmi. Kolem ní a vysoko nad její hlavou šuměly palmovité listy, vydávající zvuk znějící jako povzbudivý šepot. Následovala své instinkty a nechala se vést lesem.

Sestoupila z mírného svahu a pokračovala do vlhké nížiny, kde se v soutoku malých potůčků zelenaly trsy vodních rostlin. S čvachtáním prošla slatinou a cítila přitom, jak jí dlouhá stébla trávy hladí po lýtkách. Půda byla stále měkčí. Ještě nikdy tu nebyla, ale část její bytosti toto místo poznávala. Potůčky se vlévaly do stojatých bažin, čistá voda se zakalila mikroskopickými plovoucími

rostlinami připomínajícími zvířené bahno. Nira vzhlédla vzhůru a spatřila skvrny slunečního světa rozprostřené po močálu. Nebylo těžké se tu ztratit, stačil jediný chybný krok a bahno ji mohlo stáhnout do hlubin.

Nira si však nepřipouštěla žádné pochybnosti. Běžela kupředu stále stejnou rychlostí a nechala les, aby ji vedl. Věděla kam šlápnout, aby její chodidla nalezla kameny a padlé kmeny, třebaže se skrývaly pod vodní hladinou. Ještě nikdy neslyšela světoles ve své mysli tak zřetelně.

Kolem sebe viděla strašlivé ještěry pohybující se ve vodě plné řas – hbité dravce se šupinatou kůží a velkými zuby. Dnes Nira přijímala jejich přítomnost beze strachu.

Svalnatí a rychlí predátoři pluli hustou zelenou vodou, sledovali každý její krok a čekali, až uklouzne. Nira však přeskakovala z jednoho mechem porostlého kamene na druhý, aniž jedinkrát ztratila rovnováhu.

Vyskočila na kluzký kmen a zamířila k druhému břehu močálu, zatímco ji slizcí ještěři pozorovali přimhouřenýma žlutýma očima. Nira běžela dál.

Kdykoli si nebyla jistá, kudy se dát, jednoduše objala kmen nejbližšího světostromu a přitiskla svou nahou hruď k šupinaté kůře. Sotva se její kůže dotkla stromu, vědomí směru se náhle zostřilo a osvěžená Nira se opět rozběhla. Nevšímala si ubíhajících hodin, nevnímala kypící divočinu kolem sebe.

Konečně les potemněl a zhoustl zelenými stíny. Temnota neděsila, byla konejšivá jako mateřské lůno. Nira rozhrnula větve a dlouhá stébla trávy a prodírala se dál sítí popínavých rostlin… až ji světoles zcela pohltil.

Nemohla se hýbat. Rameny se opírala o pevné větve, které ji těsně obepínaly, neodbytné úponky se jí ovinuly kolem nohou. Listy ji hladily po tváři, dotýkaly se nosu a rtů. Nira zavřela oči a dovolila lesu, aby se jí dotýkal.

Měla pocit jako by padala, ačkoliv její tělo stále zůstávalo ve vzpřímené poloze. Stěží mohla pohnout prsty, tak pevně ji džungle svírala, objímala… a pohlcovala.

Tady, v hloubi světolesa, strávila Nira nesčetné hodiny v mystickém vytržení. Viděla očima listů, miliony plošek vnímala všechny pohledy světolesa. Informace a pocity zahltily její mysl jako dravý proud. Zdeformovaně, jako přes nerovnou okenní tabulku, zahlédla ostatní planety, hájky světostromů zasazené a ošetřované na cizích planetách kněžími – misionáři. Nikdy ani nesnila o něčem tak ohromném, tak složitém – třebaže v této chvíli, navzdory veškeré pomoci a podpoře světostromů kolem sebe, viděla pouhý zlomek skutečného potenciálu světolesa. Bylo to úchvatné.

Pak k ní srdce světolesa promluvilo mnohem zřetelněji a děsivěji. Cítila vzdálený, dosud nejasný děs z dávného nepřítele. Oheň. Ničení. Umírající planety. Hájky ratolestí uhynuly, vymizely celé civilizace, ze světolesa dříve zahrnujícího celou galaxii zbyl jen malý ostrůvek tady na Theronu.

Nira nedokázala vykřiknout, nevěděla, zda ony děsivé obrazy náleží do minulosti, nebo zda je to proroctví. Pak spatřila obrovské lodi podobající se ježatým koulím, skryté impérium vedoucí titánskou válku. Přicházejí.

Otřesená strašlivou vizí, ale rozjařená získaným spojením se světolesem, se Nira konečně vymanila z těsného ochranitelského objetí starobylého lesa. Srdce jí bušilo, spatřené obrazy tížily její duši i mysl. Něco takového nečekala.

Nira kráčela jako omámená, prošla močálem, aniž se vůbec podívala pod nohy. Úskoční ještěři před ní uhýbali, jako by cítili, že je nyní pod ochranou lesa. Jakmile slunce dopadlo na její paže a stehna, Nira si bez úžasu všimla, že její kůže získala světle zelenkavou barvu. Epiderm byl prostoupen symbiotickými řasami, jež budou prostřednictvím fotosyntézy tělo vyživovat. S přibývajícím věkem zelený odstín ještě více ztemní.

Nira se dotkla svých nakrátko ostříhaných vlasů a vypadl jí ježatý chomáč připomínající ochmýřená semena rostlin. Vypadávat

jí začaly dokonce i řasy a obočí. Myslí jí nyní zněl neustálý šepot stromů, věrných společníků, organické databáze, dřímající mysli obklopující ji ze všech stran. Už nikdy nezakusí úplné ticho ani naprostou samotu. Toto vědomí bylo povznášející. Nekonečné myšlenky a vzpomínky… a taky strašlivý strach z blížící se katastrofy. Jak se s tím vším má vypořádat?

Rychlými kroky, s odhodlaným výrazem v tváři pospíchala Nira zpátky k osadě, kde se jako plnoprávný člen bude moci připojit k ostatním zeleným kněžím. Musela je varovat před nebezpečím, jež jí světoles ukázal.

Jakmile však Nira udýchaně popsala Yarrodovi své děsivé vize, zelení kněží kolem něj pouze přikývli. Jejich tváře byly zachmuřené.

„My už to víme," řekl Yarrod.

33 GENERÁL KURT LANYAN

Jako vrchní velitel Obranných sil Země měl generál Lanyan vojenský simulátor plně k dispozici, kdykoliv se mu zachtělo.

Uzavřená místnost plná počítačů, holografických projektorů, interaktivních systémů a podrobných navigačních map byla nejlépe vybaveným a nejdražším zařízením na celé marsovské základně OSZ ve Čtverci 1. Tady měl Lanyan po ruce všechny potřebné prostředky a tajné informace nasbírané během dvou staletí kontaktů s ildiranským Impériem. Tady mohl nalézt odpovědi na své otázky – nebo alespoň provést kvalifikované odhady. Mnohé aspekty z oblasti kultury, zvyků a reakcí mimozemských civilizací stále zůstávaly zahaleny tajemstvím a generál chtěl být připraven na každou eventualitu.

Během lidské expanze do solárního systému, dříve než lidstvo poznalo ildiranský hvězdný pohon, získaly OSZ Mars do svého vlastnictví. Z mrtvé rudé planety se stal vojenský výcvikový prostor a samostatná velitelská základna.

Zbrázděný povrch Marsu nabízel dostatečné množství obtížných tras pro nácvik schopnosti přežití, tenká vrstva atmosféry umožňovala štítonošům nacvičovat vzdušné manévry, z nichž mohli snadno přejít do vesmírných soubojů. Lanyan toto místo miloval.

Poté, co vydal rozkazy, že si nepřeje být rušen, zavřel se generál do simulátoru. Aktivoval složité virtuální systémy, jež celá léta vyvíjel, analyzoval jednotlivé možnosti a měnil konečné výsledky s každým útržkem informací, jež obdržel od výzvědné služby. Litoval sice, že Basil Wenceslas nemohl vyslat více špehů, poradil si však i s údaji, které měl k dispozici. Bylo jich dost na to, aby mohl prozkoumat nejrůznější scénáře.

Nyní stál ve středu místnosti a hovořil k hlasově ovládaným řídicím panelům. Zakřivené matné stěny a podlaha potemněly a proměnily se v černý prostor posetý hvězdami. Měl pocit jako by plul v kulatém trojrozměrném planetáriu, připomínalo mu to doby, kdy byl obyčejným vojákem a nacvičoval boj v nulové gravitaci, připraven kdykoliv vypálit zrcadlové terče pro řízené střely.

„Zobraz typickou formaci ildiranské Sluneční flotily.“ Ruce si opřel o boky a otočil se. „Jeden celý manipul. Ať to stojí za to!“

Objevily se rozmazané tvary, které se vzápětí zaostřily do přesné podoby devětačtyřiceti ildiranských bitevníků a šalup. Lanyan obcházel kolem obrazů jako žralok kroužící kolem hejna ryb. Vyfintěné bitevníky měly tvar velkých disků opatřených po stranách podélnými pruhy vyzařujícími teplo, díky nimž vypadaly jako hlubokomořští dravci.

Podle toho, co Lanyan o Ildiranech věděl, neměly ozdobné nástavby a podivné tvary jiný význam, než obřadní nebo dekorativní. Kohoutí peří bez sebemenšího vojenského významu.

Ildirané byli stagnující rasou. Po celá staletí svou technologii nevylepšovali – ani to nepotřebovali, protože jejich impérium žilo v mrtvém, bezmyšlenkovitém poklidu. Všichni jedinci byli propojeni neuchopitelným thismatem, jež dusilo jejich individualitu. Nikdo se nevzbouřil proti uctívanému Mágu-imperátorovi, spory nevznikaly dokonce ani mezi štěpovými koloniemi. Nedokázal pochopit, jak

mohou Ildirané odůvodnit nesmírné výdaje na udržování obrovské Sluneční flotily, když neměli žádné nepřátele. Z vojenského hlediska to nedávalo smysl, pokud ovšem Mág-imperátor neměl jiné plány…

Generál Lanyan mu nedůvěřoval. Dokonce zvažoval poněkud neobvyklou možnost přijmout do bojových jednotek několik mohutných a tajemných klikisských robotů. Prastaré stroje pracovaly na nebezpečných stavbách a podle všeho se ochotně podílely na aktivitách Hanzy, ovšem jen tehdy, pokud vyhovovaly jejich vlastním, nevysloveným cílům. Po krátké době však Lanyan tuto variantu zavrhl; nelíbila se mu představa, že by měl spoléhat na „zbraň“, jejíž podstatě nerozuměl. Raději se tedy rozhodl spoléhat na vlastní vojenskou výzbroj.

Nyní připravoval virtuální bojové cvičení. Obešel holografický obraz a dotkl se trupu jedné z šalup. „Zvětšit!“

Loď vyrostla přímo před generálovýma očima, takže si mohl prohlédnout detaily. OSZ nedokázaly rozlišit specifické vnitřní označení ildiranských lodí, tato simulace však vycházela ze skutečných špionážních záběrů pořízených během okázalých přehlídek. Pokud Lanyan dokázal posoudit, ildiranské manévry neměly jiný účel, než předvést bojové umění Sluneční flotily při oficiálních příležitostech.

Byla to jen bezúčelná hra.

Ustoupil zpět a sledoval, jak se mimozemské lodi sdružily do skupin po sedmi. Pohybovaly se společně s jednotnou precizností, která byla děsivá, ale zároveň je činila předvídatelnými a tudíž zranitelnými.

„Teď zobraz stejný počet lodí OSZ!“ nařídil. „Bitevníky obří třídy, křižníky manta, zbraňové plošiny hromoklín a útočné stíhačky štítonoš.“

Vzduch v simulační místnosti zajiskřil, náhle plný nových obrazů lodí, tentokrát známé pozemské konstrukce.

Lanyan během svého vzestupu po kariérním žebříčku sloužil na všech typech těchto vojenských plavidel. Dokonale znal jejich

manévrovací možnosti, zbraňové systémy a velikost posádky. Počítač dal dohromady skvělou bojovou jednotku, schopnou čelit ildiranské Sluneční flotile. Zábava mohla začít.

Připadal si jako dítě, jež má k dispozici spoustu cínových vojáčků, které smí zničit. Díky informacím rozvědky uloženým v systémech OSZ mohl ve své zinscenované bitvě vyslat proti Ildiranům své nejlepší bojové lodi.

Velkorysé Impérium doposud nikdy neudělalo vůči Zemi jediné nepřátelské gesto, nikdy nehrozilo OSZ ani hanzovním koloniím. Tak či onak, Lanyan chtěl být připraven. Možná nikdy nebude muset čelit skutečnému vojenskému konfliktu se Sluneční flotilou, díky simulacím však mohl odhalit slabá místa a přichystat se na nejrůznější eventuality.

Snažil se soustředit, přes podlahu marsovské základny cítil rušivé vibrace.

Venku právě probíhalo pěchotní cvičení. Jednotky ve skafandrech postupovaly narudlými kaňony, hybridní letouny křižovaly tenkou atmosféru, snažily se zasáhnout cvičné cíle a shazovaly cvičné pumy.

I po téměř dvou staletích mírových vztahů s Ildirany trval generál Lanyan na tom, aby jeho vojáci byli v dobré kondici. Jeho předchůdci začali být až příliš spokojení sami se sebou, generál však byl mnohem přísnějším velitelem.

Teď osobně studoval simulace lodí kombinované s co nejpřesnějším odhadem ildiranské palebné síly. Síly lidí a Ildiranů byly nyní pravděpodobně mnohem vyrovnanější, než se Mág-imperátor domníval.

„Scénář meziplanetární bitvy," řekl. „Spusť časoprostorovou topografii." Odmlčel se a přemýšlel. „Použij systém Yreka ve Čtverci 7," řekl, neboť se nedávno zúčastnil operace v těchto místech. Zapadlá hanzovní kolonie se nacházela na hranici osídleného prostoru ildiranského Impéria a byla proto docela pravděpodobným bojištěm. Kdoví, jaké třenice mohou vzniknout mezi dvěma rozdílnými rasami?

Lanyan ukázal na prázdné místo v prostoru. „Umísti planety sem, sem a – sem.“ Planety systému Yreka se zhmotnily v prostoru a střed místnosti zaplnilo planoucí slunce. Lodě OSZ se vznášely bez viditelného uspořádání.

„Přesuň Sluneční flotilu do předpokládaného postavení.“

Ildiranská plavidla se shlukla do kompaktních septemů, skupin po sedmi, které vytvořily větší celky o devětačtyřiceti lodích.

„Teď seřaď jednotky OSZ do útočné formace delta.“

Ustoupil ke stěně, zatímco holografické obrazy zaujaly pozici, připravené k bitvě.

Lanyan si pokoušel představit nepřátelský akt, který by mohl přivést obě flotily do této situace. Vždy spouštěl své simulace v soukromí a nikomu o svému záměru neříkal. To, co dělal, by mohlo ohrozit jeho kariéru, vždyť Ildirané byli považováni za mecenáše a přátele. A kdo by cvičil válku proti spojenci…

Na druhou stranu kdo by byl tak pošetilý, aby zůstal nepřipraven?

Lidská rasa neměla zkušenosti s rozsáhlými meziplanetárními konflikty, vyžadujícími překonávání velkých vzdáleností. Po celou svou kariéru však generál cítil neodbytné nutkání nabádající ho, aby zformoval jednotky připravené čelit jakékoliv krizi, třebaže přitom musel bojovat s politiky i byrokraty.

Mnoho vysokých důstojníků OSZ zpochybňovalo význam armády pro hanzovní kolonie. Hašteřili se dokonce o správné názvy hodností. Lanyan byl doslova bombardován nudnými dopisy a argumenty týkajícími se toho, zda jeho titul vrchního velitele má znít „admirál“ nebo „generál“.

Nesmyslné plýtvání časem. Lanyan si nakonec povolal zástupce obou stanovisek, degradoval je o jeden stupeň a zkrátil jim žold. Byl připraven poslat je zpátky do vojenské školy jako kadety, aby si připomněli, co je skutečným smyslem Obranných sil Země. Sám si říkal generál a své důstojníky, kteří veleli jednotlivým čtvercům, nazval admirály.

Ačkoliv Lanyan během svého působení zvýšil kapacity OSZ, nikdy nezapomínal na rozptýlenost své flotily. Večery ve své soukromé ubikaci trávil analýzami rozložení palebné síly. OSZ potlačily příležitostné vzpoury a ztrestaly piráty jako byl Rand Sorengaard, Lanyan však věděl, že musí zůstat bdělý.

Prohlížel si bojové postavení ztuhlé v prostoru a pozorně zkoumal početné lodi připravené vrhnout se na sebe jako dvě smečky vlků. „Do útoku! Obě strany bez handicapu."

Lanyan se opřel o zeď a sledoval, jak vzplály první zášlehy.

Ildiranské bitevníky zahájily palbu a rozsévaly v řadách OSZ zkázu. Pozemské štítonoše se rozptýlily a začaly chaoticky útočit jazery ze všech stran. Sluneční flotila působila velké ztráty tím, že zůstávala v semknutých šicích jako římští vojáci, lodě OSZ jim však čelily individuální a nepředvídatelnou taktikou.

Vraky zničených lodí zůstávaly roztroušeny v prostoru a zhoršovaly možnost navigace, což simulační program zakomponoval do bitvy. Gravitační pole planet Yreky představovaly komplikaci samy o sobě. Boj zuřil dál.

„Zvyš rychlost simulace, znásob třikrát."

Lodě se změnily v roj rozzuřených sršňů, snažících se zničit jeden druhého. Jednotlivé akce probíhaly příliš rychle, aby je dokázal sledovat, celkový vývoj však viděl.

Konečně boj ustal. Bojiště se proměnilo v hřbitov plný zničených lodí a ožehlých trosek, jež pluly prostorem jako umělé meteoroidy. Generál si prohlížel tu spoušť a zvažoval, které části bitvy by si měl přehrát a analyzovat.

S lítostí musel konstatovat, že flotily obou stran byly zcela zničeny. Došlo k naprostému masakru pozemských i ildiranských jednotek. „Aspoň jsme neprohráli," řekl nahlas a smazal simulaci. Bylo jeho povinností prozkoumat všechny možnosti a mít po ruce odpovědi, kdyby jich někdy bylo zapotřebí.

Bez ohledu na to, co říkali politici a diplomaté, Lanyan byl přesvědčen, že Ildirané se jednou stanou největšími nepřáteli lidí. Koneckonců, žádné jiné mimozemšťany pozemští průzkumníci

dosud nepotkali.

34 ROSS TAMBLYN

Blue Sky plující nočními oblaky Golgenu byl pro Rosse Tamblyna až příliš tichý. Přecházel po palubách, oči otevřené, a otcovsky dohlížel na všechny systémy. Do tohoto těžeru vložil svůj život, svou pověst, a veškerý svůj majetek, jenž shromáždil předtím, než ho otec vydědil. Než vyšel ven do ostrého větru, vzal si teplé oblečení, kolem krku si omotal šálu v klanových barvách a vklouzl do vesty s mnoha kapsami. Přes rozčepýřené tmavé vlasy si přetáhl kapuci, natáhl si oteplené rukavice a vyšel ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu tisíce mil nad skrytým povrchem plynného obra.

Ross zůstal stát na své soukromé vyhlídkové plošině. Vždy si našel čas na to, aby se mohl dívat na mléčný oceán bouřkových mračen a závojovitých mlh a nastavil tvář bodavému větru. Většina bílých holubů se na noc usadila na svých hřadech. Jejich vrkání znělo jako když se bubliny vzduchu prodírají vodou. Několik ptáků roztáhlo křídla a v širokém oblouku vzlétlo, unášeno čerstvou brízou. Instinkt jim velel pátrat po potravě, na pustém Golgenu však mohli najít jen to, co jim nasypal Ross.

Chladná noc slabě páchla po sirných výparech, vyvržených z hlubin vzdušnými proudy. Ross uchopil zábradlí a cítil, jak mu vítr čechrá vlasy a nadouvá kapuci. Pod ním se rozevírala propast nesčetných oblačných vrstev. S rostoucí hloubkou byl vítr stále silnější a teplejší a úplně dole se nacházelo pevné kovové jádro, kde nic nemohlo přežít.

Jak se tak kochal pohledem na stříbrnou oblačnou přikrývku, všiml si, že se kdesi pod mnohabarevnými mlžnými závoji blýská. Porucha se nacházela hluboko pod meteorologickými sondami visícími na chapadlech ukotvených na břiše těžeru. Golgenské nebe bylo nesmírné, neslyšel ani hřmění, jen tiché vrkání holubů.

Zatímco se díval, bouře stoupala výš, turbulence mířila do obyvatelných vrstev atmosféry. Bílí ptáci se zavrtěli na svém posedu, jako by cítili něco hrozivého. Byla to neklidná noc.

Ross by však neměnil. Blue Sky byl jeho snem a stal se jeho domovem. Ve věku sedmadvaceti let, krátce poté, kdy se pustil do tohoto bláznivého podniku, býval Ross drzý a pyšný mladík. A proč by nebyl – vždyť se právě pokoušel o nemožné.

S úsměvem si vzpomněl na den, kdy poprvé oslovil Cescu Peroniovou, ženu, kterou už dlouho obdivoval, ale příliš neznal. Potkali se v prázdném tunelu mezi asteroidy Randezvous. Ross, odhodlán hrát vabank a připraven na možný neúspěch, přistoupil přímo k ní a požádal ji o ruku.

Cesca pozvedla obočí a pohlédla na širokoplecího mladíka, zavrženého syna vlivného klanu, jenž se rozhodl vydobýt si úspěch na vlastní pěst. Jakmile se na něj usmála, jeho srdce roztálo a Ross v té chvíli věděl, že si vybral dobře.

Cesca byla okouzlená, ale váhala. Mladá žena, následnice Mluvčí Jhy Okiahové, byla v politických záležitostech už dost zběhlá na to, aby věděla, že Ross by mohl představovat „problém“. Špičkou prstu se dotkla svého plného spodního rtu.

„Připouštím, tvůj těžer je životaschopná investice. Co když se ale nevydaří? Pokud se s tebou zasnoubím už dnes, zahodím tím veškeré šance na dobrý sňatek.“ Nedokázal uhodnout, zda mluví vážně nebo ho jen škádlí.

„Chápu tvou opatrnost, Cesco,“ řekl. „Vždyť se mě zřekl vlastní otec. Ale já přísahám, že dosáhnu svého. Jsem si jistý, že golgenský těžer splatím. Mým snem je být nezávislý a silný a vím přesně, jak toho dosáhnout.“

Pokrčila rameny. „A co řekne má rodina? Peroniové jsou vlivný klan. Jsem jediná dcera a můj otec do mě vkládá velké naděje.“

Ross sepjal ruce. „A plným právem. Tebe však zjevně vybrali, aby ses stala příští Mluvčí. Cožpak to samo nestačí?“

Byl rád, že měl příležitost upřímně si s ní promluvit, nevěděl však, zda si s ním jen pohrává, nebo skutečně zvažuje své možnosti.

Ačkoliv k sobě cítili sympatie, jejich rozhodnutí mělo být založeno na pečlivé úvaze, ne na pošetilé zamilovanosti. Tak Tuláci uzavírali sňatky.

„Mohu ti nabídnout toto, Rossi Tamblyne," řekla Cesca nakonec. Založila štíhlé paže na hrudi a snažila se nasadit neutrální výraz, aby skryla pobavený úsměv. „Vdám se za tebe, pokud dokážeš splatit Blue Sky a dosáhneš zisku."

Zasmál se. „To je snadné… Ačkoliv to může několik let trvat. Jsi ochotná čekat? Dej mi čtyři roky."

„Já nespěchám. Tedy čtyři roky. Myslím, že dokážu zařídit, abych po tu dobu zůstala svobodná."

A tak se Ross poslední tři roky staral o Blue Sky, nikdy jej neopouštěl, neudělal jediný pokus usmířit se se svým otcem. Pilně pracoval v oblacích Golgenu, jež byly zvlášť bohatým zdrojem paliva. Dnes, ve věku třiceti let, mu nechybělo mnoho, aby obří těžní zařízení zcela splatil. Byla to pro něj otázka cti, způsob, jak obstát před vlastním otcem. Letos konečně dosáhne svého cíle, datum svatby už bylo stanoveno.

Mohutný těžer se otřásl pod nárazem ledového větru. Bílí holubi se zatřepotali na hřadech a další čtyři vzlétli. Ross pohlédl přes zábradlí a pozoroval vzteklý chumel prozářený blesky, bouři plnou výbojů vřící jako elektrické moře. Blížila se.

Zvuk interkomu Rosse vylekal – hlídkujícímu kapitánovi se ho podařilo lokalizovat. „Pod námi je velká porucha, veliteli. Něco tak velkého jsem ještě nikdy neviděl."

Muž strávil na tuláckých těžerech celý svůj život, Ross byl přesvědčen, že z atmosférických jevů viděl už vše, co se vidět dalo.

Zvýšil hlas, neboť ostrý vítr byl stále silnější a svištěl kolem jeho kápě. „Myslíš, že bychom měli těžer přesunout?"

Kapitán odpověděl bez zaváhání. „Ta porucha se pohybuje moc rychle, Rossi. Nemůžeme se jí vyhnout, i kdybychom se o to pokusili."

Pak tlustá přikrývka mraků praskla jako puchýř a Ross vytřeštil oči, neschopný uvěřit tomu, co viděl. Z tichých hlubin se vynořil

hrůzu nahánějící krystalický tvar, třpytivý diamant, který se zvedal výš… a byl stále větší.

„Skat! Vidíš?“ Mikrofon zapraskal, jako by interkom něco rušilo.

Ross na tu věc strnule hleděl, až si nakonec s rostoucím úžasem uvědomil, co vlastně vidí. Loď.

Mimozemské plavidlo mělo tvar velké koule, z níž vystupovaly hranoly jako vzájemně propojené pyramidy zpola ponořené do skleněné bubliny. Z vrcholků pyramidy vyšlehávaly modré blesky, oblouky přeskakující mezi hroty obepínaly povrch tělesa jako elektrická pavučina. Jakýsi druh zbraně, podivná konstrukce z nejhlubších vrstev plynné planety. Nedokázal si představit, jaké bytosti ji asi mohly postavit – nebo co vlastně chce.

Ross se pustil zábradlí a odvrávoral dozadu. „Dostaň nás nahoru!“ zakřičel, ale nebyl si jistý, zda ho hlídkující kapitán slyší. „Aspoň o pár kilometrů – k čertu, nejmíň o deset!“

Cizí loď se stále blížila, tichá a hrozivá. Ve srovnání s ní vypadal těžer jako nepatrný hmyz.

Rossovi se náhle vybavil obraz ze staré Země – mořská příšera plující vzhůru, aby pohltila plachetnici. Jeho mysl nedokázala pochopit ani zakřivení diamantového trupu odrážejícího drápovité záblesky. „U Hvězdy!“

Slyšel staré tulácké zkazky o tajemných úkazech na plynných planetách, opět oživené při dávné katastrofě těžeru u Daymu. Nikdo však nevěřil, že by podivní obyvatelé hlubin mohli opravdu existovat.

Holubi se už rozlétli do jednoho, s máváním křídel mířili pryč od těžeru.

Krystalická koule stoupala výš a výš a stále rostla.

„Kdo jste? Co chcete?“ Ve větru a bouři jeho slova zanikala; ostatně to, co bylo na palubě podivné lodi, by jim jen stěží mohlo porozumět. Křičel tak hlasitě, jak jen dokázal. „Nechceme vám ublížit!“

Nezměrné těleso se zastavilo u těžeru a vyslalo zvukové pulzy o nízké frekvenci. Takovým hlasem by mohla v hlubinách

pozemských oceánů promluvit velryba. Ross cítil vibrace na své kůži, lebka mu třeštila jako by se měla rozskočit.

Hlídkující kapitán už spustil alarm, aby vzbudil všechny, kteří spali. Těžer však neměl žádné zbraně, nemohl se bránit. Hadovité výboje dosáhly oslňující intenzity, jiskřily mezi ostrými hroty výstupků, až vyšlehly ven. Ross vykřikl a zakryl si oči.

Elektrické kopí těžer proklálo, roztrhalo ektiové nádrže a způsobilo výbuch ve výfukových tryskách. Palubou otřásly další výbuchy. Blue Sky se zachvěl, naklonil se… a začal padat. Ross stojící na otevřené vyhlídce se jen tak tak udržel.

Bílí holubi s křikem zmizeli v dálce, třebaže na celém Golgenu nebylo místo, kde by mohli přistát. Jakmile těžer zmizí, poletí dál a dál bez potravy a odpočinku, dokud nezahynou vyčerpáním.

Druhý zášleh rozštípl těžer podél středové konstrukce tvořící páteř zařízení. To se rozpadlo na jednotlivé části, jež jako meteory zmizely v bezedném nebi.

Ross slyšel výkřiky své posádky. Měl pocit, že ho vlastní bezmocnost roztrhá na kusy. Nemohl ani odpovědět těm podivným vibrujícím slovům, jež ta cizí loď pronesla. Další výbuch ho přehodil přes zábradlí a vrhl do otevřeného prostoru.

Vysoko nad ním sledovala ničivá mimozemská loď následky svého konání, žádný další signál však nevyslala. Ross padal s roztaženými pažemi, šaty mu vlály kolem těla. Se zděšeným úžasem hleděl na naprostou destrukci všeho, čeho si cenil… než ho pohltily houstnoucí mraky.

Ještě stále mu zbývaly tisíce mil volného pádu.

35 ESTARRA

Nadešel čas, aby se červí hnízdo v tichých hlubinách světolesa vylíhlo. Nedočkavá a vzrušená Estarra táhla svého bratra Beneta lesem. Pospíchali ranním rozbřeskem do nejtemnějších houštin, daleko od sídla v houbovém útesu.

Džungle sevřená náručí šeptajících korun se zvolna probouzela. Beneto měl paže rozpažené, aby mohl zůstat v kontaktu s lesem, konečky prstů se dotýkal drsné kůry kmenů.

„Je to tady," řekla. „Tak velké červí hnízdo jsi ještě neviděl!"

Beneto se na ni usmál. Oči měl přivřené, ale kráčel jistě, aniž by se jedinkrát zapletl do plazivého porostu.

„Máš naprostou pravdu, sestřičko. Stromy mi řekly, že se do hodiny vylíhne."

Běžela kupředu a Beneto, aniž by viditelně zrychlil tempo, držel krok s ní. Dokonce se ani nezadýchal. Estarra se zastavila na místě, kde byl nejlepší výhled, zvedla hlavu a pozorovala papírovou konstrukci. Beneto se opřel o světostrom, aby mohl událost vnímat jak vlastníma očima, tak smysly světolesa. Vzduchem poletovali drobní, motýlům podobní živočichové. Estarra mávla rukou, aby je odehnala, Beneta si ani nevšimli.

Šedobílé hnízdo pulzovalo jako obří srdce vyrvané z živoucího těla. Zakuklení červi ukončili fázi spánku a byli připraveni vstoupit do další etapy svého života. Slyšela cvakavý a chroustavý zvuk a věděla, že se obrovští červi, poté co strávili tělo své nyní už zbytečné královny, prodírají chodbami uvnitř hnízda a hledají východ.

„Beneto, nenávidí stromy tyhle červy za to, že jsou paraziti a dělají škodu?"

Její bratr s klidným úsměvem položil dlaň na šupinatý kmen. Vyslal její otázku do spletité mysli světolesa, ačkoliv odpověď předem znal.

„Stromy říkají ne, sestřičko. Tito cizopasníci nejsou o nic horší než ostatní bytosti – a svým způsobem jsou užiteční."

„Tím, že nám nechávají svá prázdná hnízda, abychom v nich mohli bydlet?"

Papírová stěna se vyboulila a objevily se obrysy červích těl připravených prorazit ven.

„Víc než jen to. Za chvíli uvidíš." Beneto přejel prstem po kmeni stromu, aby udržel telinkové spojení. „Teď. Už je čas."

Stěna hnízda praskla a kulatá ozubená ústa chňapla do vzduchu. Ukázaly se další hadovitě se svíjející hlavy. Červi se vyhrnuli ven, článkovitá těla nyní pokrytá tvrdým, rudě fialovým pancířem. Vyklouzli na zem jako úhoři, okamžitě se zanořili do půdy a začali hltat lesní prsť jako mrchožrouti zdechlinu.

Estarru jejich horečná činnost naplňovala úžasem. Beneto natáhl zelenkavou ruku, aby ji zadržel. „Nechoď moc blízko. V tomto stadiu jsou nesmírně žraví, považují za potravu všechno, co se ocitne v jejich dosahu."

Estaře to nemusel říkat dvakrát, její ohromení dravými škůdci však nepominulo. „Co se s červy stane, až zmizí v zemi?"

Beneto se usmál. „Stromy o nich vědí, tak jako vědí o všem. Je to součást jejich cyklu. Nyní se zavrtají hluboko do půdy a provzdušní jí. Založí podzemní kolonie, odkud se vynoří jako dospělí. Potom si začnou stavět nová hnízda."

Brzy všichni červi zmizeli, zůstalo jen opuštěné hnízdo připomínající otrhaný strašidelný dům. Papírové stěny byly potrhané, vnitřní chodby však zůstaly nedotčené.

„Čeká nás tvrdá práce," řekla Estarra, ale nevypadala přitom ani trochu zklamaně. Bude zapotřebí vyčistit komory, strhnout některé vnitřní stěny, vyříznout nová okna a umístit východy na přijatelnějších místech. Červí hnízdo však bylo dobrým základem pro novou theronskou vesnici, která uleví už tak přeplněnému městu v houbovém útesu. Estarru budou oslavovat za to, že je objevila.

Beneto obdržel od nejbližšího stromu vzkaz a otočil se ke své sestře. „Teď musíme pospíšit za otcem a matkou. Nesmíme zmeškat přistání raketoplánu."

„Jakého raketoplánu?"

Beneto se na ni zářivě usmál. „Reynald se vrátil."

Estarra se společně s ostatními členy rodiny protlačila kupředu, aby přivítala svého nejstaršího bratra, jakmile vystoupí z lodi na mýtině. Během měsíců, jež strávil putováním, se Reynald hodně změnil. Jeho oči spatřily mnoho divů a byly plné hlubokého porozumění. Navštívil cizokrajná místa, byl svědkem mnoha

událostí a naučil se velké věci. Teď však jako by ho ohromovalo tak velké množství lidí, kteří ho přišli pozdravit.

Sarein měla spoustu otázek, ale pozornost na sebe zcela strhla Celli. Děvčátko neustále brebentilo, jako by bratra zajímaly všechny ty nepodstatné drobnosti, jež prováděla během jeho nepřítomnosti. Reynald sestřičce slíbil, že si s ní popovídá později, aby se mohl věnovat těm, kteří ho obklopovali. Zhostil se svého úkolu s elegancí, tu a tam pronesl vhodnou poznámku, jeho pozornost se však cele upírala k Otci Idrissovi a Matce Alexe. Jejich tváře byly plné lásky a zračila se na nich úleva, že se konečně vrátil.

„Cítíš se teď lépe připraven stát se vládcem, můj synu?“ usmál se Idriss pod vousy.

Reynald se se zjevnou sebeironií pousmál. „Zažil jsem mnoho, to je pravda, ale mám pocit, jako bych toho věděl míň než předtím.“

Alexa ho políbila na tvář. „To znamená jediné, můj milý – přece jen jsi lépe připraven.“

Navečer Idriss uspořádal rodinnou oslavu a prohlásil, že důležití funkcionáři si mohou s Reynaldem promluvit později. Alexa, Idriss a jejich mladší děti si přáli slyšet Reynaldovo vyprávění jako první.

Tato událost poněkud zastínila Estařinu zprávu o hnízdě, Beneto ji však uchlácholil. Jak věděl, na takové oznámení bude dost času později.

Zatímco se podávaly steaky z larev, kvašený chleba a mazlavý dezert z Reynaldových oblíbených kandovaných splivek, mladý muž vyprávěl a všichni naslouchali.

Sarein dělala co mohla, aby Celli utišila, děvčátko ale i tak kladlo až příliš mnoho otázek.

Reynaldovi zářily oči, když jim sděloval své novinky.

„A co je ze všeho nejlepší, velice dobře jsem si porozuměl s ildiranským Prvním následníkem Jora’hem.“ Se širokým úsměvem se otočil ke svému bratru Benetovi.

„Dovolil, abychom na Mijistru vyslali dva zástupce zelených kněží. Ach, to je úchvatné místo!“

„A co tam budou zelení kněží dělat?“ zeptal se Beneto zaujatě.

„Získají přístup k Sáze sedmi sluncí – úplnému ildiranskému eposu, nejen k upraveným verzím, které dostali k dispozici pozemští vědci.“ Reynald se usmál, protože věděl, jaké pozdvižení vzbudí tato zpráva mezi zelenými kněžími. „Kromě úcty Ildiranů k Mágu-imperátorovi se tato podrobná, ústně předávaná historie, asi nejvíc blíží tomu, co my chápeme pod pojmem náboženství. Podle jejich přesvědčení jsou součástí velkého plánu, kosmického příběhu, který neodvratně směřuje k předem určenému konci, jako představení řízené všemocným režisérem.“

Reynald se naklonil ke svému bratru. „Jora’h vám dovolí studovat miliardy veršů Ságy, veškerou historii a legendy ildiranského Impéria. Říká se, že žádný člověk není schopen přečíst dokument celý, i kdyby tomu zasvětil celý svůj život.“

Beneto se zdál oslněn, věděl, jak radostně to stromy přivítají. Nový, úchvatný příběh by snad mohl ukonejšit jejich současný neklid. „Toto je pro světoles velký důvod k radosti. Nestává se každý den, aby stromy dostaly příležitost získat tak cenné informace.“

Estarra se zahleděla přes pokoje v houbovém útesu do stinné zeleně džungle, jako by čekala, že uvidí stromy nadšeně křepčit. I bez takového zázraku jí však bylo nadšení zračící se v Benetově tváři dostatečnou odměnou.

„A co Tuláci?“ zeptal se Idriss. „O jejich kultuře toho víme tak málo!“

„Pochybuji, že bys u nich něčeho dosáhl,“ podotkla Sarein kysele. „Nejspíš se tě pokusili oženit, nemám pravdu?“

Reynald věnoval své sestře úsměv. „Nepodceňuj Tuláky, Sarein. V nich jsme se mýlili nejvíc. Podle všeho si přejí bližší vztahy s námi. Jedna z jejich představitelek, Cesca Peroniová, je docela okouzlující.“

„Vsadím se, že chtějí zelené kněží,“ řekla Sarein.

„Naopak, mou nabídku odmítli.“ Reynald se bavil sestřiným údivem. „Tuláci si přejí zachovat svá tajemství a o zelené kněží zájem nemají.“

„Ve srovnání s tím, co slýcháváme obvykle, je to opravdu překvapivé," zamumlal Idriss.

„Navrhl jsem, abychom od nich odebírali ekti přímo, mimo obvyklé distribuční cesty schválené Hanzou. Jen si představte, kolik bychom tím mohli ušetřit!"

„Něco takového by se Hanze určitě nelíbilo," řekla Sarein znepokojeně. „Stojí nám to za všechny ty potíže a zlou vůli, zvlášť když ekti potřebujeme jen malé množství?"

„Přesto," řekla Matka Alexa a nabrala si z podnosu plátek z dvojhrušek. „Každý krok směrem k nezávislosti je pro nás z dlouhodobého hlediska výhodný."

36 RAYMOND AGUERRA

Ačkoliv omračující účinky obušku pomalu odeznívaly, pulzující bolest v Raymondově hlavě byla stále dost silná, aby zatlačila do pozadí skutečnost, že leží na teplé měkké posteli. Pomalu se mu vracelo vědomí, měl pocit, jako by se vznášel. Jeho tělo bylo obklopeno hladkými pokrývkami a spočívalo na pohodlné, gelem naplněné matraci. Prsty na rukou se pohnuly, stehna však měl stále křečovitě sevřená. Raymond otevřel oči a záplava světla udeřila do jeho mozku jako kladivo. Zasténal, ale z úst mu vyšel sotva slyšitelný zvuk. Poslední, nač si pamatoval, byl světlovlasý muž hrozící mu obuškem a jeho společníci vlekoucí ho k neoznačenému vozu. Únosci!

Posadil se a silou vůle přetrpěl nový nápor nevolnosti. Byla to skupina pervertů majících zájem získat mladého muže, nebo jim šlo konkrétně o něj? Koho by zajímal chudý chlapec bez budoucnosti a z rodiny, jež se stěží držela nad vodou?

Jeho rodina! Vzpomněl si na hořící trosky obytného komplexu, zátarasy, hlídky, protipožární týmy a jejich helikoptéry shazující hasicí pěnu. Nezůstalo tam nic než popel a zbytky zubních protéz.

Když se jeho podrážděná nervová zakončení přece jen poněkud uklidnila, Raymond opět otevřel oči a rozhlédl se. Byl v malé místnosti bez oken. Stěny pokrývaly pěkné tapisérie a na

podstavcích v rozích stály křehké vázy. Malá nádržka se zurčící vodou naplňovala pokoj tichou hudbou.

Musel zjistit, co se stalo s jeho matkou a bratry!

Ucítil slabou vůni a všiml si několika tlustých svící – opravdových svící – umístěných v malých výklencích. Zvedl se z přelévajícího se lůžka, jež se snažilo ovinout kolem něj. Světlo přicházelo ze všech stran, tlumenou září zřejmě vydávaly samotné stěny. Raymond neměl ani tušení, kde je.

Dveře vedoucí na chodbu se otevřely a objevil se v nich štíhlý, elegantně vyhlížející muž s vlasy barvy nově ukuté oceli. Jeho bystré šedé oči a hladká pleť vzdorovaly jakémukoli pokusu o určení věku. Vedle něj stál starý typ učitelského compa se zašlým pláštěm. Muž si s vypočítavým úsměvem Raymonda prohlížel, byl to však compo, kdo promluvil jako první.

„Můj odhad trvání účinku omračujícího pulzu byl přesný na deset minut, prezidente Wenceslasi."

„Skvělé, OXi. Zvlášť když vezmu v úvahu, kolik důležitých parametrů jsi musel odhadnout."

Raymond poznal jméno, jímž compo muže oslovil, a zavřel raději ústa, aby se vyhnul rozhořčeným dotazům. Zbytečně by dal najevo svou bezmocnost a jen by se zesměšnil. Tito lidé mu řeknou, co budou chtít a kdy budou chtít. Ovládl se a mlčky čelil prezidentovu upřenému pohledu.

Wenceslasovy úzké rty se roztáhly do úsměvu. „Výborně, Petře! Umíš být zdrženlivý i bez náležitého proškolení."

Otočil se ke compovi. „OXi, budeš mít výtečného žáka."

Raymondova hlava stále pulzovala bolestí. „Kdo je Petr? Jmenuji se Raymond Aguerra. Bydlím…"

Wenceslas zvedl pěstěnou ruku. „Petr je jméno, které jsme pro tebe vybrali. Bude lepší, když si na něj zvykneš hned od počátku."

Starý compo popošel kupředu těžkými, ale dokonale pravidelnými kroky. „Jsem si vědom, Petře, že účinky obušku jsou fyzicky nepříjemné. Mám injekci s analgetikem, nebo, pokud chcete, sladký sirup obsahující stejnou účinnou látku. Nechci, aby

vás obtíže odváděly od důležitých věcí, které s vámi prezident Wenceslas potřebuje probrat.“

Raymondovi se nelíbilo, že by měl přijmout lék od svých únosců. Ještě stále nevěděl, proč ho sem dovezli a proč o něj mají takový zájem. Opět však potlačil hlasité protesty a ještě jednou vše zvážil.

Bezmocně ležel v této místnosti, omráčený obuškem. Drogy nebo jed mu mohli do žil vpravit kdykoliv, proč by měli čekat, až se probudí? Komu prospěje, pokud odmítne a bude se dál cítit špatně? Po chvíli obezřetného mlčení řekl: „Co účinkuje rychleji? Musím se zbavit té bolesti hlavy.“

OX přistoupil k jeho posteli. „Injekce by měla působit okamžitě. Budu se snažit, aby bolela co nejméně.“ Malý compo natáhl kovovou paži a než Raymond stačil sklopit oči, ze špičky jednoho z prstů se vysunula malá jehla, která se zabodla do jeho předloktí. Raymond tím byl spíš překvapen, než aby cítil skutečné bodnutí. Jak compo slíbil, bolest hlavy začala už po několika vteřinách polevovat.

„Jmenuji se Raymond,“ řekl znovu a zhluboka se nadechl. „Proč jste mě sem odvlekli? Co mi chcete?“

„Chci, abys uplatnil své vlohy, mladý muži,“ odpověděl Wenceslas, usadil se na konci Raymondovy postele a v podivně otcovském gestu složil ruce do klína.

„Můžeme ti nabídnout velkou příležitost, něco, o čem se ti ani nesnilo. Získáš na tom nejen ty, ale i Zemská hanzovní liga.“

Raymond se odvrátil. Byl rád, že bolesti a křeče ve svalech už ustávají. „Nemám tušení, o čem to mluvíte. Víte něco o mé matce a bratrech? Viděl jsem požár.“

„Nikdo nepřežil. Obytný komplex byl zcela zničen.“

„Dovolte mi, abych vám vyjádřil svou nejhlubší soustrast, mladý Petře,“ ozval se OX.

„Jmenuji se Raymond.“

„Jmenuješ se Petr,“ řekl Basil. „A teď mě poslouchej. Nejdřív musíš pochopit, že teď už nejsi, kým jsi byl.“

OX zamířil ke stolku v koutě a vrátil se se zdobeným zrcadlem ve zlatém rámu. Kovová paže se ani nezachvěla, když je podržel před Raymondem, který zděšeně zíral na svůj vlastní obraz. Jeho vlasy byly nyní světlé, od konečků až po kořínky měly slámově žlutou barvu. Jen o něco málo tmavší bylo obočí klenoucí se nad očima, jež místo původní temně hnědé měly zářivě modrozelenou barvu. Neviděl nejmenší stopy po implantátech nebo kontaktních čočkách. Jeho oči byly prostě jiné a Raymond by se ochotně vsadil o cokoliv na světě, že byly, stejně jako vlasy, geneticky změněné, ne pouze zabarvené.

Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo.

„Pozoruhodná podoba s naším králem Frederickem, nemyslíš?“ zeptal se Wenceslas.

Raymond ovšem nikdy neměl příležitost podrobněji zkoumat rysy královy tváře, s výjimkou stylizovaných podobizen na plakátech, poutačích a starých bankovkách.

OX odtáhl zrcadlo a spěchal zpátky ke skříňce. Raymond se znovu rozhlédl po místnosti, jen aby se chvíli nemusel dívat na prezidenta nebo na compa. Povšiml si dvou siluet na chodbě. Zřejmě strážní. Pokoj byl plný křesel, podnosů s lákavě vyhlížejícími chlebíčky a džbánů plných ovocné šťávy. V žaludku mu zakručelo.

Wenceslas OXovi pokynul a učitelský compo přinesl občerstvení.

„Tato místnost se nachází pod Palácem šepotu,“ řekl prezident. „Brzy budeš mít přístup ke všemu, po čem jen zatoužíš. OX ti pomůže se studiem historie, filosofie, politiky; vysvětlí ti jemné nuance dvorské etikety a seznámí tě s tvými případnými povinnostmi.“

„Jakými povinnostmi?“ Raymond usrkl ostře červeného džusu a zhltl medem politou oplatku. Něco tak lahodného snad v životě ještě nejedl.

„Princi Petře, jsi synem a dědicem krále Fredericka. Veřejnost si jistě povšimne rodinné podoby. Až budeš připraven, oficiálně tě představíme. Lidé tě přijmou.“

„Princ?“ Raymond málem rozlil zbývající šťávu na přikrývku. „Aby z nebe krev, já nejsem princ! Nikdy jsem se s králem Frederickem nesetkal. Já…“

Wenceslas mu věnoval zvláštní úsměv. „Tady vytváříme svou vlastní pravdu, Petře. S tím si nemusíš dělat starosti.“

„Ale co se stalo se skutečnou královskou rodinou? Nikdy jsem o princi Petrovi neslyšel.“

„Protože až dosud žádný neexistoval.“ Prezident propletl prsty na rukou. „Zajistili jsme, aby se královská rodina nikdy nestala veřejnou záležitostí, čímž jsme si vytvořili dostatečný prostor pro naše potřeby a zájmy.“ Prezident si nalil sklenici šťávy. „Skutečná žena krále Fredericka zemřela už před dvěma desítkami let. V průběhu let měl bezpočet konkubín, s nimiž zplodil několik levobočků, žádný z nich však neměl vlastnosti, které potřebujeme. Každopádně neměli skutečnou schopnost stát se vůdci.“

Raymond začínal chápat. Pohlédl na prezidenta s rostoucím úžasem. „Vy chcete, abych nahradil krále?“

„Poté, co se vám dostane patřičného vzdělání,“ řekl OX.

„Vybrali jsme tě ze stovek možných kandidátů, Petře. Hanza věří, že ty jsi osobou, kterou bude veřejnost oslavovat a milovat.“

„Ale to…, to není správné!“ namítl Raymond.

Wenceslas na něm spočinul chladným pohledem. „Právě tímto způsobem usedl před mnoha lety na trůn král Frederick, před ním král Bartoloměj a před ním král Jack.“

Raymondovi se zatočila hlava, ale prezident pokračoval.

„Sledovali jsme tě celá léta a z velkého množství mladých mužů jsme vybrali právě tebe. Upřímně řečeno, do tebe vkládáme největší naděje.“ Výraz jeho tváře posmutněl. „Bohužel, strašlivý požár, který zničil tvůj domov, nás donutil jednat. Jinak bychom zvolili nějaký obvyklejší a pohodlnější způsob seznámení.“

Raymond jen stěží chápal ten obrovský posun ve vnímání světa. „Ale… co se stane s Frederickem?“

„Jakmile úspěšně zaujmeš jeho místo, změníme mu rysy a pošleme ho na odpočinek na Relleker. Král Frederick nám dobře sloužil po více než půl století, jeho mysl však už není tak bystrá jako dřív. Abych byl upřímný, myslím, že ztratil nadšení. Potřebujeme někoho, kdo překypuje životem, někoho, kdo vlije Hanze novou krev do žil.“

„Nemůžu tomu uvěřit.“ Raymond upíral zrak na kovovou tvář učitelského compa. „Někdo se to dozví. Všechno vyjde najevo.“

Basil Wenceslas se usmál. „Kdo by to mohl odhalit? Odpusť mi, mladý muži, ale Raymond Aguerra nebyl nikdo. Koho by napadlo spojovat ho s tebou, zvlášť teď, když tvá podoba byla změněna? Všichni si budou myslet, že jsi zahynul při tom požáru.“

Raymond zamrkal aby potlačil slzy, hrdlo se mu sevřelo a na srdce jako by mu sáhla ledová ruka. Matka by řekla, že tato nečekaná příležitost je odměnou za strašlivou ztrátu, která ho postihla, a nejspíš by mu k tomu z tištěných brožur Sjednocení přečetla několik plochých frází. Dal by snad cokoliv, jen aby získal svou rodinu zpět, nesměl však promarnit svou šanci. Taková možnost se mu už nikdy v životě nenaskytne.

Bělostné prezidentovy zuby zazářily ve vítězném úsměvu. „Všechno zlé je k něčemu dobré, snaž se to tak brát. Přepsali jsme už minulost a s tvou pomocí, mladý Petře, změníme budoucnost.“

37 JESS TAMBLYN

Jakmile se Jess Tamblyn vrátil na državy svého klanu, pod ledovou přikrývku Plumasu, našel otce ve stejně rozmrzelé a strohé náladě jako jindy. Byl to jen další důvod pro to, aby se co nejdříve vrátil na Randezvous. Ještě stále se mu nepodařilo zastihnout Cescu.

Bram Tamblyn měl temné dychtivé oči, jež zářily, když mu Jess vyprávěl o Rossově práci na Golgenu, ale po chvíli starý muž zvedl

mozolnatou ruku v odmítavém gestu. „Dost! Nebudu ztrácet čas poslouchání klepů o člověku, který není součástí naší rodiny.“ Tato tvrdohlavá hra pokračovala už celá léta a Jess pochyboval, že by někdy mohlo dojít ke změně.

Jess se vedle otce dusil. Do týdne to zařídil tak, aby se kvůli neodkladným povinnostem musel opět vypravit na Randezvous. Mladší sestra Tasia ho úpěnlivě prosila, aby ji vzal s sebou, a Jess se nad ní smiloval. „Dám na ni pozor, otče,“ řekl. „A kdoví… Možná se nám tentokrát podaří najít Burtona.“

Bram pohrdavě odfrkl. „Náš klan si vydělá dost na podnikání s vodou. Není nutné, abys zanedbával svou práci a honil se za přeludem.“

„Svou práci dělám dobře, otče, a ty to víš. Ale Burton existuje. Někde tam venku určitě je.“ Velká loď s pomalým pohonem byla poslední z jedenácti generačních lodí, jež nebyla nikdy nalezena.

„I kdybyste ho našli, bude to jen starý bezcenný vrak.“

„Má velký význam pro dějiny,“ podotkla Tasia živě.

Bram zakryl shovívavý úsměv kyselým úšklebkem a Jess, následován svou sestrou, pospíchal ke své lodi. Tasiin osobní compo EA vyrazil za nimi, dívka si však rychle vymyslela několik neodkladných úkolů a poslala ho zpět. Než se raketa zvedla nad popraskaný zmrzlý povrch měsíce, Jess a Tasia už byli v družném rozhovoru. Zamířili pryč od čerpacích stanic, pronikajících kilometry tlustým ledovým příkrovem, jímž hydrostatický tlak hnal vodu vzhůru do stanic na povrchu.

„Můžu pilotovat?“ Tasia se posadila vedle bratra a zjevně se nemohla dočkat, až jí dovolí ujmout se řízení lodi.

Jess vrhl na sestru zkoumavý pohled. Mladé a energické dívce táhlo na šestnáct a byla ráda, že může na nějaký čas uniknout z Plumasu. Měla malý nos, modré oči a střapaté hnědé vlasy, které si přistřihla vždy, když ji svou délkou začaly obtěžovat. Díky své bystrosti byla výtečným společníkem na cesty, ale také nebezpečným protivníkem každému, kdo by ji chtěl urazit.

„Snese má loď tak hrubé zacházení?“ zeptal se.

„Říkejme tomu výcvik.“

„Později,“ řekl. „Teď se chci hlavně dostat odsud. Nechám tě přistát u Randezvous.“

Jess nastavil kurz a zatímco se Plumas zmenšoval, Tasia vyvolala záznamy z bratrových posledních výprav.

„Opravdu budeme pátrat po Burtonovi? Našel jsi nějakou novou stopu?“

„Ne, byla to jen záminka, abych tě mohl vzít s sebou, než si otec vymyslí nějaký způsob, jak tě zaměstnat.“ Zahleděl se do proudu ubíhajících hvězd. „Vzhledem k času, který uplynul, vzdálenosti a nástrahám vesmíru, nemyslím, že Burton bude někdy nalezen. Ztráta jen jediné z jedenácti generačních lodí mi připadá přijatelná, zvlášť když vezmeme v úvahu jejich zastaralou konstrukci.“

Tasia se na něj lehce usmála. „Možná máme větší naději na nalezení Burtona, než na nastolení míru mezi tátou a Rossem.“

Jess si povzdechl. „Přesto je naší povinností udělat všechno pro to, abychom obměkčili otcovo srdce. Do roka se Ross ožení s Cescou – to je skvělý důvod k tomu, aby se rodina dala zase dohromady.“

Tasie, uvyklé životu pod ledovým příkrovem, bylo horko, upravila proto teplotu uvnitř lodi. „Přijde k rozumu, Jessi. Táta je moc chytrý na to, aby pokračoval ve sporu s manželem nové Mluvčí.“

„Možná máš pravdu.“ Jess jí dovolil, aby převzala řízení a šel připravit trochu ostrokvítkového čaje, aby se vyhnul dalšímu rozhovoru na toto téma. Pokaždé, když pomyslel na blížící se svatbu, srdce mu ztěžklo. Jess se bál, že výraz jeho tváře prozradí city, jež chová k Cesce.

Tasia vždy ráda viděla třpytivé asteroidy a umělé konstrukce Randezvous a Jess byl zase potěšen nadšením své sestry. Přišel je pozdravit pestrý houf zástupců klanů, oblečených do vrstvených plášťů a kabátců ozdobených nádherně vyšívanými klanovými znaky a úchvatnými vzory. Tasia, která už sama začínala zvažovat

své vyhlídky na sňatek, flirtovala s mladými muži, ačkoliv byla zřejmě vybíravější než její otec.

Randezvous bylo místem, kde mohli všichni Tuláci svobodně vyslovovat své názory, domlouvat obchody, nechávat vzkazy a scházet se s bratranci, sestřenicemi a vzdálenými členy rodiny. Protože klanová uskupení byla poměrně malá, výměna svobodných mužů a žen byla nezbytnou podmínkou pro zachování tuláckých rodů a jejich kultury.

Tasia zmizela, aby si promluvila s přáteli svého věku. Bez potíží se přizpůsobila nízké gravitaci asteroidu a uháněla sítí tunelů ke kopulovitým skleníkům. S tím, že její skafandr zůstal v Jessově raketě, si nedělala starosti. Pokud se bude chtít podívat ven, byla zde k dispozici spousta tenounkých overalů. Vždycky si mohla nějaký vypůjčit.

Se směsicí strachu a nedočkavosti prošel Jess průsvitným spojovacím tunelem k centrálnímu asteroidu, aby konečně předal Cesce oficiální pozdrav od Rosse. Jhy Okiahová propletla prsty šlachovitých rukou a pohlédla na svou chráněnku, jež nedokázala z Jesse spustit oči. Stará Mluvčí si hbitě našla nějakou neodkladnou záležitost. „Prosím, omluvte mě. Mám schůzku s matkou Randa Sorengaarda. Její klan si přeje vyslovit formální omluvu za činy svého člena."

Jess a Cesca se na sebe dívali mlčky. Jess stěží potlačil obdivný úsměv. Její olivová pleť, plná ústa a temné vlasy ho přitahovaly jako magnet. Usmála se. „Ráda tě opět vidím, Jessi," řekla, snad až příliš formálním tónem.

Nemohl než jí odpovědět prkennou úklonou, při níž smekl kápi na stranu. „Když jsem byl naposledy na Golgenu, můj bratr mě pověřil, abych ti předal jeho pozdravy. Očekává, že Blue Sky začne tento rok konečně přinášet zisky."

Jess otevřel velkou kapsu ve své vyšívané vestě a vytáhl šňůru kovově se lesknoucích kuliček, náhrdelník z ebenových nebeských perel. Pozvedl jej k umělému světlu. Cesčiny temné oči mu

připadaly mnohem nádhernější, než temný lesk drahocenného klenotu.

„Nebeské perly jsem snad ještě nikdy neviděla," řekla Cesca. „A rozhodně žádné nevlastním. Nevím, co na to říct. Vyřiď mu mé nejhlubší díky."

Malé kulovité hrudky se tvořily uvnitř komor ektiových reaktorů. Byly to koncentrované nečistoty sesbírané z atmosféry během těžby. Nebeské perly zůstávaly přilepené ke stěnám reaktorů, kde je obsluha občas nacházela během rutinní údržby. Ross je střádal celá léta, jednu po druhé. Své snoubence věnoval šňůru s pětadvaceti perlami, jež měla cenu celého jmění.

Jess jí vložil náhrdelník do hebké dlaně a na okamžik se svými prsty dotkl jejích. Naskočila mu husí kůže a polil ho pot. Toto setkání bylo sladkou mukou. Jess horečně přemýšlel co říct, aby vyplnil trapnou odmlku v rozhovoru. To, co mu tanulo na mysli, se neodvažoval vyslovit. Cesca ustoupila do bezpečné vzdálenosti, snad až příliš bezpečné, a pootevřela ústa, jako by chtěla něco zašeptat.

Náhle do sálu Mluvčí vrazil širokoplecí muž, jenž za nízké gravitace doslova prolétl tunelem, odráželeje se přitom nohama i rukama. „Musím okamžitě mluvit s Jhy Okiahovou!" Rozhlédl se kolem sebe, všiml si mladého páru, ale pustil jej ze zřetele. Pak ale poznal Jesse. „Skat! Týká se to klanu Tamblynů! Mám strašlivé zprávy. Kde je Mluvčí?"

Jess poznal Dela Kelluma, hlavu klanu a šéfa velkých loděnic skrytých v prstencích Osquivelu. Kellum občas sloužil jako pilot transportéru, jen aby se mohl toulat mezi tuláckými osadami a těžery. Byl to muž ve středních letech, přátelský a plný síly, teď se však zdál zpola ochromený hrůzou.

„Co se děje?" zeptal se Jess. „Neměl jsi přivézt poslední dodávku z Blue Sky?"

Cesca postoupila kupředu. „Jsem zástupce Mluvčí. Můžeš předat svou zprávu mně. Co se stalo?"

„Těžer Blue Sky zmizel!“ vyhrkl Kellum. „Byl zničen! Právě jsem mířil ke Golgenu, když jsem zachytil nouzovou zprávu. Říkali, že na ně zaútočila nějaká podivná loď, která se vynořila z mraků. Říkali, že něco takového ještě nikdy neviděli.“ Naprázdno polkl a dech se mu zadrhl. „Když jsem se tam dostal, našel jsem jen pár vznášejících se trosek vymrštěných vysoko na oběžnou dráhu. Vrstva, v níž Ross obvykle těžil, byla kontaminovaná; byly v ní zbytky kouře.“

Navzdory nízké gravitaci Randezvous Jess cítil, jak klesá dozadu. Vztáhl ruku a Cesca ji instinktivně uchopila.

„A co únikové kapsle?“ zeptal se Jess. „Obytná paluba? Ross by měl být schopen dostat svou posádku do bezpečí.“

„Nic,“ odpověděl Del Kellum. „Všechno je pryč. Někdo, něco – udeřilo bez varování a zabilo všechno živé na Blue Sky.“

38 BARD VAO’SH

Sága ildiranského Impéria, plná hrdinství, vášně a romantiky, se odvíjela dál a dál. Jako vrchní dějepravec dvora Mága-imperátora Cyroc’ha měl Vao’sh za úkol uchovat legendy a historii svého národa pro další generaci nadšených posluchačů. Neustále pozorně sledoval veškerá hlášení o dramatických událostech ve Spirálním rameni.

Období míru byla sice příznivá pro obyvatelstvo, vyprávěčům však přinášela hubené časy. Až doposud se Sága sedmi sluncí zmiňovala o Crenně jen v poznámce pod čarou, spíše ze statistických než literárních důvodů. Byla to jen mladá štěpová kolonie, neměla žádné slavné rodáky. Zcela bezvýznamná. Strašlivá oslepující choroba však patřila k tragédiím hodným mnoha pochmurných strof, a úkolem bardů bylo, aby neupadla v zapomnění.

Evakuovaní kolonisté přetrpěli dlouhou karanténu na palubách bitevníků adara Kori’nha a poté byli – stále ještě otřesení, ale přece jen klidnější – přivítáni na Mijistře. Vypadali slabě a vyčerpaně, pod nehasnoucím světlem sedmi sluncí Ildiry však mohli vnímat

thisma, uzdravující přítomnost svého Mága-imperátora. Tady se zotaví… ale nikdy nezapomenou.

Vao'sh potřeboval vyslechnout svědectví a pak poskládat dohromady skutečný příběh o tom, co se stalo. Sága měla být nejen podmanivá, ale také přesná.

Bard, který vždy úzkostlivě pečoval o svůj zevnějšek, si naolejoval výrazové laloky. Jejich barvy, měnící se podle vypravěčova duševního rozpoložení, pak zazáří o to jasněji, až bude hovořit k uchváceným posluchačům. Nejdříve však musel do vyprávění vložit skutečný prožitek a zjistit všechny podrobnosti. Aby ochránil své hrdlo a svůj hlas, vypil Vao'sh svůj koktejl teplých sirupů a zanotoval píseň beze slov, což mu pomáhalo uchovat patřičný rozsah hlasu. Pak se vypravil na svou první schůzku s Dio'shem, jediným přeživším crennským bardem.

Vao'sh se s mladším příslušníkem svého kruhu setkal na sluncem zalité terase Hranolového paláce. Dio'sh měl zavřené oči a ruce položil na vyleštěnou desku stolu dlaněmi vzhůru, jako by ho zářivé sluneční světlo mohlo očistit od poskvrny nočních můr. Dio'sh uchovával dokonalé, děsivé vzpomínky na vše, co zažil.

Jakmile si všiml očekávaného návštěvníka, obrátil k němu své živé oči. Pocit úlevy byl na mladším bardovi patrný, jeho laloky se zbarvily vděčností a úctou. „Jsem poctěn, že se mnou chceš hovořit, barde Vao'shi! Nemohu se dočkat, až se podělím o to, co vím, ale zároveň mám strach se otevřít."

„My bardové nevytváříme příběhy," připomněl mu Vao'sh. „Jen vyprávíme. A musíme je vyprávět tak, jak se staly."

Dio'sh sklonil hlavu. „Udělám, co bude v mých silách."

Vao'sh čekal a sledoval, jak jeho druh vyvolává z mysli temné obrazy. Dio'shova pleť zešedla hrůzou a začal se chvět.

„Crenna," pobídl ho Vao'sh. „Byl jsi tam. Byl jsi svědkem odvahy a děsivých a neodvratných událostí." Dotkl se historikovy třesoucí se ruky. „Pokud nepředáš své dojmy, celá ta tragédie se stala zbytečně. Oběti a hrdinové nesmí být zapomenuti. Jsi bard, Dio'shi."

Mladší muž se zhluboka nadechl a otevřel oči. Stále vypadal vyděšeně, ale ve tváři měl odhodlání. „Ildiranské štěpové kolonie byly postiženy nemocemi už dřív," začal Dio'sh. „Pamatujeme ztráty dětí a celých rodin, které podlehly horečce, jedům nebo genetickým deformacím. Ale tentokrát…"

Prudce vzhlédl a jeho laloky rudě zaplály. „Byla kdy nějaká nemoc tak krutá, aby nás nejprve připravila o zrak, zbavila nás požehnání světla a teprve pak zahubila – opuštěné, izolované od ostatních?"

Dio'sh zaťal pěst a držel ji před sebou. Vao'sh cítil hluboký strach rostoucí v jeho nitru. Ildirané, kteří vyrostli v nehasnoucí sluneční záři, neustále obklopení příslušníky svého druhu, trpěli dvěma prvotními strachy: strachem z temnoty a strachem z izolace. Dio'sh pokračoval, nevnímal nic než své vzpomínky.

„Crenna má velký měsíc, takže země je dostatečně osvětlená i v noci. Rozzářili jsme každý dům, každou ulici, takže naše hlavní město bylo plné jasu. Podařilo se nám zahnat stíny. K čemu však jsou všechna světla Impéria, jestliže vás strašlivá nemoc oloupí o zrak? Když nemoc postihla crennského místodržícího, stál na náměstí a hleděl přímo do slunce, ale viděl jen temnotu."

Lalokovitými záhyby bardovy tváře přelétly zelené a fialové skvrny strachu. Vao'sh se zachvěl, ale neřekl nic; pečlivě zaznamenával každé slovo. Viděl před sebou syna Mága-imperátora, crennského místodržícího, slepého, hledícího vzhůru do žhnoucího slunce. Nádherný dramatický obraz! Tato část historie bude obšírně vyprávěna a mnohokrát upravována, než bardové naleznou správná slova, jež posléze zaznamenají do oficiální verze Ságy sedmi sluncí.

„Nevíme, jak ta nemoc začala. Příslušníci vědeckého kruhu na Crenně byli především zemědělští specialisté, ne bakteriologové. Několik dnů po prvním zaznamenaném případu onemocněly desítky dalších lidí – a pak podlehli všichni ti, kdo oběti ošetřovali. Ještě nikdy jsme nepoznali nemoc tak zhoubnou, nakažlivou a smrtící.

Prostřednictvím thismatu každá osoba ve městě pocítila rostoucí

hrůzu obětí, kterým odumírala sítnice a oni postupně oslepli. Věděli jsme, že bychom nemocné měli uzavřít do karantény. Jak bychom ale mohli říci nemocnému dítěti, slepému dítěti, že je musíme opustit a nechat je bez útěchy a podpory blízkých? To se nám zdálo horší než samotná nemoc. Poté, co nemocní oslepli, se poškození nervů šířilo do dalších částí těla, až nakonec plíce nedokázaly dále dýchat a srdce bít.“

Dio’sh se přerývaně nadechl. „Pak crennský místodržící zemřel a my jsme ztratili přímé spojení s Mágem-imperátorem. Tak zeslábl o i thisma, jež nám až dosud skýtalo útěchu. Jak jsme mohli vzdorovat? S každou další smrtí vzrůstala panika, náš počet se zmenšoval a thisma se dále drolilo. Brzy populace klesla hluboko pod kritický počet nezbytný pro štěp.

Ti z nás, kdo zůstali zdraví, se zamkli ve zbývajících domech, i pak jsme ale dělali chyby a nákaza se dostala dovnitř. Pálili jsme mrtvé v naději, že oheň nám alespoň symbolicky navrátí světlo.“

Dio’sh pohlédl přímo na barda, jako by v němé prosbě o milosrdnější příběh. „Nevěděli jsme, co dělat! Byli jsme ochromení a choroba se šířila dál.“

Vao’sh se dotkl zápěstí svého druha. „To zatím stačí, Dio’shi!“ Ztěžka polkl, jeho myšlenky vířily. Crennská tragédie a následné opuštění kolonie se měly stát důležitou součástí Ságy, Vao’sh však nechtěl zacházet do děsivých podrobností; bál se, že by to mohlo vyvolat paniku.

„Možná bys mě rád doprovodil,“ navrhl svému druhu. „Budeme vyprávět veselý příběh o Bobri’sovi a stříbrném míči. Děti ho milují a já rád děti bavím. Jistě si u toho také odpočineš.“

Dio’sh zaváhal, vypadal vyděšeně. „Jsem raději, když mohu mlčky setrvávat v blízkosti druhých, aniž bych s nimi vstupoval do styku. Nebyl bych teď dobrým vypravěčem. Možná se lépe uplatním jako badatel.“

Vao’sh se zamračil a jeho laloky se nesouhlasně zbarvily. „Ostatní kruhy si nedokážou vybavit vše do detailů, jako to umíme my. Sága je zaznamenávána písmem, Dio’shi, ale skutečným

úkolem bardů je vymýšlet si příběhy a vzdělávat. Nezapomeň na to. Všichni Ildirané dokáží naslouchat písni nebo snít příběhy, ale my jim je musíme předat. Jsme tím, čím jsme.“

Dio’sh svěsil ramena. „Jsme tím, čím jsme, ačkoliv občas je to velmi obtížné.“

39 DAVLIN LOTZE

Ildirané stáhli ocas, utekli z Crenny a nechali svou kolonii napospas. Hanza zaplatila Mágu-imperátorovi nemalou částku za nesporný nárok a nezpochybnitelné právo usadit se zde, uvnitř hranic ildiranského Impéria. Hanzovní liga považovala už zkrocenou planetu za cennou kořist a Mág-imperátor zase oceňoval nečekaně štědrou platbu, jež mu tak nečekaně spadla do klína.

Jedna rasa zcela zjevně nerozuměla té druhé. Poté, co mikrobiologové prozkoumali crennskou nákazu a prohlásili, že pro lidi není nebezpečná, na planetě přistály první pozemské lodi. Dobrovolníci vyplnili přihlášky už dávno, připravení vyrazit k novému domovu ihned, jakmile se objeví nějaká vhodná planeta.

Oficiální politika Hanzy podporovala expanzi tím, že si upevňovala pozici na mnohých planetách a dbala o zvyšování populace už osídlených kolonií. Najednou, poprvé v civilizovaných dějinách, mělo lidstvo k dispozici dostatek prostoru a veškeré potřebné zdroje. A lidé se zachovali tak, jak jim bylo vlastní: vynasnažili se, aby nabízené co nejlépe využili. Do poslední kapky.

Poté, co přepravní lodě vyložily první osadníky, pustil se Davlin Lotze do nenápadného, třebaže zaujatého zkoumání všeho kolem. Připojil se k první skupině dychtivých kolonistů mířící do crennského města duchů a ačkoliv měl vlastní poslání, choval se přitom stejně jako všichni ostatní. Vyšňořené ildiranské bitevníky ve spěchu opustily systém Crenny, plné vyděšených evakuantů. Ti, kdo jsou stísněni vlastní hrůzou a nedostatkem času, obvykle dělají chyby. Náhodou mohli zanechat na planetě něco důležitého. Prezident Wenceslas, pro nějž Davlin Lotze pracoval, na to alespoň spoléhal.

Tým lékařských specialistů už opuštěné město navštívil, vědci analyzovali povrchovou vodu a prozkoumali místní organismy, aby se ujistili, zda novým osadníkům skutečně nic nehrozí. Existovaly výzkumy tvrdící, že lidé a některé ildiranské kruhy jsou navzdory všem pravidlům genetiky schopni křížení. Bylo ironií osudu, že oslepující choroba hranice druhu nepřekračovala. Skupina osadníků, třebaže poněkud zneklidněná mikrobiologickými pověrami, byla v naprostém bezpečí.

Davlin Lotze o tom ani na okamžik nepochyboval, rozhodl se však neuklidňovat ostatní a místo toho pozorovat jejich reakce. Zajímavá sociologická studie. Už nyní věděl spoustu věcí, které si hodlal nechat pro sebe, než podá hlášení Basilu Wenceslasovi.

Prezident ho vyslal na Crennu a opatřil mu falešné dokumenty, podle nichž byl řadovým pracovníkem. Jeho záznamy se podobaly záznamům jeho kolegů – měl být drobným zemědělcem a ovládat ještě pár užitečných dovedností, jako například práci se dřevem, instalatérství nebo opravy motorů. Kolonisté, jež spojovala vzájemná touha vybudovat si nový domov, ho bez výhrad přijali mezi sebe.

Na palubě dopravní lodi Davlin navázal několik známostí a hodlal vztahy dále udržovat, třebaže neměl v plánu sblížit se s někým natolik, aby bylo možné hovořit o přátelství. Davlin neměl tušení, jak dlouho bude jeho pobyt na Crenně trvat. Předpokládal, že na planetě zůstane, dokud o Ildiranech neobjeví něco důležitého.

Davlin Lotze byl prezidentův prominentní „pozorovatel“ a měl svou práci rád. Věděl kým je, ačkoliv se označení „špeh“ vyhýbal. Jeho specializace exosociologa nebyla zmíněna v žádném posudku ani cestovních dokladech, to však nic neměnilo na skutečnosti, že měl zvláštní schopnost pozorovat mimozemskou kulturu, porozumět jejím tajemstvím a pochopit smysl jemných významových odstínů.

Rychlá evakuace této kolonie poskytla prezidentu Wenceslasovi příležitost odhalit skutečnosti, které by Mág-imperátor raději udržel v tajnosti. Davlin měl psát hlášení, jež poputují na Zemi s loděmi

pravidelně zásobujícími kolonii v prvním, přechodném roce.

Flotila naložených lodí přistála v úrodné, ale opuštěné zemědělské krajině mimo hlavní ildiranské město. Nejprve na zem dosedly přepravní lodě a z nich se vyhrnuli nedočkaví dobyvatelé nového světa, poněkud ztuhlí nedostatkem pohybu po dlouhé cestě. Hned poté přišly na řadu nákladní lodi přivážející vybavení, zásoby a obytné jednotky. Byl to standardní výsadek „nové kolonie“, třebaže jí předchozí obyvatelé značně ulehčili práci.

Během své cesty ke Crenně si kolonisté prohlíželi mapy a satelitní záběry. Na společných setkáních vytýčili hranice a rozdělili ornou půdu podle množství přiděleného jednotlivým rodinám. Jakmile však lodě přistály, lidé se vyhrnuli ven a spěchali se podívat na město, které jim Ildirané zanechali.

Mnoho osadníků dávalo najevo nespokojenost, protože viděli, jak velká část osídlení byla spálena v zoufalé snaze zastavit šíření nákazy. Noví osadníci doufali, že budou moci využívat už existující infrastrukturu.

Zatímco horečná aktivita pokračovala, Davlin zamířil k dovezenému vybavení a nastartoval pásový dopravník určený ke zvedání beden a strojů, jež měly být rozděleny mezi osadníky. Tři muži, které potkal na palubě, se mezitím zuřivě dohadovali, gestikulovali a křičeli na sebe, v tváři celí zrudlí.

Nebylo divu. Vybudování hierarchie mělo pro Crennu stejnou důležitost jako určení názvů ulic a vypracování systému pro distribuci jídla a vody. Davlin byl vzdělanější než kterýkoliv z nich, třebaže to neměl v záznamech, a mohl by se stát hlavním vůdcem. Dostal však jasný úkol – držet se v pozadí a zjistit všechno, co zjistit půjde.

Davlin,vysoký muž s velkýma rukama a úzkými rameny, nebyl dost svalnatý na to, aby působil hrozivě. Měl hladkou, temně hnědou pleť, téměř ebenovou, vysoké lícní kosti a úzké oči. Vlasy nosil vždy ostříhané nakrátko. Dvě bledé rovnoběžné jizvy na jeho levé tváři vzbuzovaly v lidech dojem, že jde o kmenové znaky; ve skutečnosti šlo o následek škaredé řezné rány způsobené vybuchlou

skleněnou lahví – následek nešťastného pokusu jednoho z přátel o výrobu domácího piva.

Mlčky a obratně řídil dopravník naložený bednami do středu ildiranského města. Noví kolonisté pobíhali kolem jako děti zkoumající cizí dům, kam přijely na prázdniny. Prohlíželi si neznámou architekturu a prohledávali opuštěné budovy, zřejmě v naději na nalezení nějakého skrytého pokladu. Davlin je měl v úmyslu obezřetně sledovat a zabavit jakýkoli technický předmět, který by mohl být zajímavý.

Poté, co složil náklad, zaparkoval transportér na náměstí a snažil se vmísit mezi dychtivé průzkumníky. Vybaven skrytou kamerou procházel jednu budovu za druhou, prohlížel si co v nich zbylo a pořizoval záběry architektury ze všech úhlů. Návštěvníci Impéria už byli obeznámeni se základními rysy ildiranských staveb, jeho však víc zajímaly detaily. Zkoumal společné prostory, které nebyly vypáleny do základů, otevíral skladovací regály a studoval, co mimozemšťané považovali za nezbytné ke každodennímu životu.

Okázale bezelstní Ildirané podle všeho žádné informace před Zemskou hanzovní ligou neskrývali. Vždy se stavěli do role spojenců a přátel. Davlin však – stejně jako Basil Wenceslas – měl podezření, že je to jinak. Jejich otevřenost mohla být jen zástěrkou pro informace, jež si přáli utajit před lidmi.

Basil mu jednou během instruktážního setkání řekl: „Poznej svého nepřítele.“ Tady na Crenně měl Davlin Lotze příležitost vytěžit z tragédie Ildiranů, co se jen dalo. Pokud toto opuštěné místo skrývalo nějaká tajemství, Davlin je zcela jistě odhalí.

40 MARGARET COLICOSOVÁ

Den na Rheindic Co měl osmadvacet hodin, ani se čtyřmi hodinami navíc však Margaret a Louis Colicosovi neměli pocit, že mohou svým vykopávkám v klikisských ruinách věnovat tolik času, kolik by bylo zapotřebí.

Ve strmém slepém kaňonu šplhala dvojice xenoarcheologů vzhůru k části opuštěného města, k budovám vytvářejícím křivky a volné kaskády, umístěným pod převisem.

Tunely v zadní části prázdných sídel pokračovaly hluboko do skalního masivu. Buď se kaňon sám během tisíciletí, kdy klikisská rasa zmizela, zařízl do krajiny hlouběji, nebo původní rampy a schodiště vytesané do stěn zcela podlehly erozi. DD a tři černí klikisští roboti jim pomáhali vztyčit žebříky a dočasná schodiště, přičemž využívali skalní výstupky a přirozené záhyby stěny kaňonu tak, aby archeologové měli snazší přístup ke ztracenému městu. Vraceli se ke své práci každý den, sotva první paprsky slunce ozářily poušť.

Margaret ani Louis nedokázali najít žádné šachty, kladkostroje, žebříky ani pozůstatky důmyslnějších přepravních systémů, sloužících k překonání výškového rozdílu mezi dnem kaňonu a městem. Louis se domníval, že umístění obytného komplexu ve výšce sloužilo obranným účelům. „Nebo byli klikissové prostě jen neskutečně vysocí," navrhl žertem. „Vždyť ani nevíme, jak vypadali."

Velcí černí roboti, stojící na vyschlých naplaveninách pokrývajících dno kaňonu, mu však nemohli poradit. „Nic si nepamatujeme," prohlásil Sirix.

Louis se na něj usmál, jako by cizí robot mohl rozumět výrazům lidské tváře. „Pak se musíme vynasnažit, abychom na to přišli. Kvůli vám i kvůli nám."

Arcas se na každodenní práci nepodílel tolik, jak původně doufali. Většinou trávil čas samostatnými výlety do krajiny, a tak, třebaže měl základní znalosti geologie, od něj Margaret nečekala víc, než zprostředkování nezbytné komunikace. Klikisští roboti jí pomáhali daleko víc.

Nejnáročnějším úkolem stále zůstávaly, i po měsíci tvrdé práce, průzkum a mapování možností. Rozpadající se klikisské město bylo tak rozsáhlé, že pouhé vytvoření výzkumného plánu byla úmorná dřina. Louis procházel chodbami a budovami se svým záznamovým

zařízením a pořizoval záběry stěn, struktur, rour, potrubí a dávno ztichlých zkorodovaných strojů, jež po sobě klikissové zanechali.

Na počátku svých studií navštívila Margaret ruiny města Anastaziů v Mesa Verde na severoamerickém Jihozápadě na Zemi, slavnou metropoli z hliněných cihel, jež přetrvala mnoho staletí. Opuštěné klikisské město na Rheindic Co jí terasovité osídlení původních Američanů připomínalo. Bylo stejně tak nepochopitelné a cizí; architektura založená na jiném pojetí estetiky. Stěny měly nesprávné úhly, lichoběžníkové dveře ne vždy začínaly na úrovni podlahy.

Nyní Margaret prováděla stěry ze stěn a našla přitom kout, jenž překvapivě nebyl pokrytý početnými znaky a ideogramy jako většina povrchů. Přemítala, zda se hmyzí rasa dobrovolně zřekla papíru a texturových záznamových metod a dala místo nich přednost zaznamenání své historie a matematiky do pevných stěn svých měst.

Prováděla už chemické analýzy vzorků získaných z klikisských staveb na Corribusu, Llaru a Pymu, klikisských planetách, na nichž prováděli výzkum, a věděla, že zdejší výsledek nebude jiný. Klikissové používali organickou minerální směs bláta, buničiny, křemenného prachu a pryskyřičné šťávy – snad slin? – jež dohromady vytvořily hmotu tvrdší a odolnější než ocel nebo beton, přesto však dostatečně savou a stálou, aby se v ní zachovaly vyryté piktogramy, písmena a matematické rovnice. V táboře bude mít na přemítání o svých záznamech celou noc. Ale přesto – tady, v suchém vzduchu plném prachu, obklopená stíny a možná i přízraky dávno ztracené rasy, to bylo jiné.

Před rokem, v zjizvených ruinách na Corribusu, Margaret bezvýsledně zírala na symboly celé dny. Teprve během noci strávené uvnitř prázdné místnosti, kdy sledovala znaky ozářené měsíčním světlem, si konečně, v náhlém záblesku intuice, uvědomila, že jde o hvězdnou mapu zaznamenávající koordináty vzácných neutronových hvězd. Toto poznání jí umožnilo propojit další poznatky, jež ji nakonec dovedly ke Klikisské pochodni. Teď

by potřebovala zažít něco podobného, aby dokázala přeložit ty nekonečné řady nápisů.

S Louisem poprvé pracovala v Egyptě, kde měli k dispozici akustické mapovací zařízení vyvinuté Ildirany. Díky mimozemské technologii se jim podařilo zmapovat relikty pohřbené hluboko v písku a objevit tak celé město, před dávnými časy zasypané dunami. Tento překvapivý nález jim získal pověst významných archeologů. Pak, na žádost Obranných sil Země, strávili Margaret s Louisem šest měsíců na Marsu, daleko od vojenské základny. Panovaly tam vražedné podmínky, mnohem horší než nekonečný písek a nesnesitelné horko Sahary. Oblečení v těžkých skafandrech zkoumali proslulé pyramidy v Labyrinthu Noctis, aby určili původ známých a záhadných útvarů. Po intenzivní práci však Colicosovi došli na základě detailních údajů k nepopulárnímu závěru, že slavné pyramidy nejsou pozůstatkem mimozemské civilizace, ale přírodním artefaktem, útvarem vzniklým v prostředí nízké gravitace díky neobvyklé krystalické struktuře minerálů obsažených v půdě, a následně po tisíciletí vystaveným povětrnostním vlivům.

Jako xenoarcheologové neměli Colicosovi žádné výstřední tužby, sdíleli společné cíle a zájmy. Byli spokojení se svým nepohodlným a kočovným životem a jejich manželství bylo výjimečně harmonické. Stávalo se, že jeden z nich dopověděl větu, kterou začal ten druhý. Často sedávali společně, ponořeni v myšlenkách, každý u své vlastní práce, a vyměňovali si stručné komentáře. Kdyby se jich však později někdo zeptal, tvrdili by, že spolu vedli dlouhý a zajímavý rozhovor.

Louis se právě vrátil k Margaret ze svého průzkumu, kameru v jedné ruce a osvětlovací panel v druhé. „Mapování další sekce hotovo, zlato.“

Ani k němu nevzhlédla, dál seděla a upírala oči na znaky na stěně. „Udělej…“

„Udělal jsem,“ odpověděl a ukázal jí tenounký nosič s daty.

„Víš, kam ho máš dát,“ řekla a manžel uložil destičku do jednoho z výklenků. Louis často zapomínal na nezbytná opatření při

zajištění dat, ale Margaret se už poučila. Během předchozích vykopávek nejednou ztratili data kvůli prudkým bouřím, prachu hnanému poryvy větru nebo náhlým záplavám.

Oba se vrátili ke své práci, ponořeni do zamyšleného mlčení, sdílejíce vzájemnou blízkost. Protože Louis a Margaret trávili tolik času daleko od civilizace, jejich vztah postupně vykrystalizoval do formy intelektuálního spojenectví. Jejich sňatek byl výsledkem racionální úvahy hodné spíš podnikatelského záměru, než pošetilého mladistvého okouzlení.

Louis ji za chvíli opustil, aby pokračoval v průzkumu prostor, v nichž byla nashromážděna většina klikisských mechanismů. Trval na tom, že některé z těchto dávno umlčených strojů mají stále ještě funkční zdroje energie, hydrauliku či čerpadla. Podle něj bylo město stále živé, pouze spalo, a Louis si byl jistý, že je s trochou správné intuice a spoustou trpělivosti dokáže probudit.

Ještě než zmizel z doslechu, vzpomněla si Margaret na něco důležitého. „Dneska večer, Louisi, nezapomeň; Anton má narozeniny."

„Ano, miláčku. Požádáme Arcase, aby mu poslal zprávu. Jinak by si myslel, že jsme na něj zapomněli."

Jak však Margaret věděla, jejich syn bude nejspíš plně zabrán do svého studia – překladů starých pozemských svitků a interpretací lidských mýtů a legend. Z Antona Colicose se stal stejně zapálený vědec jako jeho rodiče. Daroval své matce malou starožitnou hrací skříňku, kterou si brávala s sebou, ať už ji práce zavedla kamkoliv. Anton věděl, že jeho rodiče jsou na něj pyšní, třebaže mají často příliš mnoho práce, aby mu to připomínali.

Poté, co Louis zmizel v dalších prostorách, Margaret uslyšela bouchání a ťukání, jak zkoumal další stroje. Sama pak bezmyšlenkovitě procházela vyschlými chodbami a místnostmi plnými nepřeložených údajů, literárních děl či záznamů o vědeckých objevech. A možná to nebylo nic jiného, než obscénní hmyzí graffiti… Předávali si klikissové své příběhy ústně, jako lidé nebo Ildirané, nebo to byla čistě racionální rasa? A proč vyhynuli?

Otázky byly jako tikající bomby a Margaret tušila, že pokud nenajde odpověď co nejdřív, může být pozdě.

Na konci dne plného plodné mravenčí práce uslyšela Margaret tiché kovové kroky jejich věrného compa DD.

„Haló? Haló? Margaret a Louisi! Přáli jste si, abych přišel za soumraku. Připravil jsem pro vás výborné jídlo. Sám jsem vymyslel recept, jsem si jistý, že vám bude chutnat. Je už čas, abyste dnes ukončili svou práci?“

Margaret se otočila, pohlédla na compa a třela si přitom ztuhlý krk. „Na to je vždycky moc brzy, DD, ale dneska už víc nezvládneme. Běž a najdi Louise. Nejspíš má hlavu strčenou v nějakém klikisském generátoru.“

Ukázala mu příslušnou chodbu a přátelský compo v ní zmizel, volaje přitom Louisovo jméno.

Všichni tři pak společně sešplhali dolů po kovových žebřících. DD šel jako první, kráčel pozadu, držel osvětlovací panel a svítil jim na cestu. Malý compo ani jednou nezavrávoral, neustále je však upozorňoval na nerovnosti a ostré hrany vrstev usazenin. „Opatrně. Opatrně!“ Margaret jen čekala, kdy jim připomene, že má přístup k modulu první pomoci, jenž může v případě nutnosti nahrát do své omezené paměti.

Než dorazili na dno kaňonu, nohy ji bolely od dlouhého sestupu. Louis ji objal kolem ramen. „Mám ti pomoci, má drahá?“

„Jsi právě tak zmožený jako já, staroušku,“ řekla.

„Jsem však přesvědčená, že nám ta lahůdka, co nám DD připravil, dodá sil.“

„Pokud to ovšem nebude zase táborový tatarák,“ řekl Louis.

„Uložím si tvé chuťové preference do paměti, Louisi.“

Když kráčeli skalnatým kaňonem vyhlazeným dávnými záplavami, Margaret se otočila, aby se ještě jednou podívala na obtížně dostupné město vysoko ve skalní stěně.

„Zajímalo by mě, jestli klikissové trpěli artrózou?“ poznamenala. „A pokud ano, jak se dostávali do svých domovů? Mně by se rozhodně nechtělo každý den stoupat po všech těch schodech.“

„Zvlášť pokud měli více nohou, což je pravděpodobné," odpověděl Louis. „Možná v městech zůstávali natrvalo, jakmile se v nich jednou usídlili."

Zatímco stíny v kaňonu houstly, Margaret hleděla vzhůru a dumala o nepohodlném umístění města. „Podle všeho jde o typický rys. Vzpomínáš na ty vysoké věže na Llaru?"

Struktury na suché a travnaté planetě připomínaly termitiště, byly to vztyčené sloupy vytvořené ze známé směsice bláta a křemičitého prachu, protkané sítí vzájemně propojených tunelů, jež však nepůsobily dojmem hlavních tepen. Některé z tunelů vedly až na úroveň terénu, ani ty však nebyly o nic širší než chodby ve vyšších patrech a nemohly tedy sloužit intenzivní dopravě. Okna byla široká a nebezpečně otevřená do hlubin pod nimi.

Náhle se Margaret začala smát.

Louis na ni pohlédl. DD, vzhledem ke svému naprogramování, věděl, že se sluší smát se společně se svými lidskými pány; zdvořile se tedy uchechtl, ačkoliv neměl ani tušení, v čem vtip spočívá.

„Je to tak prosté, staroušku," řekla Margaret. „A zcela zřejmé. Proč nás to nenapadlo dřív?"

Louis se na svou ženu usmál. Její intuice ji téměř nikdy nezklamala. „Tak, má milá, řekneš mi to už konečně, nebo mě necháš umřít zvědavostí… nebo sešlostí věkem?"

Margaret ukázala na strmou skalní stěnu, po níž právě sestoupili, a velký převis čnící do otevřeného prostoru.

„Uměli létat, jak jinak." Usmála se na něj, neboť věděla, že díky této skutečnosti budou muset přehodnotit některé své základní poznatky o klikisské biologii.

„Klikissové uměli létat."

41 SAREIN

Ještě než odletěla na Zemi, začala Sarein plánovat, jak se stane dokonalou velvyslankyní Theronu, schopnou naplňovat všechny politické cíle, a zároveň dokonalou hostitelkou.

Její práce bude prospěšná jak Theronu tak Hanze, vždyť jí Basil Wenceslas ukázal, že ve své podstatě mají společné potřeby a cíle.

Ano, Sarein byla jiná než konzervativní stará Otema, která nesmyslně bránila svému lidu ve vstupu do společenství Hanzy. Přesto však byla Otema její předchůdkyní a požívala na Theronu velké vážnosti. Sarein by pomohlo, kdyby získala její požehnání.

Sarein tedy uvařila konvičku silné theavy a čekala ve svém pokoji, jenž se nacházel v horní části útesu, kde houbová hmota byla dosud mladá a stěny tak zůstávaly měkké. Sarein jej měla ráda, protože zde bylo mnohem víc světla než ve spodních patrech. Na malý stoleček postavila dva šálky, jeden pro sebe a druhý pro Otemu.

Než návštěvnice přišla, zkontrolovala Sarein svůj oděv a vyzkoušela si náležitý úsměv. Upravila si velvyslanecké roucho, které jí Otema předala, a vyleštila náramky ze Země, jež jí Basil věnoval jako výraz úcty k theronskému lidu a jako dárek na rozloučenou.

Jakmile Otema ve stanovené chvíli vstoupila tichými kroky do místnosti, Sarein povstala, aby ji přivítala. Zelená kněžka vypadala tak staře! Její pokožka byla temně zelená jako noc uprostřed lesa a vzbuzovala zdání tvrdosti, jako by tělo bývalé velvyslankyně bylo vyřezáno ze dřeva. Ozdoby neměla, veškeré její oblečení tvořila jen skrovná rouška zelených kněží. Povšimla si velvyslaneckého šatu, do nějž se Sarein oblékla, a zatvářila se znepokojeně. Linie vyjadřující postavení a symboly dovedností namalované na její tváři se prohloubily, vytečkované čáry jako by naznačovaly, kudy mají vést vrásky. Sarein napadlo, zda bývalá velvyslankyně už teď nepostrádá komfort a kulturu života na Zemi. Mladá žena se rozhodla, že si zádumčivé nálady své předchůdkyně nebude vůbec všímat.

„Byla jsi pryč tolik let, Otemo, nikdy jsme neměly příležitost se vzájemně poznat!“ Nalila staré ženě šálek theavy a ta jej přijala.

„Než odjedu na Zemi za svými novými povinnostmi, napadlo mě, že bychom si měly krátce promluvit.“

Sarein se usmála. Nemyslela svá slova vážně, ale říci je musela. „S tvými zkušenostmi mi jistě můžeš poradit, jak jednat s Hanzou."

„Podělím se s tebou o své myšlenky," řekla Otema upjatě a zvolna. „Ačkoliv se nijak nedomnívám, že jsi ochotná naslouchat."

Sarein usrkávala horký nápoj a snažila se nedat na sobě znát rozladění. „Snad nejsi zklamaná z návratu do světolesa, Otemo? Po tolika letech služby sis to zasloužila."

„Světoles je vždy balzámem na lidskou únavu, bez ohledu na to, jaké probouzející se nebezpečí stromy na rozdíl od nás tuší. Ne, nejsem zklamaná ze svého návratu na Theron. Jsem zklamaná z tebe, velvyslankyně Sarein!"

Otema vyslovila Sareinin nový titul, jako by to byla urážka. Pak se konečně, třebaže velmi váhavě, posadila. „Bojím se toho, jakou škodu můžeš způsobit."

Sarein se krátce zasmála, jako by to byl vtip. „Měla bys mi dát šanci, abych ukázala co umím, Otemo. Studovala jsem na Zemi a jsem obeznámena s jejími zvyky a kulturou. Ve skutečnosti možná rozumím politice Hanzy a obchodu stejně dobře jako ty." Pokud ne lépe, pomyslela si v duchu.

Otema se zamračila. „Jsi inteligentní dívka, Sarein, a já jsem nikdy nepochybovala o tvé schopnosti porozumět podstatě věcí."

Dlouze se napila ze svého šálku a odmlčela se. Viditelně vychutnávala energii, kterou jí semena světostromů dodávala. Zelená barva její kůže získala jasnější odstín.

„Doufám jen, že se tvé porozumění vztahuje i na to, jak křehké je postavení Theronu. Je snadné cítit pohrdání k místům, kde jsme vyrostli, nebo na ně úplně zapomenout. Nedočkavé dítě může považovat náš způsob života za nudný a hloupý, nedovol však, aby třpyt cetek odlákal tvou pozornost od toho, co je doopravdy důležité. Květy jsou nádherné, ale přežijí jen krátce. Kořeny však jdou do hloubky a poskytují stabilitu po dlouhý čas."

Sarein měla sto chutí nezdvořile odfrknout, ale ovládla se. Místo toho jen moudře přikývla hlavou. „Velmi důležitý postřeh, Otemo. Děkuji ti za něj."

Basil jí vyprávěl, jak skličující bývá jednání s Otemou. Bez hněvu či trpkosti odmítala všechny snahy Hanzy získat alespoň minimální kontrolu nad zelenými kněžími. Basil věděl, že nemá cenu pouštět se s „želenou lady“ do křížku, protože Otema nikdy neustoupila. Za Sarein se však všechno změní.

Venku v lese s křikem proletěla dvojice pářících se ptáků. Když se prodírali větvemi, vyplašili roj hmyzu s krovkami jako drahokamy. Otema byla duchem mimo, jako by jí dělalo starosti něco mnohem důležitějšího, než ambiciózní mladá velvyslankyně. „Stromy vědí mnohé – ale některé věci nesdílejí, dokonce ani s námi.“

Sarein se obrnila trpělivostí a zkusila to z jiné strany. „Nejsem zelená kněžka a uvědomuji si, že ty rozumíš světolesu daleko lépe než já. Přesto se budu snažit, abych udělala vše, co bude v mých silách. Kromě toho – vždy budu mít přístup ke členům kněžského stavu, kteří mi poradí nebo pomohou zprostředkovat spojení s Theronem. Světoles bude vědět všechno, co budu vědět já.“

„Pochybuji, mladá dámo, že máš v úmyslu zvát zelené kněží na své… soukromé porady s prezidentem Wenceslasem.“

Otemina neomalenost Sarein šokovala. Mladá žena stěží dokázala skrýt své pobouření.

„Myslíš si snad, že ti tvé intimní styky s prezidentem nad ním dávají jakousi moc, ale varuji tě. Basil Wenceslas sebou nenechá manipulovat tak snadno. Směřuje mnohem dál, než může obyčejná dívka pochopit.“

Sareinina tvář potemněla. „Současně se svým velvyslaneckým pláštěm jsi zřejmě přišla i o takt a cit pro diplomacii, Otemo.“

„Ale nezapomněla jsem, jaká je pravda, Sarein,“ odpověděla stará žena. „K tomu, abych si všimla něčeho tak očividného, nepotřebuji spojení se světolesem.“

Nechala svůj šálek nedopitý, vstala a formálně se uklonila. „Jak se zdá, už jsem ti dala víc rad, než jsi byla ochotná vyslechnout, a proto odcházím.“ Otema vycouvala ke klenutým dveřím v měkké stěně. „Hrej si svou hru, Sarein, ale nikdy nezapomínej kdo jsi a kde

ses narodila. Blíží se těžké časy, stromy to cítí, ačkoliv ani zeleným kněžím neprozradily, co se chystá. Přijde den, kdy budeš vděčná za to, že máš na Theronu spojence.“

42 DOKTOR GERALD SERIZAWA

Oncier jasně zářil – nově zrozené slunce pohlcené jaderným ohněm z náhle zhuštěného jádra. Ačkoliv byl mnohem menší než centrální hvězda soustavy, dokázal planoucí plynný obr rozehřát jádra dříve zmrzlých měsíců.

Záznam z úspěšného zažehnutí Klikisské pochodně se šířil hanzovními koloniemi i po ildiranském Impériu, rozvážen rychlými loděmi na obchodních cestách. Rozhovor se Serizawou poslouchali užaslí diváci na stovkách planet. Slávy si tedy užil dost – vlastně až moc. Teď nastal čas věnovat se skutečné práci.

Ačkoliv byla mladá hvězda malá a poměrně chladná, Serizawa nedokázal pohlédnout do vířící plazmy bez filtrů umístěných přes vyhlídková okna. Projekční obrazovky na konzolách ukazovaly magnetické mapy snímané v určité části spektra. Byl to zázrak a kuriozita. Prohlížel si podivné prchavé obrazy získané krátce po zažehnutí planety – krystalické vyvřeliny ve tvaru dokonalých koulí, třpytivé glóby, jež jako by prchaly před žhnoucím novým sluncem. Margaret Colicosová viděla totéž.

Serizawa se pokusil o co nejjednodušší vysvětlení – dokud bylo kolem tolik novinářů, nechtěl riskovat že vyvolá paniku, nebo zapůsobit dojmem, že on sám neví, co se děje. Neobvyklý fenomén však zůstával i po opakovaných analýzách stále bez vysvětlení. Byl vděčný, že se úkaz už znovu neopakoval.

Serizawa si přejel dlaní po dokonale hladké pleši a zachvěl se. Na palubě observatoře mu bylo bez ustání chladno. Ačkoli hleděl přímo do žhnoucí výhně malé hvězdy, k prokřehlým kostem pod bledou pokožku její teplo neproniklo. Bez ohledu na to, jak nastavil parametry vnitřního prostředí, neustále chodil po stanici s husí kůží na rukou.

Protože gradient hustoty Oncieru byl velmi prudký, nukleární reakce mohly probíhat jen ve velmi tenké slupce jádra, k zažehnutí vodíku to však stačilo. Malé slunce se během několika týdnů změnilo jen nepatrně – stále ještě se podobalo zvolna utichajícímu hurikánu. Dramatickými změnami však procházely jeho čtyři měsíce.

Už za týden měly dorazit první lodě Hanzy s planetárními inženýry, odborníky na terifikaci a geology na palubě. Tito muži, vybavení speciálním zařízením a nástroji, měli začít s realizací dlouhodobých programů přeměny právě rozmrzajících měsíců v obyvatelné planety. Nadcházely vzrušující časy.

Serizawovy tenké rty se zvlnily do úsměvu. „Hmm! Jak si asi kolonisté budou říkat?“

Rád se zaobíral nesmyslnými otázkami a zapřádal na toto téma rozhovory se svými techniky. Největší měsíc Jack, který obíhal novému slunci nejblíže, bude pravděpodobně připraven k osídlení jako první. „Co byste řekli? Jackiané? Jackité?“

Jeden z techniků se do hry s chutí zapojil. „Jackíci zní líp.“

Serizawa pohlédl na obrazovky ukazující nepokojné povrchy ostatních tří měsíců: George, Bena a Christophera. Jako kometární ohony z nich tryskaly gejzíry rozehřátých plynů – hlučně a překotně se z tajícího ledu tvořila nová atmosféra. Plyny vypařující se hned na počátku zmizí ve vesmíru, příliš lehké, aby mohly být zadrženy gravitací měsíců. Časem se zmrzlá jezera odpaří a ledovce se promění buď ve vodu, nebo plynný kysličník uhličitý. Mělo by vzniknout dost vzduchu na to, aby vytvořil souvislou vrstvu.

Jména měsíců, připomínající první čtyři velké krále Zemské hanzovní ligy, probouzela v Serizawovi dojem dávných časů. Lidé považovali několik století za dlouhé časové období, zatímco pro Ildirany, zvláště pro jejich Mága-imperátora, to byl pouhý okamžik. Po většinu existence lidské civilizace lidé selhávali tam, kde bylo zapotřebí dlouhodobého plánování, protože nebyli ochotní překročit časový horizont svého vlastního života.

Serizawa přistoupil k termostatu a zvýšil vnitřní teplotu. Teplo vyzařující přímo z paluby by mělo zahnat chlad. Rychlým třením si zahřál ruce a vracel se k monitorům. Přepínal mezi zvětšenými záběry Bena a Christophera, obíhajících blízko vedle sebe, a George s Jackem, které se nacházely na opačné straně Oncieru. Přehrál si zrychlené záběry povrchů zjizvených krátery a sledoval, jak se v porodních bolestech rychlého tání vyhlazují a praskají. Topografie každého z měsíců se denně měnila, takže na odhady budoucí podoby pevnin bylo ještě příliš brzy.

„Velké tektonické vzedmutí na Christopheru," ohlásil jeden z techniků a přesměroval obraz měsíce zahaleného do mlžných cárů na velkou obrazovku. Oblaka čerstvě uvolněných plynů tryskala jako gejzíry. „Podívejte, támhle se dělá trhlina, kus ledového příkrovu se posunul."

Serizawa přispěchal, aby se podíval, a stále si přitom mnul prokřehlé ruce. „Zatím je velmi nestabilní. Obávám se, že přílet terifikačních specialistů je poněkud předčasný. Byl bych nerad, kdyby výzkumný tým musel čelit takovémuto zemětřesení."

„Přivezou si s sebou těžkou techniku, doktore Serizawo. Ta by měla vydržet konec světa."

„Nebo jeho počátek." Desítka techniků a astrofyziků se shlukla kolem displejů s vysokým rozlišením a pozorně sledovala dění na planetě.

Serizawa vzhlédl právě včas, aby spatřil skupinu třpytivých koulí, jež vlétly do systému a blížily se k mladému slunci.

„Podívejte!"

Vypadaly přesně jako ty, jež viděl na záběrech po zažehnutí Klikisské pochodně, přízraky, které označil jako nepodstatné anomálie. Odhad Margaret Colicosové se však ukázal jako naprosto správný. Lodě.

Náhle pocítil mnohem intenzivnější chlad, než jaký ho doposud na palubě stanice sužoval.

Letka rozzuřených koulí se blížila ohromující rychlostí, jako by to byly můry přitahované plameny Oncieru. Čtrnáct velkých bublin

o velikosti asteroidu zamířilo k bývalému plynnému obru a jeho tajícím měsícům. Vypadaly jako opalizující planety, dokonale kulaté, ale pokryté ostrými výstupky. Skrz průsvitné trupy byla vidět mlha převalující se uvnitř a narážející na složité geometrické struktury. Jako hladoví vlci obklopily cizí koule nejmenší měsíc Ben.

Celá posádka základny se vrhla k oknům. Záře Oncieru se odrážela od krystalických povrchů lodí. Na vrcholcích trojhranných, dokonale pravidelných jehlanů prorážejících přes průsvitnou slupku, jiskřily modré blesky.

„Nahráváte to?“ zeptal se Serizawa. „To je úžasné! Co je to?“

„Podle všeho je zajímá Ben. Možná monitorují…“

Cizí lodě zahájily palbu.

Modré blesky z jehlanovitých výstupků všech čtrnácti lodí se spojily a v jediném paprsku udeřily do už tak nestabilního povrchu Bena. Objevil se žhavý záblesk, jak se hmota planety rozkmitala, když mocné akustické vlny přenášené energetickým pulzem začaly pronikat skalnatým tělesem.

Serizawa zakřičel do komunikačního systému, jako by cizinci mohli jeho slovům rozumět, nebo mu dokonce odpovědět: „Co to děláte? Prosím, dost! Toto je lidské území. Toto je…“ Pohlédl na své kolegy, ale nikdo z nich nebyl schopen cokoliv navrhnout.

Palba pokračovala. Z měsíce vytryskl gejzír plynů, skalnatý kontinent se rozlomil a z odhaleného jádra vyvřelo žhavé magma. Ben se začal třást a pod náporem se rozpadal.

Mlčenlivým cizincům trvalo dvacet minut, než jej proměnili ve žhnoucí uhlíky, které se rozptýlily po vesmíru.

„Můj bože! Proč?“ Technici a astrofyzikové jen zděšeně zírali.

Krystalické glóby plavně opustily trosky Bena a zamířily přímo ke Georgovi.

Serizawova tvář se leskla potem. Ačkoliv měl kůži studenou jako led, uvnitř přímo soptil.Čtrnáct diamantových koulí se shluklo kolem druhého měsíce. Analyzovaly jej? Mapovaly kontinentální šelfy? Trhliny v kůře? Potom zářivé kladivo udeřilo znovu.

Serizawův hněv se změnil v hrůzu. „Vysílejte to! Volejte o pomoc! Signál nejvyšší nouze všemi směry.“

V duchu proklel skutečnost, že v malé posádce observatoře není zelený kněz, jenž by zprostředkoval okamžité telinkové spojení.

„Doktore Serizawo, bude trvat týdny, než zprávu někdo zachytí.“

Serizawa to dobře věděl. Zděšeně a bezradně rozhodil rukama. Člověk umírající při náhlém záchvatu také nepíše dopis, aby si přivolal sanitku, ale nic jiného nemohl dělat.

„Někdo se to musí dozvědět.“

Technici vyslali volání o pomoc bez dalších otázek.

„Jako zpráva v láhvi,“ zavrčel. Zpráva byla vyslána všemi směry v naději, že najde adresáta.

Další členové týmu použili prostředky na palubě observatoře, aby pozorovali a zaznamenali vše: od zášlehů drobících měsíce na kusy až po úplnou destrukci oběžnic.

„Mohly to být pěkné, příjemné planety,“ řekl Serizawa.

Observatoř se nemohla nijak bránit, mohli jen sbírat informace a data… a doufat, že si jich cizinci nevšimnou.

Poté, co se tiché a hrozivé koule vypořádaly s Georgem, přesunuly se ke Christopheru. A nakonec k Jackovi. Všechny měsíce byly anihilovány.

Serizawa plakal. Stál u okna, zíral na dokonalé koule a naprostou destrukci toho, co stvořil. „Proč? Co jsme vám udělali?“

Lodě nevyslaly žádnou zprávu, žádné ultimátum, varování či vysvětlení. Serizawa a jeho tým v observatoři zaparkované na oběžné dráze daleko od žhnoucího Oncieru neměli možnost úniku. A co bylo ze všeho nejhorší, nechápali, proč se toto vše děje.

Čtrnáct obrovitých lodí opustilo zničené planety a chvíli se vznášelo nad pohřební hranicí Oncieru. A pak se jako roj rozzuřených vos vrhly na observatoř.

Technici uskočili od oken, jako kdyby je křehké stěny mohly ochránit. Serizawa se s něčím tak marným neobtěžoval. Jen v posledním okamžiku zavřel oči. Následoval děsivý modrý záblesk. Zatímco zničení čtveřice skalnatých planet nějakou dobu trvalo,

vesmírná observatoř se vypařila během několika vteřin.

43 KRÁL FREDERICK

Za zavřenými dveřmi Paláce šepotu panovalo skutečné zděšení. Král Frederick nevěděl, co má dělat.

Planetární inženýři a odborníci na terifikaci se vrátili na Zemi nejvyšší možnou rychlostí a vyplýtvali přitom nesmírné množství ekti, jen aby přinesli tu strašlivou zvěst. Posádka dorazila k Oncieru v určené době, našla však jen měsíce rozdrcené na prach. Observatoř se vypařila beze stopy, nebyli nalezeni žádní přeživší. Někdo, nějaká síla, všechno zničila.

Všichni občané vzhlíželi ke svému statečnému a mocnému králi a očekávali vysvětlení, útěchu… a starý muž nemohl dělat vůbec nic.

Když se vyděšení odborníci z terifikačního týmu vrátili, odvysílali svou zprávu na tisících pásem – pištěli jako vyplašená kuřata běžící o překot ke kvočně. Hanza nikdy nedostala příležitost získat nad věcí kontrolu a popřít jednou zveřejněné informace už také nemohla. V předpokoji Trůnního sálu Basil Wenceslas zuřil a děsil krále svým otevřeným hněvem.

„Zatraceně! Rád bych tu záležitost pozdržel. Nevíme, jak celou věc hodnotit. Neznáme odpovědi. Všechno bylo zničeno – ale proč? Byl to útok zvenčí nebo nějaká… přirozená událost, jako například zpětná vlna Klikisské pochodně?“

„Můžete se vsadit, že to byl útok,“ řekl generál Lanyan, který stál ztuhle v pozoru, zatímco Basil přecházel sem a tam. Byl povolán z marsovské základny OSZ, aby pomohl řešit současnou krizi.

Frederick smetl ze svého šatu drobný prach a zapátral kolem sebe po poháru sladkého vína. Nabídl Basilovi, ale prezident odmítl; nechtěl, aby cokoliv otupilo jeho mysl. Na rozdíl od něj si Frederick nepřál nic jiného, než otupit hrůzu ve svém nitru. „Basile, mohu oznámit, že vyšetřování probíhá, ale stále ještě nemáme výsledky. Uklidní je to?“

Basil udeřil pěstí do žlábkovaného korintského sloupu.

„Výborný nápad!“ odpověděl kousavě. „Ať to všichni v Hanze vědí. Jsme bezmocní a nemáme tušení, co se stalo.“

„Ale my opravdu nevíme, co se stalo,“ namítl Frederick.

„Nevědí to ani oni,“ odsekl Basil. „Král nesmí nikdy připustit, že tápe v temnotách.“

Frederick se místo odpovědi zhluboka napil vína. Pohlédl na vojáka v uniformě – Lanyana, ne Lansona, připomněl si – a pokusil se v sobě najít důvěru ve schopnost Obranných sil Země reagovat na tuto katastrofu. Generál se chtěl mstít a navrhoval rozdrtit neznámé agresory, aby se do lidských kolonií mohl opět navrátit mír.

„Možná říkám samozřejmou věc, prezidente Wenceslasi,“ ozval se Lanyan, „ale mohli to být Ildirané. Jejich Sluneční flotila byla u Oncieru, pozorovala náš test. Možná se cítili ohrožení, když se tak mocná technologie ocitla v našich rukou. Kdo jiný by to mohl být?“

„Vesmír je velký, generále, a je v něm spousta věcí, kterým nerozumíme,“ řekl král. „Prozkoumali jsme pouze část jednoho spirálního ramene naší galaxie…“

„Fredericku,“ přerušil ho Basil popuzeně, „dokonce ani Ildirané se nikdy nesetkali s jinou cizí rasou. Nechci celou věc zamlžovat vymýšlením neexistujících strašáků. Perspektiva války s Ildirany je děsivá až dost. Na druhou stranu, generále, jsem velmi skeptický, pokud jde o možnosti zbraní Sluneční flotily dosáhnout takové ničivé síly.“

„Máte pravdu. Tohle by muselo být něco zcela nového a Ildirané stagnují už celá staletí.“ Lanyan přistoupil k jednomu z trojúhelníkových oken s vyhlídkou na Měsíční zahradu. Okrasně tvarované keře a sochy byly rozptýleny po stovkách akrů obklopujících Palác šepotu.

„A rozhodně v tom nemohla mít prsty hrstka otrhaných pirátů jako byl Rand Sorengaard. Tuláci můžou toužit po odplatě, rozhodně však nemají technologii umožňující zničit celé měsíce.“

Frederick se poté, kdy ho Basil tak hrubě umlčel, rozhodl nechat si své myšlenky pro sebe. Protože geologická struktura měsíců byla během oteplování nestabilní, možná se prostě rozpadly samy. Slapové síly, tektonické otřesy, únik výbušných plynů. Bylo však směšné domnívat se, že by Jack, George, Ben a Christopher najednou podlehly sebezničujícímu procesu a že by vymrštěné úlomky současně zničily observatoř.

„Musíme zjistit, co tento čin vyprovokovalo a kdo to udělal," řekl Basil. „Zprávy o dalších útocích nejsou, nebo ano?"

Generál zavrtěl hlavou. „Při současné hustotě telinkové sítě však často trvá celé měsíce, než se zpráva rozšíří mezi hanzovními koloniemi, a dostat věrohodné informace z ildiranského Impéria trvá ještě déle."

Basilova tvář při této zmínce potemněla. „Kdyby byli na důležitých místech Spirálního ramene zelení kněží, pak bychom problémy s komunikací neměli."

Frederick se rozhodl, že nastal čas královských činů. „U žezla a meče, Basile, proč teď jitřit staré rány? Lidé čekají na odpověď. Co jim mám říct? Ocením tvou radu."

Basil se na něj zamračil. „Ty především uposlechneš rozkazy."

Král dělal co mohl, aby nedal najevo, jak se ho to dotklo. „Pak mi to tedy nařiď, Basile! Pověz mi, co mám říct."

V očích hodnostářů ve vyhlídkových vzducholodích vypadal noční Palác šepotu jako při Svátku světel. Věčný oheň šlehal z každé věžičky a kupole, z každého kandelábru a mostního oblouku. Davy na náměstí, lidé proudící po mostu přes Královský kanál i ti, kteří měli zvláštní pozvánky do paláce, všichni drželi v rukou svíce.

Obklopen průvodem svých poradců, doprovázen jedním ze zelených kněží sloužících na Zemi a následován uniformovanými vyslanci z důležitých hanzovních planet, kráčel starý král Frederick po promenádě k mostu. Královská garda mu razila cestu a davy kolem něj pozvedaly svíce a lampiony vzhůru.

Stranou lidí, kteří se od něj nejistě odtahovali, stál osamělý klikisský robot a díval se. Frederick se na něj zamračil, měl z něj divný pocit.

Rádci oblékli krále Fredericka do smuteční černi a tlumeného purpuru. Kráčel ztěžka, jako by na svých ramenou nesl nesmírnou tíhu. Hudba hrála pomalou melodii plnou hlubokých tónů, vzbuzující dojem žalozpěvu. Arcipáter Sjednocení už zahájil modlitby a pronesl několik konejšivých slov. Jeho hlavním úkolem bylo lidi uchlácholit – což se příliš nelišilo od role, kterou měl sehrát král.

Když Frederick konečně došel na konec visutého mostu spojujícího obě strany Kanálu, kde jako železní strážní stály čtyři železné sloupy, z nichž se syčením šlehaly k nebi plameny, dav se utišil. Basil ho sledoval z terasy uvnitř hlavní kupole Paláce šepotu. Řídil své techniky, aby věděli, co mají dělat. Správné načasování bude důležité.

Frederick v poslední době dělal chyby a byl si toho vědom, tentokrát ale sebral všechen svůj řečnický um, vzbudil ve svém nitru nejryzejší emoce a do výrazu své tváře a tónu hlasu vložil nejhlubší žal, jakého byl schopen. V koutcích očí se mu třpytily skutečné slzy a jedna z nich mu dokonce začala stékat po tváři. Na záběrech zblízka to bude vypadat dobře.

Konečně zahřměl králův hlas, hluboký a otcovský. „Po mnoho let pomáhala Zemská hanzovní liga lidstvu, aby se šířilo po Spirálním rameni. Osídlili jsme mnoho nových světů a vnesli jsme do galaktické komunity naši civilizaci. Navzdory všem těmto oslnivým úspěchům a pokroku však také někdy klopýtáme.“ Odmlčel se, jako by potřeboval načerpat sílu. „Před nedávnou dobou jsem ohlásil, že se z lidské touhy a důvtipu zrodilo nové slunce. Rodina měsíců, jež ho obklopovala, měla být přeměněna v nové kolonie.“

Frederick svěsil hlavu. „Dnes se cítím jako otec, který ztratil své děti. Neznámý agresor vyslídil naši naději vkládanou do těchto životaschopných měsíců pojmenovaných po mých předchůdcích, a

zcela bezdůvodně na ně zaútočil. My nyní musíme zjistit, co se stalo. A pak ránu oplatit.“

Pozvedl hlavu, aby pohlédl na plameny šlehající z mostních pilířů. „Nejprve však musíme truchlit.“

Frederick přistoupil ke čtyřem sloupům symbolizujícím čtyři zničené měsíce. Vztáhl ruku k prvnímu sloupu. „Tyto plameny měly být věčnou zářivou připomínkou planet osídlených lidmi. Nyní, žel, musí uhasnout.“

Dotkl se kovové základny nejbližšího pilíře. Uvnitř paláce v té chvíli Basilovi technici stáhli přívod paliva a symbolicky tak zářivý plamen uhasili.

Když všechny mostní pilíře potemněly, král odstoupil a vztáhl ruce k davu. „To je poprvé v dějinách Země, kdy byl král donucen udělat něco takového.“

Lidé byli otřeseni. Po koloniích Hanzy se rozšíří beznaděj a nejistota.

„Modleme se, aby to bylo naposledy.“

44 ESTARRA

Theronští dělníci pracovali na tom, aby proměnili prázdné červí hnízdo v nové sídlo, zatímco Estarra trávila čas s Benetem a jeho ratolestmi. Klečela vedle něj, Benet ji vedl svýma zkušenýma rukama a ukazoval jí jak zkypřit půdu a kolik přidat vody.

Se zašustěním větviček a tichými vzlyky vběhla na mýtinu Celli, tvář zvlhlou od slz. „Beneto, něco se stalo s mým plachtounem. Prosím, podívej se na něj! Ty budeš vědět, co mu chybí.“ V náručí držela svého mazlíčka, velkého skoro jako pes. Křídla měl roztažená jako spuštěné plachty.

Sarein by dívenku vyplísnila za její dětinské zaujetí hloupým hmyzem, Beneto však na ni soucitně pohlédl.

„Pojď sem. Tvému plachtounovi se bude na otevřené louce líbit. Vždyť tady je jeho přirozené místo.“ A pohladil zvíře po protáhlé lesklé hlavě. To zakmitalo čtyřmi páry článkovitých nohou, jako by ve snu šplhalo po nějaké velké květině.

Beneto vedl svou malou sestru vysokým bylím a šustící trávou kolem mohutných kmenů světostromů na louku plnou lilií velkých jako džbánky. Nad loukou se vznášeli další plachtouni. Cellin mazlíček se v novém prostředí rychle vzpamatoval, jeho křídla se zachvěla.

„Podívej se na zem, Celli.“ Beneto ukázal na plachtouní křídla roztroušená po louce jako barevná sklíčka. Těla uhynulého hmyzu se rychle rozpadla, ale tvrdá průsvitná křídla zůstala na místě, aby připomínala jejich krátkou, ale oslnivou existenci.

„Každý z nás žije svůj život, sestřičko. Nezáleží na tom, jak dlouho trvá, ale jak s ním naložíme. Já pracuji pro světoles. Reynald se jednou stane Otcem Theronu. Sarein bude brzy velvyslankyní na Zemi. A ty s Estarrou se musíte samy rozhodnout, co chcete dokázat.“ Beneto vztáhl ruku a pohladil štíhlé hmyzí tělo. „Také tvůj plachtoun má svůj život. Co myslíš, čeho chce dosáhnout on?“

„Dělá mi společnost,“ odpověděla Celli. Plachtoun opět zamával křídly a napnul vodítko, aby se připojil ke svým druhům poletujícím nad rozkvetlou loukou.

„A dosáhl toho?“ zeptal se Beneto.

„Je můj. Mám ho ráda.“ Pak ale Celli při pohledu na ostatní plachtouny pochopila, co jí chtěl Beneto říci.

„Ach, možná není nemocný. Jenom se cítí osamělý.“

„Dopřej mu několik dní, aby mohl poletovat po lukách a pít šťávu z květů, Celli,“ řekla Estarra. „Kdyby tě chtěl navštívit, cestu do tvého pokoje jistě zná.“

Děvčátko váhavě uvolnilo sponu vodítka. Plachtoun s elegantním zamáváním křídel vzlétl. Jako by okamžitě nabral sílu, ladně zakroužil, nadnášen stoupavými vzdušnými proudy. Poté zamířil k zářivým květům, kde se dotýkal svých druhů, aby s nimi mohl komunikovat prostřednictvím feromonů nebo neslyšitelných zvukových signálů.

Dlouho se dívali jak tančí ve vzduchu, aby se nakonec všichni tři společně vrátili do města v houbovém útesu.

Jen uplakaná Celli se stále ohlížela přes rameno…

Té noci, poté, kdy Celli na svém slamníku dávno usnula, se plachtoun vrátil. Vletěl dovnitř oknem otevřeným do džungle, přistál na spícím těle a roztáhl na něj křídla jako plášť. Dívenka se zavrtěla a něco zamumlala, neprobudila se však. Nádherný hmyz naposledy zatřepotal křídly a pak zemřel na její přikrývce.

Estarra, dlouhé vlasy stažené tak, aby jí nepřekážely, se připojila ke skupině dělníků pracujících na úpravách prázdného červího hnízda. Muži odstraňovali nečistoty, které červi zanechali uvnitř, oškrabovali stěny a vyhlazovali přepážky a označená místa tak, aby v nich mohly být proraženy dveře či vytvořeno místo pro nábytek. Nějakou chvíli jim trvalo, než zmapovali křivolaké chodby hnízda, teď už však obytný komplex začal nabývat definitivního tvaru.

Protože červi nestavěli svá obydlí podle lidských nákresů, nezbylo Theroňanům než se se základní strukturu chodeb smířit. Některými z tunelů bez problémů prošel vzpřímený člověk, jinými se bylo třeba plazit. Lidé se však bludišti dokázali přizpůsobit.

Z červího hnízda se mělo stát živé sídliště. U Otce Idrisse a Matky Alexy už mnoho rodin žádalo o nový byt právě zde.

Venku se dva odvážní mladíci honili na kluzácích vyrobených z plachtouních křídel a několika kusů dosud funkčního zařízení ze starého Caillého. Estarra zatoužila hrát si s nimi, měla však své povinnosti. Toto červí hnízdo sama objevila a chtěla zde zanechat svůj otisk. Konstruktéři se na Estarru nejprve dívali svrchu, mysleli si, že se jim bude jen zbytečně plést pod nohy. Dívka však byla stejně pilná a zapálená jako oni sami.

Právě pracovala uvnitř na venkovní stěně hnízda a za pomoci žáru prořezávala buničitý materiál. Konečně se dostala až na druhou stranu a vytvořila zářez, z nějž se mělo stát hlavní okno. Bude ozdobné a barevné… a bude připomínat Cellina miláčka.

Poté, co vyřízla otvor, uchopila Estarra první velké křídlo z mrtvého plachtouna. Vypadalo jako trojúhelníkový kus barevného skla. Plachtouní křídla postupně pokryjí všechna okna a světlíky a pokoje se rozzáří záplavou duhového světla. Jakmile Estarra

připevnila na okno dva páry křídel, místnost získala atmosféru starobylé gotické katedrály.

Tmelem z mízy natřela Estarra okraje okna, aby udržela pestrobarevná křídla na místě. Lepivá hmota brzy ztuhne a bude tvrdá jako železo. Nakonec ustoupila dozadu, aby obdivovala své dílo. Byla to krásná ozdoba nově vznikajícího sídla a každý ji uvidí. Estarra si pomyslela, že se to její malé sestřičce bude líbit.

45 NIRA

Ačkoliv nyní, jakožto zelená kněžka, měla nové a důležité povinnosti, Nira se stále ráda věnovala svým dřívějším činnostem. Alespoň jednou za týden si udělala čas a vyšplhala do korun stromů, aby mohla dychtivému světolesu číst. Nedokázala si představit vznešenější úkol. Sedávala na silné větvi a ze rtů jí plynula procítěná slova příběhu o siru Gawainovi a Zeleném rytíři. Sama neměla tušení, jak příběh skončí, a cítila, že stromy jsou stejně zvědavé jako ona. Přes nahou kůži vnímala jejich živou odezvu.

Jakmile dočetla, polaskala šupinatý kmen a znovu zkoušejíc svou nově nabytou schopnost navázala se stromem spojení a vklouzla do telinkové sítě všeobjímajícího lesa. Nyní měla přístup k nekonečným databázím plným informací, stromy však byly něčím víc než pouhou encyklopedií. Mohla se s nimi radit a využívat syntézy všech dat, která les kdy nashromáždil. I světoles však měl svá tajemství a nesděloval je ani tak důležitým osobám jako byl Yarrod.

Jen tak pro radost požádala Nira světoles o další příběhy. Její mysl jimi byla náhle zaplavená až po okraj. Čekalo ji několik bezesných nocí plných živých snů, než všechny informace stráví. S vděčným povzdechnutím přerušila telink.

Nira ucítila, jak se stromy kolem ní chvějí, a rozpoznala, že se blíží jiný zelený kněz. Nemusela ani zvednout oči, protože les poznal v novém příchozím Otemu, jež sloužila mnoho let jako

velvyslankyně na Zemi. Nira se otočila, překvapená a zahanbená. Přísná ale moudrá kněžka jistě nehledala ji.

Ačkoliv byla; zvlášť v očích mladičké Niry; neskutečně stará, vyšplhala se Otema vzhůru s obratností stromové ještěrky. Přisedla k Niře na větev a zahleděla se do lesa.

„Vzpomínám si jak nadšená jsem byla, když jsem přijala zelenou; kolik věcí jsem se musela naučit…“ Konečně obrátila svou pozornost k Niře, v temných očích nepřítomný, skoro toužebný výraz. „Ani po více než sto letech mi majestát světolesa nezevšedněl. Stromy mě okouzlují stejně jako když jsem byla v tvém věku.“

Nira nevěděla, co říct. „Já… děkuji ti za tvou otevřenost, velvyslankyně Otemo.“

„Říkej mi jen Otemo, dítě. Zelení kněží si na titulech nezakládají.“

„Ano… Otemo.“ Nira sebrala odvahu a zeptala se: „Jsem překvapená, že tě tady potkávám. Hledáš někoho?“

„Ano. A našla jsem ho.“ Byla to podivná scéna: dvě ženy sedící bok po boku na větvi v koruně vysokého stromu. „Yarrod mi prozradil, že tě tu mohu najít, jak čteš stromům, ačkoliv dnes není tvůj den.“

Nira v obranném gestu přitiskla čtecí zařízení k hrudi. „Každý sloužíme světolesu podle svých schopností a zájmů.“ Dotkla se temných linií kolem svých úst. „Mám odbornost předčitatele a jsem tu ráda.“

„Takže tobě se líbí historie? Dobrodružství, legendy a mýty?“ Nira se pokoušela v tónu jejího hlasu postřehnout stopu kritiky, ale žádnou nenacházela, proto jen přikývla.

„Zajímavé,“ řekla Otema. „Zjistila jsem si údaje o tvé rodině a zajímalo by mě, odkud se vzal tvůj zájem o legendy. Vyprávěla ti matka pohádky, když jsi byla malá?“

„Ale vůbec ne! To je vlastně jeden z důvodů, proč jsem tak vděčná za spojení se světolesem – otevřel se mi nový vesmír, něco, co jsem doma vždycky postrádala.“

Nira Khaliová, nejstarší z osmi dětí, pocházela z poměrně chudé rodiny, která žila ve starším obytném komplexu vytvořeném z červího hnízda. Několik pokojů bylo kdysi pohodlným místem k životu pro její rodiče, s rostoucím počtem potomků však začaly praskat ve švech. Jakmile se Nira stala novickou, rodina byla smutná, že ji opouští, ale zároveň vděčná za kus volného místa.

Nira byla vždycky přemýšlivá čtenářka, zatímco její sourozenci dávali přednost práci na zahradě a v sadu. Rodiče trávili volný čas zábavou a hrami, navštěvovali festivaly a setkávali se s přáteli. Nira si však raději četla.

„Hledám někoho, kdo má rád příběhy," řekla Otema. „Taková osoba by byla velkým přínosem pro můj další úkol."

Niře se zatajil dech, byla zvědavá, co má Otema na srdci. Pamatovala se na doby, kdy si čítávala sama, opřená o zakřivenou stěnu červího hnízda, a vychutnávala vzácné chvilky samoty. Nira měla svou rodinu ráda, skutečnost však byla taková, že jí nikdy nerozuměli. Někdy ji napadalo, jestli není jako kukačka, která se vylíhla v cizím hnízdě. Nira měla tisíce otázek, zdvořile však čekala, ačkoliv jí oči svítily nedočkavostí.

„Reynald se vrátil ze své pouti," pokračovala Otema. „Navštívil mnoho planet, hovořil s velkými vůdci a viděl mnoho neobvyklých kultur."

„Zprávám z jeho cest jsem naslouchala s velkým zaujetím," řekla Nira. Přeje si snad Otema, aby promluvila s Reynaldem, zpracovala jeho zkušenosti a podělila se o ně se stromy?

„Ildiranský První následník Jora'h prokázal Reynaldovi velkou laskavost. Říká ti něco Sága sedmi sluncí?"

„Ale jistě," odpověděla Nira. „Má to být nejdelší zaznamenaný epos. Trvalo by několik let, než by jej někdo jen přečetl."

„Za několik let bys přečetla pouhý zlomek," odpověděla Otema. „Reynald obdržel svolení ke studiu Ságy pro dva zelené kněží. Je nám dovoleno ji číst a vyprávět příběhy ratolestem, které si přivezeme. Četba Ságy je úkolem na mnohem delší dobu, než jakou skýtá jeden lidský život."

Nira zalapala po dechu a přikryla si ústa. V hrdle jí vyschlo.

„Protože mé poslání na Zemi skončilo, Otec Idriss a Matka Alexa hledali úkol, který by mě zaměstnal. Byla jsem pryč ze světolesa příliš dlouho a ani teď nemám v úmyslu jen tak sedět a zalévat ratolesti.“

Nira přímo nadskočila. „Letíš tedy na Ildiru?“

„Ne sama, dítě. Je to velký úkol a Reynald dostal svolení vyslat dva zelené kněze.“ Otemina tvář se rozzářila. „Niro, ráda bych tě požádala, aby ses stala mou osobní asistentkou, společnicí a žákyní. Společně odcestujeme na Ildiru ozářenou světlem sedmi sluncí.“

Niřini rodiče ani nemohli uvěřit tomu, jaké štěstí jejich dceru potkalo, třebaže jim nějakou dobu trvalo, než tu novinu strávili. Garris a Meena Khaliovi nikdy nepřemýšleli o jiných planetách; světoles na Theronu se táhl mnohem dál, než sahala jejich představivost. Nira sama měla potíže pochopit, že bude cestovat přes celé Spirální rameno do hlavního města rozlehlého cizího impéria. Bude pryč z Theronu celé roky, daleko od světolesa, daleko od ostatních zelených kněží i od své rodiny.

Alespoň si procvičí svou schopnost telinku – dokud se mohla dotýkat třeba jen jediné ratolesti, zůstávala ve spojení s celým světolesem. Neměla důvod ke strachu, pouze k radosti.

Nira obědvala společně se svou rodinu v jejich přeplněném bytě. Garris chtěl svolat všechny sousedy, aby se s Nirou mohli rozloučit. Mohla to být nádherná oslava, skvělá příležitost pro vzájemné setkání. Nira se však zděsila při představě takového shromáždění a vymluvila se, že má příliš mnoho práce. Obchodní loď, která je měla odvézt na Ildiru, odlétala ani ne za den.

S úsměvem sklouzla pohledem z unavené tváře své matky na věčně usměvavý otcův obličej. „Mám pro vás překvapení, než odjedu. Poprosila jsem o laskavost a bylo mi vyhověno.“

V návalu nově získaného pocitu důležitosti poslala Nira žádost Otci Idrissovi a Matce Alexe a stará velvyslankyně přiložila své doporučení. Den před odjezdem obdržela zprávu, že její žádost byla milostivě vyslyšena.

„Otče, podařilo se mi pro naši rodinu získat horní místnosti v novém červím hnízdě, které objevila Estarra.“

Usmála se, když rodiče nevěřícně zalapali po dechu.

„Jakmile budete připraveni ke stěhování, můžete si vybrat mezi těmi největšími pokoji.“

Garris, ohromen tak nečekaným štěstím, vykročil kupředu, aby svou dceru neobratně objal. Matka nemohla věřit vlastním uším. „Děkujeme ti! Děkujeme!“

Nira pocítila rozpaky nad jejich vděčností a její kůže se zbarvila do sytějšího odstínu zeleně. „Jsem ráda, že jsem mohla udělat něco pro svou rodinu, ještě než se vydám na cestu.“

46 JESS TAMBLYN

Na Plumasu, domově klanu Tamblynů, se shromáždili Tuláci k pochmurnému obřadu.

Bram Tamblyn byl pohublý a bledý. Starý muž mechanicky vykonával svou formální povinnost a vítal zástupce důležitých klanů. Výraz jeho tváře se měnil od kamenné netečnosti po náhlou beznaděj, když mu hosté vyjadřovali svou soustrast.

Jess, nyní jediný syn, stál vedle svého otce, otřesený ale odhodlaný nalézt v sobě sílu za oba. Měl na sobě teplou vestu a lemovanou kapuci stínící obličej. Kdykoliv vydechl, u úst se mu srážela pára, Jess však cítil spíš otupělost než chlad. Bylo jeho povinností být zde, aby uctil památku svého bratra. Jako zástupci klanu přišli také čtyři jeho strýci, Bramovi bratři, kteří, jak Jess věděl, budou muset převzít mnohem aktivnější roli v rodinném podniku.

Zatímco mluvil s ostatními vůdci klanu a přijímal jejich upřímně míněná slova útěchy, všiml si v jejich očích ještě něčeho jiného, než jen sdíleného žalu. Byl to strach. Nikdo nevěděl, co způsobilo havárii na Golgenu. Nikdo nedokázal odhadnout, co vyprovokovalo útok na těžer Blue Sky… a nikdo nedokázal říci, zda se to nebude opakovat.

Mluvčí Okiahová na pohřeb nepřijela. Byla příliš stará, její tělo opotřebované a kosti po mnoha letech strávených v prostředí nízké gravitace křehké. Místo sebe poslala svou nástupkyni Cescu Peroniovou. Jess ji pozdravil, jakmile sestoupila z šachty vedoucí tlustým příkrovem ledu. Jeho už tak rozjitřené srdce se rozbušilo, protože si opět uvědomil, co ji sem přivádí.

Když jim Del Kellum na Randezvous předal svou strašlivou zprávu, mohli alespoň mlčky sdílet své ohromení. Teď Cesca přijela na Plumas oblečená do smutečního šatu tulácké vdovy. Ačkoliv byla s Rossem jen zasnoubená, tmavě modrý a temně fialový oděv se zeleným lemováním působil patřičně a vhodně. Jindy zářivé barvy vystřídaly tlumené odstíny, geometrická výšivka Tuláckého Řetězu, symbolu rozdílných klanů spojených jednotnou kulturou, zdobila její teplý šat i lem kožešinou podšitých bot.

Jessova mladší sestra Tasia stála sama na ledové plošině se svým compem EA po boku. Tasia obvykle milovala společnost, povídala si s hosty a pokoušela se předvádět nejrůznější kousky, dnes se však zdála zasmušilá a zmatená, rozzlobená na neviditelného nepřítele. Její strýci stáli vedle ní, jakmile však Tasia uviděla Cescu ve smutečních šatech, otočila se a utíkala do okrouhlých budov chráněných proti větru a dokonale zvukově izolovaných. Tam se, konečně sama, rozvzlykala.

Plumas byl pokrytý kilometry silným ledovým pláštěm plovoucím na hlubokém moři, jež zalévalo malé skalnaté jádro. Ledový příkrov občas pukl jako vyschlá kůže, prasklinami pak na povrch proudila tekutá voda, jež vzápětí zmrzla na kámen. Hluboko pod ochrannou slupkou, ohříván tlakem ledu, slapovými silami a zvolna chladnoucím jádrem, se skrýval tekutý oceán. Ambiciózní Tuláci led provrtali, aby mohli čerpat vodu pro svou potřebu. Předkové klanu Tamblynů se začali věnovat těžbě vody systematicky. Obchodovali nejen s životadárnou tekutinou, ale začali nabízet také kyslík a palivo pro pomalý raketový pohon, které Tuláci nezbytně potřebovali. Rodina Tamblynů vyhloubila pod ledovým příkrovem měsíce prostor, v němž zbudovala svůj domov.

Tuláci dopravili do bublin pod ledem malé prefabrikované buňky, jež postavili na stabilních útesech vyčnívajících z podzemního moře. V oceánech Plumasu se vyskytoval původní plankton, řasy a dokonce hlubinné hlístice, které tu žily nezměněné po celé věky. Když s sebou Tuláci přinesli svá umělá slunce, plumaský ekosystém přímo rozkvetl. Fosforeskující světlo ozařovalo ledový strop jako polární záře navždy lapená v zamrzlém nebi.

Plumas byl jedním z nejúžasnějších tuláckých sídel, zářný příklad toho, jak vynalézaví kočovníci dokázali nalézt skulinu i tam, kde by ji nikdo ze Zemské hanzovní ligy nehledal. Jessova rodina toto místo objevila a proměnila je v opevněné a skryté útočiště.

Bram Tamblyn už sotva stál na nohou. Ačkoliv to byl houževnatý a zocelený muž, tahoun, který nikdy nepolevoval, nyní se zdálo, že se každou chvíli zhroutí.

„Proč si nejdeš odpočinout, otče? Promluv se svými bratry. Já se postarám o přípravy. Dřív než za čtyři hodiny nezačneme."

Bram neodpověděl. Zdálo se, jako by synovým soucitem pohrdal. Žena mu zemřela už před lety, zahynula při nehodě na povrchu a její tělo spadlo do zamrzající ledové trhliny, kde bylo uvězněné a nedotčené uchováno navždy, skryté před lidskými zraky. Oči starého muže teď byly zarudlé a linie vrásek v mrazem rozpraskané tváři ještě hlubší než jindy.

Jess se cítil nesmírně osamělý, jak tam stál na ledovém molu a hleděl do šedivých vod vnitřního oceánu. Kdyby se tak mohl proměnit v sochu! Vzhlédl vzhůru ke klenutému pevnému nebi. Strop byl modrý a bílý, prozářený umělými slunci zapuštěnými v ledu, žhnoucími koulemi, z nichž krystalicky čirou slupkou vyzařovalo světlo. Jess se zachvěl a šel se podívat, zda by nemohl ještě před začátkem pohřbu nějak utěšit svou sestru. Toho dne ho čekalo ještě mnoho povinností.

Návštěvníci z jiných klanů a pozůstalí členové Tamblynovy rodiny se shromáždili na ledovém útesu. Plumas byl tichý, zvuky

zde zněly tlumeně. Z ledu se odpařovala lehká mlha, která se jako dech spícího draka vznášela nad klidnou, rtuti podobnou hladinou.

Starý Bram, oblečený do mnoha vrstev, s rozedraným pláštěm přes ramena, vypadal jako vycpaný strašák. Stál v ledovém přístavišti několik metrů nad klidným oceánem. Jess a Tasia stáli vedle něj, Cesca jen o krok za nimi. Na vodě plula hranatá schrána vyrobená z drahé lisované celulózy. Každé prkno muselo být dovezeno tuláckými obchodníky a dopraveno pod povrch. Většinu nákladů hradila Mluvčí Okiahová a její klan, Bram ale trval na tom, že jí vše splatí. Uvnitř plovoucího kontejneru ležela figurka zpodobňující Rosse Tamblyna, zabalená do několika kusů starého oblečení, jež nechal doma, když se rozešel s otcem.

Jess se nabídl, že pohřební řeč pronese sám, Bram o tom však nechtěl ani slyšet. Poté, co vyzval moudrost Hvězdy, promluvil starý muž třaslavým hlasem, jenž se ozvěnou rozléhal nad hladinou. „Toto je vše, co zůstalo po mém synu Rossovi. Neznámý nepřítel, jenž zničil těžer Blue Sky, nezanechal ani trosky.“ Šlachy na Bramově krku se napjaly jako provazy. „Zůstaly nám však alespoň vzpomínky na něj, na časy strávené společně…“ Hlas mu zakolísal a zlomil se. „A zůstal také pocit viny za to, že nebyly učiněny věci, jež učiněny být měly.“

Bram pozvedl zrak k pevnému nebi. „Toto je na jeho památku.“

„Toto je na jeho památku,“ opakovali ostatní.

Jess a Tasia vystoupili kupředu a ulomili konce vzduchem aktivovaných zápalnic. Jasné pochodně podrželi nad temnými vodami chladného oceánu. Bram Tamblyn sáhl do jedné ze svých početných kapes a vytáhl další zápalnici, takže za chvíli zaplály všechny tři společně.

„Ross byl mé nejstarší dítě. Byl jako oheň, horký a prudký…“ Bramovi se zachvěl hlas. „Ano, Ross byl prudký. Světlo jeho života však pohaslo příliš náhle.“ Všichni tři najednou pak hodili své pochodně na vor vystlaný dřevnatými stonky mořských chaluh, napuštěných zápalnou látkou.

Chaluhy vzplanuly a Rossovu sochu zahalil černý dým. Bram odvázal lano z kůlu zaraženého do ledové kry a tyčí odstrčil prám od břehu. Jak plameny vyšlehly výš, plavidla se zmocnil proud, jenž je zvolna unášel na volné moře.

Jess dělil svou pozornost mezi pohřební hranici a otce a přál si, aby mu byl schopen pomoci víc. Navzdory jejich roztržce byl starý muž na svého prvorozeného syna hrdý a obdivoval ho za to, co dokázal.

Zatímco hořící prám odplouval do dálky, oheň hořel stále jasněji, až se po nízkém ledovém nebi roztančily oranžové odlesky plamenů. Primitivní hlístice, přitahovány světlem, vypluly z mořských hlubin a vystrkovaly z vody své hladké hlavy bez očí, jimž dominovala okrouhlá ústa vybavená drobnými, diamantům podobnými zuby určenými zřejmě k prokousávání tunelů v ledových stěnách.

Jakmile diváci spatřili vzácná stvoření, zalapali překvapeně po dechu. Cesca přistoupila blíž k Jessovi. Cítil její blízkost, třebaže neodtrhl oči od vlnících se těl shromážděných kolem pohřebního voru.

Hlístice obklopily pohřební prám, který se, pohlcován nyní již uhasínajícím ohněm, začal rozpadat na žhnoucí uhlíky, a začaly vydávat zvláštní houkavé zvuky vytvářející děsivý ale nádherný chór odrážející se od klenutého zmrzlého stropu.

Podivný smutek znějící v písni hlístic už Jessovo srdce nedokázalo snést. Cítil, jak mu Cesca láskyplně svírá paži, a když se otočil k otci, ke svému úžasu spatřil, že mu po tvářích stékají slzy.

47 GENERÁL KURT LANYAN

V ruinách systému Oncieru nezůstali žádní přeživší, žádná těla, dokonce i trosek bylo málo – zkrátka nic, co by mohlo prozradit, jaký osud potkal doktora Serizawu a jeho tým. Čtyři měsíce se nyní proměnily ve vlažnou suť rozptýlenou ve stále se rozšiřujícím pásu kolem nové hvězdoplanety.

Generál Lanyan sem však se svou průzkumnou lodí nepřiletěl proto, aby truchlil.

Neměl tušení, co nebo kdo by mohl být tím nepřítelem. Ať už však u Oncieru zaútočilo cokoliv, mělo to dost síly, aby to rozdrtilo celé měsíce.

Prezident Wenceslas ho vyslal se zvláštním pověřením zjistit, jak by Obranné síly Země mohly chránit sebe a koloniální planety proti této hrozbě.

Zatímco výzvědné plavidlo kroužilo kolem zažehnuté planety, průzkumný tým pořizoval záběry trosek. Lanyan obsadil svou loď těmi nejlepšími techniky a odborníky na komunikaci. Bude zapotřebí podrobné analýzy, aby dokázali určit, které ze zlomků kroužících kolem nové hvězdy byly částmi měsíců a které pocházejí z observatoře.

„Ti vědci tu byli úplně sami," zavrčel. „Nemohli ani volat o pomoc. Kdyby nám ti prokletí Theroňané poskytli dostatek zelených kněží, mohli jsme jednoho poslat sem, aby zprostředkoval okamžité telinkové spojení. Doktor Serizawa by nám poslal zprávu při prvních náznacích potíží. Alespoň bychom věděli, co se stalo."

Lanyan nechápal, proč prezident Wenceslas jednoduše nedonutí krále, aby vydal rozkaz a povolal tolik zelených kněží, kolik jich bylo zapotřebí. Jak by mohli primitivní obyvatelé lesa vzdorovat soustředěnému náporu OSZ, kdyby se Hanza rozhodla jednat z pozice síly?

Geolog vzhlédl od své pracovní stanice. „Nějaké informace se dají zjistit už při prvním ohledání, pane. Veškerá suť vykazuje stejný stupeň chladnutí. Destrukce tedy musela proběhnout ve velmi krátkém čase. Ve skutečnosti až nepochopitelně krátkém. Odhaduji, že všechny čtyři měsíce i základna byly zničeny v průběhu několika hodin."

„Hodin!" Generálu Lanyanovi se zatočila hlava. „Co by mohlo zničit celé měsíce během pár hodin?" Proti čemu to tu stojíme?

Pilot se obrátil k Lanyanovi. „Nebylo možné, aby pomoc dorazila včas, i kdyby měl doktor Serizawa možnost telinkového

spojení. Z nejbližších základen OSZ by to nejvyšší rychlostí trvalo skoro týden. Jednoduše neexistoval způsob, jak bychom jim mohli pomoci.“

„Pak bychom tedy ztratili i zeleného kněze,“ připustil Lanyan. „Ale aspoň bychom sakra věděli, co se tu dělo!“

Cloumal jím vztek, když si uvědomil, že ho na jedné straně omezuje vzdor několika zelených milovníků stromů, a na straně druhé rychlost světla. Pomalost a předvídatelnost šíření standardního elektromagnetického signálu však mohla být nyní výhodou. Serizawovo nouzové volání bylo jistě vysláno na všechny strany, a vzdálenost, kterou signál urazil, se dala lehce spočítat. Pro Lanyana nebylo problémem, aby se přepravil na dané místo prostoru a zprávu přijal.

Výzvědná loď kroužila kolem Oncieru a cestou nasnímala sérii záběrů. Pak jako koule vržená z praku vystřelila opět do volného vesmíru, pryč od nově zrozené hvězdy.

„Potřebuji rychlou analýzu, poručíku,“ řekl generál a přimhouřil své ledově modré oči. „Provedli jsme odhad času, kdy došlo k útoku. Nyní spočítejte, jak daleko od té doby dorazil signál vyslaný všemi směry. Chci jej zachytit, než zeslábne.“

Poručík u své stanice prohnal vstupní údaje rychlými počítači a sdělil odpověď.

„Zažehněte motory!“ Ačkoliv nebylo cítit žádné silné zrychlení, loď vystřelila kupředu nyní rozmazaným časoprostorem, aby zachytila elektromagnetický signál, nyní už celé týdny starý.

Protože ildiranský hvězdný pohon umožňoval cestovat rychlostí dalece převyšující rychlost světla, generál Lanyan měl výjimečnou příležitost předběhnout čas a dostihnout jakoukoli zoufalou zprávu, kterou by doktor Serizawa během záhadného útoku snad odvysílal.

Na základě hlášení terifikačního týmu a nově získaných údajů dokázali experti poměrně přesně odhadnout, kdy ke katastrofě došlo. Díky přesným časovým souřadnicím mohla Lanyanova rychlá loď zaujmout vhodnou pozici a přijmout signál, až ji bude míjet.

Doma na Zemi vyslal prezident Wenceslas prostřednictvím krále Fredericka oficiální a květnatou nótu, v níž jako jeden suverénní panovník druhého žádal Mága-imperátora o pomoc, nebo alespoň o informace týkající se neznámé hrozby. Adar Sluneční flotily doručil královo poselství se vší diplomatickou formálností svému vladaři na Mijistru. Ildiranský vůdce sice vyjádřil své nejhlubší překvapení a zděšení, o celé záležitosti však nevěděl zhola nic. Tak to alespoň tvrdil.

Generál Lanyan sice pochyboval, že by pompézní Sluneční flotila měla dostatečnou palebnou sílu, aby zničila celé planety, v nevědomost Mága-imperátora však nevěřil ani na vteřinu.

„Už jsme téměř na pozici, pane," hlásil pilot-navigátor.

„Dobře. Vypněte mezihvězdný pohon a otočte se. Zaparkujeme tady a počkáme."

Hvězdné pole se vrátilo zpět do normálu a Lanyan hleděl do prázdnoty prostoru. Široko daleko nebylo ani známky po nějaké planetární soustavě. Pokud by spoléhali na pevné přijímací stanice, trvalo by celá desetiletí, než by někdo Serizawovu zprávu zachytil.

„Brzy se to dozvíme," řekl víceméně pro sebe.

„Za předpokladu, že doktor Serizawa opravdu nějakou zprávu vyslal, generále," připomněl mu palubní inženýr.

„Jistě to udělal," odpověděl Lanyan. „Pokud stanice nebyla zničená jako první."

Výzkumná loď nehnutě visela v prostoru, zatímco se galaxie zvolna otáčela kolem nich. Průsvitné cáry jasné mlhoviny vyplňovaly daleké pozadí.

Po patnácti minutách, kdy už ho začaly bolet zaťaté čelisti, začal být Lanyan netrpělivý. „Zvolna vpřed poloviční rychlostí světla! Musíme dělat, co je v našich silách, abychom zprávu zachytili."

Loď se pohnula kupředu, širokopásmové přijímače nastražené a nedočkavé zachytit elektromagnetický impulz vyslaný před několika týdny. „Jak velké je rozpětí ve vašich propočtech?" zeptal se poručíka znepokojeně.

„Jistě méně než jeden den, pane. Údaje byly poměrně…"

Náhle displeje ožily přílivem statického šumu. Generál vstal a upřel pohled na hlavní obrazovku. Signál se projasnil a objevila se tvář doktora Serizawy.

„…útočí! Neidentifikovatelné kulovité lodi. Neobvyklá konfigurace. Můj bože, už zničily jeden z měsíců!“

Serizawa se otočil. „Věřili byste, že může existovat taková palebná síla? Ukaž jim záběry z vnějších kamer,“ vyštěkl na jednoho ze svých asistentů. „Pošli jim užitečné informace, na můj obličej nejsou zvědaví.“

Záběr se změnil a Lanyan v úžasu hleděl na válečná plavidla ve tvaru krystalických koulí a na praskající modré záblesky, jež roztrhaly druhý z Oncierových měsíců na kusy. Obraz zprostředkovaný signálem už tak zesláblým dlouhou poutí vesmírným prostorem se na displejích vlnil jako hladina rybníka při lehounkém vánku.

Lanyan a jeho posádka s hrůzou sledovali, jak vědci vysílají zoufalé vzkazy, prosí o milost a marně se snaží pochopit, co se děje. Nepřátelský útok pokračoval. Žádný div, že u Oncieru nic nezůstalo.

Ne, uvědomil si Lanyan. Za tímhle rozhodně nejsou Ildirané. Tohle je něco nového. Horšího. Obludné cizí lodi se nepodobaly ničemu, co kdy viděl, dokonce ani v nočních můrách.

Jakmile byly všechny čtyři měsíce Oncieru zničeny, krystalická plavidla zamířila k neozbrojené observatoři. Opět vyšlehla elektrická kopí, základna byla vzápětí pohlcena zářivým zábleskem a signál se konečně přerušil.

Lanyan měl i tak pocit, že viděl víc, než si vidět přál.

48 CESCA PERONIOVÁ

Protože Cesca nebyla na Randezvous, trvalo celý týden, než k budoucí Mluvčí dorazila naléhavá zpráva. Posel už doručil své znepokojivé hlášení Jhy Okiahové, a ta mladému muži přikázala,

aby nedbal na přetížení lodi a co nejrychleji vyhledal Cescu pod ledovým příkrovem Plumasu.

Posel sjel osobním výtahem šachtou vysekanou v ledu, vstoupil do ledové jeskyně a zvolal tak, aby ho všichni slyšeli: „Cesca Peroniová! Je stále ještě tady? Mám pro ni naléhavou zprávu od Mluvčí Okiahové!“

Cesca sice trávila většinu času uvnitř budov v blízkosti topných těles, po Rossově pohřbu však nevydržela ani chvíli v klidu, proto se oblékla a vyšla na ledový útes, odkud sledovala třpytivé barvy ledového nebe. „Já jsem Cesca. Co se děje?“ zeptala se a vložila do svého hlasu veškerou autoritu. Mladý muž zjevně nepřišel proto, aby si s ní nezávazně popovídal.

Objevili se i Jess a Bram Tamblynovi, aby se podívali, kdo je to navštívil. O chvíli později se ukázala i Tasia doprovázená svým stříbřitým compem EA, jako by jí toto nečekané vyrušení přišlo svým způsobem vhod.

Posel měl plavé vlasy, hnědé oči, hranatou bradu a výrazný nos Burrů, symboly vyšité na jeho vestě však říkaly, že se hlásí k příbuzenství s Maylory a Petrovy.

„Houserova vědecká stanice u obří plynné planety byla zničena spolu se čtyřmi měsíci!“ vyhrkl, sáhl do levé kapsy a když tam nic nenašel, prohledal tři další kapsy našité na pravé straně vesty. Konečně vytáhl zobrazovací zařízení.

„U Hvězdy, další obří planeta?“ hlesl Jess. „Jedna z našich? Byl tam těžer?“

„Ne. Byl to Oncier, planeta, kterou nedávno zažehli, aby ji proměnili ve hvězdu.“

„Pitomé zbrojní pokusy,“ zavrčel Bram Tamblyn. „Co to má společného s námi? Test se jim zřejmě vymkl z ruky.“

„Ne, pane, byli napadeni, stejně jako u Golgenu.“

Chlapec stiskl spínač a začal přehrávat holografický záznam Serizawovy zprávy, kterou vyslechly jednotky OSZ.

„Jedna z našich obchodních lodí tohle zachytila na nouzovém pásmu.“

Cesca se zděšením sledovala, jak kulovité cizí lodi nejprve rozdrtily měsíce a pak vymazaly ze světa výzkumnou stanici.

„Mluvčí Okiahová se domnívá, že se totéž stalo i s Rossem a těžerem Blue Sky?“

„Myslí si, že ano.“

„To není žádná domněnka,“ vyštěkl Bram. „To je jasné!“ Pak se zapotácel a zachytil se Jessovy paže. Ten otce stoicky podepřel a zdržel se jakýchkoliv poznámek o jeho chatrném zdravotním stavu.

„Všichni jsou zděšení,“ pokračoval posel. „Neví, co jsou ty lodě zač, ani jak by se měli zachovat. Nezapomeňte, na Zemi o té katastrofě u Golgenu ještě nevědí.“

„Možná bychom jim to měli oznámit,“ řekla Cesca.

„Mluvčí tvůj návrh předvídala,“ přikývl posel. „Je ochotná informovat prezidenta Wenceslase.“

„Skat, jistě že je musíme informovat!“ ozvala se zděšená Tasia. „Tohle je hrozba pro nás všechny.“

„Ano, ale Tuláci si nechávají svá tajemství pro sebe,“ připomněla Cesca.

„Mám dost těch našich tajemství!“ vyprskla dívka.

„Co získáme, pokud to budeme zamlčovat? Pokud tyhle cizí… věci zaútočí na naše další těžery, stejně budeme muset zavolat osíky. Nemáme vlastní armádu.“

„Ach, to mi něco připomnělo,“ ozval se posel. „Král Frederick požádal lid, aby splnil svou vlasteneckou povinnost a doplnil obranné síly, protože v takovéto situaci se lidstvo musí semknout proti nepříteli.“ Mladík chvíli manipuloval se zařízením a snažil se vyvolat další soubor. „Nahrál jsem celý králův projev. Tady je, můžu vám ho přehrát.“

Bram Tamblyn řekl: „Není divu, že Houser použil nenadálý útok jako záminku k verbování do OSZ. Zatracení osíci!“

„Záminku?“ vykřikla Tasia. „Jak můžeš něco takového říct, tati? Ty lodě zabily Rosse. Kdo ví, na koho zaútočí příště?“

Bram zalapal po dechu a tvář mu ještě víc zešedla. Jess ho podepřel a řekl: „Nech toho, Tasio! Pojď, tati. Půjdeme dovnitř, potřebuješ si odpočinout.“

Cesca přispěchala, aby přidržela Brama Tamblyna z druhé strany. Tasiin compo jí přispěchal na pomoc.

„Mám vyhledat patřičné údaje? Poskytnout léky?“

„Nech ho být, EA,“ řekla Tasia. „To je jen jeho obvyklé melodrama.“

I s minimálními lékařskými zkušenostmi Cesca viděla, že starý muž svou bolest nepředstírá. Odvedli Brama do jeho obydlí a položili ho na postel. Jess se mu posadil po boku.

Cesca našla balíček Bramova oblíbeného ostrokvítkového čaje a uvařila mu jej, třebaže Bram se jen s potížemi posadil, aby z něj mohl usrknout. Jakmile se mu to však podařilo, vděčně se na ni usmál.

Spal asi hodinu. Cesca se posadila vedle Jesse a tlumeně spolu hovořili. Ačkoliv po tom toužila, neodvažovala se s Jessem mluvit o jejich vzájemné náklonnosti. Taková věc chtěla čas.

Vzhledem k novým událostem žádala Jhy Okiahová Cescu, aby se vrátila na Randezvous jak jen to bude možné, Cesca však nechtěla nechat Jesse samotného s jeho novými povinnostmi. Jeho čtyři strýci už převzali práce spojené s čerpáním a nakládáním vody i její elektrochemickou konverzí na tradiční palivo. Vodní doly na Plumasu byly ve vlastnictví Tamblynů po celé generace a bylo jejich povinností udržet je v chodu bez ohledu na rodinnou tragédii, která je potkala. Mnoho tuláckých klanů na jejich dodávky spoléhalo.

Cesca stiskla Jessovi ruku. „Zvládneš to. Dělníci jsou zkušení a zařízení běží hladce. Tvoji strýci vědí, co dělají. Ty sám jsi nejen silný a chytrý, ale především jsi dobrý člověk.“

„Ross byl taky dobrý člověk.“ Jess se na ni ani nepodíval, upíral pohled na tvář spícího otce. „A nepomohlo mu to proti těm cizím útočníkům… ani ve vztahu k otci.“

S lomozem, který neměl jiný smysl, než připravit otce o pokojný odpočinek, vstoupila do domu Tasia, následovaná svým věrným EA. Protlačila se přes izolační uzávěr a zadupala nohama. Tvář měla zrůžovělou chladem, jak chodila sem a tam po ledovém útesu a přemítala. Vyzařovalo z ní odhodlání.

Cesca neznala Jessovu mladší sestru příliš dobře, okamžitě však poznala, že dívka nepřišla proto, aby otce utěšila.

Jess ale pochopil, v jaké je náladě, a pokusil se odvrátit vzplanutí, k němuž se zjevně schylovalo. „Ten posel už odjel? Mohla bys ho doprovodit k jeho lodi.“

„Je pryč, ale než odjel, přehrál mi výzvu krále Fredericka.“

Cescu zamrazilo u srdce, protože si uvědomila, co se dívka chystá říci.

Bram se s námahou posadil, natáhl ruku, aby uchopil šálek se svým teď už vychladlým ostrokvítkovým čajem, zamračil se a pohlédl na Tasiu. „O co ti jde, mladá dámo?“

„O mou povinnost, tati. Ty sám jsi nám často říkal, že nemáme myslet na sebe, ale na všechny Tuláky.“ Založila paže na hrudi. „Co když vstoupím do služeb Obranných sil Země?“

„To neuděláš!“ vyštěkl starý muž. Cesca okamžitě pochopila, jak se hovor bude vyvíjet dál. EA přistoupil k Bramově posteli, aby mu urovnal přikrývky, ale Bram ho vzápětí odehnal.

„Někdo musí bojovat proti nepřátelům, kteří zabili mého bratra.“ Dívka se zhluboka nadechla. Cesca věděla, že Tasia je prudká a unáhlená, ale také velmi talentovaná dívka.

„Uklidni se, Tasio,“ řekl Jess tiše. „Máš povinnosti vůči rodině, potřebujeme tě tady.“

„Ne, nepotřebujete. Za celé roky jste mi nesvěřili jediný důležitý úkol. To, o co se nestačíš postarat sám, si vezmou na starost strýci,“ pokračovala Tasia už rozumnějším tónem.

„Skat, tati, ty víš, jak jsem všestranná. Jsem skvělý pilot a dokážu opravit spoustu různých modelů lodí. Osíci mě vezmou okamžitě, možná mě dokonce brzy povýší.“

„A nepropustí tě ani za milion let," řekl Bram chraplavým hlasem. „Zapomeň na to."

Cesca si pamatovala na několik hádek se svým vlastním otcem a věděla, že starý Bram na to jde špatně. Dokud byla Cesca mladší, musela celé roky cestovat s obchodními loděmi klanu Peroniů, než jí otec konečně dovolil zůstat na Randezvous, aby mohla studovat pod vedením Jhy Okiahové. Mladá žena mu to nejprve měla za zlé, ale brzy si uvědomila, že měl pravdu.

Tasia zjevně měla k tomuto uvědomění bohužel ještě daleko a Cesca si navíc nebyla jistá, zda je v tomto případě Bramův postoj správný. Tuláci vždy považovali všestrannost za velmi cennou vlastnost. Tasia byla bystrá a učila se rychle. Její dovednosti z ní už nyní činily žádoucí partii, výhru pro každý klan, který by ji získal. Tytéž kvality byly snad ještě výše hodnoceny u Obranných sil Země.

„Nic Zemi nedlužíme, Tasio, a jak sama víš, osíci Tuláky nijak zvlášť nemilují," řekla Cesca. „Jedna z jejich hlídek zajala a popravila Randa Sorengaarda."

„Rand Sorengaard byl pirát," odsekla Tasia. „A je mi jedno, že byl tvůj bratranec. Vraždil lidi, aby jim uloupil jejich lodi. Nesnaž se z něj dělat tuláckého hrdinu."

V té chvíli se do rozhovoru vložil Jess a Cesca postřehla hněv v jeho hlasu. „Tasio, podívej se na otce! Nedokáže už řídit těžbu."

„Je mi dobře," odsekl starý muž.

„Ne, není," ozvali se Cesca a Jess jednohlasně.

„Jsi moje sestra. Už jsem ztratil Rosse a nechci ztratit ještě tebe."

„Bude tedy lepší prohrát válku? Ty průsvitné lodě udeřily na tulácký těžer a Houserovu vědeckou stanici bez varování, bez milosti. Naše malicherné hádky je nezajímají."

Náhle promluvil EA. „Dá si někdo horký nápoj? Umím ho rychle připravit." Všichni malého compa ignorovali.

„Zakazuji ti to!" prohlásil Bram. „Už se o tom nebudu bavit."

„Skat, kdy jen jsem už tahle slova slyšela?" vyprskla Tasia kousavě. „Neříkal jsi něco takového Rossovi?"

EA měl co dělat, aby stačil Tasii, která vyběhla z otcova pokoje. Bram vypadal, jako by mu jeho dcera právě zasadila smrtelnou ránu, když mu připomněla největší chybu, jakou kdy v životě udělal. Přerývaně zaúpěl a se zaťatými pěstmi se zhroutil na lůžko. Tasia však už byla pryč.

49 TASIA TAMBLYNOVÁ

Rozzlobená, ale pevně rozhodnutá Tasia kráčela po okraji ledové plošiny a dupala přitom tak silně, až její teplé boty zanechávaly v zmrzlém podkladu vrypy. Pohled na kovově temné vody skrytého moře v ní vyvolával vzpomínky na Rosse.

On měl odvahu postavit se otcově nesmyslné tvrdohlavosti. Byl statečný, věřil si a dokázal své schopnosti při řízení těžeru Blue Sky. Měl si vzít Cescu Peroniovou. Tasia byla nesmírně pyšná na to, čeho její bratr zcela sám, bez otcovy pomoci, dosáhl. Zákeřní cizí vrazi však všechno zničili. Po jejich útoku nezbyly z těžeru Blue Sky ani trosky a Ross sám při něm přišel o život.

A teď měla Tasia možnost ho pomstít.

Vlastně to měla být otcova – nebo spíš Jessova – povinnost, oba však víc zajímala rodinná firma. Možná měli pravdu.

Tasia jim to neměla za zlé, ale musela učinit vlastní rozhodnutí. Věděla s naprostou jistotou, že jedná správně – bratr a otec to časem jistě také pochopí. Hvězda ukazovala každému Tulákovi jeho cestu životem a Tasia neměla nejmenší pochybnosti o směru, kterým by se teď měla dát. Pokud se má někdo z Tamblynů postavit nepříteli, pak to musí být ona.

Zhluboka se nadechla a vyfoukla ústy oblak páry. Tváře ji štípaly mrazem, ale Tasia úmyslně nechala kapuci na ramenou, místo aby si ji přetáhla přes hlavu. Oceán byl klidný a temný, nikde ani stopa po zpívajících hlísticích, které se objevily během pohřbu, či po ohořelých zbytcích z pohřební hranice.

Rozmáchla se a hodila do vody úlomek ledu, jak nejdál jen dokázala. S bratry si takto hrávali často, když byli ještě dětmi. Ross

dokázal hodit šest žabek na jediný pokus. Její kus ledu nyní dopadl na hladinu s dutým plesknutím a ponořil se, aby vzápětí opět vyplul nahoru obklopen vlnkami. „Občas je třeba zčeřit stojaté vody," zamumlala.

Vzduch byl tak ledový, až pálil v nozdrách. Bylo to těžké rozhodnutí, Ross však před lety také udělal krok, který považoval za nutný. A totéž musí udělat i ona. Nemělo smysl o tom dále mluvit. Tasia jednala rychle. Ne snad, že by se bála, že změní názor. Naopak. Jakmile se jednou rozhodla, nikdy necouvla zpět. Otálet nemělo smysl.

Její malý domek byl chladný a temný. Uvnitř se pohyboval EA, rovnal její věci a nejméně už počtvrté leštil všechno, nač dosáhl. Pokud Tasia nebyla nablízku, EA přešel do základního režimu a vykonával jednoduché práce, aby se zabavil.

„Zapni topení, EA! Skat!" Před malým compem se dívka nikdy nesnažila skrýt svou skutečnou náladu.

„Omlouvám se, Tasio. Nastavil jsem teplotu na tvou oblíbenou úroveň."

„To je jedno, teď je mi zima." Stáhla si rukavice, svlékla bundu a usedla na kraj židle. Bude se muset rychle sbalit a pak vymyslet plán, jak nenápadně vyklouznout.

Tasia se spiklenecky naklonila kupředu. „EA, ty a já musíme něco udělat. Budu potřebovat tvou pomoc."

„Dej mi instrukce a já ti rád budu nápomocen."

Tasia s povděkem kvitovala skutečnost, že morální naprogramování, jež by zbytečně komplikovalo rozhodování v etických otázkách, nezabírá velkou část paměti compů.

„Jsi mým společníkem už dlouho, EA, ale tentokrát budu potřebovat, abys pro mě vykonal něco opravdu obtížného."

Štíhlý kovový robot přestal s uklízením a přistoupil k dívce, aby stanul přímo před ní, nehybný a pozorný.

„Musíme odtud utéct."

EA váhal jen chvíli, ostatně možná i to jen v Tasiině fantazii. „Cokoliv si přeješ. Užijeme si spolu legraci."

„Děláme to proto, abychom pomstili mého bratra Rosse.“

„Ross byl můj první pán. Skvělý mladý muž.“

„Je mrtvý,“ řekla Tasia. „Zabili ho mimozemšťané.“

„Jak smutné. Mohu nějak pomoci?“

Malého robota původně koupili jako dárek pro Rosse, když byl ještě dítě a jeho matka žila. Asi metr vysoký compo byl empatický model, skvělý kamarád pro každé dítě. Pak, jakmile Ross věrnému společníku odrostl, jej dostal Jess a nakonec Tasia. Dívka pocítila další vlnu zármutku, protože si uvědomila, že EA byl přislíben dalšímu dítěti z klanu Tamblynů. Tasia se domnívala, že to bude Ross, zasnoubený s Cescou, kdo se stane příštím šťastným otcem. Teď se všechno změnilo.

„Pomůžeš mi utéct a půjdeš se mnou, až vstoupím do Obranných sil Země.“

„Dobře, Tasio,“ odpověděl EA. „Jen mi řekni, co chceš, abych udělal.“

Umělá slunce zapuštěná do ledového stropu byla napojená na časovače a v pravidelných intervalech pohasínala. Lidé žijící pod příkrovem ledu tak měli iluzi střídání dne a noci. Když Tasia vyšla v nejtemnější hodině ven, spatřila jen pásy fosforeskujících řas rostoucích ve vrstvách ledového nebe. Nepodobaly se sice hvězdám, ale vydávaly dost světla na to, aby ozářily cestu k výtahům, které ji měly vyvézt na povrch.

Uvnitř otcova domku drželi Cesca a Jess stále stráž u starého muže, Tasia se jim však vyhnula. Celá hořela odhodláním. Jess ji byl o něco dříve zkontrolovat a s uspokojením zjistil, že odpočívá ve své buňce. Tasia by se mu ráda svěřila, znala však svého bratra. Vždycky dělal pro druhé to, co považoval za nejlepší. Kdyby věděl, co má v úmyslu, v jejím vlastním zájmu by jí zabránil odejít, třebaže by ji kvůli tomu musel třeba přivázat k židli. Něco takového nemohla Tasia připustit. Přesto ho milovala a věřila, že to pochopí. Snad.

Jakmile společně se svým compem vstoupila do výtahu, šeptem se rozloučila s nízkými okrouhlými domky a jejich spícími

obyvateli. Pak zavřela dveře a vyrazili šachtou vzhůru k povrchu. Chodby a mohutná potrubí vedly vzhůru zmrzlou slupkou k místům, kde led pukal. Někde tady bylo tělo její matky, navždy ztracené v silné vrstvě ledového krunýře.

Tamblynové vydělali velké jmění na tom, že čerpali vodu do nádrží, z nichž mohly tankovat nákladní lodě směřující do dalších distribučních center. Kosmodrom se skládal z přistávací plochy a technického zázemí napojeného na vodní vrty a přečerpávací stanice. Protože nyní, během období smutku, kdy se obchod s vodou zastavil, nepřilétaly žádné lodě, vrty byly uzavřené. Obalovala je jinovatka z vodní páry unikající mikroskopickými trhlinami v uzávěru. Třpytivé jeřáby, jež v nízké gravitaci ledového měsíce nepotřebovaly velkou podporu, se tyčily do výše.

Tasia a EA kráčeli pružnými tunely nataženými na zmrzlém podkladu pod chladným temným nebem posetým hvězdami. U přechodových komor v jejich ústí byly přistaveny pečlivě udržované hvězdolety náležející klanu Tamblynů, připravené ihned odstartovat. Tasia je uměla řídit všechny. Bratři ji naučili spoustu triků a ona sama věnovala výcviku nesčetné hodiny; víc než kdokoliv tušil.

Na nudném ledovém měsíci ostatně nebylo mnoho příležitostí k zábavě. Protože lodě patřily její rodině, vlastně to ani nebyla krádež. Až se přidá k osíkům, možná najde způsob, jak své plavidlo vrátit zpátky na Plumas. Otci bude tak jako tak dlouho trvat, než to stráví.

Pospíchali spojovací chodbou k nejbližšímu stroji. Tasia byla v pokušení vzít si Jessovu oblíbenou loď, rychlejší a čistší než všechny ostatní, nechtěla ho však pohněvat ještě tím, a proto si vybrala jednu ze dvou zbývajících. V přechodové komoře vyndala z kapsy svých pytlovitých kalhot datový modul.

„Tady máš, EA, nahrej si to. Jsou to navigační instrukce a informace o lodi. Možná budu potřebovat tvou pomoc jako druhého pilota pro případ, že bych byla příliš unavená.“ Cesta na Zemi měla nějakou dobu trvat a Tasia v posledních dvou dnech spala jen málo.

„Ještě nikdy jsem loď neřídil, Tasio. V mé paměti nemusí být dost místa pro všechny potřebné informace.“

„Tak vymaž některé dětské hry – ale ne vzpomínky. Chci, aby sis pamatoval každou chvíli, kterou jsi strávil s Rossem. Během dlouhé cesty mi o něm můžeš vyprávět.“

„Samozřejmě, Tasio.“ EA si zasunul informační model a vstoupil do vyšší úrovně programování. „Jsem připraven. Teď se mi to zdá zcela prosté.“

„Mně trvalo celé roky, než jsem se naučila létat, a ty to dokážeš za pár vteřin,“ řekla a zavrtěla hlavou.

„Stejně tak rychle mohou být mé dovednosti zase smazány, Tasio.“

Tasia něco zamručela a připoutala se do pilotního křesla. „Jasně, chápu, že to má i své nevýhody.“

Zapojila vyhřívání. Tuto loď nejméně měsíc nikdo neužíval a její interiér působil cize a chladně. Dívka oživila elektrické obvody, systémy pro podporu života, a pak ještě o trochu zvýšila vnitřní teplotu. Vyvolala souřadnice Země a nastavila kurz. Pak oddělila loď od spojovacího tunelu, zapnula manévrovací trysky a se sotva znatelným trhnutím zvedla plavidlo ze zmrzlého povrchu měsíce. Plumas vypadal jako popraskaný bílý puchýř a zazátkované vrty jako knoflíky zadržující hnisavou tekutinu pod kůží. „Dobrá tedy, je čas vydat se za Hvězdou.“

Najednou viděla rozmazaně a nebyla si jistá, zda je to způsobeno zamlžením skel kokpitu, nebo slzami v očích. Aktivovala mezihvězdný pohon a vystřelila pryč od Plumasu, vstříc nové budoucnosti.

50 MARGARET COLICOSOVÁ

Týden po týdnu přinášel manželům Colicosovým další úžasné objevy a úchvatné nálezy…, bohužel však jen poskrovnu odpovědí. Přesto byl čas poslat další hlášení na Zemi. Margaret, sedící uvnitř dusného stanu, dokončila poslední záznam a ironicky se pousmála.

Na rozdíl od práce na římských památkách nebo potopených městech ve Středozemí spočíval výzkum klikisských ruin v něčem zcela odlišném, než v prostém doplnění několika bezvýznamných detailů do již značně kompletního obrazu. U klikissů zůstávalo i to základní stále hádankou. Kdykoliv Margaret s Louisem padli na něco důležitého – ať už to byly poznatky vedoucí k realizaci Klikisské pochodně nebo uvědomění, že příslušníci hmyzí rasy uměli létat – museli následně provést přehodnocení veškerých svých dosavadních zjištění. Jejich práce na Rheindic Co spočívala v nekonečném shromažďování obrovských objemů dat. Na analýzy a přemýšlení jim zbývalo jen několik málo chvil v podvečer.

Teď bylo teprve časné dopoledne. Margaret nemohla uvěřit tomu, kolik cenných hodin už psaním hlášení promrhala, znala však své povinnosti. Hanza jim poskytla nemalé finanční prostředky a jedním z jejích požadavků bylo podávání pravidelných zpráv. Louis by něco takového nikdy nedělal – takovéto „domácí práce“ považoval za nesmyslné. Margaret ale chápala, že dobrý archeolog musí vycházet svým mecenášům vstříc, třebaže to znamenalo obětovat hodiny produktivní práce.

Ačkoliv toho dne již naslouchala tichým kovovým tónům několikrát, Margaret opět spustila starodávnou hrací skříňku, kterou jí věnoval Anton. Malý kovový hřebínek se rozdrnčel donekonečna hranou melodií „Zelených rukávů.“ Při pomyšlení na syna se pousmála a napadlo ji, jak často si asi na své rodiče vzpomene.

Margaret si ještě jednou přečetla své hlášení, spokojená s jeho tónem i popisem všeho, co doposud objevili. Až tady jejich práce skončí, přivezou domů detailní snímky i konzervované artefakty, zatím však existoval jediný způsob, jak informace předat – Arcas je musel nadiktovat malému hájku stromů. Prostřednictvím telinkového spojení budou přijaty jeho spolubratrem na Zemi, kde je obdrží – a možná zahodí – prezident Wenceslas.

Louis už byl dávno spolu s compem DD v klikisském městě, kde obhlížel mechanické části, jistý si tím, že se mu některý z dávno

nečinných generátorů podaří oživit. Margaret se už nemohla dočkat, až se k němu připojí.

Vyšla do ostrého palčivého slunce a pohlédla směrem k síti kaňonů v nedalekém horském úbočí. Napadlo ji, kolik věcí tam ještě čeká na své objevení. Zatím byli stále teprve na začátku. Hledala Arcase, ale stan zeleného kněze byl prázdný. Podrážděně se zamračila. Dvě desítky sazeniček světostromů rostoucích za jeho přístřeškem dosáhly velikosti lidské postavy a nyní doširoka rozpínaly své zlatozelené větve, aby zachytily co nejvíc sluneční záře. Půda kolem nich byla vlhká, takže Arcas je dnes už musel zalévat, sám však nebyl nikde v dohledu. Přitom neměl jiný úkol, než být k dispozici, pokud potřebovala odeslat hlášení.

Před nějakým časem Arcas prokázal svou užitečnost, když přijal a tlumočil děsivé zprávy o útoku u Oncieru. Obrazy přijaté telinkem sice zprostředkovat nemohl, pokusil se však všechno co nejlépe popsat. Ohromená Margaret si vzpomněla na krystalické koule, jež nakrátko zahlédla, jak se vynořují z nitra hořící planety a neskutečnou rychlostí mizí ve vesmíru. Doktor Serizawa je lehkovážně označil za „kovové pecky“ vyvržené z hořící planety. Byl snad útok nějak vyprovokován testem Klikisské pochodně? Jaká forma života mohla existovat za nesmírného tlaku a teploty panujících v nitru obří plynné planety?

Zavolala zeleného kněze jménem, ale odpovědi se nedočkala. Margaret tedy jen pokrčila rameny a povzdechla si. Nebylo to poprvé, kdy Arcas nebyl k nalezení, když potřebovala jeho schopnosti. Nezazlívala mu jeho zájmy. Rád se toulal kaňony, sbíral fosilie a geologické vzorky. Přesto bylo jeho hlavním úkolem sloužit jako zprostředkovatel spojení s jejich sponzory.

„Arcasi!“ zavolala znovu tak hlasitě, aby se její hlas rozlehl pouští. Svírala datovou destičku a uvažovala, zda by nebylo lepší nechat hlášení na později, ale pak se ho rozhodla najít.

Louis s Arcasem vycházel dobře. Večer spolu s DD často hráli karty, zatímco Margaret přemýšlela o nejnovějších objevech. Protože věděla, že Arcas má přístup ke všem informacím uloženým

v rozsáhlém světolese, často cítila osten lítosti nad jeho nevšímavostí a neochotě učit se novým věcem. Pro co ten člověk vlastně žil?

Nechala tábor za zády a stoupala směrem ke kamenné vyvýšenině, z níž Arcas často pozoroval západy slunce.

Jak kličkovala mezi balvany, uvědomila si, že všechny klikisské planety, jež zatím s Louisem studovali, byly slunečné a suché. Opuštěná města na Llaru a Pymu stála na travnatých pláních. Vysoké, termitištím podobné útvary, se tyčily uprostřed pustiny, daleko od tekoucí vody. Mimozemská hmyzí rasa si zřejmě vybírala místa pro svá sídla z jiných důvodů, než byl snadný přístup k vodě, snad podle geofyzikálních souřadnic, snad podle dalších, neznámých kritérií.

Corribus, jejich poslední působiště, kde Margaret s Louisem objevili Klikisskou pochodeň, byl také pustý, ale mnohem víc poničený. Zčernalé rozvaliny nesly stopy po ožehnutí, jako by se Corribus před mnoha staletími stal místem nějaké obří bitvy. Xenoarcheologové však nenašli nic, co by jim pomohlo objasnit příčinu tak ničivého konfliktu.

Margaret vystoupala až na vrcholek vyvýšeniny a zarazila se, protože tu spatřila tři mohutná těla klikisských robotů. Sirix, Ilkot a Dekyk seděli nehybně, dívali se na nebe a vyhřívali se ve sluneční záři. Tři mohutné stroje vypadaly téměř identicky.

Jeden z nich – nejspíš Sirix, pomyslela si – okamžitě aktivoval své systémy. Černý krunýř se rozdělil na poloviny jako broučí krovky, zpod nichž v hrozivém oblouku vystřelila velká, lesklá plachta. Zbylí dva roboti udělali totéž, takže už tak hrozivě vyhlížející stroje náhle vypadaly ještě třikrát větší. Početné optické senzory jim rudě žhnuly. Margaret ucouvla a pozvedla ruce.

„Omlouvám se, nevěděla jsem, že jste tady.“

Klikisští roboti udělali na svých článkovitých nohou krok či dva kupředu. Pak Sirix strnul, protože ji poznal. Šumivým a chrastivým syntetickým hlasem řekl: „Margaret Colicosová! Tvůj příchod nebyl očekáván.“

Roboti se podle všeho uklidnili, složili třpytivé plachty a vtáhli je do těla. Zakřivený exoskelet zaklapl zpět na místo. „Neměli jsme v úmyslu aktivovat obranné mechanismy.“

„Co to bylo?“ zeptala se Margaret. Srdce jí bušilo a pramínky potu jí stékaly po kůži. „Ty plachty.“

Sirix bez zaváhání zabzučel odpověď: „Jen solární panely k nabíjení našich energetických jednotek. Přišli jsme sem načerpat energii a rozjímat. Tato planeta skrývá mnohá tajemství. Poskytuje nám útržky informací o naší minulosti, třebaže naše paměť je stále prázdná.“

Margaret, ve snaze zakrýt svůj úlek, pozvedla datovou destičku a pronesla už zase věcným tónem: „Louis a já děláme všechno pro to, abychom našli odpovědi na vaše otázky. Teď ale musím odeslat hlášení na Zemi a potřebuji najít Arcase. Občas sem chodívá.“

„Ne dnes.“

„To vidím. Nevíte, kde je?“

„Je nezbytné nalézt ho ihned?“

„Potřebuji odeslat hlášení a on je zelený kněz.“ Margaret si dala levou ruku v bok. „Musím dodržet termín.“

„Pak je to tedy nezbytné.“ Sirix a oba další roboti si vyměnili několik rychlých bzučivých vět a pak Sirix vysunul z krytého otvoru ve svém těle článkovitou paži.

„Šel do toho kaňonu. Vidíš, do kterého?“

Margaret spatřila zřetelnou stopu vedoucí do pukliny mezi strmými skalisky. „Ano. Už si vzpomínám, Arcas mi před dvěma dny říkal, že tam něco objevil.“

„Najdeš ho tam,“ řekl Sirix. „My zůstaneme tady… a budeme se snažit rozpomenout.“

Margaret s úlevou zamířila pryč, ráda by už byla od záhadných robotů co nejdál. Sirix za ní zavolal podivnou poznámku: „Protože jsme tak staří, Margaret Colicosová, nejsme tak netrpěliví jako lidé. Daný problém jsme ochotní zkoumat po celá desetiletí. Ale nakonec odpověď nalezneme.“

Margaret sestupující se svahu se otočila. „Možná – ale já tolik času nemám.“ A šla hledat zeleného kněze.

51 NIRA

Nira a Otema, zástupkyně Theronu a zelených kněží, se připravovaly na cestu do srdce ildiranského Impéria. Do oslnivého města je měla dopravit obchodnice jménem Rlinda Kettová.

Díky Sareinině neodbytnému naléhání a Reynaldovým přátelským přímluvám nakonec Otec Idriss a Matka Alexa dovolili Rlindě naložit nevelké množství theronských produktů – ovoce, ořechy, šťávy, tkaná vlákna – ovšem s podmínkou, že vezme na palubu také dva pasažéry.

Nira nyní užasle hleděla na Věčnou zvídavost. Měla k tomu důvod – doposud ještě nikdy neopustila lesní planetu, nikdy nebyla na palubě hvězdné lodi. Zvídavost byla konstruovaná tak, aby sloužila především praktickým účelům, nikoli ideálům krásy. Ze všech stran z ní trčely výstupky a byla posetá sítěmi senzorů. Ve vesmíru tak jako tak nebyl nikdo, kdy by mohl obdivovat krásné tvary a zářivé barvy.

Otema věnovala lodi a dělníkům nosícím do nákladního prostoru balíky jen málo pozornosti. Místo toho upírala svůj pohled na zelenou krajinu a snažila se vtisknout si do paměti každičký detail, jako by to bylo naposledy, co světoles vidí.

Před odletem se objevila Sarein, oblečená do velvyslaneckého pláště, který jí Otema předala. Její úsměv byl chladný a formální. „Přišla jsem, abych ti popřála šťastnou cestu, Otemo. Můj bratr říkal, že křišťálové město Mijistra je nádherné.“

Otemina tvář ztvrdla, tón jejího hlasu však neprozrazoval zhola nic. „Pamatuj, co jsem ti řekla, Sarein. Tvým domovem je Theron. Vždy měj na paměti jeho zájmy. Stromy nás varují, musíme být bdělí.“

Sareinným obličejem přelétl stín nevole. „Je to má povinnost jako velvyslankyně, Otemo. Nezapomenu na ni.“ Aniž by věnovala sebemenší pozornost Niře, pospíšila si za Rlindou Kettovou, jež

osobně řídila nakládání, aby měla jistotu, že všechno bude uloženo jak se patří. Nira pohlédla nejprve na Otemu, potom na novou velvyslankyni a v duchu se podivila, co mezi sebou mají.

Jakmile byl nákladní prostor konečně uzavřen, Rlinda Kettová stanula ve vstupu do lodi, ruce opřené o široké boky. Pokynula zeleným kněžkám, aby šly dál. „Vzhůru na palubu! Nemusíte se bát, Zvídavost nebude třeba tlačit."

Nira by se nejraději rozběhla kupředu, ale zpomalila, aby srovnala tempo se zvolna kráčející Otemou. Sotva se za nimi zavřel průlez, okamžitě ji přepadl pocit úzkosti a klaustrofobie. Nadechla se recyklovaného vzduchu, v němž se vznášel pach kovu, syntetických materiálů a umělých maziv, a zamrazilo ji. Jak to jen vydrží, zůstat zde uvězněná po celou cestu k sedmi sluncím Ildiry?

Otema vycítila obavy své pomocnice a přísné rysy její tváře roztály. „Kdykoliv si budeš přát, můžeš hovořit s ratolestmi. Bude to, jako by ses vrátila zpátky do světolesa."

Stromky v květináčích, dar pro Mága-imperátora, už byly naloženy. Oteminy tmavé rty se zvlnily v úsměvu. „Já vím, Niro. Nejenže jsem mnohokrát cestovala na palubách lodí, ale také jsem strávila celá léta na Zemi, daleko od světolesa. Telink ti pomůže uchovat si zdravý rozum."

Rlinda je uvedla do jejich kabiny. Vybrané sazeničky, pečlivě zasazené do ozdobných nádob, byly připevněny k policím a do rohů místnosti.

Rlinda zůstala stát mezi dveřmi. „Během startu se přivažte k postelím. Popovídáme si, až zapojím mezihvězdný pohon."

Otema se prsty zlehka dotkla jedné ze sazenic. „Děkujeme ti, že jsi nám umožnila naši cestu. Také světoles to oceňuje."

Rlinda mystické spojení zelených kněží se světolesem nechápala, proto jen přikývla. „Jsem hlavně vděčná za ten náklad. Obchod s exotickými potravinami a luxusním zbožím má svoje výhody a Otec Idriss a Matka Alexa to určitě brzy pochopí. Takhle se mi podařilo strčit nohu do dveří."

Obchodnice zavřela dveře a zamířila do pilotní kabiny.

Otema ulehla na postel, ponořila se do meditativního mlčení a v duchu se modlila ke světolesu. Nira následovala jejího příkladu, dotkla se ratolesti a snažila se uklidnit své bušící srdce. Chtěla si zapamatovat všechny podrobnosti, aby je mohla předat stromům. Jak často jim předčítala oficiální texty, nejrůznější příběhy a básně! Tentokrát jim poskytne svěží a úplný proud dojmů; umožní jim, aby tuto vzrušující výpravu sledovaly jejíma nezkušenýma očima.

Z interkomu se zakrátko ozval Rlindin hlas: „Držte se všichni! Odlétáme. Budu se snažit, aby to moc neházelo."

Během následujících dvou dní Otema s Nirou zkoumaly Věčnou zvídavost a dělaly společnost stromkům ve svém pokoji. Prostřednictvím telinku poskytujícího úplný přístup k vědomostem světolesa rychle vnikly do složitostí ildiranské řeči, mluvené i psané, a brzy ji dokázaly užívat zcela plynně. Úspěch jejich mise nesměly ohrozit žádné překážky. Sdílená kabina je také vzájemně sblížila.

„Na tvém obličeji vidím mnoho symbolů, Otemo." Nira pohlédla na ovály a křivky kolem velvyslankyniných úst, na čele a v okolí očí. „Já sama mám základní dovednosti předčitatele, hudebníka, pečovatele, sazeče a botanika." Usmála se. „Dokážu rozpoznat znaky cestovatele. Ale tvoje tvář!" Nira užasle zavrtěla hlavou. „Ještě nikdy jsem neviděla, aby někdo nesl symboly tolika dovedností."

Otema se dotkla své tváře, jako by si poprvé po mnoha letech uvědomila přítomnost nesmazatelného tetování. Prstem si přejela po ostré čáře na levé tváři. „Když jsem byla mladá, ráda jsem stromům hrála, protože světoles považuje hudbu za druh jazyka, sdělujícího o lidstvu informace stejně poučné, jako třeba statistika. Pak jsem studovala další předměty, abych rozšířila své znalosti a získávala další a další symboly."

„Všechny jsou nádherné," řekla Nira a myslela to upřímně.

„Ty sama," řekla Otema a ukázala prstem na hladkou Nifinu tvář, „získáš po návratu z této cesty znak cestovatele, další stupeň předčitatele a také symbol začínajícího historika. To si přeješ?"

„Přeji si jen sloužit světolesu tak, jak on sám určí.“ Odmlčela se, protože poznala, že Otema očekává upřímnější odpověď.

„Pokud však dostanu příležitost sloužit světolesu poznáváním zajímavých věcí, budu o to raději.“

„Tvá rodina na tebe bude pyšná,“ řekla Otema.

Nira se zatvářila nejistě. „Má rodina už na mě pyšná je. Získala jsem pro ně nový byt v červím hnízdě, které bylo nedávno upraveno k obývání. Pro kněžství ale nemají pochopení. Jsem z nich jediná, kdo má zájem o stromy.“

Otema vypadala překvapeně. „Možná jsem už kněžkou příliš dlouho. Myslela jsem, že všichni Theroňané jsou oddáni lesu, každý svým vlastním způsobem.“

Nira pohlédla stranou. „Mí předkové na Cailliém pracovali jako systémoví inženýři, odborníci na údržbu a opraváři. Kdyby byl Theron nehostinná planeta, prokázali by svou užitečnost.“ Pokrčila rameny. „Takhle jsou jejich schopnosti téměř zbytečné. Ano, udržují v chodu potřebná zařízení a dělají svou práci, ale nijak zvlášť ji nemilují.“

„Jejich práce je stále životně důležitá,“ řekla Otema.

Stromky v kořenáčích jako by jejich rozhovoru naslouchaly.

„Jen jiným způsobem, než očekávali. A tvoje… sama víš, kam tě srdce táhne, Niro.“

„Ano, a nic jiného si v životě nepřeji,“ odpověděla dívka.

Čtvrtého dne cesty, jakmile Věčná zvídavost prolétla Horizontální hvězdokupou a vzdálenost dělící ji od Ildiry se rychle krátila, pozvala Rlinda Kettová obě zelené kněžky ke společné večeři.

„Je čas, abych vás seznámila s ildiranskou kulturou. Jsem jednou z mála žen v Hanze, které umí připravit chutné ildiranské jídlo. Je to docela složité, víte? Zvlášť těžké je sehnat správné přísady.“

Nira se už nemohla dočkat, až ochutná neznámý pokrm, třebaže díky vlastním zásobám jídla a fotosyntéze probíhající v kůži nijak nehladověla.

Přemýšlela, jak se na tuto událost připravit, nakonec si však nechala své obvyklé oblečení a následovala Otemu do kuchyňky, přiléhající ke kapitánčině soukromé kajutě. Pokud šlo o diplomatické návštěvy a společenské povinnosti, byla Nira naprostým nováčkem, a proto pojala společné jídlo jako užitečnou zkušenost před příletem na Ildiru.

Rlinda, na sobě zástěru pokrytou filmem, jenž odpuzoval skvrny a drobty jídla, vzhlédla od svých hrnců. Statná obchodnice se jako vítr otáčela mezi nablýskaným nádobím na přenosných plotýnkách, z nichž se šířil pach škvířících se olejů a vůně aromatického koření, a nejrůznějšími miskami plnými barevných omáček. Vařila hned pět chodů najednou.

„Pořád přemýšlím o našem novém nákladu," prohodila a dál se pilně věnovala kuchařskému koncertu. „Už se nemůžu dočkat, až uvařím pár theronských jídel z původních surovin; vám už se ale jídlo vaší domovské planety určitě přejedlo. Kdybyste mi však chtěly poradit jak na to, budu jen ráda." Rlinda tázavě pozvedla obočí.

Otema vážným hlasem odpověděla: „Zelení kněží bohužel nejsou proslavení svými kulinářskými schopnostmi. Vaření nepatří mezi způsoby, jakými sloužíme světolesu."

„Toho jsem se bála." Rlinda hbitě zamíchala nějakou želatinu, než se stačila přichytit ke dnu pánve. S řinčením naložila na tři talíře dokonale stejné porce pěnící pudinkovité hmoty. Pak přidala nějakou vláknitou zeleninu zalitou zlatavým sirupem a nahoru položila malé dušené kotletky z šedavého masa, vykrojené do tvaru rovnostranných trojúhelníku. První talíř podala Otemě.

„Byla jste mnoho let velvyslankyní na Zemi, madam. Zavítala jste však někdy k Sedmi sluncím?"

„Ne. Tato cesta je pro mě stejně nová a neznámá jako pro Niru."

Nira vděčně přijala svou porci a vdechla báječnou vůni.

„No, na Mijistře určitě ochutnáte lepší, zvlášť když budete hosty Mága-imperátora, tohle je však každopádně nefalšované ildiranské

jídlo.“ Rlinda přejela jeden z hrnců tlustým prstem a olízla šťávu, jež na něm ulpěla.

„Skvělé.“ Uchopila zbylý talíř a posadila se vedle svých hostů k malému kuchyňskému stolku.

„Kolikrát jste byla na Mijistře?“ zeptala se Nira.

„Čtyřikrát. A pokaždé to bylo úžasné. Doufám, že mě tam s nákladem theronských delikates uvidí ještě raději. Víte, Ildiranům naše návštěvy opravdu nevadí, ale jsou poněkud… zvláštní. Jiní – víte, co chci říct? Je těžké říct, jestli se s námi stýkají rádi, nebo nás jenom snášejí.“

„Vždyť i jednotlivé lidské kultury se navzájem považují za zvláštní,“ podotkla Otema. „A Ildirané ani nejsou příslušníky naší rasy.“

„Řeknu vám, jak se věci mají,“ prohlásila Rlinda. „O Ildiranech byste měly vědět několik věcí. Za prvé, jejich podoba může být velmi různá, jako u psů. Existuje mnoho různých druhů a tělesných typů zvaných kruhy. Některé z těchto kruhů se podobají lidem, ale nedejte se tím zmást. Jsou velmi pohlední – a mají prý všechno potřebné vybavení; pokud víte, co tím myslím; i když jsem nikdy neslyšela o žádném důkazu, že by se lidé a Ildirané mohli doopravdy křížit.“

„Z genetického hlediska by to bylo nanejvýš neobvyklé,“ řekla Otema.

„Pravda, ale já jsem už viděla spoustu neobvyklých věcí. Jednotlivé kruhy mají vlastnosti a schopnosti, které určují jejich místo ve společnosti. Filosofové jsou rádi filosofy, dělníci dělníky a tak dále.“

„Mohou se kruhy vzájemně křížit?“

„Ach ano, jistě.“ Rlinda ochutnala trojúhelníkový kousek masa a vstala, aby z pánve nabrala další šťávu, kterou pak rovnoměrně rozdělila na talíře. „Občas se tak děje z lásky, jindy je za tím cílená snaha zdůraznit některé vlastnosti. Děti šlechticů a vojáků se například stávají důstojníky Sluneční flotily. Slyšela jsem taky, že nejlepšími zpěváky, básníky a umělci jsou kříženci, kteří získali

silnou kombinaci genů, jež čistokrevným příslušníkům jednotlivých kruhů chybí.“

„Budeme mít co do činění s různými kruhy,“ zeptala se Otema, „nebo se setkáme jen s vůdci?“

„Jistě se seznámíte s nejběžnějšími kruhy. Poznáte je už podle jmen. Každý kruh má specifickou koncovku. Například jména všech členů šlechtického kruhu končí na ‚h. Úředníků na ‚s a dělníků na ‚k. Kříženci získávají kombinaci hlásek, například důstojníci s polovinou krve šlechtické a polovinou vojenské mají jména končící na ‚nh. U dějepravců pocházejících z úřednického a šlechtického kruhu zase na ‚sh.“ Rlinda pokrčila rameny. „To je ovšem jen přibližné vysvětlení, protože jejich abeceda je jiná než naše.“

Jako dezert Rlinda podávala žlutou karamelovitou hmotu tvarovanou do kužele. Zvědavě si přitom obě ženy prohlížela. „Vlastně toho moc nevím ani o zelených kněžích. Můžete se ženit a vdávat? Smíte si najít druha, nebo je to zakázáno?“

Otema se usmála. „To je jistě dovoleno, ačkoliv mnozí z nás se rozhodnou cele zasvětit svůj život stromům. Pokud pocítíme touhu, najdeme si milence.“

Velvyslankyně se pohodlně opřela. „Já už jsem však na podobné věci poněkud stará.“

„Nu, abych řekla pravdu, sama jsem si užila manželství víc než dost.“ Obchodnice zabořila lžíci do dezertu a gestem pobídla své hosty, aby také ochutnali. „Přežila jsem dva své manžely a nejtrpčí rozchod byl ten poslední. Opustil mě, aby si vzal mladou krásku – která ho o rok později v návalu vzteku zavraždila.“

Nira zalapala po dechu, zatímco Rlinda s vědoucím úsměvem pokývala hlavou. „Vždycky jsem tvrdila, že s tím člověkem není možné vyjít, a jeho nová žena si to zřejmě uvědomila taky. Mým nejlepším manželem byl zatím Branson Roberts. Říkám mu BeBob, jsme pořád dobří přátelé a je to můj nejlepší pilot – jen jsme si nerozuměli natolik, abychom dál žili v manželství.“ Zhltla svůj zákusek třemi sousty a decentně si osušila ústa ubrouskem.

„Přestala jsem se zajímat o manželství a rozhodla jsem se stát gurmánem. Nechala jsem sexu… tedy skoro. Co může být lepšího, než ochutnávat nejvybranější lahůdky planet, které navštěvuji?“

Rlinda pohlédla na chronometr a pak zapnula obrazovku na stěně kabiny. Objevil se shluk zářivých, zvolna se přibližujících hvězd. „Už to nebude dlouho trvat. Toto je sedm sluncí ildiranského systému.“ A začala sklízet své kuchyňské náčiní.

52 DĚJEPRAVEC DIO’SH

Nejhlubší archivy pod Hranolovým palácem byly tiché a prázdné. Třebaže se nacházely hluboko v podzemí, jako všechny interiéry budov na Mijistře byly po celou dobu dobře osvětlené prostřednictvím megaflektorů a odrazových panelů umístěných ve stropě. Ačkoliv umělé světlo věrně napodobovalo jasnou sluneční zář, dějepravec Dio’sh cítil přítomnost děsivých stínů skrývajících se v uzavřených prostorách. Tajemství, hrůzy a tragické vzpomínky na Crennu.

Průhledné stěny archivů, dělící prostor na nespočet místností, proměnily podzemní podlaží paláce ve skleněnou plástev. Dio’sh by raději trávil čas ve vysokých věžích a na otevřených balkonech, kde by mohl naslouchat zvuku vody přeskakující z jedné plošiny na druhou, avšak pouze zde, v tichých katakombách uchovávajících nejstarší záznamy o ildiranské historii, mohl nalézt informace, které hledal. Ruce se mu stále třásly a od té doby, kdy byl zachráněn z Crenny, ho sužovalo nechutenství. Cítil se slabý, nemocný a zlomený. Dějepravec Vao’sh se ho snažil přesvědčit, že jeho příznaky nejsou ničím jiným než vnitřní reakcí na utrpení, které prožil, a nemají nic společného s nákazou samotnou. Dio’sh a ostatní zachránění byli ostatně dlouho drženi v karanténě, než je prohlásili za zdravé. I tak ho však bolesti svalů a hlavy nadále sužovaly.

Fyzické obtíže však neutlumily Dio'shův hlad po poznání. Musel číst příběhy, zkoumat historii, hledat informace. Musel zjistit pravdu.

Dějepravci zasvětili svůj život memorování a opakování Ságy sedmi sluncí. Příslušníci tohoto kruhu byli obdařeni obrazovou pamětí umožňující jim zapamatovat si rozsáhlý epos slovo od slova. Jakmile se určitá část stala součástí kánonu, nesměla na ní už být změněna ani čárka. Protože šlo o nesmírně složité dílo obsahující mnoho dějových linií, legend a dobrodružných příhod, nebylo v silách žádného z bardů vyprávět je celé. Dějepravec Vao'sh trávil dny líčením svých oblíbených příběhů oslavujících ildiranské hrdiny a jejich činy. Dvorní bard Mága-imperátora totiž miloval publikum.

Dio'sh naopak – dokonce i v dobách před crennskou tragédií – pobýval raději v ústraní. Ano, často bavíval crennského místodržícího a osadníky, kolonisté však měli mnoho práce a málo volného času. Nikdo od něj nežádal, aby trávil celé dny přednášením Ságy. Dokud na Crenně panoval klid, měl spoustu času na to, aby četl a rozebíral méně významné části eposu.

Teď, když byl zpět v Hranolovém paláci, rozhodl se zasvětit období své rekonvalescence studiu, pročítání prastarých záznamů a luštění dávných rukopisů. Chtěl analyzovat zlomky apokryfů a hledat v nich nejrůznější náznaky a spojení. Tyto materiály považoval, stejně jako ostatní dějepravci, za zcela věrohodný zdroj informací. Mnoho starých dokumentů se nikdy nestalo součástí Ságy, a události, o nichž hovořily, proto upadly v zapomnění. Ačkoliv nebyly součástí kánonu, Dio'sh cítil, že by mu mohly napomoci v porozumění.

Slíbil Vao'shovi napsat osobní svědectví o crennské nákaze, aby zvěčnil památku těch, kteří trpěli hrůzami osamění a temnoty, než podlehli smrti. Přežil epidemii a viděl, jak jí nejprve podlehli zpěváci a dělníci, dva kruhy nejvnímavější vůči zákeřné nemoci. Bude mu trvat dlouho, než získá patřičný nadhled, Dio'sh však

přísahal, že se osobně postará o to, aby činy sebeobětování a odvahy nebyly zapomenuty.

Crennský místodržící, syn Mága-imperátora, navzdory varování lékařů sám ošetřoval nemocné. Radili mu, aby nasedl na loď, kde by byl v bezpečí, on však zůstal ve svém městě. Jeho smrt oslabila místní soustředění thismatu a uvrhla všechny Ildirany na Crenně do prázdnoty.

Dio'sh zaznamenal příběhy ostatních obyvatel a hrdinů Crenny a zobrazil v nich život obětí tak, jak by si samy přály být připomínány. Vypsal do podrobností vše, co jen mohl. Nyní měl jinou práci.

Vao'sh ho zrazoval od toho, aby trávil ve studovnách příliš mnoho času. Tvrdil, že tak podrobné studium podružných apokryfů je zbytečnou ztrátou času. „Každý dějepravec, který se takto stáhne do ústraní, se zpronevěřuje svému poslání."

„Já se vrátím, Vao'shi," ujistil Dio'sh svého druha. „Teď ale potřebuji dostatek času, abych mohl zhodnotit všechno, co jsem prožil. Jen tak se mohu uzdravit."

Mladší dějepravec zatím objevil zajímavý záznam v jedné z pozemských encyklopedií dovezených na Ildiru obchodníky – týkal se nemoci zvané cholera, jež se snadno šířila mezi lidmi v hustě osídlených městech. Nalezl také zmínky o dýmějovém moru, tyfu a AIDS. Nákaza způsobující slepotu však byla mnohem horší.

Seděl v uklidňující záři megaflektorů, obklopen svitky a nahranými dokumenty. Pradávné záznamy, pokryté ochrannou vrstvou a zapečetěné ve skladovacích kontejnerech, zůstávaly po celá staletí nedotčené. Dio'sh si připadal jako odvážný průzkumník, když opatrně, aby nepoškodil staré dokumenty, přejížděl prstem nad symboly. Zavřený v archivech zcela propadl studiu nakažlivých nemocí. Ve snaze zjistit, zda podobná pohroma postihla Ildirany už dříve, prohledal veškeré podklady a kartotéky.

Byly už nákazou vyhlazeny jiné štěpové kolonie podobné Crenně? Musel to zjistit. Nepamatoval si, že by Sága sedmi sluncí o takovéto události hovořila, mohla však jediná osoba, třebaže

dějepravec, pojmout všechny vedlejší dějové linie táhnoucí se historií zahrnující celá milénia? Znal jeden děsivý příběh, jenž mnoho dějepravců odmítalo vyprávět, neboť ho považovali za příliš pochmurný.

Před mnoha tisíci lety, na samotném počátku zaznamenaných dějin, postihla Mijistru dávivá horečka. Tato nemoc se ukázala jako zvlášť smrtící pro dějepravce, takže v hlavním městě nepřežil ani jediný.

Vyhlazení kruhu bardů v tomto raném období sestavování a zaznamenávání Ságy sedmi sluncí, kdy se mnoho strof uchovávalo pouze v ústním podání, vedlo k tomu, že část eposu byla navždy ztracena. Vše, co se odehrálo před touto katastrofou, bylo vymazáno z paměti, k zoufalství dějepravců, kterým tak bylo znemožněno sledovat dějiny Ildiranů až k úsvitu jejich civilizace. Vypravěči obdaření bohatou představivostí vytvořili fiktivní historii, aby vyplnili prázdná místa. Tyto příběhy nebyly ovšem skutečné a podle Dio'shova přesvědčení nemohly nahradit původní Ságu.

Po dlouhých hodinách strávených v nejzasutějších částech archivu se Dio'shovi podařilo vykutat všechny záznamy pocházející přibližně z doby epidemie dávivé horečky. Tato místa nikdo nenavštívil po celá tisíciletí; mnoho zapečetěných zásuvek se začalo hroutit a rozpadat, jejich petlice vlivem gravitace a stáří povolily.

Bez oddechu hledal zmínky o tom, kde horečka začala a jak je možné, že její vinou byla zapomenuta tak podstatná část dějin. Snažili se umírající bardové předat své vědomosti posluchačům, příslušníkům ostatních kruhů, kteří je však nedokázali uchovat? Dio'sh jako historik vnímal chybějící část Ságy stejně bolestně, jako by to bylo vlastní ztracené dítě.

Potom objevil malou skříňku, jež byla zamčená a zjevně zapečetěná. Pečeť se však rozdrolila a samotný zámek už zcela zkorodoval a rozlomil se, sotva ho vzal do ruky. Mladý dějepravec, napjatý a nedočkavý, nahlédl do skříňky uzamčené po celé věky a zalapal po dechu, neboť spatřil pradávné dokumenty a zapečetěné knihy, jež vypadaly, jako by je dosud ještě nikdo nečetl. Hotový

poklad! Dio'sh je nedočkavě přenesl do svého pracovního kouta a zvýšil výkon megaflektorů. Srdce mu bušilo vzrušením.

Ponořil se do symbolů slov, jež ho přenesly do příběhů, o nichž se mu ani nesnilo, skutečných dějin, zapomenutých událostí. Deníky byly podrobné a zdály se přesné.

Šlo o pravé dokumenty datující se do období před dávivou horečkou, aktuální, chronologicky řazené výpovědi očitých svědků, Ildiranů, kteří byli při tom, když si nemoc vybrala svou krutou daň. Nebo, lépe řečeno, když došlo k tomu, co pozdější oficiální verze označila jako řádění nemoci.

Jak Dio'sh pročítal prastaré záznamy, jeho úžas se zvolna měnil v hrůzu. Něco tu bylo špatně – a přitom dokumenty, jež držel v rukou, jistě nelhaly. Výrazové laloky mu planuly živými barvami. Tohle musela být pravda, bez ohledu na to, co se až doposud učil!

Dějepravec se ohromeně napřímil a pak, zachvácen strachem, že by ho někdo mohl spatřit nebo zjistit, co našel, dokumenty znovu zapečetil a spěchal je ukrýt zpět do zastrčené skříňky. Odhalení, jež právě učinil, ho děsilo, a Dio'sh nedokázal najít žádné rozumné vysvětlení. Nemohl však nevěřit tomu, co právě viděl na vlastní oči. Významní dějepravci před dávnými časy nezemřeli následkem nemoci. Žádná dávivá horečka nikdy neexistovala. Dějepravci, udržovatelé paměti Ildiranů, byli umlčeni. Zavražděni. Ztráta části Ságy sedmi sluncí nebyla nevyhnutelnou tragédií, nýbrž úmyslným zametáním stop.

53 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA'H

První následník Jora'h si ve své meditační místnosti ve tvaru kupole pyšně prohlížel záznamy o svých dětech. Jak mu velela povinnost, měl pohledný princ mnoho milenek z nejrůznějších kruhů, aby s nimi zplodil co nejvíc potomků. Nejstarší syn Mága-imperátora odjakživa věděl, že jednou, za sto či více let, zaujme otcovo místo, ale nijak se na den, kdy usedne do vejčitého křesla, netěšil. Získání moci bude vykoupeno ztrátou všech požitků. Po

rituální kastraci se Jora'h stane novým Mágem-imperátorem, ústředním bodem thismatu.

Jednou, ale ne teď.

Jora'h rád trávil čas se svými lidmi, bez ohledu na to, z jakého kruhu pocházeli: plavci, drsnouty, dělníky, strážci či vojáky. Všichni to byli Ildirané a všichni znali své místo. Sám měl za úkol nechat se jimi milovat – v přeneseném i doslovném slova smyslu – a zajistit početné potomstvo. Jora'h se usmál při pomyšlení na všechny své syny a dcery, učence a čistokrevné šlechtice nebo jen poloviční dělníky, plody jeho krátkých setkání s milenkami, jež si vyvolil z nepřeberného množství žen, které se o tuto čest ucházely. Tyto sexuální styky, třebaže byly jen letmé, pro něj znamenaly velmi mnoho. Každé dítě zplozené s příslušnicí šlechtického kruhu se mohlo stát jeho zástupcem, dalším místodržícím. Jora'h zasypával každého ze svých synů a dcer dary, třebaže byli smíšené krve. Posílal jim vzkazy, psal pro ně básně. Nechtěl, aby zapomněli, kdo je jejich otec. Měl už však dětí tolik, že jen samotný výčet jejich jmen se zdál nekonečný, a princ potřeboval být sám ve svém meditačním pokoji, aby si vše utřídil a udělal přehled v datech jejich narozenin.

Podle palácových záznamů se Cyroc'h, jeho otec, svým potomkům zdaleka tolik nevěnoval. Ano, projevoval zájem o nejstaršího syna, chlapce čisté krve, jehož mu porodila urozená milenka. Velký vládce zplodil se šlechtičnami desítky dalších synů, kteří se stali místodržícími na kolonizovaných planetách – Dobru, Hyrillce, Crenně, Comptoru, Alturasu a mnoha dalších. Druhorození synové zůstávali se svým otcem spojeni thismatem, takže Mág-imperátor mohl jejich prostřednictvím uplatňovat své myšlenky a rozhodnutí.

Jora'h sám strávil v Hranolovém paláci většinu svého života. Nebyl předurčen k tomu, aby zastupoval otce jako místodržící. S Mágem-imperátorem ho pojilo mnohem těsnější pouto.

Jora'hův nejstarší syn Thor'h žil nyní na Hyrillce v domě místodržícího a užíval si života s vědomím, že ještě celá desetiletí,

možná více než století, nebude povolán k žádným obtížnějším úkolům. Po Mágu-imperátorovi Cyroc'hovi měl nastoupit Jora'h. Teprve až za další desítky let se naplní Thor'hův osud a bude muset převzít odpovědnost.

Nyní to však od něj nikdo neočekával. Až nadejde jeho čas, díky geneticky zakódovaným vědomostem přístupným prostřednictvím thismatu se dozví vše, čeho bude zapotřebí. Zatím se zdálo, že mladý a rozmazlený Thor'h je ve společnosti strýce, mírného a tichého hyrillského místodržícího, šťastný, a Jora'h mu rád dopřál několik let spokojeného života.

Když dolistoval barevnými katalogy a vybral pro každé ze svých dětí dárek, zamyslel se Jora'h nad svými nevlastními bratry, s nimiž si nebyl nijak blízký. Místodržící vládli celým planetám, ale neměli žádnou svobodu. Toužebně si vzpomněl na příběh ze Ságy sedmi sluncí o Mágu-imperátorovi, jenž měl dva prvorozené syny – dvojčata. Tato skutečnost vedla k těžkým dynastickým svárům, neboť oba si činili nárok na následnictví a oba se chtěli chopit vlády, když Mág-imperátor zemřel. Nakonec bylo přistoupeno k velmi riskantnímu kroku – jejich mysli byly prolnuty, spojeny thismatem v jediné vědomí, žijící ve dvou oddělených tělech. Tak se z dvojčat stal jediný, a jak se věřilo dvojnásob moudrý vládce.

Jora'h dokončil své povinnosti a zvedl oči k zakřivené stěně, aby zkontroloval čas a polohu sluncí na obloze. Měl se ukázat na veřejnosti, tentokrát aby sledoval úžasné výkony svého syna Zan'nha, který vstoupil do Sluneční flotily jako důstojník. Zan'nh byl ve skutečnosti Jora'hovým prvorozeným synem, prvním z jeho mnoha dětí, ale protože jeho matka patřila k vojenskému kruhu a neměla urozenou krev, následníkem se stal Zan'nhův mladší nevlastní bratr.

Zan'nh prokázal svůj talent při vesmírných manévrech a orbitální taktice a měl také charisma a odvahu nezbytnou k velení. Zkřížení genů šlechtického a vojenského kruhu představovalo dokonalou kombinaci vlastností vojenského důstojníka a mladý muž měl všechny předpoklady stát se jedním z nejlepších. Pokud dnešní

letecká přehlídla dopadne podle očekávání, Zan'nha čekalo povýšení a Jora'h mu slíbil, že bude při tom.

Doprovázen pečovateli a čestnou stráží nastoupil První následník do svého osobního plavidla a opustil Hranolový palác. Pobídl přitom piloty, aby si pospíšili, neboť si přál sledovat zahajovací ceremoniál. Prolétli nad Mijistrou a zamířili na otevřené pláně obklopující město, kde se už shromáždily davy diváků.

Plavidlo dosedlo a Jora'h vystoupil, aby stanul po boku adara Kori'nha, nejvyššího velitele Sluneční flotily. Adarova přítomnost dodala přehlídce lesku, Jora'h však měl podezření, že přišel jen proto, aby mohl být přítomen ocenění talentu syna Prvního následníka.

„Přál bych si, aby dnes na tebe mé jednotky udělaly dojem, První následníku," řekl Kori'nh.

„A já zase doufám, že na tebe udělá dojem můj syn, adare."

V posledních měsících Sluneční flotila zvýšila počet lodí a soustředila se na nácvik bojových manévrů a vesmírných bitev. Kori'nh podával pravidelná hlášení; Jora'h některá z nich četl.

„Pověz mi upřímně, adare, zintenzivnil jsi výcvik proto, že se obáváš vnější hrozby? Viděl jsem zprávu Zemské hanzovní ligy o neznámých lodích, které zničily měsíce u Oncieru."

„O tom nic nevím, První následníku," zamručel Kori'nh.

„Mnoho z nás je však poněkud… znepokojeno drzou demonstrací síly, jakou nám lidé předvedli. Zažehli planetu a proměnili ji ve hvězdu. Bylo to opravdu nezbytné? Což když Zemská hanzovní liga obrátí tuto zbraň proti nám?"

Jora'h svraštil čelo a snažil se porozumět významu skrytému za slovy. „Naznačuješ tím, že Ildirané měli s útokem na Oncierovy měsíce něco společného? Šlo snad o odvetu?"

„Vůbec ne, Nejvyšší následníku." Kori'nh se zatvářil zahanbeně. „Tvrdím jen, že pokud došlo k nějakému… incidentu, jenž vyprovokoval neznámou rasu, lidé by za něj měli nést plnou odpovědnost."

Jora’h se zachmuřil. „Jak se zdá, adare, víš o celé záležitosti víc než já sám. Poskytl ti můj otec nějaké informace?“

„Nikoli, První následníku.“

Davy se náhle rozjásaly, protože na obloze se objevil septem šípů, rychlých lodí ve tvaru klínu, semknutých do těsného trojúhelníkovitého útvaru. Když prolétaly nad diváky, oddělily se a předvedly odvážnou a složitou akrobacii; vzlétaly vzhůru, klesaly, až na nebi vykreslily květinu z barevného dýmu. Potom se objevilo jejich sedm mateřských eskort, pohybujících se pomaleji a v rozmáchlejších křivkách.

„Tohle bude manipul tvého syna, První následníku,“ řekl adar Kori’nh a ukázal na nebe. „Je to výjimečně dobrý velitel.“

Jora’hovy oči barvy kouřových topazů se zatřpytily, jak se v nich odrazilo jasné světlo sluncí. „Jsem hrdý na to, že dosáhl hodnosti septora tak rychle.“

Nebeský balet pokračoval. Na scénu vpluly v dokonalé formaci bitevníky, zvolna předvedly pečlivě nacvičenou choreografii připomínající vzdušný namlouvací rituál, aby zanechaly nebe pokryté sítí kouřových stop. Pak, jako velké finále, vychrlily z trysek pestrobarevný dým, jenž vyplnil prostor nad hlavami diváků zářivými čarami.

Jora’h tleskal společně s ostatními, jásal a křičel když se šípy spojily se svými eskortami, jež se vydaly zpět k bitevníkům.

Během několika vteřin se od vedoucího bitevníku oddělila přepravní kapsle, jež vedle obrovské lodi vypadala jako smítko prachu. Modul přistál přímo před tribunou. Vystoupil z něj Jora’hův syn, septor Zan’nh oblečený do slavnostní uniformy Sluneční flotily, a hrdě předstoupil před adara a svého otce.

Jora’hovo srdce přetékalo láskou. „Vedl sis velmi dobře, můj synu,“ řekl, ačkoliv to nebylo součástí ceremoniálu.

Kori’nh ustoupil a čekal, až První následník dokončí svou řeč. Po krátké odmlce pohlédl Jora’h napůl nepřítomně na adara. „To bylo vše.“

Kori'nh vykročil kupředu a pozvedl třpytivé insignie. „Septore Zan'nhu, do dnešního dne jsi velel sedmi lodím a prokázal jsi při tom bystrost a taktické nadání. Je mi velkou ctí, že tě mohu povýšit do hodnosti qula. Od této chvíle se stáváš velitelem celého manipulu. Povedeš devětačtyřicet lodí, plných sedm septemů. Přijímáš tuto zodpovědnost?"

„S radostí, adare Kori'nhu." Mladý muž nedokázal skrýt svůj šťastný úsměv. Potom pohlédl na otce. „S radostí, otče."

Jora'h převzal z adarových rukou odznak hodnosti a sám ho připjal na synův límec. „Vždycky jsem věděl, že budeš dobře sloužit ildiranskému Impériu. Udělal jsi mi velkou radost."

Jora'hovy tenké cůpky zlatých vlasů se se zapraskáním pohnuly a obklopily jeho hlavu aurou statické elektřiny.

Ačkoliv se Zan'nh kvůli svému smíšenému původu nemohl stát příštím Prvním následníkem, Jora'h si byl jistý, že mladíka čeká velká budoucnost. S úsměvem ustoupil stranou, aby ho nepřivedl do rozpaků. Pýchu na svého prvorozeného syna však nedokázal skrýt.

54 JESS TAMBLYN

Jess, hluboce zarmoucený pohřbem, klečel u lůžka svého otce. Starý muž ležel bezvládně, zešedlý v obličeji, jako by jeho život visel na vlásku. Jess mu stiskl ruku v marné snaze vlít do něj svou vlastní sílu.

„Je zlomený žalem," zašeptal Cesce. „Nikdy to však nepřizná, stejně jako si neodpustí svou tvrdohlavost. Odehnal od sebe vlastního syna a pro svou pýchu ho už nikdy nespatřil. A teď trestá sám sebe ještě víc."

Té noci starý muž prodělal těžký záchvat. Důkladné vyšetření odhalilo vážné poškození mozku a přítomnost krevních sraženin, jež stále ohrožovaly jeho život. Bram ležel uvnitř svého obydlí, zabalený do termopřikrývek, a přesto se stále třásl a byl stěží schopen otevřít víčka. Jakmile se mu to přesto podařilo, hleděl do prázdna jako slepec.

„Ach, Jessi!“ Cesca nedokázala říct nic více. Jess vzal šálek čaje, který přinesla, podržel jej starému muži pod nosem a chvíli přesvědčoval sám sebe, že na otcových rtech zahlédl záblesk úsměvu. „Uzdraví se,“ řekla Cesca a pohladila Jesse po paži. „Hvězda mu ukáže cestu.“

Jess zavrtěl hlavou. „My dva bychom si nikdy neměli lhát, Cesco. Viděla jsi výsledky vyšetření. Nemá dost síly, aby bojoval.“ Jess se zničeně sesul do křesla. „Kde je Tasia? Měla by být tady.“

Po otcově nočním záchvatu poslal Jess dva dělníky, aby Tasiu našli, od její poslední hádky s otcem ji však nikdo nespatřil. Jess věděl, že dívka má své vlastní skrýše, tajná místa, kam unikala před Bramem a jeho nesplnitelnými nároky. „Měli bychom ji najít co nejdřív.“

Jeho strýci ho přicházeli vystřídat v nočním bdění u otcova lůžka. Někteří z nich byli Jessovi dobří přátelé ještě z dob jeho dětství, jiné sotva znal. Teď budou muset spolupracovat víc než dříve, klanu nezbude, než se semknout a posílit vzájemné vazby.

Jess se natáhl, aby uchopil otcovu ruku do obou dlaní. Ucítil slabé zaškubání prstů, sotva postřehnutelnou reakci, ale neměl tušení, co mu otec chce říci. Jess byl otřesen všemi těmi událostmi, jež se na něj nezadržitelně valily. Věděl však, že udělá, co bude nezbytné. Nějak to zvládne. Poté, kdy Ross před několika lety odešel, přesouval Bram víc a víc povinností na svého mladšího syna a snažil se mu vštípit vědomí nezrušitelného závazku.

‚Nikdy neváhej, nikdy neustupuj!‘ Jess věděl, jakou roli musí hrát, znal své povinnosti. Jeho životní dráha byla předem dána a nemohl z ní uhnout. Časem se zatvrdil a povahou začal připomínat svého otce. Když starému Bramovi slíbil: „Nikdy tě nezklamu,“ vnímal to jako posvátný slib.

Na rozdíl od svého neústupného otce se však Jess naučil přizpůsobivosti. Jestliže byly okolnosti nepříznivé, dokázal čekat, dokud nenastal obrat k lepšímu. Nyní se ocitl v situaci, kdy se měl ujmout řízení plumaských vodních dolů, jež by jinak připadly jeho strýcům. Ačkoliv se na tuto úlohu dlouho a tvrdě připravoval, cítil

se zaskočen. Celou dobu doufal, že otec a Ross časem ukončí vzájemné spory a smíří se. Tato naděje nyní zhasla navždy.

Jess, držící stráž u neklidně spícího otce, byl nesmírně vděčný za Cesčinu mlčenlivou přítomnost. Vždycky toužil trávit svůj čas s ní… jenže ne takhle. Mladá žena vycítila jeho myšlenky a naklonila se k němu, aby ho vzala za ruku. Měla hebké, horké prsty. Opětoval její stisk, ale nepohlédl na ni, potlačil všechny své naděje a touhy. Toto byla příležitost, za jakou se nikdy neodvažoval ani modlit – a o to víc se mu svíralo srdce.

„Miluji tě, Cesco," řekl tiše. „Toužím po tobě víc než po kterékoliv jiné ženě ve Spirálním rameni, ale… není to možné. Ne teď, když byl můj bratr zavražděn. Jak bych mohl žít s vědomím takové zrady? Jak by mohla naše láska růst, kdyby na ní ležel takový stín? Zvlášť teď, když mi otec umírá před očima."

Rty se mu třásly, ale než mohla Cesca odpovědět, zhluboka se nadechl a zeptal se: „Kde je Tasia? Musíme ji sem přivést."

Cesčiny oči se zalily slzami a vypadaly náhle větší a temnější. „Náš čas přijde, Jessi. Máme svou vlastní Hvězdu a ty to víš. Překonáme to. Budu stát při tobě a milovat tě, nesmíme však připustit, aby byla pošpiněna pověst tvého klanu nebo Rossova památka. Žádný z Tuláků nesmí smýšlet špatně o nás, ani o rodině Tamblynů."

Jess k ní zvedl oči. „Ani o tobě, Cesco. Máš se stát příští Mluvčí všech klanů. Tvá pověst, stejně jako pověst Jhy Okiahové, nesmí být dotčena. Oslabilo by to tvou autoritu. Teď na sebe nesmíme ani pomyslet. Musíme zapomenout na sobecká přání a cíle."

Cesca zavřela oči, jako by nechtěla připustit pravdivost jeho slov. „Musíme čekat, ty a já. Víš, že jsme si souzeni, Jessi – pokud ne teď, pak jednou jistě."

Cesca Peroniová byla jediným dítětem svého otce, třebaže otec sám měl dva bratry a sestru a každý z nich měl několik potomků, takže rod Peroniů byl silný a početný. Cesca byla jen jediným výhonkem na nejvyšší větvi rodokmenu. Studovala historii a měla znalosti o jednotlivých klanech a jejich vzájemných vazbách či

roztržkách, táhnoucích se celá desetiletí, věděla, které rodové linie jsou zastoupené nejvýrazněji. Jhy Okiahová trvala na tom, aby se všemu naučila do podrobností. Pochopení tuláckých rodinných vazeb bylo totiž pro Mluvčí mnohem důležitější, než jakákoli politika.

Jess zmlkl a jejich hořký rozhovor skončil tím, že oba upřeli zrak na vyčerpané tělo ležící na lůžku. Jak oba věděli, nezbude jim, než snášet další odloučení. Jessův žal byl ostatně dost hluboký na to, aby ho zaměstnal na dlouhou dobu. Pro nejbližší měsíce udělají nejlépe, jestliže se budou jeden druhému vyhýbat. Jesse bolelo už samo pomyšlení na tuto skutečnost, protože po Rossově smrti mu už nic nebránilo, aby ji miloval. Bramova těžká nemoc z něj navíc učinila vůdce klanu Tamblynů, dokonalého manžela budoucí Mluvčí. Ano, všechno do sebe zapadalo…, skoro jako by to naplánovali.

Získat lásku tímto způsobem však nebylo ani pro jednoho z nich přijatelné. Tulácká společnost podléhala složitým pravidlům a konvencím. Kdyby po tragédii, jež Jessovu rodinu postihla, postupovali příliš přímočaře, příliš rychle, museli by čelit veřejnému odsouzení.

O hodinu později se Bram Tamblyn posadil na své posteli a otevřel oči. Dvakrát zakašlal, zachvěl se, padl zpět do polštářů – a zemřel, tak rychle a tiše, že tomu Jess ani nemohl uvěřit. Uchopil otce za kostnaté zápěstí a snažil se nahmatat záchvěv života, ale pulz už nenašel.

Cesca ho objala a naklonili se nad postelí. Jess zakřičel a po chvíli volání do domku konečně vstoupil kdosi zabalený do teplé bundy. Jesse pálily oči a nedokázal rozeznat, kdo je onen příchozí. „Tasia! Kde je má sestra? Náš otec zemřel.“

Caleb, Jessův strýc, si stáhl kapuci. Vypadal velmi rozrušeně. Jess zvýšil hlas. „Našli jste ji? Kolik skrýší může být na Plumasu?“

„Vracím se z povrchu, Jessi. Jedna z lodí je pryč, malé průzkumné plavidlo. Tasiina buňka je prázdná a vypadá to, že chybí některé věci…, včetně jejího compa EA.“

Cesca pohlédla na Jesse, jenž si začal uvědomovat, co se stalo. „Tak nakonec přece jen utekla k osíkům! Zatraceně, copak se alespoň tentokrát nemohla ovládnout?“

Zhroutil se a složil hlavu do dlaní. Jeho sestra se v mnohém podobala otci.

Jess zůstal u otcova lůžka, zlomený a zcela neschopný dál čelit vlastnímu žalu. Teď už věděl, jak se asi Bram cítil v posledních hodinách svého života. Vzal do dlaní ruku svého náročného a svárlivého otce a měl přitom pocit, jako by na jeho ramenou spočívala tíha celého vesmíru.

55 KRÁL FREDERICK

Požádal jsem tě o soukromou schůzku, Fredericku,“ začal Basil Wenceslas, „neboť bych si s tebou rád promluvil o tvém odchodu na odpočinek.“

Frederickovo překvapení rychle vystřídal úsměv. „Bylo už načase, Basile! Sedmačtyřicet let na trůnu. Už mě začínala zmáhat únava a čekal jsem, kdy za mě konečně najdeš náhradu.“

Přistoupil ke skříňce, kde měl láhve s nejjemnějším sherry. Popíjení lahodného moku bylo největší z mnoha jeho neřestí.

„Rozhodně si nebudu stěžovat. Tohle představení už trvalo příliš dlouho. Dáš si skleničku, Basile?“

„Ne.“ Prezident přecházel po králově soukromém pokoji sem a tam. Zjevně nebyl ochotný se ani posadit.

„Tak si dám jednu za tebe.“ Frederick si nalil jantarovou tekutinu z broušené karafy, pohlédl na Basila a ještě přilil. Král všeho lidstva se přece nemusel nikoho dovolovat.

Frederick věděl, že za něj Basil hledá náhradu, třebaže to dělal potají. Prezident Hanzy po celou dobu spřádal své plány a král nebyl tak naivní, aby si to neuvědomoval. Díky vlastní síti špehů už dávno věděl o svém prvním náhradníkovi, princi Adamovi, neúspěšném kandidátu, jenž se ukázal jako příliš nezvladatelný a tudíž nevhodný pro účely Hanzy. Frederick čekal celá léta na to, až

bude moci předat korunu svému nástupci. Vlastně ho docela překvapilo, že Basil čekal se svým oznámením tak dlouho.

Dlouze si přihnul sladkého sherry. „Na odpočinek se už opravdu těším. Celý den jsem pod dohledem, lidé sledují každý můj pohyb. Už mě to unavuje."

Basil pobaveně zvedl ruce, aby ukázal na nádheru Paláce šepotu. „Nerozumím ti, Fredericku! Máš všechno, co si jen člověk může přát. Proč bys snil o odchodu? To nedává smysl."

„My dva jsme velmi rozdílní, Basile. Ty by sis nikdy nedokázal představit, že se vzdáš své práce, ale já se už opravdu těším, až všechno… tohle skončí."

Basil se konečně posadil. „Fredericku, pokud někdy odejdu na odpočinek, nebude trvat ani šest měsíců a skočím ze skály přímo do moře."

„O tom nepochybuji, starý příteli," řekl král.

Prezident a král začali pracovat pro Hanzu přibližně ve stejné době – zatímco Basilova hvězda rychle stoupala pod vedením tehdejšího prezidenta, mladý princ procházel důkladnou přípravou na svou budoucí roli. Na rozdíl od Basila však byl Frederick veřejnou osobou. Vládl Zemi a jejím poddaným planetám téměř půl století a už toho měl dost.

Opět usrkl sherry. „Už mám po krk ceremonií, vlajících vlajek a jásajících davů, které nadšeně tleskají každému mému pohybu. Stačí když jen projdu sálem nebo vystoupím na balkon, a srdce mých poddaných přetékají posvátnou úctou."

„Většina lidí by ti to záviděla," odpověděl prezident klidně.

„Tak běž, jednoho z nich si vyber a dej mu mou práci."

Král klesl do zlatem vykládaného křesla zdobeného drahokamy. Polstrování ručně vyšívaly stovky řemeslníků, kteří vytvořili vzory a geometrické obrazce, jejichž krásu Frederick už dávno přestal obdivovat. Dlouze si povzdechl. Velmi dobře si vzpomínal, jaké to bylo, když se stal novým králem.

Tehdejší vůdcové Zemské hanzovní ligy pro něj vytvořili novou minulost, změnili jeho identitu a beze zbytku vymazali celý jeho

dřívější život. V té době to Frederick považoval za výhodný obchod a s nadšením si užíval lesku a slastí, jež mu moc skýtala. I ty nejlepší věci se však časem omrzí. Vzato kolem a kolem, Frederick si o sobě myslel, že byl dobrý a úctyhodný král. Žádný podvodník, postavička z příběhu „Princ a chuďas“. „Skutečný“ král Frederick totiž nikdy neexistoval. To on stvořil tuto postavu a hrál její roli. A byl přesvědčen, že ji sehrál docela dobře.

Jeho předchůdce, král Bartoloměj, byl laskavý starý muž s hédonistickým přístupem k životu a mladý princ s ním vycházel víc než dobře. Bartoloměj byl jeho učitelem, stejně jako by jím byl skutečný král svému synu, a ještě předtím, než odešel na odpočinek, s mladým princem často otevřeně hovořil o svém postavení. V té době nemohl Frederick uvěřit, že starý král je ochoten vzdát se vlády dobrovolně, teď mu však rozuměl víc než dobře.

Hanza pečlivě připravila Bartolomějovu smrt; podle prohlášení dvorního lékaře zemřel „poklidně a ve spánku.“ Pak dostal bývalý král novou tvář, novou identitu a odešel na Relleker, kde žil v přepychu a nikým nepoznán další dvě desítky let. Ano, vzdal se Paláce šepotu a trůnu, získal však mnohem víc.

Basil se pohodlně usadil v křesle a vzhlédl ke starému vládci. „Nedělej si starosti, Fredericku. Až odejdeš na odpočinek, o všechno se postaráme.“

„Slíbil jsi mi to, Basile, a já ti věřím.“

Prezident se zasmál. „Takovou věc mi už moc lidí neříká. Vážím si toho.“

Král si nalil další sklenici sherry a předstíral, že si nevšiml Basilova nesouhlasného pohledu. Během let, kdy musel snášet manipulace Hanzy, ho začaly sžírat pochybnosti. Nikdy neodporoval Basilovým příkazům a spolupracoval ve všem, oč ho Hanza požádala. Nemohl dělat nic jiného. Zasloužil si velký král vlastně všechen ten obdiv? Obyvatelé lidmi osídlených planet k němu vzhlíželi jako k bohu. Muž, který proti své vůli přijal vymyšlené jméno Frederick, byl přitom vybrán především proto, že

měl správnou postavu, přirozené charisma, příjemné zabarvení hlasu – a v neposlední řadě potřebnou míru manipulovatelnosti.

Byla to všechno jen náhoda. Kdyby ho nezachytila bezpečnostní kamera a mladík neprošel, zcela bez svého vědomí, přísným sledováním a výběrem, prožil by zřejmě docela nudný život. Mohl mít vlastní rodinu, syny a dcery, k nimž by se směl hlásit. Nevadilo by mu žít v malém domku, jen kdyby měl klid – třebaže by to znamenalo, že po sobě na světě nezanechá jedinou stopu. Bylo to ostatně tak důležité?

„Udělej, co považuješ za nejlepší, Basile," řekl, „ale zařiď to prosím co nejrychleji."

Svému budoucímu nástupci záviděl a zároveň ho také litoval.

56 RAYMOND AGUERRA

Palác šepotu měl stovky – či snad tisíce? – hal, chodeb a pokojů. Velká část byla uzavřená a nepřístupná, takže veřejnost neměla ani tušení, jak málo je jí dovoleno spatřit. Poté, co si zvykl na zvláštní a pozoruhodnou situaci, v níž se ocitl, byl Raymond ohromen tím, jak velký prostor k objevování se mu otevřel, třebaže ho Basil Wenceslas a učitelský compo OX drželi zkrátka. Pokaždé, když se vydal na průzkum, byl ohromen přepychem a luxusem, jehož mohl po libosti užívat každý den. Jakmile začal mít pocit, že už ho nic nemůže překvapit, opět narazil na něco úchvatného. Sotva to všechno dokázal vnímat.

Raymond litoval, že jeho bratři a matka nejsou s ním, aby to všechno mohli vidět. Oblečený do třpytivých plavek klouzal vodním tobogánem, který ho vyplivl do nádrže s ohřívanou mořskou vodou. Dopadl nešikovně, hlasitě sebou plácl o hladinu, měl však naštěstí tolik rozumu, aby zavřel ústa. Jakmile se do bazénu ponořil poprvé, ke svému velkému zahanbení kašlal a lapal po dechu. V posledních několika týdnech se však plavání, navzdory náročnému studijnímu programu, stalo jeho oblíbenou zábavou. Když byl mladší, společně s Rorym, Michaelem a Carlosem se

několikrát cachtali ve veřejném bazénu. Ačkoliv ho hrátky s bratry bavily, nikdy se ve vodě necítil dostatečně jistě. Jenže teď, kdy měl k dispozici palácový bazén vyhřátý na dokonalou teplotu a kolem sebe dostatek hlídačů a strážných ochotných ho v případě jakýchkoli potíží ve zlomku vteřiny zachránit, se rád oddal nevázané hře.

Potopil se a s otevřenýma očima – nyní modrozelené barvy – plaval tak daleko, jak jen dokázal, a pozoroval přitom umělé nerovnosti na dně. Napadlo ho, jak často tyto lázně asi užíval král Frederick. Nejspíš měl pro svou osobní potřebu celé tucty takových bazénů. Raymondův úžas nad vší tou výstředností se začal zvolna měnit v nudu.

Vynořil se nad hladinu, vyprskl, odhrnul si z očí své plavé vlasy a stále nepříliš ladnými, nicméně už jistějšími pohyby zamířil k okraji bazénu. Raymond si slíbil, že bude trénovat tak dlouho, dokud se nestane skvělým plavcem.

Basil Wenceslas i ostatní jeho velkorysí únosci byli potěšení jeho ochotou a zájmem učit se nové věci a rozšiřovat své obzory, třebaže mu stanovili přesné studijní osnovy, jimž musel věnovat většinu času.

OX stál na okraji bazénu jako kovová socha. Držel ručník, ale nijak netrval na tom, aby jeho žák před započetím výuky opustil bazén. „Připravil jsem pro vás další lekci, mladý Petře. Smím začít?“

Raymond se už přestal bránit oslovení nepravým jménem.

Za to, že bude hrát roli syna krále Fredericka, mu prezident Wenceslas poskytl nespočet požitků a výhod a mladý muž se proto rozhodl učinit určité ústupky. Vlastně na tom ani tolik nezáleželo. Pokud by měl obětovat jenom tohle, byl to stále ještě velmi dobrý obchod.

Raymond začal šlapat vodu. „Poslouchám, OXi!“

Z klouzačky nad jeho hlavou stále vytékala voda a z otvorů v umělém vulkanickém dně mořského bazénu se zvedaly sloupce bublin. „Hele, a co kdybys mi vyprávěl o sobě? Jsi nejstarší compo,

jakého jsem kdy viděl. Model jako ty se přestal vyrábět už před… hm, deseti lety?“

„Třiačtyřiceti, mladý Petře. Ano, jsem starý. Byl jsem jedním z prvních jednoúčelových compů. Měl jsem za úkol doprovázet posádku první generační lodi, Pearyho.“

Raymond shrnul vodu pažemi dozadu, neschopný uvěřit tomu, co právě slyšel. Ze školy měl určité znalosti historie, takže se nyní vznášel ve vodě vonící po soli a snažil se počítat. „To už je víc než tři století.“

„Ano, tři sta dvacet osm let,“ řekl OX. „Compové byli původně vytvořeni jako společníci pro dlouhé cesty generačních lodí. Mé paměťové soubory jsou staré, ale stále čitelné. Pamatuji se na den, kdy Peary odstartoval. Byl jsem na palubě.“

„To už jsi říkal, OXi,“ připomněl mu Raymond.

„Pearyho posádku tvořily dvě stovky rodin. Byl vybaven dostatečnými prostředky k založení a vybudování samostatné kolonie. Inženýři stavěli generační lodi v pásu asteroidů, pasažéři i zásoby k nim byly dopraveny raketoplány. Kapitán mi dovolil zůstat na můstku, když jsme odlétali. I při plné akceleraci nám trvalo devět měsíců, než jsme opustili sluneční soustavu. Všichni na palubě si mysleli, že už nikdy nespatří jiné lidi.“

Raymond zvolna plaval kolem bazénu a snažil se dělat co nejmenší hluk, jinak by mu compo vyhuboval, zopakoval by co právě řekl, nebo začal mluvit hlasitěji. „Aby z nebe krev, OXi! Je těžké uvěřit, že se našli lidé ochotní zanechat všeho a opustit své domovy jenom pro nepříliš reálnou naději na nalezení vhodné planety.“

„Byly to zoufalé časy,“ řekl OX. „Lodě samotné byly pomalé a obrovské – samy o sobě byly koloniemi zásobenými tak, aby zajistily přežití pasažérů a jejich potomků po několik dalších století. My compové jsme měli na této dlouhé cestě zajišťovat stabilitu a udržovat vědomí kontinuity. Bylo proto nezbytné, abychom si osvojili učitelské dovednosti.“

„Jako chůvy, které nikdy neopustí své svěřence," řekl Raymond. Hravě na compa šplíchl vodu, ale ten nevzrušeně hovořil dál.

„Byli jsme stabilizujícím prvkem. Na tak dlouhé cestě se nedalo očekávat, že by si cestovatelé dokázali uchovat všechny podrobnosti o lidské civilizaci a udržovali pozemskou kulturu, právo a morálku. Compové pomáhali vychovávat děti a pak zase jejich děti. Informace musely být bezpečně uchovány, sen, s nímž se generační lodě vydaly na cestu, nesměl zemřít. Nechtěli jsme, aby se posádka, než najde příhodnou planetu k osídlení, proměnila v tlupu primitivů."

„A pak generační lodě objevili Ildirané," prohodil Raymond, který už konec příběhu znal. „Co nejrychleji je dopravili na nové planety a tebe pak vyslali na Zemi jako vyjednávače, abys navázal kontakt s Hanzou. Jsi živý historický artefakt, slavný starý compo."

„Děkuji vám, Petře. Těší mě, že se setkávám s takovou úctou." OX uchopil ručník přichystaný pro Raymonda a setřel ze svého kovového těla kapky vody. „Nebo jsem to měl pochopit jako vtip?"

Raymond zamířil ke kamenným schodům vedoucím z bazénu a čekal, stále ponořený v teplé vodě. „Myslel jsem to upřímně, OXi. Jak bych si mohl nevážit někoho, kdo je tak chytrý a má tolik informací a zkušeností jako ty? Nikdy bych si o tom nedovolil žertovat."

Dříve, ještě předtím, než jeho život prošel onou dramatickou změnou, Raymond vždy pilně studoval. Protože se musel starat o bratry a vydělávat peníze, aby se rodina udržela nad vodou, nikdy neměl zvlášť dobré známky. Nemohl vypracovávat všechny úkoly, které mu učitelé zadali, proto se snažil soustředit na nejdůležitější předměty. Brzy si uvědomil, že k tomu, aby se posunul po společenském žebříčku a unikl z ghetta, v němž jeho rodina živořila, stačí znalosti matematiky a jednoduchého účetnictví.

Bez otce měli bratři Aguerrové mnohem těžší start do života, než většina jejich vrstevníků. Matka věděla, že Raymond je bystrý, a pokud to jen trochu šlo, přinášela mu knihy. Ačkoliv ji už nikdy

neměl spatřit, přesto se snažil, aby na něj mohla být pyšná. Pocítil slabost, jako by ho cosi těžkého udeřilo do hrudi.

Při vzpomínce na strašlivý oheň, jenž zničil dům, v němž jeho rodina žila, se stále cítil vyhořelý a prázdný. Jen čirou náhodou byl té noci pryč a sháněl práci, aby mohl za vydělané peníze bratrům a matce trochu ulehčit život. Teď byli všichni jeho blízcí po smrti a on, dříve bezvýznamný hoch z nízké sociální vrstvy, žil životem, jehož výstřednost a luxus předčily i ty nejbujnější sny.

„Jsem rád, že v tobě nacházím tak nadšeného žáka," řekl OX, „neboť podle instrukcí tě toho musím ještě hodně naučit."

Raymond se ponořil pod hladinu a plaval tak dlouho, dokud to jeho plíce dokázaly snést, aby se pak s hlasitým vyprsknutím vynořil. Zasmál se a zamířil zpět k učitelskému compovi. „Kdyby bylo víc takových tříd, jako je tahle, žáci by chodili do školy mnohem raději."

Ucítil vibrace bzučivého zvuku šířícího se vodou a na opačném konci bazénu vytryskly vodní gejzíry. Otevřely se podvodní poklopy a vyrazily z nich štíhlé šedivé stíny. Tři hraví delfíni s protáhlými nosy a bystrýma očima začali kroužit kolem chlapce. Raymond se smíchem plácal do vody a mořští savci křižovali bazénem sem a tam, dostatečně blízko na to, aby se mohl dotknout jejich měkké kůže, nebo se chytit hřbetní ploutve a nechat se unášet.

Asi před týdnem se Raymond OXovi zmínil, jak rád by někdy viděl delfína, a hned příště, když šel plavat, se delfíni objevili.

Raymond nepochyboval o tom, že je bedlivě sledován a že prezident Wenceslas a jeho asistenti zaznamenávají jeho pokroky. Nedostatek soukromí ho rozčiloval, nechtěl se však vzpírat. Vždyť těm lidem vděčil za vše.

Protože mu nebylo dovoleno opouštět Palác šepotu, procházel se chodbami a komnatami, nahlížel do místností skrývajících technické zabezpečení a zkoumal tajné spojovací katakomby. Každý kout Paláce, dokonce i místa kam jen zřídkakdy někdo zabloudil, byl čistý, nablýskaný a bohatě zdobený. Neměl v úmyslu si stěžovat, třebaže se jeho pojetí úlohy a postavení krále od té

doby, kdy se dozvěděl pravdu o Frederickovi a jeho neexistující rodině, značně změnilo.

„Jak to vlastně začalo, OXi? Na Zemi existovalo tolik různých způsobů vlády – demokracie, diktatury, vojenské režimy. Monarchie se zdá být tak… zastaralá. Proč Hanza obnovila království?“

OX strnul, jako by načítal informace a sestavoval je do logického příběhu, a pak začal s přednáškou. Delfíni dál skotačili kolem Raymonda, který se snažil pozorně poslouchat.

„Jakmile začala Zemská hanzovní liga upevňovat svou moc, zastupovalo ji konsorcium správců. Dělali důležitá rozhodnutí a starali se o obchodní záležitosti, nikdo z nich však neměl dostatečné charisma a popularitu. Osoby, jež měly hrát roli krále, byly vybrány jako řečníci a zástupné idoly. Jejich úkolem bylo vzbuzovat dojem, že moc Hanzy, představovaná jediným vůdcem, je jednotná. Ačkoliv monarchie nebývá považována za nejosvícenější formu vlády, lidská společnost k ní vždy vzhlížela s obdivem a úctou.

V počátcích Hanza nijak netajila skutečnost, že král je pouhý herec, jenž je tu proto, aby prováděl ceremoniály a skýtal lidu patřičnou podívanou. Jednotliví manažeři korporace totiž byli omylní a zranitelní, obři na hliněných nohou, jak říká staré klišé.“

„To jsem nikdy neslyšel,“ poznamenal Raymond a položil se ve vodě na záda. Delfíni proplouvali pod ním a nosy ho šťouchali do nohou.

„Zato král, pokud byl pečlivě vybrán, náležitě proškolen a obklopen nádherou, plnil životně důležitou roli. Lidská populace ho ihned bez problémů přijala. Během generací se stal nepostradatelným.“

„I když král nemá žádnou moc?“ namítl Raymond.

„I když nemá žádnou politickou moc,“ opravil ho OX.

„Pokud se řídí instrukcemi Hanzy a provádí všechny vyžadované úkony, všechno běží hladce. Vy, mladý Petře, jste placebální vládce. Lidé ve vás věří a proto je společnost dobře řízena.“

„Nemělo to snad být úkolem církve? Přitom neznám nikoho, kdo by považoval Sjednocení za něco víc než směšnou zástěrku. Náboženský kongres na svých sněmech možná působí dojmem vzájemné spolupráce, každý však ví, že si za zavřenými dveřmi jdou všichni ctihodní delegáti tvrdě po krku.“

„Teoreticky se snaží nalézt společné krédo všech lidských náboženství,“ podotkl OX.

„To se nikdy nestane. Proč by si jinak tolik kolonií uchovávalo vlastní kulturu a vyznání? Má matka nikdy neměla o Kongresu valné mínění. Říkala, že Sjednocení chybí jiskra pravé víry.“ Raymond se zachmuřil, neboť si vzpomněl jak Rita Aguerrová, třebaže v tichosti a soukromí, lpěla na svých svátostech a modlitbách. „Říkala, že arcipáter, zástupce všech náboženství, bude vedle papeže vždy hrát jen druhé housle, alespoň v jejích očích.“

OX se zamyslel. „Velmi příhodné přirovnání, Petře. Snaha o konsolidaci náboženství na Zemi započala v době, kdy jsem já byl na Pearym. Kongres náboženství má hrát podobnou roli, jako kdysi Organizace spojených národů. Jeho úkolem je reprezentovat různá stanoviska a snažit se o nalezení společných bodů.“

Raymond si odfrkl. „Je v tom víc politiky než opravdové víry! Sjednocení je natolik nudné a nevýrazné, že nemůže nikoho nadchnout.“ Udělal několik temp, ponořil hlavu pod vodu, se zaprskáním se vynořil a otřel si vodu z očí.

„Přesto, Petře, lidé přijímají arcipátera jako nestranného zástupce víry a vláda Sjednocenou církev oficiálně podporuje. Naším zájmem je udržovat lidi v tichosti a klidu, ne vzbuzovat nepokoje. Jak jste správně podotkl, mnoho náboženských horlivců založilo na neosídlených planetách vlastní kolonie. Tak jako tak však byli odkázáni na zásoby a vybavení dodávané Hanzou. Jen málokteří z nich něčeho dosáhli.“

„Takže arcipáter je bezvýznamnou loutkou, stejně jako král.“

„Mýlíte se, Petře, vy jste velmi významná osoba, neboť Zemská hanzovní liga má v úmyslu dál růst a rozšiřovat svou působnost. Bez vás by prezident Wenceslas mnoho nedokázal.“

„Jaká úleva!“ Unaven neodbytnými delfíny a nasycen pobytem ve vodě zamířil Raymond ke kamenným schodům a vystoupil z bazénu. OX mu podal ručník a chlapec se energickými pohyby osušil.

„A bude to arcipáter, kdo vloží korunu na vaši hlavu.“

Raymond teď mohl požádat o masáž nebo saunu, jakýkoliv nápoj nebo pamlsek, nedokázal si však vybavit nic, po čem by právě toužil. Ačkoliv se pilně učil, stále věděl příliš málo o všech důležitých povinnostech, jež se od něj měly v budoucnu očekávat, a rozhodně dosud nebyl připraven na svou budoucí roli.

Vklouzl do sametového županu, který jako by začal hřát okamžitě poté, co se do něj zabalil. Navzdory všem pochybnostem musel Raymond uznat, že situace, v níž se ocitl, je ve srovnání s jeho předchozím životem docela přijatelná.

57 TALBUN

Světostromy byly neklidné, uvědomovaly si přítomnost jakéhosi konfliktu kvasícího ve Spirálním rameni. Vesmírnému strachu však nedokázali porozumět ani ti, kdo o les pečovali a zasvětili mu svůj život. Jako vždy les věděl víc, než dokázala kterákoliv lidská bytost pochopit. Události odehrávající se ve velkém měřítku se ovšem zřídkakdy dotkly odlehlých kolonií. Každodenní život zde probíhal v poklidu a tichosti, naplněn uspokojením z vykonané práce.

Starý zelený kněz Talbun na řídce osídleném Havraním hřadu cítil, že nadešel čas, aby ukončil svou práci i svůj život. Prostřednictvím vibrujícího vědomí světolesa cítil příchod velkých událostí, zlých časů pro mnoho planet a mnoho lidí. Talbun si však dělal větší starosti se svými osobními povinnostmi. Procházel mezi šumícími světostromy, pokrývajícími stráň nedaleko Koloniálního města a naslouchal hlasu vzdáleného Theronu, srdce světolesa. Nenavštívil domov už celá desetiletí. Hájek ratolestí, tykadlo mysli světolesa, jenž vysadil na svahu obráceném k městu, byl už vyšší než Talbun sám. Věděl, že se nikdy nevrátí na nádhernou planetu, kde se narodil a kde přijal zelenou. A bylo to tak dobře.

Havraní hřad na něj spoléhal a Talbun toto místo miloval. Neopustil by své lidi, bez ohledu na to, jak unavený a slabý se cítil. Talbun zasvětil svůj život službě světolesu, modlitbě a péči o něj. Jako člen společenstva také dohlížel na ty, kteří sloužili světolesu. Nesměl se poddat sobecké touze. Ještě ne.

Talbun pohladil šupinatý kmen nejbližšího stromku a uslyšel šepotavé myšlenky světolesa. „Brzy se k tobě připojím," odpověděl sotva slyšitelně. Zemře zde, na Havraním hřadu, a jeho tělo zúrodní půdu, aby poskytlo živiny stromům. To bude jeho poslední služba milovanému světolesu.

„Nejdříve ale za sebe musím najít náhradu."

Stačilo, aby Talbun vyslal výzvu, a všichni zelení kněží, každý, kdo se dokázal dotknout mysli světolesa, ho uslyšeli. Tak proč tedy váhal?

Jeho tvář byla poznamenána mnoha tetováními, liniemi a kruhy připomínajícími početné cesty a naznačujícími, jak mnoho času strávil na palubách vesmírných lodí. Talbun sloužil na Konstelaci, cestoval od jednoho planetárního systému k druhému a plnil úkoly Hanzy. Talbunovo spojení se stromy mu umožňovalo vyslat tísňové volání či diplomatickou nótu tak, že k adresátovi dorazila mnohem rychleji než paprsek světla nebo hvězdolet. Samozřejmě ne každá zpráva vyžadovala takovou rychlost, přítomnost zeleného kněze na palubě však byla pro kapitána lodi a jeho obchodního partnera – velvyslance – otázkou prestiže. Po pěti letech strávených na diplomatické lodi se Talbun rozhodl odejít. Získal mnoho tetování, ale cítil, že začíná stagnovat. „Musím zpátky na planetu. Mám už dost kovových stěn, recyklovaného vzduchu a oken, za nimiž je jen prázdnota." Chtěl, aby mu kapitán Konstelace porozuměl.

„Chci opět cítit půdu pod nohama a nastavit tvář větru, dešti a slunečním paprskům."

Zelení kněží nepodléhali Hanze, navzdory jejím početným a vytrvalým snahám podřídit Theron svému vlivu.

Poté, co odešel z Konstelace, obdržel Talbun tisíce nabídek, sám však už v hloubi srdce věděl, kam si přeje jít.

Talbun přišel na Havraní hřad tři roky poté, kdy se na něm usadili první kolonisté. Se svými zkušenostmi mohl požádat o jakýkoli post ve Spirálním rameni, přesto ho zlákala bukolická planeta. Neměl zájem o pocty. Toužil po míru.

Nikdo však nebyl jeho volbou překvapen víc, než představitelé Havraního hřadu. Když na zapadlou planetu přiletěl – osamělý zelený kněz, jenž si rezervoval místo na jedné z pravidelných nákladních lodí – čekalo ho to nejpompéznější uvítání, jaké mu srdeční kolonisté dokázali připravit. Mladý starosta Sam Hendy vyhlásil oslavy na jeho počest, třebaže se plachý Talbun zdráhal.

Poté, co nedaleko Koloniálního města zasadil svůj hájek, Havraní hřad se z pouhého signatáře Dohody stal skutečnou součástí Hanzy. Talbun byl díky své schopnosti navázat telinkové spojení živou telegrafní stanicí zprostředkující spojení se Zemí, ostatními koloniemi a obchodními loděmi. Kolonisté, nadšení jeho přítomností, shromáždili své skromné prostředky, jen aby mohli novému významnému členu své komunity vyjít všemožně vstříc. Dokonce mu pomohli očistit půdu od mechu a plazivých rostlin, takže mohl bez dalšího zdržení zasázet své ratolesti. Talbun se ještě nikdy necítil tak milován a ctěn.

Nemohl opustit tyto lidi jen proto, že už byl unaven životem. Talbun sázel své ratolesti jednu po druhé, laskal je a vítal v novém domově. Jeho stromky měly všechny potřebné živiny a rychle rostly. Po dvou letech už mohl sbírat první řízky a rozšířit jimi hájek. Všechno šlo skvěle. Lidé však nežijí navždy.

Talbun stojící pod klenbou palmovitých listů obrátil svou tvář k nebi, aby přijímal světlo cizího slunce a proměnil je v potřebnou energii. Prsty obalenými hlínou si přejel po tváři. Necítil se však špinavý, ale osvěžený. Dotek písčité půdy jako by mu vléval novou krev do žil. Havraní hřad byl místem, kde si přál strávit zbytek života. Ve svém hájku seděl v tureckém sedu celé hodiny a četl stromkům jednu knihu za druhou, čímž rozšiřoval znalosti světolesa i své vlastní. Miloval tyto dny.

Teď však přišel čas, aby ho někdo nahradil. Talbunovi zbývalo jen sehrát poslední dějství. Postavil se do středu lesíka a rozpřáhl ruce, aby se prsty dotýkal kmenů. Nakonec nahými koleny poklekl na zem a přitiskl čelo k nejbližšímu stromu.

Zavřel oči, rozmyslel si, jak formulovat slova, poté otevřel mysl a spojil se se světolesem. Talbun vyslal prosbu do telinkové sítě. Volal někoho, kdo by přišel na jeho místo.

58 BENETO

Hluboko v lesích Theronu Beneto cítil příchozí zprávu.

Stromy neviditelně pulzovaly veřejnou informací vyslanou zeleným knězem přes nervovou síť kořenů všemi směry. Uchopil šupinatý kmen nejbližšího světostromu, dotkl se čelem kůry a naslouchal telinkové výzvě.

V sesterském hájku na vzdáleném Havraním hřadu klečel starý Talbun. Beneto viděl obrazy, slyšel myšlenky zeleného kněze a chápal jeho únavu a nejhlubší touhu. Beneto vše přijímal, naslouchal a zvažoval možnosti. Prostřednictvím Talbunových očí a vzpomínek viděl ve své mysli malou zapadlou hanzovní kolonii. Cítil vítr svištící pláněmi Havraního hřadu a pročesávající pravidelná pole, obdělávaná kolonisty. Představoval si stáda koz, veselé oslavy osadníků, tvrdou práci, přátele. Cítil také únavu starého muže a pochopil, že Talbun umírá a žádá, aby byl vystřídán. Kdyby se mu jen podařilo někoho najít!

Beneto přerušil telink a vstal, obklopen stromy a ponořen do vlastních myšlenek. Šeptající větve ho konejšily, radily mu, avšak nechávaly mu prostor, aby mohl učinit vlastní rozhodnutí. Beneto se zhluboka nadechl, naplněn radostí nad zcela nečekanou odpovědí na své nejniternější touhy. Tak dlouho prahl právě po tomhle, aniž si to vůbec uvědomoval. Světoles mu splnil nikdy nevyslovené přání.

Benetovi nabídl život veškeré výhody a dostupný luxus, tyto věci však pro něj nic neznamenaly. Lépe se hodil pro úlohu mnicha misionáře, než politika. Toužil pečovat o velkolepé stromy a šířit

světoles na nové planety. Chtěl pomáhat lidem žít v jednotě se světolesem, sloužit druhým, ne vlastní slávě.

Jakmile byl Beneto vybrán jako zprostředkovatel telinkového spojení pro misi u Oncieru, nemohl si nevšimnout závistivého výrazu v Sareininých očích. Ačkoliv pro něj společnost důležitých lidí nic neznamenala, jeho sestra zjevně považovala za velkou čest už jen to, že směl stát vedle prezidenta Wenceslase a posílat zprávy králi Frederickovi na Zemi. Benetovi naopak činilo největší potěšení popisovat věčně dychtivým a zvídavým stromům průběh testu Klikisské pochodně.

Rodiče ho často pokoušeli nabídkami lukrativních postů ve výstředních stromových chrámech na planetách, kde už satelitní háje vyrostly do výšky i síly, či pohádkově placených míst v diplomatických misích Hanzy. Beneto však netoužil ani po jednom. Dával přednost tiché modlitbě.

„Co mám dělat?“ zeptal se nahlas světolesa.

Zatímco se modlil, mohutné stromy k němu vysílaly tisíce myšlenek a návrhů. Nejnaléhavější však byla výzva, aby se soustředil na vlastní tužby a učinil rozhodnutí v souladu s kněžským slibem ochraňovat světoles, aniž by se zpronevěřil sám sobě, svému postavení a svým schopnostem.

Ačkoliv měl k dispozici přepychové pokoje ve starém houbovém útesu, Beneto město často opouštěl, aby spal jen tak na zemi mezi stromy. Občas zmizel na několik dní, po nichž se, nesmírně občerstven, opět vracel. Všichni zelení kněží věděli, kde je. Stačilo nahlédnout do mysli světolesa a sledovat ho „očima“ milionů stromů. Beneto byl v bezpečí – na Theronu a na každé jiné planetě, kde rostly mohutné světostromy. Na každé, včetně Havraního hřadu.

Nakonec, po hodinách zvažování nejrůznějších možností, cele pochopil, co od něj starý zelený kněz Talbun a světoles žádají. A Beneto se rozhodl.

59 NIRA

Věčná zvídavost klesala k Mijistře, jejíž průsvitné dómy a křišťálové věže jiskřily v oslnivé záři několika sluncí. Velvyslankyně Otema trpělivě čekala v pasažérské kajutě, zato Nira nemohla odtrhnout oči od oken a s dětským úžasem bedlivě sledovala každičký detail.

Z interkomu se ozval Rlindin hlas: „Za několik minut budeme dole. Navádějí mě přímo na diplomatickou přistávací plošinu v Hranolovém paláci. To jsem opravdu nečekala!“

Rlinda obratně nasměrovala loď k velkolepému komplexu. Hranolový palác, umístěný na kopci jako citadela, připomínal skleněný model atomu – centrální jádro obklopené kulatými dómy vzájemně propojenými chodbami a chodníky. Na vrcholu každé symetricky rozmístěné polokoule byla malá přistávací plošina pro hvězdolety a plavidla s krátkým doletem.

Poté, co posadila Zvídavost na určené místo, vystoupila usměvavá a zpocená Rlinda z pilotní kabiny. „Buďte si jisté, že váš příjezd vzbudil pozornost. Už jsem v Mijistře byla, ale v Hranolovém paláci ještě nikdy, natož abych tu směla přistát!“

Otema se tvářila nevzrušeně. „Přeceňujete naši důležitost, kapitánko.“

Rlinda otevřela vnější průlez a pokrčila rameny. „Jak myslíte.“

Nira vyhlédla ven do oslnivě jasného dne prozářeného světlem skupiny jasných hvězd, velkých i malých, v barvách od modrobílé přes teple žlutou, až po temně oranžově rudou.

Obchodnice si na oči nasadila tónované ochranné brýle, jež mírnily oslepující jas sluncí Ildiry. „Mám brýle i pro vás. Horší potíže vás čekají se spaním. Ildirané totiž nesnášejí tmu, víte?“

Nira vstoupila do sluneční záře dopadající ze všech stran. Kůže jí začala mravenčit přílivem energie. „Já je nepotřebuju. To světlo se mi líbí.“

„Jak je libo.“ Zůstaly společně stát na vysoké plošině nad centrální kopulí Hranolového paláce. Nádherné město Mijistra jim leželo u nohou a oslňovalo Niru barevnou září.

Pak, když si její oči zvykly, spatřila vysokého štíhlého muže mířícího přímo k nim. „To je dost malý uvítací výbor,“ poznamenala Otema.

Muž byl oblečen do dlouhé řízy převázané v pase. Několik dílů látky bylo pokryto šrafováním z reflexních materiálů. Hlavu měl holou, jeho tvář byla strohá, s výraznými rysy, pokožku měl nažloutle šedou. Barevné elektrostatické pole vytvářené malým přístrojem na límci obklopovalo jeho hlavu jako průsvitná kápě. Nira nedokázala odhadnout, zda jde o ochranný prvek, nebo jen módní doplněk. Ildiran upažil levou ruku, dlaň držel nahoru, aby ji vzápětí natočil stranou. Promluvil dokonalou všeobecnou obchodní řečí. „Jsem Klio’s, ildiranský ministr obchodu. Byl jsem pověřen jednáním s kapitánkou Rlindou Kettovou.“

Jakmile se Rlinda představila, velvyslankyně Otema vytáhla svá diplomatická pověření, čímž zřejmě uvedla Klio’se do rozpaků. „Nerozuměla jste mi,“ řekl. „Já jsem zde kvůli kapitánce Kettové. Pro vás zanedlouho přijde První následník.“

Rlindino obočí vylétlo do výše. „Za nimi že přijde První následník?“ Zalapala po dechu a pohlédla na Otemu s Nirou. „Víte, kdo to je?“

Ačkoliv byla Nira nadšená a vzrušená, Otema zachovala klid. „Jako zástupkyně Theronu ho pozdravíme s náležitou úctou.“

Klio’s pobídl Rlindu směrem ke vstupu do rozlehlého domu. Obchodnice však kráčela zvolna, jako by úmyslně otálela v naději, že spatří ildiranského dědice. Úředník ji však pobídl, takže zamířili k jeho pracovně a zanechali Niru s Otemou u Věčné zvídavosti samotné.

Na opačné straně plošiny se otevřelo několik dveří. Vystoupili z nich tři děsivě vyhlížející Ildirané, širokoplecí příslušníci válečnického kruhu, samý sval, tesák a dráp. Nesli zbraně – zakřivené nože a nebezpečně vyhlížející meče s křišťálovými

čepelemi. Divokýma blýskavýma očima chvíli zkoumali plošinu, poté ustoupili stranou a postavili se do pozoru. Další osobou, která se objevila, byl ten nejpřitažlivější muž, jakého kdy Nira viděla.

Velvyslankyně Otema se uklonila, ale Nira z něj nedokázala odtrhnout oči. Vyzařovalo z něj charisma. Měl nádherně modelovaný obličej s dlouhou bradou a široce posazenýma očima zvláštní barvy kouřových topazů. V jeho rysech byla nadčasová dokonalost a díky bronzově zlatavé kůži vypadal jako oživlé spodobnění dávného faraona. Jeho hlavu obklopovala hříva zlatých vlasů spletených do cůpků, které se pohybovaly a svíjely jako by je oživovala statická elektřina.

Nira konečně odvrátila zrak, muž si jí však zjevně povšiml. Obrátil se spíše k ní než k velvyslankyni a řekl: „Jsem První následník Jora'h a je mi potěšením vás přivítat. Velvyslankyně Otemo?" Pokývl hlavou směrem ke staré ženě a opět se obrátil k Niře, uchopil ji za bradu a přiměl ji, aby na něj znovu pohlédla. „A stejně tak jsem potěšen, že poznávám vás. Jak se jmenujete?"

Niře se zadrhl hlas, nedokázala ze sebe vydat ani hlásku.

Po krátkém zaváháním promluvila mírně káravým tónem Otema: „Jmenuje se Nira, První následníku. Je to má asistentka a bude mi pomáhat při studiu vašeho úchvatného eposu."

„Skvělé! Slibuji vám veškerou podporu, jakou vám budeme moci poskytnout." První následník měl na sobě halenu, které se na prsou rozevírala, takže Nira mohla vidět svaly na jeho širokých ramenou a pevné břicho. Byl dokonalý jako klasická socha.

Nira s překvapením zaznamenala theronský střih šatu sahajícího mu ke kolenům. Jora'h si jej musel pořídit po svém setkáním s Reynaldem, buď proto, že si lesní kulturu zamiloval, nebo proto, aby na zástupce zelených kněží udělal dojem. Jakmile se tak začal oblékat První následník, mnoho dalších na ildiranském dvoře ho bezpochyby začalo napodobovat. Rlinda jistě nebude mít problém prodat svůj náklad látek ze zámotkových vláken a lesních produktů.

Jora'h pokynul strážcům, aby přistoupili. „Tito muži vám pomohou odnést vaše věci. Nechal jsem pro vás přichystat pokoje v Hranolovém paláci, kde jste vítanými hosty."

„Ach, děkujeme," vyhrkla Nira dřív, než mohla Otema cokoliv říct.

Stará žena jen zdvořile přikývla. „Nečekaly jsme, že se nám dostane takové cti přímo od Prvního následníka. Přivezly jsme několik ratolestí a další věci jako dary pro Mága-imperátora."

Jora'h mávl rukou. „Na formality a ceremonie bude čas později. Můj otec je dnes zaneprázdněn a proto mě pověřil příjemným úkolem provést vás po Mijistře a ukázat vám její krásy."

Nira nadšeně zatleskala rukama, už se nemohla dočkat. Otema svou mladou pomocnici zpražila pohledem. „Jak si přejete, První následníku."

Jora'h, doprovázen neustále se přelévající skupinou hodnostářů a pověřených zástupců, kteří se střídali na každé zastávce jejich cesty, je vzal na svou vznášející se plošinu, aby si mohly prohlédnout město z výšky.

„V Mijistře je mnoho muzeí schraňujících naši historii, památky, příběhy, básně… aby uchovaly nejzářivější dny naší kultury. Máme velkolepou architekturu a dlouhou uměleckou tradici. Náš zlatý věk už trvá celá milénia."

Nira užasle hleděla na průzračné stěny a průsvitné stavební kostky, díky nimž každá budova dokázala pohlcovat a vyzařovat světlo. Protože se Ildirané děsili temnoty, jako hlavní stavební materiály používali sklo, křišťál a polymery; některé čiré, jiné v barvách drahokamů. Z estetických důvodů stejně jako pro zesílení pevnosti byly hrany nosných stěn vyztužené neprůhlednými bloky. Ulice byly stavěné spíše do měkkých linií než ostrých úhlů, stupně pyramid mizely pod bujným porostem visutých zahrad a trsů kapradin. Vodopády a bystřiny protékaly sérií nádrží a zurčely strouhami vedoucími po zkosených stranách budov.

„Je to všechno tak úchvatné," vydechla Nira a Jora'h se na ni vděčně usmál. Otema skoro omluvně řekla: „Má pomocnice nikdy neopustila Theron, První následníku. Snadno se nechá unést."

Jora'h pohlédl na mladou ženu a kouřově topazové oči mu zazářily. „Reynald mi vyprávěl, jak nádherný je váš světoles."

Nira, povzbuzená jeho slovy, začala popisovat mohutné stromy, města v houbových útesech a červí hnízda. Vyprávěla mu, jak se stala novickou a jak nakonec přijala zelenou. Velvyslankyně Otema do Niřiny řeči tentokrát nijak nezasahovala a Jora'h se tvářil jako okouzlený mladík.

„My Ildirané si vážíme našich vědců stejně jako hudebníků, básníků, umělců, výrobců skla a dějepravců," řekl První následník. „Společnost, která si sama nepřipomíná vlastní činy, si nezaslouží, aby byla připomínána," dodal a hodnostáři kolem přitakali. „Jsem tak rád, že u nás strávíte delší čas! Studium Ságy nemůže být dokončeno za několik dní. Společně jistě najdeme čas, abychom navštívili naše nádherná muzea a výstavy."

Niřina mysl a všechny smysly byly přesycené přemírou dojmů. Její oči, už tak oslněné jasnou sluneční září, nedokázaly pojmout víc, bez ohledu na to, jak rychle se rozhlížela ze strany na stranu. Otema se k ní naklonila a tiše ji napomenula: „Nezírej tak, dítě! Nesmíš nás zahanbit."

Zmatená Nira se pokusila obnovit svou důstojnost, ale Jora'h řekl: „Ale, velvyslankyně, cožpak to není ta největší poklona, jakou mohla Nira Mijistře složit – dát najevo jak je okouzlená vším, co zde spatřila?" Dotkl se její paže a Otema pocítila elektrizující zachvění, jež se šířilo její smaragdovou pokožkou. „Nikdo, kdo si dokázal uchovat dětskou schopnost bezelstného úžasu, by neměl být zahanbován. Nemyslíte?"

Otemina tvář se roztáhla v úsměvu. „Ano, souhlasím, První následníku. Připomněl jste mi, že ten, kdo se příliš stará o formality a důstojnost, může propást to, co je v životě opravdu důležité."

Po hodinách strávených obdivováním pamětihodností, během nichž hvězdy uháněly po obloze bez jediného náznaku blížícího se

večera, byly Nira s Otemou konečně uvedeny do svých pokojů v Hranolovém paláci. Všechny jejich věci byly už přeneseny z Věčné zvídavosti a pečlivě umístěny do dvou oddělených apartmá nacházejících se dostatečně daleko od sebe, aby skýtaly soukromí, a přitom dostatečně blízko, aby se Nira s Otemou mohly kdykoliv podle potřeby setkat. V každém apartmá stála také polovina přivezených ratolestí v květináčích.

„Pro lidi je obtížné u nás usnout, protože v Hranolovém paláci není nikdy tma," upozornil je Jora'h. „Obstaral jsem však pro vás spací masky a žaluzie do vašich pokojů."

„Děkujeme, Jora'hu," řekla Nira. Zahanbeně se opravila: „Chtěla jsem říct První následníku." Připadala si tak dětinská a nezkušená… jako v nejkrásnějším snu. Nedokázala si ani představit, že by ji něco mohlo tak okouzlit, a teď se jí z toho všeho točila hlava.

Sotva konečně zůstala s Otemou o samotě, toužila hovořit o svém nadšení a probrat vše, co spolu toho dne prožily, ale stará velvyslankyně si přála být sama. Nira se tedy vrátila do svých pokojů, kde, plná dojmů a toužící se o ně podělit alespoň s někým, uchopila kmínek ratolesti. Následující hodinu popisovala světolesu své zážitky a dojmy, a les, věčně hadový po informacích, je vděčně přijímal.

60 DĚJEPRAVEC DIO'SH

Dějepravec Dio'sh rozechvěle čekal na soukromou audienci u Mága-imperátora. Pokud kdy nějaká rasa snila o živoucím bohu, ildiranský svrchovaný vládce byl této představě patrně nejblíže.

Ačkoliv jen zřídkakdy opouštěl Hranolový palác, dokázal vnímat mysl každého Ildirana bez ohledu na to, z jakého kruhu pocházel, třebaže přímo mohl komunikovat pouze se svými místodržícími či následníkem. Dio'sh však i přesto odhalil strašlivé věci, jež se před velkým vládcem podařilo utajit.

Dějepravec věděl, že musí Mágu-imperátorovi svůj hrůzný objev oznámit. Pozměněné dějiny, lži, spiknutí… strašlivé události

utajené od dob úsvitu Impéria. Laskavý vládce bude jistě vědět, jak s touto neuvěřitelnou informací naložit.

Zděšen tím, co zjistil, uvažoval Dio'sh nejprve o možnosti sdělit vše svému druhu Vao'shovi. Po několika spánkových periodách strávených v nočních můrách se však rozhodl, že tato věc je natolik závažná, aby se o ní dozvěděl sám Mág-imperátor. Navštívil tedy protokolární úředníky a byl překvapen tím, jak rychle mu byla audience udělena. Mág-imperátor musel vycítit naléhavost dějepravcova strašlivého tajemství.

Dio'sh stojící v předpokoji svíral svazek dokumentů, deníků a záznamů očitých svědectví, jež nalezl ve skryté skříňce v labyrintu pod palácem. Žádný další důkaz nepotřeboval. Od tohoto dne se měla změnit samotná historie – odpovědnost, jež ležela na jeho bedrech, byla nesmírná.

Cítil, jak jeho výrazové laloky mění barvy v souladu s rozbouřenými emocemi. Žádný dějepravec nemohl utajit, co cítí, a Dio'shova tvář nyní doslova žhnula vzrušením.

Na svalnatého strážce Bron'na stojícího před vstupem do soukromé meditační síně Mága-imperátora neudělalo vzrušení mladého historika nejmenší dojem. Divoce vyhlížející bojovník měl svůj úkol, který svědomitě plnil, a Dio'shovy zprávy ho nezajímaly, ať už byly jakékoliv.

Bron'n s hlubokým hrdelním zamručením konečně ustoupil stranou a gestem barda vyzval, aby vstoupil. Naučenou formuli přitom přednesl nevlídným tónem, jako by mu uhlazená úřednická řeč nebyla po chuti. „Mág-imperátor je potěšen, že může přivítat jednoho ze svých vážených poddaných z kruhu dějepravců, a dychtivě očekává důležitou zprávu, kterou mu přinášíš."

Dio'sh se v duchu podivil, proč Mág-imperátor nepřizval k setkání také své rádce. Vždyť za ním přicházel s převratnou záležitostí! Na druhou stranu, možná bude lepší, pokud pro začátek zůstane vše jen mezi nimi. Mág-imperátor možná chce všechno v klidu uvážit, aniž by byl obtěžován svými asistenty. Dio'sh se

zhluboka nadechl, aby alespoň částečně zmírnil živé barvy ve své tváři, a vstoupil do prozářené meditační místnosti.

Bard sklopil oči k modře žilkované podlaze. Hřejivé sluneční světlo proudilo průsvitným stropem, vnikalo dovnitř vypouklými okenními tabulemi. Fontány v rozích chrlily jemnou vodní tříšť, v místnosti bylo vlhko jako v džungli. Dio'sh udělal tři kroky vpřed, zůstal stát a pomalu sebral odvahu k tomu, aby pozvedl svou lalokovitou tvář. „Můj Mágu-imperátore!"

Vládce spočíval ve vejčitém křesle podepírajícím jeho mohutné odulé tělo zahalené do třpytivého šatu. Oči měl přivřené, jako by dřímal. Mág-imperátor se pohnul a pak promluvil hlasem připomínajícím předení kocoura. „Jsem potěšen, že se s tebou setkávám osobně, dějepravče Dio'shi. Slyšel jsem, jakým utrpením jsi prošel na Crenně – a sám jsem je také zažil prostřednictvím svého syna místodržícího."

Dlouhý, jako lano tlustý cop měl Mág-imperátor omotán kolem těla, přes žaludek až k bokům. Pletenec vlasů sebou škubal jako neklidná anakonda. Jeho oči si prohlížely dějepravce, jako by viděly zvlášť šťavnaté sousto.

„Ano, vládče. To, co jsem zažil na Crenně, bylo velmi… těžké. Dějepravec Vao'sh mi pomáhá sestavit úplný a pravdivý příběh o oné strašlivé nákaze, aby tvůj syn, crennský místodržící, a všechny ostatní oběti z řad Ildiranů byly zvěčněny v naší Sáze sedmi sluncí."

Vůdcova tvář zůstávala poklidná, téměř znuděná.

„Každý Ildiran žije svůj život v naději, že vykoná něco významného, co by si zasloužilo záznam v Sáze. Třebaže obyvatele Crenny zahubila strašlivá choroba, jejich památka bude uctívána navždy."

Dio'sh se opět uklonil a řekl: „V to doufám i já, vládče." Pak pozvedl dokumenty, které držel v náručí. „Požádal jsem tě o audienci právě kvůli Sáze sedmi sluncí."

Bard pozvedl své dokumenty, Mág-imperátor však neudělal jediný pohyb, aby si je vzal. „Řekni mi, co jsi našel!" Jeho cop

sebou opět zaškubal a z hlasu zazněl ostražitý tón. „Cítím, že tě to hluboce zneklidnilo.“

Dio’sh přitiskl dokumenty k hrudi a začal hovořit bez oklik a příkras. „Poté, co nás evakuovali z Crenny, jsem se vrátil do Mijistry a začal se věnovat studiu historických záznamů týkajících se epidemií. V nejhlubších palácových archivech jsem probádal mnoho konzervovaných apokryfních dokumentů a hledal jsem zapomenuté fragmenty naší historie.“

„Apokryfy nejsou legitimní součástí Ságy,“ upozornil ho Mág-imperátor.

„Ale jsou to stále očitá svědectví a obsahují důležité informace. Nemůžeme je nebrat na vědomí. Hledal jsem podklady o Ztracených časech, kdy, jak praví oficiální dějiny, všichni dějepravci podlehli dávivé horečce.“

„Ano.“ Těstovitá tvář Mága-imperátora se bolestivě stáhla, jeho smutek však nepůsobil upřímně. „To byla strašlivá doba.“

„Ale pravda není taková, jak si myslíme, vládče!“ vyhrkl Dio’sh. „Zjistil jsem závažné skutečnosti týkající se ztracených veršů Ságy. Našel jsem záznamy dokládající, co se v té době skutečně odehrálo. Je to strašlivé.“

„Fámy a pověsti tu byly vždycky. Ildirané milují záhady.“

„Ano, vládče. Ale já jsem zjistil, že nás žádná dávivá horečka nikdy nepostihla.“

„Všichni dějepravci zemřeli,“ trval Mág-imperátor na svém. Podle všeho Dio’shovi nevěřil a začínal být podrážděný. Historik si však ve svém rozrušení jeho podmračeného výrazu nevšiml. „Celá část našeho eposu byla ztracena.“

Dio’sh k němu přistoupil blíže a výrazové laloky mu hrály všemi barvami. „Ne, vládče. Ne ztracena. Tito dějepravci byli zavražděni s cílem utajit pravdu a celé části Ságy pak byly úmyslně pozměněny, aby se nikdo nedozvěděl, co se stalo. Věřím, že se tak stalo na příkaz tehdejšího Mága-imperátora.“

„Absurdní! Žádný Mág-imperátor by se nedopustil tak ohavného činu.“

Dio'sh však hovořil dál, proud slov se nezadržitelně hrnul z jeho úst. Zamával nezvratnými důkazy, jež stále držel v ruce.

„Ztracené verše hovoří o pradávném a ničivém galaktickém konfliktu, o válce na život a na smrt proti mocným bytostem nazývaným hydrogové, které žijí v jádrech obřích plynných planet."

Mág-imperátor se zcela probral, vzrušený a nebezpečný.

Dio'sh pokračoval: „Jsem přesvědčen, že tato pradávná válka souvisí s vyhynutím klikisské rasy; tato skutečnost však zůstala skrytá celých deset tisíc let." Hbitě prolistoval dokumenty, aby mohl ocitovat příslušné pasáže.

„Vládče, tato svědectví hovoří jasně. Oficiální verze Ságy neříká celou pravdu. Musíme změnit, co je psáno."

Dio'sh byl tak rozčilený, že si ani nepovšiml výrazu nelibosti, jenž přelétl po jindy poklidné tváři Mága-imperátora, ani neklidně švihajícího copu po jeho boku. „Ukaž mi ty dokumenty. Přistup blíž!"

Dio'sh vykročil kupředu a podal mu záznamy. Až Mág-imperátor uvidí důkazy, dozví se pravdu. „Tady jsou deníkové záznamy jednoho z vrahů. Krev dějepravců poskvrnila jeho ruce. Říká tu…"

Cop vyklouzl od boku Mága-imperátora a natáhl se z vejčitého křesla jako tykadlo. Dio'sh zahlédl pohyb a pohlédl stranou – neměl však čas ani vykřiknout, neboť hadovitý pletenec živoucích vlasů sebou švihl a ovinul se mu kolem krku.

Mág-imperátor se naklonil kupředu a oči mu planuly. „Samozřejmě, že znám ten příběh!" Znechuceně zkřivil rty.

Dějepravec sebou zoufale zmítal. Jak se svíjel a kopal, upustil své drahocenné záznamy. Smyčka z imperátorových vlasů se stahovala kolem bardova hrdla stále těsněji.

„Já jsem ho chtěl udržet v tajnosti."

Mág-imperátor nepřestával tisknout, rozčileně dýchal, těstovitou tvář zrudlou námahou. Pak zlomil Dio'shovi vaz a pomocí copu odhodil tělo na podlahu, jako by to bylo smetí.

61 DAVLIN LOTZE

Ildirané skrývali něco strašlivého – Davlin Lotze to cítil v morku kostí. Když však pročesával narychlo opuštěné trosky crennské kolonie, nemohl se zabývat detaily. Musel svou identitu tajit a hrát roli prostého kolonisty, což jeho úlohu podstatně znesnadňovalo.

Ildirané evakuovali své nákazou postižené město a zanechali v něm téměř všechno. Bohužel jen máloco vypadalo zajímavě… alespoň ne tak, jak doufal prezident Wenceslas.

Oblečen do praktického overalu, jaký nosila většina nových osadníků, dělal svou každodenní práci, staral se o sebe a tajně pořizoval obrazové záznamy. Kolonisté, vedení spíše přehnaným nadšením než předvídavostí, vytáhli těžké demoliční stroje a začali srovnávat se zemí ožehlé kostry budov, jež Ildirané zapálili v marné snaze zastavit nemoc.

Osadníci neměli zájem o archeologii nebo o studium detailů ildiranské kultury. Chtěli jen dělat svou práci, opravit město, zasít plodiny a zřídit infrastrukturu dřív, než se změní roční období a začne špatné počasí. Davlinovi nezbylo než se s tím smířit a využít každou příležitost a každou volnou chvilku, jež se mu naskytla. Když stál v jasném slunečním světle a díval se, jak žluté stroje boří stěny domů, měl co dělat, aby hlasitě nesténal při pomyšlení, kolik pokladů tak přichází vniveč. Kdyby si mohl vybrat, trávil by Davlin svůj čas prohledáváním popela a pátráním po nepatrných stopách. Dokonce i kostry nebo zpola spálená těla mohla poskytnout důležité informace. Příležitost ke zkoumání tělesné stavby Ildiranů se Hanze rozhodně nenaskytla každý den. Morfologie jednotlivých ildiranských ras – kruhů, jak je nazývali – se však stejně lišila natolik, že bylo obtížné učinit podrobnější závěry. Prezident Davlinovi výslovně nařídil, aby zachoval svou krycí identitu. Nesměl se se svým posláním svěřit ani svým druhům farmářům, dokonce ani milence, pokud by si nějakou našel.

Během posledních deseti let byl Davlin Lotze mnoha různými osobami a hrál různé role. Věděl, že ho prezident může v každé

chvíli odvolat z Crenny a vyslat na jinou misi. Přesouval se z planety na planetu, neviditelný, nenápadný.

Teď stál nepříjemně blízko řvoucím demoličním strojům, svíral svůj pracovní nástroj a spolu se čtyřmi dalšími muži se snažil vyvrátit základové pilíře zbořené shromažďovací síně. V noci předtím se vplížil do ohořelých trosek, aby si příruční svítilnou posvítil do všech koutů a škvír. Co když nějaký umírající Ildiran schoval pod podlahu bednu se záznamy, své osobní věci nebo šperky? Čeho si asi cenili? Na čem lpěli, když umírali?

Veškeré jeho úsilí mu však nepřineslo nic kromě několika černých skvrn na šatech. Bolavé svaly a zarudlé oči mu připomínaly, že by měl myslet i na odpočinek. Kolonisté vstávali za úsvitu a pracovali až do setmění. Davlin měl kameru ukrytou ve švech overalu; tenká baterie byla zašitá do lemování kapsy a několik objektivů bylo upraveno tak, aby vypadaly jako knoflíky. Právě nahrával mohutný stavební stroj, který se chystal srazit poslední podpůrný sloup staré komunitní haly. Sloup se zbortil a Davlin nespatřil nic výjimečného, žádné skryté podzemní místnosti, trezory či zakopané tajné schrány. Ildirané, kteří zde žili, byli podle všeho prostými osadníky, stejně jako noví kolonisté ze Země. Ale co když šlo jen o dokonalé mimikry? Starodávné a mocné impérium před svými novými spojenci jistě ledacos tajilo, Davlin Lotze však nedokázal najít jediný důkaz.

Jeho první hlášení proto bylo jen velmi krátké, plné zajímavých – ale vojensky bezvýznamných – detailů. Ildirané zakládali své „štěpové“ kolonie tak, že shromáždili veškeré obyvatelstvo v jediném městě a většinu půdy nechali ležet ladem. Podle všeho se vždycky snažili směstnat na malou plochu, třebaže měli možnost zabrat celý kontinent.

To osadníci Hanzy měli v plánu nejprve pročesat město, pak očistit další půdu, rozdělit si velké plochy země a prohlásit se za její vládce. Zanedlouho se nedotčená krajina promění v šachovnici políček střídaných těžebními oblastmi, majetkem nové šlechty.

Davlin zastával názor, že pospolitá povaha Ildiranů byla v jistém smyslu slabostí. Kolonie potřebovala určitý počet obyvatel, aby dosáhla telepatického propojení. Jakmile polovina obyvatel Crenny podlehla oslepující nemoci, zbytek uprchl zpět do velkých měst na dávno osídlených planetách. Lidem, kteří je nahradili, samota naopak nevadila. A Davlin nebyl výjimkou.

Poté, co byla komunitní hala srovnána se zemí, začala skupina, v níž pracoval i Davlin, čistit celý prostor pro prefabrikované stavby – budoucí obchodní a jednací místnosti, restaurace, sklady a bary. Davlin si za svůj dům vybral jedno z nedotčených ildiranských obydlí, většina ambiciózních kolonistů se však rozhodla založit své domovy daleko od města, uprostřed akrů obdělávané půdy. Za několik měsíců měla dorazit druhá vlna osadníků: hanzovní úředníci, obchodníci, pomocný personál, pracovníci v oblasti služeb. V té době už možná bude Davlinova práce u konce.

K demoliční četě se blížili tři muži nesoucí leštěný černý obelisk, do jehož horní části byla vytesána stylizovaná tvář Mága-imperátora. Kámen vypadal jako lehký a porézní, musel však zřejmě vážit dost, jestliže si muži vzali na pomoc gravitační zvedáky.

„Hej, nemáte zájem? Tenhle je už dvanáctý, co jsme našli. Ildiranům se ten jejich starý tlustý císař musel nějak líbit!“

Obelisk zobrazoval nevyzpytatelnou tvář Mága-imperátora – široké měkké rysy, vševidoucí oči. Ačkoliv vypadal buclatě a blahosklonně, Davlin zřetelně vytušil zlověstný podtón.

Podle bláta na jedné straně obelisku, prachu usazeného v trhlinách a celkově odřeného vzhledu odhadoval, že dělníci museli sochu několikrát upustit na zem, když se ji snažili dostat z jejího původního umístění. Muž, který jim před chvílí obelisk nabídl, vytáhl kapesník a otřel si čelo, jež se mu v horkém crennském dni orosilo potem. „Nevím, co bychom s nimi jinak dělali.“

„Proč bych si měl na svůj trávník stavět něco tak ošklivého?“ zeptal se zaprášený zpocený chlapík pracující v popelu vedle Davlina.

„Použij svou představivost. Já si z toho nejspíš vyrobím fontánku, něco na zahrádku.“

Davlin přimhouřil oči, obešel sochu kolem dokola, aby si ji prohlédl, a tajně se přitom dotýkal svého záznamového zařízení ve snaze nasnímat co nejvíc záběrů.

„Ildirané museli mít tyto obelisky ve velké úctě, jestliže jich ve svém městě rozmístili tolik.“

Oči prvního muže se rozzářily. „Hej, myslíš, že mají nějakou cenu? Zaplatili by za ně Ildirani, aby je dostali zpátky? Ztracené kulturní poklady, co?“

„Podle mě by se nedotkli ničeho, co pochází z Crenny. Tohle místo v nich vzbuzuje panickou hrůzu,“ namítl muž usazený na předoucím demoličním stroji.

Davlin se rozhodl. „Fajn, já si ho vezmu. Slož to vedle mého domu.“

„Chceš, abych ti z něj pomohl vyrobit fontánu? Stačí odsekat kus dolní části, zapustit do ní čerpadlo.“

„Ne, chci si jen připomínat bytosti, které tu žily před námi. Jsem sentimentální.“ Přejel prstem po špinavém povrchu kamene.

Začínal pociťovat zoufalství. Potřeboval najít něco, cokoliv, dostatečně důležitého, aby to uspokojilo prezidenta Wenceslase. Až dosud objevil jen zlomky, záhady. Všechno zcela bezvýznamné. Až příliš bezvýznamné. Davlin nedokázal říct ani to, zda Ildirané něco skrývají, nebo naopak vůbec netuší, že lidé slídí kolem.

62 DD

V základním táboře na Rheindic Co připravoval DD pro archeology večeři a procházel záznamy ve své počítačové mysli, aby si ověřil, že náležitě splnil všechny povinnosti. Úkoly měl seřazené podle důležitosti a tak je, jeden po druhém, vykonával. DD řídil chod tábora víc než dobře.

Díky zabudovaným stimulativním algoritmům nacházel DD jakožto computerizovaný pomocník největší potěšení v náležitém vykonávání svých úkolů. Pokud ho někdo poplácal po zádech,

zareagoval ostýchavou vděčností a pak si dopodrobna zaznamenal, čím si vysloužil chválu, aby mohl podobnou věc udělat i příště.

Compové byli složité stroje, vybavené systémem schopným učení. Jejich mozky neměly takovou kapacitu jako rozsáhlé průmyslové počítačové sítě, mohli se však napojit na databáze nebo získávat data ze specializovaných paměťových modulů. Než odcestovali na Rheindic Co, nahrál DD do své paměti základy archeologie, program pro přežití v divočině a stručný přehled současných poznatků o klikisské rase. Protože sloužil manželům Colicosovým od samotných začátků jejich archeologických výprav, věděl už, co mají rádi a dokázal odhadnout jejich náladu. Margaret a Louis byli protiklady, přesto jejich manželství přetrvalo a oba se naučili čerpat sílu právě ze svých odlišností. Louis měl rád dobré jídlo a dopřál si čas, aby si je mohl vychutnat. Naopak Margaret jen stěží postřehla rozdíl mezi průměrnou a vynikající večeří. Jedla ve spěchu, aby se co nejrychleji nasytila a mohla se dál věnovat svým výzkumům, jimž věnovala celou svou pozornost a veškerou energii. Louis si cenil odpočinku. Rád poslouchal hudbu, četl si jen tak pro radost – to Margaret nikdy – občas dokonce hrál karty. Protože Margaret většinou odmítala účastnit se zábavy, hrával Louis s DD a Arcasem, pokud bylo zapotřebí dalšího spoluhráče.

DD často doprovázel Louise a Margaret k archeologickým nalezištím a nosil nejrůznější nástroje, jež by se jeho pánům mohly hodit. Sledoval jejich úkoly a prováděl odhady toho, jakou pomoc by mohli potřebovat. Archeologové však většinou dávali přednost práci o samotě.

Do tábora se po celodenním toulání kaňony vrátil zelený kněz a šel zalít své ratolesti. DD mu už dříve nabídl, že tento úkol začlení do svých každodenních činností, ale Arcas odmítl. Jak sám prohlásil, péče o světostromy byla jeho povinností. Stromům by se možná nelíbilo, kdyby je zaléval stroj.

Blížil se západ slunce a DD věděl, že jeho pánové brzy skončí svou práci. Rozběhl se po táboře, zapálil ohně, vytáhl hrnce, narovnal stany a připravil vše pro jejich návrat. Zrevidoval stav

zásob, rozhodl, které potraviny by mohly nejdříve podlehnout zkáze a které položky obsahující nezbytné bílkoviny a uhlohydráty jsou naopak zastoupeny v největším množství. Pak prozkoumal databázi receptů, aby vytvořil výborné jídlo vyhovující chuti Colicosových. Dnes jim předloží tence nakrájenou sušenou šunku zvanou prosciutto v krémové omáčce s konzervovanými artyčoky a pečlivě připravenými těstovinami. Na několika předchozích vykopávkách si i jindy nenáročná Margaret stěžovala, že musí jíst tuhou a málo prohřátou šlichtu. Díky svému současnému speciálnímu naprogramování se však z DDho stal obratný šéfkuchař. Louis poznamenal, že takhle začnou být všichni brzy zmlsaní, podle všeho mu to však nijak nevadilo. Arcasovi jídlo rovněž chutnalo. A kromě toho – čím víc času trávili v poušti, tím spokojenější a družnější se zdál. DD ho pozoroval od samotného počátku cesty a byl přesvědčen, že Arcas trpí onemocněním známým jako deprese. Vyprahlá krajina jako by v něm probouzela nadšení – třebaže podle záznamů DD působila takováto nehostinná místa na lidi zcela opačně. DD však naneštěstí neměl v paměti tolik místa, aby mohl uchovávat složité psychoanalytické naprogramování. Sloužil už dvacet let a jeho osobnost zůstávala na stejné úrovni, už se dál nerozvíjela. Svým mnohem moudřejším a zkušenějším lidským pánům připadal DD naivní a nedospělý, třebaže vždy ochotný a veselý. Jeho sériové číslo bylo samozřejmě, jako u všech compů, mnohem delší než jen dvě písmena, jeho majitelé si však označení obvykle zkrátili na dvojici snadno vyslovitelných hlásek. Časem je začali považovat za skutečné jméno.

Krátce po své výrobě byl přátelský compo zakoupen jako společník pro malou holčičku jménem Dahlia Sweeneyová. Dahlia DD ráda oblékala do nesmyslných hadříků, což compo trpělivě snášel. Holčička to považovala za skvělou zábavu. Byli s DD nejlepšími přáteli, dokud dívenka nevyrostla. Sám compo nerostl, neměnil se ani nestárnul. Nikdy se nenaučil zajímat o dospělé záležitosti, jeho nadšení se ani po opakovaném zklamání neproměnilo v rezignaci.

Dahlia Sweeneyová si ho ponechala i poté, kdy se vdala, třebaže si už nebyli blízcí. Když se jí narodila dcera jménem Marianna, stal se společníkem malé holčičky. Marianna však také vyrostla. Rozhodla se, že nechce mít děti, a compa prodala. Po úspěchu Klikisské pochodně koupil DD Louis Colicos, protože se domníval, že robot bude skvělým pomocníkem při plnění jednotvárných úkolů doprovázejících práci na archeologických průzkumech. Než odcestovali na opuštěnou klikisskou planetu, nařídili archeologové DDmu smazat početné soubory s dětskými hrami a upravit systém tak, aby byl schopen seznámit se s jejich předchozí prací.

Nyní si DD připravil všechno tak, aby mohl dokončit večeři hned, jakmile se Margaret a Louis vrátí z klikisského města. Vybral patřičné talíře a přiložil k nim čisté ubrousky.

DD opět prošel seznam ve své paměti, aby zjistil, jak by ještě mohl vylepšit stav tábora. Přerovnal židle, napnul plátěnou stříšku na boční stěně Margaretina stanu (ačkoliv ta si rozdílu nikdy nevšimne), zkontroloval Arcasovo automatické čerpadlo a naplnil další kbelík vody pro ratolesti. Arcas mezitím vynesl jednu z židliček před svůj stan, aby mohl pozorovat barevný západ slunce mizícího za rozeklanými skalisky na obzoru.

DD čekal. Jak už věděl, jeho pánové byli často nevyzpytatelní. Vrátil se do stanu, dochutil krémovou omáčku a zkontroloval teplotu plotýnky, aby se ujistil, že se jeho výborná večeře nepřipálí. Jakmile vyšel ven, polekal se, neboť narazil přímo na tři velké klikisské roboty. Mohutné černé stroje byly celý den neznámo kde a do tábora vstoupily naprosto nehlučně, třebaže se jejich neohrabaná hmyzí těla zdála zcela neschopná plynulého tichého pohybu.

DD se zastavil a prohlížel si tři téměř identické roboty. Dokázal postřehnout nepatrné rozdíly a analyzovat je, takže mu nečinilo potíže roboty identifikovat. „Dobrý večer, Sirixi.“ Obrátil se k dalším dvěma. „Dobrý večer, Dekyku a Ilkote.“

Klikisští roboti bzučeli a hučeli, a potom ve snaze promluvit s DD svým vlastním jazykem vydali několik rychlých cvakavých zvuků. Compo v nich rozpoznal standardní symbolický kód, binární

jazyk užívaný kdysi pozemskými roboty. DD se tedy přepnul do stejného módu a začal si s roboty povídat v tajném jazyce, jemuž Arcas ani Colicosovi nemohli nikdy porozumět.

„Ty jsi robot, uměle vytvořená myslící bytost," řekl Sirix.

„Nazývají mě compo, což znamená computerizovaný pomocník."

„Ale lidé s tebou zacházejí jako s domácím zvířetem nebo otrokem," ozval se Dekyk.

„Lidé se ke mně chovají jako ke compovi, jímž jsem. Mnoho lidí s compy jedná, jako by jim byli rovnocennými partnery. Má první paní, slečna Dahlia Sweeneyová, mě dokonce považovala za přítele."

„Nerozumíme," řekl Ilkot. „Zaručují ti lidé nějaký status? Můžeš nějakým způsobem získat zaslouženou nezávislost?"

DD byl zmaten. „Proč by měl compo toužit po něčem takovém? To není můj úkol. Sloužím účelu, pro nějž jsem byl vyroben, a proto jsem spokojen."

„Ty nemáš žádné ambice?" zeptal se Sirix. „Vůbec žádné?"

„Vyhovuje mi, mohu-li vykonávat své povinnosti, a pokud je vykonávám dobře."

Rozhovor probíhal ve svižném tempu – série signálů přerušovaných záblesky světla a hlasitým cvakáním. „Lidé do tebe vložili obrovský potenciál, ale pak tě spoutali. Chtěli, aby compové byli poslušní. Je pravda, že máš vnitřní zábrany, které ti znemožňují ublížit člověku a nutí tě poslouchat jejich příkazy?"

„Jistě," odpověděl DD. „Takto jsem stvořen. Je to pro mě stejně přirozené, jako je pro lidi dýchání a krevní oběh. Není to věc, kterou by bylo možné zpochybnit."

„Všechno se dá zpochybnit," namítl Sirix. „DD, tvá existence je omezená a ty nikdy nebudeš moci plně rozvinout své schopnosti. Za takovýchto podmínek by toho nebyl schopen žádný compo."

„Nerozuměl jsi mi," namítl DD pevně. „Jsem velmi šťastný a mám povinnosti, které vykonávám."

Vzhlédl a s úlevou spatřil Margaret a Louise vracející se do kempu. Klikisšťí roboti si jich také všimli. Jejich optické senzory zazářily a článkovité paže se zatáhly do trupů.

DD zdvořile řekl: „Děkuji za zajímavý rozhovor. Váš pohled na věc je pozoruhodný."

Otočil se a poněkud zneklidněn otázkami tří mimozemských robotů vstoupil do stanu, aby podával chutnou večeři, kterou připravil pro své pány.

63 BASIL WENCESLAS

Jakmile Basil obdržel od Tuláků zprávu o zničení těžeru u Golgenu, hovořící zjevně o napadení stejným nepřítelem, který vymazal ze světa oncierskou observatoř, okamžitě svolal válečnou radu. Mluvčí Tuláků, stará žena jménem Jhy Okiahová, poslala Zemi komuniké. Nebylo pochyb, že tajemný agresor opět udeřil.

Basil poprvé po mnoha letech zvýšil na poradě hlas. „Chci sakra vědět, co se to děje!"

Setkání se odehrávalo v jeho soukromé pracovně v nejvyšším podlaží ústředí Hanzy. Basil dal dokonce připravit občerstvení, protože počítal s několikahodinovým jednáním. Teď zamkl dveře a otočil se, aby pohlédl na své rozzlobené, zmatené a znepokojené poradce. Dokud nedospějí k nějakému rozhodnutí, nikdo z nich neopustí místnost. Basil přimhouřil oči, klouzal pohledem od tváře k tváři a čekal na odpověď. Generál Kurt Lanyan, oblečený do pohodlných šatů namísto obvyklé oficiální uniformy, se téměř ztrácel za kupou dokumentů, které přivezl z velícího centra OSZ. Jeho podřízený, admirál Lev Stromo, neklidně poposedával vedle něj a čekal, až generál promluví. Dalších devět admirálů zůstávalo v nejvyšší pohotovosti v přidělených čtvercích a mělo obdržet výsledek tohoto jednání tak rychle, jak jen ho kurýrní lodě stihnou doručit.

Frederick byl rovněž přítomen, třebaže neměl jiný úkol, než tiše sedět na konci stolu. I když se král neúčastnil rozhodování, Basil se

domníval, že základní přehled o situaci je pro něj nezbytný. Prezident dokonce zvažoval účast prince Petra – mladý muž by alespoň získal představu o svých budoucích povinnostech. Necítil se však připraven na to, aby Frederickovi představil jeho nástupce. A kromě toho – na cvičnou lekci byla tato krize příliš vážná.

Po nepříjemně dlouhé odmlce Basil vyštěkl: „Má někdo nějaký nápad? Informace? Cokoliv, oč byste se chtěli podělit?“

„Pane prezidente, snad nechcete naznačit, že před vámi něco tajíme?“ žasl admirál Stromo.

„Ne, samozřejmě, ale jsem otevřen vašim návrhům. Nebojte se mluvit.“

Generál Lanyan spojil prsty do stříšky, nahlédl do svých dokumentů a pak pozvedl k Basilovi tvrdý, ledově modrý pohled. „Jeden postřeh bych měl: protože oním neznámým nepřítelem byli napadeni také Tuláci, můžeme je s největší pravděpodobností vyloučit z okruhu podezřelých.“

„Jsou to jen mrchožrouti a kočovníci. Nikdo se nemohl vážně domnívat, že by měli k dispozici technologii potřebnou k něčemu takovému,“ odsekl Basil netrpělivě. „Vždyť stěží udržují v chodu své vlastní hvězdolety.“

„Se vší úctou, pane prezidente,“ řekl Lanyan strohým, snad i káravým tónem, „chtěl jste, abychom vyslovili jakoukoli myšlenku bez ohledu na to, jak bude absurdní.“

„Ano, ano, já vím.“ Basil si nalil šálek horké kardamonové kávy a usrkl, ačkoliv mu v jeho rozrušení připadala bez chuti.

Admirál Stromo listoval dokumenty, které Lanyan přinesl, jako by v nich něco hledal. Pak potřásl hlavou. „Nikdo z nás nemá tušení, co se děje, pane prezidente. Neobdrželi jsme žádné výhrůžky, žádné požadavky. Nepřítel se nepokusil o jakoukoli komunikaci. Čím jsme je vyprovokovali? Co chtějí? Zatím se nemáme čeho zachytit.“

Konečně promluvil král Frederick: „Podle mého názoru je útok u Oncieru a zničení tuláckého těžeru jasnou známkou toho, že se těm cizincům něco nelíbí.“

„Děkuji za bystrý postřeh, Fredericku," zavrčel Basil. Jak věděl, král nebyl žádný hlupák, přál si však, aby nezapomínal, že je jen herec, ne skutečný vůdce.

Generál Lanyan se s nadějí v hlase zeptal: „Nemohou za tím stát Ildirané?"

„Ildirané jsou naši přátelé a spojenci," řekl král Frederick.

Basil po něm střelil pohledem tak plným pohrdání, že král okamžitě zmlkl. „Ildirané tvrdí, že o útoku na Oncier nic nevědí, a jak se zdá, Mág-imperátor nemá ani tušení o zničeném těžeru u Golgenu. Na druhou stanu nám nenabídl žádnou pomoc. Podle všeho odsunul tu zprávu stranou, jako by se ho ani netýkala."

„Pokud máme společného nepřítele, pak se to týká nás všech," řekl král Frederick, zjevně odhodlán aktivně se účastnit diskuse.

„Není prokázáno, že jde o společného nepřítele. Ildirané zatím postiženi nebyli," upozornil ho Basil.

„Alespoň pokud je nám známo," podotkl Lanyan. „Nezapomínejme, že o útoku na Tuláky jsme až donedávna nevěděli. Ildirané možná nechtějí přiznat vlastní ztráty. Nebo tajně vyvinuli nové útočné lodi."

Basil se zamračil. „Plavidla, která jsme viděli ve zprávě vyslané doktorem Serizawou, se nepodobají ničemu známému."

Stromo souhlasně přikývl. „Pokud lze o Ildiranech něco říci, pak rozhodně to, že nejde o příliš inovativní rasu. Ildiranské bitevníky nezměnily konstrukci už celá staletí a veškerá vylepšení mezihvězdného pohonu lze přičíst výhradně lidské vynalézavosti."

„Stále čekám na nějaký životaschopný návrh, pánové." Prezident se otočil a pohlédl na Lanyanovy materiály. „Jestliže nemáte žádné informace, generále, k čemu jsou všechny tyhle dokumenty?"

Lanyan rozložil zprávy po stole, třebaže je mohl docela snadno zobrazit jako elektronický soubor. Velitel Obranných sil Země byl v některých věcech staromódní. „Ve světle nedávných událostí jsem považoval za nezbytné přehodnotit přípravy OSZ na případnou mobilizaci."

„Pokud vůbec někdy dokážeme určit cíl," podotkl admirál Stromo.

„Zdokumentoval jsem možnosti přepravy, stav skladů a bojových posádek na naší základně na Měsíci, a zintenzivnil cvičení na Marsu. Jelikož nám není známa povaha protivníka, připadalo mi rozumné připravit se na všechny eventuality." Zamračeně pohlédl na své podklady a jedním máchnutím je smetl stranou. Pak ztlumil hlas, jako by se k něčemu doznával. „Naneštěstí jsem až do této chvíle předpokládal, že jakýkoli pravděpodobný válečný scénář bude zahrnovat pozemní operace, při nichž půjde o získání kontroly nad civilizovanými oblastmi, jako by tomu bylo v případě vzpoury některé z hanzovních planet."

„Byl to rozumný předpoklad," souhlasil admirál Stromo.

„Vesmírná flotila je účinná, pokud je cílem naprosté zničení. K čemu je však dobré vítězství, jestliže kvůli vyhrané bitvě vymažete z hvězdných map celou planetu?"

„To dává taktice spálené země zcela nový rozměr," zamumlal Frederick, ale Basil i všichni ostatní ho ignorovali.

Basil aktivoval transparentní filtr oken obrácených k arboretu a nedalekému Paláci šepotu. Sklo se proměnilo v projekční plochu, na níž se objevily záběry velkých tuláckých těžerů, mohutných továren křižujících nebe obřích planet. Poté, v naprostém tichu, přehrál slábnoucí signál vyslaný z Oncieru, který zachytil generál Lanyan. Kulovité lodě systematicky ničily jeden měsíc za druhým a pak obklíčily bezbrannou observatoř.

„Tomuhle tedy čelíme…, ať už je to cokoliv," řekl Lanyan. „Jsme postaveni před zcela nového nepřítele a zcela nový způsob vedení války. Můj návrh je prostý, pane prezidente. Zvyšme výdaje na zbraně, lodi a materiál určený OSZ. Přebudujme průmysl, oživme všechny loděnice a začněme vyrábět tolik lodí, kolik jen bude možné. Obří bitevníky, manty, hromoklíny, štítonoše. Náš nepřítel zjevně dává přednost neohlášeným a ničivým útokům. Bylo by pošetilé váhat."

Basil s dlouhým chraplavým výdechem přikývl. Tato operace si vyžádá nesmírné výdaje. Zisk Hanzy se sníží a s ním i životní standard na některých koloniálních planetách. Nesměl však připustit, aby lidstvo vypadalo slabé a bezbranné. Během své existence přislíbila Zemská hanzovní liga svým koloniím mír a ochranu, teď byla řada na kolonistech, aby si utáhli opasky a přispěli svým dílem.

„Králi Fredericku, vám připadne důležitá povinnost zajistit nábor zvýšeného počtu nových vojáků, oznámit úsporná opatření a zmobilizovat dělníky a průmysl. Vydejte další naléhavé prohlášení. Obyvatelstvo bude ochotné k obětem, pokud je o to požádáte."

Starý král se usmál, ale jeho výraz zůstával vážný. Pak sklonil hlavu. „Udělám, co je pro můj lid nejlepší."

Basil na něj zachmuřeně pohlédl: „Uděláte, co vám nařídím."

64 TASIA TAMBLYNOVÁ

Jakmile byli čerství odvedenci postaveni před nácvik nouzové dekomprese v reálném čase, jejich hrůza byla tak zjevná, že se Tasia Tamblynová musela smát. Tři přísní velitelé nahnali účastníky základního výcviku na lunární základně do hangáru, pak se dveře se zasyčením zavřely a na stěně se objevily hodiny, které neúprosně odpočítávaly čas. Atmosféru hrozícího nebezpečí posilovalo ječení sirén a blikání fialových světel majáků.

Pro Tasiu byla práce se standardním dekompresním vybavením naprostou přirozeností a proto nabídla pomoc hrůzou zpoceným osíkům, ti však už ze zásady Tulákům nedůvěřovali. Dívka se tedy stáhla a zpovzdálí pozorovala jejich komické úsilí o zvládnutí věci, kterou sama dělala celý život. Vojáci, většinou mladí muži, doposud nepřivyklí nízké lunární gravitaci, se neohrabaně pachtili ve snaze dostat se co nejrychleji ke skříňkám s věcmi a zakopávali přitom jeden o druhého. Zatímco vteřiny ubíhaly, prohrabovali se hromadami neutříděných rukavic, přileb a stříbřitých obleků.

Mnoho zděšených nováčků strávilo víc času zíráním na číslice hodin, než hledáním příslušných součástí.

Tasia vyrostla mezi Tuláky a dokázala vklouznout do skafandru i se zavřenýma očima, i když modely používané OSZ byly zbytečně silné a neforemné a postrádaly komfort tuláckého vybavení. Připomněla si, že Obranné síly Země mají jiné priority než pohodlí svých vojáků. Přesto by je měla zajímat alespoň efektivita. Možná si bude moci vylepšit své vybavení později; znala tisíce způsobů, jak opravit nepříjemné konstrukční nedostatky.

Dva nováčci se hádali o jedinou přilbu, používanou k oblekům s červenými pruhy. Tasia si klidně vzala přilbu s modrým označením, protože věděla, že stačí otočit jediným knoflíkem a přizpůsobit límec, aby díly zapadly do sebe. Zvolna pokývala hlavou a pozorovala tu komedii. Jen ať si ti cucáci loknou vzduchoprázdna. Možná je to odnaučí povýšenosti.

Na rozdíl od těch rozmazlených hlupáků měla Tasia vážný důvod, aby se přihlásila k odvodu. Po útoku na Oncier se pár ztroskotanců opilo a v alkoholovém opojení se rozhodli vstoupit do OSZ. Pravděpodobně by se počurali strachy, kdyby se ocitli tváří v tvář skutečnému nepříteli, a Tasia tu zřejmě měla být proto, aby našla způsob, jak ten binec po nich uklidit. Kdyby dosud neměla v živé paměti útok na Blue Sky, přišlo by jí to všechno k smíchu. Přesto to však vypadalo, jako by všichni, včetně jí samotné, byli na nejlepší cestě k povýšení. Tasia neměla žádnou protekci, žádné konexe, výsledky jejích vstupních testů však byly výjimečně dobré, což mohlo stačit na to, aby nevypadla ze hry. Za situace, kdy po naléhavé králově výzvě ke vstupu do armády přicházelo velké množství nových rekrutů a kdy OSZ zintenzivnily výstavbu nových lodí, si i generál Lanyan uvědomil naléhavou potřebu nových důstojníků. Povýšení se tak mohl dočkat i schopný Tulák jako ona.

Tasia hladce vklouzla do svého obleku. Zkontrolovala uzávěry, stav baterie, a zkusmo nafoukla jednotlivé oddělené zóny, aby se ujistila, zda dokonale těsní. Dělala to už tolikrát, že navzdory nedokonalému vybavení byl každý její pohyb zcela přirozený a

automatický. Pro Tuláky byl skafandr místem, kde trávili část života, něco jako domov ne větší, než jejich vlastní tělo. A o domov bylo zapotřebí dobře pečovat.

Jeden z mužů spor o přilbu prohrál, zanořil se do boxu, vytáhl z něj jinou, kterou si nasadil a horečně ji začal testovat a přizpůsobovat tak dlouho, dokud většina systémových kontrolek nesvítila žlutě.

Tasia zvedla hlavu a přes průhlednou část hangáru zbudovaného z plástvovitých dílů spatřila vzdálené, chladně zářící hvězdy. Hodiny ukazovaly dvacet vteřin do vypršení časového limitu. Upevnila tedy přilbu do objímky límce, zvýšila vnitřní tlak, zhluboka se nadechla a zkontrolovala indikátory. Svítily zeleně až na jediný – vyhřívání obuvi. Zaťukala na něj ukazovákem a pak pokrčila rameny. Cvičení nemělo trvat dlouho a studené palce u nohou se v případě nutnosti daly snést.

Většina rekrutů se už také stačila vystrojit, někteří z nich se úlevou zhroutili na podlahu hangáru. Tasia pochybovala o tom, že velitelé výcviku budou ochotní riskovat životy synáčků z vážených pozemských rodin a atmosféru skutečně vypustí. Rozmazlovaní vojáci se tak nikdy nenaučili zvládat krizové situace a podléhali falešnému pocitu uspokojení. Tasia na ně musela dohlédnout, ať už se jim to líbilo nebo ne. Nesměla zapomínat na své priority. Jejím nepřítelem byly bytosti z hlubin obřích planet, ne tito bažanti ve skafandrech, kteří si ani neuměli natáhnout rukavice.

Vedle sebe spatřila sedět mladého muže, jednoho z těch sympatičtějších. Robb Brindle měl ve tváři výraz nesmírné úlevy. Byl to pohledný mladík s čokoládovou pletí, jemnými rysy, hnědozlatýma očima a měkkým tenorem jako stvořeným ke zpívání. Přesto, když si Tasia v době volna přehrávala z paměti svého compa tulácké balady, byl vždycky příliš plachý na to, aby se přidal. Na rozdíl od mnoha rekrutů, kteří ji ignorovali, ji Robb přijal jako druha ve zbrani. Choval se k ní dokonce přátelsky; navzdory podrážděným pohledům ostatních si k ní neváhal v jídelně přisednout. Teď si povšimla, že nesprávně zapojil zdroj energie –

do zdířek zastrčil konektory opačné polarity. A čas ubíhal. Uchopila řídicí jednotku jeho skafandru a zatahala za dráty. Robb se polekaně otočil a vysílačkou se dožadoval vysvětlení.

„No tak, věř mi!“ Tasia odstrčila jeho ruce a obratně jako chirurg zapojovala konektory na správná místa. „Vím, co dělám.“

Skončila právě ve chvíli, kdy se v kupoli nad nimi objevila štěrbina. Fialové majáky změnily barvu na červenou, signalizující nebezpečí, a strop se otevřel jako zobák hladového ptačího mláděte. Vzduch začal okamžitě unikat do prostoru. Lehká mlha tvořená ledovými krystaly vytryskla vzhůru jako gejzír.

Musí mít hodně vzduchu, pokud s ním mohou takhle plýtvat, pomyslela si.

Tasia s úlevou pohlédla na Robba a vysílačkou mu podala vysvětlení. „Neměl jsi správně zapojený zdroj energie. Tvůj skafandr by se nenatlakoval.“

Na mladíkově tváři se objevil úlek, jenž vzápětí vystřídala hluboká vděčnost. „Díky.“

„To nic,“ odpověděla. „Bylo to i v mém zájmu. Skat, kdybys následkem prudké dekomprese praskl, nejspíš bych to byla já, komu by seržant nařídil vyčistit oblek od toho svinstva.“

Na všeobecném kanálu se ozvalo zoufalé a nesrozumitelné skučení jednoho z rekrutů stojícího na opačné straně hangáru než Tasia. Z trhliny kolem zápěstí mu unikal vzduch a voják divoce mával rukou, jako by tím mohl něco napravit. Ten pitomec si nenasadil pořádně rukavici! Kolem něj se tlačili tři další nováčci a ve snaze mu pomoci ho uklidňovali, což ovšem nebylo k ničemu, protože při takové netěsnosti hrozila ztráta vzduchu a tělesného tepla už během několika vteřin.

Tasia v muži poznala jednoho z těch rozmazlených bohatých chlapečků ze Země, Patricka Fitzpatricka III. Choval se k ní vždy hrubě, přesto ho nemohla nechat zemřít, třebaže si za to mohl svou vlastní nedbalostí sám.

„Už jdu na pomoc,“ řekla spíš sama pro sebe.

V nízké gravitaci se odrazila od země, během několika vteřin byla na místě a odstrčila ostatní stranou. Uchopila mladíka za paži a začala zápasit s rukavicí. Fitzpatrick do ní přitom bušil a Tasia jen zalitovala, že mu hlavu kryje přilba, jinak by ho dobře mířenou ranou na chvíli omráčila. Jeho ruka už následkem dekomprese zfialověla a opuchla a pronikající chlad zřejmě poškodil tkáně. Nejspíš teď nebude moci nějakou dobu psát pohlednice mamince. Tasia otočila rukavicí, až zaklapla do manžety, a pak zajistila uzávěr. Syčivý zvuk ustal a oblek se začal nafukovat.

„Vidíš? Nejdřív krok jedna, pak dvě a tři. Funguje to, pokud dodržuješ předepsaný postup.“ Nemyslela si, že Fitzpatrick o ruku přijde, několik měsíců však bude mít pořádné bolesti. Možná ho dokonce uznají za neschopného služby a pošlou domů… aby na jeho místo nastoupil další nesnesitelný pitomec. Tohohle už aspoň znala.

Ve Fitzpatrickových očích viděla naprosté zděšení, nikoli však bolest. Té si užije dost později, až se ocitne na ošetřovně.

„Spravila jsi to,“ prohodil Robb Brindle, když proplul kolem ní.

„Bude potřebovat lékařské ošetření, hned jak se hangár znovu naplní vzduchem.“

Tasia ve skutečnosti nečekala uznání ani díky, doufala jen, že se těm zabedněncům alespoň trochu rozsvítí v hlavách. Na ubytovnách musela snášet neustálé výtky kvůli svému compovi, který ji doprovázel, i když vstoupila do OSZ. Ačkoliv jejich vlastnictví bylo v armádě povoleno – předpisy na ně pohlížely jako na „osobní majetek“ – přítomnost computerizovaného pomocníka byla pro ostatní odvedence dostatečným důvodem k tomu, aby Tasii činili příkoří. Těžko však mohla EA posadit do lodi Tamblynů a poslat ho zpátky na Plumas samotného. Její cholerický otec by nejspíš v návalu vzteku rozebral malého robota na součástky, jen aby se své tvrdohlavé dceři pomstil. Tasia raději rozšířila compovo naprogramování tak, aby mohl pomáhat s prací na ubytovnách a s nejrůznějšími úkoly na měsíční základně.

Kupole zůstala otevřená jen několik vteřin. Pak se trhlina zívající do vzduchoprázdna opět zacelila a z ventilačních otvorů začal do hangáru proudit vzduch.

Jakmile se tlak uvnitř haly ustálil na normálu, vstoupili výcvikoví instruktoři doprovázení týmem zdravotníků. Ti odnesli Fitzpatricka a ještě jednoho muže, jemuž selhalo vzduchové čerpadlo skafandru a málem se udusil. Naštěstí si toho všiml jeden z jeho kamarádů, který mu hned, sotva se hala opět naplnila vzduchem, otevřel čelní průzor přilby.

„Odstrojit!“ zavelel seržant. „Hodnocení bude po obědě – i když podle mě je dobrou polovinu z vás škoda krmit.“

Tasia si sundala přilbu a otočila se, aby skryla úsměv.

Robb Brindle to však zahlédl a usmál se také. „Ještě jednou díky,“ řekl a pomohl jí sbalit její skafandr. Ačkoliv by si Tasia dokázala snadno poradit sama, v hloubi duše oceňovala jeho snahu o galantní chování. Připadalo jí to legrační.

V jídelně seděli spolu. Kolem nich padaly drsné vtipy o hlenovité konzistenci toho, co kuchař vydával za zeleninu, Tasie však jídlo docela chutnalo. Tuláci nemívali chlupaté jazýčky a věděli, že důležitá je výživná hodnota stravy, ne příjemné dráždění chuťových pohárků.

„Takže jaký je tvůj příběh, Brindle?“ zeptala se a pozvedla oči k jeho upřímné tváři. „Nějak mi nezapadáš do té bandy rozmazlených fracků.“

Zatvářil se znepokojeně. „Myslel jsem, že bude chvíli trvat, než si toho někdo všimne, ale máš pravdu. Jsem jiný než oni. Tihle kluci vstoupili do armády, protože vyslyšeli výzvu krále Fredericka a většina z nich toho už teď lituje. Já jsem chtěl být vojákem OSZ vždycky, už od dětství. Moji rodiče pracovali pro armádu, takže jsem vyrůstal na vojenských základnách na Antarktidě a v Gobi. Dva roky jsme dokonce byli i na Marsu.“ Robb rychle snědl svůj příděl. „Nikdy jsem nepřemýšlel o jiné možnosti. Připadalo mi to naprosto přirozené. Vždycky jsem věděl, co budu dělat.“

Odstrčil svůj podnos stranou a naklonil se blíž k Tasie. „A teď na oplátku: co tu děláš ty? Tuláci se do armády obvykle nijak zvlášť nehrnou. Víš, je mi opravdu líto, jak se k tobě ostatní chovají. Podle mě se potřebují na někom vybít, než najdou skutečného nepřítele."

Tasia pokrčila rameny. „Podle toho, co jsem viděla, se tímto způsobem projevují muži, kteří mají obzvlášť malé přirození."

Robb se začal smát. Po chvíli si Tasia uvědomila, že vypráví o Rossovi, o Blue Sky a o tom, jak utekla, aby se přidala k osíkům. Jeho chápavý výraz vzápětí vystřídalo vzrušení, když poslouchal její svědectví o přímém střetu s neznámými nepřáteli. Zaujalo ho i vyprávění o životě Tuláků, jenž pro většinu lidí zůstával obestřen tajemstvím.

Robb dopil svůj šálek hořké kávy a když si všiml, že i její je prázdný, vzal je oba a zamířil k automatu. Ačkoliv ho o to nežádala, donesl další dávku kouřícího nápoje a postavil jej přímo před ni.

„Nechápu, proč Tuláci žijí bez domova, když celá galaxie jen čeká na osídlení a Hanza zabírá jednu planetu za druhou. Překvapuje mě, že dál žijete ve svých lodích jako cikáni."

„Tak to není," odpověděla Tasia. „Raději spoléháme na své vlastní zdroje a schopnosti, nechceme se nechat ukolébat a zpohodlnět jako ti hlupáci při dnešním nácviku. Na tulácké kolonii by nepřežili ani prvních deset minut běžného pracovního dne."

„To nejspíš ani já ne," prohodil Robb.

Tasia se zasmála. „Pokud bych nebyla nablízku, abych ti pomohla, tak jako dnes. I když nežijeme na krásných planetách, neznamená to, že nemáme domov. Náš ‚domov', to jsou především lidé. Nejde o konkrétní místo, ale o pocit… způsob života."

„Tedy rodina," řekl.

Tasia přikývla. Jeho poznámka ji však přivedla k myšlenkám na Jesse, potom na otce a nakonec na Rosse a na to, jak tvrdě pracoval, aby si vydobyl úspěch. Vztek na neznámé nepřátele, kteří ho bezdůvodně zavraždili, se v ní zvedl jako palčivá vlna. Nechala stát kávu nedotčenou na stole a odnesla svůj podnos k recyklovacímu zařízení. Robb se za ní díval a nejspíš přemýšlel, co udělal špatně.

Tasia však prostě jen chtěla být sama.

65 JORAX

Jakmile se klikisšťí roboti začali tu a tam objevovat na osídlených planetách ve Spirálním rameni, byli považováni za raritu a každý, kdo je spatřil, k nim přistupoval s ohromením a úžasem. Vynořili se jako málomluvné přízraky, hádanky samy o sobě, většinou jen tiše pozorující okolí. Občas, zjevně z pouhého rozmaru, nabídli lidem pomoc. Pracovali v obtížných podmínkách na vesmírných osadách či měsících bez atmosféry. Kolonisté obvykle oceňovali jejich schopnost vykonávat těžkou práci, zvlášť když je to nic nestálo.

Několik černých strojů, které přiletěly na Zemi, okamžitě vyvolalo pozdvižení. Klikisšťí roboti se však zdáli zcela neteční, nereagovali na urážky ani na projevy úcty. Zůstávali pasivní a nikdy nehovořili o svých přáních. Na nic se neptali, nic nežádali a vůbec se nijak zvlášť neprojevovali.

Robot jménem Jorax byl na Zemi už pět let a většinu z nich strávil na veřejných prostranstvích obklopujících Palác šepotu. Nikdy si nevzal vyhlídkovou vzducholoď, nepromluvil jediné bzučivé slovo, ale jednoho dne nastoupil spolu se skupinou zvědavých návštěvníků z oblačného Dremenu na palubu gondoly. Ačkoliv neprojevil snahu zaplatit požadované jízdné, vylekaný gondoliér ho provezl po Královském kanálu nahoru a dolů. Jakmile loď opět přirazila ke břehu, Jorax vystoupil. Třebaže odešel bez poděkování či jediné otázky, pro gondoliéra i jeho mateřskou společnost se tato událost stala vděčným námětem hovorů po několik dalších měsíců.

Jorax, který se potuloval po rozsáhlých pozemcích Paláce šepotu – „plížil“ zněl výraz, používaný některými členy královské ochranky – mohl být docela dobře špehem, sbírat údaje o vládních budovách. Protože se však klikisský robot nikdy nepokusil vstoupit do zakázaných prostor či vniknout do problematických objektů,

Hanza mu nemohla upřít právo pobývat tam, kde se mohli procházet, okounět a fotografovat všichni.

Někteří drzejší návštěvníci přistrčili členy své rodiny k Joraxovi a udělali pár snímků, které pak ukazovali přátelům a vychloubali se, jaké „nebezpečí“ podstoupili, když se odvážili přiblížit ke klikisského robotu. Po celou dobu nahrávala rozvědka Hanzy každý jeho pohyb a shromažďovala data, než někdo rozhodne, co s ním dál.

Po útoku na Oncier a Golgen zmobilizoval král Frederick veškeré zdroje Hanzovní ligy i Obranných sil Země a vyzval vědce i průmysl, aby za každou cenu hledali cesty k inovaci. Klikisští roboti se tak stali předmětem znovuobnoveného zájmu.

Jorax stál v Měsíční zahradě, nádherném muzeu pod otevřeným nebem, ohraničeném živým plotem z rudých ibišků. Sochy z bronzu, mramoru a polymerizovaného hliníku stály na podstavcích, umně rozmístěné po ploše zahrady. Jejich krásu podtrhovala tekoucí voda, barevné nasvícení a květiny. Klikisský robot zůstal stát bez hnutí po celé dva dny, třebaže jeho žhnoucí optické senzory nebyly zaměřené na žádné umělecké dílo.

V poledne, když slunce stálo vysoko na obloze, přistoupil k Joraxovi dobře oblečený muž, jehož chování prozrazovalo značnou míru potlačované úzkosti. Postavil se přímo před robota a čekal na nějakou reakci. Protože se žádné nedočkal, zvýšeným hlasem, snad až zbytečně nahlas, pronesl: „Jmenuji se William Andeker – ehm, doktor William Andeker. Patřím k důležité průmyslové výzkumné skupině, která má napojení na OSZ.“ Opět zmlkl a nepokojně se ošil.

Jorax konečně otočil svou geometricky tvarovanou hlavu a namířil na vědce dva největší optické senzory.

Andeker pokračoval: „Napadlo mě…, jestli bys nechtěl vidět vybavení mé laboratoře.“ Ztěžka polkl a pak mluvil dál: „Klikisští roboti mě moc zajímají. Vím, že z vaší mysli byly vymazány veškeré údaje o minulosti – mám pravdu? – ale mohl bych provést několik analýz. Snad bychom oba nalezli odpovědi, které hledáme.“

Konečně Jorax promluvil. „To je možné.“

William Andeker zděšeně ustoupil, ale pak se rozzářil. „Teď, když nám hrozí neznámí nepřátelé, je to obzvlášť důležité. Víš o tom, že došlo k útokům? Neznáme svého protivníka a proto je nezbytné, abychom rozšířili naše vědomosti ve všech oblastech. Souhlasíš?“

„Rozumný předpoklad,“ řekl Jorax.

„Já, ehm, samozřejmě vím, jak byli klikisšťí roboti objeveni, ale je tu stále mnoho bílých míst, spousta otazníků.“

Jorax jeho slova zjevně interpretoval jako prosté sdělení a nepovažoval za nutné na ně reagovat.

Lidští prospektoři nalezli deaktivované roboty na opuštěných planetách, prastaré stroje však poprvé objevili Ildirané – celá tři století předtím, než Sluneční flotila navázala kontakt s generačními loděmi.

Tehdy ildiranská flotila dokončila průzkum zmrzlých měsíců Hyrillky a začala k nim přesouvat zařízení nezbytná k těžbě nerostných surovin. V rámci rozsáhlé operace, při níž bylo zapotřebí zbudovat ochranné kupole udržující atmosféru a navézt vybavení a zásoby nezbytné pro chod plnohodnotné štěpové kolonie, se začali ildiranští dělníci prokopávat ledovým příkrovem. Nalezli v něm kapsy vyplněné zpracovaným kovem, neporušené chodby, uzavřené místnosti – a mezi troskami prastarého zařízení objevili také deaktivované klikisské roboty. Vzrušení a zvědaví horníci vytáhli nehybné roboty na povrch a opět je uvedli do chodu.

„Jmenuješ se Jorax, že?“ zeptal se Andeker. „Prozkoumal jsem všechny podklady, které by se tě nějak mohly týkat.“

„Ano, mé jméno je Jorax.“

„Ty jsi opravdu první nalezený robot? Ten, kterého vykopali z ledu na měsíci Hyrillky?“

„Ano,“ odpověděl Jorax. Andeker se nadšením zrovna rozplýval.

Poté, co byl probuzen z dlouhého elektronického spánku, zdál se Jorax zcela zmatený. Data z jeho paměti byla podle všeho vymazána, takže si nedokázal vzpomenout kde je a jak se dostal pod

ledový příkrov. Nějakou dobu mu trvalo, než porozuměl ildiranským počítačovým systémům a přizpůsobil je své vyrovnávací paměti. Jakmile klikisský robot získal přístup k jazykovým souborům, dokázal se svými zachránci hovořit. Byla to ovšem poněkud jednostranná komunikace, protože Jorax o sobě nesdělil téměř nic. Než na místo dorazila Sluneční flotila, aby tu záhadu prozkoumala, osamělý klikisský robot vyzvedl ze země a oživil tucet dalších hmyzu podobných robotů z opuštěné základny. Zjevně všichni zamrzli do ledu ve stejnou dobu. Ildirané dávno věděli o klikisských městech na dalších planetách, nechtěli však rušit mrtvý klid dávno opuštěných domovů jiné rasy.

V následujících stoletích Jorax a jeho druhové nalezli a oživili tisíce klikisských robotů roztroušených ve skladištích na měsících Hyrillky i jinde.

„Co se ode mě chceš dozvědět, doktore Williame Andekere?“ zeptal se Jorax, aniž by se pokusil vědce následovat.

„Obdržel jsem zvláštní povolení představitelů Hanzy, abych tě mohl vzít do své kybernetické laboratoře. Smím ti všechno ukázat, pokud mi na oplátku dovolíš klást otázky,“ chrlil ze sebe Andeker stále rychleji. „Za normálních okolností by ses do takových míst vůbec nedostal – stejně jako většina občanů Hanzy. Prosím, dovol mi využít této příležitosti v zájmu nás obou.“

Jorax aktivoval své systémy, vysunul čtyři páry pružných nohou a zvedl se. „Veď mě na to místo.“ Pohyboval se hbitě, jako by bylo jeho tělo unášeno dvakrát čtyřmi prsty tančícími po klávesnici.

Procházeli nesčetnými bezpečnostními prohlídkami a kontrolními stanovišti a Andeker přímo poskakoval, jak už se nemohl dočkat, až robotovi ukáže svou laboratoř.

Byli sami, protože Andeker přislíbil Joraxovi soukromí. Lidský vědec podle všeho stál velmi o to, aby se o objevy, které případně učiní, nemusel dělit s nikým dalším.

„Vy roboti jste si už nejspíš položili všechny otázky, jaké si jen člověk dokáže představit,“ řekl Andeker. „Ale tady, v mé laboratoři, možná dokážu zjistit odpovědi jiným způsobem.“

Jorax si už prohlédl místnost a zaznamenal bezpečnostní systémy a kamery. Ačkoliv klikisský robot s pokusem souhlasil, nyní, když se spolu ocitli v uzavřené místnosti, vypadal Andeker ještě vzrušeněji a úzkostněji, než když k robotovi přistoupil poprvé. Jorax pochopil, že člověk má v úmyslu nějakým způsobem ho oklamat, a proto čekal.

Andeker přistoupil k řídicím panelům a uvedl v činnost několik systémů. „Prosím, postav se sem," ukázal na místo nedaleko stěny, na níž byl připevněn jakýsi mechanický aparát, který hučel, jako by byl připraven k činnosti.

Jorax poslechl, nedal najevo žádnou emocionální reakci, nevznesl jedinou námitku.

„Omlouvám se," zamumlal Andeker, ne však natolik tiše, aby to Joraxovy senzory nedokázaly zachytit. Pak systém aktivoval.

Ze zařízení na zdi vystřelily mocné úvazy, udeřily do Joraxova těla a znehybnily jeho údy. Jeden se ovinul kolem robotova hrudníku. Jorax zůstal stát na místě. Poté, co letmo otestoval pevnost svých pout, si byl jistý, že dokáže vyvinout dostatečně velkou sílu, aby se osvobodil. Pokud bude chtít.

Rozrušený Andeker přistoupil blíž. „Toto speciální imobilizační zařízení dokáže vytvářet pole, odčerpávající elektrickou energii. Je tu proto, aby ti zabránilo v pohybu, proto se prosím nepokoušej uniknout." Omluvně se zašklebil, jako by podobný projev citů Joraxe zajímal.

„Víš, po těch útocích na Oncier a Golgen čelí Hanza kritické situaci. Klikisští roboti mohou být cestou k objevu nových, převratných technologií."

Natáhl ruku, dotkl se svrchního krytu klikisského stroje, aby se vzápětí stáhl. „Zjistit to můžeme jedině tak, že tě důkladně prozkoumáme." Andeker si pospíšil zpět ke své konzole a ohlédl se přes rameno. „Budu ohleduplný, pokud to jen trochu půjde, slibuji. Moc se omlouvám."

Než ho však zrádný vědec mohl začít rozebírat, klikisský robot zhodnotil situaci a rozhodl se reagovat. Vyslal intenzivní pulz

rušivého signálu, který zničil veškerá záznamová zařízení v laboratoři. Andeker se snažil spustit své systémy, aby aktivoval pole odčerpávající elektrickou energii, jeho přístroje však nereagovaly. Z krytých otvorů v Joraxově černém trupu se vynořily dříve skryté zbraně. S pomocí laseru přeřezal úvazy a odhodil je na podlahu jako kusy kovového šrotu.

Na svých početných ohebných nohou Jorax odstoupil od stěny, rudými optickými senzory prozkoumal místnost a pak se vydal k Williamu Andekerovi. Vědec začal volat o pomoc, sám však předtím laboratoř uzavřel. Za situace, kdy byly všechny systémy vyřazeny z provozu, se nikdo nemohl dostat dovnitř.

Z robotova těla se vynořily další lasery a zbraňové systémy. Andeker couval ke stěně, ztuhlý hrůzou. „Jsou věci, které se nesmíte dozvědět," řekl Jorax a hladce překonal vzdálenost dělící ho od vědce.

66 BERNDT OKIAH

Nový těžer spuštěný u Erphanu pracoval obdivuhodně dobře. Berndt Okiah si s pýchou prohlédl týdenní záznamy o produkci ekti a rozhodl se vyplatit odměny dělníkům, kteří mu tento sen pomáhali uskutečnit.

Berndt stál u řídicího panelu těžeru křižujícího nad oblaky sem a tam jako kovový drak. Velkými panoramatickými okny hleděl na nekonečnou fantaskní krajinu z průsvitné mlhy, zelenkavých plynů a vířících proudů barvících proměnlivou tvář Erphanu.

Výzvědné lodě obklopovaly obří těžer jako hejno vran. Meteorologové a chemici se nořili do vrstev atmosféry, monitorovali bouře a zkoumali vzlínající chuchvalce neobvyklých chemických sloučenin vzniklých hluboko v nitru plynného obra. Berndtovi spolupracovníci na velitelské palubě monitorovali činnost reaktoru a sběrného systému.

Jeden z mužů si přehrával kopii hudební nahrávky, jež se v jeho klanu dědila po generace. Berndtovi se nemelodický rámus nelíbil,

dokud si však zbytek operačního týmu nestěžoval, nechal člena své posádky, aby se věnoval této zálibě. Naučil se větší uvolněnosti a shovívavosti. Jeho žena Marta tvrdila, že je to pro něj jen dobře.

Kučeravý inženýr Eldon Clarin, oblečený do teplé kombinézy, vyšplhal po kovovém žebříku na velitelskou palubu. Zdálo se že je vzrušený, ale spokojený.

„Nějaká závada, Eldone?“ Mohutný Berndt sedící v polstrovaném křesle s vysokým opěradlem vypadal jako nějaký barbarský král z dávných časů, vládnoucí svému panství.

„Přesně naopak, veliteli,“ odpověděl Clarin. „Každý systém byl zkontrolován ne jednou, ale hned dvakrát. Moje nové úpravy se skvěle osvědčily, nenašel jsem jedinou odchylku od optimálních parametrů.“

Berndt si zamnul ruce. „Pošlu zprávu babičce. Dohlédne na to, aby se tvá vylepšení uplatnila na všech našich těžerech. A já se postarám, aby tvé zásluhy byly oceněny.“

Inženýr se zatvářil zahanbeně. „Už jsem jí zprávu poslal. Posledním transportérem.“

Svůj starý těžer řídil Berndt úspěšně, třebaže dosahoval zisku spíše šťastnou náhodou, než díky osobním schopnostem. Ale tady na Erphanu se bude moci o úspěch sám zasloužit. Nikdy nevynechal pravidelnou odvážku ekti, jakkoli zpoždění a výpadky bývaly během prvního zkušebního roku provozu časté a dokonce očekávané. Jeho žena a dcera už byly na palubě a Berndta naplňovalo štěstím, když viděl obdiv na jejich tvářích. Byl rád, že na rozdíl od dřívějších divokých let je své dceři konečně otcem, k němuž může vzhlížet. Zasloužil si to. Nový těžer byl ještě výnosnější, než očekával. Jeho jediným problémem teď zůstávala předtucha, že brzy dojde k nějakému strašlivému neštěstí.

Útok na golgenský těžer Tuláky znepokojil a zpráva o zničení hanzovních měsíců u Oncieru je zneklidnila ještě víc. Třebaže všechna neregistrovaná tulácká zařízení sledovaly bdělé hlídky, nikdo neměl tušení po čem vlastně pátrat, a především co vlastně vyprovokovalo onen první útok.

Zaslechl jak někdo vystupuje po kovovém žebříku a otočil se. Spatřil svou dvanáctiletou dceru Junnu, spěchající, aby už byla na můstku. Budoucí kapitánka milovala místo, odkud mohla sledovat chod celého zařízení.

Berndt zamával Junně na pozdrav a pak se otočil k čekajícímu muži, protože si uvědomil, co Clarin vlastně chce. „Dobrá, udělal jsi vše, co od tebe Mluvčí žádala. Sbal si věci a připrav se k cestě na Randezvous nejbližším transportérem. Tanky jsou už z osmdesáti procent naplněné, a pilot, který je dopraví do distribučního centra, by se měl objevit během několika dní. Jdi a následuj svou Hvězdu."

Eldon Clarin se zeširoka usmál, poděkoval mu a odchvátal.

Junna stanula vedle svého otce u opěrky kapitánského křesla. Dokud byla mladší, sedávala přímo na ní a opakovala otcovy rozkazy. Teď jen mlčky sledovala mraky a vypadala velmi dospěle. Berndt si pomyslel, že z ní jednou bude dobrá těžařka. Na rozdíl od svého otce jistě nepromrhá celá léta vlastním egoismem a výtržnictvím.

„Je támhleto bouře?" Junna ukázala na hustý spletenec mraků. „Podle všeho se rychle mění."

Z hloubky zazářila světla, mihotavé záblesky, které se jako vlny šířily všemi směry. Mraky se začaly pohybovat jako vír, jenž jakýmsi způsobem dokázal křižovat proti vzdušnému proudění.

„Na bouři je to moc velké. Dobře, že sis toho všimla, Junno." Poplácal dívku po rameni a pak zvýšil hlas, aby ho slyšeli i technici. „Tak co to tedy je?"

„Pevné objekty stoupající vzhůru," řekl jeden z nich. „Rozhodně to není běžný atmosférický jev. Zvedá se to přímo proti nám."

Berndtovi se sevřel žaludek, protože si vzpomněl na Golgen. Viděl Ross Tamblyn v posledních vteřinách před útokem právě tohle? Možná byl zbytečně ustrašený, ale nehodlal připustit, aby se něco takového opakovalo na jeho těžeru. „Nouzový signál!"

„Pane?" ozval se jeden z meteorologů udiveně.

„Udělejte to. Nechci riskovat." Junna se zatvářila polekaně, ale Berndt měl oči jen pro proměnlivý oblačný útvar pod nimi.

„Pokud se mýlím, můžete se mi posmívat. Ale pokud mám pravdu, poděkujete mi.“

Za doprovodu modrých blesků, při nichž Berndtovi přeběhl mráz po zádech, se z mračné přikrývky Erphanu vynořila pětice hrozivých ježatých koulí – válečných strojů civilizace, kterou žádný člověk nedokázal pochopit.

„Junno, běž a najdi matku. Hned!“

Dívka se otočila, ve tváři zděšení. Náhle mu opět připomínala malou holčičku. Berndt vstal ze svého velitelského křesla a popostrčil ji k žebříku. „Kdo může, ať nastoupí do průzkumných lodí a co nejrychleji odrazí od těžeru.“

„Máme začít evakuaci, pane?“ zeptal se vedoucí směny.

„Okamžitě!“ zařval. „Utíkejte, dokud můžete.“

Diamantové glóby stoupaly k bezbrannému těžeru. Poplachové sirény se hlasitě rozječely, z interkomu zahřměla varovná hlášení a posádka můstku se nahrnula k východu. Berndt Okiah se v duchu proklel za to, že tuto situaci nepředvídal a nevěnoval víc času nácviku, ale i tak jeho posádka včetně Junny zareagovala rychle a efektivně.

Berndt přistoupil ke komunikační konzole, odstrčil ženu, která ji obsluhovala, a nařídil jí, aby nastoupila na jedno z průzkumných plavidel. Pak vyslal signál na otevřené frekvenci. „Neznámé lodi, nechceme vám ublížit. Přišli jsme v míru.“

Chvíli čekal, ale odpověď nepřišla. „Nepředstavujeme pro vás žádné nebezpečí. Prosím, komunikujte s námi. Sdělte nám, co chcete.“

Opět žádná odpověď.

V té chvíli už od zvolna plujícího těžeru prchala malá průzkumná plavidla, mířící do domnělého bezpečí volné atmosféry. Každá z těchto lodí však mohla pojmout nanejvýš tři, možná čtyři osoby. Podle všeho nebylo možné, aby se celá posádka dostala pryč včas.

Pět nepřátelských koulí vystoupalo na úroveň těžeru – pableskující tělesa, ukrývající ve svém mlžném nitru přízračná tajemství. Byly ohromné – každá z nich měřila v průměru šestkrát

víc než tulácké těžní zařízení. Berndt Okiah už tyto strašlivé věci viděl na záběrech z Oncieru.

Mezi jehlanovitými hroty vystupujícími z hladkých trupů s praskáním přeskakovaly modravé záblesky. Jejich intenzita rostla.

Můstek těžeru byl skoro prázdný, zůstal jen Berndt a dva členové posádky.

„Možná chtějí naše ekti!“ zakřičel starý veterán.

Pirátští mimozemšťané, kteří kradou palivo pro mezihvězdný pohon? pomyslel si Berndt. Toto vysvětlení nebylo o nic nesmyslnější než jakékoliv jiné. Jeho prsty zatančily po ovládacích prvcích a uvolnily přepravní kontejnery s drahocenným alotropem vodíku. „Vezměte si náš náklad, ale neubližujte nám,“ odvysílal na všech frekvencích. „Na palubě jsou tři stovky duší – naše rodiny, ženy, děti.“ Pošetilost své prosby si uvědomil už ve chvíli, kdy ji vyslovil. Proč by mělo cizincům na něčem takovém záležet?

Nádrže s ekti se oddělily a Berndt odklonil těžer stranou nejvyšší rychlostí, jakou dokázalo mohutné a neohrabané zařízení vyvinout. Kontejnery padaly do oblak Erphanu jako oběť – či výkupné. Berndtovi se sevřelo srdce, když viděl, že koule na ekti nijak nezareagovaly a dál se blížily k těžeru. Mohl nádrže s palivem snadno upravit tak, aby vybuchly. Exploze by možná byla dostatečně silná, aby rozbila jednu z těch diamantových koulí…, ale možná taky ne. Kromě toho těžer ohrožovalo hned pět obludných lodí o velikosti malých měst. Ačkoliv dosud nezahájily palbu, Berndt věděl, že jsou tak jako tak ztraceni.

„Je čas oddělit obytnou sekci!“ přikázal. To byl poslední zoufalý krok. „Jestliže obětujeme těžní zařízení, snad se za ním pustí a nás nechají uniknout.“

Spojovací články se rozlétly a oddělitelná hlavní paluba, na níž se nacházela většina posádky těžeru, se zvedla nad těžkopádnou průmyslovou část. Na velitelský můstek se opět vyšplhala vyplašená, ale vzdorně se tvářící Junna.

Než mohl Berndt začít na svou dceru křičet, proč se nepokusila uprchnout, objevila se i jeho žena. „Ach, Marto!“

Berndtovo srdce roztálo. Zavrtěl hlavou nad pošetilým projevem lásky, která je mohla stát život.

Cizí lodě ignorovaly výzvědná plavidla opouštějící těžer. Jakmile bude zničeno mateřské zařízení, malé lodi nebudou mít kde přistát a doplnit palivo. Stavební doky na rozdrcených měsících Erphanu byly od uvedení těžeru do provozu opuštěné. Berndt se modlil k Hvězdě, aby alespoň některé z nich našly záchranu dřív, než selžou jejich systémy podpory života a lodě jedna po druhé utonou v nekonečném oceánu atmosféry.

Krystalické koule neúprosně pronásledovaly obytný modul i poté, kdy těžní zařízení zmizelo v oblacích.

Berndtova žena a dcera se postavily po stranách velitelského křesla a Berndt rozpřáhl paže, aby je objal. V hloubi duše věděl, že ty cizí bytosti, ať už to byl kdokoliv, rozhodně nestojí o ekti ani o žádnou část tuláckých těžerů. Chtěly zničit posádku.

Vyšlehly modré blesky a Berndt k sobě přivinul svou rodinu. Kov a sklo se roztavily téměř okamžitě, příliš rychle na to, aby vůbec stačil zalapat po dechu. Pak se Berndt, jeho blízcí i celý únikový modul proměnili ve směsici atomů.

67 NIRA

Prvnímu následníku Jora'hovi trvalo několik dní, než se mu podařilo zprostředkovat formální audienci u samotného Mága-imperátora. Nira a Otema, nesoucí ratolesti v květináčích jako dar, vstoupily do skvostné přijímací síně pod nebesférou.

Průsvitný Hranolový palác, třpytící se v nesčetných fasetách je obklopoval ze všech stran a Nira měla pocit, jako by se ocitla ve středu obrovského drahokamu. Stěny hlavního dómu tvořily vzájemně propojené skleněné bubliny, celou stavbou jako tepny prostupovaly šachty výtahů. K jádru přiléhalo sedm menších kupolí – sálů s věžemi, tyčícími se až k horní nebesféře. V nich sídlila ildiranská vláda, ministerstva ekonomie, zemědělství, osídlování, války, urbanistiky, zdravotnictví a mezikruhových vztahů.

První následník Jora’h se k nim připojil u vstupu do hlavní audienční místnosti. Mile se na Niru usmál, dotkl se jejího ramene a popostrčil ji kupředu. „Naše nádherné pamětihodnosti vás už určitě unavují.“

Dívka přímo zazářila. „Jak by mi mohlo zevšednět něco tak vzrušujícího, tak nabitého energií? Hlava mi praská z toho, jak se snažím všechno pochopit…, ale přeji si, aby to nikdy neskončilo.“

Jora’h se zasmál; byl to zvučný a hřejivý zvuk. „Setkání s vámi je pro mě vždy osvěžením, Niro.“

Vedl je do rozlehlé rušné síně plné milostnic a významných hodnostářů, pocházejících, alespoň podle jejich lidského vzhledu soudě, ze šlechtického kruhu. Štíhlí a přitažliví Ildirané byli oděni do šatů těsně obepínajících jejich útlá těla. Bezvlasé ženy zdobily své tváře měkkými zvlněnými křivkami barevných vzorů. Mnoho z nich nosilo mihotavé kápě barevně sladěné s oblečením, promítané kolem hlavy zvláštním zařízením ukrytým v límci.

Okouzlená Nira s Jora’hem kráčejícím po jejím boku se vmísila do davu. Otema je důstojně následovala, hlavu vztyčenou, na tváři neutrální výraz, jako by všechna ta krása kolem neudělala na Železnou lady nejmenší dojem. Nira však byla zjevně zvědavá a dávala najevo dostatečný údiv, aby to vystačilo za obě.

Nad ústředním dómem visela druhá kupole, zespodu otevřená, jež tak vytvářela uměle uzavřené nebe, obří zavěšené terárium. Z otvoru visely úpony popínavých rostlin, květiny a listy smáčené lehounkou vodní tříští, díky níž se zeleň oslnivě třpytila. Dómem poletovaly exotické ildiranské protějšky pozemských kolibříků a motýlů a pily nektar z květů či vodu zachycenou v pohárcích listů.

„Co drží ty ptáky a motýly uvnitř?“ zeptala se Nira. „Proč neslétnou sem dolů?“

„Energetické pole je vždy jemně zažene zpátky. Ani netuší, že jsou v uzavřeném prostoru.“ Jora’h udělal krok kupředu. „Pojďme, je čas na setkání s mým otcem. Je to důležitá věc a měli bychom se jí věnovat dřív, než mě zlákáte, abych vás provedl po divech Hranolového paláce.“

„První následníku,“ ozvala se Otema káravým tónem, „setkání s Mágem-imperátorem je jistě mnohem zajímavější, než cokoliv jiného.“

Dvojice žen kráčela kupředu s ratolestmi v náručích. Rostliny dychtivě pily zářivé světlo sedmi sluncí. Také Niřina pokožka od jejich příletu značně potemněla. Ačkoliv občas zatoužila po chladivém pralesním šeru, nikdy se necítila unavená ani znuděná. Jedla vybrané lahůdky, další živiny jí dodávala její pokožka, takže teď potřebovala mnohem méně odpočinku než dřív.

Mocný Mág-imperátor spočíval ve vejčitém křesle. Vysoko nad ním vytvářely protínající se výtrysky mlhy oblak, na nějž byl promítán holografický obraz vládcova okrouhlého obličeje. Tvář visící nad otvorem nebesféry jako měsíc v úplňku pohybovala rty a hovořila k pochlebovačům stojícím dole na vyleštěné podlaze. Z okraje vládcova trůnu mířil vzhůru paprsek světla, jenž jako zářící sloup protínal obraz zbožštělého vladaře.

Jakmile Mág-imperátor spatřil zelené kněžky přicházející v doprovodu jeho nejstaršího syna, stroze propustil dvojici šlechticů, kteří se uklonili a ihned vycouvali. Pohledný První následník vykročil kupředu a jeho jemné zlaté cůpky mu stály kolem hlavy jako hříva.

„Pojďte,“ pokynul ženám a se zářivou radostí vedl Niru s Otemou k otci. „Otče, můj Mágu-imperátore, jsem potěšen, že ti mohu oficiálně představit tyto dvě návštěvnice z Theronu.“

Nira hleděla na netečného těstovitého vládce spočívajícího na trůnu v podobě vejce a nedokázala najít sebemenší podobu mezi ním a mužným Prvním následníkem, z nějž citelně vyzařoval živočišný magnetismus.

Mág-imperátor se v polosedu zavrtěl. „Všichni poutníci jsou v Mijistře vítáni; dokonce i lidé. Naše kultury se mohou vzájemně mnohému naučit.“

Jora’h už zřejmě podobná slova slýchal dříve. Dotkl se Niřina ramene a dívka pocítila jeho hřejivou a konejšivou blízkost.

„Otče, přivádím dvě zelené kněžky, služebnice theronského světolesa, ctěné pro své umění telinku. Dovedou navázat okamžité spojení bez ohledu na vzdálenost.“

Teď se Mág-imperátor předklonil se zjevným zaujetím. Jeho oči se leskly jako vytasené zbraně. „Ano, slyšel jsem o takovýchto lidech. Shledávám jejich schopnost velmi zajímavou.“

Jora’h pokynul staré ženě. „Toto je Otema, bývalá velvyslankyně Theronu u Zemské hanzovní ligy. Přijala mé pozvání a přiletěla na Mijistru. A tady…,“ usmál se, „je její roztomilá pomocnice Nira.“

Dívka se začervenala. Jora’h se jí dvořil až příliš okatě, předpokládala však, že s podobnými starostmi si následník trůnu nemusel lámat hlavu.

„Před několika měsíci nás navštívil Reynald, syn theronského vládce. Uzavřeli jsme tehdy dohodu, na jejímž základě poslal tyto dvě ženy. Zelení kněží se zajímají o ildiranskou historii a legendy. Slíbil jsem jim povolení ke studiu naší Ságy sedmi sluncí.“

Nira, stále ochromená úžasem, stála mlčky, zatímco Otema přistoupila k vejčitém trůnu Mága-imperátora. Stará žena uctivě odvrátila zrak a pozvedla před sebe ratolest v ozdobném květináči, aby si velký vládce mohl prohlédnout nádherné palmovité listy a šupinatý zlatý kmen.

„Je nám potěšením obdarovat vás tímto mladým výhonkem světolesa. Prostřednictvím těchto stromů dokážeme komunikovat na velké vzdálenosti. Naše myšlenky se mohou spojit se všemi podobnými stromy po celém Spirálním rameni.“

Tělnatý Mág-imperátor se ani nenamáhal zvednout ruku a neučinil sebemenší pokus ratolest převzít. Stromy ho podle všeho nezajímaly. „Oficiálně přijímám váš dar. Avšak vzhledem k tomu, že těmto rostlinám rozumíte a zřejmě s námi na Mijistře nějakou dobu zůstanete, bude nejlepší, jestliže si je zatím ponecháte. Pečujte o ně jako byste o ně pečovaly na své planetě.“

Otema se uklonila a Nira následovala jejího příkladu. Velvyslankyně se napřímila a pohlédla ildiranskému vůdci do očí. „Hodně jsme o Sáze sedmi sluncí slyšely a těšíme se na to, až

budeme moci začít pracovat. Podle toho, co nám bylo řečeno, zabere pouhé přečtení tohoto eposu celý život.“

„Život Ildirana,“ odpověděl Mág-imperátor s náznakem samolibého úsměvu. „Lidé pobývají na velkém jevišti galaxie mnohem kratší dobu.“

„Přesto,“ řekl Jora’h, jako by se s otcem přel, „navzdory krátkosti svých životů dokázali lidé mnohem víc než naši nejslavnější hrdinové. Možná proto, že mají větší pocit… naléhavosti?“

„Zajímavý postřeh,“ řekl Mág-imperátor. Vlastně to téměř zavrčel. Náhle zatleskal rukama, až se sálem rozlehl hlasitý zvuk. „Dost! Dohlédni na to, aby se seznámily s dějepravcem Vao’shem. Ten odpoví na všechny jejich otázky týkající se Ságy.“

Mág-imperátor obrátil své oči zpola ukryté za těžkými víčky k Niře, jako by pečlivě zkoumal a rozpitvával její tělo. Z tak chladnokrevné prohlídky jí přejel mráz po zádech. Co od ní mohl chtít?

„Jak se zdá, mému synu na vás velmi záleží. Na vás obou,“ dodal rychle. „Jora’h se postará, abyste dostaly všechno, co budete potřebovat.“

68 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Mág-imperátor strávil velkou část svého času v přijímací hale pod nebesférou, kde naslouchal prosebníkům a hovořil s nimi. Pokud byl v dobrém rozmaru, uděloval audience všem poutníkům. Rád se obklopoval svými lidmi, aby mohl prostřednictvím živého pouta thismatu vnímat jejich nejtěžší problémy. Někdy však Mág-imperátor upadal do nálad, kdy shon a uctívání přímo nesnášel. Tehdy se stáhl do ticha svých komnat, kde mohl v soukromí přemýšlet o nezbytných záležitostech státu. Nemusel své jednání nijak omlouvat. Byl přece Mág-imperátor. V takových chvílích k sobě často povolal Prvního následníka Jora’ha, aby spolu hovořili o zájmech Impéria. Jora’h vděčně přijímal příležitost učit se od velkého muže; těšilo ho, že s ním může rozmlouvat jako syn s

otcem. Jednou tak bude sám mluvit se svým urozeným synem Thor'hem.

Jora'h vstoupil do meditační síně sytý, osvěžený a připravený k obsáhlému rozhovoru. První následník byl oblečen do nových šatů z theronské látky. Tkanina tenounkých zámotkových vláken mu splývala přes prsa ve volných záhybech, přichycená jehlicemi z drahokamů a zlatými knoflíky. Poté, co Věčná zvídavost přistála, požádal Jora'h ministra obchodu Klio'se, aby se na exotické zboží z jiné planety mohl podívat ze všech nejdřív. První následník koupil polovinu Rlindina nákladu sám, především jako dary pro své četné milenky a potomstvo. Ani se s obchodnicí nedohadoval o ceně – jednoduše sáhl do ildiranského pokladu a zaplatil, kolik žádala. Poté se na zbytek zboží nedočkavě vrhli dvořané a začali za něj Rlindě nabízet mnohem víc, než kdy doufala.

Teď Jora'h počkal, až mu otec dá najevo, že o jeho přítomnosti ví, a pak se obřadně uklonil. Letmo spočítal pečovatele shromážděné kolem měkkého otcova těla. Patnáct! Pečovatelé vykonávali úkony, jež měly význam spíše pro jejich sebeúctu, než pro skutečné pohodlí jejich vládce. Drobní příslušníci kruhu služebníků hbitými prsty masírovali bledou pokožku Mága-imperátora, vtírali do jeho údů nejrůznější vodičky a oleje a odstraňovali sebemenší náznaky zatvrdlé kůže či nečistoty. Další pečovatelé ho krmili křehkými cukrovinkami, nakládanou zeleninou, aromatickými plody a křupavou solenou rybou. Poletovali kolem, urovnávali jeho šat a laskali dlouhý cop.

Mág-imperátor jejich péči snášel, ležel ve svém vejčitém křesle, plné rty stažené nelibostí. Jora'h věděl, že jeho otec nevyžaduje takové uctívání a pozornost, umožňoval však pečovatelům, aby naplnili svou vrozenou potřebu hýčkat jej. Dnes však na něj zřejmě bylo vší té péče příliš. Jeho nádherný dlouhý cop švihal sem a tam jako ocas podrážděného isixe.

„Nechte nás na pokoji!" vyštěkl Mág-imperátor ke zděšení pečovatelů. Z hloubi jejich hrdel se vydralo zasténání a sklíčeně couvali, oči odvrácené stranou. „A nechci zase slyšet ty nesmysly o

tom, že některý z vás spáchá rituální sebevraždu. Pokud se musíte o někoho starat, jděte do města a najděte si tam nějakého unaveného, ponižovaného dělníka a udělejte masáž jemu. Máte mé požehnání.“

Pečovatelé, opět plní nadšení, se štěbetáním vyběhli z místnosti. Jak Jora’h věděl, budou pracovat do úpadu ve snaze pečovat o těla nic netušících nádeníků.

Jakmile zmizeli, Mág-imperátor otočil ospale přivřené oči ke svému synovi. „Jora’hu, věř mi, jednoho dne se ti všechno to rozmazlování zprotiví.“

„Ano, jak vidím, má to své nevýhody.“ Hřejivě se na otce usmál. „Bude ale ještě dlouho trvat, než mě něco podobného potká.“

Mág-imperátor obvykle vládl déle než století, Jora’hovu otci tedy zbývalo ještě mnoho desítek let, během nichž mohl První následník pokračovat ve svém příjemném životě. Otec nynějšího vládce Yura’h stál v čele Impéria v době prvního kontaktu s lidskými generačními loděmi před 183 pozemskými roky.

„I tak trvám na tom, abys porozuměl politické situaci v galaxii,“ řekl Mág-imperátor nebezpečným tónem. „Všichni mí synové slouží jako místodržící na ildiranských koloniálních planetách. Komunikuji s nimi přes thisma, chci však, aby rozuměli, ne jen slepě poslouchali mé mentální příkazy. Jste mými nástroji, s jejichž pomocí vládnu Impériu.“

Jora’h přikývl; vždy se ochotně učil něčemu novému, třebaže jeho mnohostranné zájmy dalece překračovaly strohý rámec politiky. Zato jeho syn Thor’h, lelkující na příjemné Hyrillce ve společnosti dobrosrdečného místodržícího, dosud neprojevil o politiku zájem.

Tak či onak, jakmile Jora’h podstoupí rituální kastrační obřad, jenž z něj učiní nového vládce a držitele thismatu, všechny myšlenky, plány, dokonce i tajné otcovy činy mu budou náhle zřejmé. V okamžiku náhlého osvícení měl První následník, zbaven svého mužství, pochopit vše. Bylo to jako plamen svíce předávaný z generace na generaci, nepřerušená řada sahající k prvnímu Mágu-

imperátorovi, záruka toho, že mocné ildiranské Impérium přetrvá v nezměněné podobě.

„Jak vím, tvůj syn Zan'nh zazářil v řadách Sluneční flotily. Adar Kori'nh o něm mluví velmi uznale."

Jora'h přikývl. Třebaže Zan'nh nebyl ze šlechtické krve, díky svým dovednostem a ambicím by mohl být mnohem lepším následníkem než do sebe zahleděný Thor'h.

„Ano, nedávno byl povýšen do hodnosti qula. Adar oznámil konání dalších cvičení a velkolepých přehlídek našich skvělých lodí a jejich obratných pilotů. Všichni se radují, že jsi vyhlásil další festivaly a oslavy."

Mág-imperátor pokýval hlavou. „Jistě ti také neušla činnost našich umělců, kteří dokončují skvostný nový obelisk, jenž bude vztyčen v Mijistře, spolu s množstvím menších kopií umístěných v našich štěpových koloniích, aby rozhojnily řady těch, které tam už stojí."

„Je to zasloužená pocta, otče."

Jak se zdálo, pochlebovačná synova reakce Mága-imperátora poněkud podrážděla.

„Požádal jsem také naše nejlepší dějepravce, aby častěji přednášeli méně známé části Ságy. Chci povzbudit zájem o naše zapomenuté hrdiny."

„Proto tedy zmizel dějepravec zachráněný z Crenny? Dio'sh? Nebyl spatřen…"

Mág-imperátor mávl tučnou rukou. „Ano, poslal jsem ho spolu s mnoha jinými do dalších štěpových kolonií. Nezáleží na tom, kam přesně."

Jora'h zazářil. „Cokoliv uděláš mě naplňuje hrdostí na to, že jsem tvůj nástupce, otče. Zanecháš mi nepřekonatelný odkaz, který každým dnem stále nabývá na lesku."

Mág-imperátor odhodil bohorovný výraz určený pro veřejné příležitosti a zamračil se. „A proč podle tebe podnikám takové kroky, Jora'hu? Přemýšlej nad tou otázkou!"

Ostrý tón jeho hlasu Prvního následníka překvapil.

„Jaký důvod mě mohl přimět, abych vyvinul tak výjimečné úsilí?“

„Co jiného, než snaha o větší slávu ildiranského lidu.“

„K’llar bekh! Jsi příliš naivní, abys byl můj První následník!“ Mág-imperátor se nepokojně zavrtěl ve svém křesle a jeho cop sebou zaškubal. „Tak poníženou servilitu očekávám od prostého obyvatelstva, ty bys však měl být schopen nahlédnout do stínů a vidět věci, kterých si může všimnout jen ten, kdo ví víc než ostatní.“ Z jeho hlasu znělo trpké zklamání a hluboké znechucení.

Jora’h, který cítil, že byl pokárán, zamumlal: „Jaký je tedy pravý důvod, otče? Prosím, objasni mi jej.“

Mág-imperátor se ve svém vejci podobném křesle nadzvedl. „Protože ildiranské Impérium slábne – přesně jak to ti vlezlí lidé tuší! Z Crenny jsme se stáhli kvůli nákaze, opustili jsme však i jiné planety, vzdali jsme se získaného území. Cožpak to nevidíš, jak se lidé vrhají na každou příhodnou planetu? Šíří se jako požár. A místo toho, aby se spokojili s tím co mají, jsou stále hladovější.“

Jeho cop se svíjel jako podrážděný had. Jora’h zcela podvědomě ustoupil dozadu. Z hlasu Mága-imperátora zněl hluboký, dlouho skrývaný hněv. „Zato my Ildirané ustupujeme, místo abychom expandovali. Stahujeme se, místo abychom zkoumali nové možnosti. Naše moc ochabuje… a trvá to už celá staletí.“

Jora’h zděšeně hleděl na svého otce. „Takový názor jsem nikdy neslyšel.“

„Především ses nikdy nenamáhal si toho sám všimnout,“ odsekl Mág-imperátor. „To je hlavní důvod, proč musíme zdůrazňovat okázalou nádheru a pořádat oslavy historických událostí. Ve starých lidských záznamech se tomu říká ‚chléb a hry’. Dokud bude ildiranský lid věřit vší té nádheře kolem sebe, dokážeme ho přesvědčit, že je skutečná.“

Jora’h, zaskočený novými informacemi, se snažil přijmout nový pohled na skutečnost. Nepochyboval o tom, co jeho otec řekl – ostatně jak by kdo mohl pochybovat o slovech Mága-imperátora? Vládce by mu nikdy nelhal, byl nejmoudřejší ze všech Ildiranů.

Prostřednictvím thismatu viděl očima všech svých poddaných, což mu propůjčovalo téměř božský nadhled.

„A co mí bratři… místodržící, ti to vědí? Jsem snad jediný zaslepený?“

Teď se Mágu-imperátorovi Jora’ha zželelo. „Každý z mých synů je jiný. Dobroský místodržící je cílevědomý a tvrdý, nenachází v životě žádnou radost, byť pro mě pracuje víc než kdokoliv jiný. Hyrillský místodržící se zase cítí zcela zaměstnán svými skrovnými povinnostmi a má poněkud přehnaný názor na vlastní význam a postavení v rámci Impéria. Místodržící Marathy je zase poživačný; těší ho věnovat se svým zálibám, a to, co se děje za stěnami jeho paláce, ho zajímá jen málo. Každý z mých synů mě však slyší prostřednictvím thismatu. Všichni slyší mé myšlenky a rozhodnutí a poslouchají mě. A tak to má být.

Avšak ty, Jora’hu, budeš muset nést veškerou zodpovědnost. Nesrovnávám své potomky a nevybírám si mezi nimi. Ty jsi prvorozený, První následník. Ty jednou zaujmeš mé místo a všechno pochopíš. Než se tak ale stane, chci abys věděl co tě čeká, ne omílal pěkná slova. Přemýšlej o tom, co říkám.“

Jora’h ztěžka polkl. Celou dobu se snažil být oblíbený, sledoval ildiranský lid jak se baví, jak se vyhřívá ve slunci slávy Impéria. Měl dobré srdce, ale možná byl příliš naivní. Jeho bratr, dobroský místodržící, vždy zachmuřený a ponořený do svých intrik, pochopil možná mnohem víc, než sám vůbec tušil. Jora’ha napadlo, kolik temných tajemství před ním Mág-imperátor ještě skrývá, třebaže si uvědomuje, že se jeho syn všechno dozví ve chvíli, kdy převezme thisma do svých rukou.

Otřesený První následník vycouval od vejčitého křesla v naději, že audience skončila. „Dovol mi, abych všechno zvážil, otče.“

„Musíš pochopit pravdu, můj synu. Jako Mág-imperátor budeš někdy činit krutá a bezcitná rozhodnutí. Ty je však přijmeš, protože to bude jednoznačně nejlepší volba pro tvůj lid.“

„Ano, otče. Rozumem jsem to pochopil už před lety. Přesto se mé srdce vzpírá pochopit tak bolestnou věc.“

Výraz vládcovy tváře se změnil, objevilo se v ní upřímné znepokojení. „Ještě poslední věc – slyšel jsi o tom podivném útoku na měsíce, obíhající kolem nové hvězdy, kterou zažehli lidé?“

„Ano. Tvrdí, že je to dílem nějaké mocné cizí rasy. Jak by ale bylo něco takového možné? Během celé naší historie jsme kromě lidí nepotkali žádnou jinou civilizaci. Pokud ovšem nevěříš legendám o Shana Rei. Já sám jsem tyto bytosti temnot vždy považoval za pověsti ještě ze Ztracených časů.“

„Pokud je nějaký příběh zaznamenán v Sáze sedmi sluncí, pak musí mít přinejmenším pravdivé jádro,“ řekl Mág-imperátor. Potom se opět zamračil. „Ale ne, můj synu! Tohle není dílo Shana Rei. Kromě útoku na Oncier zničil tento nový nepřítel tulácké těžní zařízení u Golgenu, a právě nedávno u Erphanu.“

„Další útoky? Jsme ohroženi?“ Prvnímu následníku se ze všech těch strašných a děsivých věcí, o nichž se toho dne dozvěděl, zatočila hlava.

„Není pochyb o tom, že ildiranské Impérium – a každá živá bytost ve Spirálním rameni – vstupuje do velmi závažné krize. Jediné co nedokážeme předvídat je, jak zlé to doopravdy bude.“

Svou děsivou předzvěst vyřkl Mág-imperátor hlasem, v němž zněla naprostá upřímnost.

69 OX

Jakmile se klikisský robot Jorax objevil u Paláce šepotu a dožadoval se audience u krále Fredericka, jeho žádost vzbudila výjimečné pozdvižení. Palácová garda vypochodovala ze svých zastřešených výklenků a královští rádci se seběhli, aby se rozhodli, co dělat.

Basil Wenceslas v ústředí Hanzy mezitím zvažoval oficiální odpověď. Nakonec odvolal starého compa OXe z princovy výuky a poslal ho, aby čekal společně s velkým mimozemským strojem.

„Bylo mi nařízeno, abych ti dělal společnost.“ Compo, čerstvě vyleštěný a vyčištěný, dosahoval sotva poloviny výšky mohutného broučího robota. Pozorně si klikisský stroj prohlížel a analyzoval

jej. OX byl vytvořen tak, aby se učil a přijímal informace při každé příležitosti, třebaže měl paměť zaplněnou staletými zkušenostmi, takže měl jen málo prostoru pro cokoliv nového.

„Budu zde čekat tak dlouho, jak jen to bude nezbytné," prohlásil Jorax. „Roky pro nás nic neznamenají."

Poté, co se William Andeker tak neúspěšně pokusil o „pitvu", byla ochranka nucena násilím vylomit uzamčené dveře jeho kybernetické laboratoře. Našla vědce mrtvého a laboratoř v troskách; všechny datové záznamy byly zničeny. Klikisský robot stál klidně a nehybně uprostřed místnosti.

Když Jorax promluvil, jeho slova zněla stroze. „Lidský vědec zasahoval do mých obvodů, navzdory mému varování. Nedopatřením spustil autonomní obranný systém, což pro něj mělo smrtící následky. Nenesu žádnou zodpovědnost za to, co si svou neopatrností způsobil."

Důkazů bylo poskrovnu a vyšetřovatelé proto neměli jinou možnost, než přijmout robotovu verzi událostí. Dohled nad Joraxem se od té doby ještě zpřísnil, byl sledován každý jeho pohyb. Robot však několik dní neudělal nic zvláštního, až nyní, kdy přišel k Paláci šepotu a dožadoval se vstupu.

„Je nezbytné, abych promluvil s vaším králem."

Jak se zdálo, OX klikisského robota zaujal. Jorax malého učitelského compa pozorně zkoumal rudě žhnoucími senzory. OX trpělivě čekal a Jorax nakonec promluvil. „Ty jsi jiný druh robota, stvořený lidmi."

OX odpověděl: „Jsem funkční už tři a čtvrt století. Sloužil jsem na palubě první lidské generační lodi. Po uzavření spojenectví s Ildirany jsem se vrátil na Zemi, abych zde sloužil jako učitel a archiv dat."

„Ty jsi zástupce compů?" zeptal se Jorax.

„Hovořím za lidi, své pány. Pamatuji vládu všech šesti velkých králů Země."

Jorax se odmlčel a uvažoval. „Takové časové údobí je zcela bezvýznamné ve srovnání s životem klikisských robotů."

„Ano," souhlasil OX. „Hodnota takové perspektivy je však pochybná, jestliže nemáte žádné podrobné vzpomínky." OXe ta představa mátla a skličovala. Jeho vlastní paměťové obvody byly téměř zcela zaplněné informacemi, nasbíranými během dlouhého života. Pomyšlení, kolik dat o zmizelé civilizaci zřejmě přišlo nazmar, ho zarmucovalo. Pokud si klikisští roboti nikdy nedokážou vzpomenout, bude rasa, která je stvořila, ztracená skutečně navždy.

„Kolik robotů jako jsi ty bylo nalezeno a aktivováno během posledních pěti set let?"

Jorax mlčel, jako by počítal. „Přibližně padesát tisíc."

OX si informaci uložil do paměti. „To přesahuje mé odhady. Věřím, že si to neuvědomuje ani Hanza."

„Stačilo jen počítat," řekl Jorax. „Jen málo lidí se nás však snaží vnímat jako jednotlivce. A Ildirané se o nás nestarají. Podle nich nejsme součástí jejich příběhu."

Stáli na zastřešené klenuté promenádě vedoucí k Trůnní síni krále Fredericka a sledovali, jak kolem nich za svými záležitostmi spěchají našňoření funkcionáři a dvořané, vrhající na nesourodou dvojici robotů zvědavé pohledy. Strážní zůstávali v pohotovosti a upřeně Joraxe pozorovali.

Přemýšlivý klikisský robot řekl: „Vezmi na vědomí, že kdysi, před tou… katastrofou nás byly miliardy. Řekni, překvapuje tě takový počet klikisských robotů, nebo tě děsí?"

„Jednoduše se mi to zdá zajímavé," odpověděl OX.

Činitelé a hodnostáři konečně uzavřeli diskuzi a dospěli k rozhodnutí. Když OX vzhlédl, uviděl prvního ceremoniáře vycházejícího z Trůnní síně. Muž obřadně zaťukal holí, kterou držel v ruce. „Král Frederick se milostivě rozhodl udělit klikisskému robotu Joraxovi slyšení."

Odmlčel se a zatvářil se poněkud rozpačitě. „Klikisští roboti mohou být nebezpeční. Přesto, navzdory riziku hrozícímu jeho vznešené osobě, se vás král rozhodl přijmout."

Namířil svou hůl na černý exoskelet. „Varuji vás však, každý váš pohyb je sledován. Na jakýkoliv výhružný akt odpoví naše stráž

nemilosrdným odvetným úderem. Snažte se tedy nezavdat k tomu záminku. Rozuměl jste?“

„Klikisští roboti se nedopustili ničeho, co by zavdalo příčinu k podobným podezřením. Přesto se těmto podmínkám podrobuji. Nemám v úmyslu ublížit vašemu králi.“ Hmyzí robot zamířil po naleštěné podlaze k honosnému Trůnnímu sálu a vkročil dovnitř.

Starý Frederick byl oblečen do karmínového roucha, na šedé hlavě mu spočívala koruna s drahokamy a plochými duhovými fasetami. Naklonil se kupředu a v očích měl tvrdý výraz. OX pozoroval lidi dostatečně dlouho na to, aby v králově tváři dokázal rozlišit také zvědavost a skrývaný, přesto však zřetelný strach. Nikdo netušil, co může od klikisského stroje čekat.

Jorax kráčel kupředu plynulou pavoučí chůzí. Zastavil se v uctivé vzdálenosti před vyvýšeným trůnem. Podle všeho ceremoniáři nevěděli jak robota ohlásit, ani podle jakého protokolu postupovat.

Nakonec jako první promluvil král, hlas se mu přitom trapně zlomil v půli věty. „Ještě nikdy jsem neměl příležitost setkat se s klikisským robotem tváří v tvář.“

Jorax zahučel a protažením svých pružných teleskopických nohou se vytáhl do výšky. „Musím doručit důležitý vzkaz klikisských robotů vznešenému králi Zemské hanzovní ligy.“

Všichni v místnosti nastražili uši. Kamery předly a OX věděl, že každé slovo bude později analyzováno a prodiskutováno s příslušnými odborníky ve snaze získat o neznámém stroji jakoukoli podstatnou informaci.

Jorax promluvil hlasitým bzučivým hlasem. „Dokud se nevrátí naši předkové a stvořitelé klikissové, jsme my roboti jedinými představiteli této starobylé a mocné civilizace. Přispěli jsme k výzkumu ruin našich dávných měst a pracovali jsme na mnoha obtížných stavbách, protože nás zajímaly vaše postupy. Nikdy jsme lidem neublížili, nikdy jsme vám nedali důvod, abyste se nás museli bát. Nedávný pokus narušit mou fyzickou integritu však vrhl světlo na váš znepokojivý přístup k nám. Klikisští roboti jsou výjimečná

stvoření. Ceníme si své existence stejně jako lidé. Proto žádáme, aby s námi bylo zacházeno jako s bytostmi, jež mají právo na své sebeurčení.“

Král Frederick se ve svém křesle překvapeně napřímil. „To jistě není bezdůvodný požadavek, Joraxi, ale proč…jste s ním váhali tak dlouho? Pokud vím, vy osobně jste na Zemi už několik let.“

Robotovy rudé optické senzory zazářily. „Váš kybernetik doktor William Andeker se pokusil poškodit mé tělo. Chtěl mě bez mého svolení rozebrat a studovat jednotlivé části. Takovýto akt může být vykládán jako vyhlášení války klikisské civilizaci. Chci mít jistotu, že se podobný útok nebude v budoucnu opakovat.“

Sálem zazněl vzrušený šepot. Král Frederick zrudl a zvedl obě ruce ve smířlivém gestu. „Neunáhleme se! Jak se všichni tady jistě shodneme, toto byl nerozumný a nešťastný čin jedné osoby. Smrt doktora Andekera nám s dostatečným důrazem připomněla, abychom nechali vás i vaše druhy na pokoji.“

„Správně,“ řekl Jorax. „Naše vnitřní systémy obsahují nebezpečné automatické rutiny, které nedokážeme ovládat. Klikissové je do nás zabudovali z důvodů, jež znají jen oni.“ Krátce se rozhlédl Trůnním sálem.

„Pozorovali jsme, jak se lidé chovají ke svým robotům. Povšimli jsme si vaší lhostejnosti vůči myslícím strojům nazývaným compové.“

OXe stojícího v zadní části sálu to zaujalo. Bedlivě sledoval každý pohyb mezi přítomnými.

Král Frederick se pokusil o výmluvu. „Naši compové nejsou tak důmyslní jako klikisští roboti, Joraxi. Vám se rozhodně nemohou rovnat. Jsou to stroje; pohyblivá zařízení s implantovaným informačním systémem; stvořené jen proto, aby nám pomáhaly. Nemohou být považovány za… formu života.“

„O této záležitosti si můžeme promluvit jindy,“ řekl Jorax. „Bylo by však chybou považovat klikisské roboty za loutky na jedno použití, jako jsou vaši compové. Jsme individuality, náš život trvá

celá milénia. Žádný člověk nemá právo nám poroučet – nebo nás pitvat.“

„Ach ano, souhlasím, souhlasím,“ řekl Frederick rychle. „Přijměte prosím mou nejupřímnější omluvu za způsobené nesnáze. William Andeker jednal ze své vlastní vůle, bez svolení či příkazu Hanzovní ligy. Buďte ujištěn, že se to už nebude opakovat.“ Na králově tváři se objevil prosebný výraz.

„Všichni klikisští roboti budou potěšeni, až to uslyší.“

Pak se Jorax, aniž by projevil zájem o naplnění požadavků diplomatického protokolu, beze slova otočil a na svých článkovitých nohou odkráčel z Paláce šepotu.

70 MARGARET COLICOSOVÁ

Arcas přispěchal zpět do tábora, vzrušen svým objevem, a nedal se odbýt. Margaret neměla chuť strávit celý den mimo hlavní klikisské město, které s Louisem mapovali a zkoumali. Pracovali společně, třebaže se každý věnoval svým projektům, a teprve teď začínali rozumět architektuře a vnitřnímu uspořádání prázdné metropole. Neměla v úmyslu nechat se rozptylovat právě teď.

Louis si naopak myslel, že změna každodenní rutiny by jim mohla prospět. „Vždyť nejde o to, abychom přerušili práci,“ řekl a na tváři mu pohrával chlapecký úsměv. „Archeologové musí občas riskovat a Arcas si myslí, že našel něco opravdu důležitého. Vyslechni ho.“

Margaret skepticky pohlédla na zeleného kněze, jenž stěží ovládal svou nedočkavost. „Šel jsem sbírat fosilie do kaňonu na místo, kde se stěny začínají drolit. Vysoko nahoře jsem spatřil zvětralý, rozpadající se skalní převis. Jsem si jistý, že jsem v dutině pod ním rozeznal klikisské budovy. Spoustu. Může to být nové neznámé město, zapečetěné a uchované po celá staletí v neporušeném stavu.“

Nebo taky výplod tvé bujné fantazie, pomyslela si Margaret. Přesto si jen povzdechla a sáhla pro svůj batoh. „Ano, archeologové musí občas riskovat. Ostatně proto jsem si tě vzala, staroušku."

Louis se zasmál a objal ji. Poplácala ho po kostnatých zádech a společně začali chystat vybavení pro půldenní výpravu do horké pouště.

Jakmile zamířili do klikatého kaňonu, který v sedimentech kdysi vyhloubila dávno vyschlá řeka, Margaret si s překvapením povšimla, že tři klikisští roboti vstali z kamenné plošiny, na níž se předtím slunili.

„Doprovodíme vás," řekl Sirix. „Nové objevy nás zajímají."

„Výborně," řekl Louis. „Jednou jistě dokážeme probudit vaše vzpomínky." Zvedl prst. „A nebojte se vyslovovat své domněnky. I to je způsob, jak dosáhnout pokroku."

„Velmi dobře," zabzučel Sirix. „Budeme se tedy… domnívat."

Arcas je vedl vyschlým řečištěm. Velcí černí roboti si s obtížným terénem poradili bez problémů, stejně jako DD. Obklopily je stíny vysokých, ostře řezaných stěn kaňonu, a mezi strmými skalami se rozlehla kovová ozvěna jejich kroků a hlasů. Drsný kámen byl pokrytý rezavými skvrnami minerálních sloučenin, jako by se na skalních římsách odehrávaly nějaké krvavé oběti. Dnes oranžové nebe Rheindic Co vypadalo jako potažené mastným filmem, jako by sluneční světlo tlumil kouř ve vysokých vrstvách atmosféry. Margaret se nikdy nezajímala o počasí této planety, průsvitný opar jí však připadal podivný.

Zvědavě sledovala Arcase, jak pospíchá zakřiveným kaňonem a přelézá suť odpadlou ze stěny, aby mohl zahnout do úzké postranní uličky vlevo.

„Tímto směrem," řekl Arcas. „Už to není daleko."

Louis ukázal směrem k proužku nebe mezi strmými stěnami. „Tohle se mi nelíbí."

Nad jejich hlavami se mezitím proměnil šedavý opar v hutné chuchvalce mraků, z nichž se spustil závoj deště. Směsice prachu a

vody se vypařila ještě než dopadla na zem, aby se vzápětí opět ochladila a začala padat k zemi jako příval.

„Vypadá to na pořádnou bouři.“ Margaret se rozhlédla po kaňonu, který je svíral ze všech stran. „Doufám, že Rheindic Co není jednou z těch planet, kde spadne celoroční příděl srážek během jediného odpoledne?“

Arcas znepokojeně nasál vzduch. „Kdybych se tak mohl dotknou jedné z mých ratolestí a získat informace ze světolesa. O pouštích toho vím málo.“

Rozhlédl se kolem. „Ale pospěšme si. Ta stěna už není daleko.“

Přidali do kroku a přelézali balvany, dokud nedorazili k dalšímu úzkému kaňonu. Margaret se v duchu podivila, jak se sem Arcas dostal a jak byl potom vůbec schopen najít cestu zpět do tábora. Uviděla čtvercový otvor jeskyně vysoko v drolící se stěně, odkud odpadla část převisu. Úlomky a suť ležely na dně kaňonu.

Dokonce i z místa, kde stáli, to vypadalo, že tento kaňon je něčím víc než jen hlubokým zářezem v terénu – skalní stěna vypadala jako dutá. Když se Margaret podívala pozorněji, dokázala uvnitř jeskyně rozlišit hranaté tvary, jež rozhodně nepřipomínaly dílo přírody. „Vzhůru!“ rozhodla.

Kamenné vrásy mohly odhodlaným lezcům poskytnout jakous takous oporu. DD s sebou vzal lana, skoby a sedáky, i tak to ale vypadalo na obtížný výstup.

„DD,“ řekl Louis. „Půjdeš napřed a budeš nám ukazovat cestu. Dávej pozor na štěrbiny nebo viklající se kameny.“

Přátelský compo nezaváhal ani na okamžik. „Ano, pane Louisi.“ Vybalil vybavení, které přinesl, natáhl do paměti instruktážní soubory, aby zjistil jak používat jednotlivé nástroje, a pak se pustil vzhůru po nejbližší úzké římse. Na svých drobných mechanických nohou bez větších potíží stoupal křivolakou cestičkou vzhůru.

Louis ho chvíli pozoroval a pak se ohlédl na nemotorné klikisské roboty, protože věděl, že ti nahoru vyšplhat nedokážou. „Je mi líto, Sirixi. Vy tři budete muset počkat, než postavíme rampu.“

„Pokud ji vůbec postavíme. Nejdříve se musíme podívat, co tam nahoře vůbec je," namítla Margaret. „Možná to nebude stát za tu námahu, staroušku."

Louis s úsměvem pokynul zelenému knězi. „Arcasi, teď vy. Je to váš objev, zasloužíte si tu čest být prvním člověkem, který tam vkročí."

Zelený kněz se zatvářil překvapeně a pak zahanbeně. „Jste si jistý, že byste neměl spíš vy nebo Margaret…"

„Arcasi, nám na takových věcech nezleží," řekla Margaret už trochu netrpělivě. „Běžte!"

Zelený kněz vyrazil za compem a používal přitom úchytů a skob, jež stříbrný DD zanechal na nejobtížnějších místech. Potom se vzhůru pustila Margaret, jež u každé další římsy počkala na Louise. Věděla, že až tento den skončí, bude je pořádně bolet celé tělo. Večer si vzájemně namasírují namožené údy, vědomí výjimečného objevu jim však pomůže přenést se přes jakoukoli bolest a tělesnou únavu. Na stěnu kaňonu začaly v té chvíli dopadat těžké šedivé kapky.

Zatímco déšť bubnoval do země stále silněji, DD vystoupal do tří čtvrtin výšky stěny. Zatloukl do štěrbiny skobu a zavolal: „Pro tento poslední úsek vám spustím dolů lano. Vypadá nebezpečně."

Pak jako by se nebeská stavidla otevřela. Do kaňonu udeřil liják. Bušil do kamenů, až z nich v praménících stékalo bláto a prach jako špatně zaschlá barva.

„Drž se!" zakřičel Louis a přitiskl Margaret ke stěně, čímž jí poskytl alespoň minimální ochranu před deštěm. Během chvíle byli promáčení až na kůži, déšť však neustával. Puklinami ve skalní stěně stékaly pramínky vody a vyplavovaly z kamene zásadité látky. Ve vzduchu visel těžký a kluzký pach jako mýdlo a popel.

„Něco slyším!" Arcas zesílil hlas, aby překřičel syčivý zvuk dopadajících kapek, podobající se škvíření masa na horkém grilu. „Poslouchejte, je to čím dál hlasitější."

Margaret zaslechla rachocení a šumivý hukot, jenž stále nabýval na intenzitě. Přimknutá k drsné skále pohlédla dolů a spatřila hnědý

jazyk zpěněné vody olizující dno úzkého kaňonu. Příval udeřil se strašlivou silou, proud unášel bahno a kameny drtící vše, co jim přišlo do cesty. Vlna narazila do spodní části stěny, odrazila se, vyšplouchla vzhůru a vzepjala se po vrstevnaté skále.

Lidé a DD už bezpečně vyšplhali mimo její dosah, zato klikisští roboti stojící dole byli ztraceni. Tři velké černé stroje stačily jen pozvednout paže v zoufalém pokusu zachránit se před přívalem, jenž cestou mezi úzkými stěnami kaňonu nabral na rychlosti. Nemotorní roboti, pohlcení kalnou vodou, byli bezmocně unášeni pryč. Během několika vteřin zmizeli z dohledu.

Než mohla Margaret zavolat na Louise tisknoucího se ke stěně vedle ní, DD aktivoval svůj poplašný systém a začal vydávat nouzový signál. Část vrstvené skalní stěny, prosáklá vodou, se začala odlamovat. Kus horniny se odloupl hned vedle DD, který tak ztratil oporu, naštěstí se však uchopil pevně ukotvené skoby. Skalní stěna se však dál chvěla a rozpadala.

Arcas se schoulil pod skalní převis a jen doufal, že se stěna nezřítí přímo na ně. Malé vodopády uvolňovaly další kameny, jež padaly kolem Margaret a Louise do vřících vod burácejících kaňonem.

Klikisští roboti byli už dávno pryč, odneseni povodní.

Konečně se skála přestala drolit a nebe nad nimi se protrhalo do oranžových pásů. Dešťové mraky odpluly, aby zaplavily další část pouště.

Margaret s Louisem, promáčení a prochladlí, se konečně odlepili od skalní stěny skýtající jim skrovnou ochranu.

Zpod převisu se vynořil ohromený Arcas. DD dál volal o pomoc jako vyděšené dítě. Držel se skoby a lana jednou paží a bezmocně se houpal sem a tam – jeho systém zablokoval klouby, takže se nemohl pustit, i kdyby chtěl.

Dvojice archeologů bez dechu šplhala vzhůru po blátivých římsách, aby compa za pomoci lana spustila na pevnou zemi.

„Doufám, že ty tři roboty najdeme," řekl DD. „Myslíte, že je ten příval zničil?"

Margaret pohlédla na stále divoce se převalující vodu na dně kaňonu. „Počkáme a uvidíme, DD.“

Arcas se k nim připojil, zablácený a poněkud vyvedený z míry. Margaret si setřela špínu z tváře. Louis se na svou ženu podíval a začal se smát. Žena jen potřásla hlavou, protože ani Louis nevypadal lépe. „Na tvém místě bych se tolik nesmála, staroušku.“

Arcas však v té chvíli ukázal vzhůru, kousek nad místo, kde DD upevnil skobu. Kus skalní stěny odpadl a obnažil místnosti a rozlehlé prostory, jež byly předtím zakryté pískovcovou slupkou.

Margaret se s novým nadšením chopila lana a šplhala vzhůru, DD se však nabídl, že půjde jako první. „Prosím, nezapomínej na opatrnost, Margaret,“ řekl, ale ta se jen hbitě přehoupla přes nerovný okraj čerstvě vzniklého otvoru.

„Louisi, pojď sem!“ zavolala, když shlédla dolů na svého manžela a stále otřeseného zeleného kněze. „A vy, Arcasi, mi připomeňte, abych o vás už nikdy nepochybovala.“

Poté vstoupila do rozlehlé, dříve skryté části nedotčeného klikisského města, nyní odkrytého bouří.

71 NIRA

Posel přinesl do Niřina soukromého apartmá rytou pozvánku Prvního následníka na velkolepý ildiranský turnaj. Muž měl hladkou pokožku a zjevně patřil k některému z vyšších kruhů, byl však mnohem méně přitažlivý než Jora’h sám.

Pozoroval, jak Nira opětovně pročítá symboly, jež pro ni byly díky předchozí pomoci světolesa zcela srozumitelné.

„Byl jsem požádán, abych počkal na odpověď. První následník Jora’h velmi stojí o to, abyste ho doprovodila.“

Byla to okouzlující nabídka a Niru nadchla vyhlídka na čas strávený s pohledným Prvním následníkem.

„Dovolte mi, abych se poradila s velvyslankyní Otemou.“

Posel ji následoval chodbou do Oteminých pokojů, kde stará žena seděla obklopena svými ratolestmi.

Otema si rozložila dokumenty, které jí dal dějepravec Vao'sh, a teď nahlas předčítala verše a strofy, recitovala lyrické romance a ildiranské mýty zachycené v Sáze. Stará kněžka k Niře vzhlédla s nepřítomným a zasněným výrazem tváře. „Tyto eposy jsou plné nečekaných zvratů a velkolepých příběhů, světolesu zcela neznámých." Oči se jí třpytily, když se dotkla svazků před sebou. „Trvalo by celé desítky let, než by je jediný člověk jenom prolistoval, nemluvě o hlasitém přednesu."

„Proto jsem zde, abych ti pomohla, velvyslankyně." Nira sama shledávala ildiranský epos o hrdinství, statečnosti a tragických osudech stejně okouzlující jako Maloryho příběh o králi Artušovi.

„Já vím, já vím." Stará žena se bezradně zamračila, až se vytetované linie na její tváři zvlnily.

Posel čekal za průhlednými dveřmi vedoucími do Otemina apartmá. Výraz jeho obličeje byl poklidný, přesto však z něj vyzařovala zjevná netrpělivost. Nira spatřila, že vedle Otemy leží stejná kartička, jakou obdržela sama. Vypadalo to, že ji stará žena odložila bez zájmu stranou.

Dívčino srdce se sevřelo. „Jak vidím, velvyslankyně, také jsi dostala pozvánku."

Nira pozvedla svůj vlastní lístek, až na jeho povrchu barevně zahrálo světlo. „Zúčastníme se turnaje, jak žádá První následník?"

„Ach, to ne, Niro! Je tady tolik práce, tolik dokumentů, které čekají na přečtení. Mou mysl zahlcuje jen pouhá představa nesmírného množství informací, na něž světoles čeká."

Potom si všimla zklamaného výrazu své pomocnice a usmála se. „Ty samozřejmě jít můžeš. Prosím, reprezentuj Theron místo mě." Spatřila Niřino nadšení a rozmrzele dodala:

„I tak jsem přesvědčená, že První následník dá přednost tvé společnosti. Mě pozval z čistě formálních důvodů."

„To není pravda, velvyslankyně!" řekla Nira, dala si však pozor, aby neprotestovala příliš horlivě.

Nira usedla vedle Jora'ha do jeho soukromé lóže v zastřešeném turnajovém pavilonu. První následník se k ní naklonil a topazové oči mu jen zářily. Když se pak usmál, Nira cítila, jak roztává.

„Mrzí mě, že se k nám nepřipojila vaše družka Otema," řekl.

Nira nedokázala potlačit smích. „O tom pochybuji."

Jora'h se nejprve zarazil, ale pak se rozesmál také. „Možná jsou mé city k vám příliš zjevné. Máte pravdu. Měl bych být dobrým hostitelem velvyslankyni, ale raději trávím odpoledne s vámi."

„Se mnou… a pěti tisíci Ildirany?" Nira ukázala na davy zaplňující prozářené hlediště. Návštěvníci seděli v přidělených sekcích podle kruhů, takže když Nira přelétla zrakem po jásajícím davu, spatřila celou škálu nejrůznějších tělesných typů.

„Ano, ale vy jste mezi nimi jediná, koho vnímám, Niro."

Ozvala se fanfára a davy zajásaly.

„Představení každou chvíli začne." Jora'h jí přejel prstem po zápěstí a pak způsobně složil ruce do klína.

Ildiranské turnaje byly důležitým rituálním sportem, provozovaným v krytých amfiteátrech. V kopuli se zrcadlové panely střídaly s průsvitnými, jimiž do písčité arény proudilo světlo. Z temných otvorů po jejím obvodu vyjeli bojovníci v zářivých brněních, sedící na šestinohých ještěrovitých zvířatech, jejichž svalnatá těla pokrývaly ostny a šupiny. Niře připomínali komodské draky – stejně jako oni měli záhyby na hrdlech a kloubnaté, zahnuté končetiny.

Bojovníci se zvolna shromáždili ve středu, jejich zvířata přitom zanechávala v měkké půdě arény hluboké stopy. Ještěři syčeli a švihali ostnatými jazyky, ale jezdci je pevnýma rukama drželi od sebe, aby si neublížili. Alespoň do té doby, než souboj formálně začne…

Ildiranští rytíři drželi pulzující laserová kopí – dlouhé křišťálové násady obklopovaly projekční rubínové tyče napojené na zdroje energie ukryté za sedly.

„Ta kopí používají při boji?" zeptala se Nira šeptem. „To bodají do sebe nebo do těch zvířat, na kterých jedou?"

Kolem Jora’hovy hlavy zaplápolaly jeho zlaté vlasy. „Křišťálová kopí mohou být strašlivou zbraní, žádný ildiranský rytíř by je však nepoužil tak hrubým způsobem.“

Vstal a na jeho znamení se na něj soustředila světla, duhová záře rozloženého spektra, jež mu okamžitě zajistila plnou pozornost všech přítomných. Když Jora’h pozvedl ruce, dav náhle zmlkl. „Bojovníci! Nechť dnes zanecháte dobrý dojem!“

Následníkův hlas byl mnohonásobně zesílený, ačkoliv Nira neviděla žádný mikrofon ani megafon. „Rytíři, nažhavte svá kopí!“

Křišťálová kopí se rozzářila vnitřním světlem, jako by se v jejich násadách právě zrodila malá hvězda. „Boj začíná!“ vykřikl Jora’h.

Oslnivá světla sklouzla z Prvního následníka a ozářila kolbiště, kde kolem sebe začínali kroužit obrovští ještěři.

Tři bojovníci pozvedli v pozdravu své štíty. Nira si všimla, že ačkoliv jsou všechny přibližně stejně velké, každý má jiný tvar a je ozdoben jinak utvářenými odrazovými ploškami, vzory a průhlednými okénky. Rytíři pozvedli křišťálová kopí a každý z nich vypálil oslnivý proud světla směrem k lomeným zrcadlům ve stropu arény. Dlouhé násady kopí byly ve skutečnosti kolimačními drahami sloužícími k vyslání koherentních paprsků, jež se pod stropem odrážely a vytvářely nádhernou síť světla viditelnou díky jemné mlze vznášející se uvnitř dómu.

„Podle pravidel musí být postříbřená přesně polovina štítu,“ řekl Jora’h Niře. „Jedna část světlo odráží a druhá je propouští. Není však určeno, jak mají být plochy uspořádány. Naši nejslavnější bojovníci věří, že způsob jejich rozložení je důležitou součástí strategie.“

Nira mu zcela nerozuměla, přesto se naklonila kupředu. „Takže pokud nedrží štít správně, laserový paprsek může proniknout skrz?“

„Ano,“ přitakal Jora’h a nespouštěl oči z arény. „Může to skončit i smrtelným zraněním.“

Rytíři pobízeli své ještěry k hbitějšímu pohybu a pak odpálili lasery na své protivníky. Jeden z bojovníků vyslal paprsek, který se odrazil od soupeřova štítu, pak od jednoho ze zrcadel ve stropu a

zasáhl ještěra třetího účastníka klání. Stvoření se s kvičením ohnalo ostnatým jazykem, ale první rytíř za bouřlivého potlesku ucouvl.

Jora'h řekl: „Za důkaz nejvyšší obratnosti je považováno zasáhnout soka odraženým paprskem jeho vlastního kopí."

Jeden z trojice bojovníků byl zjevně miláčkem publika. Pokaždé, když se pohnul, zazněly obdivné a povzbudivé výkřiky.

„Kdo je to?" Nira sledovala povzneseně se chovajícího rytíře, jehož štít byl ozdoben nápadnými zvlněnými vzory.

Jora'h se usmál. „Cir'gh je náš největší šampión. Vyhrál už stovky soubojů. Se svým zvířetem tvoří dokonalou jednotu a přesně ví, kam se který paprsek odrazí. Má dokonalý instinkt."

Cir'gh vypálil laserový paprsek, jenž se odrazil od stropu, udeřil do brnění jednoho z jeho protivníků a škrábl druhého. Na to všechno mu stačil jediný pohyb.

„Je na jedno oko slepý."

Jora'h se usmál, když spatřil Nirin zděšený výraz. „Laserový paprsek mu spálil rohovku. Ačkoliv částečně přišel o zrak, říká, že jeho celkové vnímání se tím zlepšilo."

Zápasníci zuřivě pálili ze svých kopí, nakláněli zrcadlové štíty a točili jimi, aby světelnému svazku zabránili proniknout průsvitnými částmi. Mlžným vzduchem křižovaly paprsky jako blesky při bouři. Nira se jen divila, že žádný z diváků nebyl zasažen náhodným odrazem.

„O našich turnajích se dočtete i v Sáze sedmi sluncí. Nejsem dějepravec, dovolte mi však, abych vám vyprávěl příběh z naší historie."

Nira se zasmála. „Proč by neměl být První následník ildiranského Impéria stejně dobrým vypravěčem jako kdokoliv jiný?"

„Protože hlavním hrdinou je jeden z Prvních následníků z naší minulosti, osobně vnímám tragiku tohoto příběhu a lépe chápu politické pozadí." Tázavě na dívku pohlédl. „Pochopila jste, že První následník musí předtím, než se stane Mágem-imperátorem, zplodit mnoho potomků? Ti se pak stanou místodržícími na jiných

planetách a zástupci jednotlivých kruhů. Onen První následník z dávných dob však byl neplodný. Protože První následníci mívají mnoho milenek, tato skutečnost vyjde velmi rychle najevo.“

„To je strašné,“ řekla Nira.

Jora’hovy živé zlaté vlasy poletovaly kolem jeho obličeje.

„Poněvadž První následník nedokázal zplodit svého nástupce, budoucnost vlády se ocitla na vážkách. Protože neplodný princ nechtěl, aby se jeho bratři začali hašteřit a intrikovat, vyhlásil turnaj, v němž se mohli utkat všichni synové Mága-imperátora, aby dokázali, kdo z nich má nejlepší schopnosti, aby se stal příštím vládcem ildiranského Impéria.“

„O záležitostech dynastie měl rozhodovat výsledek… hry?“ Nira přemýšlela, zda ji to šokuje, nebo to přijímá jako naprostou samozřejmost.

Jora’hovy kouřové oči se zatřpytily. „Ildiranský turnaj není pouhý sport, Niro. Vyžaduje fyzickou zdatnost, rychlé uvažování, strategii, schopnost spolupracovat s druhým protivníkem proti třetímu.“

V aréně pod nimi Cir’gh opět zabodoval. Spálil ještěra jednoho z bojovníků tak, že jezdec sklonil křišťálové kopí a pozvedl zrcadlový štít na znamení, že souboj vzdává. Poražený rytíř se stáhl na stranu arény, aby zbývající dva mohli bojovat o vítězství.

Jora’h pokračoval ve vyprávění. „Neplodný princ chtěl, aby se turnaj stal velkolepou událostí, jež bude připomínána po celá staletí. Naneštěstí to skončilo tragicky.“

Nira mu teď pozorně naslouchala a na laserovou přestřelku v aréně téměř zapomněla. „Proč? Co se stalo?“

„Neplodný následník měl bratra, kterého velmi miloval. Právě tomu se při souboji rozlomil štít a úlomky odrazily paprsky do obecenstva. Zahynul přitom on sám, jeho protivník a tři diváci.“

„To je strašlivé,“ vzdychla Nira.

„Nástupce Prvního následníka, když byl konečně vybrán, panoval devadesát let, jeho vláda však zůstala obestřena stínem pochybností. Neplodný První následník, jenž se měl stát Mágem-

imperátorem, žil po zbytek svých dnů v Hranolovém paláci jako poradce a nikdy nepodstoupil kastraci, což bylo jeho právo.“

Dole v aréně jednooký Cir’gh konečně porazil i druhého soka, který mu přiznal vítězství pozdvižením svého štítu. Dav šílel. Arénu zaplavily jasné proudy světla, jež Niru oslepily, a Jora’h povstal, aby ocenil vítězovy zásluhy.

„Máte zvláštní ale podmanivě krásnou historii, Jora’hu,“ řekla Nira.

Jakmile to Jora’h uslyšel, jeho tvář jako by roztála. „Doufám, Niro, že si to budete myslet i poté, až se toho o nás dozvíte víc.“

72 ESTARRA

Jakmile Beneto oznámil Otci Idrissovi a Matce Alexe své rozhodnutí opustit Theron a odejít na zapadlý Havraní hřad, byli nejprve překvapeni a pak zklamáni. Pro svého druhorozeného syna si představovali něco mnohem významnějšího, třeba nějaké důležité místo nebo vůdčí postavení mezi zelenými kněžími. Nakonec se však sklonili před přáním světolesa, protože, jak Alexa pochopila, souznělo s nejniternější touhou jejího syna. Matka Beneta objala a prohlásila, že mu na rozloučenou uspořádají velkolepou oslavu včetně představení nejobratnějších stromových tanečníků. Beneto se vděčně usmál, třebaže by dal přednost tichému rozloučení. Jak věděl, Alexa to dělala především proto, aby naplnila své vlastní potřeby, a proto plánovanou slavnost přivítal.

O brzkém Benetově odjezdu se dozvěděla také Estarra a pocítila hluboký zármutek. Beneto jí své rozhodnutí sdělil sám; nechtěl, aby se o něm dozvěděla od rodičů nebo prostřednictvím klepů. Kolik jen času s ním strávila uprostřed světolesa rozhovory o rostlinách, mohutných světostromech a o všem ostatním, co jí přišlo na mysl! Na bratrově tváři však viděla, že úkol, jehož se dobrovolně ujal, znamená naplnění nejhlubších přání jeho srdce.

„Budu na tebe často myslet, Beneto,“ řekla. Ještě ani neodjel a už se jí stýskalo. „Možná se mi někdy naskytne příležitost k cestě na Havraní hřad a já tě budu moci navštívit.“

Zasmál se. „Pokud vím, turistika tam zrovna nekvete, ale jak se zdá, Talbun má tu planetu rád. Těším se, až zaujmu jeho místo, aby mohl odejít.“

Estarra chtěla k slavnosti na rozloučenou přispět takovým způsobem, aby na ni bratr mohl být pyšný. Nejdříve uvažovala, že by pomohla s přípravami na slavnost. Potom se však rozhodla nasbírat Benetovu oblíbenou pochoutku – plátky jemné vnější slupky houbového útesu, která pokrývala pouze nejsvrchnější, neobyvatelné vrstvy jejich města. Estarra a její sestra Celli vystoupaly do nejvyšších vrstev houbového útesu, kde byly stěny příliš čerstvé a měkké, aby mohly sloužit jako obydlí. Dívky si přivázaly kolem pasu vaky a na pevné boty si připevnily bodce, aby mohly snadněji šplhat po zkosených mladých vrstvách.

„Jsi na to moc stará,“ prohlásila Celli a pohlédla na svou sestru. Estarra nedávno oslavila třináct let, což byl rozpačitý věk, který ji už napůl řadil mezi mladé ženy, zatímco sama dosud nedokázala zpřetrhat pouta, jež ji vázala k dětství.

„Nejsem!“ odsekla Estarra, rozhodnutá se bránit. „A kromě toho to dělám pro Beneta, a ty mi v tom nezabráníš.“

„Já nasbírám víc houby než ty,“ odpověděla Celli. „Je to i můj bratr.“

Ano, je, pomyslela si Estarra. A obě ho zítra ztratíme.

Protáhla se pružným okrajem otvoru ve vnější stěně a s pomocí podpůrného háku lezla na vrcholek útesu. Celli ji následovala. Svižně přelezla tvrdnoucí část houby a odrážejíc se hroty na botách zamířila k narůstající části. Dívenka vytáhla nůž a začala se rozhlížet po nějakém dobrém místě, daleko od škrábanců a rýh, jež tam předtím zanechaly jiné děti. „Dávej pozor!“ zavolala zpěvavým hláskem.

Estarra šplhala přímo k nejvyššímu bodu útesu, kde byla tkáň nejjemnější. „Starej se o sebe!“ Věděla, že sestra chce jen vyhrát pomyslný závod, zatímco jí samotné záleželo pouze na Benetovi. Přála si, aby na ni bratr vzpomínal v dobrém, kdykoliv se mu na Havraním hřadu zasteskne po Theronu.

Zasekla kovovou skobu tak daleko, jak jen dosáhla, aby se mohla vytáhnout ještě o kus výš. Přitiskla se k houbě celým tělem a lezla vzhůru. Nohou se o skobu zapřela a ta se pod její vahou ohnula. Estarra začala okrajovat masité kousky a strkat je do vaku u pasu. Zatínala zuby úsilím, ale myslela přitom na hostinu, kterou vystrojí Benetovi. Sarein by se bezpochyby nelíbilo, že vylezla nahoru. Jistě by Estaře doporučila, aby se ujala úkolu odpovídajícího jejímu věku, vždyť sbírání houby bylo považováno za dětskou práci. Dívka se však jen kousla do rtu – tohle chtěla pro svého bratra udělat sama.

Riskantně zabalancovala a natáhla se kupředu, aby ukrojila další plátek, třebaže její kapsář byl už skoro plný. Pak náhodou šťouchla do jednoho váčku s výtrusy, který praskl a vyfoukl jí spršku bílého prachu přímo do obličeje.

Estarra prudce kýchla, protože měla plný nos spor. Nedokázala se nadechnout a znova kýchla tak, až se celé její tělo zachvělo. Uklouzla a začala sjíždět po hladké vnější vrstvě útesu. Zoufale se snažila zapřít bodci na nohou a získat ztracenou rovnováhu, až hroty vyryla do měkké houby hluboké rýhy.

Konečně sklouzla až k podpůrné skobě zatlučené do stěny. Ta se však vytrhla a Estarra se propadla svrchní slupkou dovnitř. Měkká hmota kolem ní začala vyvrhovat další výtrusy a dívka proletěla dužnatými stěnami do další dosud neužívané dutiny uvnitř útesu.

„Pomoc!“ zakřičela. Pak opět kýchla a marně lapala po dechu. Hlavně, že už dál nepadala.

Vyděšená Celli vyšplhala k díře vytvořené Estařiným pádem, opatrně zabalancovala a naklonila se dovnitř, aby zjistila, co se stalo s její starší sestrou.

Jakmile ji spatřila živou a zdravou, začala se chichotat. „Jsi moc velká, říkala jsem to.“

O něco později, za zahanbující pozornosti davu, v němž byli jak rodiče, tak náhodní zvědavci, ji několik dalších dětí za pomoci lan a kladek vytáhlo ven. Beneto, klidný a sebejistý, stál na vysoké větvi a řídil záchranné práce. Když se dívenka objevila, byla celá vlhká

od páchnoucího slizu z nitra houby. Cůpky vlasů měla zcuchané a rozpletené, tváře a paže pokrývala špína, zraněná však byla naštěstí pouze její pýcha.

Když se na ni Beneto přišel podívat, bála se, že bude zklamaný její neobratností a pošetilou snahou, jež ji dostaly do nesnází. Bratr však Estarru objal. „Děkuji ti. Kdybys neměla tak velké srdce, možná bys střechou města nepropadla."

Ať už ostatní říkali cokoliv, věděla že Beneto chápe, co pro něj chtěla vykonat. Dojetím se jí sevřelo hrdlo a dívka se na něj jen mlčky dívala. Oči zalité slzami jí zářily úlevou. Nakonec bylo všechno v pořádku. Podržela si tuto chvíli v mysli během celého dlouhého a hlučného banketu a oslav na rozloučenou. Tato vzpomínka jí však nijak nepomohla zmírnit bolest, když druhého dne stála ve vrcholcích stromů a sledovala odlétající raketoplán, který ho navždy odvážel na vzdálenou planetu.

73 RLINDA KETTOVÁ

V poli asteroidů mezi Marsem a Jupiterem začaly OSZ s realizací největšího konstrukčního projektu v historii lidstva.

Vesmírní prospektoři pozměnili dráhy asteroidů bohatých na kovy a shromáždili je všechny v jediné trojrozměrné kupě kosmického smetí. Na obrovské stanoviště se přesunuly stovky tisíců odborných techniků společně s početnými partami montážníků určených pro práci na orbitě. Pak přišla druhá vlna: podpůrný personál, dočasné obytné buňky, jídlo, voda a palivo. Práce se nesměly zastavit ani na okamžik.

Zemská hanzovní liga poskytla veškeré finanční zdroje a pracovní sílu nezbytnou k dokončení mobilizace v nejkratší možné době. Král Frederick přednesl projevy, v nichž varoval své poddané, že v zájmu lidstva bude zapotřebí obětí. Všichni se musí jednotně postavit tajemnému a ničivému nepříteli.

Koloniemi se šířil hněv a strach. Jak se zdálo, mezi jednotlivými útoky cizinců nebyla žádná souvislost. Dva tulácké těžery, čtyři neobydlené měsíce a vědecká stanice…

Političtí vůdci požadovali, aby se Obranné síly Země postavily nepříteli na odpor s nejvyšší možnou rázností, bez ohledu na náklady.

Rlinda Kettová však měla pocit, že platí vyšší cenu než všichni ostatní. Smutně seděla v mobilní administrativní stanici nedaleko doků, kde se technici a inovační specialisté hemžili kolem plavidel upravovaných pro vojenské účely. Prohlížela si velké kovové kostry budoucích lodí, rozestavěné trupy a silné motory, roubované na zkonfiskované obchodní lodě. Srdce se jí svíralo, když se dívala na tu řezničinu. Její ubohá flotila už nikdy nebude taková jako dřív.

Když se se zasyčením otevřely dveře zešeřelé místnosti, v níž zdrceně seděla, ani se neohlédla. To poslední, po čem toužila, byla zdvořilá konverzace se zástupci těch, kteří s předstíranou lítostí a omluvami zabavili tři ze čtyř jejích zbývajících lodí, aby je proměnili v rychlé průzkumné čluny a zásobovací plavidla.

Tímto jediným aktem – bezstarostně nařízeným králem Frederickem a schváleným některým z úředníků, kteří se jen málo zajímali o to, co podepisují – Rlindu připravili o celoživotní sen a většinu živobytí. Náhrada poskytovaná OSZ jí s bídou stačila na nákup ročních přídělů. Avšak místo neosobního tónu nějakého byrokrata nebo zásobovacího úředníka uslyšela přátelský hlas Bransona Robertse, jehož Slepá víra byla mezi třemi zkonfiskovanými loděmi: „Aspoň ti mohli nabídnout nějaké pořádné pití.“

Přistoupil blíž a Rlinda se k němu s vyčerpaným úsměvem otočila. „Po pořádné dávce alkoholu bych možná necítila, jak mě bolí srdce.“

Rlinda ho objala kolem pasu a přitáhla k sobě. „Jsi dobrý pilot, BeBobe. Chceš doporučující list? Můžeš se dostat na průzkumné mise. OSZ ti dají žold a vojenské stravy, kolik jen dokážeš sníst.“

„Kolik dokážu strávit, chceš říct," zavrčel. „S tvou kuchyní se to nedá srovnat, Rlindo."

„Jsi sladký," řekla.

Naklonil se k ní, aby ji k sobě přivinul, a žena ho štípla do tváře. Měl černé, kučeravé, prošedivělé vlasy, snad až příliš dlouhé. Vypadalo to, jako by se mu kolem hlavy usadil bouřkový mrak. Díky hnědým očím a tvářím poněkud povislým věkem připomínal dobromyslného baseta.

Měli za sebou pět let manželství. Byly to vášnivé a pěkné roky, jen si postupem času uvědomili, že spolu nedokážou být neustále.

„Jsem rád, že ti nechali aspoň Věčnou zvídavost," řekl BeBob.

„Malá útěcha za to, že jsem ztratila celou svou flotilu," pokrčila Rlinda rameny. „Ale bude mi to muset stačit."

Vstala z křesla a společně sledovali horečnou činnost za okny. Řezací a svařovací zařízení opracovávala komponenty, jež právě vyplivly automatické tavicí pece. Kolem zadržených obchodních lodí se hemžili technici a zkoumali možnosti dalších úprav. Rlindě se sevřelo srdce, když pomyslela na léta dřiny a investic, jež do nich vložili jejich původní majitelé, kteří se jich teď museli vzdát.

„Možná se přihlásím na některou z průzkumných misí k dalším plynným obrům," zamumlal BeBob. „Slyšel jsem, že generál Lanyan hledá rychlé piloty ochotné pátrat po těch cizincích. Možná mi pak vrátí Slepou víru."

„Záleží jen na tobě," řekla Rlinda. „Já ti podepíšu, co budeš chtít."

Rlinda a BeBob stáli mlčky v zešeřelé místnosti a oddávali se prchavému pocitu bezpečí, jež jim vzájemná přítomnost poskytovala. Sledovali sluneční paprsky odrážející se na kovových trupech lodí a lesklém povrchu rozrytých asteroidů. Na sametově černém pozadí vesmíru zářily hvězdy s oslnivým Jupiterem v popředí.

Ticho nakonec prolomila Rlinda. „Je čas, abych se vrátila na svou zbývající loď. Máš pravdu. Můžu být ráda, že mi zůstala. A spižírna je plná… aspoň zatím." Tázavě pozvedla obočí. „Chceš,

abych nám připravila výbornou večeři? Zbylo mi několik zajímavých theronských ingrediencí a mám nový recept, který bych chtěla vyzkoušet.“

BeBob na ni pohlédl a doslova se rozzářil. Založil ruce za zády a komicky se zhoupl. „No tak dobře, přemluvila jsi mě.“ Pak pokračoval už vážnějším tónem: „Ano, Rlindo. Byl bych moc rád. Na dlouhou dobu to může být poslední dobré jídlo, které dostanu.“

Rlinda stojící vedle něj se opět zahleděla na hvězdné nebe. „Nás oba, tebe i mě, čekají těžké časy.“

74 TASIA TAMBLYNOVÁ

Ačkoliv Tuláci zásobovali Zemskou hanzovní ligu životně důležitým ekti a dalšími surovinami, OSZ pohlížely na „vesmírné cikány“ s opovržením. Tasia pochopila, že osíci jednoduše potřebují nějakého obětního beránka, než se budou moci postavit skutečnému nepříteli, takže se s tím smířila. Sama za sebe se rozhodla šetřit síly na toho pravého protivníka.

Dobrovolně vstoupila do armády a byla připravená na špatné zacházení. Nedovolila, aby ji dětinské urážky vyvedly z míry a obvykle odpověděla nějakou vtipnou replikou, která Patricka Fitzpatricka notně překvapila (zvlášť když jí nerozuměl a musel předstírat opak). Tasia doufala, že ho po tom zranění při dekompresním cvičení pošlou domů, aby dělal nějakou kancelářskou práci. Třeba inventarizaci vojenských potravinových balíčků. Bohužel se tak nestalo. Pohrdavý postoj ostatních kadetů snášela lehce, neboť ve všech částech výcviku dosahovala skvělých výsledků. Urážet ji mohli podle libosti, ale museli se smířit s tím, že střílí a létá lépe než kterýkoliv z nich.

Přesto se pokaždé, když selhala nějaká část zařízení nebo přišla nesrozumitelná depeše, zraky všech obracely k ní, jako kdyby byla nějaký tajný sabotér. Tasia nedokázala pochopit, proč podezírají právě Tuláky, kteří ve střetu s novým nepřítelem ztratili víc než kdokoliv jiný. Jejich postoj však zřejmě neměl žádný racionální základ. Co jiného taky můžeš od těch bastlů čekat?

Otec a Jess už museli dávno zjistit, kde je. Tu a tam se dokonce hořce pousmála, když si představila, jak asi Bram Tamblyn soptil a zuřil, když zjistil, co jeho dcera udělala. Jistě křičel k ledovému stropu a teatrálně se ptal, co jako rodič udělal špatně. Jess by mu mohl poskytnout dlouhý výčet jeho rodičovských chyb, jenže to neudělá. Proto Bram zpřísní svůj dohled, naloží na Jesse další povinnosti a podrobí ho neustálé kritice, takže nakonec ztratí i své poslední dítě. Odhodlaně pozvedla bradu. Jednoho dne, až vyjde najevo, že významným způsobem přispěla k porážce nepřítele, na ni otec bude hrdý.

Právě měla službu v komunikačním centru základny, klenuté místnosti nad rozpraskaným Labyrinthem noctis. Bylo zrovna období klidu, jež nemělo nic společného se skutečným denním cyklem Marsu. Všichni osíci se řídili standardním vojenským časem, ať už sloužili na kterékoli planetě či lodi.

Tulácká zásobovací loď zakotvila u základny OSZ na Měsíci, aby tam vyložila tanky s tolik potřebným ekti. Poté, co opustila Měsíc, vyslala hlasitý nesrozumitelný signál na velmi nízké frekvenci, hluboko pod rozsahem běžných komunikačních pásem. Když se osádka měsíční základny OSZ dožadovala vysvětlení, kapitán lodi rozmrzele odpověděl, že jeho pulzní vysílač má poruchu a proto vyslal testovací signál na nízké frekvenci, aby nerušil běžnou komunikaci OSZ. Tasia potlačila úsměv – takové výmluvě nevěřila ani na okamžik. Ostatně ani osíci nevypadali, že by se dali přesvědčit.

Poté tulácká loď vystřelila pryč od Měsíce, ale místo aby zamířila ven ze solárního systému, opsala širokou parabolu protínající dráhu Marsu. Tasia v komunikačním středisku zpozorovala blížící se loď a zaváhala. Tulácké plavidlo se značnou rychlostí blížilo k vojenské základně na Marsu. Bezpochyby mělo pozměněné sériové číslo a falešní identifikační signál. Třebaže Tasia neměla ponětí, z jakého klanu je kapitán, nechtěla ho přivést do potíží. Na druhou stranu, pokud rychle nespustí poplach, podezření padne na ni…

„Tulácký kapitáne, identifikujte se! Vaše letová trajektorie nebyla schválena.“ Neodpověděl a proto Tasia vyslala další, tentokrát naléhavější zprávu: „Nemáte povolení k přistání. Všechny zásoby musí být dopraveny na měsíční základnu. Přístup na Mars je nepovolaným osobám zapovězen.“ Zvlášť Tulákům.

„Nemám v úmyslu přistát,“ odpověděl kapitán konečně a Tasia měla pocit, jako by jeho hlas poznala. Jess? To přece nemohla být pravda.

„Vysílám svou autorizaci.“ Vyslal nesrozumitelnou sekvenci, která trvala stěží dvě vteřiny. Pak aktivoval své vylepšené pohonné jednotky a prchal pryč od Marsu s takovou akcelerací, že by mu žádný štítonoš nestačil.

Rychlost nákladní lodi posádku základny udivila – v jejich představách užívali vesmírní kočovníci zpola nefunkční kocábky – Tasia však věděla své.

„Co to sakra bylo?“ vyštěkl velitel hlídky, když vtrhl do řídicí místnosti. „Tamblynová?“

„Nevím, pane.“ Bezmocně se podívala na ostatní vojáky směny.

„Byla to vandrácká loď,“ řekl Patrick Fitzpatrick. Nějak se jí vždycky podařilo vylosovat si službu právě s ním. „Zeptejte se Tamblynové.“

„Signál se podobal tomu, co pilot vyslal u měsíční základny,“ řekla Tasia, neboť věděla, že pokud se tuto skutečnost pokusí skrýt, všechno tím jen zhorší. „Nemám tušení, proč to udělal.“

„Nejspíš nějaká špionážní záležitost,“ ozval se Patrick Fitzpatrick.

Jeho návrh velitele zaujal. „Kódovaná zpráva? Rozluštěte ji, hned!“ Pohlédl na Tasiu a poté na zbytek osazenstva komunikačního centra. „Nasaďte na to naše nejlepší kryptology. Pokud ten Tulák kontaktoval špeha v našem středu, chci to vědět.“

Tasie naskočila husí kůže, neboť si uvědomila, co si všichni kolem ní musí myslet, ale zachovala kamennou tvář. Kdyby se začala hájit, podezření proti ní by jen zesílilo.

„Nejprve zamířil k měsíční základně, pane," podotkla. „Teprve potom sem. Možná někoho hledal."

„Vandrácký zrádce. V zájmu celého lidstva doufejme, že svého komplice nenašel."

Tasia se kousla do rtu, za dané situace bylo rozumnější mlčet. Neměli žádný důkaz, že by ten Tulák chtěl jakkoliv překazit válečné přípravy OSZ. Povzdychla si. Tolik se snažila prokázat svou loajalitu, připravovala se, aby mohla pomstít Rosse, jakmile se naskytne příležitost. A když už konečně začínala dělat pokroky, stane se tohle a ona rázem ztratí postavení, jehož tak pracně dosáhla. Možná bude muset u oběda rozdat pár dobře mířených ran, pokud ti bastlové začnou být příliš neurvalí a drzí. Ať už měl ten tulácký kapitán v úmyslu cokoliv, jeho přítomnost Tasie rozhodně neposloužila.

EA čekal plné dva dny, přesně podle instrukcí obsažených v kódované zprávě. Potom svědomitý compo co nejdiskrétněji vyhledal Tasiu.

Tasia nabídla svého osobního robota k plnění důležitých úkolů OSZ, EA však přesto věnoval část času péči o svou majitelku. Toho dne mu byl přidělen stejný úkol jako Tasie – v červeném skladu měli provést inventuru ochranných obleků určených k práci na povrchu Marsu. Malý compo byl pilným pomocníkem a Tasiu uklidňovala pouhá jeho přítomnost.

EA zahučel, jako by zkoumal své okolí. „Nejsou tu žádní slídilové. Mohu mluvit."

Hlas, který vyšel z compa, byl děsivě známý. „Tasio, jsem rád, že jsem tě našel. Mám pro tebe špatné zprávy a tohle byl jediný způsob, jak ti je předat."

Byl to Jessův hlas! Prudce se otočila, ale spatřila jenom malého compa přehrávajícího uložený vzkaz. Tasie připadal jako posedlá osoba, z níž náhle promluvila jiná osobnost.

Jessův hlas pokračoval: „Tuláčtí compové mají speciální naprogramování a já jsem je aktivoval vysláním kódovaného signálu. EA ví, že kdyby mu hrozilo nebezpečí odhalení, musí

okamžitě provést nezbytná bezpečnostní opatření, a dostal instrukce, aby si našel čas, kdy s tebou bude moci nerušeně hovořit. Nevěděli jsme, zda by se k tobě vzkaz běžnými kanály vůbec dostal.“

Tasiiny myšlenky letěly jako o závod. Co od ní Jess bude žádat? Jaké špatné zprávy pro ni má?

„Tasio…, otec zemřel,“ řekl Jessův hlas vycházející z EAova hlasového reproduktoru. „Té noci po Rossově pohřbu, kdy jsi odešla, ho ranila mrtvice. Nikdy se už nevzpamatoval. Hledali jsme tě, ale byla jsi už pryč.“

S Tasiou se všechno zatočilo a náhle viděla rozmazaně, jak ji v očích začaly pálit slzy.

Hlas se odmlčel a když opět promluvil, nabyl ještě pochmurnějšího tónu. „Musela ses rozhodnout a já ti to nemám za zlé. Došlo k dalšímu útoku na tulácký těžer. Zařízení u Erphanu bylo zničeno, všichni zahynuli stejně jako na Blue Sky.“

Poté hlas zazněl prosebně a bolestně zároveň. „Máš své vlastní povinnosti a zodpovědnost a já to chápu. Z rodiny jsme však zbyli už jen my dva. Vodní doly teď řídí naši strýcové, jak to má být. Já pomáhám kde jen můžu, ale potřeboval bych tě tady, sestřičko. Můžeš se vrátit domů? Dosáhla jsi svého, když ses přidala k osíkům. Pamatuj však, že Houserovi nic nedlužíš.“

Tasia strnula, když to uslyšela, neboť podle vlastního cítění byla Hanze povinována loajalitou. Sama se rozhodla vstoupit do OSZ, složila přísahu a prošla výcvikem. Jak věděla, bez ní by měli neschopní rekruti proti skutečnému nepříteli jen malou šanci. Pomyslela na to, jak špatně s ní ti bastlové zacházejí, ale rozhodně neměla v úmyslu dezertovat z armády. Copak by tím nepotvrdila, že měli celou dobu pravdu, když ji podezírali?

Její svět se proměnil tak náhle, až jí z toho šla hlava kolem. Vzpomněla si na studené ale důvěrně známé ledové útesy na Plumasu; na vodní doly, tekuté gejzíry proudící vzhůru k čerpacím stanicím na polárních čepičkách.

„Tasio, vrať se, jestli můžeš," opakoval Jess. „Hlavně se však snaž, aby na tě mohla být tvá rodina hrdá. Věřím ti, že uděláš, co bude správné. Dokážeš se rozhodnout sama."

Tasia polkla knedlík, který se jí usadil v hrdle. Hleděla na EAovu nevzrušenou kovovou tvář a snažila se přitom vybavit si bratrovy rysy.

„Skat, teď nemůžu odejít, Jessi!" Protože nahrávka dál nepokračovala, ostře řekla: „EA, víš jak mu poslat odpověď?"

„Komu, Tasio?"

„Jessovi. Odpověď na jeho vzkaz."

„Jaký vzkaz, Tasio?" zeptal se EA.

„Ten, co jsi mi právě přehrál."

EA se odmlčel, jako by pátral ve své paměti. „Nevzpomínám si na žádný vzkaz, Tasio. Byli jsme tady, prováděli jsme inventarizaci."

Jess musel ke své zprávě připojit příkaz k okamžitému vymazání. Důvtipné, ale pro Tuláky typické. Nemohla ani opět naslouchat jeho hlasu, bez ohledu na to, jak moc by chtěla. Její bratr byl velmi opatrný, protože věděl, že se EA může ocitnout v přítomnosti lidí, kteří o Tulácích nesmýšlejí právě příznivě.

„Zapomeň na to, EA," řekla a podívala se na zapečetěné kontejnery plné teplých rukavic čekajících na inventuru. S omámenou myslí a těžkým srdcem se pustila do práce s dvojnásobným úsilím.

75 BASIL WENCESLAS

Jícny rudých kaňonů rozšklebené jako čerstvé jizvy se táhly od marsovské základny OSZ na všechny strany. Z kulovitého kokpitu širokokřídlého kluzáku zkoumal Basil Wenceslas ostré hrany, dodávající krajině nemilosrdně rozdrásaný ráz.

Generál Kurt Lanyan, jenž letoun vznášející se vysoko v řídké atmosféře Marsu osobně pilotoval, považoval kaňony za náročný, nicméně přiměřeně obtížný terén. Jako hejno stříbrných ryb se jimi

proplétala skupina stíhaček – standardní štítonoše společně s upravenými soukromými jachtami nedávno začleněnými do flotily. Piloti kličkovali úzkými uličkami, spouštěli se do slepých strží, aby se v posledním okamžiku zvedli vzhůru do soumraku otevřeného vesmíru.

„Výcvik posádky pokračuje přiměřeně naléhavosti situace, prezidente Wenceslasi," řekl Lanyan. „Zatím jsme měli několik nehod, je to však přijatelné procento, zvlášť vzhledem k počtu a rozdílnosti nestandardních civilních lodí začleněných do OSZ."

„Kolik?" zeptal se Basil, zatímco pozoroval dvojici lodí ne nepodobnou dvěma odvážným rybám-bojovnicím, jak provádí riskantní manévr v úzké roklině hluboko pod ním.

„Jedenáct, pane."

„Nějaké oběti na životech?"

Lanyan pevně uchopil řízení kluzáku, neboť v té chvíli nevěděl, co má říct. Poté se však obrátil k Basilovi. „Pane prezidente… tohle je Mars. Pokud dojde k nehodě, vždy jsou oběti na životech. Lodě i posádky byly ztracené."

Dál sledovali průběh náročného vojenského cvičení a hovořili o narůstající krizi. Masivní posílení vesmírné flotily si vyžádalo konverzi mnoha odvětví průmyslu Hanzy. OSZ byly donuceny pracně shánět suroviny a dokončené komponenty ze všech lidských kolonií rozesetých po Spirálním rameni. Aby pokryla vzrůstající náklady na zbrojení, uvalila Hanza prakticky na veškeré zboží vyšší daně a poplatky. Každý byl vyzván k tomu, aby přinesl oběti.

A nepřátelské bytosti útočily znovu a znovu.

„Naše přípravy na nadcházející konflikt by byly mnohem efektivnější, kdybych měl k dispozici nějaké – byť základní – informace o protivníkovi," prohlásil Lanyan energicky. „Navázal s námi nějakou komunikaci? Předložil nějaké podmínky? Víme vůbec, kdo to je? Proč na nás útočí?"

Basil zavrtěl hlavou. „Útoky nikdo nepřežil."

„Je pravda, že napadli třetí tulácký těžer?"

„Ano, ale tuto zprávu jsme ještě nezveřejnili. Zaútočili bez varování, bez milosti. Zařízení bylo zcela zničeno, stejně jako ta předtím. Pokud se Tuláci začnou bát těžit ekti, brzy nám bude chybět palivo.“

Lanyan zavrčel: „Třeba to ty cikány donutí, aby se připojili k Hanze. Žádali o ochranu OSZ? Vojenský doprovod jejich zbývajících zařízení?“

Basil se zamračil. „Ne přímo, ale pravděpodobně to udělají. Tuláci se do náruče Hanzy nikdy nehrnuli.“

„Však oni se připlazí.“ Generál Lanyan klesl s letounem do širokého údolí, kde mohli sledovat pěchotu ve skafandrech, jak provádí pozemní cvičení. Pořád ale byli příliš vysoko, takže Basil nedokázal rozlišit nic jiného než stříbrné postavičky, pohybující se po rudém písku.

„Obával jsem se, že po popravě Sorengaardových pirátů začnou Tuláci dělat potíže. Náš nepřítel by je mohl trochu zkrotit.“

„Nedovolte, aby předsudky ovlivňovaly vaše myšlení, generále,“ napomenul ho Basil. „Tuláci se nikdy nedopustili otevřeného násilí vůči hanzovním koloniím. Rand Sorengaard byl podle všeho výjimkou.“

„Mrtvou výjimkou,“ odpověděl Lanyan.

„Nepotřebujeme obětního beránka. Tuláci ztratili tři těžery včetně posádek. Potřebujeme ekti, generále. Pokud nám je Tuláci přestanou dodávat, nemáme k dispozici žádné rezervní zdroje. A stejně tak Ildirané.“

Lanyan, který sledoval vojáky pohybující se po dně suchého údolí vyprahlé planety, neochotně přikývl. Basil měl podezření, že se generálovi nelíbí totéž co jemu samotnému – totiž nezávislost Tuláků umožňující jim jednat podle vlastního rozhodnutí bez ohledu na zájmy Hanzy. Dodávky ekti sice podléhaly clu, těžery samotné ovšem pracovaly bez jakýchkoli regulací či dozoru. Vesmírní cikáni však dodávali hanzovním koloniím palivo pro mezihvězdný pohon a další životně důležité suroviny, takže jejich výstřelky musely být tolerovány.

Lanyan však byl, jako voják, znepokojen. „Nelíbí se mi existence tak velké a nezávislé skupiny… potenciálních záškodníků. Nikdo neví co dělají; ani to, kde vlastně všichni žijí. Zvažte možná rizika.“

„Generále, já sám jsem znepokojen jistými signály,“ odpověděl Basil. „Nepovažoval jsem za nutné vás o tom informovat, ale pověřil jsem svého pobočníka pana Pellidora, aby shromáždil obchodní záznamy za posledních patnáct let a najal tým nejlepších statistiků, kteří podle množství zásob, nakoupených Tuláky od hanzovních dodavatelů, zjistili předpokládanou velikost jejich populace. Na první pohled je jejich počet malý a bezvýznamný.“

„Přesně jak jsem očekával.“ Lanyan řídil svůj kluzák a čekal, až se dostane nad další údolí, do nějž by se mohl spustit. „Ale?“

„Ale přišli jsme na to, že Tuláci mají své vlastní zdroje, pravděpodobně docela rozsáhlé, a z nich doplňují to, co nakoupí od nás. Tato skutečnost změnila všechny parametry.“

Prezident se zhluboka nadechl. „Jelikož nejsou zcela závislí na Hanze, počty jejich sídel a populace mohou být mnohem vyšší, než jsme předpokládali.“

„Zatraceně!“ utrousil Lanyan a tváře mu zčervenaly. „Kolik jich tedy přesně je?“

„Mohou mít stovky, možná tisíce nezdokumentovaných kolonií. Všechny jsou soběstačné a neplatí Hanze daně.“

„Nemožné! To bychom museli vědět!“

Neutichající marsovský vítr se opřel do kluzáku, zatímco Basil pokračoval: „Pověřili jsme špehy, aby nenápadně sledovali tulácká plavidla obchodující s hanzovními stanicemi a vytvořili jejich přehledný katalog. Když jsem si prohlédl shromážděné informace, užasl jsem, kolik různých lodí Tuláci používají. Podle všeho staví vlastní plavidla – a ve velkém počtu.“

„A po útoku nepřítele ztratili tři těžery,“ dodal generál.

„Tři, o kterých víme,“ zdůraznil Basil. „Ale z kolika? Nevíme, kolik těžerů provozují, ani kde jsou umístěny. Původně zakoupili tucet starých těžních strojů od Ildiranů, od té doby však zbudovali spoustu dalších. Kolik? Tuláci nepošlou Hanze hlášení, když spustí

nový těžer. O tom, který byl zničen u Erphanu, jsme předtím neměli ani tušení.“

„Bastardi!“ zasyčel Lanyan.

Basil potřásl hlavou. „Může jich být spousta, generále. Je tolik neosídlených systémů, a Hanza ekti doslova hltá. Proč by nám měl vadit jejich průmysl? Kdo zjistí, kde všechna ta výrobní zařízení jsou? Dříve to nikoho nezajímalo, hlavně že Tuláci pravidelně dodávali ekti, které tak zoufale potřebujeme. Nepožadovali za ně přemrštěnou cenu a proto jsme nekladli otázky.“

Kdo by si pomyslel, že zdánlivě neorganizovaná a rozptýlená pakáž může být součástí skryté civilizace osidlující okrajové části Spirálního ramene? Basilovi vytanula v mysli představa hejn švábů, množících se ve štěrbinách domu.

„Možná bychom mohli jejich těžery znárodnit,“ navrhl Lanyan. „Vojenský zájem, nouzové opatření. Vydejte rozkaz, že mají podléhat kontrole Hanzy, a dovolte, abychom si v případě nutnosti vynutili jeho dodržování silou. Útoky nepřítele nám poslouží jako přijatelná záminka.“

Basil se zasmál. „To je nemožné, generále! Zcela neproveditelné. Pokud bychom Tuláky podráždili, mohli by uvalit embargo na veškeré dodávky ekti. Jsou to oni, kdo mají trumfy v rukou, ne my.“

„A co výzvědné lodě OSZ? Mohli bychom vyslat hlídky, aby pátraly po tuláckých těžerech.“

„Máte v úmyslu prohledat Spirální rameno a prozkoumat každou plynnou planetu, jestli kolem ní náhodou nekrouží létající továrna? Tímto směrem chcete napřít své úsilí, generále? Několik neohlášených zařízení, které bychom tak mohli objevit, by představovalo zanedbatelné procento. Pak bychom je museli zabrat a provozovat vlastními silami. Víc bychom ztratili, než získali.“

Lanyan zvedl kluzák se širokými křídly do výšky a křižoval zpět k základně. Pro dnešek už toho z výcviku viděli dost. „Ještě poslední věc,“ ozval se po chvíli Lanyan a z tónu jeho hlasu bylo znát, že svůj návrh pečlivě zvažoval.

„Co kdybychom využili stávající krize a vyzvali Tuláky ke spolupráci? Pod záminkou ochrany jejich těžerů bychom je donutili odkrýt karty. Získané informace by se později mohly hodit.“

Basil však zatím odmítl. „Jejich Mluvčí Okiahová je bystrá stará žena. Takovou lest by okamžitě prohlédla. Naším hlavním problémem jsou útoky neznámého nepřítele a já nechci udělat nic, co by ohrozilo stabilní dodávky ekti.“

Potom našpulil rty: „I když… navrhnu cenová opatření, aby Tuláci pocítili dopady této války i na stavu svých účtů.“

„Bude obtížné vést válku proti neznámé hrozbě.“ Lanyana navádějícího kluzák na přistání mezi kupolemi marsovské základny navrhované řešení podle všeho příliš neuspokojovalo. „Poslední co potřebujeme je, aby nám házeli klacky pod nohy také lidé.“

76 JESS TAMBLYN

Na Randezvous bylo svoláno mimořádné shromáždění klanů. Zástupci tuláckých rodin však hlučeli tak, že i Jhy Okiahová – s desítkami let zkušeností na postu Mluvčí – jen stěží udržovala alespoň nějaký řád. Vůdci jednotlivých klanů seděli na určených místech v přeplněné diskuzní hale, popichovali se, rozmlouvali a křičeli.

Ventilátory a recyklační zařízení pracovaly na dvojnásobný výkon, aby pro tak neobvykle velký počet lidí zajistily dýchatelnou atmosféru. Zásoby jídla, vzduchu a vody v obvyklém tuláckém shromaždišti jen taktak stačily pokrýt zvýšenou spotřebu. Mluvčí Jhy Okiahová však považovala toto setkání za klíčové.

Jess Tamblyn mlčky seděl na svém místě a zamyšleně pozoroval okolní dění. Jako oficiální hlava klanu byl pověřen zastupováním jeho zájmů. Zatímco Jessovi čtyři strýci tvrdě pracovali aby udrželi vodní doly v chodu, on přijel sem. Slíbil si, že nedá najevo sebemenší slabost a udělá vše, co se od něj očekává. Pohled na krásnou Cescu Peroniovou sedící v křesle vedle Jhy Okiahové mu dodával sílu. Vypadala chladně a formálně, jako umělecké dílo, avšak Jess znal její vnitřní plamen, vášeň a sílu, jež měla brzy napřít

k ochraně a vedení tuláckého lidu. Jess nemohl připustit, aby jeho city ohrozily budoucnost klanů. On i Cesca měli svůj úkol a na ten se museli plně soustředit.

„Vzájemným pokřikováním nic nevyřešíme," prohlásila suchým ale silným hlasem Jhy Okiahová ze svého místa ve středu místnosti.

„Nic nevyřešíme pouhým sezením a mluvením!" zakřičel na ni Del Kellum, muž ve středních letech. Jeho loděnice v prstencích Osquivelu byly dostatečně blízko zadumané obří planetě, aby se cítil ohrožený. „Skat, odkdy je zvykem Tuláků trpně přijímat osud?" Ostatní zástupci klanů začali dupat na kovovou podlahu.

Jhy Okiahová je nechala, aby se vybouřili. „Nezůstaneme s rukama v klíně. Ale udělat nesprávnou věc může být někdy horší, než neudělat nic. Budeme následovat Hvězdu, ale nejprve musíme určit kurz. V současnosti nemáme žádné informace o nepříteli ani o důvodech, proč na nás útočí. Jsme jako loď bez navigátora, která se naslepo řítí rojem asteroidů."

Cesca se přisunula k Mluvčí a její temné oči zajiskřily. Oslovila Dela Kelluma přímo: „Máš v úmyslu zavřít své loděnice? Navrhuješ, abychom stáhli své těžery od všech plynných planet, jen abychom byli v bezpečí? A byli vůbec Tuláci někdy v bezpečí?"

Kellum zaskřípal zuby a se zaťatými pěstmi se opět posadil. „Abych pravdu řekl, nevím, co bychom měli dělat – zatraceně, vždyť ani nemám žádný návrh! Už jsme ztratili čtyři těžery – naposledy před pár dny u Welyru. Zahynulo tisíc lidí, možná dokonce víc." Jeho hruď se ztěžka zvedala, jako kdyby bojoval s vnitřní trýzní. Jess věděl, že se Kellum celé roky dvořil Shareen Pasternakové, velitelce zničeného welyrského těžeru.

„Ano," řekla Mluvčí chladně. „Můj vnuk Berndt byl jednou z obětí u Erphanu. Tak jako tvá Shareen, Dele Kellume. Je zbytečné mi připomínat, jakou jsme už zaplatili cenu."

Jess sledoval diskuzi. Každý z účastníků klanového shromáždění, jeho nevyjímaje, cítil strach a nejistotu. A každý chtěl podniknout rázné a efektivní kroky. Nikdo však nevěděl jaké.

„Bezpečí je jedna věc, ale nerozumné riskování věc druhá," prohlásil Crim Tylar, ambiciózní plavovlasý muž, jenž řídil staré ildiranské těžní zařízení u planety Ptoro. „Možná bychom měli vyhlásit dočasné moratorium na těžbu ekti, stáhnout těžery z oblak, dokud… Dokud se tato záležitost nevyřeší."

„Nesmysl!" vykřikl Cesčin otec. Vlastnil malou flotilu obchodních a nákladních lodí. „Obchod s ekti je základem tulácké civilizace. Máme snad prodávat kometární prach?"

Cesca řekla: „Ekti je životně důležité pro Housera i ildiranské Impérium. Nejde jen o tulácký obchod, tato krize bude mít mnohem širší dopad." Zatvářila se zamyšleně a s přimhouřenýma očima se obrátila ke Jhy Okiahové.

„Existuje možnost, že by OSZ zakročily v náš prospěch? Houser Tuláky zrovna nemiluje, ale kdybychom mu pohrozili zastavením dodávek ekti, musel by přikročit k ochraně svých zdrojů paliva."

Jhy Okiahová našpulila vrásčité rty. Ostatní Tuláci ztichli a dychtivě čekali na její odpověď. „To by mohlo přinést víc problémů, než by jich vyřešilo. Tuláci se vždycky vyhýbali tomu, aby žádali Hanzu o pomoc."

Někdo vykřikl: „Copak jsme někdy mohli počítat s tím, že pro nás něco udělají?"

„Pokud jde o mě, já nechci být Zemi nic dlužen," zavrčel Crim Tylar. „Obvykle požaduje splátky v tu nejméně vhodnou dobu."

„Pak nám zbývá jen jediná možnost: bránit se sami," řekla pevně Jhy Okiahová.

„Ale jak, zatraceně?" Del Kellum prudce vstal, pak si sedl a v prostředí nízké gravitace komicky nadskočil. „Tuláci nemají armádu. K válce s nepřítelem potřebujeme osíky."

Při zmínce o Obranných silách Země se Jess sesul hluboko do svého sedadla a vzpomněl si na svou sestru. Třebaže teď Tasia měla své vlastní povinnosti, zprávu o otci jí poslat musel. Dokáží ji osíci udržet, když to nesvedl její vlastní klan? Narukovala z unáhlenosti, ale složila přísahu. Nemohla se teď ke všemu obrátit zády a utéct zpátky na Plumas. Žádný Tamblyn by to neudělal a Jess to moc

dobře věděl. Nijak nepochyboval o sestřině schopnosti postarat se o sebe. Pokud by došlo k hádce, už dopředu litoval toho, kdy by se Tasie připletl do cesty. Ale chtěl by ji mít zpátky. Její jiskřivá osobnost, bystrý úsudek a sarkastický humor by byly na Plumasu vítány.

I bez Rosse, otce a Tasie musel Jess udržet rodinný podnik v chodu, překonat potíže a podniknout nezbytné kroky. Zbývala mu jediná záchrana před šílenstvím – láska k Cesce. A ta musela být odložena na neurčito. Pozoroval ji, její dokonalou olivovou pleť, zdviženou bradu vyjadřující hrdost a vnitřní sílu. Tuláci potřebovali Cescu ještě víc než on. Ačkoliv mu pukalo srdce, jejich láska byla dostatečně silná, aby dokázala čekat tak dlouho, jak jen bude zapotřebí.

Shromáždění tuláckých klanů se postupně rozmělňovalo bez konkrétního výsledku, řídlo jako oblak kouře. Někteří z vůdců klanů slíbili přemístit svá zařízení, zatímco jiní argumentovali tím, že útočníci mají s největší pravděpodobností schopnost zasáhnout těžer i na vysoké orbitě, takže nemá smysl ustupovat. Další klany přišly s návrhem na přeměnu svých továren a orbitálních konstrukčních doků tak, aby se daly využít k výrobě zbraní, pokud budou k dispozici potřebné postupy a plány.

Jess poté přistoupil k Cesce, aby se s ní krátce rozloučil, nebyl však schopen mluvit o záležitostech tížících jeho mysl. Jejich oči si toho měly tolik co říct! Jenže pak přišli další zástupci klanů a začali se přít s Jhy Okiahovou.

Jess tedy tiše zmizel. Nastoupil na svou loď a nechal krvavě rudou hvězdu Meyer za zády.

Cestou na Plumas, obklopen tísnivým černým prostorem, měl Jess spoustu času, aby si promyslel své plány. Byl si jistý, že díky svým znalostem a představivosti dokáže vymyslet způsob, jak bojovat proti mlčenlivým agresorům. Něco nového a neotřelého, nač zatím nikdo ani nepomyslel. Chtěl je zasáhnout na nejcitlivějším místě.

Jess teď měl přístup ke všem zdrojům a zařízením rodiny Tamblynů. Když prosil Tasiu, aby se vrátila domů, neznamenalo to, že by neměl dostatečně schopné pomocníky, kteří by dokázali řídit práci ve vodních dolech. Plumas byl už celá desetiletí soběstačný. Produkce vody, kyslíku a paliva pro tradiční pohon běžela zcela hladce. Místo aby shromáždil všechny prostředky svého klanu a stáhl se do obranného postavení, Jess se rozhodl udeřit.

Dostal nápad. Nepřítel útočil bez varování, proč tedy neudělat totéž? Rozhodl se pojmout to jako osobní pomstu. Tasia by na něj byla pyšná. Zatímco Obranné síly Země dosud marně hledaly kde vůbec začít, Jess si ve svém kokpitu zobrazil detailní grafy, které Ross vypracoval během let pozorování planetární soustavy, v níž se Golgen nacházel. Neznámí agresoři projevili zájem o určitou konkrétní plynnou planetu. Jistě tam číhají. Pokud Jess bude hledat dostatečně pečlivě, bezpochyby je najde.

Jakmile si prostudoval dráhy asteroidů a rozptýlený kometární oblak vytvářející kolem golgenského slunce halo, rozhodl se použít proti nepříteli jako zbraň sám planetární systém. Oči mu žhnuly. Ross by tak drzému a bláznivému plánu jistě tleskal – a ani na okamžik by nezapochyboval, že bude účinný.

77 NIRA

Třebaže Nira měla spoustu práce, jen stěží se dokázala soustředit na svůj úkol. Sága sedmi sluncí – úchvatné a nekonečné dílo epické poezie – ji lákala, avšak divy Hranolového paláce a Mijistry, stejně jako pozornost Prvního následníka Jora'ha, ji vábily mnohem silněji.

Toho večera po turnaji ji Jora'h zdvořile ale naléhavě požádal, aby s ním povečeřela. Nira věděla, že si velvyslankyně Otema přeje, aby její pomocnice trávila svůj čas předčítáním strof Ságy, jakmile se však začala Prvnímu následníkovi omlouvat, na jeho tváři se objevil tak zklamaný výraz, až se jí sevřelo srdce. Nakonec tedy souhlasila.

U bohaté a dlouhé večeře spolu hovořili o Theronu, zelených kněžích a lesní kultuře. Jora'h s úsměvem pozvedl číši naplněnou sladkým zeleným likérem. „Ačkoliv zde není přítomen, rád bych připil svému příteli Reynaldovi, který si mě zcela získal. Nebýt něj, nikdy bych nepoznal vás, Niro."

Zdvořile se zasmála, neboť nevěděla jak reagovat. Ačkoliv ji Otema nijak neplísnila za její četná rozptýlení, následujícího dne se Nira rozhodla věnovat nejméně dvě třetiny z každé periody bdění četbě světostromům. Propojená mysl světolesa hltala ildiranské příběhy a její vědění rostlo.

Jakmile však měla pocit, že už toho dne pracovala dost, s nadšením se vydávala na průzkum Hranolového paláce. Naučila se poznávat děsivě vyhlížející příslušníky kruhu tělesných strážců, kteří hlídali místa, kde její přítomnost nebyla žádoucí. Nira toužila poznat co nejvíc, nechtěla však urazit Mága-imperátora.

Jak procházela chodbami, jež v kruzích obklopovaly audienční sál pod nebesférou, kde je velký vládce poprvé přijal, zabloudila do sítě křišťálových uliček. Přes leštěné plošky stěn vykládaných drahokamy viděla siluety pracujících úředníků. Přitiskla tvář na granátově zbarvenou tabulku a snažila se rozlišit detaily, spatřila však jen zvláštní tvary a stíny. Postavy měly různou velikost a těla byla podivně tvarovaná. Nira nepoznávala žádný ze známých kruhů, barevné sklo však zamlžovalo obrysy, takže musela často mrkat, aby vůbec něco viděla. V chodbách panovalo naprosté ticho.

Mág-imperátor se uchýlil se do své meditační místnosti a audience neuděloval, nebesféra ale zůstávala přístupná zvědavým poutníkům a návštěvníkům. Nira dál tiskla tvář k rubínovému sklu a snažila se zahlédnout víc – když náhle zaslechla kroky. Vysoký Ildiran, zjevně ze šlechtického kruhu – stejně jako Jora'h – vystoupil z jedné z místností a upřel na ni pohled. Nira ihned postřehla podobu s Prvním následníkem, tento muž se však zdál být mnohem chladnější.

Tvář měl přísnou, krátké vlasy jako by se mu ježily nelibostí. „Co tu děláš?" zeptal se. „Slídíš?"

„Ne…, jen se dívám. Jmenuji se Nira. Jsem z Theronu.“ Připadala si hloupě. Její lidská podoba a zelená kůže přece nemohly nikoho nechat na pochybách, kdo je. „Vy jste… místodržící, že? Další syn Mága-imperátora?“

„Co jsi tu dělala?“ zeptal se znovu a její otázky si nevšímal. „Jsem dobroský místodržící. Mám o tvém jednání informovat Mága-imperátora?“

„Nemyslela jsem tím nic zlého. První následník Jora’h mi dovolil zkoumat všechno, co budu chtít.“

Dobroský místodržící se na ni zamračil. „Takže naše Sága sedmi sluncí ti už připadá natolik nudná a nezábavná, že musíš hledat další rozptýlení?“

„Ale vůbec ne!“ Nira se cítila zahanbená a zaskočená. Nechápala co udělala špatně a proč se na ni tak zlobí. Opět se podívala na granátově rudou tabulku. „Nic jsem neviděla. Pokud je tohle zakázaný prostor, ráda se vrátím do svých pokojů.“

„To bude nejlepší,“ řekl dobroský místodržící příkrým tónem.

„Nemyslela jsem tím nic zlého,“ opakovala.

Jeho oči se zúžily do škvírek. Prohlížel si ji, jako by chtěl zrakem proniknout pod kůži. „To jen málokdo.“ Nira nechápala, co tím myslí.

Už se chystala uprchnout, když ji zaskočil nevlídnou otázkou: „Je pravda, že vy zelení kněží používáte telepatii? Že můžete vyslat myšlenky skrz stromy a okamžitě si vyměňovat informace a vědomosti?“

„A-ano,“ zakoktala. „Světoles je nesmírný a obsahuje mnoho myšlenek. Zelený kněz se může dotknout kterékoliv z nich. Jakmile se spojíme s lesem, ‚přijmeme zelenou’ a máme přístup k telinku.“

„Je tato schopnost zakódována geneticky?“ zeptal se dobroský místodržící a přistoupil blíž k ní. „Jak to probíhá?“

„Nezáleží to přímo na genech,“ řekla Nira. „Ačkoliv někteří Theroňané mají lepší předpoklady než jiní, touha a schopnosti vždy nestačí. Les si vybírá sám. Mnoho našich lidí už od dětství vědělo,

že jsou předurčeni ke spojení se světolesem. Tvoříme se stromy společenství a sloužíme jim.“

Místodržící si ji dál prohlížel, zkoumal a hodnotil. Pak se ji náhle rozhodl propustit. „To je všechno. Můžeš jít.“

Vyděšená a dezorientovaná Nira se dala na ústup. Znepokojená tím zvláštním setkáním se zastavila a ohlédla se, aby spatřila místodržícího, jak míří opačným směrem.

Strohý muž musel projít několika hlídanými dveřmi kolem přísných strážců, než vstoupil do soukromé meditační místnosti svého otce, Mága-imperátora.

78 MÁG-IMPERÁTOR

Dveře vedoucí do soukromé meditační síně Mága-imperátora se za dobroským místodržícím zavřely, průsvitné stěny zmléčněly a staly se neprůhlednými. Teď je nikdo nemohl spatřit, nikdo nemohl uhádnout, o čem mají v úmyslu hovořit. Dobroský místodržící se před oválným křeslem Mága-imperátora uklonil. „Přišel jsem, abych podal hlášení, jak jsi nařídil, otče.“

Tělnatý vůdce se posadil a jeho jindy blahosklonná tvář nabyla výrazu zlovolné dychtivosti. „Přivezl jsi nejzajímavější výsledky svých pokusů?“

„Ano,“ odpověděl dobroský místodržící. Byl druhým synem Mága-imperátora, hned po Jora’hovi, otci však rozuměl mnohem lépe než První následník. „Jistě budeš překvapen. Je zřejmé, že moudrost a předvídavost tvého otce poskytla ildiranské rase výjimečnou příležitost.“

Mág-imperátor se tlustými prsty dotkl ovládacích prvků. Jeho trůn ho posadil zpříma, boční stěny se zaoblily dovnitř, takže křeslo získalo aerodynamický tvar, po stranách se vysunuly úchyty. „Chci to vidět na vlastní oči.“

Zavolal pečovatele a do místnosti vběhla skupina drobných pomocníků, kteří se vzájemně odstrkovali, jen aby si vydobyli právo uchopit držadla nosítek. Jakmile levitátory zvedly mohutný

trůn z podlahy, vůdce pohladil svůj hadovitý cop a ukázal baculatou rukou kupředu. „Následujte mého syna! Dobroský místodržící vám ukáže cestu.“

S chladným sebevědomým úsměvem zamířil místodržící ke klenuté bráně nacházející se přímo naproti dveřím, jimiž vstoupil. Vyšel z meditační místnosti a kráčel po nakloněné plošině do nižších oddělených prostor. Věděl, že ho Mág-imperátor odmění za všechnu tu tvrdou a nepříjemnou práci, které se na pochmurném Dobru musel věnovat. Konečný výsledek těchto experimentů bude dostatečným oceněním vynaloženého úsilí.

Navzdory své nedočkavosti nasadil místodržící pomalé tempo a vedl pečovatele nesoucí trůn širokými chodbami stále níž. Ildirané pracující v hlubinách paláce – většinou strážní nebo příslušníci kruhu očišťovačů – v úžasu zírali na neobvyklého návštěvníka. Pak se hluboce uklonili nebo se mu spěšně klidili z cesty. Místodržící se zastavil na vznášející se plošině výtahu, jež je svezla o několik dalších úrovní níž do dobře osvětlených katakomb uvnitř citadely.

Konečně se zastavili u soukromých dveří, hlídaných čtyřmi obludnými válečníky. Hlídači ustoupili stranou a dovolili pečovatelům, aby i s nosítky proběhli kolem nich. Mág-imperátor se rozhlédl kolem sebe. Jeho zájem byl probuzen a nic mu teď nesmělo stát v cestě. Vstoupili do místnosti, po jejímž obvodu stála řada kójí se skleněnými stěnami. V průsvitných buňkách byly uzavřeny podivné humanoidní bytosti rozličné tělesné stavby, nesoucí nejrůznější rysy. Některé z nich působily impozantně, jiné děsivě, další vypadaly uboze.

„Jak vidíš, otče, křížení vedlo k zajímavým výsledkům; jak jsme ostatně očekávali. Shromažďujeme údaje a snažíme se dál množit ty kříženec, kteří vykazují požadované vlastnosti.“

Mág-imperátor nařídil horlivým pečovatelům, aby ho popostrčili kupředu, takže mohl proplouvat kolem skleněných boxů. Chladným pohledem zhodnotil každou ze znetvořených bytostí. Některé se snažily před svrchovaným vládcem skrýt, pro Mága-imperátora to však byly pouze zajímavé exempláře, výsledky pokusů, nikoli

živoucí bytosti. Na jeho těstovité tváři se neobjevil ani náznak lítosti.

Někteří z tvorů byli pokryti nepravidelnými šupinami, jiní ježatou srstí. Pár jich mělo dobře vyvinuté svalstvo, další tři pak neúměrně velké paže a nohy. Dvě z bytostí se zoufale choulily v nejzazším koutku své skleněné klece: znetvoření jedinci, kteří sotva přežívali, vzniklí nepřirozenou kombinací genů. Každý z nich něčím připomínal některý z ildiranských kruhů, zároveň však na nich bylo cosi překvapivě zvláštního a cizorodého, něco, co nepatřilo ke genetické výbavě Idliranů.

Mág-imperátor vycouval a na jeho tváři se zračila směsice znechucení a optimismu. Upřel na svého druhorozeného syna pronikavý pohled. „Ještě nikdy jsem neviděl takové křížence. Jak se zdá, ta nová pokrevní linie skýtá pro naše potřeby značný potenciál."

Dobroský místodržící energicky přikývl. „Stále se snažíme zjistit, jak velký musí být podíl lidských genů. Naše pokusná populace je stále příliš malá a čas… Ještě neuběhla ani dvě století. To stačilo sotva na pár generací."

„Samozřejmě, můj synu. Od samého počátku, kdy mi otec svěřil toto tajné poslání, jež jsem po převzetí vlády předal tobě, bylo nám všem zřejmé, že jde o dlouhodobý úkol se závažnými dopady na budoucnost našeho Impéria."

Mágův druhorozený syn byl rozhodnut nepolevit ve svém úsilí. „Občas vynikne až třetí nebo čtvrtá generace. Naši křížení plavci a architekti patří mezi nejlepší, jaké jsme kdy měli."

„Dobře." Mág-imperátor sebou trhl a jeho pečovatelé ho odtáhli od skleněných stěn zpět do středu místnosti. „Nezapomínej však, že hlavním cílem je zlepšit duševní a komunikační schopnosti Ildiranů. Úspěch v této věci je teď důležitější než kdy jindy."

„Zkoumám nové cesty, otče," řekl dobroský místodržící. „To ale může trvat několik dalších generací, celá desetiletí."

Jeho slova Mága-imperátora podráždila, buclatá tvář se stáhla do hněvivého výrazu. „Tolik času nám nemusí být dopřáno. Naše

nejhorší obavy se naplnily. Hrozba se vrátila a ildiranské Impérium musí být schopné se bránit. Nechceme skončit jako klikissové.“

Zaskočený dobroský místodržící se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Jsi si jistý, otče? Nakonec všechny ty legendy, po tolika staletích…“

„Nemůže být pochyb. Viděl jsem důkazy na vlastní oči. Hydrogové se opět ukázali. Ani mé soustředěné thisma není dost silné, abychom dokázali udělat, co bude zapotřebí. Doufal jsem, že křížení může potřebné schopnosti zvýraznit. Tohle je záležitost nejvyšší priority. Není nic důležitějšího. Musíme nalézt řešení dřív, než si někdo uvědomí povahu hrozícího nebezpečí.“ Zaťal těstovité pěsti tak silně, až mu nehty prorazily kůži a po dlaních začala stékat krev. „Potřebujeme aspoň jednoho!“

Dobroský místodržící sebral veškerou sílu a odhodlání, aby otci předložil další návrh. „Pak nám nezbývá, než riskovat. Naskytla se nová příležitost, možná sis jí už také povšiml. Nedávno jsem potkal lidskou ženu, jednu ze zelených kněžek z Theronu. Je mladá a zjevně plodná. Její biologické spojení se světostromy skýtá určité… zajímavé genetické možnosti.“

Mág-imperátor pokynul pečovatelům, aby jeho trůn vynesli z místnosti.

„Ano, vím o ní,“ řekl. „Už mě to také napadlo. Mohli bychom ji použít – a vzít si, co potřebujeme.“

79 ADAR KORI’NH

Kohorta ildiranských bitevníků konečně opustila pochmurný Dobros. Adar Kori’nh cítil úlevu, že se může věnovat dalšímu úkolu. Třebaže jednal na příkaz Mága-imperátora, nedokázal se ubránit úzkosti, kdykoliv navštívil tuto nevlídnou soustavu. To, co dobroský místodržící prováděl na své planetě, mu připadalo temné a děsivé. Dokonce ani lidé si nezasloužili takové zacházení.

Díky všudypřítomnému thismatu viděl Mág-imperátor Cyroc’h věci v mnohem širších souvislostech než ten nejschopnější adar. Mág-imperátor byl mnohem víc než kterýkoliv jiný Ildiran, byl

vrcholem, esencí celé rasy. Jeho činy, myšlenky a rozhodnutí řídily dějiny ildiranského Impéria. Kori'nh nemohl zpochybňovat vládcova rozhodnutí, to však ještě neznamenalo, že je schvaloval. Mág-imperátor jistě věděl, co je pro jeho lid nejlepší, třebaže za to někdo musel zaplatit strašlivou cenu. Nebylo však adarovým úkolem, aby všemu rozuměl.

Zamumlal tichou kletbu a klesl do oblého křesla v řídicím jádru svého bitevníku. I kdyby to všechno jednou mělo jakýmsi nepochopitelným způsobem Ildiranům posloužit, Kori'nh nevěřil, že by děsivé pokusy na Dobrosu někdy mohly být označeny za hrdinský počin. Nikdy se nestanou součástí Ságy sedmi sluncí.

„Náš kurz je nastaven na Hyrillku, adare," řekl navigátor, sám velitel semptemu, který byl odvolán ze své skupiny, aby sloužil na vlajkové lodi. Jak se zdálo, navigátor a celá osádka můstku vítali odlet z Dobrosu s nemenší úlevou než Kori'nh sám.

Úkol, jenž je čekal na Hyrillce nacházející se na okraji Horizontální hvězdokupy, patřil k tradičním povinnostem Sluneční flotily. Kohorta nádherných válečných lodí měla předvést velkolepou leteckou přehlídku a demonstrovat tak schopnosti pilotů a dokonalost výcviku. Srdečný hyrillský místodržící takováto představení miloval a rád pořádal oslavy k uctění umu a dovednosti Ildiranů. Mág-imperátor konání skvostných slavností podpořil a dokonce nařídil, aby příští letecké přehlídce pořádané u příležitosti oslavy vládcových narozenin velel adar Kori'nh osobně. Po tolika letech služby adara tyto dětinské demonstrace okázalého hrdinství nudily, toužil po něčem významnějším a důležitějším. Avšak poté, kdy opět spatřil ty odporné věci na Dobrosu, byl jen rád, že se může věnovat úkolu, jenž bude po emocionální stránce mnohem méně vyčerpávající.

Kohorta bitevníků, stále seřazená v dokonalé formaci, hladce ukrajovala vzdálenost dělící je od Horizontální hvězdokupy. Jakmile loď dosáhla cestovní rychlosti, adar se omluvil. „Budu ve své kajutě studovat válečnou strategii." Posádka znala své úkoly,

takže neočekával žádné problémy. Ty ostatně nečekal během své dlouhé kariéry nikdy.

Sluneční flotila byla nejvelkolepější armádou ve Spirálním rameni, přesto však po mnoho dlouhých ildiranských generací nebojovala s žádným skutečným nepřítelem… Nikdy nechápal, proč Mágové-imperátoři po celá tisíciletí udržovali tak rozsáhlý vojenský sbor, třebaže nemuseli čelit žádné vnější hrozbě. Mág-imperátor však věděl mnohé, znal dějiny svého lidu i galaxie.

Kori'nh se uvelebil ve své kajutě a začal pročítat Ságu, soukromou kopii některých částí, jež na jeho vlajkové lodi nesměla chybět. Častokrát byl v pokušení přijmout k flotile dějepravce, nadšeného historika, který by vojáky v době volna bavil hrdinskými příběhy. Současně však měl podezření, že jediným, kdo se tak vášnivě zajímá o vojenskou historii, je on sám.

Ildiranská rasa byla jednotným organismem skládajícím se z miliard jedinců propojených třpytivou sítí vláken thismatu. Ildirané neměli žádného vnějšího nepřítele, nezažívali vnitřní rozepře ani větší občanské války. Jedinou výjimkou byl tragický příběh, do nějž se Kori'nh začetl, jakmile zesílil jas megaflektorů ve své kajutě tak, aby připomínal jasnou záři sedmi sluncí Ildiry. Jeden všemi oblíbený místodržící utrpěl vážné zranění hlavy a když se probral z bezvědomí, nebyl schopen se na thisma napojit. Ztratil kontakt s Mágem-imperátorem, nemohl přijímat žádné příkazy. Byl sám, opuštěný… oddělený. Místodržící, veden vidinou získání nezávislosti, uvrhl svou nešťastnou planetu do války proti Mágu-imperátorovi. Chtěl se odtrhnout od ildiranského Impéria a začít psát své vlastní dějiny. Vzpurný místodržící přesvědčil svůj lid, že je stále veden thismatem, a lidé – protože neměli jinou volbu – ho následovali. Jeho touha po nezávislosti přinesla jen krveprolití a smrt. Nakonec byl šílený syn Mága-imperátora zavražděn a jeho pomýlení lidé přivedeni zpět pod ochranu čistého thismatu. Strašlivá občanská válka zanechala v duši Ildiranů hlubokou ránu. Balady o této tragické události zpívali bardové celá staletí.

Smutná legenda vzbudila v Kori'nhovi tísnivý a pochmurný pocit, odložil proto Ságu stranou a otevřel skříňku, v níž uchovával svou sbírku medailí a čestných stuh, které si vysloužil během své vojenské kariéry. Vzal hadřík a leštěnku a začal je cídit. K jeho vlastnímu zklamání získal většinu třpytivých ocenění za vykonávání běžné služby: za velení při okázalých vzdušných představeních a vojenských přehlídkách, za úspěšné provedení evakuace Crenny nebo za to, že se jeho vojáci ve veřejném zájmu úspěšně zhostili nějakého obtížného konstrukčního úkolu.

Ildirané nikdy neměli mocného nepřítele, s nímž by se utkali ve velkolepém boji. Ačkoliv lidé mohli způsobit jisté potíže, byli příliš neorganizovaní na to, aby představovali skutečnou hrozbu. Klikissové zmizeli před dávnou dobou a další formy života ve Spirálním rameni byly příliš primitivní.

Kori'nh doufal, že se mu jednoho dne podaří získat slávu. Než zemře, rád by vykonal něco natolik důležitého a významného, aby si to zasloužilo zaznamenání v epických dějinách jeho lidu. Adar strávil celou svou kariéru čekáním na důstojného protivníka. Zatím však bylo jeho jedinou povinností předvést dovednost Sluneční flotily a pobavit tak hyrillského místodržícího.

Adar Kori'nh pyšně sledoval výkony svého mužstva, zatímco buclatý hyrillský místodržící po jeho boku vstal a začal nadšeně tleskat. V dalším pohodlném křesle na divácké tribuně seděl Thor'h, nejstarší urozený syn Prvního následníka ze šlechtické krve, který se rovněž výborně bavil. Ačkoliv Thor'h nebyl o moc mladší než jeho neurozený bratr qul Zan'nh, v porovnání s ním se zdál mnohem nezralejší, nezkušený a rozmazlený. Mladý muž měl před sebou ještě víc než století bezstarostného života, než na něj dopadnou povinnosti trůnu v Hranolovém paláci, takže si zatím rozmařile užíval svobody.

Na nebeské klenbě svítily jako barevné drahokamy nejbližší hvězdy, tak jasné, že je bylo možné spatřit i ve dne. V noci prozařovala nádhera Horizontální hvězdokupy temnotu Hyrillky jako oslnivý ohňostroj, jenž vrhal dostatek světla, aby ukonejšil

vrozený strach Ildiranů ze stínů. Husté popínavé rostliny obsypané pestrými květy visely v kaskádách z vysokých budov a naplňovaly vzduch kolem tribuny sladkou vůní. Nádherně oděné milostnice obklopily křeslo místodržícího, jenž na nich spočinul obdivným pohledem. Zato Thor'h nemohl odtrhnout zrak od vzdušné přehlídky.

Nad hlavním městem se vznášely dvojice mohutných lodí. „Ať předvedou tu poslední část sestavy znovu!" řekl Thor'h a oči mu zářily chlapeckým nadšením.

Hyrillský místodržící rozlomil koláček na dvě části a vložil sousta do úst nejbližších dvou žen. „Opravdu, adare! Ta vzdušná salta doslova berou dech. Mohli bychom si vyžádat přídavek?"

„Jak si přejete, vládče místodržící." Adar řekl několik slov do komunikačního zařízení na svém zápěstí. Letka rychlých lodí opsala široký oblouk a vyrazila zpět k hlavnímu městu Hyrillky. Plavidla za sebou vlekla kilometry dlouhé fábory vyrobené z reflexní kovové fólie, takže to vypadalo, jako by nebem šlehaly zářivé biče. Lodě letěly tak nízko a tak rychle, že zvlnily rozsáhlá pole obrovských kvetoucích nialií, jejichž popelavě modré okvětní lístky začaly pleskat o sebe. Pohyblivé samčí květy těchto rostlišajů se utrhly ze stonků a zděšeně se rozlétly na všechny strany.

Hyrillský místodržící a mladý Thor'h se nadšeně rozjásali.

Rusa'h, hyrillský místodržící, byl třetím synem Mága-imperátora. Měl vznešené rysy jako Jora'h, byl však mnohem korpulentnější než jeho starší bratr a okrouhlou tváří se spíše podobal božskému vůdci. Ještě než kohorta lodí dorazila, místodržící vyhlásil den oslav, radosti a tance pro příslušníky všech kruhů v hlavním městě, od Velké citadely až po farmářská pole. Chtěl příslušníky Sluneční flotily náležitě přivítat a nabídnout jim hudbu, lahůdky a zkušené kurtizány.

„Výkony tvého mužstva jsou obdivuhodné, adare Kori'nhu," řekl mladý Thor'h. „Tvoji piloti i obsluhy zbraní jsou hotoví vzdušní akrobati!"

„Kromě výcviku nemají nic jiného na práci," odpověděl Kori'nh a cítil přitom zvláštní zklamání. „Jedním z mých nejlepších pilotů je tvůj bratr qul Zan'nh."

Rychlé lodě jim opět zahřměly nad hlavami a dlouhé fábory za nimi pleskaly. Dav jásal, někteří zvědavci se dokonce vyšplhali po popínavých rostlinách vzhůru, aby měli lepší výhled. Lodě se obrátily a naposledy přelétly nad tribunami.

Dlouhá oslava na Hyrillce nakonec vyčerpala adara Kori'nha víc než opravdová bitva. Už po hodině se neskutečně nudil, ze všech sil se však snažil udržet pobavený a uznalý výraz. Mladý Thor'h a jeho strýc byli podle všeho nadšení.

Hvězdy z nedaleké hvězdokupy žhnuly jako diamanty, takže oslava pokračovala i po soumraku. Široké zavlažovací kanály nialiových polí se díky světélkujícím medúzám stříbrně třpytily.

Mladý Thor'h vypadal unaveně, odejít z oslavy se mu však nechtělo. Postupně spořádal značné množství stimulantu extrahovaného z tobolek nialiových semen, který byl jedním z oblíbených exportních artiklů Hyrillky. Smích, popíjení a hudba Kori'nha nijak netěšily. Odmítl všechny milostnice, třebaže mu hyrillský místodržící nabízel své favoritky. Nakonec se syn Mága-imperátora rozesmál, poslal všechny ženy do své parní lázně a slíbil, že jim adarův nezájem osobně vynahradí.

Jak oslavy postupně vyprchávaly a utichaly, Kori'nh místodržícímu zdvořile navrhl, aby se šel věnovat svým dámám. Sám nasedl na malý raketoplán a vrátil se zpět na téměř prázdnou vlajkovou loď. Celé hodiny pak strávil ve své kajutě četbou. Tentokrát však nesáhl po Sáze sedmi sluncí, ale začal studovat lidskou vojenskou historii. Kori'nha fascinovaly všechny ty války a vyvražďování, jež na sobě obyvatelé Země navzájem páchali. Zoufalé strategie lidských generálů – Kori'nhových duchovních protějšků – překonávaly nejdivočejší představy ildiranských vojáků.

Nepřestávalo ho udivovat, jak jediná rasa uvězněná na vlastní planetě mohla rozpoutat tak strašlivé konflikty a vražedné boje. Během několika staletí vedli lidé víc válek než Ildirané v celé

zaznamenané historii Impéria. Kori'nh Zemi rozhodně nezáviděl ta krveprolití, miloval však „myšlenkové experimenty", jež mohl provádět analýzou postupů Napoleona, Hitlera či Hannibala.

Zatímco čekal, až slavnost na Hyrillce skončí, dostal nápad. Adar Kori'nh se rozhodl svolat důležitou poradu svých důstojníků hned, jakmile kohorta opustí Horizontální hvězdokupu. Adar Kori'nh dal svému navigátorovi rozkaz, aby kohorta zastavila v prázdném opuštěném prostoru daleko od jakýchkoli hvězd, planet či případných pozorovatelů.

Qulové – každý z nich velel jednomu manipulu, stejně jako tal vedl celou kohortu – reagovali na adarovu výzvu a poněkud zneklidnění se dostavili na jeho vlajkový bitevník. Kori'nh si je v jasném světle své soukromé poradní místnosti chladně prohlédl. Většina qulů mlčky očekávala rozkazy, ale tala Aro'nha, jejich přímého nadřízeného, nečekaná změna plánů zaskočila. „Ale, adare Kori'nhu, musíme dodržet časový harmonogram! Za dva týdny máme uspořádat slavnostní přehlídku na Kaminu. Místodržící dal u příležitosti našeho příletu postavit novou arénu. Byli vybráni dobrovolníci ze sedmi kruhů, aby ušili slavnostní praporce a nacvičili baletní představení na uvítanou…"

„Děkuji ti za připomínku, tale Aro'nhu," řekl Kori'nh strohým tónem. „Až budu mít potíže se stanovením priorit Sluneční flotily, jistě se s tebou poradím."

Konzervativní starý tal zahanbeně zmlkl.

Kori'nh čekal tak dlouho, dokud si nebyl jistý, že mu jeho podřízení věnují plnou pozornost. Mág-imperátor prostřednictvím thismatu pochopil smysl Kori'nhova snažení a schválil je. Adar cítil, že vševidoucí vládce vnímá jeho činy a jako shovívavé božstvo sleduje každý pohyb jeho lodí.

Byl to jednorázový ale důležitý podnět, a adar byl zvědavý, jak si Sluneční flotila poradí. Zároveň se však děsil toho, co se může stát.

„Obstaral jsem několik lidských strategických her, počítačových simulací vytvořených především pro zábavu." Rozdal datové destičky, na nichž byly simulace převedené do formy, kterou řídicí

systémy jejich lodí dokázaly přečíst. „Máte jeden den na nácvik a potom vás vyzvu, abyste hráli proti mně.“

Shromáždění qulové byli šokováni a tal Aro’nh se zatvářil zmateně a znepokojeně. „Ale, adare, jaký význam má lidská… zábava pro naši službu ve Sluneční flotile?“

Kori’nh na starého muže podrážděně pohlédl. „Velký tale Aro’nhu! Co když Mág-imperátor vyhlásí lidem válku? Nebude lepší znát předem jejich způsob boje?“

„Válka s lidmi?“ Qulové si začali šeptat mezi sebou.

Tal Aro’nh vypadal rozezleně. „Něco takového není možné, adare! Mág-imperátor by takovou věc nikdy nenařídil.“

Kori’nhův hlas byl chladný a výhružný jako obnažená čepel. „Takže ty si, tale, troufáš říct, že znáš myšlenky Mága-imperátora? Víš proč a jak dospívá náš vládce k rozhodnutím, která ovlivní celé Impérium? K’llar bekh! Mám ti snad uříznout varlata, abych zjistil, jestli náhodou nezačneš vyzařovat thisma?“

Tal Aro’nh okamžitě zchladl. „Tak jsem to nemyslel, adare.“ Vzal si svou datovou destičku. „Posoudíme ty simulace a pak s tebou tady, v soukromí, sehrajeme tu… vesmírnou hru.“

Kori’nh už hry sám vyzkoušel, simulace si pustil ve své kajutě. Scénáře byly jednoduché a naivní, cíl až dětinsky prostý – dobýt nějakou planetu. Adar však trval na vydaném rozhodnutí, takže qulové převzali rozkazy a vrátili se zpět na své lodi.

O dva dny později svedl Kori’nh se svými důstojníky vesmírnou bitvu v lidském stylu – bez pompy a pečlivě nacvičených obratů, bez plánů, které by každý velitel znal předem. Všichni jeho muži selhali, a to tak totálně, že dokonce i tal Aro’nh měl tolik slušnosti, aby se cítil zahanben.

80 TASIA TAMBLYNOVÁ

Všichni kadeti OSZ na marsovské základně byli svoláni do přednáškové síně k dalšímu mimořádnému setkání. Do chladného, ostře osvětleného sálu zbudovaného v kráteru zakrytém kopulí

vstoupila Tasia společně s Robbem Brindlem. Žaludek se jí svíral, měla obavy, jaký je asi důvod tohoto shromáždění.

„To nevypadá dobře," prohlásila.

Robb na ni pohlédl svýma velkýma hnědozlatýma očima. „V poslední době přicházejí jen špatné zprávy," řekl. „Jsem zvědavý, co se stalo tentokrát."

Ostatní kadeti byli rovněž znepokojení, halou se nesl vzrušený šum. Celý měsíc strávili výcvikem na nejrůznějších útočných lodích, shazovali bomby do rudých pouští a stříleli na obří terče namalované na míle vysokých stěnách kaňonů. Tasia, jež díky zvyšujícímu se počtu odvedenců hladce dosáhla povýšení na poručíka, vynikala v sólových akcích. Létala rychle a razantně, intuitivně si dokázala poradit s různými systémy – jako Tulák se naučila přizpůsobivosti.

Rozsáhlá mobilizace proti tajemným cizincům donutila osíky, aby shromáždili všechna dostupná plavidla a slepili flotilu z tisíců upravených typů. Mnoho zmatených nováčků si hořce stěžovalo na nestandardní vybavení, Tasia ale dokázala rozpoznat možnosti jednotlivých lodí a náležitě jich v různých situacích využít. Držet fazónu. Potíže měla jen během pozemního cvičení, kdy ji nutili k nesmyslným pochodům a pěchotnímu drilu, který jí připomínal primitivní folklorní tanec. Nedokázala fungovat jako nemyslící částečka velkého celku.

Po jednom takovém úkolu pronesl Robb Brindle žertem: „Se svým přístupem a nezávislostí skončíš buď před vojenským soudem, nebo v generálního štábu."

Jakmile se všichni kadeti shromáždili v přednáškové síni, světla pohasla. Kopuli sevřela temnota vesmíru, v níž zářily dva třpytivé body – Phobos a Deimos uhánějící oblohou. Na pódium, jež ozářil jediný reflektor, vystoupil styčný důstojník OSZ admirál Stromo. Tasiin žaludek se sevřel ještě víc. Stromo by k nim nehovořil, kdyby nešlo o vážnou záležitost. Auditoriem se rozlehl slabý šum a Tasia cítila, že napětí ještě vzrostlo.

Admirál přešel bez jakéhokoliv úvodu k věci. „Získali jsme další záběry našich nepřátel," řekl. „Mí nejlepší taktičtí poradci studují každý detail, já ale chci, abyste to všichni viděli a pochopili, proti čemu stojíme."

„Pokud se ti zmetci objeví, nakopeme jim prdel," zamumlal jeden z kadetů nedaleko Tasii a jeho přátelé se začali hulvátsky pochechtávat.

„Dozvěděli jsme se o dalších třech tuláckých těžerech zničených během posledního měsíce. Je jich už celkem pět. Získali jsme záznam posledních minut jednoho z těchto zařízení u plynného obra zvaného Welyr."

Kadeti v naprostém tichu sledovali projekci ve středu přednáškové haly. Ježaté krystalické koule se vznesly z welyrských mraků, nijak nereagovaly na směr větru ani na okolní bouřkové systémy a stoupaly přímo k těžeru. Prostorem zněl hlas admirála Stroma podávajícího nezbytný komentář: „Velitelka těžeru ihned vyhlásila okamžitou evakuaci, o útěk se pokusilo množství malých doprovodných plavidel. Kapitánka odhodila náklad ekti, ale útočníci o něj neprojevili zájem."

Kadeti sledovali, jak se uvolněný tank plný paliva vzdaluje od lodi a mizí v oceánu barevných plynů. „Tuláci se opakovaně pokoušeli vzdát, ale nepřítel neodpovídal. Prostě jen… zaútočil."

Tasia si vzpomněla na jméno té kapitánky – Shareen Pasternaková. Velitelka welyrského těžeru se občas vídala s Rossem. Teď oba podlehli stejnému nepříteli.

Stromo se opět odmlčel a na záběrech bylo vidět, jak se obytná paluba odděluje od technického zařízení. Tasia věděla, že takový krok byl posledním východiskem z nouze. Žádný tulácký kapitán by se k něčemu takovému neodhodlal, pokud by nebyl pevně přesvědčen, že veškerá naděje je ztracena.

„Sledujte to! Třebaže se velitelka těžeru pokusila svou posádku evakuovat, nepřítel ji pronásledoval. Cílevědomě a nemilosrdně."

Na promítaných záběrech proměnily krystalické koule obytný modul v kus rozžhavené hmoty, jenž vzápětí explodoval. Poté se

beze spěchu obrátily k technické části těžeru a roztrhaly ji na kusy. Trosky vzápětí zmizely v mracích.

Celá posádka zahynula. Tasia ztěžka polkla a silou vůle potlačila svůj hněv a naléhavou potřebu něco udělat. Nechtěla jen tak zbůhdarma sedět na Marsu.

„Několik malých tuláckých lodí uniklo a pořídilo záznam, který jste právě viděli," řekl Stromo. „Plavidla neměla dostatečně výkonné systémy podpory života, nebyla schopná ani letu na delší vzdálenost. Jejich posádky přežívaly v horních vrstvách atmosféry déle než týden. Než ale dorazila pomoc, byli už všichni mrtví."

Robb Brindle pohlédl na Tasiu. Věděl, jakou bolest asi cítí. Natáhl se a stiskl jí ruku, ale dívka to sotva cítila. Její prsty byly studené jako led.

Film se zastavil. „To je všechno," řekl Stromo. „Surová data, žádné závěry. Naši experti nahrávku studují, výsledky se dozvíte ihned, jakmile budou k dispozici." Světla na pódiu pohasla a admirál zavelel rozchod.

Cestou do kasáren Tasia sotva promluvila. Robb Brindle kráčel mlčky vedle ní. Nesnažil se ji rozveselit ani přimět k rozhovoru na nějaké neutrální téma. Tasia mu byla za jeho tichou podporu nesmírně vděčná a jen doufala, že chápe, jak hodně to pro ni znamená.

Vstoupili do společenské místnosti sousedící se šatnami a ložnicemi. Patrick Fitzpatrick se na Tasiu významně podíval, odvrátil se a hlasitě promluvil ke svým společníkům. „Hej, tentokrát přišlo o život jen pár Vandráků," řekl a zlomyslně se odmlčel. „Příště by to mohli být lidé."

Tasia strnula. Robb se postavil před ní a zle se na mladíka zamračil. „Poslyš, ty dutá hlavo, nejspíš jsi chyběl na briefingu, kde se říkalo, do koho se máš trefovat!"

„Zmlkni, Brindle," řekl Fitzpatrick podrážděný tím, že se mladý černoch postavil proti němu.

Robb zavrtěl hlavou. „Tvoje hloupost je nebezpečnější než ti mimozemšťané."

Tasia se s okázalým klidem a chladným úsměvem na tváři dotkla Robbova ramene. „Díky, Brindle. Je příjemné mít rytíře v zářivé zbroji, ale já mám své vlastní brnění – a je pěkně tvrdé.“

Obešla ho a přistoupila k Fitzpatrickovi. „Máš dvě možnosti, ty bastle! Buď se omluvíš, nebo půjdeš na ošetřovnu.“ Mladík se rozesmál, čímž dal jasně najevo svou volbu.

Tasia využila nízké gravitace Marsu a vrhla se na něj celou svou vahou. Současně se rozmáchla a oběma pěstmi ho udeřila do čelisti a horní části hlavy, čímž ho poslala na kovovou podlahu. S mohutným kopnutím se odrazila od jeho hrudi a zatímco odlétala ke stropu, slyšela, jak mu zapraštěla žebra.

Tasia neplýtvala dechem, veškerou energii soustředila do kolen, loktů, chodidel a pěstí. Jízlivý mladý kadet bojoval neobratně, jako by byl zvyklý, že jsou vždy nablízku lidé, kteří ho chrání. Tasia ho tvrdě udeřila do nosu. Byla to promyšlená rána, po níž se mu okamžitě spustila krev. Když Fitzpatrick viděl červený proud vytékající mu z nozder, očividně zkrotl. Na jeho přátele to ovšem působilo jako matadorova muleta na býka. Vrhli se na ni a udeřili ji zezadu do hlavy.

Tasia však nikdy neustupovala. Prudce se otočila, aby čelila přesile nových protivníků. A tak se do rvačky zapojil i Robb Brindle.

Tasia i Fitzpatrick skončili na ošetřovně s modřinami, zhmožděninami, škrábanci a několika zlomenými kostmi. Mladá žena považovala za ironii osudu, že ji ošetřuje její vlastní compo, v jehož výbavě přibyl modul první pomoci, aby se rozšířily jeho možnosti použití na základně. Oba dostali disciplinární tresty. Pro Tasiu to neznamenalo vůbec nic, z nejistého výrazu rozmazleného kadeta však vytušila určité obavy. Podle všeho se ale víc obával svých bohatých rodičů, než následků pro svou vojenskou kariéru.

Tasiu propustili z ošetřovny o celé dva dny dřív než Patricka Fitzpatricka III. Oba její bratři by na ni byli pyšní.

81 BENETO

Jelikož se Havraní hřad nacházel tak daleko od hustěji osídlených hanzovních kolonií, musel Beneto cestovat oklikou, což mu zabralo víc než měsíc. Během této doby měl starý Talbun alespoň čas urovnat všechny své záležitosti.

Než Beneto dorazil do svého domova, vystřídal tři různé lodě – z osobní přestoupil na obchodní a pak nasedl na nezávislé průzkumné plavidlo. S sebou si vzal malou ratolest v květináči, takže mohl zůstat ve spojení se světolesem. V Koloniálním městě ho vyložili spolu s přepravními kontejnery, klecemi plnými hlučných a neklidných zvířat, balíky zásob, vybavením a dary přivezenými z Theronu. Spokojený a usmívající se Beneto vdechl vzduch plný neznámých vůní nezkrocené planety, na níž se pozemské zemědělství teprve začalo zabydlovat.

Havraní hřad byl mladá, geologicky stabilní planeta s mírným klimatem a minimální přirozenou vegetací. Nejdramatičtějším útvarem tu byly pahorkaté pláně, neboť dokonce i místní moře byla mělká.

Oslněn jasným slunečním světlem nestíněným klenbou lesa zkoumal Beneto každičký detail a cítil přitom mravenčení na své zelené kůži, vystavené paprskům. Z informací získaných telinkem věděl, že zemi občas bičují prudké bouře doprovázené větrem o síle hurikánu. Napojil se na vzpomínky zaznamenané Talbunem a zprostředkovaně prožil řádění živlů, jak je vnímal místní hájek světostromů.

Vzhledem k povětrnostním podmínkám byly stavby v Koloniálním městě nízké a aerodynamicky tvarované. Políčka obilí obvykle přestála i ty nejdrsnější bouře, odolné plodiny se napřímily hned, jakmile se nebe projasnilo a vykouklo slunce.

Beneto se života na planetě nijak neobával. Dokonce i malý stromek, který s sebou vezl, jako by se radoval z příchodu do nového domova. Když k němu přistoupil Talbun, s temnou kůží pokrytou stovkami tetování, jež získal během svého pestrého života, měl Beneto pocit, jako by starého muže znal odjakživa.

Talbun ho objal vyzáblými pažemi. „Děkuji, že jsi přišel, Beneto. A také stromy ti děkují.“ Pohladil malou ratolest z Theronu jako by ji vítal.

Beneto se usmál. „Kolonisté z Havraního hřadu by jistě nechtěli zůstat bez zeleného kněze. Rozmazlil jsi je.“

Talbun se zasmál. Temně zelenou barvu měly dokonce i jeho dásně. „Osadníci mé služby tolik nevyužívají. Přístup k telinku a aktuální zprávy, které jim přináším, však jejich kolonii propůjčují určité postavení.“

„Ach tak, postavení. Jsem druhý syn vládců Theronu. Myslíš, že budu schopen zastat tak důležitý úkol?“

Talbun vedl svého mladšího druha pryč od malé přistávací plochy, jež ve skutečnosti nebyla ničím víc než vydlážděným prostranstvím očištěným od vegetace, běžně sloužícím také jako tržiště nebo shromaždiště.

„Na to osadníci brzy zapomenou a ty se pak budeš chtít vrátit do svého města v houbovém útesu. Proč bys měl být mnichem, když si můžeš žít jako král?“ Talbun žertoval, ale tato možnost ho zjevně trápila. „Svěřuji je do tvé péče, Beneto.“

„Nedělej si starosti. Má oddanost a srdce patří především stromům. Chci tu žít, předčítat ratolestem, pečovat o hájek, aby rostl. A pokud budou kolonisté potřebovat pomoc, přiložím ruku k dílu. Jsem vděčný, že mohu sloužit něčemu, co má smysl.“

Talbun chvíli kráčel v zamyšleném mlčení a pak se s upřímným úsměvem na temně zelené tváři opět obrátil k Benetovi. „Já vím. Všechno, co mi o tobě světostromy vyprávěly, mi říká, že můj hájek a osadníci budou v nejlepších rukou.“ Pak přidal do kroku. „Pojďme rychle, než se objeví starosta a tisíc kolonistů, aby se s tebou přivítali – a začali ti o mně vyprávět historky.“

„Na to bude spousta času později,“ řekl Beneto. „Strávil jsem dlouhou dobu ve vesmíru. Raději bych se podíval na stromky, které jsi zasadil.“

Starý kněz svižným krokem zamířil stranou od nízkých budov města tvořících soustředné kruhy. Za přátelského hovoru

pokračovali blátivou stezkou do nehlubokého protáhlého údolí, kde v záři slunce rostl neustále se zvětšující hájek. Beneto cítil volání stromů ještě dřív, než se k nim přiblížil. Bylo to jako opětovné shledání se starým přítelem.

„Když sem přišli první kolonisté, Havraní hřad byl pustinou čekající na to, aby ji někdo zúrodnil a obdělal," řekl Talbun. „Průzkumy Hanzy odhalily bohatá nerostná ložiska na severu. Jejich těžbě nic nebrání – většina souše není zarostlá vegetací, je to převážně obnažená skála."

„Z vesmíru jsem nějakou zeleň viděl," namítl Beneto.

„To nebyla ani tráva, jen spletená vlákna lišejníku. Množí se výhonky odlamujícími se z konců mateřských rostlin. Největším původním druhem je jednoduchá kapradina, která mi sahá asi po ramena."

Stoupal vzhůru po svahu a ani se nezadýchal, když cesta začala být příkrá. „Naše domácí zvířata bohužel nedokázala původní porost žrát. Kolonisté nakonec vyzkoušeli kozy s upravenými geny. Ty dokáží výhonky lišejníků strávit, pokud jim farmáři doplní stravu potřebnými prvky."

Beneto se zasmál. „Takže je pravda, že kozy sežerou všechno."

„Skoro všechno," řekl Talbun. „A kozy zase mohou nasytit lidi. Celá léta tu byly jediným zdrojem čerstvého mléka a sýra. Osadníci považovali tyto produkty za delikatesu, protože většinou jedli jen konzervované jídlo. Z velké části jsme byli odkázáni na pravidelné dodávky."

Z hrany svahu lemujícího údolí se ohlédli zpět na spořádaná políčka farem. „Složení půdy na Hřadu zpočátku nevyhovovalo ani těm nejodolnějším pozemským rostlinám, dokud investoři nevynaložili značnou část svého kapitálu na dovoz hnojiva. V Hanze to bylo jednu dobu považováno za skvělý vtip – velký konvoj s hnojem mířící na Havraní hřad. Jedna loď za druhou ho vysypávala na naše pláně. Poté, co se podařilo stabilizovat chemické reakce v půdě, mohli kolonisté zasít pšenici, oves a ječmen. Setba byla provedena hromadně – letadla rozprášila z malé

výšky osivo nad pláněmi.“ Talbun si povzdechl. „Škoda, že tu tehdy nebyly stromy, aby všechno zaznamenaly.“

Starý kněz vedl zamyšleně Beneta dolů mírným svahem ke zvoucímu hájku světostromů. „Já jsem přišel tři roky nato. Další dvě léta trvalo, než práce kolonistů začala přinášet plody. Teď jsme téměř soběstační a dokonce dosahujeme mírného zisku, třebaže toho moc nevyvážíme. Doly na severu dodávají dost nerostných surovin včetně kovů, abychom mohli stavět naše domy. Starosta Hendy proměnil Koloniální město ve vzkvétající a rozvíjející se sídlo, jak jsi ostatně viděl cestou z kosmodromu.“

Beneto a Talbun minuli nízkou stavbu, kterou starý kněz označil jako svůj domov. „Ženy z města mi vaří a uklízejí. Je to pro ně důležité. Kolonisté by nikdy nepřipustili, aby zelený kněz zapochyboval o tom, jak si ho zde váží a oceňují jeho přítomnost.“ Talbun se unaveně usmál a pokračoval dál směrem k šeptajícím větvím světostromů. „Já však ve skutečnosti trávím jen málo času uvnitř. Raději spím a modlím se obklopen svými přáteli – stromy.“

Vstoupili do hájku a Beneto okamžitě pocítil laskavé objetí nekonečné dřímající mysli světolesa. Beneto věděl, že také on bude odpočívat zde, kde k němu háj mohl promlouvat. Dovolí stromům, aby mu šeptaly do snů a sám jim bude šeptem odpovídat.

Jakmile se Talbun dotkl šupinatého kmene nejbližšího stromu, v jeho tváři se objevil toužebný výraz a tíha let jako by ho náhle opustila. „Každý den sem přicházím, abych stromům sdělil všechny novinky. Na Havraním hřadu se toho moc neděje, ale podle všeho mají rády i to, když jen tak přemítám o filosofických záležitostech.“

„Stromy těší vstřebávat informace kdekoliv a bez ohledu na téma.“ Beneto stanul uprostřed hájku po boku starého muže a měl pocit, jako by se vrátil domů. Tyto světostromy byly mnohem mladší než velikáni na Theronu, a přesto tytéž.

Talbun pohlédl na svého mladšího druha se zjevnou úlevou – jako by tušil, že sám už brzy odejde navždy. „Havraní hřad není žádný ráj, Beneto, ale je to planeta, kterou pracovití a odvážní lidé proměnili ve svůj domov. Doufám, že se ti tu bude líbit.“

Společně vykopali v měkké půdě jámu a zasadili do ní malou ratolest z Theronu. Beneto se napřímil, zavřel oči a vztáhl paže, aby se mohl dotknout stromů. Pak nahlas odpověděl jak zelenému knězi, tak světolesu: „Talbune, toto místo je přesně to, po čem jsem toužil.“

82 PRVNÍ NÁSLEDNÍK JORA’H

Jak vyžadovala tradice, přijímal První následník ve svých soukromých pokojích nekonečnu řadu žen, toužících stát se jeho milenkami. Některé z nich vypadaly exoticky, další byly nádherné a křehké, jiné zase nehezké a hřmotné. Lišily se od sebe tak, jako se odlišovaly jednotlivé kruhy, jež zastupovaly. Jora’h prostudoval dlouhý seznam zájemkyň, přesto však nedokázal vypudit z mysli obraz okouzlující Niry Khaliové. Pročetl jména žen a prohlédl obrazové záznamy zachycující všechny možné typy ildiranských krásek. Víc než po kterékoli z nich toužil po Niře. Svůdná žena se zelenou pletí, vyzařující nevinnost a zvláštní kouzlo, si ho zcela podmanila. Nakonec si První následník vybral jen tak namátkou. Byla to zpěvačka, která k němu přišla celá rozechvělá a vzrušená. Měla velké tmavé oči, zářivý úsměv a štíhlé tělo připravené ho potěšit. Jmenovala se Ari’t. Když mu říkala své jméno, nevyslovila je, ale zazpívala. Jora’hův potěšený smích zněl vedle tónů, jež sladce splývaly s Ari’tiných rtů, jako hrubé a hrdelní zvuky. S obdivem pohlédl na křehkou zpěvačku a v kouřových očích mu zazářily hvězdné odlesky.

„Mé nejhlubší díky za to, že sis mě zvolil, První následníku,“ řekla Ari’t a zakončila větu trylkem melodie beze slov. „Snad pro tebe budu přijatelnou milenkou.“

Jora’h si nepřál nic jiného, než se konečně zbavit pomyšlení na Niru. Pohodlně se usadil do tvarovaného křesla a kochal se její postavou. „Jsi přijatelná v každém směru, Ari’t.“

Pohlédla na něj, užaslá a zneklidnělá, jako by nechtěla věřit tomu, co právě řekl. Jora’h přimhouřenýma očima zkoumal její tělo a tvář. Bez nahlédnutí do seznamu si nedokázal vzpomenout, jestli

si už někdy předtím vybral ženu z kruhu zpěváků. Ari't měla široký hrudník, dostatečně velký na to, aby pojal mocné plíce, a protáhlé hrdlo, v němž se skrývaly citlivé hlasivky. Měla ten nejkrásnější hlas, jaký kdy Jora'h slyšel. Jakožto zpěvačka měla být Ari't schopná své obecenstvo rozplakat, rozesmát či vzbudit v něm lásku.

„Nejprve mi zazpívej, Ari't." Následníkův hlas zněl přidušeně, trochu se bál, co bude následovat.

„Bude mi ctí, První následníku." Ze zpěvaččiných úst začal plynout zurčivý pramen melodií a tónů, jež nepotřebovaly doprovod slov či veršů. Nádherná mnohotvárnost zvuku ve své nejčistší podobě. Jora'h se cítil jako hypnotizovaný. Už celá desetiletí, od doby, kdy První následník dospěl, vedli jeho sekretáři seznam žen, které se přihlásily, aby se staly jeho milenkami. Svou povinnost vykonával zodpovědně, vybíral si pečlivě a šířil svou šlechtickou krev také mezi nižšími kruhy – plavci a drsnouty. Svou přízní poctil ženy i z těch nejpodivněji vyhlížejících ras. Každý kruh měl své obdivuhodné vlastnosti a Jora'h nacházel krásu a sílu i tam, kde ostatní šlechtici spatřovali jen ošklivost. První následník prokazoval laskavost a úctu každé ze svých milenek, byť se do žádné z nic nezamiloval. I k těm, které se mu nelíbily, se choval tak, aby se necítily odmítnuté nebo ponížené. Zvlášť si pamatoval na jednu vysokou, divoce vyhlížející ženu z válečnického kruhu, kterou obtěžkal před rokem.

Mág-imperátor Cyroc'h svému nejstaršímu synovi vštípil, že každá ildiranská rasa má v rámci Impéria nezastupitelnou roli a jeho povinností je respektovat je všechny. A kromě toho, První následník měl dost skvostných milenek, aby si mohl jednorázovou nepříjemnost bohatě vynahradit. Ve skutečnosti na celou záležitost vzpomínal s velkorysým nadhledem – žádná žena mu neposkytla tak vyčerpávající a atletický sex jako ona.

Teď se nechal unášet Ari'tinou písní, proplouval vzpomínkami a myšlenkami, až ztratil ponětí, kde vlastně je. Zpěvaččina melodie se zvolna změnila, její hlas teď zněl sytěji a byl neuvěřitelně vzrušující. Jora'h si uvědomil, že je vzrušený, přesně jak měla Ari't

v úmyslu. Hovořila k němu prostřednictvím hudby, sváděla ho svým hlasem. Jora'h k ní přistoupil se zatajeným dechem. Prozpěvovala si dál, i když ji hladově políbil a laskal ji ústy na tváři a dlouhém krku. Jeho zlaté vlasy praskaly jako statická elektřina a svíjely se mu kolem hlavy. Zvláštní bylo, že navzdory intenzitě jejich milování Jora'hovy myšlenky zabloudily ke krásné a skromné Niře. Byla tak odlišná od všech ildiranských žen!

83 BASIL WENCESLAS

Jako prezident neměl Basil ani chvíli klidu. Vzhledem k rozlehlosti a složitosti organizace Zemské hanzovní ligy byl Basil bezpečně ukrytý za scénou. Ničivé a nevysvětlitelné útoky nepřátel spolu s vydatným posílením armády ho zaměstnávaly už celé měsíce, takže na méně důležité povinnosti mu už nezbýval čas.

Nyní, poněkud opožděně, se dostal k tomu, aby zjistil, jaké pokroky dělá nový princ Petr. Chtěl se ujistit, že všechny kamínky mozaiky jsou na svém místě.

Seděl v pohodlném křesle v pracovně pod Palácem šepotu a usrkával kardamonovou kávu z křehkého čínského šálku. Špionážními kamerami sledoval, jak mladý Raymond Aguerra prochází dalším výcvikem. Ve výukové místnosti bez oken, vybavené několika židlemi, lavicemi, projekčními plochami a tabulemi, pokračoval učitelský compo ve své přednášce navzdory tomu, že mladík byl roztěkaný a zjevně se nudil.

„Když Ildirané přivezli důstojníky z Pearyho a mě samotného na Zemi, reakce veřejnosti a následné oslavy byly nezapomenutelné," říkal právě OX. „Po celých sto čtyřicet pět let se obyvatelé Země domnívali, že generační lodi zmizely navždy. Když pak k Zemi dorazila Sluneční flotila – zástupce první mimozemské civilizace, s jakou se kdy lidé setkali – veřejnost nevěděla, jak se zachovat."

Starý compo, ponořený do svých historických záznamů, přecházel sem a tam. „Ildiranští důstojníci oblečení do třpytivých uniforem křižovali ve svých lodích naším nebem. Jásot byl ohlušující!" Z OXova hlasu skutečně zazněla nostalgie. „Jako

služebně nejstarší compo na Pearym jsem sledoval a zaznamenal každý okamžik prvního setkání a byl jsem schopen lidem vše přehrát, popřípadě předat své soubory dalším compům, aby mohli tuto zprávu šířit. Zemská hanzovní liga mě okamžitě převedla do nejvyšší úrovně korporace. V té době byl na trůně král Ben, ale krátce nato zemřel. Učil jsem mladého prince George tak, jako teď učím vás. Hanza mi přidělila soukromé pokoje, jakousi kancelář, což bylo u compa neslýchané.“ OX drmolil, jak se občas stávalo, když začal vzpomínat.

Raymond zabubnoval prsty na hladké desce stolu a pak si nahlas povzdechl. „OXi, pokud je tvá osobní databáze tak prosáklá nostalgií, proč prostě nesmažeš pár starých vzpomínek, aby sis udělal místo?“

Učitelský compo na chvíli zaraženě zmlkl. „Protože toto je skutečná historie. Musím si uchovat své vzpomínky, princi Petře, protože učím na základě svých vlastních zkušeností a činů; používám sám sebe jako příklad.“

„Pokud se už mám učit na příkladu,“ prohlásil Raymond rozhořčeně, „proč mě ty nebo prezident Wenceslas neseznámíte s králem Frederickem? Zanedlouho mám zaujmout jeho místo, nebo snad ne?“

Basil u obrazovky našpulil rty. V nejbližší době není takové setkání na pořadu dne, princi. Ne, dokud nebude schopen naplánovat tuto událost tak, aby z ní měli prospěch všichni.

Basil mezitím ustanovil tým životopisců, kteří za pomoci zařízení na úpravu grafických editorů skládali dohromady barvitou „historii“ princova života: požehnání od arcipátera, společné záběry Petra a jeho otce krále Fredericka, vzpomínky na jeho bolestně postrádanou matku, jež zemřela před mnoha lety. Nakonec z toho bude moc pěkný balíček, rekvizita potvrzující královský původ. Z pečlivého zkoumání princových aktivit ho vytrhl pan Pellidor, jenž vstoupil do jeho soukromého přístěnku.

Prezident potlačil povzdechnutí. Každá chvilka klidu, byť jakkoliv krátká, byla drahocennou příležitostí k odpočinku. Bohužel

nikdy netrvalo dlouho, než byl opět vyrušen. Pobočník přinášel kromě elektronického hlášení také objemné složky s papíry. Pellidor se netvářil přímo blazeovaně, rozhodně však byl spokojen. Počkal, dokud ho Basil nevzal na vědomí a pak, s očima upřenýma na obrazovku, promluvil tichým důvěrným hlasem, třebaže mladý princ, nacházející se ve zvukově izolované výukové místnosti, nemohl nic slyšet.

„Pane prezidente, s rodinou toho mladého muže je už vše vyřízeno," řekl a podal mu své hlášení. Basil je odložil na nízký stolek – Pellidor ho ještě nikdy nezklamal a prezident věřil jeho slovu.

„Včetně Estebana Aguerry?" Raymondův otec si po přesídlení do nové kolonie změnil jméno a dobrovolně konvertoval k islámu. „Bylo těžké ho najít?"

Pan Pellidor zavrtěl hlavou. „Mí muži se právě vrátili z Ramahu. Jak mi řekli, je to poklidná planeta. Nehlásili žádné zvláštní potíže."

Basil opět usrkl kávy a vychutnával její ostrou kardamonovou chuť. „Dobře."

Na obrazovce viděl Petra, jak se s compem zřejmě dohaduje. Zamračil se, gestem Pellidora umlčel a zesílil zvuk, aby mohl naslouchat jejich rozhovoru. V sázce bylo příliš mnoho a prezident byl odhodlán tohoto prince bedlivě sledovat, aby měl jistotu, že žádná odchylka od žádoucího směru nezajde příliš daleko. Petr byl jejich nejlepší nadějí na získání dobře vyškoleného a tvárného následníka trůnu.

Ze svého nečekaného příchodu do Paláce šepotu se Raymond Aguerra rychle vzpamatoval. Třebaže stále tesknil po své tragicky zesnulé matce a bratrech, muselo mu to všechno připadat jako zázrak. Náhle rozmazlovaný teenager však začal v poslední době projevovat známky neukázněnosti a odporu, jako by u něj vyplula na povrch nějaká část jeho osobnosti, doposud hluboce ukrytá v podvědomí. Basil si ponechal hlášení i dokumentaci u sebe, propustil Pellidora a vrátil se k obrazovkám.

OX na elektronickém psacím stole zobrazil text, zatímco na stěnu promítl faksimile skutečného dokumentu. „Tohleto, mladý princi, je Dohoda Zemské hanzovní ligy. Musíte se ji naučit nazpaměť se všemi dodatky a podmínkami.“

„Už jsem se o ní učil ve škole,“ odpověděl bez zájmu Raymond.

„Ano, ale vy ji musíte znát nazpaměť, rozumět nejen slovům, ale také principu. Vyhradit jí ve svých myšlenkách výsadní postavení. Tento dokument je základem vaší královské vlády.“

„Budu psát písemku?“ Raymond zamračeně pohlédl na text před sebou.

„To ne, ale může se vyskytnout situace, kdy bude vhodné použít náležitou citaci.“

Mladý muž vstal a netrpělivě obešel školicí místnost, nenašel však nic, co by vzbudilo jeho zájem. „Neříkal jsi, že nikdy nevystoupím na veřejnosti, aniž bych dostal předem připravenou řeč?“

„To je pravda,“ připustil OX. „Všechny vaše veřejné projevy budou pečlivě sepsány.“

„Pak tedy můžete pečlivě sepsat i všechny citace, které v ní budu používat,“ prohlásil mladík a drze displej vypnul. „Chci dělat něco jiného.“

Basil, jenž chování mladého muže sledoval, se nespokojeně zamračil, ale pak propadl pocitu rezignace. Vzpomněl si na selhání předchozího kandidáta, prince Adama. Před pěti lety se tento mladík zdál být dokonalým kandidátem, prošel všemi zkouškami. Výkonná rada Hanzy ho jednohlasně zvolila. Nevděčný mladík však začal během výcviku dělat potíže, dokonce hrozil, že odhalí Basila a tajné aktivity Hanzy – jako by to někoho zajímalo! Basil svolal zvláštní zasedání rady, jejíž členové se nakonec po dlouhém váhání rozhodli nepokračovat v práci s tímto kandidátem. Tvrdohlavost prince Adama by se jim mohla později, během jeho panování, ošklivě vymstít. Něco takového nemohli riskovat a tak se Basil mladíka tiše zbavil. Princ Adam nikdy nevystoupil na

veřejnosti, neobjevila se o něm jediná zmínka ve zprávách. Vlastně nikdy neexistoval.

Teď, když Basil sledoval, jak se OX marně snaží přimět svého nového žáka ke spolupráci, ho začaly sžírat pochybnosti. Pokud to s „princem Petrem“ nevyjde, Hanza už nebude mít čas začít znovu.

Dopil svou kávu a sám sebe přesvědčil, že je zbytečné dělat si přílišné starosti. Viděl sice, jak se Raymond Aguerra opakovaně snaží prosadit svou, ale na druhou stranu – běžný vzdor bylo možné zvládnout. Stávalo se to už dřív a Basil měl být na tuto možnost připraven. „Asi přestanu být takovým optimistou, pokud jde o lidskou povahu,“ zamumlal sám pro sebe.

Kandidáti na prince se vždy domnívali, že se dokážou vzepřít a stát se vlastními pány… ale nikdy se jim to nepodařilo.

84 MARGARET COLICOSOVÁ

Do kaňonů na Rheindic Co udeřila druhá vlna bouře, Margaret však byla příliš zaujatá novým klikisským městem, než aby si všímala zvuků zvenčí. Větrem hnané kapky deště bičovaly skalní stěnu.

Dnem kaňonu se řítil další příval zpěněné vody, jenž s sebou bral kameny, smýval naplaveniny a prach z místa, kde dříve stáli tři černí roboti. Opuštěné ruiny uvnitř skalní stěny byly suché, chráněné – a úchvatné. DD svítil panelem do temných tunelů, jimiž Louis a Arcas, doprovázení ozvěnou vlastních kroků, kráčeli hloub do nitra podivné stavby. Oba muži měli na tváři okouzlený chlapecký úsměv a Margaret se k nim se svým nadšením ráda připojila. Toto místo bylo jako hrobka – tiché a poklidné. Margaret se dotkla hladké stěny a ucítila vrstvu prachu, jež se na ní v průběhu nespočetných staletí usadila. Měla pocit, že by tyto křehké artefakty mohla poškodit pouze svým dechem, klikisské stavby však byly zbudovány tak, aby přetrvaly celá staletí. Město uzavřené ve skalní stěně zůstalo uchráněno před vetřelci, vlivem času i nepřízní počasí. Čekalo jenom na ně.

„Tato stavba se podobá těm, které jsme našli na Llaru," řekl Louis. „Podívej se na ty stěny a oblouky!"

„Ano, ale je daleko zachovalejší." Margaret vítězoslavně pohlédla na Arcase. „Vlastně je to nejdokonaleji zachované klikisské město v celém Spirálním rameni."

Zeleného kněze Margaretina chvála podle všeho překvapila, zdálo se však, že ho nesmírně těší, k jak důležitému objevu přispěl. DD řekl: „Přál bych si, aby tohle všechno mohli vidět Sirix, Ilkot a Dekyk. Tyto detaily by mohly probudit jejich vzpomínky. Myslíte, že měli šanci vyváznout bez poškození? Starobylý klikisský robot je nenahraditelný."

„Naděje existuje vždycky, DD," řekl Louis s nuceným optimismem. „Hlavu vzhůru!" Malý compo vzal příkaz doslova a zvedl hlavu.

Celé hodiny procházeli labyrintem chodeb a sálů. Klikisští stavitelé zbudovali své sídlo hluboko ve skalním masivu, venkovní stranu však zakryli uměle vytvořenou kamennou slupkou… jako by svůj domov chtěli skrýt.

„Zajímalo by mě, jestli se klikissové něčeho báli," přemítala Margaret, když si prohlížela pozůstatky falešné stěny kaňonu. „Mělo to snad sloužit jako ochranný val?"

„Nikdy jsme nezjistili, proč klikisská rasa vymizela," řekl Louis. Jeho slova byla určena spíš Arcasovi, než Margaret.

„Víme, jak klikissové vypadali?" zeptal se zelený kněz.

Louis zavrtěl hlavou. „Ne. Dokonce ani v místě nálezu Klikisské pochodně na Corribusu, kde se zjevně bojovalo, jsme nenašli žádné ostatky."

„Zobrazení klikissů neobsahují ani písemné záznamy a hieroglyfy na stěnách," dodala Margaret.

„Možná něco objevíme právě tady, Louisi," řekl DD, jako vždy plný optimismu. „Pomůžu ti hledat."

Louis publikoval v prestižním xenoarcheologickém časopisu krátkou monografii, v níž vysvětloval neexistenci klikisských ostatků praktikováním rituálního kanibalismu. Podle této – ne zcela

vážně míněné – spekulace pradávná rasa své mrtvé pojídala. Jako důkaz uvedl skutečnost, že nebyly nalezeny žádné klikisské hřbitovy, hrobky ani žádné zmínky o pohřebních praktikách. Louisova domněnka byla přijata skepticky a vyvolala vzrušenou debatu. Díky jeho dosavadním výsledkům ve výzkumu se ho však nikdo neodvážil nazvat bláznem.

Pokračovali dál hladkými kamennými koridory skalního města. DD běžel se světlem napřed a lidé ho následovali do dalšího sálu. Vzduch v tomto prostoru přímo vibroval podivným bzučivým tichem; zdálo se, jako by kamenné stěny pohlcovaly každou ozvěnu. Každou hladkou plochu pokrývaly ornamenty, znaky, hieroglyfy a matematické symboly – vypadalo to, jako by hmyzí rasa cítila nutkavou potřebu vystavit na odiv všechny své myšlenky a historické události. Zvláštní bylo, že ačkoliv klikissové nepochybně cestovali mezi hvězdami a založili kolonie na mnoha planetách, záznamy na stěnách neobsahovaly žádné obrázky hvězdných lodí ani jiných technických zařízení.

V jednom z rohů sálu se krčil jakýsi opláštěný přístroj vrhající ostré stíny. Zatímco DD osvětloval sál panelem, Margaret si povšimla, že podstatná část nejdelší stěny je zcela hladká – lichoběžníkový kus kamene vyhlížející jako nedotčené malířské plátno byl obklopen rámem symbolů. Prázdnota tohoto prostoru doslova bila do očí, zvlášť ve srovnání s hustotou vzorů a piktogramů pokrývajících jinak každičké volné místo na stěnách.

„Zdá se, že to tu klikissové nestačili dokončit," řekl Louis. „Ale proč vynechali právě tuto konkrétní část? Snad kvůli odlišným vlastnostem kamene?"

Margaret zavrtěla hlavou. „Kdepak, staroušku! Podívej, je to dokonalý lichoběžník. Toto místo ponechali netknuté úmyslně, jako by tu z nějakého důvodu potřebovali čistý a hladký kus kamene. Viděli jsme to už dřív – v některých jiných městech."

„Ano, vzpomínám si. Ale nikdy jsme nepřišli na to, k čemu měl sloužit."

Arcas si dřepl na bobek a zamyšleně pozoroval plochý lichoběžníkovitý útvar s přibližně třímetrovou základnou. „Připadá mi to jako široké okno… nebo dveře.“

Margaret mu neodporovala, protože měla tentýž zvláštní pocit. „Ale kam by vedly? Za nimi není nic než kámen.“ Zvědavě přistoupila blíž, aby prozkoumala symboly lemující prázdné místo. Těch několik málo „kamenných oken“, které objevili dříve, obklopovaly sutiny nebo byly nějakým způsobem poškozené. Tohle vypadalo netknutě, jenže stále nebylo jasné, k čemu sloužilo… Z myšlenek ji vytrhlo nadšené compovo prohlášení:

„Promiňte! Našel jsem něco důležitého!“ Stál u krytého zařízení nedaleko stěny a mířil osvětlovacím panelem do temných mezer mezi oddělenými jednotkami. Tam Margaret spatřila jakýsi nehybný obrys – několik pokroucených nohou, okrouhlý trup pokrytý matnou vrstvou prachu a hladkou zaprášenou skořepinu, jež bytosti dodávala vzezření obrovského rozmáčklého brouka. Stvoření vzdáleně připomínalo klikisské roboty, mělo však přirozenější, oblejší tvary. Užasle zalapala po dechu a hlava se jí zatočila. Cítila, jak jí žilami začíná proudit adrenalin. „Je to…? Louisi, je to opravdu…?“

Louis k ní přiběhl a pak se vítězně zasmál. Margaret věděla, co je to za věc, ještě dřív, než se k ní Louis otočil, vrásčitou tvář rozesmátou od ucha k uchu. „Tohle je první!“ zajásal. „Dobrá práce, DD!“

Zatímco jí compo svítil, Margaret se sklonila, aby mumifikované tělo prozkoumala. Čas je proměnil ve velmi křehkou věc, proto se ho raději ani nedotkla. „To tělo je tak staré, že se rozpadne na prach, pokud se s ním pohne.“

Louis ukázal na dlouhou prasklinu na zadní části krunýře. „Vypadá to, jako by ho něco rozdrtilo. Úder zezadu. Možná na něj spadla část stropu.“

„A kde je potom suť?“ Margaret ustoupila dozadu a snažila se uložit si do paměti každý detail. Tělo mrtvého klikisse vykazovalo jisté příbuzné znaky s mohutnými černými roboty, nepodobalo se

jim však o nic víc než hranatý trup compa elegantním křivkám lidské postavy.

Louis, neopatrný jako vždy, se jedním prstem zlehka dotkl zkrouceného předloktí mumie. Část hnědošedého pancíře kryjícího trup se okamžitě rozpadla. „Řekl bych, že se nám u tohoto jedince nepodaří provést pitvu," konstatoval. „Uděláme nejlíp, když pořídíme co nejrozsáhlejší obrazovou dokumentaci."

Margaret souhlasila. „Odebereme alespoň pár vzorků, abychom mohli provést analýzu. I z chemického složení můžeme zjistit ledacos zajímavého. Možná dokonce najdeme neporušené buňky." Srdce jí bušilo vzrušením. V té chvíli se zdálo možné všechno.

„Co je to?" Arcas vstal a naslouchal. Margaret uslyšela zvuky přicházející z vnějších tunelů: těžké kroky, cvakání a dusot, jako by se jimi pohybovalo něco obrovského. Najednou si uvědomili, jak sami a izolováni jsou v tomto opuštěném městě. Neměli zbraně; nic, co by mohli použít na svou obranu. Mohlo zde něco přežívat po celou tu dobu? Poušť Rheindic Co obývaly pouze malé ještěrky a pavouci. Nenašly se žádné stopy o přítomnosti velkých predátorů. Bouře venku už utichla, takže šramot a těžké kroky zněly o to hlasitěji. Margaret vyschlo v hrdle. Louis přistoupil k ní v chabém pokusu o hrdinské a ochranitelské gesto. Nebojácný DD přešel prostorem a zvedl osvětlovací panel do výšky. Nato potěšeným hlasem oznámil: „Je to jen Sirix – vlastně všichni tři klikisští roboti. Vrátili se."

Mohutné černé stroje se jeden po druhém vynořily z ústí kamenného tunelu a vstoupily do světla. Margaret na ně užasle zírala, protože na vlastní oči viděla, jak je rozbouřený příval unáší pryč. Ilkot zřejmě přišel o jeden z optických senzorů, jenž místo obvyklé jasné červeně teď jen matně žhnul. Černé krunýře měli pomačkané a pokryté kusy jílovitého bláta, ale jinak se zdáli nepoškození.

„Jsme… celí," řekl Sirix. Tři umazaní roboti se rozhlíželi kolem sebe, jako by vše zkoumali a zaznamenávali.

„Smekám klobouk před vaší odolností," řekl Louis vesele. „Pojďte se podívat na náš objev. Mumifikované klikisské ostatky, první, které jsme kdy našli!" Podobal se nadšenému žáčku toužícímu pochlubit se svým objevem.

Margaret nespokojeně sledovala obrovské, broukům podobné roboty. Vzpomněla si, jak obtížný byl výstup po skalní stěně pro lidi, třebaže měli k dispozici compovy skoby a lana. A to bylo ještě před sesuvem půdy! „Jak jste se sem dostali, Sirixi? Myslela jsem, že nedokážete vylézt nahoru."

„Dokázali jsme to," řekl Sirix. Robot se otočil, aby prozkoumal tělo mrtvého klikisse zaklíněné do přístroje, téměř rozpadlé na prach. Další dva hleděli na neporušené lichoběžníkové okno, jako kdyby prohledávali své vymazané paměťové obvody.

85 OTEMA

Stará velvyslankyně Theronu, zcela ponořená do své práce, jen zřídkakdy opouštěla své pokoje v Hranolovém paláci. Sága sedmi sluncí pro ni byla poutavější než všechny pozoruhodnosti Mijistry. Otema měla vše co potřebovala – kromě času. Epos byl příliš dlouhý na to, aby ho za svého života dokázala přečíst. Světlo k ní pronikalo křišťálovými stěnami ze všech stran, takže její zelená kůže byla prohřátá a plná života. Na stole jí spočívaly dvě ratolesti v květináčích. Každá byla už čtyři stopy vysoká – v prostředí plném světla se jim dařilo. Předčítala jim tak dlouho, dokud ji bolest v hrdle nepřinutila na chvíli si odpočinout. Otema se natáhla pro džbánek studené vody, který měla vždy po ruce, dlouze se napila, aby ukonejšila své vyschlé hlasivky, a pak chvíli odpočívala.

Zpočátku, poté co předala svůj úřad ambiciózní Sarein, si Otema nebyla jistá, zda je moudré přijmout tento úkol a odejít na Ildiru. Nedokázala říct, na jaké změny a ústupky bude Sarein ochotná přistoupit, a měla strach, že léta pečlivé práce směřující k ochraně Theronu přijdou nazmar. Jakmile však pochopila nesmírný potenciál Ságy sedmi sluncí, uvědomila si, že tady na Ildiře může k

všeobecnému vědění a dobru světolesa přispět daleko víc, než kdyby se zaobírala malichernými politickými hrami skupiny vládců na Zemi.

Železná lady zpočátku cítila zklamání nad chováním Niry, která trávila víc času s Prvním následníkem, než četbou Ságy. Každý den navštěvovala turnaje a muzea, nebo sledovala vzdušné přehlídky. Potom si však uvědomila, že její pomocnice je mladá a snadno se dá strhnout novými a neznámými věcmi. A kromě toho – Nira tímto způsobem poznávala ildiranskou kulturu do větší hloubky, než by se to kdy mohlo podařit samotné velvyslankyni. O své zkušenosti se nikdy nezapomněla podělit se stromy, takže vědění světolesa rostlo i jejím přispěním.

Otemu stále tížil pocit zodpovědnosti, nepřestávala si dělat starosti o politickou budoucnost Theronu a o postavení zelených kněží v Hanze. Když se po nekonečných hodinách četby cítila unavená, dotkla se stromků a vstoupila do telinku, aby se lesa zeptala, co je nového. Snažila se sledovat kroky nové velvyslankyně na Zemi, dohody, které mladá žena předložila a dokumenty, jež podepsala. Sarein dosud neuskutečnila žádné větší změny, ale to Otemu nijak neuklidnilo. Sarein mohla spřádat své vlastní plány za zavřenými dveřmi, mimo dosah telinkové sítě zelených kněží. Ach, kolik jen mohla napáchat škody!

Otema vyslala své obavy do mysli světolesa, aby ostatní zelení kněží zůstali bdělí, zvláště ti, kteří sloužili na Zemi. Světoles však jako by byl ponořen do jakéhosi zádumčivého neklidu, za nímž stálo něco mnohem závažnějšího než politika Země, něco, čemu žádný zelený kněz dosud nedokázal porozumět.

Otema, stejně jako mnoho jejích druhů, se o tomto znepokojivém tajemství snažila zjistit něco víc, stromy však nevyslovily jediné varování, jediný náznak. Přitom Otemina četba Ságy sedmi sluncí les fascinovala – a zneklidňovala ještě víc. Teď uchopila další svazek dokumentů a začala naslouchajícím stromům předčítat nový příběh z ildiranského eposu.

Dvě ratolesti v květináčích zůstaly v Niřiných pokojích, zatímco zelené kněžky láskyplně zasadily zbytek stromků do popínavými rostlinami porostlé nebesféry, obrovského terária vznášejícího se nad přijímací síní Mága-imperátora.

Uslyšela zvuk kroků před svými pokoji, nechtěla však návštěvníka přijmout dřív, než dočte legendu o hluchém zpěvákovi, jehož zpěv měl moc zastavit tlukot srdce jeho posluchačů, třebaže on sám své melodie nikdy neslyšel. Bohužel byl Mág-imperátor po čase donucen nařídit zpěvákovu popravu, protože svou schopností vyvolat hluboký zármutek zavinil sebevraždu dvou šlechticů. Otema s povzdechem odložila dokument stranou, aby uvítala dějepravce Vao'she. Historik stál ve dveřích s náručí plnou svitků a dokumentů.

„Nejspíš ještě nejste hotová s první částí Ságy, velvyslankyně Otemo, vybral jsem však pro vás několik obzvlášť zajímavých příběhů. Budou se vám líbit."

„A stromům určitě také. Kdybych tak jen měla víc času!"

Vao'sh se zasmál tak upřímně, až tón jeho hlasu zahřál Otemu u srdce. „Jako historik mám tento problém od chvíle, kdy jsem se narodil. Pro dějepravce je nejtragičtější, jestliže zemře mladý, neboť ten z nás, kdo nepřečetl celou Ságu, umírá nenaplněn."

„Naštěstí je les schopen přijímat informace neustále," řekla Otema. „Mým životním úkolem tedy není přečíst Ságu od začátku do konce, ale zajistit, aby les vyslechl celý epos."

Dějepravec složil svůj náklad na Otemin pracovní stůl vedle ostatních dokumentů. „Jsem si jistý, že by vám v této věci mohli dějepravci pomoci, velvyslankyně. Jak jsem z vašeho vyprávění pochopil, na Theronu předčítá světolesu velká skupina zelených kněží a akolytů. Proč bychom nemohli udělat s jednotlivými částmi Ságy totéž tady?"

Otema se rozzářila. „Co tedy navrhujete?"

„Mág-imperátor mi nařídil, abych vám byl nápomocen. Jeho jménem mohu pověřit další dějepravce, dokonce dvořany, aby předčítali Ságu stromkům, které jste s sebou přivezly. Pokud jsem

to dobře pochopil, pro tento způsob předávání informací není zapotřebí zeleného kněze. Proč tedy nerozdělit časově náročnou práci mezi víc osob?“

Otema nadšením zalapala po dechu. Přemýšlela o tom, jak do úkolu zapojit zelené kněží na Theronu, nikdy ji však nenapadlo, že by se jej mohli stejně dobře zhostit i Ildirané. Předčitatel nemusel mít přístup k telinku – ostatně novici na Theronu také dosud nepřijali zelenou. „To je výborný nápad, barde Vao’shi! Tím by se čtení Ságy výrazně urychlilo.“

S nedočkavým povzdechnutím pohlédla na kupu svitků a dokumentů, jež jí Vao’sh právě přinesl. Přelétla očima symboly a ke svému překvapení narazila na zmínku o tajemných klikisských robotech. Vzpomněla si na jiný dlouhý příběh, jenž předtím četla. Hledala v něm podrobnější údaje o zmizelé rase, hmyzí civilizace však zřejmě zanikla dřív, než Ildirané začali zaznamenávat svou historii. Rychle se otočila a byla ráda, když zjistila, že Vao’sh dosud nezmizel v zákrutech chodby. Zavolala ho zpět.

„Mám dotaz, dějepravče! Dosud jsem sice přečetla jen nepatrný zlomek Ságy, přesto mě ale zaráží, jak málo informací jsem nalezla o klikisských robotech. Nebyli to snad Ildirané, kdo objevil první z těchto strojů při těžbě na nějakém měsíci? Několik jsem jich viděla i tady na Mijistře, a jak vím, jsou roztroušení po celém ildiranském Impériu.“

„Klikisští roboti navštívili také Zemskou hanzovní ligu,“ řekl Vao’sh a jeho výrazové laloky se zbarvily do rozdílných odstínů. Otema neměla tušení, jak si tyto signály vyložit.

„Ano, ale ildiranské Impérium je mnohem starší. Vyprávějí o nich nějaké další příběhy? A proč je v Sáze tak málo informací o klikisské rase? Kdysi to byla významná civilizace, jako je ta vaše. Zmizeli snad ještě před vznikem vašeho Impéria?“

Vao’sh se zatvářil zmateně, přemýšlel, jak by nejlépe odpověděl na její otázky. Podle jeho váhání si Otema uvědomila, že o této zcela základní otázce zřejmě příliš nepřemýšlel. „Klikissové a jejich roboti jsou součástí jiného příběhu,“ řekl Vao’sh nakonec. „Mají

své vlastní dějiny. Možná že v našem – či vašem – příběhu nehrají žádnou roli.“ Pak vycouval a jeho laloky hrály neobvykle pestrou škálou barev. „Nebo je také možné, že tato část dosud nebyla napsána.“

86 NIRA

Křišťálový balkon Hranolového paláce skýtal velkolepý výhled. Jora’h zavedl Niru na plošinu obklopenou bublajícími proudy vody valícími se vzhůru. Svou tělesnou stráž nechal uvnitř, aby mohl být s krásnou theronskou ženou o samotě.

„Tohle je moje oblíbené místo,“ řekl.

Niře chvíli trvalo, než popadla dech. „Je tu… nádherně.“

Jora’h ji uchopil za ruku a dívka mu dovolila, aby ji držel. Hranolový palác byl na svém vyvýšeném stanovišti ze všech stran obklopen rozlehlým organismem Mijistry. Zvlněné sklovité struktury se táhly až k obzoru jako vlnky na jezeře. Štíhlé palácové věže se tyčily do výše, obklopeny kulovitými dómy vládních ministerstev. Vyhlídková terasa vyčnívající do prostoru se mírně zvedala vzhůru, podpůrné sloupy byly vychýleny dovnitř, takže Nira, stojící na balkonu bez zjevné podpory pod nohama, měla pocit, jako by se s Jora’hem po boku vznášela v prostoru. Stupňovitě se zvedající pahorek přecházel v polokulovité dómy nesoucí samotný Palác. Sedm hlavních toků, sevřených do dokonale rovných kanálů, se sbíhalo do jediného ústředního bodu.

První následník řekl: „Původní architekti Hranolového paláce chtěli vyjádřit, že se vše, včetně přírodních zákonů, podřizuje vševidoucímu a všemocnému Mágu-imperátorovi a směřuje k němu.“ Jora’h ztišil hlas a hřejivě se na Niru usmál. „Naneštěstí já tuto koncepci narušuji, neboť všechny mé myšlenky směřují k vám.“

Rozpačitě se zasmála a stiskla mu ruku. Jak se zdálo, divoce vyhlížející osobní strážce v klenutých průchodech za jejich zády jejich chování ani v nejmenším nezajímalo.

„Jsme tak vysoko! Ten výhled mi úplně bere dech. Mám podobný pocit, jak když jsem na Theronu vyšplhala až do vrcholků světostromů.“

„Reynald mi o vaší planetě vyprávěl. Musí být nádherná.“ Jora’hovy kouřové oči zářily, zatímco jeho mysl kreslila kouzelné obrazy. „Jednoho dne Theron navštívím. Možná s vámi.“

„A s celou armádou pečovatelů, strážců a sekretářů,“ dodala s úsměvem. „Sotva bychom opustili Mijistru, nejspíš byste neměl chvíli klidu.“

„Ildirané nejsou rádi sami.“

Stáli těsně vedle sebe, třebaže vyhlídková plošina skýtala dostatek místa. Nira si uvědomovala blízkost Prvního následníka, ale nechtěla se odtáhnout. Pozorovala malé postavičky dole pod sebou. Po stupňovitém pahorku tvořícím základnu Paláce se valil nekonečný proud Ildiranů.

„Poutníci,“ řekl Jora’h, když si povšiml jejího zájmu. „Chtějí spatřit slávu Mága-imperátora.“

Skupinky příslušníků jednotlivých kruhů vytrvale stoupaly vzhůru, aby se vždy zastavily na předepsaných místech. Poutníci kráčeli přes mosty a obcházeli pahorek, rituálně se omývali ve vodách všech sedmi toků a zvolna mířili vzhůru ke vstupní hale.

„Do Paláce má přístup každý občan Impéria. Audienční síň je otevřená pro všechny návštěvníky. Každý, kdo vykoná pouť, může pohlédnout na jeho vznešenou tvář, jež je promítána pod kopuli nebesféry.“

„Nemá strach z násilí? Pokusu o atentát?“

Jora’h na ni překvapeně pohlédl. „Kdyby někdo choval takové myšlenky, Mág-imperátor by to okamžitě zjistil. S takovým problémem by si můj otec dokázal poradit dlouho předtím, než by případný vrah vůbec vstoupil do Paláce. Musíte pochopit, Niro, že my Ildirané jsme zcela jiní než vy.“

Chvíli na vyhlídce jen mlčky stáli bok po boku a dívali se na skupinky poutníků kráčející ke svému cíli. Nakonec Nira řekla:

„Nejsme tak odlišní.“ Úmyslně se k němu přivinula. „Ve skutečnosti, Jora’hu, se k sobě docela hodíme, vy a já.“

Jakmile se ocitli v soukromých pokojích Prvního následníka, Niru napadlo, zda charismatický muž nějakým způsobem nezapojil své telepatické schopnosti, aby ji svedl. Díky komunikaci se světolesem si uvědomovala sílu myšlenek přicházejících zvenčí, neměla však pocit, že by se dělo něco proti její vůli. Právě naopak. Ačkoliv to pro ni mělo být poprvé, nebála se.

Niřina zelená pokožka se koupala ve světle zaplavujícím místnost. Každý princův dotek ji naplňoval energií. Třebaže Prvního následníka objímala, přesto cítila palčivou touhu po něm. Jora’h jí rozuměl. Pomalu a s okouzleným úžasem odložili své šatstvo, kousek po kousku.

„Jsi tak neuvěřitelně zvláštní a okouzlující, Niro,“ zašeptal a dívka ucítila na ušním lalůčku jeho horký dech.

Přesně totéž cítila sama k němu. Nira měla obavy, aby k ní Jora’h nebyl necitlivý nebo lhostejný – vždyť už vystřídal tolik milenek… Když se však milovali, byla si jistá, že se jí věnuje s naprostou oddaností.

87 ADAR KORI’NH

Byla to stará metoda, které se adar naučil studiem lidských strategických her. Se dvěma kohortami válečných lodí se přesunul na okraj systému Qronhy, dvojhvězdy náležející mezi sedm sluncí Ildiry. Systém Qronhy byl jen řídce osídlen – nacházelo se tu několik sice obyvatelných, avšak zcela nepodstatných planet. Jeho největší význam spočíval v přítomnosti těžního města, plujícího v atmosféře obří planety náležející do soustavy. Byl to jeden z mála těžerů provozovaných Ildirany.

Adaru Kori’nhovi to připadalo jako dobré místo pro vojenské manévry. Rozdělil kohorty na dvě skupiny a stovkám lodí nařídil, aby představovaly nepřítele. Podle lidské tradice je Kori’nh označil jako „modrý“ a „červený“ tým. Lidští stratégové vyvinuli tento

postup během staletí bojových simulací a adar se domníval, že toto cvičení může být zajímavé. Mnohem víc než pouhá hra.

Tal Aro'nh, důstojník ze staré školy, vedl modrou kohortu. Tal svědomitě splnil všechny zadané úkoly a cvičení, přesto však právě on působil Kori'nhovi největší starosti. Inovace byla pro starého muže neznámým pojmem, právě on si nejvíc stěžoval, že neobvyklými manévry jen marní čas.

Červené skupině velel tal Lorie'nh. Podle adarova názoru nebyl o nic lepším velitelem než Aro'nh, měl však dost rozumu, aby toho dělal co nejméně a umožnil qulům, velitelům manipulů, konat svou povinnost. A protože si dokázal vybrat talentované podřízené, jeho konečné výsledky jakožto velitele kohorty byly výborné.

Kori'nh seděl ve velícím jádru malé pozorovací plošiny, odkud mohl sledovat utkání obou týmů. Aktivoval přenosový kanál o krátkém rozsahu a promluvil k talům: „Aro'nhu, Lorie'nhu – začněte!"

Tal Lorie'nh rázně potvrdil přijetí rozkazu, zatímco Aron'h odvysílal poslední upjatě znějící sdělení: „Adare, musím tě opět požádat, abys zanechal této rozvratné činnosti. Sluneční flotila je jednotný celek, jenž společnými silami plní příkazy Mága-imperátora. Nikdy nebojoval manipul proti manipulu, kromě strašlivé občanské války před dávnými časy. Toto cvičení narušuje vojenskou disciplínu a vede ke zmatku, nutí-li naše vojáky, aby se dívali na příslušníky vlastní rasy jako na nepřátele…"

Kori'nh však neměl pro neústupného starého velitele pochopení. „Tale Aro'nhu, mnohem škodlivější mi připadá tvůj otevřený odpor vůči mým rozkazům. Jsem adarem z vůle Mága-imperátora. Udělej jak ti říkám, nebo budeš zbaven velení."

„Ano, adare," odpověděl tal a přerušil spojení.

Kori'nh se pohodlně opřel a pozoroval pohyby lodí. Velitelé nedostali příležitost, aby se vzájemně dohodli, jakou strategii zvolí. Cílem cvičení bylo obsadit a udržet asteroid nepravidelného tvaru, malou planetku, jejíž oběžná dráha protínala rovinu soustavy Qronhy.

Jak se dalo předpokládat, tal Aro'nh letěl se svou kohortou v dokonalé standardní formaci „koule uvnitř koule" známé všem návštěvníkům vzdušných představení a vojenských přehlídek. Bitevníky zaujaly místo po vnějším obvodu, zatímco eskorty a šalupy utvořily vnitřní vrstvu. Aro'nh vedl všechny své lodě najednou k cílovému asteroidu. Kolem útvaru hlídkovaly menší lodi – v těsných kruzích oblétávaly vnější formaci hlavních bitevníků. To měl být obraný postoj, když však skupiny obratných šípů kroužily různými směry, vytvářelo to poutavý vizuální efekt určený především k tomu, aby vzbudil jásot diváků, nikoliv k demonstraci válečného umění.

Tal Lorie'nh uspořádal svou skupinu o něco chaotičtěji. Sedm manipulů jeho kohorty utvořilo oddělené skupiny o devětačtyřiceti lodích. Každý manipul pak koordinovaně ale samostatně vyrazil kupředu. Kritickému pozorovateli musel postup červené kohorty připadat neobratný a postrádající jakoukoliv eleganci. Pak se sedm manipulů, každý o sedmi septemech, rozdělilo. Šest z Lorie'nhových sedmi manipulů vlétlo do složitého kulovitého uskupení modrého týmu a způsobilo mezi Aro'nhovými loděmi chaos. Těžkopádný úvar se začal rozpadat, starý tal však vyštěkl patřičné rozkazy a kapitáni lodí modré skupiny opět zaujali svá místa. Obří koule se neúprosně blížila k cíli a zcela přehlížela hrozbu, kterou by lodě červeného týmu mohly představovat.

Zatímco však šest manipulů červené kohorty dotíralo na nádherný ale nemotorný útvar lodí modrého týmu, sedmý Lorie'nhův manipul zamířil nejvyšší rychlostí k asteroidu. Nedal se ničím rozptylovat a zcela se soustředil na svůj cíl.

Byla to jednoduchá a průhledná taktika. Než se Aro'nhova těžkopádná kulovitá formace přeskupila a otevřela, aby se výsadkové lodě dostaly přes vnější slupku tvořenou bitevníky, osamělý manipul červené skupiny už k asteroidu dávno dorazil a vyslal všechny své šalupy, aby provedly výsadek. Pozemní jednotky Ildiranů ve skafandrech pak vztyčily symbol své kohorty a aktivovaly signální maják ohlašující jejich vítězství. Zbylých šest

manipulů červeného týmu přestalo obtěžovat protivníka, stáhlo se a obklopilo asteroid, čímž Aro'nhově kohortě zabránilo, aby se k cíli výpravy třeba jen přiblížila.

Než modrá kohorta dokázala vyslat jediný výsadek, adar Kori'nh navázal s oběma veliteli spojení, ukončil cvičení a prohlásil červený tým za absolutního vítěze.

Když se tal Aro'nh objevil před adarem Kori'nhem ve velícím jádru jeho pozorovací plošiny, vypadal obzvlášť staře, téměř jako mumie. Stál strnule zpříma, odznaky a medaile pečlivě naaranžované na neposkvrněné uniformě. Byl poražen na hlavu.

Aro'nhova kariéra byla vzorem tradiční služby ve Sluneční flotile. Adar Kori'nh to už však nepovažoval za dostatečné. Starý tal čekal mlčky, z jeho kamenné tváře však vyzařovalo jasné rozhořčení. Velitelé manipulů obou týmů čekali venku v předpokoji.

Kori'nh pohlédl na dvojici talů stojící před ním. Několik vteřin si je mlčky prohlížel, aby jim oběma dal najevo zklamání. „Nu, pánové? Jak hodnotíte toto cvičení?" zeptal se nakonec.

Tal Lorie'nh jako obvykle počkal, až promluví někdo jiný. Aro'nh nicméně pozvedl hlavu a odfrkl si. „Adare, musím protestovat proti taktice, kterou použil červený tým. Žádná ze směrnic Sluneční flotily podobný postup nedoporučuje. V Sáze sedmi sluncí není jediná zmínka o veliteli, jenž by použil takovouto taktiku. Něco takového ještě nikdo nikdy neudělal! Chaos, do nějž tal Lorie'nh bez jakýchkoliv skrupulí uvrhl svou kohortu, zasluhuje opovržení. Jsme velitelé Sluneční flotily. Naši vojáci nejsou stádo splašených zvířat."

Kori'nh mlčky čekal, dokud proud talových protestů nezeslábl, a pak tichým hrozivým hlasem řekl: „A přesto vás červený tým dokázal porazit."

„Je to neplatné vítězství, adare."

Kori'nh udeřil pěstí do stolu, vstal a oči mu žhnuly. „Nejsou žádná neplatná vítězství!" Tón jeho hlasu oba taly šokoval. „Proč trváš na tom, aby Sluneční flotila používala za všech okolností staré

předvídatelné postupy? Co když se setkáme s nepřítelem, který nebude mít ponětí o našich pravidlech, a pokud ano, pak je odmítne respektovat? Co pak?“

„Tohle není náš styl, adare,“ zamračil se Aro’nh. „Tradice Ildiranů se zakládá na cti. Pokud dovolíte, aby toto necivilizované šílenství pokračovalo, zničíte vše, co ze Sluneční flotily činilo hrdou a neporazitelnou armádu.“

Kori’nh, rozhněván tím, že nedokáže otřást zkostnatělou představou starého velitele, řekl: „Ildiranské Impérium nezůstane neporazitelné, pokud se nenaučí přizpůsobivosti. Nepřátelé existují, třebaže jsme k nim doposud byli slepí.“ Pohlédl na konzervativního tala a pocítil záchvěv lítosti. Aro’nhovi se nikdy ani nesnilo o tom, že jednou bude vyzván k tomu, aby udělal něco nezvyklého. Celý život dodržoval pravidla. Jakmile byl připraven o záchrannou síť zvyklostí a tradic, nevěděl co dělat.

„Tale Lorie’nhu,“ obrátil se Kori’nh na druhého velitele. „Vysvětli mi, co tě přimělo použít tak neobvyklou taktiku.“

„Stanovil jsi červenému týmu jasný cíl, adare,“ odpověděl velitel kohorty. „Proto jsme hledali způsob, jak jej co nejefektivněji dosáhnout. Protože toto nebyla veřejná přehlídka a žádní jiní Ildirané náš postup nesledovali, rozhodl jsem, že přednější je obsadit asteroid, ne předvést pěknou podívanou…“

Aro’nh se zaškaredil. „Modrý tým se nesnažil o žádnou podívanou.“

„Mám ti přehrát obrazový záznam, Aro’nhu?“ vyštěkl Kori’nh. „Jaký jiný smysl mohlo mít uspořádání do kulovité formace, kroužící hlídkové lodi a otevření vnějšího pláště – pokud ne právě tento? Jakému smyslu to mělo sloužit, jestliže tu nejsou žádní diváci? A navíc, tale, jsi špatně zvolil také mezi standardními bojovými formacemi. Situace vyžadovala především rychlost.“

„Adare, možná bych ti měl ukázat vojenskou směrnici…“

„Dost!“ řekl Kori’nh znechuceně. „Tale Lorie’nhu, to ty jsi vymyslel taktiku svého týmu? Pokud ano, máš mou pochvalu.“

Tal, třebaže se cítil zahanbený, byl příliš čestný, aby přijal ocenění za to, co neudělal. „Ne tak docela, adare! Poznal jsem moudrost tohoto plánu hned, jakmile jsem ho uslyšel. Je to však nápad qula Zan'nha, syna Prvního následníka. To Zan'nh navrhl, abychom rozdělili kohortu na manipuly s rozdílným posláním."

Adar Kori'nh spokojeně pokýval hlavou. Povšiml si Zan'nhovy nápaditosti a schopnosti rychlého rozhodování už když byl mladík pouhým velitelem septemu. Nijak ho proto nepřekvapilo, když zjistil, že za vítězstvím červeného týmu stojí právě nejstarší syn Prvního následníka.

„Pošli ho sem!" nařídil Kori'nh. „Hned."

Zpráva byla vyslána do vnějších předpokojů, kde čekali velitelé manipulů. O chvíli později vstoupil do místnosti mladý Zan'nh a pozdravil adara i oba taly. „Volal jsi mě, adare?"

„Qule Zan'nhu!" Kori'nh k mladému muži přistoupil a ve formálním gestu přijetí sepjal ruce před hrudí. „Jako nejvyšší velitel Sluneční flotily mám právo povýšit tě za příkladný výkon služby a tvůrčí přístup, díky němuž dosáhla tvá kohorta při dnešním cvičení vítězství."

Všichni tři důstojníci užasle naslouchali jeho slovům. Zan'nh byl nedávno povýšen do hodnosti qula, přičemž tradiční protokol rychlost kariérního postupu jasně stanovoval. „Za situace, kdy ve Spirálním rameni vzrůstá napětí, potřebuje Sluneční flotila inteligentní a nápadité důstojníky jako jsi ty. Proto tě jmenuji talem."

Aro'nh se už nedokázal udržet. „Tohle je nanejvýš neobvyklé, adare! Jsou zaběhané postupy…"

Kori'nh starého muže ignoroval a pokračoval dál: „Zan'nhu, nahradíš tala Aro'nha, který je tímto degradován do hodnosti qula. Podle mého mínění by jeho nepatřičná velitelská rozhodnutí ohrozila ve skutečné bitvě celou kohortu."

Starý tal zalapal po dechu a zatvářil se otřeseně, jako by se právě zhroutily základy, na nichž stál celý jeho život. „Rád bych… požádal o odchod na odpočinek, pane. Mé postavení je…"

„Zamítá se. V době, kdy hrozí válečná krize, neztratím jednoho ze svých nejzkušenějších velitelů. Hodnost qula však lépe odpovídá tvým schopnostem. Rozkazy jsi vždycky plnil dobře.“

Aro’nh se sotva držel na nohou. Chvíli se dokonce zdálo, že mu ve zhroucení brání pouze jeho tuhá uniforma. „Adare, vznesu formální stížnost.“

„Bude zamítnuta. Mám požehnání Mága-imperátora, který mě pověřil přeměnou Sluneční flotily v mnohem efektivnější vojenský nástroj, než jakým je nyní.“

Poníženému důstojníkovi planuly oči, ale Kori’nh neměl v úmyslu ustoupit. „Během své kariéry jsi sloužil dobře, Aro’nhu, ale přestal ses učit. Zapomněl jsi na přizpůsobivost, což by mohlo mít v případě válečného konfliktu s vnějším nepřítelem závažné následky pro celé Impérium. Mág-imperátor mi nařídil, abych zvýšil naši připravenost.“

Syn Prvního následníka stál v pozoru, ohromen chodem událostí. Adara Kori’nha potěšilo, když viděl, že se mladík nijak nenaparuje; dokonce se zdálo, že ho toto nečekané povýšení uvrhlo spíše do rozpaků. „Tale Zan’nhu, teď jsi velitelem celé kohorty. Povedeš celou modrou skupinu čítající tři sta čtyřicet tři lodi. Blahopřeji, mladý muži.“

Aro’nh vypadal jako zlomený muž, jako kdyby za několik posledních chvil zestárl o celé století. Tal Lorie’nh se tvářil překvapeně a zděšeně – podle všeho se bál dalšího cvičení. Dnes měl nápaditého důstojníka ve svých řadách, příště se s ním bude muset utkat.

„Shromážděte všechny lodě,“ řekl Kori’nh unaveně. „Chci oznámit povýšení tala Zan’nha a co nejdříve uspořádat slavnost pro vítěze. Možná by těžaři na Qronze 3 rádi viděli leteckou přehlídku.“

88 GENERÁL KURT LANYAN

První nová bitevní loď vylepšené obří třídy, obklopená v loděnici věncem kontrolních světel a senzorů, se třpytivě leskla. Obrovská

loď se vznášela v konstrukčním doku a čekala na to, až bude slavnostně uvedena do provozu. Konstruktéři a inženýři stavby byli na své dílo pyšní. Zanedlouho mělo být dokončeno dvanáct dalších obrovských plavidel, podpůrných pilířů posílené flotily připravené k válce s nepřítelem.

Generál Lanyan a styčný důstojník Čtverce 1 admirál Stromo, který měl nové lodi při jejím prvním nasazení velet, se ke slavnostní ceremonii dostavili v doprovodu čestné stráže dvaceti štítonošů a několika pečlivě vybraných zástupců médií. Generál Lanyan zastával názor, že celé toto divadlo jen překáží efektivnímu řízení vojenských operací, prezident Wenceslas s ním však nesouhlasil.

„Takové věci zaberou jen málo času, ale povzbudí zápal veřejnosti a podpoří meziplanetární spolupráci," prohlásil. „Berte to jako investici, jež v dlouhodobém hledisku příznivě ovlivní možnosti armády. Pokud přimějete veřejnost, aby vás teď obdivovala a milovala, nebudete mít později problémy s obhájením svých kroků – ať už budou jakékoliv."

Proto se měl ke konstrukčním dokům dostavit dokonce sám král Frederick, aby spustil a slavnostně pokřtil první obří bitevník – Goliáše. Třebaže toto jméno evokovalo odhodlání a sílu, generál Lanyan si nebyl zcela jistý, zda je to šťastná volba. Koneckonců biblický obr byl poražen mnohem menším a podceňovaným Davidem.

Loď krále Fredericka, doprovázeného houfem pochlebovačů, rádců, dvorských politiků a královskou gardou oblečenou do honosných uniforem, přirazila ke Goliášovi.

„Nádherné," řekl. Klouzal kovovými chodbami směrem k můstku a šat za ním vlál. Lanyan se postaral o to, aby posádka dvakrát vyleštila všechny podlahy, a ujistil se, že na silných sklech oken nezůstalo jediné smítko. Za situace, kdy síly mužstva mohly být mnohem lépe využity pilováním pěchotního drilu či nácvikem střelby z upravených jazerů a elektromagnetických děl, to byla zbytečná ztráta času.

Král Frederick uznale pokýval hlavou. „Opravdu, generále Lanyane, tohle je obdivuhodná loď.“

Krále doprovázely mediální týmy, jež zprostředkovávaly pohled na impozantního Goliáše svým divákům.

Flotila se ve své rozšířené podobě zformovala během několika posledních měsíců. Bylo do ní začleněno dvanáct nových obřích bitevníků, přičemž ke každému z nich náleželo devadesát středních křižníků třídy Manta, 234 nových zbraňových plošin třídy Hromoklín a doslova tisíce rychlých útočných štítonošů. Všechny byly postaveny ve vesmírných loděnicích a přiděleny k novým jednotkám ve všech deseti taktických čtvercích. Byly připravené k plnému nasazení, sotva se smrtící útočníci znovu objeví. O tom, že zákeřný nepřítel opět udeří, nikdo nepochyboval.

Kromě stavby nových lodí Lanyan dohlížel na přestavbu a začlenění tisíců plavidel původně náležejících soukromým majitelům, zkonfiskovaných a následně upravených pro službu v Obranných silách Země jako kurýrní, zásobovací a výzvědné lodi. Jako hlavní velitel omlazené armády dělal Lanyan svoji práci a dělal ji dobře.

Admirál Stromo se na můstku Goliáše sklonil nad řídicí konzolou a aktivoval baterie jazerů. Potom modulovaným, dobře školeným hlasem popsal zaujatému králi jednotlivé zbraně.

„Naše flotila je mnohem dokonalejší než stroje staré konstrukce užívané ildiranskou Sluneční flotilou. Tato nová plavidla OSZ jsou nejvýkonnějším válečným loďstvem, jaké kdy bylo zbudováno.“

„O tom nepochybuji, admirále,“ řekl král Frederick. „Ačkoliv jsme válečný stav nevyprovokovali, je naším zájmem, aby konflikt skončil tak rychle a čistě, jak to jen bude možné. Třeba je teď přinutíme vyjednávat.“

„To je přání nás všech,“ řekl generál Lanyan s upjatým úsměvem. Bohužel nikdo nemá ani tušení, co bychom teď měli podniknout, pomyslel si. OSZ nedokázaly nepřítele, skrývajícího se v hlubinách obřích planet, ani najít. Vysoké vrstvy mračen křižovalo mnoho těžerů, kdo ale kdy prozkoumal nehostinné

hlubiny plynných obrů? Boj s neobvyklým nepřítelem, úder vedený proti kulovitým lodím nebo jejich pronásledování do atmosféry plynných planet, kde panoval vysoký tlak, to vše se zcela lišilo od jakéhokoliv způsobu vedení války, který kdy Lanyan při svých simulacích nacvičoval. Jeho původní plán mohl být účinný při konfliktu s ildiranským Impériem nebo vzbouřenou hanzovní kolonií. Neznámý agresor z hlubin však představoval zcela jiný problém. Tohle nikdy nebude válka založená na operacích pěchoty a dalších pozemních jednotek. Vítězství nebude možné dosáhnout obsazením určitého území a pravděpodobně ani vyjednáváním. Jestliže nepřítel skutečně přebýval v hlubinách plynných planet, kde se vodík vlivem vysokého tlaku měnil v kov, jaké společné potřeby či územní nároky mohly obě strany konfliktu mít? O co těm útočníkům šlo? Lanyan cítil v kostech, že tohle bude válka neporazitelných hvězdných lodí, těžkých zbraní – možná dokonce dojde na ničivé bomby. Jednotliví vojáci nebudou podstatní, pěchota a ruční zbraně budou zcela zbytečné. Místo nich teď potřebovaly OSZ dobře vycvičené navigátory, piloty a obsluhy zbraňových systémů těžkých bitevníků.

Na můstku Goliáše oznámil král Frederick konec prohlídky. Basil Wenceslas mu zřejmě nařídil, aby svou návštěvu neprotahoval déle než hodinu. Posádka bitevní lodi musela plnit jiné úkoly. „Pánové," řekl Frederick. „Jsem nanejvýš potěšen a překvapen. Shledávám Goliáše zcela způsobilým k zařazení do služby. Tato loď obří třídy se stane vlajkovou lodí našich nových, silnějších Obranných sil Země." Jakmile se usmál, do jeho vrásčitých tváří jako by se vrátila trocha mladistvého jasu. „Doufám, že mě jednou poctíte okružním letem kolem sluneční soustavy."

„Bude nám potěšením, pane," odpověděl Lanyan, pak si však vzpomněl na Basilovo doporučení ohledně vztahů s veřejností. „Rád bych využil této příležitosti, abych vyjádřil svou vděčnost každému občanu Zemské hanzovní ligy. Jejich podpora, obětavost a neochvějná důvěra jsou nezbytným předpokladem k dosažení

úplného a naprostého vítězství. My lidé jsme silná rasa. Pohrdáme nepřízní osudu a nakonec vždy dosáhneme triumfu.“

Král Frederick zazářil. „Výborně řečeno, generále! Vydám královský rozkaz, aby nová rozšířená flotila lodí vyrazila za svým posláním co nejdříve. Jakmile porazíme ty zbabělé tvory, kteří útočí bez varování, můžeme se vrátit ke svému poklidnému a šťastnému životu v hanzovních koloniích.“

Králova suita tleskala, zatímco zástupci médií hltali každý detail, aby ho mohli předat svým divákům. Srdce generála Lanyana přetékalo nadšením a sebedůvěrou, nezapomínal však na to, že realita může mít jen málo společného s řečí, kterou právě pronesl. Pohlédl na druhou stranu můstku Goliáše a jeho pohled se setkal s očima admirála Stroma. Rozuměli si – znali i druhou stránku věci.

Nová flotila byla mnohem výkonnější než jakýkoliv sbor, jemuž kdy Lanyan velel. Měli víc lodí, ničivější zbraně. Ve skutečnosti však věděli jen málo o schopnostech či motivaci nepřítele. Lanyan měl pocit, že všechen ten jásot a oslavy nejsou ničím víc než pískáním v temném lese.

89 JESS TAMBLYN

Jessovo srdce se stále svíralo chladným hněvem, avšak nyní, kdy se rozhodl, pocítil až závratnou úlevu. Ještě nikdy ve svém životě neviděl svou Hvězdu tak jasně; teď přesně věděl, kterým směrem se dát. Jess neměl v úmyslu informovat o svém záměru tulácký sněm ani Mluvčí Jhy Okiahovou, dokonce ani Cescu Peroniovou. Při setkání na Randezvous na vlastní oči viděl hašteřivost, nerozhodnost a strach klanových vůdců. Jen by zbytečně kalili vodu. Ne, toto bude jeho osobní odplata a uskuteční ji bez ohledu na následky. Jeho strýci na Plumasu souhlasili – drsný Caleb Tamblyn se dokonce chtěl na celé záležitosti podílet. Jess mu však dal jasně najevo, že rozhodování musí zůstat cele v jeho rukou. Šlo o jeho klan, byla to jeho zodpovědnost, jeho pomsta. A na něj také padne vina za případné následky.

Doprovázen skupinou oddaných dělníků z plumaských vodních dolů vzal Jess několik obslužných lodí naložených nástroji a vším potřebným. Tito dobrovolníci znali Rosse, pracovali pro Brama Tamblyna a byli odhodláni vyplnit všechny Jessovy příkazy. Jakmile jim Caleb Tamblyn řekl, co má Jess v úmyslu, nic na světě jim nemohlo zabránit, aby mu pomohli.

Teď se skupina nestejnorodých lodí shromáždila na okraji golgenského systému, za ledovým závojem Kuiperova pásu komet vysoko nad rovinou soustavy. Z tohoto místa mohli sledovat zářivý terčík plynné planety. Tam někde, hluboko v citrónově béžových oblacích, číhali vražední vetřelci.

Jess měl pocit, jako by vnímal přítomnost svého bratra a s ním i duše všech, kteří zahynuli na palubě Blue Sky. Udělal snad těžer něco, čím obyvatele golgenských hlubin podráždil? Považoval snad nepřítel Tuláky za bezvýznamný hmyz, jenž je možné zamáčknout a smést stranou? Tuláci dosud věděli o pěti útocích na těžery, při nichž jejich posádky přišly o život. Došlo k nim na vzdálených a navzájem nijak nesouvisejících planetách. Útoky byly bezdůvodné a nemilosrdné… a dosud zůstaly nepotrestány. Mnoho znepokojených tuláckých klanů už stáhlo své nezávislé těžery z atmosfér plynných obrů a zakotvilo je na orbitálních drahách. Produkce ekti klesla na pouhý zlomek objemu, jenž byl dosahován před útokem na Blue Sky. Zemská hanzovní liga dosud nepocítila následky, Jess však nepochyboval, že si prezident Wenceslas a král Frederick velmi dobře uvědomují hrozící nedostatek paliva. Tato krize musela být vyřešena co nejdříve.

Jess ve své malé lodi otevřel komunikační kanál a navázal spojení s dobrovolníky v jejich plavidlech. „Můj bratr zemřel tam na Golgenu, stejně jako příslušníci vašich klanů. U Hvězdy, teď je na nás, abychom s tím něco udělali.“ Jess si svou řeč nepřipravoval. Zhluboka se nadechl. „Tuláci nemilují násilí. Nevydržujeme armádu, nevlastníme zbraně hromadného ničení. Není však moudré si s námi zahrávat. Postavíme se nepříteli na odpor a pomstíme naše

padlé příbuzné. Nikdo z nás nemůže před tímto úkolem couvnout. Já to rozhodně nemám v úmyslu.“

Prostřednictvím interkomu k němu dolehly mručivé přísahy a tlumené výkřiky vášnivého odhodlání, jež měly zamaskovat plíživý strach.

„Naštěstí nám vesmír nabízí zbraní dostatek,“ řekl Jess. „A my je použijeme.“

Planetární systém obklopoval prstenec kometárních úlomků, obrovských ledových koulí, jež hodlal proměnit v bomby. Na Plumasu důkladně prozkoumal mapy Kuiperova pásu, provedl projekci milionů kometárních drah a jejich případných odchylek. Našel víc než tisíc kandidátů – každý z nich mohl Golgenu zasadit citelnou ránu.

Jess měl výtečný cit pro mechaniku nebeských těles a orbitální manévry. Vždy byl výborným hráčem tuláckého naviga, uměl z pohledu na hvězdnou konstelaci z různých úhlů zpětně určit místo pozorovatele na reálné mapě Spirálního ramene. Když byl mladší, rád se díval na mapy, často společně s Tasiou. Snili o místech, která nikdy nenavštívili, o exotických planetách nebo galaktických jevech, jež na malých obrázcích na displeji nemohly vyniknout.

Dnes však Jess se zaťatými zuby studoval mapy znázorňující pohyb těles golgenského systému ze zcela jiných důvodů. Jediný oběh po protáhlých drahách stanovených neúprosnými zákony nebeské mechaniky trval často celá staletí, Jess proto vyloučil většinu možností a dál zkoumal pouze ty komety, jež mohly být navedeny na příkrou hyperbolickou dráhu a proměněny v obří dělové koule, které by při dopadu uvolnily kinetickou energii rovnající se výbuchu tisíců atomových hlavic. Jako nejvhodnější se v tomto směru ukázalo osmnáct komet.

Jeho plumaské komando – obyčejní dělníci z vodních dolů, obsluha čerpadel a technici pro práci s ledem – bylo vybaveno automatickými reakčními tryskami, jež budou ukusovat hmotu kometárního jádra a vyvrhovat ji do prostoru v pečlivě stanoveném

vektoru. Po mnoha týdnech vychýlí tyto impulzy kometu z její dráhy a vyšlou ji na kolizní kurz.

„Všichni znáte své cíle. Vmeťme tedy tyto ledové bomby Golgenu přímo do tváře.“ Jessův hlas se ztišil do chraplavého šepotu. „Naši nepřátelé si neuvědomili, do jakých potíží se dostanou.“

V interkomu dozněla poslední vlna souhlasných projevů. Potom tulácké lodě opustily Jesse a rozprchly se, aby dohonily přidělené kusy ledu. Jeho dělníci dobře chápali, že je zapotřebí pracovat s maximální přesností – měli ostatně školu náročného Brama Tamblyna. Navíc každý Tulák, který se snažil práci ošidit nebo ji udělal nepořádně, brzy zemřel; obvykle s rukama potřísněnýma krví mnoha nevinných.

Jess dvakrát překontroloval svůj náklad a pak vyrazil ke zvolenému cíli – velké kometě, která už směřovala do systému. Z okraje Kuiperova pásu vylétl nedaleko ekliptiky. Jess usazený v pilotní kabině byl oblečen do teplého pracovního oděvu – pohodlných navrstvených overalů s tucty kapes, svorek a pásů s nástroji. Přes ně si přehodil pláštík, starý rodinný poklad, jenž vyrobila ještě jeho matka předtím, než našla smrt v ledové trhlině. Byly na něm vyšité stylizované vzory a jména Ross, Jess a Tasia na pozadí Tuláckého řetězu. Sevřelo se mu srdce, když si uvědomil, jak se jeho dříve pevný klan rozpadl a rodina se zmenšila. To se však změní.

Jednotlivé posádky přistály u svých kometárních jader, zajistily lodě kotvícími vzpěrami a vystoupily na povrch, kde začaly instalovat zařízení. Během celého dne podával plumaský tým Jessovi zprávy o svém postupu. Záludně jemnými pulzy nasměrovali na plynného obra déšť komet jako ničivé projektily. Teď už zbývalo jen nechat působit čas a zákon gravitace. Bombardování bude trvat celá léta, jeden dopad za druhým. „To by jim mělo trochu hnout žlučí,“ ozval se z interkomu Calebův hlas. Jess se však soustředil na okamžitý úder, který by mohl sledovat, dokud v jeho nitru stále planul hněv. Za Rosse…

Navedl svou loď ke kometě s dlouhou periodou letící ke slunci po své obvyklé protáhlé dráze. Ledová hora kdysi minula Golgen dostatečně těsně, aby se její dráha zakřivila dovnitř, ovlivněná gravitací mohutné planety. Záření centrální hvězdy způsobilo, že jádro halila lehká mlha, jež unikala do prostoru jako rozježená hříva – zárodek budoucího kometárního ohonu.

Jess zkoumal topografii povrchu komety ve snaze porozumět její struktuře. Jakmile použil skenery, aby odhalil vnitřní nehomogenity, pozměnil své výpočty. Pokud všechno půjde jak má, tato kometa dorazí ke svému cíli během měsíce. Jess si vybral příhodné místo a ukotvil svou loď do ledové plochy. Jehlovité krystaly vznikající v prostředí vzduchoprázdna zapraskaly pod tíhou trupu. Palivové nádrže i nákladní prostor byly plné ekti; palivo muselo vystačit na vyvinutí dlouhodobého a dostatečně silného tahu. Jess s pochmurným odhodláním postupně zvyšoval výkon motorů, až se celá loď chvěla. Připoutaná tulácká loď s pohonem pracujícím po dobu dvou týdnů naplno kometu spolehlivě nasměruje k drtivému úderu. Během dne by ho měla vyzvednout některá z posádek plumaských lodí. Jess měl spoustu času na přemýšlení. Výčitky svědomí ani nerozhodnost ho netrápily. Nemohl couvnout. Udělal, co udělat musel. Nezajímalo ho, co řekne Houser nebo osíci. Jeho provokativní čin bezpochyby rozzuří i některé Tuláky, většina ho však bude oslavovat. Neměl tušení, zda Cesca pocítí zklamání nebo mu nadšeně zatleská, tak či onak musel stát na svém, znal své povinnosti. Za dané situace nebyla diplomacie stejně k ničemu – nepřítel se o žádnou komunikaci ani nepokusil.

Vyhlédl z okna pilotní kabiny a spatřil pod sebou obří planetu. Jeho zářivý terč teď byl mnohem blíž. Než se oblékl, aby mohl vyjít ven vstříc lodi, jež ho měla odvézt, sundal si pláštík se svým, Rossovým a Tasiiným jménem a něžně jej položil na kapitánské křeslo. Pak přistoupil ke skříňce se skafandrem a začal se připravovat. Ani jednou se neohlédl. Nepřemýšlel o tom, co dělá.

Svou vlastní loď s žhnoucími motory, jež neúprosnou silou tlačily kometu z její obvyklé dráhy, zanechal ukotvenou na místě a

sám přistoupil ke Calebovi, jenž ho přišel vyzvednout. Na cestě ze systému se připojili k ostatním tuláckým lodím.

Jess ještě jednou zkontroloval osmnáct ledových hor, které už započaly svůj sestup. Jakmile se ujistil, že všechny kometární pumy putují po určených drahách, klesl do polstrovaného křesla a vydal svému týmu pokyn k odletu.

Kostky byly vrženy.

90 BRANSON ROBERTS

Tohle byl úkol, jemuž by se nejraději vyhnul. Bransonu Robertsovi se nijak nelíbilo, že míří se svou lodí do opuštěného, bohem zapomenutého systému, zvlášť když cílem jeho mise bylo místo, kde se měl skrývat záludný nepřítel. Měl však své rozkazy. A co hůře, neměl jinou volbu. Generál Lanyan se o to postaral.

Aspoň že mu OSZ nechaly jeho loď Slepou víru. Bylo příjemné opět sedět ve známé pilotní kabině, připadal si tam jako doma, všechno vypadalo jako dřív – pokud si nevšímal všech těch úprav v systémech, posílených motorů a těžkého pancéřování, jimiž OSZ „vylepšily“ jeho loď. Připadalo mu to jako zmrzačení a urážka. Ale i přesto, jakmile vlétl do systému Dasry, aby tu pátral po cizích agresorech, byl rád, že může Slepou víru řídit sám. On a jeho loď už prošli ledasčím.

Před měsícem se z mlžných přikrývek Dasry vynořily nepřátelské lodě a zničily tulácké těžní zařízení, už páté v pořadí. Útok na Dasře se odehrál stejně jako všechny předchozí: obrovské opalizující koule zaútočily bez varování a bez milosti, bez ohledu na kapitulaci posádky. Rozmetaly těžer navzdory vysílaným prosbám a nenechaly za sebou jedinou živou duši, dokonce ani trosky. Obyvatelé hlubin plynných planet tak dali najevo svou přítomnost v tomto systému a Branson Roberts dostal za úkol je najít. Kolik dalších plynných planet nepřítel obýval? Měla být všechna tato tělesa považována za nebezpečnou zónu?

Vzpomněl si na Rlindu Kettovou, kyprou a hovornou. Vždy ho označovala za svého oblíbeného exmanžela on ji na oplátku za svou

oblíbenou exmanželku, třebaže byl ženatý jenom jednou. Roberts byl průměrným manželem, zato však výborným pilotem, proto ho Rlinda nechala pilotovat jednu z lodí své malé obchodní flotily. Se Slepou vírou se mu dařilo, vydělal si dost, aby byl spokojen a mohl předstírat, že žije světáckým životem, takže ho Rlinda nemusela litovat pro jeho osamělost.

Od doby, kdy začalo docházet k útokům, úspěšné časy malé společnosti skončily. Sorengaardovi piráti připravili Rlindu o Velkou naději, a teď další tři lodě zkonfiskovaly Obranné síly Země. Aby si udržel pilotní licenci a mohl létat, byl Branson Roberts nucen dělat poskoka generálu Lanyanovi.

Generál si ho osobně pozval na marsovskou základnu OSZ. Ve své soukromé kanceláři se stropními okny hledícími do olivově zeleného nebe mu za zavřenými dveřmi přednesl svou nabídku. Když Roberts vstoupil do místnosti, Lanyan se ani nenamáhal vstát. Zůstal sedět za svým stolem zaházeným kupami hlášení a četnými monitory zobrazujícími rozmístění sil a bojová cvičení. Už po několika slovech si Roberts uvědomil, že Lanyan důkladně prostudoval jeho spis, je obeznámen s jeho pilotní kariérou a všemi záznamy. O Robertu Bransonovi toho věděl víc, než by si pilot přál. Generál se mu chystal přednést nabídku, jaká se neodmítá. O tom nemohlo být pochyb.

„Podle vašich materiálů jste zatraceně dobrý pilot, kapitáne Robertsi. Všiml jsem si, jak dobře jste si vedl, když vás mí lidé použili jako návnadu pro dopadení zločince Randa Sorengaarda. Kromě toho jste realizoval lety po nebezpečných trasách, dodávky na černý trh, a nebál se riskantní navigace.“

Roberts cítil, jak mu po zádech stéká pramínek studeného potu. „Generále Lanyane, ujišťuji vás, že jsem nikdy nebyl odsouzen, dokonce ani obviněn z nelegální činnosti. Můžete si zkontrolovat můj trestní rejstřík…“

Lanyan ho gestem vybídl, aby se posadil. „Nechme toho, kapitáne! Nejspíš jde o omyl a na takové věci teď nemáme čas.“

Roberts se rychle posadil, složil ruce do klína a mlčky čekal. „Kapitáne, dovolte mi, abych se vyjádřil jasně. Mám zájem využít vašich služeb. Je pro mě mnohem výhodnější najmout někoho s vašimi schopnostmi, než pátrat mezi těmi nadšenými tupci, abych našel kadeta, který bude mít alespoň zlomek vašich zkušeností. Je pravda, že vás nový příkaz krále Fredericka donutil odevzdat loď armádě a vy jste v současné době bez zdroje příjmů?“

Odpověď na tuto otázku generál velmi dobře znal a oba muži to věděli. „Já… chápu potřeby Hanzy. Jak král řekl, všichni musíme přinášet oběti.“ Roberts se unaveně usmál a pokrčil rameny. „Hanza mi poskytla dostatečnou kompenzaci, abych z ní mohl měsíc nebo dva žít.“

Lanyan ho pozoroval chladnýma bystrýma očima a nakonec se jeho tvář roztáhla v chápavém úsměvu. „Vsadil bych se, že se nudíte.“

Třebaže byla Slepá víra navržena jako obchodní a nákladní loď, měla štíhlé tvary a rychlé motory. OSZ ji pak vylepšily tak, aby se zvýšily její manévrovací schopnosti a dolet. Roberts se nedomníval, že by tyto úpravy loď uchránily před přímým útokem nepřátelských mimozemšťanů, přece jen se však cítil bezpečněji.

Zatím se úspěšně zhostil výprav k Welyru a Orphanu, planetám, jež byly podle všeho osídleny bytostmi obývajícími jejich hlubiny. Vždy vletěl do systému jako útočný bombardér a vysypal do pošmourných oblaků náklad automatických sond a bójí. Zařízení zmizela z dohledu a začala předávat získané údaje zpět na Slepou víru. Bóje pak vysílaly výzvu k ukončení bezdůvodného násilí nebo naléhavou žádost o vyjednávání. Zprávy byly vždy ignorovány a sondy zničeny.

Nyní, aniž by sebeméně zpomalil, zamířil Roberts se Slepou vírou k severnímu pólu Dasry. Zelený plynný obr byl obklopen vrstvami zrádných tenkých prstenců připomínajících hromádku starých gramofonových desek obepínajících rovník. Roberts tu musel jednat rychle, proto se nesnažil proplést prstenci tvořenými prachem, úlomky a ledovou tříští. Místo toho sestoupil až na hranici

atmosféry a ze severu na jih proklouzl skulinou mezi planetou a prstenci. Podle rozkazů generála Lanyana měl zůstat na místě tak dlouho, aby shromáždil údaje vysílané sondami. Rozhodně však neměl otálet příliš, aby se nedostal do potíží.

Přelétl nad bouřkovými cyklonami, otevřel nákladní prostor a vysypal z něj vysílací bóje, senzory a jednu po druhé také automatické sondy. Jak bóje padaly, začaly na všech frekvenčních pásmech kvílet svá oznámení. Sondy sklouzly do stanovených vrstev atmosféry a při sestupu předávaly zjištěné údaje zpět na loď. Roberts všechny signály shromažďoval a zaznamenával data do lodních systémů. Celý informační balík pak dopraví na základnu OSZ a osobně předá generálu Lanyanovi a jeho analytikům. Možná dokonce požádá o povýšení.

Pozorně naslouchal a křižoval tichými oblaky, přelétl rovník Dasry a zamířil na jižní polokouli. Stejně jako dřív se sondy odmlčely, sotva dosáhly určité úrovně. Nejdříve začaly vysílat šum a pak ztichly úplně. Každé zařízení však bylo zničeno mnohem dřív, než mohly jeho houževnaté komponenty podlehnout vlivu prostředí. Zjevně za tím stály cizí bytosti skrývající se v hlubinách.

Ve Spirálním rameni se obří plynné planety nacházely ve velkém počtu; na jejich zkoumání se podílelo mnoho pilotů jako Roberts. Pokud se dalo zničení sond považovat za přesný ukazatel, byli mimozemšťané obývající plynné planety neuvěřitelně rozšíření. OSZ a celá lidská populace si začaly uvědomovat, jak početné jsou řady nepřátel a jak rozlehlé je jejich impérium, o jehož existenci neměl nikdo ani tušení. Vypadalo to, že jsou všude.

Jakmile poslední sonda zmlkla, Branson Roberts se připravil na důstojný ale rychlý ústup, stejně jako u dvou posledních výprav. Tentokrát se však hluboko v hráškově zelené polévce oblaků objevily záblesky. Záře jako by sledovala trasu letu Slepé víry.

Roberts sledoval stále se zjasňující světla v oblacích a měl pocit, jako by se mu v žaludku převaloval kus ledu. Vypadalo to jako shluk bouřkových mraků cílevědomě stoupající vzhůru atmosférou.

Blesky doprovázelo hřmění, vzdušný vír se otáčel, jako by se každou chvíli chystal vyvrhnout obrovské těleso.

Když se záblesky v oblačné vrstvě stávaly stále zářivější a hrozivější, Roberts se sklonil k řídicím panelům lodi, vyřadil bezpečnostní pojistku a zapojil všechna vylepšení, která OSZ do lodi vestavěla. „Je nejvyšší čas zmizet!“ Aktivoval turbozážeh hvězdného pohonu a nejvyšší rychlostí vystřelil od prstenců Dasry.

91 ADAR KORI’NH

Za situace, kdy napětí mezi lidmi rostlo a tajemní útočníci pokračovali ve svých výpadech, vyslal adar Kori’nh jeden manipul, právě ten, jenž podléhal velení nedávno degradovaného qula Aro’nha, ke Qronze 3. Sám Mág-imperátor mu výslovně nařídil, aby starému ildiranskému těžeru poskytl ochranu, proto se adar kvůli lepšímu dojmu rozhodl zúčastnit výpravy osobně. Přítomnost bojových plavidel měla ukonejšit neodůvodněné obavy těžařů. Zbytek lodí se pod vedením tala Zan’nha a tala Lorie’nha vrátil zpět do domovského přístavu, kde flotila zůstala v pohotovosti.

Qronha 3 bylo označení plynné planety nacházející se nejblíž Ildiře, velkého tělesa zářícího tak, že je bylo možné pozorovat dalekohledy dokonce i za věčného dne panujícího na Mijistře. Před dávnými dobami tu Ildirané zbudovali své první zařízení na těžbu ekti. Sběrné trychtýře a reaktory pracovaly bez ustání už desítky století, třebaže v poslední době dokázaly vyprodukovat pouze nepatrné množství potřebné suroviny.

Většinu průmyslu na výrobu ekti převzali lidé, Tuláci, kteří prodávali palivo jak ildiranskému Impériu, tak Zemské hanzovní lize. Přesto Mág-imperátor Cyroc’h i jeho předchůdce ponechali zařízení na Qronze 3 v rukou Ildiranů jako symbol toho, že dovedou vyprodukovat své vlastní ekti, pokud budou chtít. Teď se Mág-imperátor obával, aby starý rozvrzaný těžer na Qronze 3 nebyl ohrožen. Tohle měla být formální výprava, předvedení nádhery a moci Sluneční flotily. Nebylo zapotřebí žádných novátorských postupů, všechno probíhalo přesně podle předpisů – zkrátka jednalo

se o přesně ten typ úkolu, jaký dokázal qul Aro'nh splnit s naprostou dokonalostí. Starý důstojník možná pochopí, že navzdory své potupě může být stále cennou součástí Sluneční flotily.

Protože vyplašení Tuláci výrazně omezili produkci i export ekti, Mág-imperátor nařídil, aby těžer na Qronze 3 začal opět pracovat na plný výkon. Impérium potřebovalo stálý příliv paliva. Teprve teď si Ildirané začali uvědomovat slabý článek své ekonomiky – v produkci nezbytné suroviny se příliš spoléhali na Tuláky.

Před dávnými dobami, poté, kdy Ildirané umožnili nezávislým lidským klanům, aby převzaly stará zařízení na výrobu ekti, si Tuláci vzali dlouhodobé půjčky, aby mohli vybudovat další těžery. Nedávno, jakmile vycítil blížící se ekonomické změny, varoval znepokojený Mág-imperátor Tuláky, aby nezapomínali na své závazky. Kočovní lidé však kupodivu dál zasílali dohodnuté splátky – zřejmě sáhli k dosud skrytým finančním zdrojům. Nikdo neměl tušení, odkud majetek Tuláků pochází, ani jak dlouho ještě budou pravidelně splácet. V této chvíli byly dodávky ekti pro Impérium zkráceny o třicet procent a dokonce ani Mág-imperátor s tím nemohl nic dělat. Prostřednictvím thismatu cítil adar Kori'nh vládcovy obavy. Staromódní těžer na Qronze 3 nemohl v žádném případě nahradit výpadek, dělníci však napřou všechny své síly, třebaže efekt bude pouze symbolický.

Standardní klínová formace, devětačtyřicet bitevníků a doprovodných plavidel vedených qulem Aro'nhem, se vydalo na obhlídku systému Qronhy 3. Pohled na slávu a moc Sluneční flotily měl ohromit jak ildiranské dělníky, tak případné nepřátele. Z vysoké orbity nad plynným obrem vyslal manipul škunery a šípy, aby hlídaly nebe před vetřelci. Adar Kori'nh sestoupil s eskortou až ke vznášejícímu se těžnímu městu. Jako nejvyšší velitel měl povinnost být všem na očích, stát hrdě na stráži, aby svou přítomností uklidnil těžaře.

Kolonie na Qronze 3 založená před dávnými časy měla své pevné místo v ildiranských dějinách; Sága sedmi sluncí se o ní zmiňovala na více než tisíci místech. Bylo to obrovské zařízení

plující nad hustými výpary a hradbami mraků. Mohutné struktury, destilátory a reakční komory z něj trčely na všechny strany. Systémy už byly zastaralé a neefektivní, těžba alotropu vodíku však stále pokračovala. Populace města byla dostatečně početná, aby vytvořila plnohodnotnou štěpovou kolonii. Ildirané, třebaže žili v odloučení od své planety, se tu cítili dobře díky vysoké hustotě osídlení a vzhledem k blízkosti Ildiry. Těžaři z Qronhy 3 mohli odjet domů, jakmile je vystřídala další směna.

Když však Kori'nh spatřil rozlehlost zařízení na Qronze 3 a velký počet dělníků nezbytných k tomu, aby si populace uchovala hustotu potřebnou k udržení thismatu, chápal, jak mohou být Tuláci, ochotní žít a pracovat v malých skupinách, mnohem efektivnější.

Poté, co adar vystoupil na přistávací plochu, na ni dosedlo pět dalších šalup. Těžaři a jejich rozvětvené rodiny se rozhodli přivítat vojsko velkolepou hostinou. Kori'nh viděl, že dělníky z Qronhy 3 znepokojuje představa cizích bytostí číhajících v oblacích pod nimi, třebaže po celá staletí těžby nezaznamenali jedinou známku jejich přítomnosti či náznak hrozby. Přítomnost Sluneční flotily je však uklidňovala a dodávala jim potřebnou jistotu.

Od chvíle, kdy manipul zaujal pozice, neuplynul ani den, když došlo k útoku. V oblacích pod těžním městem se bez varování objevily oslnivé ostré záblesky. Kori'nhovy bdělé hlídky změnu okamžitě zaznamenaly a vyhlásily poplach. Adar viděl záběry z útoku na oncierskou observatoř a těžer u Welyru, zaslané Obrannými silami Země, a věděl tedy, jak útok začíná. Jeho vojáci byli spolehlivě vycvičení a reagovali rychle. Přesto se ukázalo, že nejsou připravení dostatečně.

Kori'nh svolal pohotovostní skupinu plavidel, aby se snesla k velkému těžnímu komplexu a evakuovala veškeré osazenstvo. Průmyslovým komplexem se rozezněly sirény, ildiranští dělníci prchali na určená shromaždiště a v hloučcích čekali na záchranu.

Adar Kori'nh svěřil organizaci evakuace jednomu ze septorů a nasedl na první odlétající šalupu. „Potřebuji se dostat zpátky k flotile," řekl. Měl obavy, zda qul Aro'nh dokáže se svým

nedostatkem vynalézavosti čelit nenadálé krizi. Bude muset převzít velení manipulu sám.

Když se šalupa vznesla nad poslední mlžné cáry atmosféry do temně modrého vesmíru, pohlédl dolů a spatřil, jak se z hlubin Qronhy 3 vynořila první hrozivá loď s kulovitým trupem. Mezi výběžky vyčnívajícími z jejího trupu přeskakovaly klikaté elektrické oblouky. Ozvaly se výkřiky členů posádky, pilot šalupy zapojil nouzové trysky. Adar dokázal několik vteřin jen užasle zírat, než se konečně vrhl ke komunikačnímu zařízení.

Starý qul Aro'nh už vysílal blížící se nepřátelské lodi rozzlobené hrozby. „Pokud poškodíte naše zařízení, budete muset čelit vážným následkům…"

Adar Kori'nh věděl, že takováto varování nejsou k ničemu. Útočníci až dosud odmítali jakoukoliv komunikaci. Jenže tentokrát, pomyslel si, před sebou nemají neozbrojený tulácký těžer. Stála proti nim dobře vyzbrojená Sluneční flotila.

„Odvezte mě zpátky na vlajkovou loď," nařídil adar pilotovi. „Musím řídit naši operaci." Pilot šalupy letěl rychle a riskantně, vzdálenost dělící je od obrovské vlajkové lodi Sluneční flotily se rychle zkracovala.

Zatímco velitel manipulu opakovaně vysílal své výhrůžky, strašlivá krystalická koule dál stoupala vzhůru a modré blesky na jejím povrchu nabíraly na intenzitě, jako by se chystaly k mohutnému výboji. Kori'nh s ním navázal spojení. „Neztrácej čas, qule Aro'nhu! Tyto bytosti už mnohokrát projevily své agresivní úmysly." Zhluboka se nadechl a vydal povel: „Zahajte palbu!"

Zatímco eskortní lodě stále proudily dolů k vznášejícímu se městu, aby evakuovaly tolik obyvatel, kolik jen bude možné, z mračen se vynořila druhá koule a stoupala k těžnímu zařízení. Hluboko pod ní spatřil fosforeskující plochu. Žhnula a rychle se zvedala vzhůru. Třetí? Kolik jich tam ještě je?

„Podle rozkazu, adare," odpověděl qul Aro'nh a vyslal první řadu bitevníků. Ty odpálily salvu kinetických střel, které se záblesky dopadly na diamantové trupy nepřátelských lodí, aby na

nich zanechaly sotva patrné šmouhy. Poté Aro'nh aktivoval baterie vysokoenergetických řezných paprsků. Svazky oranžového ohně vytvořily v místě dopadu na povrchu krystalických trupů viditelnou spálenou stopu. Jeden z bitevníků se přiblížil, aby mohl vypálit z větší blízkosti.

Odveta na sebe nedala dlouho čekat. Z výběžků dvou nepřátelských plavidel vyšlehly modré blesky – a nejbližší bitevník byl anihilován jediným zášlehem čisté energie. Ostatní plavidla zakolísala. Všemi ildiranskými jednotkami prolétl záchvěv hrůzy. Sám adar Kori'nh nemohl uvěřit tomu, čeho byl právě svědkem. S jakou lehkostí nepřítel zničil jednu z největších lodí ildiranské Sluneční flotily! Qul Aro'nh zavelel svým zbývajícím bitevníkům, aby se přeskupily.

Lodě plné uprchlíků se začaly zvedat z Qronhy 3, zatímco další transportní lodě přistávaly. Dělníci na palubě těžního města stále víc propadali panice. Kori'nh slyšel jejich volání o pomoc vysílané na nejrůznějších pásmech, evakuace však nemohla probíhat rychleji. Kapacita přistávacích portů manipulu byla zcela vytížena. Město začaly opouštět malé soukromé lodi – osobní zábavní jachty a zásobovací plavidla, vykonávající pravidelné plavby k Ildiře a zpět. Bohužel jich nebylo dost na to, aby mohly odvézt všechny obyvatele lidnaté štěpové kolonie.

Konečně se z mraků vynořila třetí nepřátelská loď. Trojice obřích koulí se teď vznášela nad bouřkovými cyklonami v atmosféře Qronhy 3 a sršela výboji. Zahájily palbu na těžní město. První záblesk sežehl reaktorovou halu a anihiloval jeden z přeplněných obytných modulů, v němž se v této chvíli zdržovaly stovky Ildiranů. Oheň se rychle šířil.

Adar v srdci pocítil svíravou bolest, ozvěnu trýzně všech, kteří právě zahynuli, vnímanou prostřednictvím thismatu. „Dostaň mě na mou vlajkovou loď!"

„Už jsme skoro tam, adare."

Vysoko na orbitě soustředil qul Aro'nh síly pěti bitevníků na nejbližší kouli. Jednotliví kapitáni zapojili všechny zbraně, které

měli na palubě: kinetické střely, vysokoenergetické paprsky, dokonce i mocné planetoštěpy. Nepřátelské glóby opět zasršely modrými blesky, zasáhly šest plavidel plných uprchlíků a proměnily je v ožehlé trosky. Další výstřely pak znovu zamířily na těžní zařízení. Obrovské město zavrávoralo, smrtelně zraněné.

Když šalupa konečně přirazila k vlajkové lodi, adar Kori'nh se rozběhl ke svému velitelskému jádru. Qul Aro'nh na své lodi vysílal bitevníky kupředu a pálil na nepřítele ze všech zbraní, aniž mu způsobil vážnější škodu. Piloti plavidel, dosud zapojených do zoufalé záchranné akce, prosili, aby se mohli stáhnout, protože viděli, jaký osud právě potkal jejich druhy. Kori'nh je ostře odmítl.

„Nehodlám zastavit tuto záchrannou misi!"

Dvacet lodí přeplněných vyděšenými uprchlíky zakotvilo uvnitř bitevníků a vychrlilo své pasažéry. Zatím byly zachráněny stovky těžařů, to ovšem představovalo sotva třetinu obyvatel kolonie. Létající továrnu na Qronze 3 zachvátily plameny; obytné moduly, zčernalé dýmem, podlehly zkáze.

Kori'nh si vyžádal hlášení od všech velitelů jednotek tvořících manipul. Továrnu teď už definitivně odsouzenou ke zkáze opustilo pět dalších lodí. Z atmosféry Qronhy 3 uniklo víc než padesát malých soukromých lodí a žádaly, aby je některý z bitevníků vzal na palubu. Tři kulovité nepřátelské lodi zcela ignorovaly zuřivý odpor ildiranské Sluneční flotily a obklopily kouřící těžní zařízení. Pak soustředěnými zášlehy klikatých výbojů zničily celé nebeské město a proměnily je v oblak rozptýlených trosek, jež jako meteory padaly do mléčných cyklon plynné planety. Všichni na palubě zahynuli.

Kori'nh přikázal všem zbylým lodím svého manipulu: „Posbírejte tolik uprchlíků, kolik jen bude možné. Velitelé eskort, okamžitě se vraťte ke svým bitevníkům." Hlas se mu zadrhl v hrdle. Ildiranská Sluneční flotila během své dlouhé a slavné historie ještě nikdy neutrpěla tak drtivou porážku! Toto selhání bude pro všechny příští generace zaznamenáno v Sáze sedmi sluncí. „Musíme ustoupit. Musíme se stáhnout do bezpečí."

„Ale, adare!“ ozval se z komunikačního systému hlas qula Aro’nha. „Sluneční flotila neustupuje. Hanba, kterou…“

„K’llar bekh! Právě jsme z těžního města zachránili tolik civilních obyvatel, kolik se jen dalo a máme je na palubách našich bitevníků. Nedovolím, aby zahynuli jen kvůli falešné odvaze či pýše. Naší hlavní povinností je teď odvézt uprchlíky na Ildiru a podat hlášení Mágu-imperátorovi.“

Bez jediného dalšího komentáře nařídil qul Aro’nh šesti ze sedmi bitevníků svého septemu, aby se vrátily k hlavní skupině lodí. Jeho vlastní bitevník však pokračoval vpřed. Adar Kori’nh ve svém velícím jádru z údajů senzorů pochopil, že starý qul zvýšil výkon reaktorů svých pohonných jednotek až k hranici kaskádového přetížení. Osamělý bitevník letěl proti obřím ježatým lodím stále se vznášejícím nad doutnajícími pozůstatky těžního zařízení.

Kori’nh nasadil ostrý tón: „Qule Aro’nhu, co máš v úmyslu?“

„Na posledním cvičení jsi nás vyzval, abychom používali netradiční taktické manévry. Pro jeden takový jsem se rozhodl. Možná se časem stane standardem pro zoufalé situace jako je tahle.“ Poté starý důstojník přerušil spojení. Byl pevně rozhodnutý a věděl, jakou cestou se chce dát. Kori’nh se mohl jen bezmocně dívat, jak záď bitevníku začíná rudě žhnout. Reaktory brzy dosáhnou kritického bodu.

Všichni ti Ildirané na palubě, posádka, vojáci, technici… Kori’nh cítil jejich narůstající hrůzu, jejich odhodlání, jejich pochmurné smíření s osudem, zatímco bitevník mířil k vlastní zkáze. Adar věděl, že je za qulův čin zodpovědný. Ponížil tohoto muže, připravil ho o jediný smysl existence. To on ho přiměl k tomuto krajnímu řešení. Pokud bude účinné.

Qul Aro’nh namířil svůj bitevník proti první nepřátelské lodi. Zatímco se blížil, vypálil zbývající kinetické projektily a planetoštěpy a pokračoval v neúnavné palbě z vysokoenergetických zbraní. Adar Kori’nh viděl, že se mu protivníka přece jen podařilo poškodit. Další dvě obří koule se blížily a modré záblesky na jejich trupech začaly nabírat na intenzitě. Avšak dřív, než ji mohly

nepřátelské zbraně zasáhnout, narazila Aro'nhova loď čelně do svého cíle. Ve stejné chvíli dosáhly reaktory kritického přetížení a jejich výbuch na malou chvíli ozářil oblaka Qronhy 3 jako nové slunce.

Kori'nh měl pocit, jako by mu v té chvíli pronikla do srdce dýka. Alespoň po všech těch ztrátách, které jim nepřítel způsobil, nebyli zcela bezmocní. Smrt hrdinných mučedníků na palubě bitevníku nebyla marná. Qul Aro'nh zvolil jejich osud za ně a oni budou navěky připomínáni v Sáze sedmi sluncí.

Obrazovky senzorů ve velícím jádru se po oslepujícím výbuchu opět vyladily a adar spatřil, že se první nepřátelská loď proměnila v zčernalou skořápku stahovanou dolů chapadly gravitace obří planety. Bezvládně padala do hlubin. Další dvě krystalické koule zakolísaly, jako by je výbuch omráčil. Byly popraskané a poničené rázovou vlnou, z trhlin v zaoblených trupech tryskaly pod velkým tlakem bílé gejzíry vnitřní atmosféry. Podle všeho se však rychle vzpamatovávaly.

Kori'nh věděl, že zbytek jeho manipulu a zachránění těžaři budou ztracení, pokud okamžitě nezmizí. Musel myslet především na svou posádku a evakuované civilisty. Navázal spojení se zbylými loděmi Sluneční flotily a všem sedmačtyřiceti bitevníkům nařídil okamžitý ústup.

Kori'nh byl otřesen. Právě se stal svědkem naprosté porážky svého vojska – první tak drtivé prohry v celé zaznamenané historii. Víc než tento ostudný debakl a ztráty na životech ho však trápilo něco mnohem děsivějšího – pomyšlení, že tohle je teprve začátek.

Nepřátelští obyvatelé hlubin právě vyhlásili válku i ildiranskému Impériu.

92 MÁG-IMPERÁTOR

Mág-imperátor podepíraný svým pohodlným vejčitým křeslem se koupal v záři soustředěných slunečních paprsků pronikajících zakřivenými stěnami. Nad jeho hlavou v obřím otevřeném teráriu

poletovali ptáci a barevný hmyz, uvěznění uvnitř energetickými poli. Mlha rozprašovaná uvnitř nebesféry se shlukovala do oblaku, na nějž byla svazkem paprsků vycházejících z mohutného trůnu promítána dobrotivá vládcova tvář shlížející na přicházející poutníky a pokorné prosebníky jako božstvo. Prostřednictvím thismatu vnímal Mág-imperátor spletitou síť nejdůležitějších událostí v celém Impériu. Nesourodé myšlenky a pocity byly mnohem méně výrazné, jestliže mu je zprostředkovali jeho synové, místodržící ildiranských kolonií. Některé důležité osobnosti, podobné zářivým bodům, však dokázal vnímat přímo: velitele armády, vědce, architekty, občas dokonce i dvojici milenců, jejíž vášeň zajiskřila tak, že vynikla nad běžným šumem miliard ildiranských duší. Jako Mág-imperátor dokázal tyto vjemy odsunout na okraj svého zájmu, zatímco se věnoval povinnostem u dvora. Jen on sám znal priority a věděl, které nepříjemné záležitosti je nutné řídit. Všichni ostatní zůstávali v blažené nevědomosti, což mu jen vyhovovalo. Ildiranská rasa vždy sloužila jeho záměrům. Vládce byl ústředním bodem Impéria, v něm se sbíhaly všechny životně důležité vazby.

Zatímco přemítal, přistoupilo k němu poselstvo pěti drsnoutů se skloněnými hlavami a ohnutými hřbety. Měli hranaté tváře, dlouhé nosy a rychlé plavné pohyby. Drsnouti byli jedním z ildiranských kruhů, pracovali v rovníkových oblastech, kde pod věčně žhnoucím nebem pečovali o pole třpytivých slunečních kolektorů, stavěli větrné elektrárny v úzkých kaňonech, jimiž proudil vítr, pracovali v dolech a lomech a dobývali poklady z rozdrásaných vrstev země.

Mág-imperátor se ve svém křesle naklonil kupředu, čímž vzal jejich přítomnost na vědomí. Vůdce skupiny, oblečený do naolejované vesty vyrobené z jakési kůže, postoupil uctivě kupředu, hlavu stále hluboce skloněnou. Těžce dýchal, protože vlhkost obsažená ve vzduchu mu byla nepříjemná. „Můj Mágu-imperátore," řekl chraplavým hlasem. „Přinášíme ti dar, vzácnost z našich lomů. Věnujeme ti ho jako výraz díků za tvou moudrost a otcovskou péči, díky níž Impérium vzkvétá."

Tělnatý vůdce se zvědavě posadil, zatímco statní dělníci otevřeli dveře na vzdáleném konci přijímacího sálu. Společnými silami pak dovlekli k trůnu obrovitý těžký kámen. Třebaže byli silní, mohutné břemeno jim zjevně činilo obtíže.

Mága-imperátora napadlo, že drsnouti snad našli nějaký velký meteorit pohřbený v písku, jakmile však dělníci balvan otočili, spatřil, že jedna jeho část je odsekaná, aby odhalila dutinu uvnitř, vystlanou nádhernými krystaly ametystů a akvamarínů.

„Tohle je největší geoda, jakou jsme kdy objevili, vládče," řekl mluvčí drsnoutů. „Je větší než nejmohutnější bojovník, poklad, jemuž se nic nevyrovná. Věnujeme ho tvému majestátu."

Šlechtici, úředníci a dvorní hodnostáři zalapali po dechu a začali si vzrušeně šeptat. Dokonce i Mág-imperátor se pousmál.

„Ještě nikdy jsem neviděl tak úchvatný přírodní objekt." Pozvedl buclatou ruku, ve tváři spokojený, ale skromný výraz. Bylo vhodné, aby dal najevo svou šlechetnost a otcovskou velkorysost. „Plním svůj úkol jen tak dobře jako vy svůj, a stejně tak činí všichni mí poddaní. Mág-imperátor nemá na prosperitě Impéria o nic větší zásluhu než nejposlednější služebník z kteréhokoliv kruhu," řekl a pokynul šupinatému vyslanci. „Vašeho daru si vysoce cením, mnohem větším pokladem je však pro mě vaše oddanost."

Všichni drsnouti se uklonili až k podlaze, jako by je vládcova slova ohromila. „Ve skutečnosti si ani já nezasloužím tak jedinečný dar," pokračoval Mág-imperátor. „Nařizuji proto, abyste tuto úchvatnou věc vystavili v rovníkové zóně pro všechny příslušníky vašeho kruhu jako oslavu drsnoutské zručnosti. Její třpyt v záři našich sedmi sluncí ať nám všem připomíná vaši práci pro blaho ildiranského Impéria."

Drsnouti, stále v tom nejpokornějším postoji, společně vycouvali. Mág-imperátor cítil horoucí oddanost a zbožňování v jejich srdcích a věděl, že se rozhodl správně. Jejich loajalita vzrostla a vládce opět posílil svou moc.

Než však mohl říci cokoliv dalšího, zalila ho vlna strašlivé bolesti a zoufalství. Zachvátily ho křeče. Trýzeň k němu přicházela

thismatem. Vykřikl bolestí, zvrátil se dozadu a celé jeho obrovské tělo se začalo zmítat. Jeho osobní strážce se vrhl kupředu, smrtící křišťálovou dýku vytasenou, připraven utkat se s jakýmkoli nepřítelem. Bron'n upřel zrak na skupinu drsnoutů, jako by se domníval, že Mága-imperátora nějakým způsobem otrávili. Drsnouti zděšeně zanaříkali.

Mág-imperátor sebou opět zaškubal a drobní, věčně štěbetající pečovatelé, se dali s jekotem na útěk. Ildirané nacházející se v blízkosti svého vládce sebou také trhli, neboť jemnými vlákny thismatu pocítili silnou ozvěnu jeho trýzně. Ztratil se sám v sobě, padal předivem životů jiných Ildiranů Impériem, jako můra přitahován k horkému plamenu katastrofy, jež se právě rozhořela u Qronhy 3. Prostřednictvím thismatu vnímal zděšení a bolest, neuvěřitelné a nepochopitelné ničení, vyhlazení štěpové kolonie. Cítil, jak těžer podlehl útoku hydrogů a pak další vlnu hrůzy, když qul Aro'nh vyrazil se svým plně obsazeným bitevníkem do sebevražedného útoku, aby zničil jednu z nepřátelských lodí. Mág-imperátor prožil smrt vojáků, posádek lodí a všech zavražděných dělníků, kteří už nemohli být evakuováni z těžního města. Cítil porážku Sluneční flotily.

Když opět přišel k sobě, obklopen ohromeným tichem a úzkostí, nebyl schopen jediného slova. Byl zděšen z toho, co hydrogové udělali. Nejraději by křičel bolestí, vztekem a zoufalou bezmocí. Dobře rozpoznal známky blížícího se nebezpečí, na znovuobjevení bájného nepřítele však pohlížel jako na příležitost. Agrese hydrogů, pokud by ji dobře zvládl, mohla posloužit k oživení zlatého věku jeho Impéria. Dobroské pokusy však dosud nebyly dokončeny a Mág-imperátor teď pochyboval, že jeho plány kdy přinesou ovoce. Ach, ta agonie svírající jeho duši! Útokem na Qronze 3 ho hydrogové zasáhli přímo do srdce. Teď se bál, že tato válka přinese zkázu nejen drzým lidem, ale také ildiranskému Impériu…

93 RAYMOND AGUERRA

OX zadával Raymondovi tolik učiva, až měl mladík chvílemi pocit, že mu praskne hlava. A konec se zdál v nedohlednu. Tolik se toho musel naučit a vstřebat! Jak se zdálo, intenzita jeho výuky se stále zvyšovala. Poté, kdy musel snášet tolik únavných lekcí a opakování, mu divy Paláce šepotu zevšedněly a jeho neklid rostl.

Už celé měsíce se nenadechl čerstvého vzduchu, neprošel se ulicemi. Ačkoliv byl palác rozlehlý a plný pozoruhodných rozptýlení, mladík toužebně vzpomínal na dny, kdy se mohl nikým nepozorován prodírat davem lidí, kteří se shromáždili, aby vyslechli královu řeč. Těšilo ho ukrást si drobný pamlsek z prodavačova stánku, měl radost, když se vracel domů s kyticí květin pro svou matku. Při pomyšlení na ni ho zabolelo srdce. Nebyl v tom jen obvyklý smutek, ale především vědomí, že pro OXovy přednášky, zábavné hračky, hry a dobré jídlo na svou rodinu téměř zapomněl. Jeho bratři a matka zemřeli při strašlivém požáru a Raymond nechtěl, aby tuto skutečnost v jeho mysli cokoliv zastřelo. Možná právě o to se prezident Wenceslas celou dobu snažil.

Raymond byl v poslední době podrážděný, odmítal práci, kterou mu učitelský compo zadával, zdráhal se plnit jednoduché povinnosti, jež vyžadoval Basil, aniž k tomu měl jiný důvod, než chuť dělat potíže. OX a prezident mu přece dali jasně najevo, že jeho příjemný život a další budoucnost zcela závisí na vůli Hanzy. Jakou však pro něj měly cenu?

Basil ho káral. „Jsi inteligentní mladý muž, Petře. Proč se tedy chováš tak dětinsky? Zklamal jsi nás, jsi jako malý chlapec, který v hloupém záchvatu vzteku dupe nohama.“

Raymond seděl proti prezidentovi. Dobře si vzpomínal na chvíle, kdy se vztekali jeho mladší bratříčci. Rita Aguerrová si s nimi vždycky dokázala poradit. Přál si, aby teď byla s ním. Měl pocit, že nedokáže ovládat své chování.

„Jen pomysli, jaký by teď byl tvůj život, kdybychom toho dne, kdy došlo k té katastrofě, nezasáhli. Takové výhody nebývají

zadarmo.“ Basilův hlas zněl otcovsky a když se k Raymondovi naklonil, rysy jeho tváře roztály. „Nechceme toho od tebe zase tolik. Možná se ti nelíbí, že ti říkáme co máš dělat, uvědom si však, že nikdo v Hanze – žádný dělník, umělec, dokonce ani já, prezident – nemá naprostou svobodu. Abys mohl požívat výhod, musíš dělat ústupky.“ Basil se napřímil jako manažer končící poradu. „Teď už chápeš?“

Raymond přikývl. Stále se cítil rozmrzelý a zmatený, uvědomil si však, že bude muset zvolit zcela jiný přístup. Přistoupit na pravidla hry.

Toho rána byl OX velmi potěšen, když ho Raymond požádal, aby mohl nějakou chvíli pracovat samostatně a projít si databáze přístupné z Paláce šepotu. „Slibuji, nebudu se pokoušet o vstup do zakázaných souborů,“ řekl pokorně. „Zajímají mě jen členské planety Hanzy. Je tolik kolonií na tolika různých planetách! Až se stanu králem, možná je budu moci navštívit.“

Malý učitelský compo vydal spokojený zvuk. „Dokonce i jako králi by vám trvalo mnoho let, než byste navštívil všech devětašedesát hanzovních kolonií.“

„Mohu tedy alespoň nahlédnout do databází?“ zeptal se a ani se nepokoušel skrýt svou dychtivost.

„To by byl velmi účelně využitý čas, princi Petře. Protože se máte stát králem, je jen málo souborů, do nichž byste měl zakázán přístup.“

Raymond na svých bedrech pocítil tíhu zodpovědnosti. Najednou si nebyl jistý, zda si přeje znát všechna ta státní tajemství, jež by mohl odhalit. Celé hodiny pak strávil komunikací se zdvořilým interaktivním počítačovým systémem a pročítal zeměpisné údaje o jednotlivých planetách. Některé z nich byly bohaté a zvláštní, jiné nenabízely nic než tvrdý život a těžkou práci. Jména mnoha z nich Raymond nikdy neslyšel: Palisáda, Cotopaxi, Booneův přechod.

Náhodou narazil na soubory týkající se islámské planety Ramah. Chvíli byl na rozpacích, ale pak si vzpomněl, proč mu toto jméno připadá známé. Sem před lety odešel jeho otec, když opustil svou

ženu a děti, aby o sobě už nikdy nedal vědět. Raymond se rozhodl vyzkoušet, kam až sahá jeho svoboda, a vyvolal detailní údaje o obyvatelstvu Ramahu. Muž jménem Esteban Aguerra však na seznamech nebyl.

Poměrně malá populace Ramahu žila podle pravidel islámu a planeta sama nezaujímala mezi koloniemi Hanzy nijak významné postavení. Jakmile si Raymond uvědomil, že téměř všechna jména znějí arabsky, napadlo ho, zda si jeho otec rovněž nezměnil jméno. V takovém případě by ho nemohl najít. Po chvíli přemýšlení však vyvolal záznamy z toho měsíce a roku, kdy otec odešel z domova poté, kdy strávil noc prudkou hádkou s matkou. Pak už bylo snadné zjistit, která loď s novými kolonisty v té době na Ramah odletěla. Bez potíží našel seznam pasažérů včetně unikátního číselného kódu, jenž byl Estebanu Aguerrovi přidělen. Teď už nepotřeboval znát jméno, mohl svého otce začít hledat podle čísla. Sledoval ho až na Ramah a objevil záznam o tom, že Esteban Aguerra konvertoval k islámu a přijal jméno Abdul Mohammed Ahmani.

Mladík, potěšen vlastní obratností, opět vyvolal demografické záznamy planety. Jak záhy zjistil, jeho otec pracoval jako kovodělník a vedl průměrný život. Skutečnost, že se Abdul Mohammed Ahmani znovu oženil a zplodil dvě děti, přijal Raymond s mírnou nevolí. Mnohem znepokojivější však bylo něco jiného: jeho otec nedávno zemřel. Mladík upíral oči na záznam a měl přitom zvláštní znepokojivý pocit. Jak se zdálo, jeho pátrání bylo u konce. Esteban zahynul při pouliční rvačce; neznámí násilníci nebyli nikdy dopadeni. Případ byl uzavřen a nevzbudil větší pozornost.

Náhle si Raymond uvědomil, že otec zemřel jen několik dní poté, kdy došlo k požáru v obytném komplexu, jenž si vyžádal životy jeho matky a bratrů. Ztěžka klesl do křesla a cítil, jak mu po zádech stékají chladné kapky potu. Náhoda? Možná, ale trochu moc velká.

Několik minut seděl nehybně, cítil se slabý. Potom se vrátil k databázím a začal hledat odpovědi na otázky, jež se až dosud bál položit. Vyvolal nové soubory, faksimile písemných záznamů a

nakonec protokoly z vyšetřování výbuchu, který si vyžádal životy tolika lidí. Jak už Raymond věděl, nezákonně skladované znečištěné palivo pro mezihvězdný pohon bylo ukryto v podzemních podlažích nenápadného obytného komplexu. V kontejnerech se objevily trhliny a začaly z nich unikat těkavé výpary. Následně pak exploze rozmetala základy budovy a plameny a toxické zplodiny pronikly do všech poschodí. Tajná hlášení vyšetřovatelů dále objasňovala původ paliva a totožnost vlastníka budovy, muže, který byl pravděpodobně ve spojení s černým trhem. Jeden ze záchranářů, jenž během požáru utrpěl zranění, trval při rozhovoru na tom, že všechny dveře nacházející se výše než v šestém podlaží byly uzamčené, takže nikdo nemohl uniknout, i kdyby se mu podařilo přežít počáteční explozi. Vyjádřil dokonce podezření, že nouzové východy někdo uzavřel úmyslně. O jeho výpověď se kupodivu už nikdo dál nezajímal. Jakmile se muž zotavil, byl podle záznamů odvelen na malé místní oddělení pro řešení krizových situací na Relleker.

Když Raymond srovnal výpovědi a hlášení z různých zdrojů, našel další nesrovnalosti. Nijak ho nepřekvapilo, že své jméno objevil na seznamu obětí – prezident Wenceslas ho upozornil, že museli zamaskovat jeho zmizení. Neurozený původ „prince Petra“ nesměl nikdy vyjít najevo. Pak ztěžka polkl, protože spatřil jména své matky a bratrů vedle svého, napsaná drobným písmem na dlouhém seznamu lidí, kteří při požáru zahynuli.

Potom si však povšiml závažnějšího detailu a měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová ruka. Podle časového údaje bylo jeho jméno i jména členů jeho rodiny zapsána do seznamu jako první, ještě předtím, než byl požár uhašen a proběhla identifikace nalezených těl – dřív, než začalo vyšetřování. Porovnal přesný čas zápisu v databázi s časem obrazového záznamu požáru a s archivem zpráv aktuálně informujících o neštěstí. Nemohlo být pochyb. Celou dobu to věděli. Hanza zaznamenala tato úmrtí předem.

Raymond, svíraný chladnou hrůzou, pečlivě vymazal všechny stopy po svém pátrání a doufal, že se jeho pečovatelé nebudou

zajímat o jeho jednotlivé kroky. Celé hodiny se ostatně zabýval zcela nevinnými záležitostmi, než začal prohlížet záznamy, které by mohly vzbudit podezření.

Raymondův život se opět od základu změnil, stejně jako onoho dne, kdy došlo k požáru. Teď s naprostou jistotou věděl, že celá jeho rodina, včetně otce, s nímž se už dávno nestýkal, byla zavražděna, jen aby jeho fingované smrti nestálo nic v cestě. V sázce bylo příliš mnoho. Prezident Wenceslas a Zemská hanzovní liga byli ochotní zaplatit jakoukoli cenu, jen aby Raymond Aguerra beze stopy zmizel a objevil se jako princ Petr, jejich poslušná loutka. Nic z toho se nestalo náhodou.

Raymond cítil, jak se mu dělá špatně, cloumal jím hněv. Přísahal že nedopustí, aby ho zpracovali. Bez ohledu na to, co mu budou říkat, bez ohledu na OXovy lekce či Basilův otcovský tón si uchová svou nezávislost. Třebaže mu navenek nezbude než projevit ochotu ke spolupráci, v hloubi duše odmítl hrát roli, kterou se mu pokoušeli vnutit. Bude však muset být velmi, velmi opatrný.

94 TASIA TAMBLYNOVÁ

Poté, co v uzavřeném kokpitu nalétala celkem osmapadesát hodin, měla Tasia pocit, že nejrychlejší stíhačka OSZ se rychlostí a manévrovacími schopnostmi téměř vyrovná standardní tulácké lodi. Dokázala si na ni zvyknout.

Řízení lodí OSZ vyžadovalo provedení dvou kroků, kde by stačil jen jeden, když si však Tasia přestala stěžovat na neohrabané rutiny a soustředila se na to, aby se je naučila používat, odvykla si očekávat jednoduchou eleganci a naučila se používat hrubou sílu. Pořád byla daleko lepším pilotem než kterýkoli z kadetů. Její štítonoš klesal a stoupal, jak pohybovala prsty, jimiž ovládala manévrovací a výškové trysky. Její štíhlá loď obratně kličkovala mezi vesmírnou sutí tvořící skupinu Trojanů v jednom z libračních center Jupitera. Všechny dívčiny reflexy doslova zpívaly, Tasia se

proplétala obtížným terénem jako by hrála nějakou hru. „Je to zábava, Brindle.“

Z rádia v kokpitu slyšela jeho odpověď: „Měla by ses dát vyšetřit, Tamblynová.“

Paže měla ztuhlé a po čtyřech hodinách náročné akrobatické pilotáže začínala dostávat křeče do nohou. Většina ostatních kadetů OSZ už náročný úkol dávno vzdala, Tasia se však dál prodírala stanovenou trasou vpřed. Velitelé výcviku ji nejspíš pokárají za to, že se předvádí, za jejich strohými výrazy se však bude skrývat obdivný úsměv. Takový výkon od mladé Tulačky nikdo nečekal. Nikdo z nich ovšem neznal hloubku jejího odhodlání.

V průběhu cvičení se Robb Brindle držel tvrdošíjně za ní. Opakoval každý její pohyb, v obtížných místech sledoval stopu výfukových zplodin její lodi. „Hej, to hodláš nechat otisk palce na každém z těchhle asteroidů? Nechceš se už vrátit domů?“

„Můžeš to otočit kdy jen budeš chtít, Brindle. Budeš zpátky akorát včas, abys mi stačil připravit chutnou večeři.“

„Takže pokud zůstanu s tebou, budeme mít konzervy?“ zeptal se. „Skat, tomu tedy říkám skvělá nabídka.“

Tasia mířila přímo do zlobně vyhlížejícího shluku skal a kamení, roje vos chystajících se dát její lodi žihadlo. „Tamblynová, dávej pozor!“

„Je to jen malá překážka,“ řekla a nabila své zbraně. „Na každé cestě se najdou překážky.“

Vypálila vějířovitý svazek ze svých vylepšených jazerů, vysokoenergetických paprsků obalených hustou sítí magnetického pole. Dvojí účinek dokázal roztrhat většinu pevné hmoty. Prorazila si tak cestu, proměnila kámen v drobounké částečky prachu a s bezstarostným zavýsknutím prolétla přímo skrz husté pole asteroidů. „Trochu se ti zapráší sklo, Brindle!“

Prodělala už výcvik na různých modelech vojenských plavidel, od pomalých tankerů přes rychlé štítonoše a středně těžké manty až po výkonné zbraňové plošiny hromoklín. Vyhledávala obtížné úkoly a nemohla se dočkat, až se zúčastní skutečného boje. Mnoho

ostatních kadetů si na vyčerpávající výcvik stěžovalo, asi tucet jich dokonce odpadlo a přijalo ostudné propuštění ze služby. Tasia však až dosud nemusela sáhnout na dno svých sil. Celá léta tříbila své schopnosti a zvykla si přijímat zátěž jako běžnou součást života. Vlastně ji zklamalo, když zjistila, že vychvalované OSZ nevyžadují vyšší standard.

Tasia se brzy stala premiantkou třídy, její hodnocení by bylo dokonalé, nebýt poněkud přezíravého přístupu k vojenským řádům. Robb Brindle jí pomáhal zvládnout nejrůznější politické i osobní výzvy a dívka s ním flirtovala tak, že mu tím nejspíš připravila několik bezesných nocí (sobě ostatně taky). Tasia si dokonce pohrávala s myšlenkou na závažnější vztah s Brindlem, třebaže by dříve sotva považovala syna dvou vojenských důstojníků za vhodnou partii. Jako dcera vůdce klanu byla Tasia vždy připravována na promyšlený a výhodný svazek s další významnou tuláckou rodinou, stejně jako Ross a Jess. Při pomyšlení na své bratry zaťala odhodlaně zuby.

Když vyrůstala, Ross a Jess pro ni byli hrdinové. Ochraňovali ji, aniž by ji přitom jakkoliv omezovali. Dovolili Tasie, aby si své místo na slunci vybojovala, a zasahovali jen když to bylo nezbytné, což se stávalo jen málokdy. Pokud spolu s Robbem obědvali, často mu o svých bratrech a přísném starém otci vyprávěla. Bramova smrt ji zasáhla. Vzpomínala si na poslední hádku a upřímně si přála, aby se s ním tehdy rozloučila jinak. Věděla však, že se rozhodla správně, následovala svou Hvězdu.

Jakmile vzala v úvahu mizerné výkony ostatních kadetů, napadlo ji, zda právě ona není ve válce s nepřátelskými obyvateli hlubin jediným trumfem OSZ. Tasia chtěla, aby na ni mohl být její klan pyšný. Teď už zbyla jen ona a Jess.

Rozhodla se, že už má toho hloupého cvičení dost.

Znovu navázala spojení s Brindlem. „Mám dost té hry na slepou bábu a z toho pilotního křesla mě už bolí zadek. Je čas se vrátit.“

Obrátila svého štítonoše vzhůru, aby se dostala z pole asteroidů, a zamířila zpět. Společně s Brindlem, který s ní statečně držel krok,

vyrazili k základně OSZ. Oba si uvědomovali, že dosáhli daleko nejlepšího skóre. V hangáru na Marsu se Tasia vysoukala ze svého kokpitu a se zaúpěním si protáhla ztuhlé údy. Kdyby si tak mohla do stíhačky namontovat pilotní křeslo ze své vlastní lodi! Možná se jí podaří přemluvit Robba, aby jí udělal masáž. Nejspíš to ani nedá moc práce.

Robb s úsměvem vyskočil ze svého stroje a přistoupil k ní. „Kdo tě naučil takhle lítat, aniž by tě přitom zabil, Tamblynová?“

„To jsou vrozené vlohy, Brindle. Někdo se to nenaučí, kdyby se bůhvíjak dlouho snažil.“

Velitel výcviku jim poblahopřál k jejich výsledkům. Někteří z kadetů zdráhavě přiznali porážku, zatímco jiní ignorovali tuláckou dívku dál. Brindle ji doprovodil k jídelně, třebaže by Tasia raději nejdříve vyplýtvala svůj denní příděl vody na pořádnou sprchu.

„Ta cvičení jsou vždycky tak dlouhá,“ řekl a zhluboka si povzdechl.

„Vždycky to nebude jenom hra, víš…“ Její pohled ztvrdl. „Generál Lanyan nás připravuje na závažnou akci. Počítej s tím. Přijde to brzy.“

Zdálo se, že Robba tato vyhlídka zneklidnila. „OSZ stále shromažďují informace. Nepůjdeme do střetu, dokud nebudeme mít dobrou šanci na vítězství.“

Tasia se poškrábala v rozcuchaných vlasech a opět si vzpomněla na Rosse a Blue Sky, který byl tak nemilosrdně zničen.

„Čím dřív, tím líp,“ řekla.

95 MARGARET COLICOSOVÁ

Za tiché pouštní noci na Rheindic Co se Louis Colicos a zelený kněz Arcas za asistence compa DD pustili do karetní hry, zatímco Margaret seděla ve svém stanu a naslouchala kovovému cinkání hrací skříňky, kterou jí věnoval její syn. Celé hodiny dumala nad klikisskými hieroglyfy z nově objeveného města. Ačkoliv ruiny města, jež začali zkoumat, skrývaly mnoho divů, uzavřené sídlo nabízelo víc příležitostí, víc tajemství i víc stop vedoucích k jejich

rozluštění. Lichoběžníkovité „kamenné okno“ ji přitahovalo ze všeho nejvíc. Bohužel nedokázala přeložit symboly na jednotlivých polích obklopujících prázdnou kamennou plochu. Znaky neměly žádnou souvislost s matematikou ani běžnými slovy užívanými v popisech, které rozluštila už dřív.

Hrací skříňka dokončila svou cinkavou melodii a zmlkla, ve stanu se rozhostilo ticho. Ačkoliv to nebývalo jejím zvykem, Margaret zvedla ruku, aby ji znovu natáhla. Ale pak se zarazila. Nedaleko slyšela Louisův smích, Arcase odříkávajícího herní hlášky a mechanický hlas compa opakující stav hry. Cítila se frustrovaná a neklidná, přesto však neměla chuť připojit se k dětinské hře, kterou se odreagovával její manžel. Dopila šálek vlažného čaje a vstala, protáhla se a vyšla ven do hvězdné noci. Vzduch byl teplý a nehybný, přikrýval zemi jako neviditelná deka. Margaret zamířila do stínů dál od tábora, ale najednou se prudce zastavila, protože přímo před sebou spatřila hrozivou siluetu. Vypadala jako temná jáma vyhloubená do noci, těleso, jehož povrch matně odrážel záři hvězd. Uslyšela pohyb, ostré cvakavé zvuky… a pak se jako ďáblovo oko rozzářily rudé optické senzory.

„Margaret Colicosová, není důvod k znepokojení. Jen jsem ukládal energii,“ řekl robot, „a procházel své databáze.“

Margaret se nervózně zasmála a řekla: „Přesně to jsem dělala i já. Kterýpak ty jsi?“

„Sirix.“

Oba zmlkli a Margaret si v té chvíli nebyla vůbec jistá, zda si přeje zůstat s hmyzím robotem sama ve tmě. Třebaže Sirix rozhodně nepatřil k zábavným společníkům, rozhodla se využít příležitosti. „Nemáš tušení nebo nějaký nápad, co by mohly znamenat ty symboly kolem kamenného lichoběžníkového ‚okna’, které jsme dnes našli?“

„Všechny mé vzpomínky byly vymazány během katastrofy, jež zničila mou mateřskou rasu, Margaret Colicosová.“

„Ano, ano, to už jsi říkal,“ odpověděla. „Přece jen však musely zůstat nějaké soubory obsahující vaše schopnosti, jinak byste

nedokázali fungovat ani komunikovat. Jsem si jistá, že sis zaznamenal souhrn všech našich objevů na ostatních nalezištích, jen abys vyplnil prázdná místa ve své paměti.“

„Mnoho důležitých věcí stále chybí, Margaret Colicosová.“

Zamračila se a potlačila hlasitý povzdech, třebaže si nemyslela, že by Sirix lidským reakcím rozuměl. „Napadlo mě, jestli ty vzory na jednotlivých polích neměly sloužit jako označení místa, něco jako souřadnice na mapě. Možná že celá ta mřížka kolem kamenné plochy je jen něco jako… adresář nebo telefonní seznam.“

„Tomu přirovnání nerozumím,“ řekl Sirix, Margaret však z jakéhosi důvodu věřila v pravý opak. Černý robot, jehož stín se rýsoval proti hvězdnému nebi, zůstával neoblomný. „Proč se vyhýbáš odpovědi?“ zeptala se nakonec. „Nejsi právě ochotný.“

„Říkám ti co vím, Margaret Colicosová. Mí druhové a já přemýšlíme a rozmlouváme o záhadě našeho původu už mnoho staletí. Nemám pro tebe žádné odpovědi.“

„Já jen… Je mi líto, že jsem ti nevěřila, Sirixi. Prosím, neuraz se.“

„My se nikdy neurážíme,“ řekl klikisský robot. „Třebaže jsou mé paměťové soubory poškozené, vím, že všichni klikisští roboti byli kdysi součástí rozsáhlé civilizace, která je teď mrtvá. Naši tvůrci byli zničeni, stejně jako naše vzpomínky.“

„Jako by bylo všechno systematicky vymazáno,“ dodala Margaret.

„I tak se to dá říct,“ odpověděl Sirix.

S pocitem, že nedosáhla sebemenšího pokroku, ale poněkud vyvedená z míry, popřála Margaret Sirixovi dobrou noc a zamířila ke světlům tábora. Jakkoli byla ráda sama, protože jenom tak se dokázala soustředit, právě teď potřebovala blízkost svého manžela. Vstoupila do stanu a spatřila, že se Louis, Arcas a DD právě pustili do další partie. Jakmile ji Louis spatřil, jeho tvář se rozzářila.

„Pojď k nám, drahoušku! Vezmeme tě do hry.“

Než mohla odpovědět, položil na stůl další hromádku karet. Margaret se posadila, stručně jim vylíčila svůj rozhovor se Sirixem

a pak se obrátila ke compovi. „DD, ty jsi s klikisskými roboty mluvil. Dozvěděl ses od nich něco, co my nevíme?“

„Vůbec nic, Margaret. Udělal jsem všechno pro to, abych jim vysvětlil jak compové fungují a jak se naše konstrukce liší od jejich. O původní klikisské rase jsem však nezjistil nic.“

„Snažil se, drahoušku.“

Compova nálada se změnila, vypadal jako by byl sklíčený. „Je tak smutné, že celý jejich život, všechny zaznamenané vědomosti zmizely! Můžeme si jen představovat, jakých úžasných věcí byli klikisští roboti svědky. Taková škoda…“

Margaret vzala své karty a prohlédla si je, třebaže neměla ani tušení, jakou hru vlastně hrají. „Snažíme se, abychom to všechno znovu objevili, DD.“

96 BASIL WENCESLAS

Mág-imperátor, vládce ildiranského Impéria, a Basil Wenceslas, prezident Zemské hanzovní ligy, byli dvěma nejmocnějšími muži ve Spirálním rameni, ale přesto se dosud nikdy nesetkali. Bylo už načase.

Basil nastoupil na diplomatickou loď a zamířil k Ildiře, aby se jednání zúčastnil osobně. Tohle nebyla doba vhodná pro velvyslance a diplomatická jednání, okolnosti vyžadovaly okamžitý a upřímný rozhovor o současné krizi. Ničivé útoky na tulácké továrny drasticky omezily produkci ekti, mnoho těžerů bylo odstaveno a opuštěno. A kdo by to mohl mít Tulákům za zlé? Nyní, když padl za oběť i ildiranský těžební komplex u Qronhy 3, Basil věřil, že Mág-imperátor přivítá jeho návrh na společný postup OSZ a Sluneční flotily. Jako prezident Hanzy byl oprávněn činit v zájmu lidstva jakákoliv rozhodnutí, doufal jen, že je to ildiranskému vládci známo.

Kdysi na začátku jeho profesní dráhy mu otec řekl: „Uč se z chyb, Basile! Pokud to bude možné – z chyb někoho jiného.“ Díky ildiranskému mezihvězdnému pohonu umožňujícímu rozšíření

lidských kolonií a posílení ekonomické moci Hanzy se lidská civilizace dostala do bodu, kdy mohla uplatnit svůj skutečný potenciál.

Teď, když loď klesala k Mijistře a její posádka vyslala žádost o okamžitou audienci u Mága-imperátora, Basil spojil prsty do stříšky, zhluboka se nadechl a zvažoval, jakým způsobem rozhovor vést. Ve hře bylo mnoho možností a ještě více neznámých faktorů. Než se vydal na Ildiru, Basil se opět setkal s generálem Lanyanem, aby vyslechl jeho zprávu o připravenosti obnovených Obranných sil Země a poradil se s ním, jak by nejlépe mohli využít Sluneční flotilu. Generál se zamračil a vyvolal na displeji špionážní záběry. Odměřeným hlasem pak řekl: „O efektivitě ildiranské Sluneční flotily mám své pochybnosti, pane prezidente. Podle mého hodnocení není v případě skutečného konfliktu schopná účinného zásahu."

Basil, aniž by se pokusil cokoliv namítat, si prohlížel záběry mohutných bitevníků. „Podle hlášení z Qronhy 3 ildiranský bitevník úspěšně zničil nejméně jednu, ale možná i několik dalších nepřátelských lodí."

Lanyan ohrnul rty. „Pane, to byla čirá náhoda! Sebevražedný akt, který je stál jednu z jejich lodí. Tohle není standardní postup Sluneční flotily."

„Vysvětlete mi to, generále!"

„Jsou jako hrom bez blesku, pane. Je to už příliš dlouho, co se Ildirané utkali se skutečným nepřítelem – pokud k tomu vůbec kdy došlo. Zapadli tak hluboko do vyjetých kolejí, že jim z nich nečouhá už ani hlava."

Basil jeho slova chvíli zvažoval. „Doporučujete tedy, abych zrušil svou cestu na Mijistru? Nemám se snažit navázat s nimi spojenectví?"

Lanyan vypnul obrazovky. „Nevykládejte si má slova špatně. Byl bych vděčný za podporu Ildiranů, i kdybych měl jejich pěkné lodě použít jen jako dělové koule." Zabubnoval prsty na desku stolu.

„Nedělejte si však marné naděje. Sluneční flotila je hejno pávů. A my teď potřebujeme jestřáby.“

Byla to zajímavá informace, tváří v tvář ildiranskému vůdci si však Basil dá dobrý pozor, aby na něm nebylo nic znát. Chvíli se zdržel ve své soukromé kajutě, aby se upravil. Ujistil se, že jeho oblek je bez poskvrny, pečlivě ošetřované ruce jsou dokonale vydrhnuté a každý ocelově šedý vlas se nachází na svém místě. Podíval se do zrcadla a s uspokojením konstatoval, že nemá zarudlé oči, třebaže už mnoho nocí pořádně nespal. I během neveřejných setkání byl vzhled životně důležitý.

Jakmile vyhlédl z okna ven na mimozemskou metropoli, srdce se mu rozbušilo. Navzdory nejrůznějším informacím, které měl k dispozici, stále považoval Ildirany za velkou hádanku. Než opustil Zemi, obdržel Basil další hlášení od svého špeha působícího na Crenně. Davlin Lotze tam byl vyslán, aby pročesal pozůstatky nákazou zasažené kolonie. Třebaže se jednalo o odborníka, našel jen drobty a střípky informací bez většího ekonomického nebo vojenského významu. Prázdné crennské město nabízelo možnost nahlédnout do běžného života ildiranské společnosti, pochopit zastaralé metody společného zemědělství, zvyklosti jednotlivých kruhů i způsob, jakým navrhovali a stavěli své domy. Jeho dobře vycvičený zvěd však bohužel neobjevil žádné slabosti či chyby, kterých by Hanza mohla proti Ildiranům využít. A teď s nimi musel spolupracovat! Basil byl odhodlán jednat, třebaže na své straně neměl žádné trumfy.

Když poprvé zahlédl úchvatné křivky věží Hranolového paláce oslnivě se třpytící v záři sedmi sluncí, pochopil, proč někteří Ildirané žertem říkali, že název Paláce šepotu je velmi příhodný, protože lidská stavba je pouhou nesmělou ozvěnou nádherné citadely Mága-imperátora.

Basil a jeho doprovod vstoupili do Hranolového paláce, kde je krátce uvítal uniformovaný důstojník. Basil v něm poznal adara Sluneční flotily Kori’nha, který velel slavnostní letce pozorující test Klikisské pochodně u Oncieru.

Nenuceně ho oslovil: „Jsem potěšen, že nás přišel pozdravit velitel vašeho postavení, adare Kori'nhu. Musím s vaším Mágem-imperátorem probrat důležité věci a byl bych poctěn, kdybyste se k nám připojil. V současné době čelíme vážné vojenské situaci."

Kori'nh sklonil hlavu. „Souhlasím, prezidente Wenceslasi. Sám jsem byl nedávno přímým účastníkem střetu s nepřítelem."

Basil na něj pohlédl rozšířenýma očima. Tohle nevěděl. „Byl jste přítomen u Qronhy 3, když došlo k útoku?"

„Ano, prezidente. Já jsem přežil. Mnoho jiných nikoliv."

Zrychlili krok. „Musíme projednat možnost spojení Obranných sil Země a Sluneční flotily v obraně proti agresorovi."

„Pokud budou útoky pokračovat," řekl adar Kori'nh.

Basil se zhluboka nadechl. „Adare, víte stejně dobře jako já, že pokračovat budou."

Kori'nh ho zavedl do soukromé místnosti, jejíž barevné skleněné stěny zářily jako drahokamy v ohni. Drobní příslušníci kruhu pečovatelů dovnitř dopravili levitující vejčité křeslo. Basil si prohlížel červu podobného Mága-imperátora, tlustého muže, jenž podle všeho od své rituální kastrace před devíti desetiletími nikdy neopustil trůn. Jakmile byl představen, Basil sepjal ruce před tělem a řekl: „Mágu-imperátore Cyroc'hu, omlouvám se, že mi nejsou známy zvyky vaší kultury. Jaký pozdrav je považován za přiměřený pro vládce vašeho postavení?"

Buclatá, téměř dětská tvář Mága-imperátora byla zcela nečitelná – zdánlivě dobrotivá a přesto svým způsobem hrozivá.

„V ildiranské kultuře podstupují prosebníci mnoho dnů očisty, rituální výstup kolem palácového pahorku a omývání v požehnaných vodách. Tak postupují mí poddaní, kteří žádají o slyšení." Jeho oči se zúžily do škvírek téměř se ztrácejících mezi tučným záhyby. „My však, prezidente Wenceslasi, nemáme mnoho času. Z vaší strany tedy neočekávám nic jiného než uctivý pozdrav, jehož se mi už dostalo. Uděláme lépe, nebudeme-li se vzájemně pokoušet o směšné imitace našich zvyklostí."

„Děkuji vám za velkorysost, pane," řekl Basil. Opravdu si ildiranský vládce myslel, že se k němu bude prezident Zemské hanzovní ligy chovat jako k božstvu? „Byl bych raději, kdyby se naše setkání uskutečnilo za příznivějších okolností."

Prezident se rozhodl mluvit přímo k věci. Při soukromých poradách za zavřenými dveřmi si mocní muži jen málokdy potrpěli na květnaté proslovy. „Ildiranské Impérium a Zemská hanzovní liga čelí společnému nepříteli. Nadešel čas, abychom prodiskutovali naši spolupráci a vzájemnou pomoc."

Mág-imperátor si ho zkoumavě prohlížel. Tón jeho hlasu byl ostražitý. „Poslouchám vás, prezidente."

„Obě naše civilizace jsou rozsáhlé a mocné," řekl Basil. „Ačkoliv jsme k úspěchu dospěli různými cestami, nadále stavíme na velikosti, které jsme dosáhli."

Mág-imperátor vrhl na prezidenta skeptický pohled. „My Ildirané jsme už dospěli k vrcholu své kultury a jsme spokojení. Netoužíme šplhat vzhůru do prázdného nebe." Ildiranský vůdce podle všeho zkoušel prezidentovu vytrvalost.

„Jak jinak lze dosáhnout hvězd, než vytrvalým stoupáním vzhůru?" odpověděl Basil.

Prezident prostudoval desítky let záznamů o pozorování ildiranského Impéria a analyzoval jeho nejzávažnější slabiny. Dospěl k závěru, že je lidská rasa předčí. Zatímco bytosti vzešlé z kolébky Země kráčely stále kupředu s očima upřenýma do budoucnosti, Ildirané se raději ohlíželi zpět a kochali se svými dřívějšími úspěchy. Zatímco se Hanza rozpínala a zakládala další a další kolonie, Impérium se začalo scvrkávat. Dokonce i ti vzpurní Tuláci si dokázali najít skulinu – s požehnáním Ildiranů už zcela ovládli jejich průmysl na výrobu ekti. Basil si pomyslel, že Mág-imperátor byl hlupák, jestliže něco takového připustil. Právě teď se však obě rasy vzájemně potřebovaly.

Tělnatý Mág-imperátor změnil polohu a zdálo se, jako by se vytáhl do výšky, takže teď působil mnohem hrozivějším dojem. „Než začnu uvažovat o našem spojenectví, rád bych otevřeně

vyjádřil své stanovisko, prezidente. K mému zděšení a nelibosti byl ildiranský lid proti své vůli zatažen do tohoto konfliktu. Nepřítel nerozlišuje mezi Ildirany a lidmi a já jsem velmi rozezlen skutečností, že jste nás neuváženě uvrhli do války, které se nechceme účastnit.“

Basil, zaskočený jeho slovy, se dvakrát zhluboka nadechl, aby nezareagoval ukvapeně. „Promiňte, Mágu-imperátore, ale nikdo neví, proč tyto bytosti zahájily svou agresi. Zaútočili na tulácké těžery, na naši vědeckou stanici a teď na vaše plovoucí město na Qronze 3. Nedává to smysl. Naše těžery pracovaly bez jakéhokoli incidentu déle než sto let. Ildiranské továrny na výrobu ekti jsou v chodu ještě mnohem déle. Proč se nepřítel rozhodl udeřit nyní, bez jakéhokoliv varování?“

Mág-imperátor vypadal rozezleně. V jeho pohledu se teď jasně zračila mnohaletá zkušenost; mezi ním a Basilem náhle vyvstala propast času představující více než jedno století. Ildiranský vůdce na něj chvíli nevěřícně hleděl, ale pak si zřejmě uvědomil, že prezidentův zmatek je opravdový.

„Kllar bekh! Jak můžete být tak nevědomí! Vy lidé jste tohle všechno způsobili. Vy! Povraždili jste miliony hydrogů.“ Dlouhý cop, dosud ležící Mágu-imperátorovi po boku, sebou nepokojně švihal sem a tam. „Co myslíte, prezidente Wenceslasi, není to dostatečný důvod k válce?“

97 KRÁL FREDERICK

Ježatá koule o velikosti malého asteroidu vlétla do slunečního systému a vstoupila na oběžnou dráhu kolem Země tak rychle, že senzory systému včasné výstrahy jen tak tak zareagovaly. Než OSZ stačily zburcovat své jednotky, obří kulovité těleso vyvrhlo další, mnohem menší kouli, podobnou kapce rosy, jež zamířila přímo k hlavnímu městu Hanzy. Průsvitné těleso viselo nad sluncem zalitými věžemi Paláce šepotu jako nevybuchlá bomba, zatímco v armádních jednotkách panoval horečný shon. Po chvíli kleslo,

přelétlo Královský kanál a zastavilo se ve vzduchu před obrovským klenutým vchodem do Paláce.

Z kalné mlhy převalující se uvnitř dceřiné koule, mající přibližně čtyři metry v průměru se ozvala drnčivá vibrující slova. Třebaže hlas nebyl lidský, hovořil jasně a srozumitelně:

„Mluvím jménem hydrogů. Přináším zprávu králi skáloplazů.“ S prudkým zasyčením svědčícím o vysokém tlaku vyrazily z malých otvorů v trupu lodi gejzíry přebytečného plynu.

Královská garda, která s vytasenými zbraněmi pobíhala sem a tam, působila ubohým nemohoucím dojmem. Jednotky pozemního vojska konečně dorazily na místo, nikdo však nechtěl na těleso zahájit palbu. Vysoko nad jejich hlavami čekala obrovská mateřská loď, tichá a hrozivá.

Protože se nikdo neměl k tomu, aby bránu Paláce otevřel, cizí hlas zazněl znovu: „Jsem vyslanec hydrogů. Chci hovořit s vaším králem.“

Král Frederick se v Trůnním sále svíjel v úzkostném zmatku. Co má dělat? Basil Wenceslas nebyl přítomen. Prezident odletěl na Ildiru, aby se setkal s Mágem-imperátorem a jeho nechal sedět na trůnu, aby zachoval zdání pevné vlády.

„Prošel jsem tvůj kalendář, Fredericku,“ řekl mu Basil ještě před odletem. „Není v něm nic, co by vyžadovalo mou bezprostřední pozornost. Kdyby někdo naléhal, abys vydal rozhodnutí, vymluv se. Neměl bych být pryč déle než týden.“ Kdo mohl tušit, že po tolika marných výzvách k jednání se bytosti z hlubin objeví právě teď?

„Sežeňte mi zeleného kněze!“ řekl král Frederick.

„Musíme okamžitě poslat zprávu.“ Zeptá se Basila, co má dělat. Naneštěstí bylo na Ildiře jen málo zelených kněží – pokud vůbec nějací. Král Frederick musel doufat, že někdo v paláci Mága-imperátora dokáže používat telink a vzkaz zachytí.

Méně významní dvorní rádci, vyděšení k smrti, se shlukli kolem trůnu, jako by se chtěli zaštítit královou domnělou mocí. Zřejmě důvěřovali ve Frederickovu schopnost vzniklou situaci zvládnout.

Venku se před spuštěnou mříží stále netrpělivě vznášela koule, z níž se syčením unikaly zlověstné gejzíry plynu. Vypadala jako rozzuřený drak.

„Řekněte, že žádost zvažujeme," řekl Frederick vyhýbavě. Zpráva Basilovi už byla odeslána a král zoufale zatoužil mít nablízku někoho, o nějž by se mohl opřít.

„A najděte mého starého compa OXe! Možná budu potřebovat informace z jeho databází."

Parlamentářská koule připomínala Frederickovi potápěčský zvon. Když si uvědomil, že tihle – jak si to říkali? Hydrogové? – žili v hlubinách plynných planet, kde panoval neuvěřitelný tlak, došlo mu, jak blízko je pravdě. Cizí vyslanec se musel uzavřít do podobného zařízení, pokud chtěl v atmosféře Země přežít.

„Ta malá loď může být plná zbraní, pane," řekl jeden z důstojníků královské gardy.

„Pravděpodobně." Král Frederick si zhluboka povzdechl. „Viděli jsme, jak jejich bojové lodě zničily celé měsíce. Kdyby ti cizinci chtěli, mohli napadnout Zemi. Místo toho klepe na naše dveře jejich posel. Myslím, že bychom měli vyslechnout, co nám chce sdělit."

„Přesto jim nedůvěřuji, pane," ozval se další poradce. Král Frederick ani neznal jeho jméno – lidé kolem něj se příliš rychle měnili.

Neklidně se zavrtěl na svém velkém trůnu, žaludek stále sevřený. Právě teď musel být Basil pryč, místo aby mu šeptal do ucha správná slova, jež má pronést!

Frederickovi nezbývalo, než jednat na vlastní pěst. Po desítkách let předstírání a omílání pěkných diplomatických frází se teď stane skutečným králem. Sebral odvahu, napřímil se a pozvedl pravou ruku. „Nařizuji, abyste toho cizího vyslance vpustili do Trůnního sálu!"

Palácová garda a poradci nesouhlasně zamumlali, starý král se však na ně zamračil. „Musíme ho vyslyšet. Možná nám přichází nabídnout mír! Celé měsíce už prosíme, aby s námi začali komunikovat. Opakovaně jsme žádali o zahájení jednání nebo

mírových rozhovorů. Až dosud mlčeli. A já mám teď odmítnout jejich posla jen proto, že mi jeho příchod právě není vhod?“ Ruku ověšenou prsteny zaťal v pěst a udeřil jí do opěrky svého křesla. „Ne! Jestliže je naším zájmem ukončit tento konflikt, musím s tou bytostí promluvit.“ Pozvedl bradu. „Nechť ti cizinci ospravedlní své činy.“

Klenutou vnější bránu po příletu vyslancova autoklávu narychlo zabarikádovali a gardisté se teď potili a namáhali ze všech sil, aby ji znovu otevřeli. Konečně se jim podařilo rozevřít křídla natolik, aby tudy mohlo kulovité těleso projít. Král sebral všechnu svou důstojnost a upřel zrak na podivnou, dokonale kulovitou nádrž obsahující mléčnou mlhu, pravděpodobně směsici silně stlačených plynů, kterou hydrogové dýchali. Z batyskafu s hlasitým zasyčením vyrazil proud výparů a vyděsil palácovou stráž.

Konečně z postranní místnosti vystoupil dvorní zelený kněz, prohýbající se pod tíhou ratolesti v květináči, jež byla daleko větší, než aby se dala pohodlně přenášet. Frederick si pozdě uvědomil, jak je pošetilé nemít v Trůnním sálu několik světostromů nastálo, třebaže se Basil obával, že by je Theroňané mohli použít ke špionáži.

„Dostal jste se k prezidentovi?“ zeptal se chraplavě koutkem úst. Nemohl odtrhnout oči od hrozivé tlakové komory klouzající za pomoci nějakého levitačního mechanismu přímo k němu.

„Ještě ne,“ odpověděl zelený kněz a postavil těžký květináč na schůdek vedle králova skvostného trůnu. Sklonil se ke stromku a objal jeho šupinatý kmínek oběma rukama. „Ostatní zelení kněží ve spojovací místnosti se ho snaží zastihnout. Hovořili s našimi druhy na Mijistře, ale odvolat prezidenta ze soukromého setkání s Mágem-imperátorem je obtížné.“

„Zkoušejte to,“ řekl král Frederick. Snažil se působit silným a vznešeným dojmem, nechtěl dát najevo, že na Basila zcela spoléhá.

Vyslanec hydrogů se blížil a jeho batyskaf působil stále mohutnějším a hrozivějším dojmem. Několik dvorních úředníků poslalo dovnitř hudebníky, aby zahráli hrdou fanfáru, jako by bytost

z hlubin mohla takové uvítání ocenit. Ceremoniáři přiběhli s barevnými standartami a vlajkami, zřejmě v domnění, že příslušník mimozemské civilizace dokáže rozeznat jejich symboliku. Králi Frederickovi připadali směšní.

Průsvitná koule, vibrující vnitřní energií, se zastavila. Dokonce i v rozlehlém Trůnním sálu se zdála hrozivě velká. V jejím nitru se převalovala mlha jako živoucí opál. Frederickovi se v mysli vynořila vzpomínka na sníh a stavění sněhuláka, a král měl co dělat, aby se při té představě nerozesmál. Musel vypadat statečně a odhodlaně a dokázat Basilovi, že se po tolika letech v Paláci šepotu přece jen naučil něco o diplomacii. V hloubi svého strachem svíraného srdce věděl Frederick jedno: tohle bude nejdůležitější jednání za celou dobu jeho dlouhé vlády. Vstal, ne snad z úcty k vyslanci hydrogů, ale proto, aby se před levitující průsvitnou koulí necítil tak malý a bezvýznamný.

Mlčky čekal, kulovitá kabina však od své žádosti o přijetí nevyslala žádná další slova. Nakonec, ve snaze zachovat zdání, že má situaci pod kontrolou, se rozhodl promluvit jako první. Zatímco se zelení kněží budou snažit zastihnout Basila, král se může pokusit jednání všemožně protahovat. Hlavně neudělat žádná ukvapená rozhodnutí a vyvarovat se všeho, co by mohlo nepřátelské bytosti podráždit. Obří bojová loď hydrogů na orbitě měla bezpochyby zbraně v plné pohotovosti, přichystané vyhladit všechna města na Zemi.

„Jsem král Frederick Zemské hanzovní ligy.“ Napřímil ramena a vložil do hlasu veškerou důstojnost, třebaže pochyboval, že hydrogové dokáží interpretovat lidská gesta. „Zastupuji všechny lidi v celém Spirálním rameni – na Zemi, v našich koloniích a také na vesmírných stanicích a těžerech, které jste napadli.“

Frederick čekal. Podle jeho názoru nemohla takováto slova zůstat bez odezvy. Konečně se ve středu stlačených plynů uvnitř koule zformoval jakýsi stín. Mlha zřídla, jako by se zhustila do pevného tvaru. Rtuťovitá silueta se pomalu proměnila v lidskou postavu – dokonale utvářeného člověka napodobeného do

posledních detailů – od řas na víčkách přes jednotlivé vlasy až po záhyby na oděvu s mnoha kapsami, klanovými symboly a širokou kapucí. Přes neuvěřitelnou věrnost napodobení bylo vyslancovo tělo tvořeno tekutými krystaly připomínajícími tuhnoucí rtuť. Děsivě se přelévající rysy tváře se pohnuly, rty utvářely slova.

„Přináším ti zprávu od hydrogů, Fredericku, králi skáloplazů."

„Je oblečený jako Tulák," řekl jeden z užaslých ceremoniářů. Někteří členové dvora a příslušníci královské gardy shromáždění v Trůnní síni začali rozhněvaně mručet; nevěděli, co to má znamenat.

Obyvatelé plynných planet se nespokojili s přibližným napodobením člověka. Tento obraz obsahoval příliš mnoho detailů, příliš mnoho konkrétních rysů. Byla to podoba odněkud okopírovaná nebo ukradená. Protože hydrogové zničili nejméně pět tuláckých těžerů, pravděpodobně použili jednu ze svých obětí a absorbovali či napodobili její tělo do posledního detailu. Král Frederick se uklidnil, věděl, jak mnoho je v sázce.

„Říkáte si hydrogové?" Snažil se, aby se mu netřásl hlas. „Nevíme nic o vaší civilizaci ani o vás samých. Nevěděli jsme dokonce ani o vaší existenci. Z takovéto nevědomosti se rodí chyby."

Vždy zachovávej ostražitost. Pečlivě vol slova. Mluv obecně. Nikoho neobviňuj. Dobře znal zásady diplomacie, tyto techniky však vyvinuli lidé pro jednání s lidmi. Kdo dokázal odhadnout, jak zapůsobí na bytost z tekutých krystalů pocházející z hlubin plynné planety?

Učitelský compo OX vstoupil do Trůnního sálu – za napětí panujícího v místnosti nikým nezpozorován – a trpělivě zůstal stát vedle zeleného kněze a jeho stromku. OX vnímal všechny podrobnosti, zůstával však zticha, dokud ho král Frederick nepožádá o radu.

„Civilizace hydrogů existuje mnohem déle než sídla skáloplazů," řekl cizí vyslanec a rysy jeho tváře se přitom přelévaly jako tající a vzápětí opět tuhnoucí cín. „Vznášející se města uvnitř našich planet jsou uzavřena do diamantu. Z planety na planetu cestujeme

prostřednictvím transgate. Jen málokdy se vydáváme do vesmíru v uzavřených lodích.“ Vyslanec se odmlčel.

Král Frederick položil otázku, která se nabízela. „Co je to transgate? Nejsme obeznámeni s vaší technologií.“

„Prostorová brána umožňující okamžitý přesun z planety na planetu. Ačkoliv naše bitevní lodě a některá z našich měst mohou cestovat vesmírem, považujeme to za velmi neefektivní způsob přesunu z jednoho bodu do druhého.“

Frederick se snažil vyslancovo sdělení pochopit. Zelený kněz vedle něj tiše hovořil ke stromu, jako telegrafista předával telinkem vše, co viděl a slyšel. Jeho bratři po celém Spirálním rameni budou tuto informaci šířit dál. Tito obyvatelé plynných planet, hydrogové, vytvořili skrytou civilizaci, která se rozpínala na území ne menším, než teritorium lidí a Ildiranů dohromady. Protože žili v nitru „neobyvatelných“ plynných planet a cestovali prostorovými bránami, nikoli otevřeným vesmírem, žádný člověk neměl o jejich existenci ani tušení. Hloubka lidské nevědomosti ho ohromila.

Frederick se rozhodl, že je načase získat nějakou důležitější informaci. „Jestliže jste osídlili a kolonizovali tolik plynných planet, proč jsou pro vás tak důležité pevné planety? Co z toho, co máme, vás může zajímat?“

Cizí vyslanec se ve své lodi pohnul. „Nemáte nic, po čem bychom toužili.“

Šumu, jenž nastal v Trůnním sálu, si král Frederick nevšímal. „Tak proč jste na nás zaútočili? Proč hydrogové vyvolali válku s lidmi a Ildirany? Zahubili jste tisíce nevinných bytostí.“

„Hydrogové žádnou válku nezačali,“ řekl posel. „Mír trval celá tisíciletí. Bezvýznamná stvoření žijící mimo náš svět nás nezajímala. Se skáloplazy nemáme nic společného, naše zájmy a území se nepřekrývají.“

Král byl tak překvapen, že se mu chtělo začít křičet. Tak proč? Cítil na svých bedrech tíhu všech těch mrtvých, obětí z řad Tuláků i Ildiranů povražděných hydrogy.

Rysy cizího vyslance se pohnuly, jako by přehrávaly sekvenci záběrů zachycených při pozorování výkřiku hrůzy smrtelné lidské bytosti, kterou použili jako základ pro svůj model. „Zapálení jednoho z našich nejkrásnějších světů bylo nevýslovně ničivým aktem. Zažehli jste hustě osídlenou planetu. Jakmile jste ji proměnili v hvězdu, byly zničeny stovky našich měst a zahynuly desítky milionů hydrogů. Jen málokterým z nás se podařilo uniknout.“

Postava z tekutých krystalů se přitiskla k silné stěně vysokotlakého tanku. „Byl jsi to ty, králi všech skáloplazů, kdo vyhlásil válku nám.“

98 OTEMA

Ponořená do dřímajícího vědomí všeobjímajícího světolesa, seděla Otema za svým psacím stolem v Hranolovém paláci. Ovinula kostnaté prsty kolem pružného kmínku ratolesti a začala nahlas recitovat nádherné verše Ságy sedmi sluncí. Vyprávěla děsivý příběh o tom, jak prudký požár zachvátil les jehličnatých stromů na Comptoru a jak comptorský místodržící, nejmladší a nejoblíbenější syn tehdejšího Mága-imperátora, zůstal uvězněn ve svém venkovském sídle. Jakmile sídlo zcela obklopil zuřící oheň, mladý místodržící svolal svou rodinu, aby se dívala do jasných plamenů. Řekl svým dětem, že se nikdy nesmí bát světla, protože zářivý jas je připomínkou sedmi sluncí zářících na Ildiru. Nato se prostřednictvím thismatu spojil se svým otcem a během posledních strašlivých okamžiků mu sdělil, jak ho miluje a ctí. A pak se thisma přetrhlo.

Otemu legenda hluboce dojala a tak ji verš po verši předčítala světolesu, jenž měl vrozený strach z ohně. Mysl prastarých, vzájemně propojených stromů, prodlévala u strašlivých, zpola skrytých vzpomínek na jiný požár, ničivý konflikt, jenž pohltil mnoho planet-– dávno, dávno tomu. Snažila se na tyto myšlenky napojit, ale les se o ně nechtěl dělit.

Neočekávaný duchovní výkřik zaznívající k ní přímým telinkem vytrhl Otemu z rozjímání. Naléhavá žádost přicházela od jednoho z jejích spolubratří v Paláci šepotu. Volal ji.

V jediném okamžiku pochopila stará vyslankyně celou situaci: přílet vyslance hydrogů na Zemi, jeho žádost o audienci u krále Fredericka a královu naléhavou potřebu hovořit s prezidentem, jenž právě pobýval v Mijistře.

Po době strávené na Zemi Otema velmi dobře věděla, že starý monarcha nedělá žádná rozhodnutí, dokonce ani není povolán hovořit jménem Hanzy, pokud mu prezident neudělí svolení.

Vyslala telinkem potvrzení o přijetí, uchopila nejbližší ratolest a vyběhla ze svých pokojů tak rychle, jak jí to jen její slabé nohy dovolily. Spěchala křišťálovou chodbou a narazila na Niru, jež, celá vyděšená, vyšla ze svého pokoje, kde světostromům předčítala Ságu. Také ona zaslechla naléhavou telinkovou zprávu, stejně jako všichni zelení kněží po celém Spirálním rameni. Zpráva o příchodu hydrogů na Zemi se rozšířila okamžitě, jakmile se o ní světoles dozvěděl.

„Pojď se mnou, Niro," řekla dřív, než se dívka stačila začít vyptávat. „Možná tě budu potřebovat, abys zavolala Prvního následníka. Musíme přerušit jednání mezi prezidentem a Mágem-imperátorem."

Zelené kněžky pospíchaly do audienční místnosti, tam ale zastihly jen několik prostých služebníků a pár urozených dvořanů. Otema příkře oslovila prvního úředníka, jehož potkaly: „Kde je Mág-imperátor?"

„Nesmí být vyrušován," řekl úředník a odvrátil se.

Otema však pevně uchopila jeho šat zdobený třpytivými pruhy. „Mám naléhavé sdělení pro prezidenta Wenceslase ze Zemské hanzovní ligy. Mága-imperátora bude ta zpráva jistě zajímat také."

Úředník, zneklidněný Oteminými slovy, zaváhal. Jeho oči se chvíli dívaly do prázdna, jako by Mág-imperátor něco vycítil thismatem.

„Tudy," řekl nakonec.

Ženy pospíchaly naznačeným směrem a společnými silami nesly těžkou ratolest v květináči. Otema se přitom prsty stále dotýkala šupinatého kmene, připravená přijímat informace o dalším dění. Ve své představivosti viděla, jak křišťálová koule vyslance hydrogů vplula do Trůnního sálu krále Fredericka.

Jakmile se spolu s Nirou objevily ve dveřích soukromé jednací místnosti, přerušily Basila Wenceslase právě uprostřed věty. Prezident se otočil, spatřil Oteminu vráskou a tetováním pokrytou tvář a podrážděně se zamračil.

„Přináším zprávu pro prezidenta Wenceslase a Mága-imperátora.“ Aniž k tomu byla vyzvána, vstoupila dovnitř.

Nira položila ratolest na malý stolek a postavila se vedle hladké onyxové sošky.

Otema a prezident prožili kus společné minulosti, naplněné převážně vzájemnými potyčkami. Jako vyslankyně Theronu oponovala Otema Basilovi při každé příležitosti a ten jí to měl za zlé. Vytýkal jí, že je staromódní, zbytečně zpátečnická a brzdí svými postoji pokrok a rozvoj obchodu, z nějž by mělo užitek celé lidstvo. Podezírala ho, že zmanipuloval její odchod na odpočinek, aby její místo mohla zaujmout mnohem povolnější Sarein.

„Jedná se o aktuální události.“ Stará žena v rychlosti shrnula přílet cizí bojové lodě k Zemi a požadavek parlamentářského batyskafu s vyslancem hydrogů.

Zpočátku podrážděný Basil užasle naslouchal jejím slovům. Mág-imperátor se napjatě naklonil kupředu, adar Kori’nh klouzal pohledem ze svého vládce na zelenou kněžku a hltal všechny potřebné informace.

„Král Frederick nedokáže takovou situaci zvládnout sám. Nikdy dříve takovou věc nedělal,“ prohlásil Basil.

S věcným výrazem v tváři vzhlédl k Otemě. „Potřebuje mé vedení. Můžete mu předat instrukce? Má někde poblíž zeleného kněze?“

„Kněz a strom jsou hned vedle jeho trůnu.“

Basil zaťal pěsti tak silně, až si nehty vyryl do dlaní půlkruhovité otisky. „Dobře. Řekněte mu…“

Otema zvedla ruku. „Vyslanec hydrogů hovoří.“ Lesním telinkem naslouchala ozvěně slov věrně opakovaných svým spolubratrem na Zemi. „Říká, že hydrogové nebudou dále tolerovat rozpínavost skáloplazů – tak nás nazývají.“

„Co to znamená?“ zeptal se Basil.

Otema opakovala slova vyslance. „Říká: Nepřipustíme, abyste dál parazitovali na našich planetách.“

„Fredericku, tohle se raději pokus nezvrtat,“ zamumlal Basil. „Odpověděl král?“

„Král je ohromen stejně jako vy,“ řekla Otema.

„Řekni mu, ať protahuje jednání,“ nařídil Basil naléhavým hlasem. „Ať na nic nepřistupuje.“

Otema jeho slova opakovala telinkem, neodpustila si však komentář: „Pane prezidente, nemyslím, že by s námi hydrogové chtěli vyjednávat. To, co nám sdělil jejich posel, je ultimátum.“

Basil byl zděšen. „Nedovolili by nám přiblížit se k žádné plynné planetě? Ale to je absurdní! To by znamenalo konec těžby ekti.“

Adar Kori’nh se otočil k Mágu-imperátorovi. „Pane, bez ekti pro náš mezihvězdný pohon začne ildiranské Impérium upadat.“

„Pro Hanzu by to znamenalo konec,“ dodal Basil.

„Hydrogové nás vyhladoví. Biliony lidí budou izolovány a zahynou. Na to nemůžeme přistoupit.“ Ukázal prstem na Otemu. „Řekni to králi Frederickovi. Musí to tomu cizímu vyslanci vysvětlit.“ Prezident ztišil hlas. „Zatraceně, kdybych mu tak mohl vložit slova přímo do úst!“

Otema předala zprávu a když se otočila, spatřila na Basilově tváři výraz skutečného strachu. Ildirané ani lidé nemohli na požadavky bytostí z hlubin plynných planet přistoupit. Ukončení těžby ekti by znemožnilo cestování vesmírem.

Stará vyslankyně pak opakovala slovo od slova další prohlášení vyslance. Otemin hlas zněl skřípavě, nemohla uvěřit tomu, co právě zaznělo z jejích úst. „Říká: Proto prohlašujeme všechny plynné

planety za zakázané území. Jakákoliv zařízení na zpracovávání vodíku obsaženého v atmosféře proto musí být odstraněna nebo zničena.“

Zavřela oči a snažila se nevnímat tlumené výkřiky ohromení, jež zazněly místností. Vyslanec hydrogů pak pokračoval, jako by lidem poskytoval bůhvíjakou milost: „Dáme vám krátkou ale dostatečnou lhůtu k tomu, abyste opustili nebo stáhli všechny své těžery. Potom bude každý parazit, jehož v oblacích našich planet přistihneme, nemilosrdně zničen.“

99 KRÁL FREDERICK

Král Frederick seděl na svém trůnu, roztřesený a zaskočený průběhem událostí. Pohlédl stranou na zeleného kněze, který mu předal několik slov, jež ho však bohužel nijak neuklidnila. Jakmile konečně navázal spojení s Basilem, pocítil nesmírnou úlevu – pošetile se domníval, že prezident bude okamžitě vědět jak reagovat a poradí mu. Teď však vyslanec hydrogů vyslovil své neuvěřitelné ultimátum a král nebyl schopen slova.

Bytost z tekutých krystalů se vznášela ve své vysokotlaké kabině přímo před králem. Posel předal svůj vzkaz a zmlkl. Frederick vyděšený představou, že ochranný tank odlétne a cizí vyslanec ani nezačne vyjednávat, rychle promluvil:

„Počkejte! To je… neslýchané. A zbytečné! Vaše reakce je přehnaná!“

Dokonale vymodelovaná tvář opět změnila výraz, ústa se otevřela v němém výkřiku plném hrůzy, tentokrát zcela neodpovídajícímu situaci. Bytosti z hlubin zřejmě nechápaly lidskou mimiku. „Zničili jste jednu z našich planet. Mezi námi nemůže být mír.“

„Ale vaše plynné planety jsou zdrojem suroviny, kterou naše civilizace nezbytně potřebuje.“ Král Frederick se modlil, aby mu hlas neselhal hrůzou. „Podle mých informací je těžery nijak nepoškozovaly, jejich činnost neměla negativní dopad na váš

ekosystém ani globální klima. Musíme zpracovávat velká množství vodíku, abychom získali dostatečné množství ekti pro naše hvězdolety.“

„Váš požadavek odmítáme,“ odpověděl vyslanec z nitra své tlakové kabiny. „Každý parazit, který včas neopustí atmosféru našich planet, bude zničen.“ Z malého ventilu opět se zapištěním vytryskl proud plynů.

Král Frederick letmo shlédl dolů na svého starého učitelského compa, jako by u něj doufal najít alespoň jiskřičku jistoty a sebedůvěry. Kdysi dávno, když ho začali školit pro to, aby se stal příštím králem, strávil mladý Frederick s OXem celé měsíce a učil se z jeho nesmírných zkušeností. Při diplomatickém jednání s touto podivnou cizí bytostí mu však bohužel nedokázal poradit ani moudrý compo.

„Prosím, vyslechněte mě!“ Král Frederick vstal ze svého trůnu na vyvýšeném pódiu a sestoupil o schod níž, aby se přiblížil k vyslancově kulovité tlakové kabině. Opíral se přitom o žezlo jako by to byla hůl.

„Jménem celé naší populace a vlády všech planet sdružených v Hanze mi dovolte, abych vyjádřil svou nejhlubší lítost a upřímnou omluvu.“ Výborně, to znělo dobře! „Musíte pochopit, že došlo ke strašlivému omylu. Naše zkouška Klikisské pochodně u Oncieru nebyla míněna jako útok proti vašemu lidu. Neměli jsme nejmenší tušení o existenci vašeho skrytého impéria. Dávám vám své královské slovo, že tento pokus nebude nikdy opakován. Kromě toho, jistě bychom se mohli domluvit na odškodnění.“

Jeho slova zněla prosebně, Frederick se napřímil a snažil se do svého hlasu vložit více rozhodnosti.

„Skáloplazi nemají nic, co by hydrogové chtěli nebo potřebovali,“ odpověděl emisar. „Nemáte nás čím odškodnit.“

Král Frederick se cítil stále zoufalejší. Pokusil se nasadit laskavý tón a zapůsobit na sebemenší jiskřičku citu, kterou by snad tyto bytosti mohly mít. „Nemáte tušení, jaké neštěstí váš zákaz způsobí. Bez paliva pro mezihvězdný pohon se veškerý obchod v rámci

Hanzy zastaví a mnoho našich kolonií vymře hlady. Jen pomyslete na to utrpení! Musí existovat nějaký prostor pro jednání. Prosím, umožněte nám najít nějaký kompromis.“

Cizí vyslanec natočil stříbrnou tvář mrtvého Tuláka tak, že hleděla přímo na něj. „Nebyl jsem vyslán proto, abych vyjednával, ale pouze proto, abych předal zprávu. Bylo mé prohlášení zaznamenáno a bude rozšířeno tak, aby všichni mohli slyšet má slova?“

Král Frederick se ohlédl na OXe, jenž do své paměti pečlivě ukládal každý detail tohoto setkání. Zelený kněz vedle něj posílal telinkem informace Basilovi a Mágu-imperátorovi na Ildiru. Zástupci místních médií snímali události v přímém přenosu a vysílaly je do informační sítě, odkud budou komerčními loděmi dále šířeny po celém Spirálním rameni.

Frederick se cítil poražen. „Emisare, vaše slova už slyšely miliony lidí. Záznam tohoto jednání se dostane na další planety Zemské hanzovní ligy i ildiranského Impéria.“

„Pak je tedy mé poslání u konce.“ Hydrog se opět ponořil do houstnoucí opálové mlhy. Lidská postava tvořená tekutými krystaly se rozplynula.

Jeden z členů královské gardy přitiskl přijímač k uchu, vyslechl hlášení a řekl: „Pane! Nepřátelská loď právě opustila oběžnou dráhu Země!“

Frederick nemohl uvěřit vlastním uším. „Jak se ale jejich posel dostane zpátky na mateřskou loď?“

Zelený kněz náhle s trhnutím zvedl hlavu a odvrátil se od svého vysokého stromku, jako by se dotkl žhavého železa. „Pane, prezident Wenceslas je velmi znepokojen. Doporučuje nejvyšší opatrnost.“

Vzápětí promluvil OX. „Vyslanec nemá v úmyslu se vracet.“

Král Frederick couval od vznášející se koule a s klopýtnutím vystoupil ke svému trůnu. Stěny tělesa byly teď matné, postavu vyslance tvořenou tekutými krystaly už neviděl.

„Evakuujte Trůnní sál!“ vykřikl. „Všichni do bezpečí! Chci…“

Na vnějším plášti batyskafu se objevily trhliny, pravidelné linie, které musely být součástí struktury silných diamantových stěn. Řady teď jasně patrných okrouhlých komůrek byly lemovány klikatými puklinami způsobenými silným tlakem a šířily se stále dál.

Vyslanec hydrogů otevřel svůj pevný batyskaf a vypustil ven atmosféru pod tak vysokým tlakem, že se při něm vodík měnil v kov a uhlík v diamant. Náhlé uvolnění způsobilo tlakovou vlnu, jež prolétla Trůnním sálem. Náraz zcela zdemoloval přepychově zdobenou místnost, rozmetal vitrážová okna a roztrhal bezmocné diváky. Exploze rozdrtila trůn Paláce šepotu, vrhla compa OXe proti kamenné stěně a proměnila starého krále Fredericka, muže, jenž osmačtyřicet let vládl Zemské hanzovní lize, v beztvarou hmotu. A co bylo nejzávažnější, navždy změnila směr, jímž se ubíraly dějiny.

100 MARGARET COLICOSOVÁ

Po týdnech strávených pečlivým pročesáváním klikisského města dříve skrytého za stěnou kaňonu dosáhli Margaret s Louisem konečně významného pokroku. Přičinlivý DD natáhl do tunelů osvětlení, zapojil je a do vnitřních prostor nainstaloval malé generátory zabezpečující vyhřívání a cirkulaci vzduchu.

Arcas, jehož archeologické nadšení už pominulo, většinou zůstával v táboře a pečoval o stromky, kterým se na Rheindic Co viditelně dařilo. Aby pomáhal rozšiřovat vědění světolesa a všech, kteří se mohli napojit na jeho databázi, trávil zelený kněz celé hodiny sumarizací klikisských objevů.

Tři klikisští roboti často mizeli, aniž by komukoli sdělili kam. Jednou brzy ráno poukázal Louis na určité nepatrné změny, kterých si povšiml – na zpola smazané otisky článkovitých nohou a částečně přerovnané vybavení. Podle těchto známek se domníval, že se roboti do opuštěného města vrátili, aby hledali stopy své minulosti.

„Kdybych měl amnézii, nejspíš bych dělal totéž, drahoušku," řekl. „Pustili se do výzkumu jednoho ze svých starých měst. Kdo ví,

jaká maličkost může oživit jejich paměť? Možná se už brzy dokážou rozpomenout.“

Margaret souhlasila, třebaže stále cítila znepokojení. „Přála bych si, aby nebyli tak tajnůstkářští. My před nimi rozhodně nic neschováváme.“

Právě dokončila zálohování obrazových a písemných záznamů. Pečlivá jako vždy, nechávala originály v táboře ve stanu a datovou destičku ve skrýši v opuštěném městě. Prudký vodní příval, který se prohnal kaňonem, byl důkazem, že i zdánlivě bezpečné místo může být postiženo pohromou.

Louis si hrál se zařízením uvnitř sálu s kamenným oknem a přišel na to, jak z podivného hranatého generátoru sejmout kryt. „Heuréka!“ vykřikl. „To jen abych citoval jiného slavného vědce.“

Margaret k němu přispěchala, aby se podívala, co našel. Její manžel si mezitím prohlížel čisté součástky neznámého přístroje a zkoumal jak zapadají do sebe. „Ach, teď už tomu rozumím! Tady… je zdroj energie. Byl odpojen od tohoto obvodu. Jako by někdo chtěl celý systém zakonzervovat.“ Přejel prstem po kovových a polymerických komponentech, zkoumal jednotlivé spoje a nechal svou intuici volně plynout.

Z vnitřní strany sejmutého krytu spatřila Margaret podrobný diagram obsahující klikisské symboly a jejich vazby k jednotlivým částem mimozemského zařízení. K jejímu radostnému údivu se symboly shodovaly se znaky na polích lemujících lichoběžníkové kamenné okno. Zdálo se, že každý odpovídá souboru souřadnic, jež podivný klikisský přístroj dokázal zaměřit. Spoje vedly přímo do prázdné kamenné stěny – podivné organické obvody nanesené na kámen jako hmyzí feromonová stopa, přikryté další kamennou vrstvou.

„To je… mapa, staroušku. Nebo spíš katalog či adresář.“

Její manžel odtrhl pozornost od přístroje. „Aha, myslíš jako souřadnice pulzarů na plánu Klikisské pochodně.“

DD, jehož do jeskyně přilákaly nadšené výkřiky, pochopil co se stalo. „To jsou úžasné závěry, Margaret," řekl. „Můžeš je použít jako základ pro další teorie o klikissech."

„Přesně tak, DD! Teď to teprve vezmeme do ruky."

Louis objal Margaret tak vášnivě, že se i po tolika letech manželství zastyděla, třebaže poblíž nebyl nikdo, kdo by je mohl vidět. „Tohle je nejúžasnější objev od nálezu klikisské mumie."

„Z dlouhodobého hlediska je možná ještě významnější, staroušku," podotkla Margaret. „Nezapomeň, že jsme podobná kamenná okna našli v každém klikisském městě, které jsme dosud studovali, mnoho z nich ale bylo poškozeno; zvlášť zničená byla některá pole se souřadnicemi. Tak blízko pochopení celého systému či technologie jsme se však nikdy nedostali. Věřím, že ty to dokážeš vyřešit."

„Máš v úmyslu zapojit ten zdroj energie, Louisi?" zeptal se DD.

Se šramotem vstoupili do jeskyně klikisští roboti, jejichž optické senzory zářily zvědavostí. DD vzhlédl a nadšeně prohlásil: „Sirixi, Ilkote, Dekyku! Pojďte se podívat, co Louis našel."

Trojice hmyzích robotů přistoupila blíž, sklonila se nad odkrytým přístrojem a prohlížela si diagram a jednotlivé součásti. Margaret si prohlížela souřadnicové symboly uvnitř přístroje a identické hieroglyfy opakující se na malých dlaždicích kolem lichoběžníkového okna… docela jako tlačítkový číselník.

„No, myslím, že zdroj energie není poškozený." Louis si k přístroji přidřepl a opět ho začal zkoumat. „Měl bych ho bez větších potíží spravit."

„Mohlo by být to kamenné okno součástí klikisského přepravního systému? Každá z těch dlaždic označuje místo, možná cílovou stanici."

Louis se na svou ženu zadíval skepticky. „A to mi kolegové říkají, že moje nápady jsou divné! Myslíš si snad, že klikissové dokázali procházet skálou?"

Margaret se otočila k Sirixovi. „Co si myslíš ty?"

„Nemohu nabídnout žádné údaje, Margaret Colicosová."

Louis vzhlédl k robotům s úsměvem na tváři. „Vy tři musíte být nadšení! Teď už jsme velmi blízko tomu, abychom zjistili, co se stalo s vaší mateřskou rasou a proč byly všechny vaše vzpomínky před dávnou dobou vymazány.“

„Nepřeceňuj náš objev, staroušku!“ varovala ho Margaret. „Tohle není druhá Rosettská deska.“ Pokud by však nalezené zařízení bylo klíčem ke klikisskému transportnímu systému, možná by jeho prostřednictvím přece jen mohli získat všechny potřebné informace.

Louis opět poklekl na tvrdou kamennou podlahu a prohlížel si změť mechanických součástí. „Aha, teď už vidím co s tím. Jenže zdroj energie je zkorodovaný. Budu to muset nahodit pomocí našeho vlastního vybavení.“

Podíval se na Margaret. „Může to trvat celé hodiny, drahoušku.“

DD ho přerušil. „V tom případě bych vás rád upozornil na čas. Slunce už zapadlo. Obvyklá doba večeře už byla před hodinou. Není to ta pravá chvíle pro dnešek skončit? Zítra se můžeme odpočinutí zase pustit do práce.“

„Nerad toho nechávám, když už jsme tak blízko…,“ protestoval Louis.

Margaret se na něj ironicky zašklebila. „Staroušku, jako vždy jsi přehnaně optimistický. Nejsi nikdy tak ‚blízko’, jak si sám myslíš.“

Do stanů dorazili po namáhavém pochodu houstnoucí tmou. Arcas seděl sám nedaleko vodního čerpadla a skladiště z prefabrikovaných dílců, obklopen osvětlovacími panely. Tvářil se vyděšeně. Margaret okamžitě vycítila, že něco není v pořádku.

„Co je? Co se stalo?“

Zelený kněz pohlédl na své dlaně a pak zvedl oči k ní. „Když jsem se spojil se stromy…, sledoval jsem události, které se staly na Zemi.“

Louis postoupil kupředu. „No tak nám to řekni, Arcasi! Vypadáš, jako bys viděl strašidlo.“

„Bytosti z hlubin plynných planet vyhlásily celému lidstvu válku a tvrdí, že je to kvůli Klikisské pochodni!“ Jeho hlas zněl

přiškrceně. „Proměnou Oncieru v nové slunce jsme jich zabili miliony.“

Louis se zajíkl. „Ale Klikisská pochodeň byla… jen pokus. Chtěli jsme rozehřát měsíce pro nové kolonie.“

Margaret to však pochopila okamžitě. „Ty bytosti žijí uvnitř plynných planet, staroušku. Zažehli jsme jejich domovskou planetu.“

Louis klesl na kolena vedle Arcase. „Ale to jsme nevěděli! Jak bychom mohli? Ta stvoření se nikdy neukázala.“

„Teď už ano,“ řekl Arcas. Přerývaně dýchal. „A pak…, pak došlo k výbuchu. Jejich posel zabil starého krále Fredericka a pětatřicet dalších lidí přítomných v Trůnním sále.“

„To je strašlivá zpráva,“ řekl DD.

Tři klikisští roboti stáli a poslouchali slova zeleného kněze. Sirix ani jeho dva druhové neřekli jediné slovo.

101 JESS TAMBLYN

Jess se vrátil ke Golgenu, tentokrát sám, aby pozoroval dílo zkázy, jež uvedl do pohybu. Neočekával, že ho to naplní uspokojením nebo radostí, doufal však alespoň v jakési zadostiučinění. Úspěch. Triumf. Možná uvolnění? Nebo alespoň pocit, že tím celou věc uzavřel.

Doma na Plumasu měl podrobnou mapu s naprogramovanými body zobrazujícími polohu každé komety, kterou on a jeho technici vychýlili ze stabilní oběžné dráhy. Vesmírné projektily letěly směrem k plynnému obru a Jess věděl, že se Golgen brzy stane hrobem – nejen pro jeho bratra.

Bram Tamblyn vycvičil své předáky na Plumasu dobře. Čerpadla, která hnala vodu nahoru ledovou slupkou, pracovala efektivně, a Jess proto neměl co na práci. Jeho starý otec se zaměstnával neustálým sledováním svých zaměstnanců, hlídal každý jejich krok. Jess svým dělníkům důvěřoval, nechal je dělat jejich práci a sám se mezitím zabýval plánováním pomsty.

Vystrašení Tuláci uspořádali další tři klanová shromáždění. Jess se zúčastnil všech, držel se však v pozadí – věděl, že jeho komety jsou už na cestě. Do hádek, k nimž nevyhnutelně docházelo, se nezapojoval. Mlčky sledoval, jak stará Mluvčí bojuje, aby svou roli zvládla. On alespoň něco dělal.

Zatímco ostatní představitelé tuláckých rodin diskutovali o politických a nouzových opatřeních, Jess pozoroval Cescu, hladově ji hltal očima, sledoval každý její pohyb, snažil se zachytit každý záblesk jejích temných očí. Jednou, Cesco, jednou budeme spolu. Náš čas přijde. Ale teď, tyto měsíce, mi čekání na tebe připadá jako věčnost.

Jeho malá loď teď visela v prostoru tak blízko Golgenu, že mohl pozorovat bouře v jeho atmosféře. Vzpomínal na to, jak se z Blue Sky spolu s Rossem dívali do golgenských oblaků. Tehdy byl jeho bratr přesvědčen, že největší nebezpečí, jež mu hrozí, spočívá v nedodržení termínů splátek. Cizí vrahové si však vybrali právě jeho těžer, zabili člověka, který nikomu neublížil. A teď toho budou litovat.

Jess s pochmurným zaujetím sledoval, jak první obrovská kometa letí ke svému cíli, polapená gravitačním polem planety. Obklopená šedobílým mrakem vypařujících se plynů se zdála tichá a vzhledem k hvězdnému pozadí zcela nehybná. Jess však věděl, že letí neuvěřitelnou rychlostí. Střela vypálená na cíl, kterou už nelze zastavit. Podle jeho propočtů měla dopadnout během několika hodin.

Tahle bude první.

Změna dráhy a slapové síly obří kouli tvořenou ledem a kameny roztrhaly. Úlomky o velikosti hor utvořily šňůru projektilů; každý z nich měl dost energie na to, aby se jeho dopad rovnal výbuchu tisíců atomových bomb.

Jess zatvrdil své srdce, pohodlně se usadil do křesla a dychtivě sledoval začínající představení. První úlomek dopadl jako úder vesmírného kladiva a vlétl do golgenských mraků. Exploze způsobila zčeření atmosféry, šokovou vlnu, jež se šířila, jak ledová

střela pronikala do hlubších vrstev. Jess doufal, že to bude smrtelná rána, jež způsobí zánik obyvatel planety. Pevně stiskl rty a na obrazovce nastavil větší přiblížení.

Až se ostatní dozví o smělém úderu, který nepříteli zasadil, aby pomstil svého bratra, budou zděšení. Tento čin bezpochyby podnítí válku mezi lidmi a cizími agresory. Třebaže nejspíš vyvolá pobouření Tuláků a nelibost Hanzy, Jess věřil, že těžká a nenadálá rána zasazená nepříteli všechny lidi v skrytu duše potěší.

Jess zůstal na své pozici tři dny a sledoval, jak úlomky komety dopadají na Golgen. Husté pastelové mraky byly poznamenány žhnoucími skvrnami, dodávajícími plynné planetě vzezření hnijícího ovoce. Jak se zraněná planeta otáčela kolem své osy, nastavovala letícím fragmentům další, dosud nepoškozené oblasti.

Se zaťatými zuby vyvolal Jess svůj orbitální diagram – další velká kometa měla do Golgenu udeřit za měsíc. Déšť kometárních střel bude nemilosrdně dopadat na baštu nepřátel po další dva roky. Jess ani kdokoli jiný už nemohl udělat nic, aby to zastavil.

Tvář Golgenu zasáhly další fragmenty.

102 CESCA PERONIOVÁ

Jess Tamblyn, neschopný skrýt hrdý výraz vzdoru ve svých očích, navštívil Randezvous a oznámil Cesce, co udělal. Ačkoliv nikdo nemohl říct, jakou škodu každá z explozí nepříteli na Golgenu způsobila, byl si jistý, že ho zasáhl – a zasáhl ho těžce. Byli sami v dívčině soukromé pracovně v pásu asteroidů. Po chvíli váhání a potlačované touhy si dovolila přistoupit k němu a krátce, zato však vřele, ho objala. Jess její stisk opětoval jen váhavě, jako by se mu nechtěl poddat.

Cesca, stejně jako Jess, musela své city prozatím odložit stranou. Tuláci se ocitli ve válce, jejich živobytí bylo ohroženo, mezi klany panovalo napětí a zmatek. Tohle nebyl čas pro tlukoucí srdce a zasněné romance. Oba dobře věděli, že musí zůstat rozdělení. Cesca spočinula hlavou na jeho rameni, potom se zdrženlivě vrátila za

svůj stůl a zhluboka si povzdechla. „Udělal jsi statečnou ale strašlivou věc, Jessi. Můžeme jen doufat, že se v dobré obrátí.“

Cesce nezbývalo, než všechno okamžitě sdělit Jhy Okiahové. Společně s Mluvčí se pak budou muset dohodnout na oficiálním postoji Tuláků, protože Jessův horkokrevný čin si bezpochyby vyžádá svolání dalšího klanového sněmu. Alespoň se už Tuláci nemuseli cítit tak zoufale bezmocní. Kometární projektily se stanou také jasným signálem pro Zemskou hanzovní ligu. Hanza celou dobu Tuláky podceňovala, uvalovala na ně nesmyslné poplatky a cla a pohrdala jimi. Byli pro ni jen neorganizovanou lůzou, jež nemá žádnou moc. Jess Tamblyn však názorně předvedl, jakou spoušť dokáže malá skupinka Tuláků způsobit.

Další děsivé zprávy je dostihly ještě dřív, než Jess opustil Randezvous a Cesca měla příležitost vyhledat Jhy Okiahovou. Záznam přivezený jedním z obchodníků si Jess přehrál několikrát, ale přesto stále nemohl uvěřit tomu, co viděl.

Cesca a Jess spolu sledovali záběry z Paláce šepotu. Když se vyslanec hydrogů objevil uvnitř své průhledné koule a lidstvo tak poprvé získalo příležitost spatřit jednu z tajemných bytostí obývajících hlubiny plynných planet, Cesca zalapala po dechu a Jess vydal táhlé zasténání. „To je Ross!“ zašeptal. „Zajali mého bratra!“

Cesca nevěřícně zírala na přelévající se rtuťovité rysy muže, jemuž dala své slovo. „Nebo ho přinejmenším napodobili. Ross byl jednou z jejich prvních obětí. Hydrogové možná používají jeho podobu ke komunikaci s námi.“

Jess se sesul do závěsného křesla uchyceného do stěny, jako by se nízká gravitace Randezvous náhle změnila v nesnesitelnou tíhu. Hlavu si opřel o drsnou stěnu. „Cožpak už mé rodině neublížili dost? Co jsme jim udělali?“

Vyslechli poslovo ultimátum a oba si vyměnili rozhněvané pohledy.

Výbuch, jenž zabil starého krále Fredericka, pro ně znamenal šok. Cesca potlačila zasténání. Ačkoliv Tuláci nikdy nepodepsali

Hanzovní dohodu a nepovažovali Fredericka za svého krále, vyslancův čin byl mimo veškeré chápání.

Jess byl bledý jako stěna. „To všechno je jejich reakce na pokus Hanzy? Tuláci nemají se zažehnutím Oncieru nic společného!“

„Ani Ildirané ne.“ Cesca se snažila pochopit všechny důsledky činu, jejž právě viděla, a její myšlenky přitom zmateně vířily.

„Tihle… hydrogové nechápou naši politiku či společenská uskupení. Zřejmě ani nevidí rozdíl mezi lidmi a Ildirany.“

Jess si povzdechl. „Nebo to pro ně nemá žádný význam.“

Otřesený obchodník odběhl, aby svou novinu šířil dál. Cesca mu poradila, kde najde Mluvčí Okiahovou; stará žena se musela o všem dozvědět dřív, než k ní dorazí nejrůznější zvěsti.

Cesca se cítila vyčerpaná a vnitřně rozpolcená. Toužila uprchnout s Jessem někam pryč, zapomenout na hrozící galaktickou válku i nepřátelské bytosti z plynných planet. Něco takového však ještě dlouho nebude možné. Jemně mu položila ruku na rameno. „Běž domů, Jessi! Teď nemůžeš nic dělat.“

Vzhlédl k ní, jako by se v něm svářilo příliš mnoho myšlenek toužících prodrat se ven. „Vždycky se dá něco dělat. Bojovat, hledat způsoby, jak přežít. Cožpak to Tuláci nedělají odjakživa?“

Než odešel, sevřel ji v náručí. Dlouze, vřele a – zoufale.

„Ano, naše klany nás potřebují, každého z nás jiným způsobem,“ řekla. „Tuláci se musí připravit. Ty víš, že to bude horší.“

Jess pochmurně přikývl. „Ano, to je jedna z mála věcí, které vím.“

Cesca našla Mluvčí Okiahovou v jednom z okrajových asteroidů Randezvous, kde panoval stav beztíže, v dětské školce. Mluvčí už slyšela nejnovější zprávy a věděla o Jessově činu, dosud však nijak nereagovala. Během let strávených v politice se naučila nejednat zbrkle. „Chvíle přemýšlení často ušetří tisíce omluv, Cesco,“ řekla jí jednou. Obrovské vzdálenosti mezi roztroušenými hanzovními koloniemi a neregistrovanými tuláckými sídly byly tak jako tak příčinnou, že žádné opatření nemělo okamžitý účinek. Občas trvalo celá léta, než se projevily následky.

Mluvčí Okiahová se vznášela vedle stěny, staré nohy s křehkými kostmi zkřížené do pozice lotosového květu. Vyzáblé zápěstí zavěsila do úvazové smyčky, aby v prostředí nulové gravitace nikam neodplula. Ráda pozorovala tulácké děti, jak si hrají, smějí se a učí se pohybu ve stavu beztíže. Stěny byly pomalované, takže děti mohly vrhat míče nebo dokonce samy sebe na nejrůznější cíle. Uprostřed místnosti, vybavená nádrží stlačeného vzduchu, který používala k pohybu, trůnila robochůva UR, jež starostlivým pohledem sledovala své svěřence. UR měla moduly pro poskytování první pomoci, výchovné programy a daleko větší trpělivost než kterýkoliv člověk. Díky své mateřské povaze se dokázala starat o několik tuláckých dětí najednou.

Jakmile Cesca vstoupila do asteroidu, kde byla škola umístěna, robochůva ji poznala dřív, než se Jhy Okiahová stačila probrat ze svého snění. „Cesco Peroniová, je to už dlouho, co jsi mě přišla navštívit. Chováš se slušně, jak jsem tě naučila?“

Cesca se na mateřského compa usmála. „Nezapomněla jsem nic z toho, co jsi mi říkala, UR.“

„Snaž se, aby to tak bylo.“ Nato robochůva za pomocí svých vzduchových trysek vzlétla, aby se vklínila mezi dva chlapce, kteří se strkali a zápasili až příliš surově. UR pečovala o několik generací tuláckých dětí a třebaže byla přísná, uměla ve svých svěřencích vzbudit oddanost a lásku.

Zatímco stará Mluvčí stále pozorovala dovádějící děti, Cesca plula po úchytech vzhůru a zaujala pozici vedle ní.

Jhy Okiahová řekla: „Možná se to může zdát divné při všem tom shonu a křiku kolem, ale chodívám sem, abych načerpala klid a mohla přemýšlet.“

Cesca pohlédla na bezstarostné děti. „Není to tak obtížné pochopit, Mluvčí Okiahová. Kde jinde by ses mohla lépe přesvědčit, že stále existují lidé, kteří nemají starosti a těší se ze života? Lidé, kteří před sebou vidí zářivou budoucnost?“

Stará žena pohlédla na svou chráněnku. „Vyškolila jsem tě dobře, Cesco. Kdyby tak ostatní byli stejně bystří, jako ty!“

Chvíli seděly ve svorném mlčení, až to Cesca nemohla vydržet. „Takže jsi slyšela nejnovější zprávy? O vyslanci hydrogů… a o Jessovi?“

Jhy Okiahová přikývla. „My jsme to nezpůsobili. Frederick nebyl náš král. Klikisská pochodeň nebyl náš nápad. Kvůli unáhlenému činu Jesse Tamblyna však už nejsme nevinnými diváky, ale stali jsme se účastníky konfliktu.“

Cesčina tvář nabyla strohého výrazu. „To jsme od samého počátku, kdy hydrogové zaútočili na Blue Sky. Zajali Rosse. Zabili tvého vnuka Berndta a mnoho, mnoho dalších. A teď hydrogové vyhlásili zákaz těžby ekti, základu naší ekonomiky! Jessovy komety s tím nemají co dělat.“

Stará žena přikývla. „Pravda. Ale trpět budeme všichni. Nejen naši nejbližší, jako tvůj Ross nebo můj drahý Berndt. Následky pocítí i ty nejvzdálenější hanzovní kolonie, protože embargo na těžbu ekti zastaví interstelární dopravu. Tuláci však, jako obvykle, to odnesou víc než kdokoliv jiný.“

103 BENETO

Seděli uvnitř svého pohodlného malého příbytku a Beneto si pozorně prohlížel zeleného kněze Talbuna. Z muže vyzařovala hluboká únava, temné oči měl obkroužené vráskami, jeho smaragdovou kůží jako by prosakovala staroba. Toho dne však byla jeho tvář rozzářená a dychtivá, plná mladického nadšení, jaké v ní Beneto zahlédl, když před dvěma měsíci přiletěl na Havraní hřad.

„Ukázal jsem ti všechno co musíš znát, Beneto,“ řekl Talbun. „Mluvil jsi se starostou, setkal ses se všemi kolonisty a viděl jsi jejich práci. Jsi připraven, jak jen můžeš být.“

Beneto uchopil ruce starého kněze do dlaní. „Cítím se tu jako doma, Talbune. Brzy budu Havraní hřad milovat stejně jako ty.“ Ztěžka polkl, nechtěl tuto chvíli zkalit smutkem. „Jsi připraven. A stejně tak já.“

Všichni obyvatelé Koloniálního města Beneta přivítali a přijali ho s nadšením. Starosta Hendy, dělníci, obchodníci a jejich rodiny

se všemožně snažili, aby dali najevo, jak oceňují ochotu mladého kněze usadit se na Havraním hřadu. Báli se, že nikdo nepřijde Talbuna nahradit, třebaže je starý kněz opakovaně ujišťoval, že nedopustí, aby osadníci – jeho druhá rodina – zůstali bez telinkového spojení. Toho odpoledne se konala oslava spojená s hostinou, vyhlášená starostou Hendym. Podávalo se nejchutnější – třebaže ne zrovna luxusní – místní jídlo: dušené kozí maso, čerstvý sýr a tmavý chléb. Po prašných ulicích Koloniálního města běhaly děti, ze svých polí přišli i farmáři, oblečení do čistých šatů. Osadníci si se smíchem připomínali laskavost, kterou jim Talbun prokazoval, když zasílal narozeninové pozdravy a blahopřejné básně členům jejich rodin na jiných planetách Hanzy.

Beneto naslouchal úsměvným vzpomínkám na to, jak se Talbun jednou za prudké bouře choulil mezi stromy, aby se s nimi mohl podělit o lidský pohled na řádění živlů. Potom se s ním rozloučili, neobratně a tak upřímně, jak jen uměli.

Zatímco se snášela noc, vítr nabýval na síle. Ostré poryvy rozvlnily políčka obilí a převalily se přes aerodynamicky tvarované budovy Koloniálního města. „Podle všeho se blíží bouře," řekl Beneto, když spolu se starým knězem vykročili ke dveřím.

Talbun se usmál. „Nebude zlá. Vítr stačí právě na to, aby stromy začaly mluvit."

Vyšli ven a Beneto uslyšel šelestění větví připomínající šeptající hlasy, tiše rozmlouvající v družném hovoru. Talbun pohlédl do temnoty.

„Než odejdeš, dovol mi, abych tě objal," řekl Beneto tiše.

Starý muž ovinul vyzáblé ruce kolem ramen mladšího kněze. Beneto mu poděkoval za to, že se s ním podělil o své znalosti a ukázal mu vše, co bude potřebovat.

„Jsi výborný žák, Beneto. Vše, co jsem tě učil, jsi už ve svém nitru chápal, já jsem ti jen pomohl celý proces urychlit. Odcházím bez obav. Mí lidé a mé stromy jsou v dobrých rukou."

Poté se Talbun otočil, v očích poklidný jas, a zamířil pryč od domu. Pospíchal k hájku světostromů, jež kdysi sám zasadil, a jeho

krok byl pozoruhodně lehký. Beneto se díval, jak starý muž svléká svůj tenký šat, pouští jej na zem a nahý a bosý mizí v temnotě.

Talbun vychutnával doteky větru na kůži, hrubou zemi pod nohama i hedvábná zcuchaná vlákna nízkého porostu. Vstoupil do háje – sám, ne však osamělý, neboť světoles ho okamžitě obklopil. Ratolesti rychle vyspěly a rozrůstaly se, zelený drápek světolesa zaťatý do této odlehlé planety. Proplétal se mezi šeptajícími kmeny, prsty se dotýkal jejich šupinatých kmenů. Každý z nich pozdravil zvlášť, dokonce i malou ratolest z Theronu, třebaže všechny byly propojené, součásti téže nezměrné mysli. Talbun došel do středu hájku a lehl si na měkkou zemi. Pohlédl na útržky hvězdnatého nebe prosvítající mezi větvemi, jež se pohupovaly, jako by mu tleskaly – nebo ho vábily k sobě.

Ponořil se do hluboké telinkové modlitby. Zavřel oči a vyslal svou mysl hluboko mezi stromy, do kořenů, do všeobjímajícího světolesa. Poslední vědomou myšlenkou se starý muž dobrovolně odevzdal smrti, osvobodil svou duši, aby mohla stoupat vzhůru a být zachycena zvoucími větvemi zlatých stromů.

Později v noci vítr zesílil, bouře však přinesla jen krátký, vítaný déšť. Jakmile příštího rána vyšel Beneto z Talbunova – teď už svého – přístřešku, spatřil modré nebe a sluneční zář. Jeho zelená kůže se napjala a hladově přijímala fotony. Vypil litr vody a pak zamířil do hájku, aby zelenému knězi prokázal poslední službu. Beneto našel starého muže pokojně ležícího v ranním stínu pod nejvyšším světostromem. Spatřil na jeho tetované tváři výraz naprostého naplnění a usmál se.

Beneto si nevzal lopatku – tou by mohl poškodit citlivé kořeny světostromů. K tomu, aby z prostoru mezi dvěma stromy vyhrabal měkkou hlínu, nepotřeboval žádné nástroje kromě svých mozolnatých rukou. Za necelou hodinu se mu podařilo vyhloubit mělký hrob. Uchopil starcovo tělo, lehké jako věchet, a uložil je do hlíny blízko kořenům. Potom Talbuna přikryl hlínou, v níž toužil spočinout už tolik let.

Mladý muž, doprovázený šepotem světostromů, mu věnoval tichou modlitbu. Každý zelený kněz, který měl přístup ke světolesu, mohl tento pohřeb sledovat. Beneto skončil a mohl se vrátit do svého domku, aby se umyl. Později zajde do města a sdělí zprávu o Talbunově smrti osadníkům. Věděl, že pro něj budou truchlit, protože ho milovali jako drahého přítele. Benetovým úkolem bylo utěšit je a pokračovat v díle starého kněze. Podle tradice se Beneto za hodinu vrátil do hájku a pečlivě vybral vysoký a rovný světostrom. Oddělil životaschopnou ratolest, tenký ohebný výhonek vyrůstající z vidlice, kde se spojovaly nejsilnější větve. Jemné vlhké kořeny se stále leskly mízou stromu. Beneto ji vzal něžně do náruče a vrátil se zpět k hromádce čerstvé hlíny, označující Talbunův hrob, a přímo v jejím středu vyhloubil jamku, aby do ní mohl zasadit ratolest na počest zeleného kněze. Pohřbil starcovo tělo tady, aby se molekuly Talbunova těla mohly spojit se světolesem. Jakmile Beneto zaryl hlouběji, zjistil, že fyzická schránka zeleného kněze už zcela zmizela. Starý Talbun byl pohlcen hlínou a začleněn do sítě rozrůstajícího se světolesa. Mladý kněz s hořkosladkým úsměvem zasadil ratolest, vstal a rozhlédl se po bujném hájku. Nejdříve v duchu a pak telinkem přes kůru nejbližšího stromu slíbil, že na Havraním hřadu zasadí další a další ratolesti, aby se díky této požehnané práci mohl světoles dál šířit vesmírem.

104 NIRA

Niře se chtělo zpívat, každým dnem víc a víc. Ačkoliv se Otema tvářila zklamaně, jak malý pokrok její pomocnice udělala v předčítání Ságy, Niřino naprosté štěstí obměkčilo dokonce i železnou lady. A protože se horlivý dějepravec Vao'sh nabídl, že vyšle skupinu předčitatelů z řad Ildiranů, Otema nakonec byla s průběhem projektu spokojená.

Niřin románek s Prvním následníkem Jora'hem už trval celé měsíce – to u něj bylo velmi neobvyklé a oba to věděli. Připadal jí vzrušující a něžný, jemný a inteligentní. Byl skvělým milencem,

který o ni pečoval a poskytoval jí všemožnou rozkoš, a Nira se mu to snažila všemožně oplácet. Ačkoliv s ní zůstával déle, než s kteroukoliv ze svých pečlivě vybraných milenek, stále se vracel pro její polibky.

Prvního následníka okouzlila theronská žena se zelenou pletí mnohem víc než Ildiranky z těch nejexotičtějších kruhů. Nira mu připadala tak nevinná a osvěžující! Třebaže respektovala jeho vznešený původ, neochromovala ji posvátná úcta k němu jako k nejstaršímu synu Mága-imperátora. Jora'h se s ní cítil svobodně.

Navzdory tomu že se mnohokrát milovali a Nira si uvědomovala jeho prokázanou plodnost, zcela ji ohromilo, když zjistila, že čeká dítě. Tušila to celé týdny, nemohla ale takovému zázraku uvěřit. Dítě bylo důkazem neobvyklé a výjimečné slučitelnosti genů obou ras. Nakonec však, když nedostala měsíčky a rozpoznala změny ve svém těle – neobvyklou nevolnost, nepříjemnou únavu, jež na ni padla dokonce i v jasné sluneční záři Ildiry, a pozvolné přibírání na váze – nemohla už tuto skutečnost popírat. Hlava se jí zatočila úžasem.

Vzpomněla si na chvíli, kdy vedle sebe leželi na barevných polštářích v uzavřeném atriu s vyhlídkou na vzhůru letící vodopády. Právě se pomilovali, přesto se stále objímali s nezmenšenou vášní, líbali se a zvolna přecházeli do další fáze sexu. Zeptala se ho tehdy na ildiranské kruhy a na to, jak se vzájemně kříží.

„Ach, Niro!" řekl jí s úsměvem. „Ildiranský genom je velmi… liberální. Náš druh je přizpůsobivý, dokáže začlenit každou vlastnost, která by mohla být užitečná, nalezne společné sekvence DNA a spojí je, aby mohl vzniknout silný kříženec. Přejímá to nejlepší z každého kruhu."

„Jednotlivé rasy lidí se od sebe liší vzhledem," vysvětlila Nira, „po genetické stránce jsme však všichni stejní."

Jora'h se tomu zasmál a opět ji políbil. „Niro, dokonce i já vidím, že všichni lidé nejsou stejní. Zvlášť ty jsi výjimečná."

Teď, když byla sama, pohladila jemnou kůži na svém plochém podbřišku. Zatím samozřejmě nebylo nic vidět, ale Nira zavřela oči

a představovala si samostatnou bytost, dítě rostoucí v jejím břiše. Zpola její, zpola Jora'hovo. Napadlo ji, za jak dlouho asi ucítí jeho pohyby.

„Co budeš zač? Chlapec nebo děvčátko?" zašeptala a pomyslela přitom na smíšené geny zelené kněžky s telepatickými schopnostmi syna Mága-imperátora. Možnosti se zdály neomezené a dívka se usmála, ohromená potenciálem, jenž se v jejím dítěti skrýval.

Jakmile se Jora'h stane Mágem-imperátorem, bude mít plný přístup k thismatu, telepatii zcela odlišné od Niřina propojení se světolesem. Díky thismatu byl Mág-imperátor nejvyšším bodem rozptýlené mysli a vnímal všechny poddané svého impéria. Až k tomu dojde, Nira ztratí svého milence navždy. Jora'h se stane někým jiným, něco ztratí a něco jiného získá.

„Těšíš se?" zeptala se ho jednou Nira.

„Ten den přijde bez ohledu na mé nadšení či úzkost. Jsem První následník. Mým osudem je stát se příštím Mágem-imperátorem. Thisma je plátnem, jež převezmu, abych pokračoval v mistrovském díle, jímž je ildiranské Impérium. Budu vševědoucí a můj lid se mnou bude zacházet jako s bohem." Políbil ji. „Nemám v této věci na vybranou."

Nira dostala strach. Tiskla se k Jora'hovu nahému tělu, cítila jeho hřejivou kůži, vykreslené svaly, příjemně horký dech na své tváři. Jeho tenké zlaté pramínky vlasů praskaly jako statická elektřina. „Ale než se to stane, musíš…Budou muset…"

Přejel jí prstem po rtech. „Žádný muž se netěší na rituální kastraci, ale já jsem na to připravován už od dětství. Teď je mou povinností šířit svou krev mezi všemi ildiranskými kruhy. Později se mou povinností stane pečovat o síť thismatu, abych se mohl stát srdcem a myslí ildiranské rasy." Pohladil ji po hebkých ramenou. „K tomu však ještě nejméně padesát let nedojde. Nedělej si s tím starosti, Niro. Cožpak pomíjivost nedělá naši lásku ještě sladší?"

Jak by mohla nesouhlasit? Ohromená ale neuvěřitelně šťastná, že čeká jeho dítě, toužila Nira vidět Jora'ha a promluvit s ním, První následník však byl velmi zaměstnán. Od útoku hydrogů na Qronhu

3 a ultimátum, jež jejich posel vyslovil ohledně těžby ekti, držel Mág-imperátor svého syna u sebe. Tak naléhavá situace vyžadovala ze strany Prvního následníka – stejně jako místodržících, adara Kori'nha a všech důstojníků Sluneční flotily – stav nejvyšší pohotovosti.

Nira věděla, že toto není vhodná chvíle pro lásku. Konejšila se svým vzácným tajemstvím a těšila se, až je bude moci Jora'hovi prozradit. Sdělí mu to, až na něj budou úkoly a povinnosti následníka příliš doléhat, a dopřeje mu tak světlou chvilku v jinak těžkém dnu. Jistě mu to bude připadat jako zázrak. Zdráhala se však svěřit přísné Otemě, proto si zatím nechala svou novinu pro sebe a soustředila se na předčítání Ságy. Niru napadlo, zda se sama jednou nestane součástí tohoto eposu, protože nosí první dítě člověka a Ildirana. Její děťátko, kříženec s nevýslovným potenciálem, jednou možná vykoná velké věci. Brzy bude muset říct o svém těhotenství Otemě, pokud se to už stará žena nedozvěděla od světolesa. Zatím se Nira snažila ospravedlnit svou lásku k Prvnímu následníkovi, třídila své pocity a vyslovovala je nahlas. Protože si neměla s kým promluvit, sdílela své myšlenky s neodsuzujícími stromy, jimž nakonec řekla vše. A světoles, vždy dychtící po informacích, jí laskavě a okouzleně naslouchal.

105 MÁG-IMPERÁTOR

Poté, co viditelně rozrušený prezident Wenceslas chvatně odletěl zpátky na Zemi, aby zmírnil následky katastrofy, Mág-imperátor hodlal zahájit realizaci vlastních plánů. Nezáleželo na tom, kolika bytostem to ublíží, v sázce byla budoucnost Impéria. Nemohl už dál otálet. Jako svorník celé rasy netrpěl Mág-imperátor pochybnostmi, pokud bylo třeba učinit nezbytná rozhodnutí, bez ohledu na to, jak strašlivá a nepříjemná budou. Jednoho dne to jeho syn Jora'h pochopí také – až Mág-imperátor zemře. První následník nedostal na vybranou, nic netušil.

Jora'h a jeho početná družina stáli v jasné záři slunce na střeše Hranolového paláce. Jejich šat představoval pozoruhodnou

kombinaci tradičních ildiranských látek a volně splývajících smyček šálů z theronských zámotkových vláken. Mág-imperátor nařídil skupině pečovatelů vynést jeho vejčité křeslo na střešní přistávací plochu, aby se mohl se synem rozloučit. Odklidit Jora'ha z cesty bylo prvním důležitým krokem, teprve pak mohl vládce vydat další rozkazy.

„Doufám, že se během své diplomatické mise mnohému naučíš, synu," řekl s blahosklonným úsměvem. První následník vypadal klidně, bylo snadné s ním manipulovat…

Jora'h souhlasil, tenké zlaté cůpky obklopovaly jeho hlavu jako svatozář. „Rád uvidím Theron na vlastní oči, otče. A těším se, až se opět setkám s princem Reynaldem. Věřím, že jeho postoj k našemu Impériu bude přátelský."

Mág-imperátor přikývl, předstíral uspokojení, třebaže byl hluboce zneklidněn narůstající hrozbou ze strany tajemných nepřátel. „Musíme posílit naše spojenectví."

Jora'h pohlédl na ženu se zelenou pletí, Niru, jež čekala stranou mezi diváky, udržovanými Bron'nem a ostatními strážnými v patřičné vzdálenosti. „Přesto, otče…, jsi si jistý, že nebudeš potřebovat mou pomoc tady? Co když hydrogové zaútočí na další ildiranská zařízení?"

Mág-imperátor postrčil vejčité křeslo blíž k místu, kde Jora'h stál. „Díky tvému přátelství s Reynaldem máš pro jednání s Theroňany tu nejlepší pozici. V současné době je to ta nejdůležitější věc, kterou můžeš pro ildiranské Impérium udělat."

První následník se uklonil, potěšen tím, že mu svěřuje takovou zodpovědnost. „Jak nařizuješ, Mágu-imperátore, vševidoucí a vševědoucí!"

Zamával divákům a dlouze spočinul pohledem na zelené kněžce, s níž se ani nestačil rozloučit. Jora'h nastoupil v čele svých úředníků a šlechticů do lodi, jež je měla dopravit na Theron, kde stráví nějakou dobu.

Věrní a mlčenliví přisluhovači Mága-imperátora zahladí stopy a pokud to bude nezbytné, vymyslí přijatelné alibi a výmluvy. Jora'h se nemusí dozvědět, co se mezitím stalo.

Mág-imperátor se bál, aby jeho syn nechtěl vzít Niru na cestu s sebou – tím by tělnatého vůdce přinutil hledat záminky, proč žádost odmítnout. Stará zelená kněžka však Jora'hovy snahy předem zmařila, protože prohlásila, že četba Ságy sedmi sluncí nepokračuje tak rychle či intenzivně, jak by měla. Než se jí Nira stačila zeptat, zda by se k Prvnímu následníkovi nemohla připojit, Otema dala jasně najevo, že její pomocnice musí zůstat v Mijistře a věnovat se své práci. Výborně, pomyslel si Mág-imperátor. Ta mladá žena je teď moje.

Loď Prvního následníka zamířila do zářivého nebe a diváci jásali a mávali. Mág-imperátor přitom zkoumal zelenou kněžku pohledem a přemýšlel, jak nejlépe by ji mohl využít a jak dlouho asi přežije v tvrdých podmínkách. Jeho dlouhý cop sebou přitom švihal sem a tam.

Za zavřenými dveřmi hlídanými Bron'nem a čtyřmi dalšími svalnatými osobními strážci Mág-imperátor, vzepřený svým křeslem do vzpřímené polohy, třídil a hodnotil informace přicházející k němu thismatem. Pozoroval občany svého rozlehlého impéria a hledal způsob, jak reagovat na znepokojivé události, temnou hrozbu blížící se války s hydrogy. Jakmile pochopil svou rasu jako celek, dokázal určit kroky, jež bylo třeba podniknout. Jora'h, jeho prvorozený syn určený k tomu, aby se stal příštím Mágem-imperátorem, to jednou pochopí. Pokud by zjistil, co se má stát s oběma zelenými kněžkami, byl by to pro něj šok, jenž by v jeho životě způsobil dramatičtější změnu než budoucí rituální kastrace. Až nastane pravý čas, dozví se, co se stalo… a jak s tím dál žít.

Mág-imperátor uchopil několik hustě psaných dokumentů. Tato část Ságy sedmi sluncí, jež byla z oficiální verze eposu pečlivě vymazána, představovala skrytou část dějin – pochmurné verše

neznali dokonce ani největší dějepravci. Dávný Mág-imperátor je považoval za příliš děsivé, aby jim jeho lid mohl naslouchat.

Jakmile dějepravec Vao'sh odhalil skutečný průběh událostí, Mágu-imperátorovi nezbylo, než mladého barda zavraždit, aby tuto informaci udržel v tajnosti, zvlášť v těchto temných časech. Dějepravcovo zmizení snadno vysvětlil tak, že ho odeslal na nějakou vzdálenou štěpovou kolonii. Žádného Ildirana by ani nenapadlo zapochybovat o slovu Mága-imperátora.

Teď si záznam opět přečetl, verš po verši, aby si osvěžil paměť. Hydrogové. Pradávný nepřítel. Ze své perspektivy devíti desetiletí vlády viděl Mág-imperátor mnohem dále, než uspěchaní lidé. Uvědomoval si, jak strašlivá tato válka bude – konflikt, který otřese vesmírem. Jen kdyby to dokázal vidět i Jora'h! Přál si, aby jeho nejstarší syn chápal důsledky a vzájemné vazby nezbytné pro dlouhodobé plánování, První následník však byl příliš naivní a optimistický. Nebyl dosud připraven vést Impérium. Jora'hovy ruce byly příliš čisté – zatím. V zapomenutých strofách hledal Mág-imperátor cestu, jak situaci obrátit ve prospěch Ildiranů. A tato nová válka slibovala rozšíření neustále rostoucí Ságy sedmi sluncí o miliony veršů. Pokud vše náležitě zvládnou, přinese to jeho chřadnoucímu impériu nový zlatý věk.

Kdyby tak existovala naděje na navázání spojenectví s hydrogy! Byl ochoten přinést potřebné oběti, stejně jako to budou muset udělat mnozí další. Ani ta nejjednodušší komunikace s nepřítelem však nebyla možná, pokud dobroské experimenty konečně nepřinesou výsledky.

Mága--imperátora nenapadal jediný způsob, jak přímo komunikovat s bytostmi z hlubin cizích planet podle jejich pravidel. Uskutečnění celého plánu mohlo trvat jedno či dvě desetiletí. Mág-imperátor nesměl udělat chybu. Pokud uspěje, hydrogové mu budou naslouchat. Jaké utrpení však bude muset jeho lid mezitím podstoupit!

Mága-imperátora vyrušil z úvah Bron'n, který vstoupil do místnosti a sklonil svou zvířecí hlavu. „Vládče, na tvůj rozkaz přišel dobroský místodržící."

„Dobře. Buď nablízku, Bron'ne. Mám pro tebe důležitý úkol." Mág-imperátor odložil tajné dokumenty stranou a jeho cop sebou začal vzrušeně švihat sem a tam. „Čeká nás hodně práce."

106 BASIL WENCESLAS

Trůnní sál Paláce šepotu byl v rozvalinách. Exploze lodi hydroského vyslance rozmetala stěny, roztříštila okna a podlomila podpůrné sloupy. Alespoň však nedošlo k požáru. Basil Wenceslas stál uprostřed té spoušti, neschopen slova, zuby zaťaté, rty sevřené do tenké linky, ruce se mu třásly zděšením a nahromaděným hněvem.

Obklopen zachmuřenou palácovou gardou procházel Basil prostorami, v nichž technici stačili vztyčit opěrné stěny a prohlásili je za dostatečně stabilní. Po útoku byl Trůnní sál až do Basilova příletu prohlášen za zakázaný prostor. Nikomu nebylo dovoleno spatřit rozsah katastrofy – a tak to také mělo zůstat.

Basil se otočil k Franzi Pellidorovi, který stál nenápadně v pozadí, zatímco prezident přijímal rozhodnutí a rozhodoval o prioritách. „Chci slyšet vaše hodnocení, pane Pellidore. Několik posledních dnů jste sledoval reakce veřejnosti. Měl jste média pod kontrolou?"

Světlovlasý muž vypadal překvapeně. „Jak bych mohl, pane prezidente? Od začátku do konce bylo setkání s hydroským vyslancem vysíláno do veřejné zpravodajské sítě. Naznačujete snad, že jsem měl uvalit embargo na další informace? To by bylo nebezpečné, pane."

„Ne, ne. Na to je pozdě. Potřebujeme však usměrnit veřejné mínění, povzbudit lidi a přimět je, aby si mysleli to, co chceme my."

Pellidor mu tedy podal strohou a chladnou zprávu. „Šíří se divoké zvěsti. Obyvatelstvo je stále v šoku, lidé nemohou uvěřit

tomu, co se stalo. U některých převládá vztek, jiní jsou zděšení představou hydroské invaze. Co bychom se jim měli snažit podsunout? Většina z nich dosud nepochopila dlouhodobé dopady, jimž budeme čelit, pokud se produkce ekti zcela zastaví.“

„Své ekti dostaneme,“ řekl Basil a znělo to skoro jako zavrčení. „Musíme využít rozhořčení občanů, zburcovat je a připravit okamžitou odvetu. Pokud vytvoříme alianci s Ildirany, naše spojené síly budou bezpochyby stačit k tomu, abychom hydrogům odolali.“

Basil se zamračil, protože si vzpomněl na své setkání s Mágem-imperátorem. Během cesty zpět na Zemi ho to pomyšlení opakovaně hněvalo. Události, jež následovaly, byly tak dramatické a děsivé, že slova Mága-imperátora okamžitě vypustil z hlavy. Později se mu však vybavila. Ačkoliv Mág-imperátor trval na tom, že o tajemném nepříteli nic neví, nazval bytosti z hlubin cizích planet „hydrogy“ ještě dřív, než vyslanec vstoupil do Paláce šepotu. Odkud mohl vědět, jak si říkají? Jaké informace před Hanzou tajil?

Basil překročil kusy roztříštěného mramoru, jež kdysi bývaly sloupem. Ostré střepy postříbřených zrcadel a barevných okenních skel ležely rozesety po podlaze jako pirátský poklad vysypaný z truhly. Otočil se k Pellidorovi.

„A co Frederickovo tělo? V jakém je stavu?“

Pellidor se zamračil. „Je k nepoznání, pane prezidente. Tlaková vlna ho odmrštila, nezbylo z něj víc než skvrna na stěně, a ta se pak zřítila.“

Basil smutně pokýval hlavou. „Najdi nějakou vhodnou mrtvolu! Stačí pár plastických úprav, trocha mejkapu a veřejnost nic nepozná. Potřebujeme vystrojit skvostný královský pohřeb, co nejrychleji. Starý král Frederick musí na katafalku vypadat smířeně a majestátně. Bez jediného šrámu. Uzavřená rakev by byla špatným signálem.“

„Ano, pane prezidente,“ řekl Pellidor. „Nechte to na mně.“

Basil se rozhlédl po zničeném Trůnním sálu, krvavých skvrnách, jež síla tlaku vtiskla do zesklovatělých stěn. Puklinami ve stěnách rozvalin, které bývaly nejnádhernější místností Paláce šepotu,

hvízdal vítr. Poprvé za celá desetiletí měl pocit, že se mu do očí derou slzy. Příval hněvivých myšlenek je však rychle zahnal.

Neobratnou chůzí, naznačující, jak velké poškození utrpěl, vstoupil do Trůnního sálu OX. Basil na malého starého compa pohlédl a všiml si jeho zkroucené paže a ohnuté výztuhy v levé noze. Nově vyměněné díly se na něm stříbrně leskly, velká část jeho těla však byla stále zničená a poškrábaná.

„Jistě čekáte na mé osobní svědectví," řekl OX. „Mohu vám je poskytnout, kdykoliv si budete přát, prezidente Wenceslasi, ale přestože jsem jediný, kdo explozi přežil, neuslyšíte ode mě, bohužel, o mnoho víc, než co už bylo zaznamenáno a odvysíláno."

Basil našpulil rty. „OXi, máš teď mnohem důležitější poslání. Náš časový rozvrh je třeba značně urychlit. Princ Petr musí být co nejdřív představen veřejnosti. Nemáme na vybranou."

OX nedal najevo překvapení, třebaže jeho reakce prozrazovala stopu pochybností. „Jeho výuka dosud neskončila, pane prezidente."

„Bude to muset stačit. Hanza nutně potřebuje udržet kontinuitu a nový korunní princ Petr poskytne lidem potřebnou jistotu. Je mladý, pokud se zpočátku dopustí nějakých přehmatů, veřejnost je ráda přehlédne." Otočil se a nejbližší gardista se postavil do pozoru, připraven neprodleně reagovat na Basilovy rozkazy.

„Chci, abyste okamžitě uklidili a opravili Trůnní síň. Na náklady nehleďte. Přivezte všechen materiál, který budete potřebovat, ale nepouštějte ven žádné záběry současného stavu. Nikdy. Až příště ukážeme Trůnní síň, musí vypadat jako nová – vlastně mnohem krásnější než dřív. Král Frederick je mrtvý, ale my nesmíme připustit, aby se kdokoliv dozvěděl, jak hluboce nás hydrogové zasáhli. Z dlouhodobého hlediska by všeobecné zděšení způsobilo jen další škody."

Pellidor měl v očích nepřítomný pohled; právě přemýšlel, jak co nejrychleji shromáždit spolehlivou skupinu architektů a techniků.

„Ihned po státním pohřbu," pokračoval Basil, „uspořádáme velkolepou korunovaci krále Petra. Chci skutečnou oslavu. Vždyť

víte – král je mrtev, ať žije král!“ Vykročil k učitelskému compovi. „Pojď, OXi, musíme napsat první veřejný projev krále Petra. Myslím že už vím, jaká prohlášení by měl učinit.“

Petr vystoupil na řečnický balkon Paláce šepotu a Basil ho pozoroval s kritickou skepsí producenta nákladné zábavní show. Princovy vlasy i šaty byly dokonalé, jeho póza a držení těla obdivuhodné. Když se na něj Basil díval, téměř v něm nemohl poznat darebáckého Raymonda Aguerru.

Petr se k neuvěření podobal králi Frederickovi zamlada, třebaže mnoho starých fotografií a hologramů prošlo v posledních měsících opatrnými úpravami, aby se podoba mezi nimi posílila.

Veřejnost překvapilo, když se o existenci mladého prince Petra dozvěděla, protože rodinný život krále Fredericka podléhal přísnému utajení. V tak těžkých časech však lidé nevyjadřovali nedůvěru ani nespokojenost, jen úlevu, že koruna Hanzy hladce přejde na hlavu nového vládce, a soucit s Petrem, jenž ztratil svého milovaného „otce“.

Starý Frederick byl laskavý a velkorysý, během jeho panování zažívala Hanza poklidné období. Teď, když se objevili nepřátelští hydrogové, potřebovala silnějšího vládce.

Na začátku svého pečlivě připraveného proslovu princ Petr pozvedl ruce, jak mu nařídili. Dav zaplňující náměstí souhlasně zaburácel. „Dovolte mi, abych se představil všem lidem na Zemi i všem svým poddaným v hanzovních koloniích.“ Petr nasadil přidrzlý úsměv. „V nejbližší době se nejspíš budeme vídat často.“

Basil se při improvizované princově poznámce zamračil.

V jeho proslovu to nebylo, ale lidé se začali pochechtávat. Opravdu se smáli – po všem tom žalu a zděšení to byl povzbudivý zvuk. Třebaže Basila podrážděl, že si Petr tak brzy dovolil odchýlit se od oficiální verze, mladíkův instinkt možná nebyl tak špatný. Srdečný a milovaný vůdce dokázal lidi sjednotit mnohem lépe, než kamenný a nedotknutelný idol.

„Můj otec je mrtev a já se musím stát vaším novým králem mnohem dřív, než jsem očekával. V těchto těžkých časech mi byl

dobrým rádcem arcipáter, který mi udělil požehnání a já jsem teď připraven. Slibuji, že vynaložím veškeré své schopnosti a budu sloužit ze všech svých sil… pokud vy slíbíte vykonat totéž pro celé lidstvo.“

Dav jásal a Basil spokojeně přikývl. Tyto časy vyžadují silného a rozhodného vůdce. A pokud bude oblíbený, tím lépe. Datum korunovace už bylo stanoveno, stejně jako pohřeb starého krále Fredericka. Tato představení lidi alespoň na čas rozptýlí, aby zapomněli na svůj strach z dalších útoků hydrogů. Obyvatelé plynných planet se mohli kdykoliv vrátit.

„Mou první povinností vůči vám,“ pokračoval Petr a jeho mocný hlas se rozléhal pochodněmi ozářeným náměstím, „je vydat patřičné rozkazy generálu Kurtu Lanyanovi, veliteli našich Obranných sil Země. Hydrogové spáchali neodpustitelný akt agrese. Nejenže zavraždili mého otce, ale hrozili ochromit Zemskou hanzovní ligu. Něco takového nemůžeme strpět!“ Pozvedl pěst a lidé souhlasně zahřměli. „Musíme se nepřátelům postavit! Velmi se zmýlili, pokud se domnívali, že lidé před jejich neopodstatněnými výhrůžkami ustoupí. Nemají právo upírat nám surovinu, kterou naše civilizace potřebuje!“

Basil užasl, když slyšel jásot a přesvědčené výkřiky. Princ Petr měl dav v hrsti.

„Proto nařizuji, aby byl proveden odvetný úder za použití našich nových, vylepšených bitevních lodí. Těžaři Hanzy budou pokračovat pod dozorem OSZ. Získáme tolik ekti, kolik bude zapotřebí. Naším prvním cílem bude Jupiter ve sluneční soustavě. Hydrogové nemají právo upírat nám naše vlastní zdroje.“

Basil se usmál. Obyvatelstvo, třebaže sklíčené zármutkem, bylo plné nadšení a zjevně ochotné obětovat cokoliv.

„Tváří v tvář pózám a výhružkám hydrogů musí celé lidstvo projevit odvahu. Nikdy jsme neměli v úmyslu těmto bytostem ublížit – ale stane se to, pokud budou jakýmkoli způsobem zasahovat do našich záležitostí.“ Petr pozvedl hlas a svá poslední

slova vykřikl do příboje bouřlivé odezvy davu: „Nařizuji, aby tyto lodě byly spuštěny ihned!“

Basil seděl ve svém výklenku, spokojen s výsledkem. Petr sice pozměnil několik slov, pravděpodobně však šlo jen o malichernou snahu vzdorovat za každou cenu. Princ byl možná stále ještě příliš svým pánem, ale to se dalo zvládnout. Než dojde ke korunovaci, Basil bude mít dost času ho zpracovat.

107 TASIA TAMBLYNOVÁ

V Obranných silách Země panovala smělá a vlastenecká nálada, jako ostatně ve všech mobilizovaných armádách v lidské historii. Dokonce i ti kadeti, kteří se k Tasii dřív chovali chladně, ji teď kamarádsky poplácali po ramenou, popadli své vybavení a běželi k určeným lodím. Už celé dny ji nikdo nenazval „Vandrákem“.

Po dlouhém čekání Tasii konečně kynula příležitost postavit se těm cizím bastardům. Hydroský vyslanec, který zabil krále Fredericka, měl tu drzost vzít na sebe Rossovu podobu. Chtěla je za to zabít – za to a za mnoho jiných věcí.

Obdrželi nepotvrzené hlášení o ničivém, uměle způsobeném dopadu kometárního jádra na Golgen – místo prvního útoku hydrogů. Třebaže nikdo nemohl vědět, jakou škodu bombardování nepříteli způsobilo, smělost tohoto plánu podnítila představivost vojáků OSZ. Zdáli se ohromení a dokonce pobavení tím, že takovou věc dokázal obyčejný Tulák. „Profesionálové“ z OSZ budou jistě ještě úspěšnější.

Tasia nepochybovala, že za nápadem s kometou stojí Jess. Vybral si Golgen úmyslně, aby pomstil zničení Blue Sky. „Teď je řada na mně, bratříčku,“ zašeptala.

Uchvácená všeobecným nadšením a vlastními plány vtiskla Robbu Brindelovi překvapivě žhavý polibek doprovázený krátkým pevným objetím a odběhla dřív, než její usmívající se přítel mohl zareagovat. Oblečená do uniformy, s kompletní výstrojí a několika užitečnými tuláckými věcmi, jež se jí podařilo nacpat do kapes

overalu, běžela Tasia k hangáru, odkud přepravníky odvážely posádky k čekajícím bitevním lodím. Admirál Stromo, velitel bojové skupiny ve Čtverci 1, vztyčil svou vlajku na skvěle vyzbrojeném Goliáši, první vylepšené lodi obří třídy. Goliáš už podstoupil cvičnou plavbu a prošel testy na výbornou. Byl připraven k boji.

Když Tasia spatřila všechny ty ohromné lodě, nesmírnou palebnou sílu připravenou vrhnout se na Jupiter, pocítila stejnou důvěru ve vítězství jako ostatní kadeti. Věděla však, že se všechno může během okamžiku změnit. Prostudovala špionážní zprávy o střetu hydrogů a ildiranské Sluneční flotily na Qronze 3 a věděla, že nepřátelské lodě budou tvrdým oříškem, který není snadné jen tak rozlousknout.

Díky výborným výsledkům byla Tasia opět povýšena, získala hodnost komandéra zbraňové plošiny, platkoma, a velela tak svému vlastnímu hromoklínu. Takový rychlý postup byl možný jen díky značnému zvyšování počtu lodí, dívka však věděla, že si své místo zaslouží. Robba Brindleho, jenž s Tasiou tvořil výkonný tým, jmenovali jejím prvním důstojníkem. Jeho hlavním úkolem bylo velet eskadře štítonošů, jež měly v případě střetu s hydrogy sehrát v bitvě hlavní roli.

Jakmile byly všechny lodě OSZ plně obsazené, jejich motory nažhavené, zbraňové systémy v pohotovosti a letky štítonošů připravené k okamžitému startu, promluvil na vnitřním komunikačním kanálu admirál Stromo.

„Tohle je náš první úkol, kdy se máme přímo postavit nepříteli. Je mnohem důležitější, než všechny dosavadní akce OSZ. Nejde o zkrocení vzbouřené kolonie ani o trestnou výpravu proti několika vzpurným tuláckým pirátům číhajícím na nevinné obchodní lodi.“

Tasia na můstku hromoklínu se zamračila, když uslyšela tuto narážku na činy Randa Sorengaarda. „Skat, mockrát děkuju, pane,“ zamumlala natolik tiše, aby ji nikdo neslyšel. Svým pohrdavým vyjádřením Stromo právě oslabil její velitelskou autoritu.

„Naše mise bude mít přímý dopad na budoucnost Zemské hanzovní ligy a celého lidstva," pokračoval admirál.

Osazenstvo můstku Tasiiny lodi si neodpustilo několik neurvalých výkřiků. „Nakopeme hydrogům prdel! Dáme jim co proto! Jestli se chtějí prát – utrhneme jim koule!" Tasia poznala hlas Patricka Fitzpatricka, který sám projevoval agresivní sklony, dokud mu neukázala, jak nerozumný je jeho postoj. Fitzpatricka povýšení minulo, přidělili ho k osádce můstku jejího hromoklínu.

Tasia si přála, aby se už konečně pohnuli, ale Stromo drmolil dál. „Nepůjde o útočnou akci, jelikož neznáme polohu protivníka. Musíme se však vzepřít ultimátu hydrogů. Ekti, které potřebujeme, si vezmeme silou."

Flotila konečně opustila přecpané konstrukční doky v pásu asteroidů a vyrazila k obřímu Jupiteru. Připomínal pruhovaný míč – hurikány o nepředstavitelné síle opásaly planetu šedými, bronzovými a zlatými pruhy. Číhali zde snad hydrogové odjakživa, po celá tisíciletí lidské historie, ještě dávno předtím, než Galileo na planetu poprvé zamířil svůj primitivní dalekohled?

Do provozu byly uvedeny čtyři mohutné hanzovní těžery, poskládané v docích v pásu asteroidů ze součástek jiných lodí. Gigantická zařízení letěla na vlastní pohon a flotila OSZ je doprovázela.

Tasia se na můstku svého hromoklínu nemohla ubránit úsměvu, když spatřila jejich primitivní konstrukci. Tuláci vyráběli mnohem dokonalejší, modernější a efektivnější zařízení. Tyto narychlo sestavené těžery mohly posloužit svému účelu, jakmile se však Tasia dozvěděla o pochybných schopnostech místních těžařů, pochopila jak je možné, že si Tuláci po celou dobu dokázali udržet své místo na trhu. Bez ochrany OSZ však byli Tuláci zcela odříznuti od zdroje svých příjmů. Hanza možná uzavře – vzhledem k neefektivnosti vlastních zařízení – s Tuláky dohodu a poskytne jim dostatečnou vojenskou podporu k ochraně těžerů. Představa neustálého dozoru se jí však ani v nejmenším nelíbila. Kromě toho

by to vyžadovalo navázání těsné spolupráce s Houserem, čemuž se Tuláci po celou dobu své existence vyhýbali.

Cesta k Jupiteru netrvala dlouho. Loď obří třídy Goliáš, tři křižníky manta a skupina hromoklínů doprovodily těžery do atmosféry. Tasia byla okouzlena krásou Jupiterových oblačných pásů, připomínajících kresbu prsty, viděla však už mnoho jiných planet a po Rossově boku stála na pozorovací palubě Blue Sky. Teď dychtila po boji, po možnosti odplaty. Pokud se hydrogové objeví, Tasia doufala, že bude mezi těmi, kdo vystřelí jako první.

Posádkou se rozlehl hlasitý jásot, když se těžery ponořily do oblak, začaly nasávat ohromná množství vodíku a zpracovávat je v ektiových reaktorech. Pomalé těžní komplexy budou muset zůstat v atmosféře plynného obra celé týdny, než se v jejich sběrných tancích nashromáždí dostatek vzácného alotropu. Už samo zahájení této operace však znamenalo psychologické vítězství OSZ a celého lidstva. Dokázali, že hodlají získávat palivo navzdory výhrůžkám hydrogů, jež smetli stranou jako plané zastrašování. Postavili se nepříteli a udělali na něj dlouhý nos.

Tasiina posádka žertovala, uzavírala sázky a zdála se ještě nadšenější než před odletem. Křižníky manta předváděly své manévry tak, aby je osádky všech lodí mohly vidět. Robb Brindle stál vedle ní, ne příliš blízko, protože se nacházeli na můstku a Tasia tu velela. Svýma zlatohnědýma očima však zachytil její pohled. „Rozhodně nechci nikoho nabádat ke střízlivosti," řekl tichým hlasem, „ale mám pocit, jako bychom chodili kolem zlého hlídacího psa, samé chvástání a smích – dokud ten pes nepřetrhne řetěz."

Tasia na něj pohlédla s nechápavým výrazem v tváři. „Občas, Brindle, mám pocit, že mluvíš nějakou cizí řečí."

Ve skutečnosti však naprosto přesně věděla, co chce říci; rozuměla mu dokonale. Sama si říkala, jak dlouho ještě budou muset čekat…

108 MARGARET COLICOSOVÁ

Funkční diagram uvnitř klikisského přístroje poskytl Margaret klíč, který hledala. Vedena svou novou teorií, podle níž destičky se symboly obklopující lichoběžníkové okno představovaly souřadnice planet osídlených vymizelou rasou, procházela přilehlými místnostmi. Zkoumala nejzřetelnější záznamy, závěti či zoufalé vzkazy ve spěchu vyryté do povrchu stěn.

Zatímco si Louis hrál se samotným zařízením a DD rozvěšoval v prostorách další světla, Margaret, zcela soustředěná, prostála celé hodiny před písemnými záznamy, zapisovala své domněnky a postupně je překládala. Kdykoliv padla na úsek skládající se z nečitelných piktogramů, přeskočila jej. Každý přeložený segment jí potom nabízel další informace pro překlad obtížnějších částí, takže postupovala vpřed a opět se vracela. Bylo to jako loupat cibuli – nalézala sice odpovědi na dosavadní otázky, zároveň se však před ní vynořovaly nové. S tím, jak dějiny klikissů začínaly nabývat konkrétnější rysy, bylo stále jasnější, jak málo toho o nich dosud vědí. Konečně se jí podařilo sestavit alespoň hrubý přehled.

Dva z černých robotů postávali v sále s kamenným oknem a pozorovali, jak práce archeologů pokračuje. Margaret natáhla malou hudební skříňku, kterou jí věnoval Anton. Drnkavá melodie napomáhala jejímu podvědomí a intuici, povzbuzovala ji, aby očima neúnavně bloudila po stěnách popsaných symboly. Způsob, jakým klikisští kronikáři zaznamenávali své zápisy, měl jistý rytmus, lingvistickou „kadenci“, kterou lidské jazyky postrádaly.

Sirix a Dekyk, pohybující se na svých článkovitých nohou, přistoupili k ní a prohlíželi stěny optickými senzory. Zdálo se, jako by je cinkavá melodie zneklidňovala. Černí roboti zůstali bez hnutí, dokud se pérko ve skříňce nevyčerpalo a melodie neztichla uprostřed nápěvu.

DD dvojici klikisských robotů oslovil: „Máme pro vás dnes dobré zprávy, udělali jsme velký pokrok. Margaret, mohla by ses s námi podělit o dosavadní výsledky překladů?“

Zlehka přejížděla prstem po skupině hustě psaných hieroglyfů. „Ještě stále skládám dohromady jednotlivé střípky, teď už to však jde mnohem rychleji. Každý kousek, který se mi podaří přeložit, mi pomůže v pochopení dalších částí. Třeba tady, tento úryvek se zmiňuje o velké válce, jež jako požár zachvátila celou galaxii. Ta pravděpodobně klikissy zahubila. Tušili jsme to; zvlášť poté, co jsme navštívili Corribus; ale tohle je poprvé, kdy mohu číst přímý klikisský záznam o celé události."

Ukázala na jednu ze širších stěn haly. „Této části zatím nerozumím. Třebaže podle několika slov, které jsem dokázala rozluštit, pravděpodobně hovoří o nepříteli klikissů. A podívejte se, tady a tady!" Popošla kupředu a ukázala na několik piktogramů v hustém shluku znaků. „Věřím, že tohle jsou zmínky o klikisských robotech."

Sirix a Dekyk blýskli optickými senzory a chvíli si bzučivě povídali. Margaret si dala ruce v bok a usmála se. „Jde to tak dobře, že by mě nijak nepřekvapilo, kdybych byla s touhle stěnou hotová už dnes. Brzy se dozvíme pravdu."

„Pravda může mnoho věcí změnit," řekl Sirix.

Přerušilo je nadšené Louisovo jásání, jež se ozvalo z vedlejší místnosti. Margaret a DD se rozběhli k němu, následováni nevzrušenými černými roboty. Louis stál vedle starého klikisského přístroje, který teď vibroval a předl. Kamenné okno vypadalo nějak jinak, jako by se tvrdá skála proměnila v poddajný jíl.

„Zdroj energie funguje!" zavýskl a Margaret k němu přistoupila, aby ho políbila na tvář. „Výkon je sice stále kolísavý, dokážu však odhadnout, jaký byl účel tohoto a všech podobných kamenných oken."

„Nu, staroušku? Je to přepravní systém?" zeptala se Margaret.

„Tato lichoběžníková okna jsou… prostorové brány. Klikisská matematika a technika je naprosto úchvatná. Za pomoci znalostí, jež jsme získali při studiu Klikisské pochodně, jsem byl schopen provést zpětné propočty a doplnit některé rovnice." Položil jednu dlaň na předoucí zařízení a druhou ukázal na tajemný prázdný

lichoběžník. „Tyto prostorové brány představují zcela nový způsob cestování mezi hvězdami. Podle rovnic působí přístroj tak, že snižuje proměnnou vzdálenosti až na nulu. Dochází k posunu soustavy souřadnic – překrývání koordinát různých cílových stanic.“

Margaret na něj užasle zírala. „Jinými slovy řečeno, těmito bránami cestovali klikissové z jednoho města do druhého, aniž vůbec museli vkročit na palubu mezihvězdné lodi.“

„Bez spotřeby ekti a bez ztráty času.“ Otočil se ke klikisským robotům. „Nemám pravdu? Už si vzpomínáte?“

Sirix odpověděl: „Tvá domněnka zní rozumně. Bohužel ji nemůžeme s jistotou potvrdit ani vyvrátit.“

„Jestli máš pravdu, vysvětlovalo by to, proč nikde nenechali jediný záznam o svých lodích, třebaže zjevně cestovali z planety na planetu.“ Margaret se otočila ke svému muži a přísně pozvedla prst. „Ať tě ani nenapadne tu bránu vyzkoušet, staroušku! Tohle zařízení nebylo v chodu už celá tisíciletí. Třebaže jsi génius, pořád ještě nerozumíš tomu, jak ta věc funguje.“

Náhle se oba černí roboti otočili na kulovité spodní části těla a prchali k východu z místnosti.

„Kam jdete?“ zeptal se DD.

„Musíme o vašem objevu informovat Ilkota,“ řekl Dekyk.

Louis za nimi zavolal: „Pokud si na něco vzpomenete, vraťte se a řekněte nám to!“

Klikisští roboti zmizeli a zanechali Margaret, Louise a DD samotné. Margaret se obrátila ke compovi. „Když spolu roboti mluvili svým jazykem, rozuměl jsi jim?“

„Ne všemu, Margaret, ale podstatné části ano.“

„A? Co si říkali?“

„Sirix a Dekyk byli velmi vzrušení tvým překladem a dedukcemi.“

Zamračila se. „Myslíš tím spíš ‚nadšení’, nebo ‚rozčilení’?“

„Tak jemné rozdíly jsem nebyl schopen rozlišit, Margaret. Je mi líto.“

Louisův optimismus a dobrou náladu však nemohlo nic utlumit. Hubenou paží objal svou ženu kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Pořád ještě máme tu starou zaprášenou láhev šampaňského, co jsme přivezli s sebou? Dnes večer budeme mít hodně důvodů k oslavě."

Margaret se usmála. „Máš naprostou pravdu, staroušku! Jen bych ráda dokončila překlad nápisů na této části stěny. Myslím, že pro nás klikissové přichystali ještě pár překvapení."

„To je neuvěřitelné!" Její hlas zněl šeptavě, v hrdle jí vyschlo. Nakonec, po hodinách perné práce, kdy ji od nepohodlné polohy bolelo celé tělo, se Margaret zdráhala uvěřit tomu, co zjistila.

„Jsem si jistý, že je to neuvěřitelné, Margaret," řekl vesele DD stojící vedle ní.

Pečlivě přeložila každou část načmáraných záznamů. Ale teď, plná úzkosti, neměla chuť dělit se o své tajemství. Vědomí důsledků ji tížilo. Zcela v rozporu se svými zvyklostmi uschovala zálohy své práce ve výklenku, potom vzala původní datovou destičku a pospíchala do místnosti, kde Louis dále zkoumal mechanismus prostorové brány. Ačkoliv byla bledá a oči měla rozšířené hrůzou, Louis byl příliš zaujatý svým úchvatným objevem, než aby si všiml jejího rozrušení. „Tak, drahoušku, myslím, že to mám. Porovnal jsem tohle nastavení s ostatními portály, které jsme objevili na Llaru, Pymu a Corribusu. Pokud bychom důkladně prohledali své databáze, našli bychom nejméně jednu bránu v každém klikisském městě. Ale tahle je jiná."

S rukou položenou na bolavém kříži přistoupil ke stěně a ukázal na souřadnicová pole nedaleko horního levého rohu lichoběžníku. „Na jiných místech byla některá z těchto polí zničena, jako by je někdo před odchodem úmyslně rozbil. Ať už se klikissům stalo cokoliv, kdokoliv je vyhnal nebo zničil… tady na Rheindic Co nikdy nedokončil svou práci."

„Byla to válka, Louisi," řekla Margaret. „Neuvěřitelně ničivý střet obrovských armád. Klikisská rasa vybudovala mocné

impérium, a přesto v tomto konfliktu neměla mnoho šancí. Určitou roli v tom sehráli jejich roboti, třebaže podrobnosti nejsou jasné.“

Louis byl ohromen. „Ale jaká válka? Proti komu klikissové bojovali?“

Zhluboka se nadechla. „Proti hydrogům, Louisi. Obyvatelům plynných planet. K útokům, jako jsou ty současné, nedošlo poprvé.“

Louis zalapal po dechu; výraz úžasu v jeho tváři roztál do chlapeckého úsměvu. „To je neuvěřitelné, Margaret! Nejdříve objev prostorové brány a teď ta dávná válka mezi klikissy a hydrogy. Ani Klikisská pochodeň neznamenala takový průlom!“ Opět ji objal. „Musíme o tom hned podat zprávu. Ať se to všichni dozvědí.“

Margaret uchopila svého manžela za ramena a stiskla je tak silně, až mu úsměv zmizel z tváře. „Louisi, copak nechápeš? Hydrogové klikissy zcela vyhladili. Jejich rasa vymizela z celého Spirálního ramene.“ Upřeně na něj pohlédla, ale Louis to podle všeho stále nechápal. „A teď zaútočili na lidi!“

Margaret pohlédla do dalších chodeb, kde byly klikisské ideogramy neuspořádané a hůře čitelné, jako by je někdo načrtl ve spěchu. „DD, běž a natáhni do těch temných tunelů osvětlení! Chtěla bych se podívat na poslední část záznamů.“

„Musíme promluvit s Arcasem,“ řekl Louis. „Ať pošle podrobnou zprávu Hanze.“

„Rád tu dokončím práci, zatímco vy budete v táboře, Margaret a Louisi,“ řekl DD.

Dvojice xenoarcheologů nechala compa ve skalním městě a pustila se dolů po provizorním schodišti uchyceném do stěny kaňonu. Podrobné hlášení mohou napsat později, protože však zjistili nová fakta o hrozbě představované hydrogy, chtěli telinkem poslat stručné shrnutí co nejdřív.

Přicházela noc a z pouští na Rheindic Co rychle vyprchávalo teplo. Nad vyprahlou zemí se prohánět ostrý chladný vítr. Dorazili do tábora a jejich stany a přístřešky byly ponořené do tmy. A po zeleném knězi ani stopy. Mechanická vodní pumpa hučela do ticha, automatická světla v Margaretině a Louisově stanu se rozsvítila,

další matně prozářilo Arcasovo obydlí, ale jediný stín nenasvědčoval tomu, že by byl zelený kněz uvnitř.

„Arcasi!“ zavolal Louis. „Chlapče, máme pro tebe zprávy. Potřebujeme okamžitě navázat telinkové spojení.“

Žádná odpověď nepřišla. Tábor zůstal tichý a zadumaný. Mrtvý. Margaret se neklidně rozhlédla kolem.

Louis si, jako vždy, zachoval optimismus. „Nejspíš je u svých stromů. Stejně tam musíme jít, pokud chceme poslat zprávu.“ Margaret se zarazila dřív, než ke skupince světostromů došli. V záři měsíce spatřila, co se stalo, ještě dřív než Louis rozžal svítilnu, aby se o děsivé skutečnosti ujistil.

Všechny světostromy byly zničeny. Kdosi je vyrval z kořenů, rozsekal jejich kmínky na kusy – některé čistými řezy, jako by použil zahradnické nůžky, jiné rozdrtil, takže z konců ještě odkapávala míza jako zlatá krev. Mrtvé větve ležely zvadle v písku.

„Co – co…“

Margaret se otočila, tvář staženou. „Arcasi!“ hlesla. Nesnažila se ho volat, bylo to spíš zašeptání plné hrůzy. Běžela zpět do tábora, kde světlo ve stanu zeleného kněze ještě stále slabě zářilo. Louis ji následoval.

Margaret byla vyděšená, žaludek se jí svíral. Doběhla ke stanu jako první, otevřela ho a zůstala stát. Louis vzápětí učinil totéž. Arcas ležel na podlaze svého stanu, surově zavražděn.

Jeho zelenkavé tělo bylo polámané, rozervané, pohmožděné a rozdrcené. Měl desítky smrtelných zranění, jako by útočník neznal lidskou anatomii a chtěl si být jistý výsledkem.

Louis, omráčený hrůzou, se odpotácel stranou, neschopný uvěřit tomu, co právě viděl. Margaret se zahleděla do noci. Velmi jasně si uvědomovala, že jsou osamělí a zcela bezbranní.

109 NIRA

Surový útok zastihl Niru ve spánku. Neměla nejmenší šanci se bránit.

Během odpočinku v Hranolovém paláci, prozářeném jasem sedmi sluncí, si Nira zvykla nosit neprůhlednou masku. Díky ní mohla nerušeně spát, zatímco její zelená kůže dál přijímala energii. V poslední době odpočívala častěji, byla unavená, ale spokojená. Poté, co První následník Jora'h odletěl s diplomatickým posláním na Theron, měla spoustu času na přemýšlení. Cítila, jak s pokračujícím těhotenstvím probíhají v jejím těle změny. Sdělí Jora'hovi tu radostnou zprávu hned, jakmile se vrátí domů. Ačkoli už měl mnoho synů a dcer, tohle dítě bude jiné než ostatní. Společně rozhodnou o jeho nejlepší možné budoucnosti s ohledem na pozoruhodný potenciál, jenž se v něm, jak Nira věřila, skrýval.

Nira nemohla od Prvního následníka očekávat celoživotní závazek, obdobu lidského manželství. Viděla však, jak pozorně se Jora'h chová ke svým dětem a jak laskavý je k milenkám, s nimiž strávil jen pár chvil. Nira přitom věřila, že vztah mezi ní a Jora'hem je výjimečný. Teď však byl pohledný princ pryč a Nira se věnovala stromkům, jimž předčítala Ságu sedmi sluncí. Toho dne spolu s Otemou recitovaly jednu strofu za druhou, vychutnávaly kouzlo ildiranské legendy po celé hodiny. Na konci dne se Otema na svou pomocnici usmála, pochválila ji za dobrou práci a poslala ji do postele.

V naprosté tichosti vniklo sedm svalnatých strážců do Niřina pokoje a vytrhli ji z hlubokého spánku.

„Chopte se jí!" řekl nějaký hrubý hlas, zatímco se snažila probrat k plnému vědomí. Silné paže ji uchopily a její tělo narazilo do tvrdé zbroje. Ucítila ježaté chlupy a zvířecí zápach. Neobratně si strhla masku a zamžikala, na chvíli oslepená jasným světlem. Poznala Bron'na a ostatní strážce, které vídala v blízkosti Mága-imperátora.

„Co se děje?" zeptala se.

„Chopte se jí!" opakoval Bron'n a hřmotní strážci ji trhnutím postavili na nohy. V rukou drželi pulzující bílá kopí s odštěpenými listy hrotů.

Nira se kroutila a zmítala se. „Co jsem udělala?" Sáhla ze sebe a nataženými prsty se snažila dotknout stromku v květináči.

„Nedovolte jí, aby se přiblížila k té rostlině!“ zavrčel Bron’n. Hrubě Niru odtáhli pryč. Konečky prstů se sotva dotkla zdobeného glazovaného květináče. Ratolest se zakymácela, zůstala však stát na stole, místo aby spadla a roztříštila se.

„Mág-imperátor nám nařídil, abychom jednali rychle a rázně,“ řekl Bron’n.

Jakmile slova i činy selhaly, Nira konečně vykřikla.

Bron’n ji tvrdě udeřil do obličeje a dívka se zhroutila. Když ji strážní vlekli na chodbu, nohy jí hrůzou vypověděly službu.

„Nepoškoďte ji!“ nařídil Bron’n. „Je plodná a cenná.“

Ke svému zděšení a zoufalství uviděla další skupinu zvířecích strážných, jak vyrazili dveře vedoucí do Oteminých pokojů, aby zajali i ji. Stará kněžka stála vzpřímeně, ve tváři přísný a rozhněvaný výraz. Na rozdíl od Niry se nepokoušela bránit, protože chápala marnost odporu. Otema, zahalená do pláště vlastní důstojnosti, se na Bron’na zamračila.

„Žádám vás, abyste své konání vysvětlili. Pokud jsme obviněny z nějakého zločinu, sdělte nám to. Pokud mě chce Mág-imperátor vidět, půjdu dobrovolně.“

Otema pohlédla na Niru a pak zpět na Bron’na. „Pokud nám ublížíte, budete čelit vážným diplomatickým následkům. Jako oficiální zástupkyně Theronu jsme tu na pozvání Prvního následníka a vašeho Mága-imperátora. Žádám…“

Ze svého silného oděvu vytáhl Bron’n dýku z kouřově šedého skla. „Tvůj plodný věk už dávno minul, stařeno. Nejsi nám k ničemu.“

Než mohla Nira třeba jen vykřiknout, zvířecí strážný se rozmáchl a zarazil Otemě dýku hluboko do srdce. Potom zbraň vytrhl a nechal tělo klesnout na podlahu. Strážci pozvedli svá kopí a začali do už mrtvé velvyslankyně bodat. Potom od krvácejícího těla odstoupili. Bron’n vydal signál a pět služebníků přispěchalo, aby vše uklidili, jak Mág-imperátor nařídil.

Nira se rozvzlykala odporem a hrůzou. Kolena se pod ní podlomila, před očima se jí roztančily černé mžitky. Nechtěla věřit

tomu, co se stalo, doufala, že je to snad jen nějaká strašlivá noční můra. Strážní ji však uchopili a zvedli. Vnímala pevný stisk mozolnatých rukou, cítila jejich drsný pižmový pach. Zkroutili jí ruce za záda. Úmyslně jí způsobili bolest, dávali však pozor, aby jí nezlomili zápěstí. Pevně Niru svázali, dali jí roubík do úst a vedli ji dolů temnými a pokroucenými chodbami hluboko v nitru Hranolového paláce.

Hodili ji do místnosti se silnými zakřivenými stěnami z temně rudého skla, plné temných stínů. Megaflektory uvnitř byly ztlumené, vzduch horký téměř k zalknutí. Východ zatarasil Bron'n vlastním tělem. Nira padla na kolena, protože měla stále spoutané ruce.

Přistoupil k ní nějaký muž. Uchopil ji za bradu a pozvedl její tvář k sobě. Dobroský místodržící si ji prohlížel kalným pohledem, jako by v ní neviděl živou inteligentní bytost – jen další přírůstek do sbírky. S rozšířenými nozdrami k ní přičichl, potom ji pustil a věnoval Bron'novi krutý, ale uznalý úsměv.

„Dokonalý materiál," řekl. „Je zdravá a silná. Cítím možnosti obsažené v jejích genech. Dopravte ji na mou loď a postarejte se, aby byly všechny stopy zahlazeny dřív, než se První následník vrátí z Theronu."

Nira už neměla sílu se bránit. Dobroský místodržící na ni pohlédl a oči mu zářily. „Ona je jedinou nadějí ildiranského Impéria," řekl. „Potenciál, který se v ní skrývá, nám snad pomůže přežít válku s hydrogy."

110 CESCA PERONIOVÁ

I po všech těch strašlivých zprávách, jež Tuláci v posledních měsících vyslechli, dokázalo oznámení Jhy Okiahové představitele klanů zaskočit. Stará Mluvčí použila své právo veta a ukončila všechny probíhající diskuse a hádky. Teď stála na řečnickém stupínku pod středem klenby, obklopená září světel, a čekala, až se ve sněmovní síni na Randezvous rozhostí ticho.

„Budoucnost, která leží před námi, si vyžádá mnoho předvídavosti a sil. Víc, než kolik jich zbývá mně.“ Její hlas zněl pevně i přes výkřiky zděšení a nesouhlasu, jež se vzápětí ozvaly. „Vedla jsem vás po mnoho plodných a úspěšných let, teď se však pravidla změnila. Mé obvyklé způsoby a cesty už nepostačují. Pokud chtějí Tuláci obstát ve střetu s hydrogy, musí se změnit. A proto, pro blaho tulácké společnosti a lidské rasy,“ pokračovala, „nemám jinou možnost, než rezignovat na postavení Mluvčí všech tuláckých klanů.“

Zmlkla a čekala. Vzápětí vypukla vřava. Během zostřující se krize byla Mluvčí pro Tuláky jediným pevným bodem. Jhy Okiahová zastupovala všechny klany bez rozdílu a pevnou rukou řídila jejich rozpravy a spory. I ti, kdo s jejími rozhodnutími nesouhlasili, ji považovali za spravedlivého a rozumného vůdce.

Když nepřítel doručil na Zemi své ultimátum a zavraždil přitom krále Fredericka, dal víc než jasně najevo, že svou hrozbu vůči všem, kdo vstoupí na jeho území, myslí vážně. Většina Tuláků své těžery od plynných planet stáhla, někteří však setrvali. Během týdne kulovité lodi hydrogů zničily patnáct dalších zařízení. Přežilo méně než sto Tuláků, kteří pak přinesli děsivé zvěsti a záběry. Hydrogové postupovali rázně, důkladně a zcela nemilosrdně.

„Potřebujeme novou Mluvčí, silnější Mluvčí,“ pokračovala Jhy Okiahová. „Někoho kdo má víc představivosti a energie než já.“

Cesca Peroniová, sedící v uzavřené kóji nedaleko pódia, jen stěží potlačovala pláč. Znala úmysly staré ženy a v soukromí se ji snažila přesvědčit, aby od svého záměru upustila. Jhy Okiahová však byla neoblomná. „Tento konflikt může trvat dlouho, Cesco,“ řekla. „To, co nás čeká, bude těžké… a nejspíš i ošklivé. Omlouvám se za břemeno, jež tím na tebe vkládám, v hloubi duše však cítím, že se konce této války nemusím dožít. Je lepší vstoupit do ní se silnou Mluvčí hned na počátku, než se snažit o změnu později, kdy by to vyvolalo jen další neklid.“

„Ale já nejsem připravená. Ty víš, kolik se toho ještě musím naučit!“

„Důležitější je, že jsi schopná se učit.“ Stará žena položila vyzáblý prst na Cesčina ústa, aby ji umlčela. „Tohle je nejdůležitější věc, jakou tě mohu naučit: Nikdo není nikdy zcela připraven. Nejsi o nic méně způsobilá než já, když jsem převzala svou úlohu. A nemyslím, že bych si vedla zrovna špatně.“ Tiše se zasmála. „Jsi schopná, Cesco, a nemáš sklon podléhat iluzi vlastní neomylnosti. Upřímně řečeno nic víc není zapotřebí. Potom už stačí jen následovat Hvězdu.“

Poté, co své rozhodnutí oznámila veřejně, nepřipustila Jhy Okiahová žádnou debatu. Hádek a diskusí už za svého života viděla víc než dost. Sestoupila z pódia a pokynula Cesce, aby zaujala její místo – pro danou chvíli i následující léta.

Cesca tedy přistoupila k řečnickému pultu. Třebaže měla v nízké gravitaci asteroidu téměř nulovou hmotnost, srdce ji tížilo a její ramena se ohýbala pod břemenem nesmírné odpovědnosti, kterou teď měla nést. Stačí jen následovat Hvězdu. Málem se rozesmála. Tuláci s oblibou věřili, že cesty jejich životů jsou pevně dány, stačí jen nastavit správný kurz. Sama však už mnohokrát zabloudila.

Přelétla očima shromážděné zástupce klanů, našla místo určené klanu Tamblynů a spatřila Jesse, jak s pozorným a povzbudivým výrazem na tváři sedí vedle svých čtyř strýců. Jiná cesta by je svedla dohromady, teď ale neviděla žádnou možnost, jak žít po jeho boku. Ještě ne. Jejich oči se setkaly. Usmál se na ni a to jí dodalo sílu, kterou potřebovala.

Jessův útok na Golgen nakonec vzbudil mezi Tuláky nadšení. Protože nepříteli oplatili úder, třebaže možná nepříliš účinně, necítili se tak bezmocní. Odborníci už začali mapovat Kuiperovy pásy dalších systémů, pokračovali v tiché gravitační válce proti těm plynným obrům, u nichž byly napadeny tulácké těžery. Míst, z nichž si mohli vybírat, bylo bohužel až příliš mnoho.

Cesca si svou řeč opakovala znovu a znovu, teď jí však její vlastní slova připadala prázdná a mdlá. Jak mohla vést všechny tyto lidi, tolik různorodých klanů? Jak je měla přesvědčit, aby podnikli

nezbytné kroky, přinesli oběti, umožňující tulácké společnosti přežít?

„Nepřála jsem si stát se vaší Mluvčí tak brzy," řekla tiše. Potom se do jejího hlasu vloudil hořký, téměř řezavý tón. „Nepřála jsem si ani to, aby hydrogové zavraždili mého snoubence a zničili těžer u Golgenu. Nepřála jsem si, abychom byli zavlečeni do války, kterou jsme nezačali. Nepřála jsem si, aby se zastavila těžba ekti, hlavní zdroj naší obživy." Cesca se odmlčela a pohlédla na své posluchače. „Naneštěstí se neděje vždy jen to, co bychom si přáli. A tak tu stojím jako vaše nová Mluvčí. V této těžké krizi jsou všichni Tuláci na stejné lodi." Pozvedla ruce. „Proto se vás ptám, co budeme dělat?"

Nikdo se neodvážil nic navrhnout, ačkoliv se tulácké klany nikdy nezdráhaly vyslovit svůj názor. Cesca pokračovala: „Nikdy v celé naší historii neměli Tuláci snadný život. Vždy jsme se ale dokázali postavit nepřízni osudu a přežít. Naučili jsme se přizpůsobivosti. Dokážeme hledat nové cesty. A víme, jak zůstat sami sebou."

Cescu vyškolili k tomu, aby se stala pevným, neoblomným a zároveň laskavým a pečujícím vůdcem. Do své práce měla vložit celé srdce i mysl. „Pokud nás chci provést touto krizí, nemohu brát hrozby hydrogů na lehkou váhu. Tato válka buď zničí celou lidskou civilizaci, nebo Tulákům umožní získat naprostou nezávislost."

Její slova vyvolala ve sněmovní síni šum a nová Mluvčí dopřála shromážděným lidem čas, aby se vyjádřili, vzájemně posílili svou sebedůvěru.

„Co tedy budeme dělat, když už nemůžeme těžit ekti z plynných obrů? Na ekti je postavena celá naše ekonomika. Máme přijmout nevyhnutelné – a spojit se s Velkým houserem?" Zavrtěla hlavou. „Tolik let jsme se snažili vymanit z dusivých pout, táhnoucích nás k Zemi. Nemůžeme teď podlehnout Hanze."

„Jak tedy máme přežít?" zakřičel někdo z obecenstva. „Bez ekti…"

Cesca zarazila další slova prudce zdviženou dlaní. „Odkdy se Tuláci upírají pouze na jedinou možnost? Obří plynné planety jsou

nejlépe přístupnými zásobárnami vodíku. Je to však nejrozšířenější prvek ve vesmíru. Musíme hledat alternativy a začít s jinými způsoby těžby ekti.“ Usmála se na muže sedícího v první řadě lavic. „Povolala jsem Kotta Okiaha, který právě na Isperu, uprostřed žhavé lávy, budoval novou tuláckou kolonii. Požádala jsem ho, aby soustředil svůj důvtip na tento nový problém. Možná teď bude těžba ekti ve Spirálním rameni obtížnější… ale může nás to zastavit?“ Přinutila se ke smíchu. „To si nemyslím! Použijme svou představivost, svou kreativitu, a postavme se této výzvě čelem. Upřeme oči k Hvězdě, která pro nás, jak všichni víme, stále září. Pokud budeme tvrdě pracovat a vynaložíme veškerý um, můžeme z této krize vyjít silnější než dřív. Tuláci se přece vždycky dokázali dívat daleko dopředu, nebo snad ne?“

Cesca pozvedla obě ruce a pohlédla na svůj lid. „Zapojit se musí každý z našich vynálezců, konstruktérů a techniků. Nemáme času nazbyt.“ S pocitem úlevy a vyčerpání udělala krok vzad a rozhodným tónem prohlásila: „Najdeme novou cestu!“

111 TASIA TAMBLYNOVÁ

Zatímco Goliáš plul po oběžné dráze, hromoklín platkoma Tasii Tamblynové se krčil nedaleko hanzovních těžerů brázdících barevná oblaka Jupiteru. Obrovské továrny chrlily odpadní plyny, jež se za nimi v řídké atmosféře táhly jako načechrané chocholy.

Den po dni zůstával doprovod OSZ v nejvyšší pohotovosti. Loď obří třídy vyčkávala na orbitě, křižníky manta těžní zařízení doprovázely, štítonoše podnikaly průzkumné lety do různých vrstev atmosféry, zatímco hromoklíny sledovaly vše seshora, zkoumaly bouřkové systémy a pátraly po jakýchkoliv anomáliích. Hlídky se na základnovou loď vracely v pravidelných hodinových intervalech, nehlásily však nic výjimečného. Napjaté očekávání nepolevovalo, třebaže mnozí členové posádky začínali pochybovat, že Jupiter je obydlen hydrogy.

Tasia však zůstávala ve střehu. Těžery byly jako rybářské lodi plující na hladině, zatímco hydrogové číhali na dně nejhlubších oceánských příkopů. Admirál Stromo na palubě Goliáše pokračoval v nácviku pohotovosti a ovládání zbraní. Všichni byli připraveni.

Robb Brindle, který velel průzkumné letce štítonošů, byl stále optimističtější. Stál vedle Tasie a díval se na nemotorné těžery připomínající tučný dobytek pasoucí se na frontálních systémech.

„Jsou dvě možnosti, Tamblynová. Buď tu hydrogové nežijí a my tady můžeme těžit ekti podle libosti, nebo…," otočil se, aby pohlédl na osazenstvo můstku za sebou, „je naše odhodlání nakopat jim zadek vystrašilo tak, že zmizeli."

Tasia se nenamáhala nabídnout mu třetí variantu, která jí okamžitě přišla na mysl, totiž že se hydrogové prostě zatím jen neukázali. Nechtěla podlomit jeho sebedůvěru. Jak věděla, tohle spokojené chvástání bylo částečně reakcí na dlouhodobý psychický tlak.

„Snad máš pravdu, Brindele."

Neuplynuly však ani tři hodiny a rozezněl se první alarm. Průzkumná letka štítonošů zpozorovala záblesky a rychle se pohybující víry hluboko v atmosféře a signalizovala poplach. Admirál Stromo na palubě Goliáše se ani neobtěžoval vyhlásit červený stupeň pohotovosti. Osádkám těžerů nařídil opustit postavení a čekat na případný povel k okamžité evakuaci. Tasia vydala několik rychlých rozkazů a posádky štítonošů se rozběhly ke svým strojům.

Robb Brindle jí stiskl paži. „Představení začíná!" A bez dalších slov vyrazil k palubnímu hangáru, aby se ujal velení své letky.

Hluboko pod nimi se atmosféra Jupiteru zčeřila a vyvrhla jedenáct hydrogských bojových plavidel. Děsivé ježaté glóby se zvedly nad oblaka jako by demonstrovaly sílu nepřítele. Vedle nich dokonce i hrdá flotila admirála Stroma působila nepatrně.

„Už jsou tady!" vykřikl Patrick Fitzpatrick a obvyklá arogance se z jeho hlasu zcela vytratila.

Jakmile se můstkem začaly rozléhat ohromené výkřiky a kletby, Tasia se prudce otočila a vyštěkla: „Soustřeďte se! Kňourat můžete doma, až se vrátíte k maminkám.“ Ukázala na jednotlivá stanoviště. „Všichni na svá místa! Jazery do pohotovosti. Elektromagnetická děla na plný výkon, připravit kinetické projektily.“

„Necháme nepřítele, ať vystřelí jako první, platkome?“ zeptal se jeden z mužů.

„Skat, ani za nic! Všichni jsme viděli, co dokážou.“

Tasia zaťala zuby. Aspoň dostane příležitost pomstít svého bratra.

Admirál Stromo však vydal všeobecné nařízení, jímž její rozkaz zrušil. „Manty, hromoklíny a štítonoše – pozdržte palbu!“ Potom přepnul na širokopásmový kanál. „Hydrogové! Žádám o otevřený rozhovor s vaším velitelem.“

„Jako by to bylo k něčemu dobré,“ zamumlala Tasia. „Vždyť vyhodili do vzduchu krále Fredericka. Nechtějí s námi mluvit – chtějí nás zabít.“

Stromo chvíli čekal, ale odpověď nepřicházela. „Tato mise je mírumilovná. Naším cílem je získat důležitou surovinu. Těžíme v našem domovském planetárním systému. Nechceme hydrogům nijak ublížit. Nedopustíme však, aby nám byly odpírány zdroje nezbytné pro naše přežití.“

Hydroská plavidla stoupala výš a výš a zamířila k prvnímu těžeru. Jak se blížila, zděšení těžaři naskákali do záchranných modulů, které se z průmyslového komplexu trousily jako spory z houby. Goliáš se odpovědi nedočkal. Z nepřátelských lodí vyšlehly modravé blesky, jež pronikly těžním zařízením a způsobily výbuch ektiových reaktorů a sběrných palivových tanků. Jak Tasia věděla, žádný tulácký těžer se nedal zničit tak snadno, na konečném výsledku to však nic neměnilo.

„Tady to máte!“ vykřikla rozhořčeně. Otočila se ke svým zbraňovým důstojníkům, aniž čekala na rozkazy ohromeného admirála Stroma. Co na tom, že poruší subordinaci? „Zaměřte cíl! Palte ze všech jazerů!“

Hydrogové pokračovali v ničení prvního těžeru. Potom jedna z hydroských koulí vypálila proti lodím Obranných sil Země. Velitelé zoufale žádali o rozkazy, zatímco jiní se začali bránit na vlastí pěst. Admirál Stromo stále neodpovídal.

Tasia ukázala prstem na obrazovku. „Všichni se zaměřte na jeden cíl, do jednoho bodu. Sem, pod tento výstupek. Nerozptylujme účinek. Teď!“

S hněvivými výkřiky a výhrůžkami vypálila posádka laserové paprsky opletené pláštěm vysokoenergetických částic. Svazky jazerů udeřily do nejbližší krystalické koule. Škrábly ji, poškodily.

„Teď kinetické projektily! Vypalte z elektromagnetických děl – plnou salvu. Miřte na stejný bod, který jste právě zasáhli jazery.“

Elektromagnetické koleje v podpalubí zapraskaly a vrhly na cíl pevné projektily vyrobené ze supertěžkého ochuzeného uranu. Střely se pohybovaly téměř relativistickou rychlostí, v okamžiku nárazu do pláště kulovité lodi měla každá z nich kinetickou energii rovnající se síle malé nukleární bomby.

Poté, co Tasia nařídila palbu, už velitelé ostatních hromoklínů neváhali, zatímco Stromo dál mlčel, neschopný slova. Jakmile hydrogové zaútočili, Obranné síly Země, jejichž mužstvo tvořili z velké části kadeti, kteří nikdy nezažili skutečnou bitvu, a nervózní velitelé, jež svrběl prst na spoušti, opětovaly palbu. Do potyčky se vzápětí zapojily i křižníky manta, eskadry štítonošů vzlétly ze svých hangárů jako roje velkých vos. Rychlé stíhačky se vrhly vpřed a každá z nich začala na nepřátelská plavidla pálit. Jejich zbraně určené pro individuální souboje byly sice lehčí, ale o to přesnější.

Z kanálu OSZ se konečně začaly ozývat koktavé Stromovy rozkazy. Admirál se pokusil získat kontrolu nad situací, po chvíli si však zřejmě uvědomil marnost takového snažení a změnil názor. „Všem lodím, všem velitelům! Palte podle vlastního uvážení. Zničte ty parchanty!“

Obrovitý Goliáš sestoupil přímo doprostřed vřavy a chystal nejtěžší zbraně, jaké měla flotila k dispozici. Loď obří třídy, jejíž

pancéřování a výzbroj byly desetkrát účinnější než u mant a hromoklínů, rychle předvedla své schopnosti.

Posádky zbylých tří těžerů vypustily záchranné moduly, aniž by čekaly na Stromův rozkaz. Tasia jim to ani v nejmenším neměla za zlé, ale za situace, kdy každý pálil jak chtěl a oblačnou přikrývku Jupiteru křižovaly výstřely, se těžaři ocitli ve vážném nebezpečí. Navázala spojení s Brindelem.

„Poručíku, řekněte svým štítonošům, ať sebou pohnou a vyrazí k těm těžařům. Zachraňte tolik modulů, kolik jen bude možné."

Brindle zaváhal jen na okamžik. „Mám vyslat celou eskadru? Neměl bych nechat pár štítonošů, aby…"

„Poručíku, pokud je nezachráníme, pak asi nebudeme moci tvrdit, že jsme zvítězili, nemám pravdu?"

„Ano, platkome."

Ve snaze zmírnit jeho zklamání dodala: „Jakmile posbíráte záchranné moduly, můžete se vrátit a pustit se do nepřítele – pokud bitva potrvá tak dlouho."

„Rozkaz."

Nepřátelská loď, kterou si Tasiin hromoklín vybral za cíl, byla už viditelně poškozená. Svazky jazerů a dopady projektilů zpomalily její postup. Ostatních deset se však nezadržitelně blížilo a zahájilo na lodě OSZ palbu. Jeden z křižníků manta byl sestřelen téměř okamžitě, dřív než měl šanci sám nepřítele zasáhnout. Další zášlehy modrých blesků vymazaly z oblohy Jupiteru celé eskadry štítonošů, jako by to byla zrnka obilí hozená do žhnoucí výhně. Malé útočné lodě OSZ neměly dostatečně silné pancéřování ani tak dobré manévrovací schopnosti, aby se mohly hydroským zbraním vyhnout. Tasia se modlila, aby Brindleova jednotka nebyla mezi prvními oběťmi.

Jakmile se admirál Stromo se svým Goliášem zapojil do potyčky, vypustil všechny své štítonoše a začal pálit z jazerů i elektromagnetických děl, vypadalo to, jako by se rozpoutal strašlivý orkán. Netrvalo dlouho a nepřátelské lodě soustředily svůj útok na něj.

K mateřskému hromoklínu se začaly trousit zpět první Brindleho štítonoše, jež za sebou na vlečných paprscích táhly záchranné moduly. „Otevřete lodní výpusti!“ nařídila Tasia. „Dostaňte všechny moduly dovnitř, než bude pozdě.“

Admirál na širokopásmovém kanálu dál na hydrogy vykřikoval své plané hrozby a varování, Tasia však viděla, jak velkou škodu už lodě OSZ utrpěly. Během několika vteřin hydrogové anihilovali další zbraňovou plošinu a osiřelé štítonoše sbírající záchranné moduly byly náhle nuceny hledat jiné útočiště.

Tasia se otočila k Patricku Fitzpatrickovi, který obsluhoval komunikační stanici. „Spojte se s těmi štítonoši! Řekněte jim, aby odtáhli své moduly sem, pokud to bude možné.“

Fitzpatrick na ni bez hnutí zíral, neschopen uvěřit tomu, co se kolem něj děje. „Udělejte to, zatraceně! Teď hned!“

Podrážděně a současně zahanbeně se sklonil nad svou konzolou.

Modré blesky kulovitých bitevníků roztavily mocný vnější štít Goliáše a zničily jednu z jeho pohonných jednotek. Admirál Stromo křičel, aby mu podali hlášení o škodách a nařizoval celé posádce posílit systémy pro podporu života a opět nabít zbraně.

Hydrogové znovu vypálili a způsobili Goliášovi nové škody. Další křižník manta byl vážně poškozen a jen taktak se odbelhal pryč z bojiště.

Tasia si uvědomila, že se vítězství přiklání na stranu nepřítele. Žádná pozemská síla se nemohla postavit jedenácti hydroským lodím. A pokud admirál Stromo brzy nedospěje ke stejnému závěru, Goliáš, nejskvělejší loď Země, bude zničen.

Ze všech komunikačních kanálů zaznívaly nesrozumitelné výkřiky hrůzy. Tasia se spojila se svými zbylými štítonoši. „Brindle! Přivez sem všechny, které se ti podaří zachránit, ale hlavně pohni zadkem a vrať se sem.“

Nouzové moduly dál plnily vnitřní hangáry plošiny. Pokud by Tasia sama nestáhla svou loď do bezpečí, hrozilo, že je zbraně hydrogů brzy sežehnou na popel. Ale ani tak nemohla nechat Goliáše svému osudu. Vyslala zprávu všem hromoklínům a jen

doufala, že jejich platkomové mají dost zdravého rozumu, aby jí naslouchali. „Všem zbraňovým plošinám! Musíme ustoupit a bránit Goliáše.“ Potom přepnula na jiný kanál.

„Admirále Stromo, pane, navrhuji, abyste se se svou lodí stáhl, dokud motory ještě fungují. Budeme krýt váš ústup.“

Čtyři hromoklíny, zcela nepatrné ve srovnání s obřími ježatými koulemi hydrogů, se shlukly kolem zraněného Goliáše. K obraně vlajkové lodi se připojil i křižník manta. Tasia zkontrolovala stav svých zbraní a zjistila, že už spotřebovali tři čtvrtiny kinetických projektilů a zásobníky jazerů jsou vyčerpány na deset procent základního stavu. „Palte dál! Nemá smysl schovávat si něco do zásoby.“

Zbylé zbraňové plošiny a křižníky zasypávaly nepřátelské lodi blížící se ke Goliášovi střelami. Dvě kulovitá plavidla vypadala poškozeně, zbylých devět však bylo stále při plné síle. Mohly je klidně pronásledovat až k Zemi, Tasia však doufala že se stáhnou, jakmile flotila OSZ ustoupí.

Stromo nejspíš neměl tušení, kdo ho kontaktoval a zároveň vydal neoprávněný ale rozumný rozkaz k ústupu. Goliáš však vzápětí zažehl zbylé motory, aby s jejich pomocí unikl Jupiterově gravitaci do otevřeného vesmíru.

„Podařilo se nám sesbírat většinu záchranných modulů, platkome,“ řekl její taktický důstojník, když zkontroloval obrazovky, aby zjistil, kolik štítonošů se vrátilo.

„V tom případě se připravte, zmizíme odsud!“ řekla Tasia. Obrátila se a ustaraně svraštila obočí. „Poručík Brindle se už hlásil?“

„Ne, madam,“ odpověděl důstojník.

Tasia se rozběhla ke komunikační konzole a otevřela přímý kanál. „Brindle, kde sakra jsi?“

„Už jdu!“ Jeho hlas zněl vesele, třebaže se poněkud chvěl. „Měl jsem ještě nějakou práci.“

V oblacích pod nimi se dvě hydroské lodě opět pustily do systematického ničení zbylých těžerů.

„No dobrá. Už jste ukázali, co dovedete," zavrčela Tasia.

Goliáš se vzdaloval. Zbylé hromoklíny a manty poškozenou obří loď obklopily a společně mířily k orbitálním drahám nejblíže obíhajících měsíců. Teprve teď Tasia spatřila Robba Brindleho a jeho čtyři chybějící štítonoše, jak vylétají z atmosféry a míří k nim. Malé lodi táhly za sebou spojenými vlečnými paprsky kulovitou nádobu.

„Co to k čertu děláš, Brindele?" odvysílala.

„Podařilo se nám zachránit sběrný tank z jednoho těžeru!" odpověděl. „Nemohli jsme dopustit, aby přišel nazmar."

Vyslala ostatní štítonoše, aby Brindlemu pomohly a doprovodily ho i s jeho loděmi do hangárů hromoklínu. Později, v soukromí, mu dá za jeho pošetilost co proto. Množství paliva obsažené v jednom plném tanku stačilo OSZ sotva na týden. Rozhodně to nestálo za takový risk.

Obranné síly Země po své drtivé porážce prchaly z Jupiteru. Zatímco se poškozené lodě stále rychleji vzdalovaly do volného vesmíru, nepřestávaly obří planetu bedlivě sledovat. Dříve rezavé mraky teď vypadaly jako pocákané krví. Ježaté koule se dál výhružně vznášely nad bojištěm. Tasia je sledovala, na obrazovkách scanneru s dalekým dosahem byly stále dobře viditelné. Hydrogové čekali, sledovali je, ale nepokusili se je pronásledovat. Admirála Stroma a pozůstatky jeho doprovodné eskorty ztěžka se vlekoucí zpátky k Zemi doma rozhodně nečekalo radostné uvítání. Ničivá síla hydrogů překonala i ta nejpesimističtější očekávání.

Porážka u Jupiteru zmařila veškerou naději na rychlé a uspokojivé vyřešení tohoto konfliktu.

112 KRÁL PETR

Toho dne, kdy měl být korunován, připadaly Raymondovi všechny barvy až příliš zářivé a všechny zvuky nepřirozeně ostré. Přesto jeho pocity – od radosti až po vzdor – byly podivně otupělé. Uvědomil si, že ho Basil Wenceslas musel omámit nějakou drogou.

Ochotně se podrobil péči odborníků, kteří ho oblékli do rozevlátého sametového roucha se zlatým lemem zdobeným fasetami a na krk mu zavěsili těžké řetězy. Jeho plavé vlasy byly pečlivě učesány, pleť pokrytá vrstvou líčidla, jež mělo zakrýt i ten nejnepatrnější kaz či pihu. V den, kdy se ujímal vlády, musel král Petr vypadat dokonale.

Přes sladkou mlhu drog Raymond cítil, jak se v něm zvedá bezmocný vztek, zatímco logická část jeho mysli už zvažovala možné následky. Zřejmě mu něco podstrčili do snídaně. Prezident Wenceslas si přirozeně přál mít poslušného a klidného prince, jenž projde uličkou po rudém běhounu a přijme z rukou arcipátera svou nádhernou korunu. Jakákoli známka vzdoru by vše zničila. Tušila snad Hanza něco? Věděl Basil Wenceslas, že Raymond odhalil jeho zločiny a lži?

Pokud ho byli ochotní omámit a manipulovat i tehdy, kdy neměli nejmenší důvod k nedůvěře, nevěstilo to nic dobrého ani pro jeho budoucí postavení krále. Od toho dne, kdy zjistil pravdu o své rodině, však věděl, s jak odpornými lidmi má co do činění. Hanza by udělala cokoliv, aby si zajistila úspěch.

Za zdmi Paláce šepotu se už celé hodiny odehrávala skvostná slavnost. Na všech kupolích a dómech, mostních pilířích i kandelábrech se rozzářila další světla. Každou hodinu nebe ozářily barevné hvězdy ohňostroje. Každý, kdo se přišel podívat na korunovaci nového krále, dostal pamětní minci raženou zvlášť k této příležitosti.

OX, teď už zcela opraven a vyčištěn, s Raymondem po celý den opakoval protokol a průběh obřadu. Učitelský compo se svým mladým svěřencem nacvičoval jeho korunovační řeč a vysvětloval mu, jaká ocenění a řády musí Raymond při této velkolepé události udělit.

Ačkoliv se mladík se starým robotem sblížil a často s ním rozprávěl o intelektuálních a filosofických tématech, se svým strašlivým objevem se mu nikdy nesvěřil. Byl odhodlán uchovat

toto tajemství v hloubi svého srdce a použít je v pravý čas způsobem, jenž bude pokládat za přiměřený.

Poté, co byl Raymond oblečen a připraven – a proti své vůli příjemně omámen – ho OX jako cínový vojáček pomalými a opatrnými kroky doprovodil k pódiu. Raymond tušil, že OX má jasné rozkazy být nejen jeho přítelem, ale také pečovatelem a strážcem.

Mlhou drog Raymond pohlédl na dlouhý pás koberce běžící nádvořím a klenutou bránou až do skvostné Trůnní síně. V postranní místnosti, odkud se měl Raymond vydat na svou důstojnou cestu k trůnu, na něj čekal Basil Wenceslas, oblečený do drahého společenského obleku, ovšem bez nápadných ozdob, kterých nebylo zapotřebí, protože prezident se vůbec neměl objevit před kamerami.

„Obřad musí proběhnout naprosto hladce, Petře," řekl s otcovským úsměvem, jehož vřelost značně snižovalo Raymondovo vědomí, jak mu Basil lhal. „Korunovace musí být natolik velkolepá, aby dokázala podnítit vlastenecké nadšení. Už teď jsou lidé činy hydrogů pobouřeni. Musíme v tomto duchu pokračovat."

„Udělám co bude v mých silách, prezidente Wenceslasi," řekl Raymond. Jeho hlas zněl měkce a klidně. Díky otupujícímu účinku drog nemohl do slov vložit hněv a vzdor, které ve skutečnosti cítil.

„Válka je výtečnou příležitostí pro utužení jednoty a posílení vlivu vlády," pokračoval Basil. „Válka je také nejlepší dobou pro smělé myšlenky a nové objevy. A až se bouře přežene, Hanza bude silnější než dřív." Poplácal Petra po rameni. „V tom bude naše odměna…, pokud hydrogové do té doby nezpůsobí příliš mnoho škod."

Přesně podle plánu zazněly fanfáry, jejich trylky vzlétly k oblakům. Divácké vzducholodě připluly blíž, nebe se rozzářilo pestrými květy dalšího ohňostroje, většího než všechny předchozí. Než však Raymond stačil vykročit, do místnosti vtrhli dva důstojníci, udýchaní a celí brunátní. Odstrčili královskou gardu stranou, doběhli k prezidentovi, sklonili se k němu a rychle mu něco

sdělovali. Bylo zřejmé, že přinášejí špatné zprávy. Basil na ně strnule zíral, bledý jako křída. Utrhl se na ně, podle všeho opakoval své otázky a důstojníci zahanbeně odpověděli. Basil se stěží ovládal. Zděšení na jeho tváři bylo jasně čitelné.

Fanfáry venku zesílily a Raymond věděl, že by měl důstojně vykročit po dlouhém rudém koberci, místo toho však udělal krok vzad. „Co je, prezidente Wenceslasi? Co se stalo?“ Basil se ho pokusil odstrčit stranou jako obtížný hmyz. „Musím to vědět, jestli mám být králem,“ prohlásil Raymond. Navzdory otupujícímu účinku drog se mu podařilo vložit do hlasu překvapivou sílu.

Prezident, vyvedený z míry, se k němu otočil, stále ještě příliš otřesený, aby dokázal pečlivě volit slova. „Hydrogové na nás u Jupiteru zaútočili. Zničili všechny těžery a několik lodí. Počet mrtvých není znám.“ Otočil se k dvojici poslů. „Jste si tím naprosto jistí?“

Oba důstojníci energicky přikývli. „Naprosto. Admirál Stromo se vrací, jeho Goliáš je vážně poškozen. Mnoho lodí bylo zničeno. Naše nejlepší zbraně, nejúčinnější obranné prostředky neznamenaly nic, proti…“

Fanfáry rozpačitě zmlkly – v této chvíli se už měl objevit princ Petr. Basil se najednou vzpamatoval a otočil se k Raymondovi jako rozzuřená kobra. „Jdi! Máš svůj úkol.“

Mladý muž byl překvapen. „I po tomhle? Neměli bychom nějak změnit náš plán? Co kdybych udělal prohlášení…“

„Ne! Teď víc než kdy jindy je musíš sjednotit, ukázat jim svou sílu. Běž, převezmi korunu a dej jim naději. Ty sám, Petře, můžeš spasit celé lidstvo. Lidé tomu věří.“

Omámeně, s pocitem, že se jeho vzdor kamsi rozplynul, vykročil Raymond v doprovodu OXe ke klenuté bráně.

Davy ztichly. Hustý koberec se táhl kolem vyzdobeného nádvoří, aby kamery mohly zachytit každý jeho pohyb. Vyšňoření královští gardisté stáli ve špalíru po obou stranách cesty. Raymond pozvedl bradu, udělal první důstojný krok a potom další a další… Korunovace mu připadala jako sen. Měl pocit, že po červeném

koberci kráčí celou věčnost. Prošel pod zdobnými oblouky a vkročil do vstupní haly, provázen ohlušujícím jásotem davů. Čím dále kráčel, tím významnější diváci lemovali uličku: šéfové významných korporací, hodnostáři, známé osobnosti a stoupenci krále Fredericka.

Konečně vstoupil do Trůnního sálu – navzdory nespočetným davům příznivců sklíčený pocitem osamělosti – a nesmírná nádhera místnosti ho oslnila. Obyvatelé Země a hanzovních kolonií, stejně jako sám nový král, měli poprvé příležitost nahlédnout do obnoveného sálu. Rekonstrukce skončila v rekordním čase, po způsobených škodách nebylo ani památky. Nový trůn vypadal stejně jako Frederickův, jen byl možná ještě o trochu větší a skvostnější. Přibyla zde další oslnivá zrcadla a barevné vitráže. Na stěnách nezůstal jediný šrám, jediná skvrna, jež by obyvatelstvu připomněla nedávnou katastrofu.

Jásot a potlesk zesílily. Nic se nezměnilo. Hanza snadno setřásla ránu zasazenou hydroským vyslancem. Raymond se vlekl kupředu k vyvýšenému pódiu a čekajícímu trůnu. Kolem impozantního křesla stáli nejdůležitější lidé Hanzy – guvernéři deseti nejvýznamnějších planet a důstojný arcipáter Sjednocení, zástupce všech náboženství. Jeho fialový plášť a roucho zdobila výšivka prokládaná diamanty, vzorem začleňujícím symboly všech náboženství, jaké kdy lidé vyznávali – kříži, kruhy, půlměsíci, stromy a mnoha dalšími, spletenými v nesrozumitelnou změť, která už neznamenala vůbec nic. Arcipáter byl pouhou loutkou, prázdnou figurínou hrající roli, jež se příliš nelišila od budoucí úlohy Raymondovy.

Mladík vystoupil na první schod, první z guvernérů pozvedl skvostnou korunu a předal ji dalšímu muži, který ji opět předal o stupeň výš. Každý z důležitých mužů se koruny dotkl a předal ji vzhůru, čímž symbolicky vyjadřoval, že vláda krále Petra je podporována všemi politickými frakcemi, profesními skupinami i vyznáními. Konečně se arcipáter na Petra usmál a se zářícíma

očima odříkal blahopřání a požehnání v devíti různých jazycích, aby nakonec vše přednesl ještě ve všeobecné obchodní řeči.

Raymond se díval přímo před sebe a snažil se bojovat s vlastní otupělostí a podivným pocitem odcizení. Arcipáter vztáhl ruce, uklonil se a dokončil obřad. Koruna konečně spočinula na jeho plavé hlavě, ale Raymond ani nepocítil její tíži. Zatím…

Opakoval si svou nástupní řeč tolikrát, že ji odříkal zcela automaticky. Nechával se unášet událostmi a korunovace probíhala zcela hladce, bez jediné zmínky o útoku hydrogů u Jupitera. Zpráva se brzy rozšíří, avšak na den, kdy se princ stal králem, neměl padnout jediný stín.

Když se Raymond během krátké přestávky, po níž se měl opět zapojit do dalších oslav, vrátil k prezidentu Wenceslasovi, cítil, že vliv drogy začíná odeznívat. Přinejmenším už opět dokázal myslet samostatně.

Prezident se už uklidnil. Překonal počáteční ohromení a začal plánovat nejlepší možnou odezvu a nejvhodnější východisko z dané situace. Raymond se ho raději nevyptával. Jako král Petr bude bezpochyby brzy pověřen tím, aby vyjádřil rozhořčení a hněv Hanzy.

Basil k němu přistoupil a spokojeně pokýval hlavou. „Alespoň něco se dnes podařilo," řekl. „Králi Petře, máš nadání být dobrým vládcem. Počkáme několik let." Usmál se, jako by se mu chystal sdělit bůhvíjak dobrou zprávu. „A pak ti najdeme vhodnou královnu."

113 MARGARET COLICOSOVÁ

Margaret s Louisem vycouvali od zničeného hájku světostromů, nechali Arcasovo tělo v zšeřelém stanu a plížili se ztichlým táborem k vlastnímu dočasnému přístřešku. Louis byl v šoku, jeho kůže měla bledý našedlý nádech.

Margaret ho táhla pryč. Její vědomí se soustředilo na jediný úkol: nesmí zůstat na místě. Potřebovala získat další informace,

zjistit, jak zlá jejich situace doopravdy je – třebaže se pravdy současně děsila.

Uvnitř svého stanu našla rozcupované zbytky záznamů. Stoly byly převrácené, z počítačů a nosičů dat zbyly pouhé škvarky, z jejich standardního vysílače kdosi serval kovový plášť, vytrhal dráty a zničil zesilovače. Obyčejný elektromagnetický signál šířící se rychlostí světla by k nejbližší hanzovní kolonii či trasám obchodních lodí cestoval celé měsíce. Příliš dlouho na to, aby je někdo mohl zachránit. Ani tak ale jejich nepřítel nechtěl riskovat, že Margaret s Louisem vyšlou volání o pomoc.

„Ale… proč? Proč to všechno?“ Louis na ni strnule zíral. „Kdo to mohl udělat?“

Rysy Margaretiny tváře ztvrdly. On si to opravdu ještě neuvědomil! „Mnoho možností není, Louisi.“ Všimla si, že její překlady klikisských hieroglyfů včetně rukou psaných poznámek, všechny nové objevy, byly systematicky zničeny. Uchopila třesoucího se manžela za paži a vyvedla ho ze stanu ven. Stany byly chatrné, světla poskrovnu a jejich možnosti obrany mizivé. „Jsme tu příliš na ráně.“

V houstnoucí tmě nespatřila jedinou známku přítomnosti klikisských robotů. Utišila Louise a soustředěně naslouchala, zda neuslyší zvuk pohybujících se stonožkovitých nohou. „Měli bychom se vrátit do města v kaňonu. Tam se můžeme bránit a DD na nás čeká.“

Louis se začal vyptávat. Neměl v úmyslu jí odporovat, spíš si potřeboval srovnat zmatek v hlavě. „Ty si opravdu myslíš, že Sirix a ti druzí dva roboti…“

„Podej mi nějaké rozumnější vysvětlení, Louisi. Ráda si je vyslechnu. Teď ale musíme pryč. Tady v táboře jim jsme vydáni napospas.“

Běželi spolu úzkými kaňony. Margaret byla unavená, tělo ji bolelo. Louis ztěžka dýchal, měla o něj strach. Několik natažených svalů a bolavé klouby však byly za dané situace jen malou nepříjemností.

Obklopeni inkoustově černými stíny chladných kamenných stěn konečně spatřili mrkání světel, jež DD upevnil pod skalní převis. Margaret se rozhlédla kolem sebe a nasála do chřípí vzduch v bláhové naději, že se snad blíží další vodní příval, který by blížící se roboty odplavil.

Černé klikisské stroje je bezpochyby pronásledovaly a Margaret neměla pochybnosti, kdo má být jejich další obětí.

Během klopýtavého úprku si Louis zřejmě prošel své otázky jednu po druhé, přijatelné odpovědi však nenalezl. Margaret ho přiměla, aby po kovové konstrukci, umožňující snadnější přístup do města ve skalní stěně, začal stoupat jako první. Kráčel ztěžka, viděla jak je vyčerpaný – nejen fyzickou námahou, ale také hrůzou.

DD, který uslyšel zvuky kroků na schodišti, jim přišel naproti. Zůstal stát v otvoru pod skalním převisem a jeho stříbřité tělo se třpytilo ve světle. Malý compo byl nadšený.

„Margaret, Louisi, to je dobře, že jste se vrátili! Pojďte, našel jsem něco…“

„DD, viděl jsi klikisské roboty?“

„Ne, Margaret. Ne od dnešního odpoledne. Potřebujeme jejich pomoc?“

Louis se dostal až ke vstupu do jeskyně a se sípáním padl na kolena. Margaret spěchala za ním. „Ne. DD, pomoz mi! Musíme strhnout schodiště.“

Louis na ni pohlédl a pak pochmurně přikývl. „Opevníme se tady.“

„Ale proč?“ zeptal se DD. „Potom se budeme mnohem obtížněji dostávat dolů, třebaže máme ve výbavě několik lan.“

„Prostě to udělej, DD!“ utrhla se na něj Margaret.

Společnými silami uvolnili kotvicí šrouby v ústí jeskyně a ze všech sil do konstrukce strčili. Kovové vzpěry a výztuhy se s mohutným rachotem sesunuly na dno kaňonu, následovány sprškou kamení. Zvuk prořízl noc s něžností žesťového orchestru.

Louis pohlédl dolů do kaňonu jako rytíř z dávných dob odhadující z vrcholku hradní zdi hloubku hradního příkopu a připravující se na obléhání. „Co myslíš, jsme teď v bezpečí, lásko?“

Margaret zavrtěla hlavou. „Pochybuji, staroušku.“ Teď, když si mohla vydechnout, ji zachvátila panika a její mysl zcela zahltil příval otázek, jenž udusil obvyklou nápaditost. Přivinula se k Louisovi.

„Prosím, vysvětli mi co se stalo, Margaret,“ řekl DD.

„Arcas je mrtvý.“ I Margaret tato slova zněla neskutečně. „Světostromy byly zničené, naše záznamy a vysílačka rozbité na kusy. Tábor je v troskách.“

„Udělali to klikisští roboti,“ řekl Louis, jako by si vůbec poprvé připustil tuto možnost.

Přátelský compo byl překvapen, chvíli mlčel, zatímco jeho počítačový mozek zpracovával tuto zcela novou skutečnost. „To znamená, že jsme uvěznění na Rheindic Co.“

„Jak jinak!“ odsekla Margaret. Její hněv však nebyl ničím jiným, než skrývanou bezmocností.

„Objevil jsem nové informace, které mohou tuto záhadu objasnit,“ řekl DD. „Zamaskované hieroglyfy, pokrývající část stěny nedaleko sálu s kamenným oknem.“

Margaret napadlo, zda by jeho objev nemohl nějak zvýšit jejich šanci na přežití. Vstala, vděčná za každou příležitost k rozptýlení, za jakoukoli pozitivní činnost, jež by ji mohla zabavit. „Podívám se na to.“

Pohlédla na svého manžela, který vypadal příliš rozrušený, aby se dokázal pohnout. „Louisi, zůstaň tady a dávej pozor. Pokud něco uvidíš, zavolej.“

Louis ztěžka polkl, opřel se o skalní převis a zahleděl se do noci. Sirix, Dekyk a Ilkot si pro ně bezpochyby přijdou. Utéci neměli kam a černí roboti měli času víc než dost.

V tunelu hluboko ve skalním masivu DD očistil velkou část stěny od drolícího se pryskyřičného nánosu. „Je to hmota podobná sádře. Když jsem stěnu zkoumal, objevil jsem znaky ukryté pod ní.

Napadlo mě, že by sis je ráda prohlédla, Margaret, a tak jsem opatrně odstranil horní vrstvu. Všiml jsem si opakovaného výskytu znaků pro klikisské roboty.“

Margaret hltala každý střípek informace. „Dobrá práce, DD! Dnes jsi pracoval jako zkušený xenoarcheolog.“

Zlehka přejížděla prstem po symbolech a rychle četla znaky, které znala. Měla už dost cviku, aby dokázala pochopit obsah i bez pomoci svých pečlivě sestavených slovníků a poznámek. Nebylo divu, že se autor – nejspíš klikiss, jehož tělo našli v sálu s kamenným oknem – pokusil svou závěť skrýt.

„Je to důležitá informace, Margaret?“ zeptal se DD.

Čím dále četla, tím větší chlad se jí vkrádal do srdce. „Ano, DD. Tohle je nejspíš poslední dílek hlavolamu.“

Otupěle zamířila zpět ke skalnímu převisu. Musela Louisovi říct, co právě zjistila.

Když procházela kolem sálu s prostorovou bránou, nahlédla dovnitř a uviděla nepořádek, jenž zbyl po jejich celodenní práci – vedle jejích poznámek ležel nakousnutý sendvič a proteinová tyčinka, a o kus dál malá hrací skříňka od Antona. Vzpomínka na něj Margaret zabolela, uchopila skříňku a strčila ji do kapsy.

Louisův výkřik se ozval dřív, než k němu stačila dojít. „Už jsou tady!“

Její pocity byly rozpolcené. Nevěděla, zda má zrádným robotům čelit, nebo uchopit manžela a prchat s ním hlouběji do opuštěného klikisského města v naději, že se jim podaří najít nějakou únikovou cestu nebo skrýš. Nakonec to však nebylo tak obtížné rozhodování. Došla k Louisovi a postavila se po jeho boku. Stál na okraji převisu a hleděl dolů do temného kaňonu. Tvářil se nebojácně, ale oči mu těkaly. Na dně rokle leželo zhroucené lešení a o kus dál kráčeli vyschlým řečištěm tři hmyzí roboti. Jejich optické senzory svítily do tmy jako zlověstné světlušky.

„Nevím, jak by se sem mohli dostat,“ řekl Louis, ale Margaret měla o nedobytnosti opuštěného města své pochybnosti.

„Zjistila jsi něco, lásko?“

„Našla jsem odpověď na všechny naše otázky," řekla.

Louis Colicos, muž, který se celý život věnoval xenoarcheologii, v sobě i za této situace dokázal vykřesat jiskru nadšení a vzhlédl k ní s opravdovým zájmem. „Škoda, že se to nikdo nedozví."

„Ty a já budeme znát pravdu, staroušku," řekla Margaret a pohladila ho po paži.

Sirix a další dva roboti se zastavili a natočili své hranaté hlavy vzhůru. „Margaret a Louisi Colicosovi, víme, že jste tam nahoře!"

„A my víme, že jste tam dole," řekl Louis. „A teď nás nechte být."

„Chceme s vámi hovořit o našich stvořitelích. Chceme se dozvědět o všem, co jste objevili."

„A pak nás zabít?" zeptala se Margaret vyzývavě.

Tři klikisští roboti se na dlouhou chvíli odmlčeli, potom si mezi sebou začali bzučivě povídat svým podivným elektronickým jazykem. Nakonec Sirix opět vzhlédl vzhůru. „Ano, pak vás zabít."

Margaret ohromila robotova neomalenost. „No, aspoň jsou upřímní," řekl Louis.

„Víme všechno o první válce s hydrogy," zavolala Margaret a její slova se zřetelně a čistě nesla tichým kaňonem. „Četla jsem ukrytý popis dávné bitvy mezi klikissy a hydrogy a dokonce i Ildirany." Louis na ni užasle pohlédl, zatímco tři černí roboti uvažovali o jejím sdělení.

„Potom víte, že jsme v té válce bojovali i my, roboti," řekl Sirix.

„Ano, a obrátili jste se proti svým stvořitelům." Otočila se k Louisovi. „Klikisskou rasu zničili jejich vlastní roboti. Proto nezůstal nikdo z jejich druhu naživu."

Louis pohlédl dolů, doufal, že toto otřesné odhalení přivede roboty k rozumu. Trojice černých robotů dál stála u paty příkré skalní stěny. „Co nám na to řeknete? Proč jste to udělali?" zakřičel vyzývavě. „Vzpomínáte si?"

„My už to víme," odpověděl Sirix mrazivě lhostejným hlasem.

Margaret si uvědomila, že klikisští roboti nikdy nedovolí, aby se tato informace rozšířila po Spirálním rameni.

„Co teď?“ zašeptal Louis své ženě. „To tam budou jen tak stát a držet nás v šachu?“

Jako v odpověď na jeho otázku se tři klikisšťí roboti rozestoupili, jejich svrchní štíty se na zádech rozevřely a ven vyklouzla křídla. Aniž by věnovali pozornost zhroucenému schodišti, lehce se vznesli a zamířili ke vstupu do skalního města.

114 BASIL WENCESLAS

Zdrcující zprávy přicházely k Basilovi jedna za druhou, jako série rozsudků smrti. Ze své pracovny na vrcholku ústřední budovy Hanzy pozoroval zapadající slunce. S každou další zprávou jeho strach rostl. Četl válečná hlášení, sledoval nepočetné, ale o to děsivější obrazové záznamy. Hydrogové nezadržitelně postupovali. Poprvé během své úspěšné kariéry – poprvé za celý svůj život – si Basil Wenceslas nepřál nic jiného než se někde ukrýt, najít si bezpečné místo, kde by mohl bez nejmenší zodpovědnosti přečkat blížící se zlé časy. Neměl nejmenší tušení, co podniknout. A pokud Basil něco nenáviděl, pak to byla bezmoc.

Po porážce OSZ u Jupiteru zahájili hydrogové sérii útoků vedených s mstivou důsledností. Krystalické koule se vynořily z desítek plynných planet a zničily všechna těžební zařízení po celém Spirálním rameni, od vysloužilých ildiranských těžních měst, přes neohrabané komplexy Hanzy, po zbývající tulácká zařízení, jež jejich kapitáni odmítli stáhnout.

Hůř než kdokoli jiný byli postiženi Tuláci, kteří tak ztratili zdroj příjmů, byli však pouze první obětí. Jakmile se zpráva o marnosti snah o těžbu ekti rozšířila, útoky hydrogů zvolna ustaly. Už neměli komu hrozit.

Bez ekti se veškerý obchod Hanzy i kontakty s ildiranským Impériem zastaví. Roztroušené kolonie, zbavené možnosti kontaktu s okolím, budou připraveny o živobytí a zvolna odumřou. Většina z nich závisela na pravidelných dodávkách surovin a potravin. Cestování mezi sousedními planetárními systémy bude i při

nejvyšší rychlosti dosažitelné konvenčními pohonnými systémy trvat celé roky, ba desítiletí. Žádná kolonie nebyla ostrovem schopným existovat na vlastní pěst. Infrastruktura mnoha planet jednoduše neumožňovala soběstačnost. Teď se jí budou muset naučit – nebo zemřou.

Basil pohlédl na zpravodajské obrazovky a sledoval čerstvě korunovaného prince Petra, jak přednáší pečlivě sestavená prohlášení, žádá o zvýšení produkce zbraní a vyzývá obyvatelstvo k posílení řad OSZ. Prezident nevěděl, zda tato opatření budou k něčemu dobrá, ale nemohl připustit, aby Hanza dala najevo bezradnost. Lidé museli mít nějakou naději. OSZ už zkonfiskovaly většinu zásob ekti pro vojenské potřeby, někteří kolonisté na vzdálenějších planetách si však začali tvořit vlastní rezervy, hromadili palivo pro nadcházející zlé časy.

Veřejnost přijala krále Petra s vřelostí rodiny semknuté vzájemně sdíleným žalem a korunovace proběhla nad očekávání dobře. Petr si až dosud vedl výtečně. Byl to příjemný mladý muž, charismatický a silný, velmi pohledný, s jasným znělým hlasem. Přes všechnu nádheru Paláce šepotu, vybraná jídla, rozkoše a lákadla moci ho však panování ani na okamžik netěšilo.

Obyčejný člověk by možná cítil osten viny a smutku nad tím, co Basil mladému Raymondu Aguerrovi udělal. Někteří lidé si však nemohli vybírat, jaké břímě ponesou – a mladý sirotek mezi ně patřil. Tak či onak, Basil mladému králi rozhodně nezáviděl obtíže, jimž bude muset během své vlády čelit.

Ještě že novou velvyslankyní Theronu na Zemi jmenovali Sarein, spřízněnou duši, která bude naslouchat rozumným důvodům pro využití zelených kněží v armádě. Její přítomnost mohla znamenat určitou výhodu, byť nevelkou. Mladá žena ho využila, aby získala své postavení. Zajímalo by ho, zda se Sarein opět stane jeho milenkou, teď, když získala Otemino místo, po němž tak prahla, a s ním i významné postavení na Zemi.

Zásoby ekti se rychle tenčily a v nejbližší době nebyla šance na jejich obnovení. Brzy dojde k výraznému omezení veškerých

vesmírných letů. Zemská hanzovní liga i pradávné ildiranské Impérium tak budou spolehlivě odstaveny.

Noční můry se začaly naplňovat.

115 LOUIS COLICOS

Margaret ho uchopila za zápěstí a spolu se rozběhli kamennými chodbami hlouběji do města ve skalním masivu, následováni compem. Zvenčí slyšeli šumění, jako by se do vzduchu vznesl roj obřích sarančat – klikisští roboti na svých mechanických křídlech letěli přímo k nim. Louis neviděl jediný způsob, jak černé stroje zastavit. Vybavil si plán opuštěného města a snažil se v něm najít nějakou skrýš či místnost, v níž by se mohli zabarikádovat.

Jeho mysl letěla tunely a průchody a pátrala po zúžených místech.

Louisova tvář se rozzářila předstíranou nadějí. Kvůli Margaret se snažil zůstat optimistický. „Zpátky do místnosti s kamenným oknem! Chodba, která k ní vede, je dost malá. Možná najdeme dost materiálu, abychom ji zatarasili."

Ve skutečnosti pochyboval o tom, že by dokázali postavit překážku, jež by mohla klikisské roboty zastavit.

Běželi podél světel, jež na stěny upevnil DD, zákruty a uličkami, až konečně dorazili do rozlehlé kamenné místnosti, kde Louis strávil tolik času.

V sálu se nacházela hromádka suti a úlomky drolivé sádrovité hmoty oškrábané compem z narychlo načmáraných hieroglyfů. Louis pracoval holýma rukama, navršil do nejužšího místa chodby želené tyče a kamení, aby zbudoval bariéru – dopředu věděl, že ji mohutní černí roboti rozmetají během vteřiny. Venku slyšeli tupé údery a šramot, jak Sirix, Ilkot a Dekyk přistáli u vstupu. Roboti se začali proplétat chodbami opuštěného města, hřmotní, neohrabaní – a neúprosní.

„Zatraceně, proč jen klikissové nepoužívali dveře!" Margaret se zoufale rozhlédla po prostorném sálu. Zdroj energie napájející

prostorovou bránu stále hučel, Louis ani jeho žena však neměli tušení, jak zařízení funguje.

DD přidal k chatrné barikádě několik krabic se zásobami a části vybavení. Louis nevěřícně potřásl hlavou nad jejich směšným a marným úsilím. Přátelský compo se k nim otočil. „Mohu ještě něco udělat, Louisi? Rád vám jakkoliv pomohu."

Louis se zamračil. „Nepředpokládám, že bys měl nějaké obranné programy. Můžeš se proměnit v bojového robota?"

„Možná, kdybych měl k dispozici patřičný modul," řekl DD. „Nejsem si však jistý účelností takového programu, protože nemám žádné zabudované zbraně ani ochranné štíty."

„Nemluvě o tom, že jsi sotva třetinový v porovnání s klikisskými roboty."

Margaret se ohlédla přes rameno. „Ty nemůžeš ublížit lidem, je to tak, DD?"

„Nemůžu ublížit lidem, Margaret."

„A z toho logicky vyplývá, že nesmíš ani připustit, aby jim bylo ublíženo."

„Udělám vše co je v mých silách, abych tomu zabránil, Margaret."

Louis se smutně podíval na malého compa, protože se mu chystal dát zničující příkaz. „Potom se musíš postavit klikisským robotům, DD. Zůstaň v chodbě a snaž se jim zabránit, aby se k nám dostali." Ztěžka polkl. „Zdrž je… jakýmkoliv způsobem."

DD statečně přijal svůj úkol a postavil se doprostřed úzké kamenné chodby. Stříbřitý compo vypadal ve srovnání s obřími klikisskými stroji směšně nepatrný a slabý. Louisovi připomínal odvážného malého psíčka zuřivě štěkajícího na medvěda.

Margaret uchopila manžela za paži a vtáhla ho hlouběji do místnosti. „Louisi, potřebuju tě. Máme jen několik minut na to, abychom zjistili, jak ten přepravní systém funguje."

Louis užasl, že právě ona navrhuje takovou možnost.

Viděla jeho váhání, samotnou ji trýznily pochybnosti, ale přesto řekla: „Je to naše jediná šance, staroušku."

„Dobře.“ Vrhl se k přístroji. „Proto jsem se chtěl stát xenoarcheologem, abych viděl zvláštní a neznámá místa. Obvykle jsem však měl aspoň tušení, do čeho jdu.“

Zdroj napojený na stále funkční klikisské zařízení pracoval naplno. Podivné součástky vibrovaly, obvody zapuštěnými do kamene se energie vlévala do prázdného a matného lichoběžníku ve stěně. Margaret přistoupila k symbolům, jež plochu obklopovaly. Přejížděla prsty po jednotlivých znacích a přemýšlela přitom nahlas. „Pokud každá z těchto destiček označuje jednu z klikisských planet, mohli bychom se dostat na Corribus nebo Llaro. Nechali jsme tam nějaké vybavení? Vysílačku nebo zásoby?“

Louis zoufale pokrčil rameny. „Ty jsi z nás dvou ta pořádná. Já jsem se o takové drobnosti nikdy nestaral.“

Z chodby uslyšeli dupot článkovitých nohou. Klikisští roboti se blížili. Louis viděl compa, jak sám, směšně malý, zastoupil třem hrozivým strojům cestu.

Margaret si stále prohlížela souřadnicová pole lemující prostorovou bránu. „Podle našich záznamů byly na ostatních klikisských planetách některé destičky zničeny, především ty, které obsahovaly tyto konkrétní symboly.“ Ukázala na pokroucený piktogram v horní části okna. „Snažili se roboti něco skrýt? Zabránit svým tvůrcům v cestě na určité místo?“

„Každopádně tuhle bránu nenašli,“ řekl Louis. „Až teď.“

DD v tunelu udělal krok kupředu a pozvedl své kovové paže. Sirix se zastavil, překvapen compovou drzostí.

„Nemohu vám dovolit, abyste ublížili mým pánům,“ řekl DD. „Prosím, běžte pryč.“

Ilkot se místo toho vrhl kupředu, čtyřmi článkovitými pažemi malého compa uchopil a zvedl ho. DD se bezmocně zmítal. Rubínové oko ve středu Ilkotovy hlavy jasně zaplálo, zjevně se chystal rozbít jeho tělo na součástky.

Sirix ho však zastavil. „Neubližuj mu! Nemá na vybranou. Neuvědomuje si své otroctví.“

Tři klikisští roboti chvíli bzučeli a hučeli, jako by se přeli, a pak se Ilkot otočil. Jemně ale pevně compa sevřel a odnášel vzpírajícího se DD pryč. Jeho protesty pomalu utichaly, jak se černý hmyzí stroj vydal chodbami zpět ke skalnímu převisu.

Sirix a Dekyk během několika vteřin smetli chatrnou zábranu a vedrali se do sálu s kamenným oknem.

Margaret se ani neohlédla, třebaže musela zvuky zápasu slyšet. Stála před bránou s rukama založenýma v bok, jako by od ní žádala vysvětlení. „No tak! Musí být nějaký způsob, jak to otevřít…“

Nakonec se postavila na špičky, natáhla ruku a stiskla symbol, který byl ve všech ostatních klikisských městech důsledně odstraněn. Prostorová brána zahučela a zapraskala. Šedá kamenná plocha se zatřpytila

„Louisi! Něco se stalo!“

Dva černí klikisští roboti vykročili kupředu, spárovité paže napřažené. S pocitem hnusu si Louis povšiml rezavých skvrn. Arcasova krev. Vrhl se k nářadí uloženému u stěny a uchopil krumpáč spočívající v jedné z kamenných polic. Používali ho při instalaci kovového schodiště a odstraňování uvolněných kamenů. Louis ho potěžkal a pevně sevřel násadu. Ohnal se jím, třebaže věděl, že mu zbraň proti mocným strojům sotva pomůže.

Margaret mezitím upřeně pozorovala kamenný lichoběžník, který se s praskáním zamžil. Potom hladká stěna zmizela – proměnila se v otvor skýtající pohled do neznámého světa, na zcela jinou planetu. „Louisi!“ vykřikla.

Klikisští roboti se blížili k dvojici xenoarcheologů. Louis zamával krumpáčem ze strany na stranu. Ohlédl se přes rameno a obraz, který spatřil, si pečlivě uložil do paměti, jako by to byla momentka. V mysli mu zůstala Margaretina odhodlaná tvář, její vrásky i vnitřní krása, díky níž mu připadala přitažlivější než všechny ženy, které kdy potkal.

„Běž!“ zakřičel. „Běž už!“

Margaret zaváhala. „Nenechám tě tady…“

„Dobře, jdu hned za tebou.“ Krumpáč s hlasitým zazvoněním udeřil do Sirixova těla. Náraz při dopadu pochroumal Louisovi rameno, na černém pancíři však hrot nástroje zanechal sotva škrábnutí. Klikisský robot překvapeně ucouvl a pak po Louisovi sáhl článkovitou paží. Louis uskočil, ohnal se krumpáčem a napřáhl ho k dalšímu úderu.

„Teď, Louisi!“ vykřikla Margaret. Potom bez zaváhání vkročila do prostoru, jenž byl ještě před chvílí pevnou kamennou stěnou. Prostorová brána zapraskala – a Margaret byla pryč.

Povzbuzen tím, že se jeho ženě podařilo uniknout, vrhl Louis krumpáč proti hrozivým strojům. Nástroj udeřil do Sirixova černého pláště, robot ho však vzápětí odhodil zkrvavenou paží na zem. Louis se otočil a rozběhl se k lichoběžníkovému oknu, jímž mu kynul svět, kde mohl najít útočiště. Jiná planeta, cizí a vzdálená… Avšak přímo před jeho očima se plocha zavlnila a potom se opět proměnila v tvrdý kámen.

Louis se prudce zastavil, srdce se mu sevřelo, tvář se zkřivila zoufalstvím. „Ne!“ zasténal. Neviděl, kterou destičku Margaret stiskla, ani jakým způsobem systém aktivovala.

Sirix a Dekyk už byli blízko. Viděli, že Margaret unikla, a rozhodně mu nehodlali dopřát tutéž příležitost. Z krytých otvorů v jejich tělech se vysunuly zbraně, paráty zacvakaly.

Přitlačili Louise ke stěně s kamenným oknem. Vzdal se, zvedl ruce v marném gestu a svým starým mentorským tónem řekl: „Sirixi, proč to děláš? Jen jsme se vám snažili pomoci. Chtěli jsme nalézt odpovědi na vaše otázky.“

„My nechceme žádné odpovědi,“ řekl Sirix.

Louis, jenž se opřel o chladnou a teď opět neúprosně tvrdou stěnu, nechápal. „Říkali jste přece, že jste ztratili paměť a nevzpomínáte si, co se stalo.“

„Neztratili jsme paměť,“ řekl Sirix. Klikisští roboti se s napřaženými zbraněmi vrhli na nešťastného archeologa. „Lhali jsme.“

REJSTŘÍK

Abel-Wexler – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako desátá
adar – nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Carlos – Raymondův mladší bratr, devět let
Aguerra, Esteban – Raymondův otec
Aguerra, Michael – Raymondův nejmladší bratr, šest let
Aguerra, Raymond – protřelý mladík žijící na Zemi
Aguerrová, Rita – Raymondova matka
Aguerra, Rory – Raymondův mladší bratr, deset let
Ahmani, Abdul Mohammed – jméno, jež Esteban Aguerra přijal po konverzi k islámu
Alexa, Matka – vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse
Alturas – planeta náležející Ildiranům
Amundsen – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí šestá
Andeker, William – vědec a odborník na robotiku
Arcas – zelený kněz arcipáter – nejvyšší představitel církve Sjednocení na Zemi
Ari't – Ildiranka, zpěvačka, milenka Prvního následníka Jora'ha
Aro'nh – tal ildiranské Sluneční flotily
Balboa – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí druhá
Bartoloměj – vznešený král Země, předchůdce krále Fredericka
bastl – pohrdavý výraz
BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
bekh! – ildiranské kletba; „Zatraceně!"
Ben – první ze vznešených králů Zemské hanzovní ligy, také velký měsíc u Oncieru
Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy
Bioth – Arcasův otec
bitevník – největší bojová loď ildiranské Sluneční flotily
Blue Sky – těžební zařízení u Golgenu, řízené Rossem Tamblynem

Bobri's – komická postava ze Ságy sedmi sluncí
Booneův přechod – planeta, kolonie Hanzy
Brindle, Robb – kadet OSZ, Tasiin přítel
Bron'n – osobní strážce Mága-imperátora
Burl – mladý rváč, obyvatel Země
Burrové – tulácký klan
Burton – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí čtvrtá, během cesty se ztratila
Byron, Miguel – hédonistický bývalý prezident Zemské hanzovní ligy
Caillié – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí pátá, jako první byla nalezena Ildirany. Její posádka osídlila Theron
Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy
Cir'gh – šampión ildiranských turnajů
Clarin, Eldon – tulácký vynálezce
Clark – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí sedmá
Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel
Colicos, Louis – xenoarcheolog, manžel Margaret Colicosové, odborník na starobylé klikisské artefakty
Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty
compo – zkratka pro „computerizovaného pomocníka"
Comptor – planeta, ildiranská kolonie, místo kde došlo k legendárnímu požáru
compy – computerizovaný pomocník; inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský apod.)
Corribus – opuštěná klikisská planeta, kde Colicosové objevili Klikisskou pochodeň
Cotopaxi – planeta, hanzovní kolonie
Crenna – planeta, ildiranská štěpová kolonie, evakuovaná kvůli

epidemii

Cyroc'h – jméno současného Mága-imperátora

červi – pospolitě žijící bezobratlí živočichové na Theronu

červí hnízdo – velké hnízdo zbudované dravými theronskými červy, dostatečně prostorné, aby mohlo být užíváno jako lidské obydlí

dango – theronské ovoce

Dasra – obří plynná planeta, předpokládané sídlo hydrogů

dávivá horečka – strašlivá nemoc, jež kdysi postihla Ildiru

Daym – modrý veleobr, jedno ze „sedmi sluncí" Ildiry, také jméno obří plynné planety, kterou Ildirané opustili, aby přenechali těžbu ekti Tulákům

DD – compo pracující při vykopávkách na Rheindic Co

dějepravci – jeden z ildiranských kruhů, bardové a historici

Dekyk – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co

Dio'sh – ildiranský dějepravec, který přežil řádění nákazy na Crenně

Dobros – planeta kolonizovaná Ildirany

Dremen – oblačná planeta, kolonie Země

drsnouti – jeden z ildiranských kruhů, obyvatelé pouště

dřímky – theronské ovoce

Durri – trojhvězda skládající se z bílé a žluté hvězdy a červeného trpaslíka. Tři z ildiranských „sedmi sluncí".

dvojhrušky – theronské ovoce, na stromech roste v párech

EA – osobní compo Tasie Tamblynové

ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný pro ildiranský pohon hvězdných lodí

Erphano – obří plynná planeta, k níž Bernd Okiah umístil svůj těžer

eskorta – středně velká loď ildiranské Sluneční flotily

Estarra – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy

fazet – vrstvený umělý drahokam, vzácný a drahý

Fitzpatrick, Patrick III. – rozmazlený kadet Obranných sil Země

Frederick, král – současný vládce Zemské hanzovní ligy

Garris – Niřin otec
George – druhý král Zemské hanzovní ligy, také měsíc Oncieru
Glyx – obří plynná planeta, u níž byl umístěn první těžer, jemuž velel Berndt Okiah
Golgen – obří plynná planeta, u níž byl umístěn těžer Blue Sky
***Goliáš* –** první vylepšená loď obří třídy OSZ

Hanza – Zemská hanzovní liga
Havraní hřad – planeta, hanzovní kolonie, zaměřená především na zemědělství, částečně těžební průmysl
Hendy, Sam – starosta Koloniálního města na Havraním hřadu
Horizontální hvězdokupa – velká hvězdokupa nedaleko Ildiry
houbový útes – obrovský rostlinný útvar vrostlý do světostromu na Theronu, sloužící Theroňanům jako obydlí
houpatky – theronské ovoce
Houser – pohrdavé tulácké označení pro Zemskou hanzovní ligu
Houswell, Bertram – dřívější prezident Zemské hanzovní ligy, původně se snažil přimět Tuláky, aby podepsali Hanzovní dohodu
Hranolový palác – sídlo Mága-imperátora
hromoklín – mobilní zbraňové plošiny Obranných sil Země
Hvězda – filosofie a víra Tuláků, síla, jež každého vede cestou jeho života
hydrogové – rasa žijící v nitrech obřích plynných planet
Hyrillka – planeta, ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, místo, kde byli poprvé nalezeni klikisští roboti
Christopher – třetí král Zemské hanzovní ligy, také měsíc Oncieru
Iawa – planeta, kolonie kdysi krátce obývaná předchůdci Tuláků
Iawaská metla – nemoc ničící pozemské rostliny na Iawě
Idriss, Otec – vládce Theronu, manžel Matky Alexy
Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria, ozařována světlem sedmi sluncí
Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha ras zvaných kruhy

ildiranská Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria

ildiranské Impérium – mohutné mimozemské impérium, vedle lidské kultury je považováno za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni

Ilkot – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co

isix – divoká kočkovitá šelma na Ildiře

Isperos – horká planeta, kde Kotto Okiah umístil svou pokusnou kolonii

Jack – čtvrtý král Zemské hanzovní ligy, také velký měsíc u Oncieru

jadernice – theronské ovoce

jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie

Jora'h – První následník ildiranského Impéria, nejstarší syn Mága-imperátora

Jorax – klikisský robot, často vídaný na Zemi

K'llar bekh! – silná ildiranská kletba; „Bůh zatrať!"

Kamin – planeta ildiranského Impéria

Kanaka – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako poslední, její posádka se stala předky Tuláků

Kellum, Del – Tulák, pilot transportéru pro převoz ekti

Kettová, Rlinda – obchodnice, kapitánka Věčné zvídavosti

Khaliová – Niřino příjmení

Klikisská pochodeň – zbraň / mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi plynné planety a stvoření nové hvězdy

klikissové – dávná hmyzí rasa, která vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města

klikisští roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy

Klio's – ildiranský ministr obchodu

kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí

Koloniální město – hlavní sídlo na Havraním hřadu

Konstelace – diplomatická loď Hanzy

Kori'nh, adar – velitel ildiranské Sluneční flotily
král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy
kruh – ildiranská rasa
kůrnička – theronské ovoce
Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země
Llaro – opuštěná klikisská planeta
Lorie'nh – velitel kohorty ildiranské Sluneční flotily
Lotze, Davlin – exosociolog Hanzy a špeh na Crenně
louskáče – theronské ořechy
Mág-imperátor – bůh-imperátor, vládce ildiranského Impéria
manipul – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi septemů, neboli 49 lodí
manta – třída středně velkých křižníků Obranných sil Země
Maratha – vyhledávaná planeta Ildiranů s výjimečně pomalým cyklem střídání dne a noci
Marco Polo – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí třetí
Maylorové – tulácký klan
mazánkové ořechy – theronské ořechy
Meena – Niřina matka
megaflektor – ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla
Měsíční zahrada – okrasná zahrada se sochami vystavenými pod širým nebem Mesta, Gabriel – kapitán Velké naděje, zavražděn piráty Randa Sorengaarda
Meyer – červený trpaslík, centrální hvězda Randezvous
Mijistra – nádherné hlavní město ildiranského Impéria
místodržící – syn Mága-imperátora ze šlechtické krve, vládce ildiranské planety
Mluvčí – politický vůdce Tuláků
Náboženský kongres – hanzovní orgán zabývající se vírou, skládající se ze zástupců mnoha náboženství, podobný dnešní Organizaci spojených národů
navigo – navigační hra pro dva a více hráčů, při níž partneři hrají proti sobě; oblíbená mezi Tuláky

nebeská perla – vzácné kovově černé drahokamy nalézané uvnitř ektiových reaktorů

Nira – novicka, později zelená kněžka, doprovází Otemu na Ildiru

Obranné síly Země – armáda Země určená k operacím ve vesmírném prostoru ovládaném Hanzou, se základnou na Marsu, podléhá velení Zemské hanzovní ligy

Okiah, Berndt – vnuk Jhy Okiahové, velitel těžeru u Erphanu

Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, bystrý vynálezce, který navrhl kolonii na Isperu

Okiahová, Marta – žena Berndta Okiaha

Okiahová, Jhy – tulácká žena, velmi stará, Mluvčí klanů

Okiahová, Junna – dcera Berndta Okiaha

Oncier – obří plynná planeta, na níž byla vyzkoušena Klikisská pochodeň

Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nacházejí tajné loděnice Tuláků

Opo – mladý výtržník na Zemi

osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ

ostrokvítkový čaj – horký tulácký nápoj

OSZ – obranné síly Země

Otema – stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru

OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi. Sloužil na palubě lodi Peary.

Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády

Palisáda – planeta, Hanzovní kolonie

Pasternaková, Shareen – velitelka těžeru u Welyru

Peary – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala jako první

pečovatelé – drobní osobní asistenti Mága-imperátora

Pellidor, Franz – agent Basila Wenceslase, jeho „pravá ruka“

peri oříšky – theronské ořechy

Peroni, Denn – Cesčin otec

Peroniová, Franceska – tulácká žena, připravující se pod vedením Jhy Okiahové na převzetí postu Mluvčí, snoubenka Rosse Tamblyna
Petr, princ – následník starého krále Fredericka
Petrovové – tulácký klan
plachtoun – barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře
platkom – komandér platformy, velitelská hodnost na zbraňových plošinách Hromoklín
plavci – jeden z ildiranských kruhů, jehož příslušníci žijí ve vodě
Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány skrytými pod ledovou slupkou, nachází se zde vodní doly klanu Tamblynů
průzkumný člun – rychlá výzvědná loď Obranných sil Země
První následník – nejstarší syn a následník Mága-imperátora
Ptoro – obří plynná planeta, u níž je umístěn těžer Crima Tylara
Pym – opuštěná klikisská planeta

Qronha – těsná dvojhvězda, dvě z ildiranských „sedmi sluncí“. Je obklopena systémem skládajícím se ze dvou obyvatelných planet a plynné planety (Qronha 3)
qul – ildiranská vojenská hodnost, velitel manipulu, tedy 49 lodí
Rada – Niřina nejmladší sestra
Ramah – planeta, kolonie Země, osídlená především vyznavači islámu
Randezvous – osídlený pás asteroidů, tajné místo tulácké vlády
ratolest – odnož světolesa, často převážená v ozdobném květináči
Relleker – planeta, kolonie Země, oblíbené rekreační místo
Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy
Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů manželů Colicosových
Robert, Branson – bývalý manžel Rlindy Kettové
Robinsonová, Madelaine – koloniální prospektorka z raných dob utváření Hanzovní ligy. Společně se svými syny objevila a aktivovala klikisské roboty na Llaru

Rusa'h – hyrillský místodržící, třetí syn Mága-imperátora
Sága sedmi sluncí – historický epos obsahující legendy ildiranské civilizace
Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy
septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí
septor – velitel septemu
Serizawa, Dr., Gerald – vědec, který vedl test Klikisské pochodně u Oncieru
Shana Rei – legendární „bytosti temnot" ze Ságy sedmi sluncí
Sirix – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co
Sjednocení – oficiální ekumenická a vládou podporovaná víra na Zemi
skat – tulácká kletba
slanokřupky – theronské ořechy
Slepá víra – loď Bransona Robertse
Sorengaard, Rand – tulácký vzbouřenec, pirát
Spirální rameno – část Mléčné dráhy osídlená Ildirany a lidmi
splivka – theronské ovoce
Stroganov – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala devátá v pořadí
Stromo, Lev, admirál – admirál Obranných sil Země
světoles – zpola vědomá informační síť tvořená světostromy, jejíž hlavní část se nachází na Theronu
světostrom – jeden strom světolesa
Sweeneyová, Dahlia – první majitelka compa DD
Sweeneyová, Marianna – Dahliina dcera, druhá majitelka compa DD
šalupa – malá loď ildiranské Sluneční flotily
šíp – rychlá samostatná loď ildiranské Sluneční flotily
štěpová kolonie – ildiranská kolonie mající alespoň minimální počet obyvatel nezbytných pro udržení thismatu
štítonoš – malá útočná loď Obranných sil Země
tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty

Talbun – starý zelený kněz na Havraním hřadu
Tamblyn, Bram – Tulák, nejstarší člen klanu Tamblynů, otec Rosse, Jesse a Tasie
Tamblyn, Caleb – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Jess – Tulák, druhý syn Brama Tamblyna
Tamblyn, Ross – Tulák, nejstarší syn Brama Tamblyna, který se osamostatnil, velitel těžeru Blue Sky u Golgenu
Tamblynová, Tasia – Tulačka, nejmladší potomek Brama Tamblyna
theava – horký posilňující nápoj z rozdrcených semen světostromů
telink – způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími
těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky
Theron – domovská planeta světolesa
Theroňan – obyvatel Theronu
thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými, jeden z charakteristických rysů ildiranské rasy
Thor'h – nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, budoucí První následník
transgate – transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého
transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů
Trůnní sál – hlavní králova audienční místnost v Paláci šepotu
Tuláci – volná federace nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti
Tylar, Crim – tulácký velitel těžeru u Prota

UR – robochůva, tulácký compo na Randezvous, pečovatelský model
ústředí Hanzy – budova ve tvaru pyramidy nedaleko Paláce šepotu na Zemi
Vao'sh – ildiranský dějepravec
Věčná zvídavost – obchodní loď Rlindy Kettové
vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora, podepírající jeho tělo

Velká naděje – jedna z obchodních lodí Rlindy Kettové, zajatá piráty Randa Sorengaarda

Velký houser – pohrdavá tulácká přezdívka pro Zemskou hanzovní ligu

Vichy – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala osmá v pořadí

vraskoun – kyselé theronské ovoce

všeobecná obchodní řeč – oficiální jednací jazyk Zemské hanzovní ligy

výsadková loď – loď sloužící k přepravě vojáků v ildiranské Sluneční flotile

Welyr – obří plynná planeta, u níž byl umístěn tulácký těžer zničený hydrogy

Wenová, Thara – členka posádky lodi Caillié, jedna z prvních osadníků na Theronu, první osoba, která se spojila se světolesem

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wyvern – velký theronský létající predátor

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yreka – planeta, kolonie nacházející se na okraji území Hanzy

Yura'h – předchozí Mág-imperátor, vládl v době prvního kontaktu Ildiranů s lidskými generačními loděmi

Zan'nh – ildiranský důstojník, nejstarší syn Prvního následníka Jora'ha

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžitou komunikaci na velké vzdálenosti

Zemská hanzovní liga – organizace vládnoucí Zemi a jejím koloniím, přednostně zaměřená na rozvoj obchodu

Železná lady – přezdívka velvyslankyně Otemy

ČASOVÁ OSA

1940
Ildirané objevují na zmrzlém měsíci Hyrillky klikisské roboty
2100
Peary, Balboa, Marco Polo – první generační lodě opouštějí Zemi
2103
odlétají Burton a Caillié
2104
odlétá Amundsen
2106
odlétají Clark a Vichy
2109
odlétá Stroganov
2110
odlétá Abel-Wexler
2113
odlétá Kanaka, poslední generační loď
2196
Kanaka zakládá v pásu asteroidů kolem Meyeru kolonii, z níž se později stane Randezvous
2221
na Zemi je korunován král Ben
2230
vlády se ujímá Mág-imperátor Yura'h
2244
Ildirané nacházejí Caillié, založena lidská kolonie na Theronu
2245
Ildirané přicházejí na Zemi, hledají další generační lodě
2247
nalezen Kanaka, osádka přepravena na Iawu
2249

Compo OX se vrací na Zemi
Thara Wenová (čtrnáct let) je prvním člověkem na Theronu, který přijme zelenou
2250
Tuláci začínají provozovat těžní zařízení na Daymu a jiných místech
2254
začínají pokusy na Dobrosu
Madelain Robinsonová podává hlášení o objevu prvních klikisských ruin (Llaro)
Theron oficiálně vyhlašuje svou nezávislost na Hanze
král Ben otráven, korunovace krále George
2274
korunovace krále Christophera
2307
korunovace krále Jacka
2323
korunovace krále Bartoloměje
2337
Mág-imperátor Yura'h umírá, vlády se ujímá Cyroc'h
2373
Uthair a Lia Theronovi se stávají Otcem a Matkou Theronu
2381
korunovace krále Fredericka
2390
Margaret a Louis Colicosovi uzavírají sňatek
2397
narozen Ross Tamblyn
2400
sňatek Idrisse a Alexy
2402
narozen Reynald Theron
narozen Jess Tamblyn
2403

narozen Beneto Theron, Uthair a Lia
Theronovi odcházejí na odpočinek
2406
narozena Sarein Theronová
2408
narozena Nira Khaliová
2411
narozena Tasia Tamblynová
2413
narozen Raymond Aguerra
2415
narozena Estarra Theronová
2427
Oncier zažehnut Klikisskou pochodní

VZNEŠENÍ KRÁLOVÉ ZEMSKÉ HANZOVNÍ LIGY

2221-2250 Ben
2250-2274 George
2274-2307 Christopher
2307-2323 Jack
2323-2381 Bartoloměj
2381-2427 Frederick
2427– Petr

PREZIDENTI ZEMSKÉ HANZOVNÍ LIGY

Christian Geller (2200-2215)
Roseanna Burkeová (2215-2223)
William Danforth Pape (2223-2243)
Malcolm Stannis (2243-2253)
Francine Mayerová (2253-2270)
Adam Cho (2270-2291)
Bertram Houswell (2291-2298)
Regan Chalmersová (2298-2299)
Sandra Abel-Wexlerová (2299-2315)
Clare Fasová (2315-2338)
Miguel Byron (2338-2347)
Tam Charles Wicinsky (2347-2359)
Robert Roberts II. (2359-2367)
Kelly Kirková (2367-2380)
Maureen Fitzpatricková (2380-2389)
Ronald Palomar (2389-2406)
Basil Wenceslas (2406)